בבית המשפט המחוזי ת.פ.ח 502/07

<u>בנצרת</u> משפט חוזר

<u>בפני הרכב כב' השופט קולה</u>

בענין:

<u>המאשימה</u>: מדינת ישראל

-נגד -

<u>הנאשם</u>: רומן זדורוב - נתין זר בעל מעמד זמני

ת"ז 001666106

(בעל אזרחות אוקראינית AC 708847)

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

מרחוב ארלוזורוב 145, ת"א

טל' 050-5690130, פקס- 03-6966815

<u>סיכומים מטעם הנאשם</u>

<u>פרק ראשון: רקע קצר והקדמה</u>:

(כל ההדגשות בסיכומים הן שלי – י.הל, אא"כ נכתב אחרת)

<u>חידה</u>: באיזו חקירת רצח יחידה בעולם ארע הדבר הפנטסטי הבא? גם המדובב וגם יעדו (החשוד ברצח) ביקשו מהחוקרים באמצע החקירה, כל אחד בנפרד וללא ידיעת האחר, שיעדכנו אותו כיצד קרבן הרצח נרצח.

<u>תשובה</u> : בתיק הנדון. **ארתור העבריין ביקש, במסגרת קשירת קשר פלילית עם המדובב השני, שהיה שוטר, ועם ראש הצח"מ, שהאחרון יעדכנו ב"מחשכים" "<u>איך היא נרצחה</u>" (המנוחה)** (ראו סע' 629 בע' 253 להלן) ; **והנאשם התחנן פעמיים (בהפרש של יומיים), בבכי תמרורים, לראש הצח"מ ולחוקר נוסף, שיספרו לו כבר "<u>איך רצחו אותה</u>", "<u>איך זה היה</u>", ו"<u>איך זה קרה</u>"** כדי שיוכל להודות ברצח "בלב נקי" (וראו סע' 393, 395 להלן, בע' 164, 166, 167).

לא למותר לציין כי תשובה זו ממצה את הכותרת של התיק הנדון : "תפירת תיק" זדונית לאדם חף מפשע, שכל "פשעו" היו תמימותו, חולשתו האישיותית והנפשית, היותו זר בארץ ולא דובר עברית, חוסר השכלתו, מעמדו הכלכלי הרדוד, ולמרבה הצער גם כסילותו.

ולגופם של דברים :

1. ביום 6.12.06, בין 13:15 ל- 13:23 (ולפי הפרקליטות עד 13:45) נרצחה הילדה בת ה- 13 תאיר ראדה (להלן : **המנוחה**) בתא השני בחדר שירותי הבנות של בית הספר "נופי גולן" בקצרין (להלן : **התא** או **חדר השירותים** או **ביה"ס** בהתאמה).
   ביה"ס היה ממוקם צמוד למכללת "אוהלו", וקרוב מאד למשטרת קצרין.
2. גופתה התגלתה בתא בשעה 18:50 (כחמש שעות לאחר הרצח/מותה), לאחר שהתא היה נעול מבפנים, ע"י שניים מתוך מתנדבים רבים, שחיפשוה בתוך שטח ביה"ס ומחוצה לו, אחרי שבוששה לשוב לביתה. השניים, ביחד עם אב הבית, פרצו את הדלת.
3. הגופה היתה שרועה על גבי מכסה האסלה, שהיה מורד.
4. **<u>בתא התגלו שלוש עקבות נעל חלקיות</u>** (ששנים אח"כ, בפסה"ד של בהמ"ש העליון, שדן בערעורו של הנאשם, כונו "העקבות הזרות") : <u>הראשונה</u> – על מכסה האסלה המורד, בצמוד לאגנה השמאלי של גופת המנוחה (להלן : **העקבה הראשונה**, התצלום <u>נ/4</u>) ; <u>השניה</u> – על מיכל ההדחה (הניאגרה), תצלום <u>נ/5</u>, <u>נ/37</u> (מוגדל) ; ו<u>השלישית</u> – על משטחו העליון של הקיר המפריד בין התא לתא השלישי, תצלום <u>נ/37</u> (להלן : **העקבות הזרות**, וראו גם תצלומי הזירה מס' 164-170).
5. לאחר גילוי הגופה ועד שפונתה מהתא אל רצפת חדר השירותים, הגיעו לחדר השירותים (ושהו בו בזמנים שונים) 15 אנשים: 6 אזרחים שחיפשו אחר המנוחה בשטח ביה"ס, 2

אנשי רפואה (פרמדיק ועוזרו החובש) ו- 7 שוטרים. כולם נחקרו במשטרה ומסרו הודעות ומזכרים.

6. בנתיחת גופת המנוחה התברר כי היא נרצחה באמצעות חיתוך צוארה ע"י שלושה או יותר חתכים, שבוצעו בחפץ חד, וגרמו לאובדן דם חיצוני מצוארה.

7. ביום 10.12.06 נחקר הנאשם, שעבד ביום הרצח בשיפוץ מקלט ביה"ס (וגם בחודש שקדם לו, עם הפסקה של שבוע) ב"עדות פתוחה" ע"י החוקרים. הוא סיפר כי שלושה ימים לאחר יום הרצח (שבת, 9.12.06) זרק לפח את המכנסיים שאיתם עבד באותו היום.

8. בעקבות זאת התעורר חשדם כי הוא שרצח את המנוחה. ביום 11.12.06 **<u>הוא נחקר תחת אזהרה כחשוד ברצח המנוחה, בלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד(!), בלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו(!) ובלא שהחקירה תועדה(!), בניגוד לחוק</u>!** למרות חקירתו כחשוד ברצח, הנאשם שוחרר למעצר בית.

9. למחרת, 12.12.06, נחקר שוב כחשוד ברצח, **<u>ושוב בלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, ובלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו</u>**, והפעם נעצר.

10. במהלך שהייתו בתא המעצר הוכנסו לתאו שני מדובבים – יבגני וארתור – ובחלוף ששה ימים, ביום 18.12.06 בחצות, הוא "התוודה" לארתור, בין היתר בלחישות, כי הוא רצח (כביכול) את המנוחה.

11. למחרת, 19.12.06, הודה הנאשם ברצח המנוחה גם בפני החוקרים, ואף שיחזר את הרצח בביה"ס אל מול המצלמה.

12. למחרת, 20.12.06, חזר בו מהודאתו אולם בחלוף יום נוסף, ב- 21.12.06, שוב הודה ברצח ונחקר ארוכות (מ.ט 120/06).

13. ביום 22.12.06 שוב חזר בו מהודאתו והפעם לצמיתות.

14. ביום 17.1.07 הואשם בבהמ"ש הנכבד ברצח המנוחה, וכפר באשמה.

15. **<u>במהלך המשפט הראשון של הנאשם הוסכם בין הצדדים לגבי העקבות הזרות</u>** כי (להלן: **ההסכמה ה"מחומשת"**):

א. **כי הן עקבות נעל חלקיות**.

ב. **כי הן שייכות לאותו דגם נעל, כלומר הוטבעו ע"י אותו אדם.**

ג. **כי הן טיפסו מתוך התא החוצה**.

ד. **כי הן לא תאמו את נעלי הסלמנדר שנעל הנאשם ביום הרצח, דהיינו לא הוטבעו ע"י הנאשם.**

ה. **כי הן לא תאמו אף את נעליהם של כל האזרחים, שהגיעו לחדר השירותים, כולל הפרמדיק ועוזרו, שמסרו את נעליהם למשטרה.**

16. נוכח ההסכמה ה"מחומשת" ההגנה דאז ביקשה לזכות את הנאשם בשל טענתה (המתבקשת) כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח (לשם הנוחות הח"מ ישתמש בלשון

זכר לגבי מבצע הרצח בכל החלק בסיכומי הנאשם שדן בחפותו המוחלטת, להבדיל מהחלק שדן ומוכיח את אשמתה של א.ק ברצח המנוחה); ואולם הפרקליטות התנגדה לזיכויו בטענה כי הן הוטבעו ע"י **"מחלץ אלמוני"** בישן ונחבא אל הכלים, כלומר ע"י אחד מאנשי המשטרה או אנשי מד"א, שהגיעו לחדר השירותים אחרי גילוי הגופה, דהיינו כחמש שעות לאחר מותה, הטביע את העקבות הזרות, ואח"כ בלעה אותו האדמה משום שהוא לא רצה להחשף ולזכות בתהילת "סינדרלה" ונעל/עקבת הזכוכית המתאימה לכף רגלו הענוגה (לא למותר לציין כי ה"מחלץ האלמוני" לא נכלל בין 15 האנשים שכן הגיעו לחדר השירותים, נחקרו כאמור, ושללו מכל וכל כי טיפסו בתוך התא או ירדו בתוכו או ראו מישהו אחר עושה כן; וכולם מלבד הפרמדיק והחובש אף הדגישו כי אפילו לא נכנסו לתוך התא).

17. ביום 14.9.10, לאחר תום שלב ההוכחות בתיק, הנאשם הורשע ברצח המנוחה.
18. על הרשעתו הגיש הנאשם ערעור לבהמ"ש העליון, וכן בקשה להגשת ראיות חדשות.
19. ביום 17.3.13 קיבל בהמ"ש העליון חלקית את הערעור, בקבעו כי התיק יוחזר אל בהמ"ש הנכבד, והמשפט יחודש עם שמיעת שני מומחי הגנה חדשים, הראשון לטביעות נעל והשניה לרפואה משפטית (בסוגיית להב הסכין ששימשה לרצח).
20. ביום 24.2.14 הורשע הנאשם בשנית ע"י בהמ"ש הנכבד, ושוב ערער על הרשעתו לבהמ"ש העליון.
21. **במהלך ההליכים בבהמ"ש העליון, במסגרת ערעוריו של הנאשם, הצדדים המשיכו והסכימו ביניהם את ההסכמה ה"מחומשת" לגבי העקבות הזרות. יתרה מזו, הפרקליטות אף הוסיפה בסע' 165 לעיקרי הטיעון שלה פרט נוסף (שישי) והוא כי העקבות הזרות המטפסות החוצה מהתא, סימנו מסלול יציאה אל עבר התא השלישי**.
22. ביום 23.12.15 דחה בהמ"ש העליון סופית את ערעורו של הנאשם, וזאת ברוב דעות.
23. ביום 23.10.19 הגיש הנאשם לבהמ"ש העליון בקשה לקיום משפט חוזר בענייננו (להלן: **הבקשה**), והפרקליטות הגישה את תגובתה ביום 5.4.20 (להלן: **התגובה**). כחודש לאחר מכן הגיש הנאשם תגובה לתגובה.
24. **במהלך ההליכים בבהמ"ש העליון, בפני כב' המשנה, במסגרת בירור הבקשה, הצדדים המשיכו והסכימו ביניהם את ההסכמה ה"מחומשת" לגבי העקבות הזרות** (כשהפעם הפרקליטות נסוגה בה רק מהפרט השישי, שהוסיפה בעיקרי טיעוניה בערעור, והוא כי העקבות הזרות סימנו מסלול יציאה מהתא אל עבר התא השלישי).
25. ביום 11.5.21 קיבל בהמ"ש העליון (כב' המשנה בדימוס לנשיאה מלצר – להלן: **כב' המשנה**) את הבקשה, והורה על קיום משפט חוזר לנאשם (להלן: **ההחלטה**).
26. את ההחלטה ביסס כב' המשנה על שלושה נימוקים, שכללו את ההסכמה ה"מחומשת" לגבי העקבות הזרות, ש**<u>ההסכמה, כאמור, בין הצדדים, גם בהליכי בירור הבקשה בפניו</u>:**

א. על העקבות הזרות ומשמעותן בהתאם להסכמה.

ב. על העובדה כי כתם דמה של המנוחה, התגלה אף הוא על מכסה האסלה, בצמוד לאגנה השמאלי של המנוחה, וכיסה על כחצייה של העקבה הראשונה (להלן: **כתם הדם**) (עובדה זו היתה ידועה לצדדים אולם משמעותה ונפקותה, בצירוף עם העקבות הזרות ואי הזזת הגופה, לא לובנו במשפט הראשון).

ג. על ראיות חדשות - העובדה כי הן המומחה לרפואה משפטית מטעם הנאשם – דר. מילרוי (שלא העיד במשפט החוזר, ובמקומו העיד דר. חן קוגל), והן המומחה לרפואה משפטית מטעם הפרקליטות – דר. רוטשילד, שהגישו חוות דעת רק במסגרת הכנת הבקשה ובירורה, קבעו שניהם בחוות הדעת שהכינו, כי כתם הדם זלג מגופת המנוחה במהלך הרצח או מיד בסמוך לאחריו, ולא כחמש שעות לאחר מותה!

ד. על **המסקנה הלכאורית העולה מהעובדות שצויינו לעיל, והיא כי הנאשם איננו רוצחה של המנוחה**.

ה. על ראיה חדשה נוספת – העובדה כי כתם דמה של המנוחה, שהתגלה בדיעבד ע"י החו"מ (עם אישור הפרקליטות מיום 17.1.19) על גבי מתקן ניר הטואלט בתא <u>השלישי</u> (במקום על גבי ניר טואלט בתא, כפי שנכתב בטעות ע"י דר. פרוינד ב-<u>ת/432</u> בע' ע' 21 סע' 8).

ו. על העובדה שהפרקליטות "זגזגה" בנקודה מהותית בשלהי הליכי בירור הבקשה בפניו. זאת כאשר לכל אורך הבירור היא טענה כי כתם הדם יכול היה לזלוג מ<u>גופת המנוחה</u> על העקבה הראשונה, כחמש שעות אחרי מות המנוחה, ורק ממש באחריתו (ביום 3.1.21), באמצעות חוו"ד של דר. רוטשילד, היא טענה פתאום כי <u>יתכן</u> שכתם הדם זלג כחמש שעות אחרי מות המנוחה מקפל בבגדיה (לאחר שהמתין בו כחמש שעות המתנה מורטת עצבים להגעת הפרמדיק ועוזרו, ש"ינענעו" אותו).

27. כמו כן, כב' המשנה קבע בהחלטה את הקביעות החשובות הבאות:

<u>בעמוד 7</u> להחלטה: "בהמ"ש המחוזי הנכבד התייחס לשלוש **עקבות נעליים חלקיות**, מוטבעות בדם, שאותרו **במסלול הנחזה ליציאה מתא השירותים** בו בוצע הרצח (על מכסה האסלה, על מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לתא השלישי; יובהר כי לעמדת [הפרקליטות] אין לראות בעקבות נעליים אלו דווקא משום מסלול הימלטות מהתא. בהקשר זה צוין כי **<u>אין חולק</u>** <u>על כך ש</u>**<u>טביעות נעליים אלו</u>** אינן של הנאשם (או של גורמים אחרים כמו חשודים נוספים, מחלצים, או אזרחים ששהו בזירה, שנעליהם נבדקו ע"י שור (להלן: 'עקבות הנעליים הזרות' או 'העקבות הזרות')..."

<u>בסע' 49</u> – כי "המשיבה שללה גם את טענות הנאשם לענין עקבות הנעל הזרות, וחזרה על התזה שלפיה מי מהגורמים ששהו בזירה הטביע **<u>עקבות אלה</u>**: על מכסה האסלה, על מיכל ההדחה, ועל קיר התא".

בסע' 147 – כי "...המחלוקת בין הצדדים נסובה כעת על שאלת ההיתכנות של נזילת הדם על גבי העקבה גם שעות רבות לאחר רצח המנוחה. אם אכן צודק הנאשם, והתרחיש שלפיו זיבת הדם מהגופה, או בדרך אחרת כלשהי – איננה אפשרית כחמש שעות לאחר הרצח, הוא מועד גילוי הגופה...משמעות הדבר היא כי מבצע הרצח (או אחד ממבצעי הרצח) הוא שהטביע את **עקבות הנעל הזרות** [ההדגשה במקור באמצעות שינוי צורת האותיות] (ולכל הפחות את העקבה שעל מכסה האסלה) ורק לאחר מכן (אך עדיין בפרק זמן סמוך לרצח) הדם נזל על העקבה שעל מכסה האסלה. מכיוון שבהליך שלפנינו שוררת תמימות דעים בין הצדדים לגבי ממצאי חוות דעת שור בענין אי ההתאמה בין נעלי הנאשם לבין **עקבות הנעל הזרות** [ההדגשה במקור] (ובכללן העקבה שעל האסלה) – **הרי שבמצב דברים זה קיים קושי להצביע על הנאשם כמי שביצע את מעשה הרצח** [ההדגשה במקור].....".

בסע' 151 – כי "...עיון בחוות דעתו של השופט צ' זילברטל מגלה כי אילו היה מתקיים ספק ראייתי משמעותי יותר לגבי ההסבר שניתן ע"י דעת הרוב **לעקבות הנעליים הזרות** – יתכן שהיה בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובת הנאשם. אביא לצורך זה, שוב, את דבריו...בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות **....מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר...**"

בסע' 154: "...עיון מדוקדק מגלה כי למעשה **המרחק בין שתי חוות הדעת הנוגדות הנ"ל [של דר. מילרוי ושל דר. רוטשילד – י.הל] שהוגשו לי איננו רב. משתיהן עולה כי האפשרות שהדם זלג במישרין מגופת המנוחה – היא רחוקה ואיננה מסתברת**".

בסע' 155 - כי "...**ההסכמה העקרונית לכך שזליגת הדם מגופת המנוחה שעות לאחר הרצח אינה מסתברת בנסיבות הענין**, והקושי לקבוע כי ממצא ברור לגבי האפשרות כי זליגת הדם נבעה מדם שנקווה במקור חיצוני לגופה, וזלג על העקבה מספר שעות לאחר מכן – הן נקודות מרכזיות שעשויות לשפוך אור על מעמדן הראייתי של **עקבות הנעליים הזרות** [ההדגשה במקור]. בהקשר זה **<u>חשוב לציין כי מעמדה הראייתי של נזילת הדם על גבי העקבה שנמצאה על מכסה האסלה - שונה שוני איכותי מתעלומת עקבות הנעליים הזרות</u>** [ההדגשה במקור, של שלוש המילים האחרונות] **בכללותה. הטעם בדבר נעוץ בכך כי, כפי שבואר לעיל באריכות, <u>קבלת עמדת הנאשם שלפיה לא תתכן זליגה כלשהי של דם בכמות ובאופן</u>**

<u>הנראים בתצלום הזירה – עשויה להיות בעלת פוטנציאל להביא לכרסום ממשי בעוצמתן של יתר הראיות המבססות את ההרשעה</u>, שכן קבלת גישת הנאשם שוללת למעשה את האפשרות כי עקבות הנעליים הוטבעו ע"י מי מבין הנוכחים בזירת הרצח, כאשר נשללה כבר האפשרות כי הנאשם הוא זה שהטביע את עקבות הנעליים הזרות [ההדגשה במקור, של שלוש המילים האחרונות]".

בסע' 156: "לגישתי, המקום בו ראוי לברר את מחלוקת המומחים הנ"ל...בפני ערכאה דיונית, אשר יש בידיה לשמוע את המומחים ולברר את האפשרות כי נזילת הדם האמורה אכן התאפשרה מתוך גופתה של המנוחה, בהתחשב בפעולות שבוצעו בגופה בזירה...או מנקודת היקוות אחרת של דם שניגר קודם לכן מגופתה של המנוחה, בשים לב לפעולות ולתזוזות שנעשו בגופת המנוחה לאחר גילויה. בהקשר לכך יש לדון בשאלות משנה נוספות, כגון האפשרות כי הדם, בכמות שנזלה על העקבה, הספיק להיקרש עד לגילוי הגופה וצילום הזירה..."

בסע' 188 – כי "המסקנה המתקבלת מכל האמור לעיל היא כי **די בסוגיית זליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה** (לצד הימצאות כתם דמה של המנוחה בתא השירותים השלישי) כדי להורות על קיום משפט חוזר בענייננו של הנאשם. לגישתי, על בהמ"ש המברר לצלול לעומק הסוגיה הנוגעת לזליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה, וכן לגבי הימצאות דם המנוחה בתא השלישי, לקיים בפניו חקירות של המומחים, אשר חוות הדעת שלהם הוגשו בהקשרים אלה במסגרת ההליך של בקשה למשפט חוזר, ולעמוד על טענות הצדדים בענין **עקבות הנעליים הזרות** וראית הדנ"א המיטוכונדריאלי, ונפקויותיהם האפשריות של כל אלה על הרשעה או זיכוי. **<u>בגדר השלכותיהם של נושאים אלה יוכל בהמ"ש המחוזי לבדוק מחדש גם את התוודותו והודאותיו של הנאשם, והתיישבותן עם מה שעולה מהחומר החדש, לרבות הפרטים המוכמנים והחיזוקים שנזכרו בדעת הרוב בפסק הדין בערעור</u>**" (וראו דברי בהמ"ש הנכבד בנדון במשפט החוזר בע' 1768).

בסע' 190: "בזהירות המתבקשת ניתן לומר כי יש בחוו"ד מילרוי **(לצד ההכרה שבחוו"ד רוטשילד לכך שאפשרות זליגת הדם מגופת המנוחה כעבור שעות היא רחוקה)...סיכוי, שאיננו משולל יסוד, כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובת הנאשם".**

בסע' 191: "....רצוי כי באי כח הצדדים ישקלו להתרכז בבחינת הסוגיות הבאות: **העקבות הזרות**, נזילת הדם על גבי עקבת הנעל שעל מכסה האסלה....."

28. עינינו הרואות כי כב' המשנה לא רק הסתמך בהחלטה על ההסכמה ה"מחומשת" של הפרקליטות ועל העובדה כי העקבות הזרות הינן עקבות נעל לכל דבר וענין, ולא רק שהוא קבע כי אם כתם הדם זלג על העקבה הראשונה רק בעת הרצח או בסמוך לאחריו, ולא כחמש שעות אחרי מותה, אז אות ומופת הוא לחפותו של הנאשם; אלא שהוא קבע בסע' **155, 188** קביעה נוספת חשובה ביותר, והיא כי **בהמ"ש הנכבד אמור להכריע את הדין קודם כל עפ"י העקבות הזרות וכתם הדם שכיסה על העקבה הראשונה, ו/או עפ"י כל הראיות לגבי הדנ"א המיטו', ואלה ישליכו על משקל כל יתר הראיות(!), ובכלל זה על משקל התוודויות הנאשם וכל יתר החיזוקים שנקבעו להן (כמו למשל הפרטים ה"מוכמנים").** כלומר, שאם יוכח כי העקבות הזרות אינן שייכות לנאשם או לא יכולות להיות שייכות לו ו/או שכתם הדם כיסה/יכול היה לכסות על העקבה הראשונה רק בעת שנרצחה או בסמוך לאחר הרצח/מותה, ו/או שככל הנראה הדנ"א המיטו' בשערה שנמצאה על גופת המנוחה, שייך לאדיר, כלומר ל-א.ק, הרי שכל הראיות ששימשו להרשעתו במשפט הראשון תאבדנה ממשקלן, ובצדק. זאת בלי קשר לשפע הראיות האחרות, המוכיחות פוזיטיבית את חפות הנאשם, ומפריכות אותן!

29. ויודגש, התקיימותן במציאות ובפועל של חמש העובדות המוסכמות לגבי העקבות הזרות, היא נושא מרכזי אחד, שעליו מתבססת הגנת הנאשם וטענתו ל**<u>חפותו המוחלטת</u>**, והוא <u>נפרד</u> לחלוטין מנושא זליגת כתם הדם על העקבה הראשונה, שאף חשיבותו רבה להגנת הנאשם ולהוכחת **<u>חפותו המוחלטת</u>**.

30. הפרדה זו היא חשובה מאד משום ש**<u>בתיק הנדון קיימות ראיות מוצקות וחותכות אחרות (שאינן מדעיות, ואינן קשורות כלל בסוגיית זליגת כתם הדם על גבי העקבה הראשונה), המוכיחות חד משמעית כי העקבות הזרות הוטבעו אך ורק ע"י הרוצח. לכן בהמ"ש הנכבד צריך לזכות את הנאשם זיכוי מוחלט עוד לפני הדיון בסוגיית זליגת כתם הדם על העקבה הראשונה</u>**! [לעניות דעתו של הח"מ, כב' המשנה התכוון לאמור לעיל בסע' 155 סיפא להחלטה, כשהדגיש את ההפרדה שצריכה להיות בין שני הנושאים החשובים דלעיל, אולם בהמשך כרך אותם (בטעות?) בכל זאת יחדיו]

31. בהתאם לאמור לעיל, בפרק הרביעי בסיכומיו הנאשם יפרט את אימרות ועדויות כל 15 האנשים שנכחו בחדר השירותים (בזמנים שונים, מרגע גילוי הגופה ועד להוצאת גופת המנוחה מהתא). אלה מפריכות חד משמעית את ספין ה"מחלץ האלמוני", שהפריחו המשטרה והפרקליטות במשפט הראשון (וכן בערעור), ומוכיחות חד משמעית כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח, ולכן הנאשם זכאי באופן מוחלט!

32. חשוב לציין כי **בתיק הנדון קיימות מלבד סוגיית העקבות הזרות וכתם הדם שכיסה על העקבה הראשונה, שפע ראיות נוספות, מדעיות ושאינן מדעיות, המוכיחות אף הן בודאות את חפות הנאשם (!), כל אחת לבדה ומקל וחומר במצטבר!** (והנה למשל שתיים מהן, שכלל אינן מדעיות: העובדה כי הנאשם נכנס למחרת הרצח לביה"ס עם אשתו, ואמר לשוטרים במקום (באמצעות אשתו) כי השאיר במקלט ביה"ס את תיקו עם הבגדים שעבד איתם ביום הרצח, והוא מבקש לאוספם (והרי הבגדים היו כמובן אמורים להכיל עליהם את פצצת האטום מבחינתו, דמה של המנוחה, ושליחתו ב"טיל ישיר" למאסר עולם). האם לא ברורה חפותו רק מעובדה פשוטה זו?! + העובדה כי הוכח במשפט החוזר כי הנאשם האמין אמונה שלמה, כמעט למן תחילת חקירתו ועד סופה, כי המנוחה גם נאנסה ע"י רוצחה, דבר שמוסכם כי לא ארע! (וראו כמובן סרטי שיחותיו עם ארתור המדובב, סרט חקירתו ביום 21.12.06, וכן את אישורו של ארתור בחקירתו הנגדית בע' 897, כי "כך הוא חשב").

33. סיכומי הנאשם, מלבד הקדמה זו, יכללו אפוא בראשיתם את ליבון נושא העקבות הזרות ונפקותן המזכה, את נושא כתם הדם ונפקותו המזכה, ולאחר מכן את שורת הראיות הנוספות, המוכיחות אף הן בודאות את חפות הנאשם, כולל טענת האליבי של הנאשם.
בהמשך ייסקרו הראיות המוכיחות כי החוקרים רמסו ברגל גסה את זכות ההיוועצות של הנאשם עם עו"ד, וכן שורת הפעולות והמחדלים שביצעו וחדלו החוקרים, אשר עיוותו את דינו של הנאשם באופן ממשי ופגעו אנושות בזכותו להליך פלילי הוגן.
רק אחרי ליבונם של כל אלה ייסקרו ויופרכו, בבחינת סרח עודף, אותם "חיזוקים להודאתו" של הנאשם, ששימשו להרשעתו במשפט הראשון ובערעור (עפ"י דעת הרוב), וייטענו ככל הנראה שוב ע"י הפרקליטות בתיק הנדון.

34. הפרכת "חיזוקים" אלה תעשה, בין היתר, ע"י סקירת דברי הנאשם בפני המדובבים, כמו גם בחקירותיו, ו**כאן המקום להעלות על נס את פרוייקט הענק, בעל התרומה העצומה להוכחת חפותו של הנאשם, שביצע מר אדיק (פרידל) פאינשטיין, בתרגומו לעברית לאורך שנים רבות את עשרות השעות של סרטי שיחותיו ברוסית של הנאשם: הן בתא המעצר, עם המדובבים, והן בחדרי החקירות עם החוקרים. לא זו אף זו, אדיק גם הדביק כתוביות בעברית בכל הסרטים הרבים עד מאוד שתירגם, ללא יוצא מן הכלל.**
בזכות תרגומיו ובזכות כתוביותיו נחשף תוכנן האמיתי של השיחות בפני בהמ"ש הנכבד, והמניפולציות שנעשו ע"י הפרקליטות והמשטרה במשפט הראשון ובערעור, באמצעות תמלילי התרגום המשטרתיים, מנותקי הקשר לסרטים, ולא פעם גם למציאות, הצטמצמו עד מאוד.

35. הפרק האחרון בסיכומי הנאשם יוקדש ל**<u>א.ק ולראיות הרבות שהובאו לגביה במשפט החוזר, בצירוף עדותו של אדיר חבני (להלן: אדיר) ועדותה שלה, והוכיחו כי היא אכן מי שרצחה את המנוחה</u>! כל זאת חרף העובדה שהפרקליטות סגרה את התיק כנגדה באותו היום שבו החליטה לנהל את המשפט החוזר כנגד הנאשם. בצעד זה היא ביצעה מעשה לא פחות משערורייתי, שהיווה אכיפה בררנית כנגד הנאשם ביחס ל-א.ק.**
ודוק, כנגד א.ק קיימות שפע ראיות איכותיות, ה"סוגרות" עליה כרוצחת המנוחה, מה שרחוק מלהתקיים לגבי הנאשם, שאותו הראיות המדעיות ושאינן מדעיות דווקא מזכות חד משמעית.
<u>לא רק שלעדותו של אדיר כנגד א.ק במשפט החוזר נמצאו 6, 7 סיועי פלדה/בטון, בענינים שונים, ושרובם באו מפיה, אלא שבעדותה לא.ק לא היתה כל תשובה או הסבר מניחים את הדעת לאותם סיועים</u>! היא הסתבכה והסתבכה בשקרים על דוכן העדים, ולא יכלה לאף אחד מהסיועים, שהסברם ההגיוני היחיד הוא שהיא אכן רצחה את המנוחה!
יתר על כן, <u>כשאדיר העיד כעד הגנה לאחר שהסתיימה זה מכבר עדותה של א.ק, כעדת תביעה, הפרקליטות לא העזה לחקור את אדיר בחקירה נגדית אף שאלה</u>(!) לגבי אותם סיועים "פצצתיים" לגרסתו המפלילה כנגדה, שהוטחו ע"י הח"מ ב-א.ק בחקירתה הנגדית (ללא מענה ראוי מפיה), ובכך הפרקליטות חרצה מבחינה משפטית את גורלה של א.ק להרשעה ברצח המנוחה (תאורטית בינתיים). זאת משום שעפ"י פסיקת בהמ"ש העליון, כידוע, צד שנמנע מחקירה נגדית בנקודה מהותית שבמחלוקת, כמוהו כמסכים עם עמדת הצד שכנגד לגבי אותה נקודה!

36. <u>הפרקים בסיכומי הנאשם (מלבד ההקדמה) יהיו, אפוא, כדלקמן</u>:

<u>פרק שני</u>: המשך השתלשלות האירועים הרלוונטית מיום הרצח ועד לסיום שלב ההוכחות במשפט החוזר.

<u>הראיות המוכיחות את חפותו המוחלטת של הנאשם</u>:

<u>פרק שלישי</u>: העקבות הזרות אכן היו במציאות עקבות נעל חלקיות מאותו דגם של נעל, על כל המשתמע מכך, ויש לדחות את נסיון הפרקליטות למחוק מציאות זו באמצעות התנערותה, הן מהראיות הברורות בנדון והן מהסכמותיה.

<u>פרק רביעי</u>: אימרות ועדויות כל הנוכחים בחדר השירותים מוכיחות חד משמעית כי לא היה שום "מחלץ אלמוני", וכי רק הרוצח הותיר את שלוש העקבות הזרות וכן את כתם דמה של המנוחה על מתקן ניר הטואלט בתא השלישי.

<u>פרק חמישי</u>: כתם הדם נזל וכיסה על העקבה הראשונה רק בעת הרצח או מיד בסמוך אחריו, ולא חמש שעות אחרי המוות. לכן גם הוא מוכיח כי העקבות הזרות הוטבעו רק ע"י הרוצח.

<u>פרק שישי</u>: הראיות הנוספות המוכיחות כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח: חוות הדעת הזהות של המומחים פול קיש ולייפר, הקובעות כי העקבות הזרות היו צריכות להמצא גם בתא השלישי, בצירוף עדויות התלמידות שראו כתמי דם בתא השלישי בסמוך לאחר הרצח, ובצירוף נקיונם של אלה אחה"צ ע"י ויקטור המנקה.

<u>פרק שביעי</u>: הראיות הנוספות המוכיחות כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח: חוו"ד של המומחה פול קיש לפיה עקבות הנעל עם הדם, שהתגלו בדיעבד על רצפת התא רק בשנת 2020 (ואשר לגביהן נקבע ע"י מעבדת סימנים כי הן תואמות לעקבה הראשונה וכן גם לשתי העקבות הזרות הנוספות), הוטבעו על הרצפה בהפרש של דקות בלבד מהמועד שבו טיפות הדם טפטפו עליהן.

<u>פרק שמיני</u>: ארבע העובדות לגבי התנהגות הנאשם ולבושו ביום הרצח ולמחרת, המוכיחות אף הן את חפותו.

<u>פרק תשיעי</u>: להב הסכין שרצחה את המנוחה היה משונן.

<u>פרק עשירי</u>: הנאשם היה בטוח כי המנוחה נאנסה.

<u>פרק אחד עשר</u>: במהלך השיחזור הנאשם רצה לעלות לקומה שמעל זירת הרצח, והדבר מוכיח כמובן כי לא ידע אפילו את מיקום זירת הרצח, ולכן מוכיח גם את חפותו

<u>פרק שנים עשר</u>: הדגמותיו של הנאשם בתא לארתור, ביום 18.12.06 בחצות, למחרת (19.12) לחוקרים, בחדר החקירות, וכן במהלך שיחזורו באותו היום, סתרו חזיתית את הממצאים בזירה וכן את הממצאים על גבי גופת המנוחה

<u>פרק שלושה עשר</u>: דלת התא היתה סגורה כל משך הרצח, והנאשם הדגים ושיחזר את הרצח כשהדלת פתוחה לרווחה וכשהוא נמצא בכלל מחוץ לתא.

<u>פרק ארבעה עשר</u>: שלפוחית השתן הריקה של המנוחה.

<u>פרק חמישה עשר</u>: העובדה כי לא התגלו טיפות דם על רצפת חדר השירותים וגם מחוצה לו, ובמורד המדרגות ועד לשירותי הבנים, הסמוכים למקלט.

<u>פרק שישה עשר</u>: האליבי העקיף של הנאשם, המוכיח כי המנוחה נרצחה בערך בשעה 13:15 ולכל היותר עד ל- 13:25, עת שהוא היה בכלל מחוץ לביה"ס.

<u>פרק שבעה עשר</u>: הנאשם לא סיפר לארתור בכל שיחת ה"התוודות" שום פרט מוכמן מזירת הרצח.

<u>פרק שמונה עשר</u>: הנאשם סיפר לארתור ב"התוודות" פרטים מהותיים שגויים.

<u>פרק תשעה עשר</u>: הנאשם לא ידע דבר על פציעות מיוחדות שחוותה המנוחה: שבע מכות בראשה וחיתוך שורש כף ידה לאחר שכבר מתה!

<u>פרק עשרים</u>: הנאשם לא ידע כי הרוצח הוריד את מכסה האסלה, והניח עליו את גופת המנוחה.

<u>פרק עשרים ואחד</u>: לא נמצאה אף ראיה פורנזית שקושרת את הנאשם לזירת הרצח.

<u>שלילת זכותו של הנאשם להיוועץ בעו"ד וכן לקיום הליך פלילי הוגן, והנפקות המתחייבת מהן – פסילת הודאותיו או לחילופין קביעה כי משקלן אפסי</u>:

<u>פרק עשרים ושניים</u>: החוקרים רמסו ושללו את זכות ההיוועצות של הנאשם עם עו"ד, וזאת בשלוש דרכים משולבות:

א. הפיכתו של ארתור ל"יועצו המשפטי" של הנאשם.

ב. הדחת הנאשם כנגד סניגורו באופן שיימנע משת"פ עמו ומקבלת ייעוץ ממנו.

ג. שידול הנאשם במרמה ליתן "<u>הודאה בלב נקי</u>" ברצח המנוחה (כמו ברוסיה ובאוקראינה) משום שרק היא תצילו כביכול ממאסר עולם, בהתאם לנפקותה המקילה ביותר בשתי ארצות אלה, והקיימת כביכול גם בארץ.

בשל פגיעה עוצמתית זו בזכות ההיוועצות של הנאשם, יש לפסול פסילה פסיקתית את הודאותיו בפני החוקרים וכן את שיחזורו, ולחילופין לקבוע כי הם חסרי משקל.

<u>הפרכת ה"חיזוקים להודאת הנאשם"</u>

<u>פרק עשרים ושלושה</u>: הפרכת טענות הפרקליטות בדבר ה"פרטים המוכמנים" שידע כביכול הנאשם.

<u>פרק עשרים וארבעה</u>: "טביעות הנעל" על מכנסי המנוחה כלל לא היו טביעות נעל אלא אוסף של כתמי דם, והם בכל מקרה לא תאמו את נעלי הנאשם.

<u>פרק עשרים וחמישה</u>: תוכן מחשבו של הנאשם היה תמים ונורמטיבי לחלוטין, ומומחה המחשבים המשטרתי העליל עליו בזדון .

<u>פרק עשרים ושישה</u>: זריקת מכנסי העבודה ע"י הנאשם היתה תמימה לחלוטין.

<u>הפעולות והמחדלים הזדוניים והרשלניים שביצעו החוקרים, וגרמו לעיוות דינו של הנאשם</u>

<u>פרק עשרים ושבעה</u>: סקירת פעולות ומחדלי החוקרים, שעיוותו את דינו של הנאשם, והמצדיקים, לבדם או בהצטרפם סעד מן הצדק של זיכויו.

<u>פרק עשרים ושמונה</u>: סקירת שתי הפעולות הרשלניות של המעבדה הביולוגית, גרמו אף הן לעיוות דינו של הנאשם.

<u>פרק עשרים ותשעה</u>: סקירת התנהלות הפרקליטות בתיק, שפגעה אף היא בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן, ומקו"ח לזכותו למשפט חוזר הוגן.

<u>גרסת הנאשם</u>

<u>פרק שלושים</u>: דברי הנאשם למדובבים עד ה"התוודות" לארתור ב- 18.12.06.

<u>פרק שלושים ואחד</u>: דברי הנאשם לארתור ב"התוודות".

<u>פרק שלושים ושניים</u>: דברי הנאשם בחקירותיו.

<u>פרק שלושים ושלושה</u>: שיחזור הנאשם.

<u>פרק שלושים וארבעה</u>: עדות הנאשם במשפט החוזר.

<u>אשמתה של א.ק ברצח המנוחה</u>

<u>פרק שלושים וחמישה</u>: הקדמה.

<u>פרק שלושים ושישה</u>: השתלשלות האירועים הספציפית לגבי א.ק, כולל ראיות לגביה.

<u>פרק שלושים ושבעה</u>: הפרטים המוכמנים הרבים, העוצמתיים וה"נבואיים" שחשף אדיר חבני, ו- 23 הסיועים והחיזוקים שנמצאו לגרסתו, ובכלל זה מעדויות אדיר ו -א.ק במשפט החוזר.

<u>פרק שלושים ושמונה</u>: סקירת פסה"ד המנחה של בהמ"ש העליון לגבי הפללת נאשם ע"י הודאת חוץ שלו, שנאמרה למי שאינו איש מרות: **ע"פ 7532/12, <u>אדם איטל נ' מ"י</u>**, וההוכחה כי בגין עשירית מכמות הסיועים והפרטים המוכמנים שאדיר סיפק, מפיה של א.ק, בהמ"ש המחוזי שלח נאשם למאסר עולם כפול, ובהמ"ש העליון דחה את ערעורו.

<u>פרק שלושים ותשעה</u>: סקירת העובדה כי הפגמים השונים באמינות גרסת אדיר, שהוא הודה בהם, בטלים בשישים וכבים לאורם ולנוכח עוצמתם של 23 הסיועים והחיזוקים, והפרטים המוכמנים שמסר.

<u>פרק ארבעים</u>: הדנ"א המיטוכונדריאלי ונפקותו להוכחת אשמת א.ק ברצח המנוחה.

<u>פרק ארבעים ואחד</u>: סגירת התיק שהחשיד את א.ק ברצח היתה שערורייתית ובלתי חוקית, משום שהתעלמה מהחלטת בהמ"ש העליון, ובנוסף אף היפלתה לרעה את הנאשם.

<u>פרק ארבעים ושניים</u>: סיכום.

פרק שני: המשך השתלשלות האירועים הרלוונטית מיום הרצח ועד לסיום שלב ההוכחות במשפט החוזר.

37. הנאשם הוא יליד 1978, נתין זר בארץ, והתגורר בקצרין עובר ליום רביעי - 6.12.06 (להלן: **יום האירוע**).
38. הנאשם עבד במקלטי בית הספר במהלך כחודש עובר ליום האירוע, כולל אותו יום.
39. במסגרת עבודתו עבד בריצוף המקלטים והחזיק באחד מהם תיק עם כלי עבודה וכן ציוד עבודה מחוץ לתיק. לצורך עבודתו השתמש, בין היתר, בסכין יפנית בעלת להב חלק וכן במחסניות להבים חלקים להחלפה.
40. גופת המנוחה התגלתה, כאמור, בשירותי הבנות בביה"ס, הממוקמים בקומת הביניים (בין הקומה הראשונה והשניה).
41. המנוחה נרצחה בצהרי אותו היום, במהלך השעה ה"שביעית" (שעפ"י לוח הצלצולים היתה בין 13:05 ל- 13:50).
42. בעת שהתגלתה גופתה היה התא נעול מבפנים, והואיל ולא ניתן היה לפתחו מבחוץ, הציץ אחד המטפסים – יואב חדד – מתחת לדלת התא וגילה אותה, ואילו חברו, צבי חוטר, טיפס בתוך התא הראשון והציץ מלמעלה אל התא, ואז ראה אותה פרושה לפניו.
צבי ויואב התקשרו מיד למד"א ולמשטרה (בהתאמה) ואז ראו את אב הבית (קובי סמברנו), שחיפש אחר המנוחה באיזור אחר בביה"ס, וביקשו ממנו להביא פלייר לצורך פתיחת הדלת. זה הגיע בחלוף כחמש דקות עם פלאייר, ואז נטל צבי את הפלייר מידו הרועדת, ופתח את דלת התא.
43. צוארה של המנוחה שוסף לפחות ע"י שלושה חתכים או יותר, ובנוסף נמצאו חתך גם בחזה, בסנטרה ובכפות ובאצבעות ידיה, וכן בשורש כף ידה (שנגרם אחרי מותה), וכן חבלות עם דימומים תת קרקפתיים בראשה.
44. בנתיחה התברר כי המנוחה לא נאנסה.
45. על מכנסי הג'ינס של המנוחה (להלן: **מכנסי המנוחה**) נמצאו לטענת מומחה הפרקליטות להשוואת ט.נ - רפ"ק ירון שור (להלן: **שור**) ששה חלקי ט.נ "מדממות" בדם המנוחה, ש"אפשרי" ו"אפשרי בהחלט" כי הן שייכות לנעלי הסלמנדר, שאיתם עבד הנאשם ביום הרצח, ושהיו לטענת שור מסוג נדיר. לכן שור קבע כי קיימת סבירות גבוהה מאד כי כל הששה שייכות לנאשם.
46. בתוך התא נמצאו מלבד העקבות הזרות גם כתמי דם רבים, התזות ומריחות, על הצד הפנימי של הדלת, על מסגרת משקוף הדלת, על שלושת הקירות, על הריצפה (שלולית דם) וכן על צדו התחתון של מכסה האסלה. כמו כן נמצאו בו גם שערות.

47. בזירת הרצח- בתא ו/או בסביבתו לא נתגלו ט.א ו/או דנ"א של הנאשם. כמו כן, על נעליו של הנאשם, כמו גם על שאר בגדיו /או על כליו וציודו, שעמם עבד ביום הרצח, לא נמצא דם.

48. יום הרצח היה יום עבודתו האחרון של הנאשם בביה"ס, והנאשם סיים לעבוד באותו היום בערך בין 17:00 ל- 17:30. עם תום עבודתו הותיר במקלט את תיק העבודה שלו (שלפי התזה של הפרקליטות הכיל את בגדי הרצח, המגואלים בדם המנוחה ואת הסכין שבה השתמש) וכן את כליו וציודו הכבד, ועזב את ביה"ס ברגל.

49. **למחרת יום האירוע (7.12.06- חמישי) שב הנאשם לביה"ס עם אשתו (ברכבה) כדי לקחת מהמקלט את תיקו וציודו. <u>השניים נכנסו לתוך ביה"ס, שהיה מאוכלס כמובן בשוטרים, והתקרבו אל המקלט. אז נעצרו ע"י השוטרים ואשתו דיברה איתם בעברית והסבירה להם כי בגדיו של הנאשם נמצאים בתוך המקלט, והם מבקשים לאוספם.</u> השוטרים ביקשו מהם להשאיר את פרטיהם ואת מספר הטלפון שלהם, וכך עשו השניים.** לאחר מכן יצאו השניים מביה"ס ונסעו חזרה הביתה ללא התיק עם הבגדים וללא הציוד.

50. למחרת (8.12.06 - שישי) שוב הגיע הנאשם עם אשתו לביה"ס, והפעם לקח את תיק העבודה שלו ואת כליו וציודו.

51. ביום שבת – 9.12.06 - השליך הנאשם את מכנסי העבודה שלו (ואילו את נעליו, גרביו, חולצתו, חגורתו, והז'קט שלו הותיר עמו).

52. ביום 10.12.06 תושאל הנאשם לראשונה, וביום 11.12.06 **נחקר, כאמור, תחת אזהרה, בלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, ובלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו**! בסיום חקירתו נשלח למעצר בית, וביום 12.12.06 **שוב נחקר תחת אזהרה, ובלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, ובלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו**! הפעם כבר נעצר לאור העובדה שהשליך את מכנסיו, וכן לאור העובדה שנתפסה ברשותו סכין יפנית, והתגלה אוסף סכינים שהיה תלוי על הקיר בביתו (מלבד אוסף הסכינים שלו, מצאו החוקרים בימים הבאים, לטענתם, במחשבו כי מספר ימים עובר לרצח הוא חיפש סרטי "סנאף" המתעדים אונס ו/או רצח אמיתיים וכן ביקר באתר אינטרנט שבו היה מאמר בנושא "הטלת מורא" באמצעות סכין, וגם החזיק תמונות פדופיליות של קטינות).

53. <u>כל בגדיו ונעליו</u> (מלבד המכנסיים) וכליו של הנאשם נתפסו ע"י המשטרה. באופן זה נתפסו ברשותו מספר סכינים יפניות וכן מספר מחסניות של להבים לסכין יפנית. כולם היו עם להבים סטנדרטים חלקים.

54. הסכין שבאמצעותו נרצחה המנוחה מעולם לא נתפס.

55. מיום מעצרו- 12.12.06 - ועד ליום 17.12.06 נחקר הנאשם מדי יום. ביום 17.12 היתה הפוגה בת יום בחקירותיו, וביום 18.12 חודשה חקירתו.

56. עם מעצרו של הנאשם ביום 12.12.06 אשתו מינתה לו את עו"ד אריה הרמלין ממשרד לדיני מקרקעין בצפת, שאינו דובר רוסית.

57. במהלך מעצרו, המדובב ארתור, ששהה בתאו של הנאשם במהלך כמעט כל חקירתו, השמיץ את עוה"ד.

58. (לגבי המשך האירועים ממעצרו של הנאשם ועד למתן החלטת כב' המשנה לקיים משפט חוזר לנאשם, ראו בסע' 10-25 לעיל).

59. ביום 14.7.21, כחודשיים לאחר ההחלטה על קיום משפט חוזר לנאשם, החליטה הפרקליטות אכן לנהל את המשפט החוזר כנגדו, ולא לחזור בה מכתב האישום; וכן, ממש במקביל (באותה שניה) החליטה לסגור את תיק החקירה כנגד א.ק.

60. **ביום 5.8.21 <u>הודיעה הפרקליטות לבהמ"ש הנכבד כי החליטה לפתוח בחקירה פורנזית (החקירה הראשונה</u>). בהמשך לזאת נבדקו מחדש במהלך החודשיים הבאים, בבדיקות חדשות ורגישות מאד, במעבדה הביולוגית במכון לרפואה משפטית, כל המוצגים שנמצאו בזירה, לרבות מוצגים שלא נבדקו בהליך הראשון, דהיינו כל בגדי ונעלי המנוחה, וזאת במטרה למצוא דנ"א ו/או ט.א שיקשרו את הנאשם למנוחה ו/או לזירת הרצח.**

61. **הח"מ מחה בתוקף כנגד פתיחת החקירה הפורנזית. זאת משום שתחילת ההוכחות בתיק הנדון נקבעה ע"י בהמ"ש הנכבד ליום 12.10.21, ומשום שהיא פגעה בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן**, שהרי המשפט החוזר ניתן לנאשם כדי שינסה באמצעות ראיותיו החדשות, להביא לזיכויו. הוא לא נועד כדי שהפרקליטות תנצלו כדי לשפר את מצב ראיותיה שלה ותחפש ראיות חדשות, שיפלילו את הנאשם במידה יותר מוצקה ומבוססת מהראיות הישנות, שהובילו להרשעתו במשפט הראשון, 15 שנה קודם לכן!

62. הח"מ ביקש אפוא מבהמ"ש הנכבד לדחות את תחילת ההוכחות אולם בקשתו נדחתה.

63. **תוצאות החקירה הפורנזית הראשונה הגיעו ממש בסמוך לפני תחילת ההוכחות.**

ביום 12.10.21 התברר כי היא לא הסתפקה בכך. במהלך נאום הפתיחה שלה, עוד לפני שעלה עד התביעה הראשון מטעמה (ראש צוות החקירה בזמנו, יורם אזולאי), בע' 149 (15-25), היא הפתיעה, בהכריזה כי במשפט החוזר היא כופרת בכך שהעקבות הזרות הן עקבות נעל, וגם כופרת בכך שהן תואמות זו לזו.

64. **מספר ימים לאחר מכן הגיש הח"מ בקשה מפורטת לבהמ"ש הנכבד, לקבוע כי הפרקליטות מנועה מלבצע את "פניית הפרסה" בנוגע לעקבות הזרות** משום שכאמור, עיקר הבסיס ונימוק כב' המשנה לקיום המשפט החוזר, הוא התיק הנדון, היו העקבות הזרות, והסכמת הפרקליטות ה"מחומשת" לגביהן (ראו סע' 15 לעיל). (בהמשך התקיים דיון בבקשת המניעות ביום 21.11.21 (ראו ע' 1121-1146) וביום 23.11.21 החליט בהמ"ש

הנכבד (בע' 1154-1159) כי דעתו אמנם אינה נוחה מ"פניית הפרסה" הנדונה (ראו ע' 1158 פסקה שניה) אולם הוא מאפשר לפרקליטות לנסות להוכיח את טענתה החדשה, ומכל מקום טענתו של החי"מ שמורה לו עד להכע"ד.

65. כחודש לאחר תחילת ההוכחות, בחודש נובמבר 2021, לאחר שהחקירה הפורנזית (הראשונה) הסתיימה בלי שהתגלה ממצא חדש שקושר, חלילה, את הנאשם למנוחה או לזירת הרצח (וראו בנדון נ/104), התברר כי מספר אנשי זק"א, שנכנסו לחדר השירותים לאחר שהמנוחה הוצאה מהתא (כדי לפנותה למכון לרפואה משפטית), לא נחקרו מעולם במשטרה. בהמ"ש הנכבד, שהיה מעוניין בחקירתם כדי לדעת את כל האמת, שאל את החי"מ אם הוא מסכים לחקירתם, והחי"מ הסכים בדוחק (כפי שהסביר לבהמ"ש הנכבד, כדי שיהיה ברור לבהמ"ש הנכבד כי לנאשם אין שום דבר להסתיר). **אז החלה, אפוא, החקירה השניה, שהתנהלה תוך כדי ניהול ההוכחות במשפטו החוזר של הנאשם**.

66. בחלוף כחודש לערך, בחודש דצמבר 2021, הועברו לחי"מ הודעותיהם של מספר אנשי זק"א שנחקרו במשטרה (ושניים מהם העידו בהמשך עדי הגנה בתיק: יהודה לייבוביץ ואוהד רינגר – ראו נ/109, נ/122).

67. **הנה הסתיימה לה החקירה השניה ובאה לה החקירה השלישית במהלך ניהול ההוכחות במשפט החוזר**. היה זה ביום 22.12.21, עת שור נחקר נגדית ע"י החי"מ (ראו ע' 1813-1815). בתגובה לעובדה כי חשף בראיון טלויזיוני בשנת 2020 כי על רצפת התא התגלו (מתצלומי הזירה שתיעדו אותן) עוד 3, 4 עקבות נעל, התואמות את העקבות הזרות, הוא ניסה לסגת בטענה כי לא מדד אותן בכלים מקצועיים. אז **הציע בהמ"ש הנכבד כי מעבדת סימנים תבדוק את כל תצלומי העקבות לכאורה שעל רצפת התא, ותשווה אותן לעקבות הזרות, ותחווה דעתה.** החי"מ שוב הסכים.

68. בשלב זה **ביקשה הפרקליטות לבצע בדיקה מקיפה פורנזית נוספת (החקירה הרביעית), והפעם גם לגבי כל הבגדים, החפצים וכלי העבודה של הנאשם, שנתפסו בזמנו ע"י המשטרה. החי"מ מצא עצמו פעם שניה, ורביעית סה"כ, מתבקש להסכים לחקירה שכל תכליתה "למצוא בכח" דנ"א של המנוחה על פריט כלשהו של הנאשם או דנ"א שלו על חפציה**. החי"מ הסכים שוב בלב כבד לביצוע הבדיקה, בעידוד בהמ"ש הנכבד, וזאת חרף האבסורד העקרוני, הנעוץ בביצוע בדיקה כזו בעיצומו של ניהול הוכחות בתיק רצח, ועוד במשפט חוזר של הנאשם (וראו בע' 4796 את דברי בהמ"ש הנכבד לפרקליטות, בדיעבד, לגבי האמור לעיל: "היתרנו לכם לעשות כל מה שאתם רוצים. להשלים את כל חוות הדעת מטעמכם, כל הבדיקות מטעמכם, כל החקירות מטעמכם, תוך כדי העדויות, ואני זוכר את הזעקות של עו"ד הלוי: 'מה, אני במעצר ימים?', ואמרנו 'לא', למרות הכל...").

69. מספר ימים אח"כ נודע לחי"מ כי **בצעד חריג, בלתי הוגן, ומעורר תהיות רבות, הפרקליטות החליטה לסטות מהאמנה שהיתה נהוגה שנים רבות בין המעבדה**

הביולוגית במכון לרפואה משפטית לבין המעבדה ביולוגית של המשטרה, שנמצאת במטא"ר ירושלים, ולפיה את כל הבדיקות הביולוגיות בתיקי המתה (ומקו"ח בתיק רצח) מבצעת המעבדה במכון. לפיכך הורתה הפרקליטות למכון להעביר את כל המוצגים אל המעבדה במטא"ר, וזו החלה לבדוק את המוצגים.

70. החי"מ פנה אל בהמ"ש הנכבד ועדכנו בנדון, וביקש לקיים דיון דחוף בהתנהלותה המקוממת של הפרקליטות, ובהמ"ש הנכבד נתן החלטה לפיה מדובר בצעד לא ראוי ובלתי הוגן, משום ש**הפרקליטות לא עידכנה את בהמ"ש ואת הח"מ בכוונתה להפר את האמנה ברגל גסה וללא כל הצדקה, וברור כי אם הח"מ היה יודע זאת מראש, הוא לא היה מסכים לעריכת הבדיקה** (בין אם היתה נערכת חרף התנגדותו ובין אם לאו).

71. מכל מקום, גם החקירה/בדיקה הפורנזית המקיפה השניה, והרביעית סה"כ, הסתיימה בלא כלום (וראו נ/105).

72. בחודש פברואר 2022 העבירה הפרקליטות לח"מ חומרי חקירה חדשים ובכללם את חוו"ד מעבדת סימנים לגבי עקבות הנעל על רצפת התא (ראו נ/148). בין החומרים החדשים שהועברו לח"מ בהתקן איכסון נייד, גילה הח"מ פתאום גם שתי הודעות שניגבו ביום 5.1.22 משני קציני משטרה לשעבר, מאיר קרן (נ/134) וניר מריאש (נ/143), שמהן התברר כי **<u>ללא עידכון בהמ"ש הנכבד, הפרקליטות ניהלה חקירה חמישית תוך כדי ניהול ההוכחות בתיק הנדון, והפעם במקביל לסיום עדויות עדי התביעה. בחקירה זו ניסתה למלא את ה"משבצת" הריקה של ה"מחלץ האלמוני", בחקירה ממש בוטה של ניר מריאש</u>** (וראו בנדון <u>נ/144</u> – **מכתב הפרקליטות מיום 2.1.22 לקצין החקירות – עמוד אחרון סע' 3 שבו היא מבקשת לחקור את השניים לגבי "האפשרות כי נכנסו לתא או נגעו במנוחה..."** [פנטסטי], וכן <u>נ/143</u> – הלחץ על ניר מריאש בשני העמודים האחרונים של הודעתו כי התבלבל, ובפועל נכנס לתוך התא...).

73. ביום 30.1.22 סיימה הפרקליטות להביא את עדיה ב"סיבוב הראשון", וזאת במסגרת ההסדר הדיוני המיוחד אליו הגיעו הצדדים בתיק הנדון, ולפיו פרשת התביעה תסתיים באופן לא רשמי ללא העדתם של ארבעת מומחי התביעה הבאים: רוטשילד, דיאז, שפיץ ובודולה, ולאחר סיום פרשת ההגנה, לפרקליטות תהייה הזכות להביא את הארבעה לעדויות "הזמה" כנגד מומחי ההגנה מתחום הרפואה משפטית (דר. רוטשילד, דר. דיאז ודר. שפיץ) והדנ"א המיטו' (פרופ' בודולה).

74. בהתאם לזאת ביום 1.3.22 נפתחה פרשת ההגנה עם עדותו של הנאשם, שנפרשה על פני שבע ישיבות תמימות, שבהן נחקר חמישה ימים וחצי(!) בחק"נ ע"י הפרקליטות.

75. **<u>בסיום חקירתה הנגדית, ביום 15.3.22, התנצלה ב"כ הפרקליטות בפני הנאשם אם פגעה בו במהלך חקירתה הנגדית</u>** כי "זה לא אישי". החי"מ יתייחס למחווה נדירה ביותר זו בהמשך הסיכומים.

76. ביום 10.5.22 הסתיימה פרשת ההגנה, ובהתאם לסיכום הדיוני, הפרקליטות הביאה לעדות "הזמה" בימים 6.6.22, 7.6.22 את דר. רוטשילד ואת דר. דיאז, וויתרה על עדויותיהם של דר. שפיץ ופרופ' בודולה.

77. ביום 8.6.22 העיד מטעמה כעד "הזמה" נוסף, בהסכמת הח"מ, גם מומחה (?) לדין הרוסי והאוקראיני, ואז הכריזה גם הפרקליטות "אלו עדיי".

78. סה"כ העידו בתיק הנדון 22 מומחים משני הצדדים (11 מצד ההגנה, ובכללם שני מומחים שהתביעה ויתרה עליהם למרות שהם היו צריכים להעיד מטעמה אולם חוות הדעת שלהם לא מצאו חן בעיניה... דר. אלון קריספין מהמכון לרפואה משפטית, ואביעד לוי ממעבדת סימנים וחומרים, ו – 11 מצד התביעה): בתחום רפואה משפטית, ביולוגיה (דנ"א), ניתוח כתמי דם, מחשבים, הדין הרוסי והאוקראיני, דנ"א מיטו' (רק מצד ההגנה), הקלטות (רק מצד התביעה), טביעות נעל (רק מצד התביעה - שור וכן אביעד לוי, שהתביעה ויתרה עליו לטובת ההגנה בענין עקבות הנעל על רצפת התא, התואמות לעקבות הזרות).

<u>פרק שלישי: העקבות הזרות אכן היו עקבות נעל חלקיות, מאותו דגם של נעל, על כל המשתמע מכך, ויש לדחות את נסיון הפרקליטות למחוק מציאות זו באמצעות התנערותה, הן מהראיות הברורות בנדון והן מהסכמותיה בנדון.</u>

79. ראו בנוגע לעקבות הזרות ותצלומיהן בסע' 4, 15, 16 לעיל, וכן בסע' 63, 64 לעיל לגבי העובדה כי בפתח שלב ההוכחות, במסגרת נאום הפתיחה שלה, הפרקליטות היפנתה עורף להסכמתה ה"מחומשת" לגבי העקבות הזרות, אותה הסכמה שהיוותה את הבסיס לקיום משפט חוזר, וניתנה על ידה גם בהליכי הערעור בבהמ"ש העליון וכן במשפט הראשון.

בעקבות זאת ביקש הח"מ מבהמ"ש (באמצעות בקשה בכתב מנומקת, להלן: **בקשת המניעות**) לקבוע כי הפרקליטות מנועה לחזור מההסכמה. בהמ"ש הנכבד החליט ביום 23.11.21 כי דעתו אמנם אינה נוחה מ"פניית הפרסה" הנדונה אולם הוא יאפשר לפרקליטות לנסות להוכיח את טענתה החדשה, ומכל מקום טענתו של הח"מ שמורה לו עד להכע"ד (וראו גם דברי **בהמ"ש הנכבד** למומחה התביעה ירון שור, בע' 1769: "...היום תוך כדי משחק כדורגל לעבור לכללים של משחק כדורסל זה מפריע, זה בעייתי...").

80. הח"מ יסקור אפוא להלן את הראיות המוכיחות כי <u>לא רק שבסיס הראיות, שהיה בזמנו להסכמה ה"מחומשת", לא התערער במאומה במהלך המשפט החוזר, אלא שהוא דווקא התחזק עד כדי עיגון ההסכמה ה"מחומשת" בסלע</u>! לאחר הוכחה זו ישוב הח"מ ויביא את עיקריה של "פניית הפרסה" והפארסה של הפרקליטות.

81. <u>לגבי המסד הראייתי של העקבות הזרות במשפט החוזר</u> - **<u>במשפט החוזר שור</u> (המומחה מטעמה) אף נעל** (תרתי משמע) **בחקירתו הנגדית את קביעתו בחוות דעתו <u>ת/385</u> בע' 5 סע' 6, 7, כי שלוש העקבות הזרות הינן כנראה עקבות חלקיות של אותו דגם נעל**!

וראו עדותו בע' 1758-1760, 1765: שור מאשר את קביעתו הנדונה בחווה"ד, וכן ספציפית, כי <u>העקבה הראשונה היא אכן ט"נ חלקית</u>. בע' 1786, 1791 הח"מ מעמת אותו עם דבריו ביום 13.9.20 בראיון ברדיו (קלמן וליברמן – <u>נ/49</u>) בו אמר במונה דקה 3:45 כי שלוש העקבות הזרות מהוות את מסלול בריחתו של הרוצח מהתא אל עבר התא הסמוך: "עכשיו <u>על האסלה יש **עקבה** אחת **ברורה**</u> שהגב, הגב של מי שדרך עומד אל הדלת והפנים שלו עומדים אל הניאגרה, <u>כנראה דרך על המכסה של הניאגרה, על הקיר המפריד, ונעלם לתא הסמוך</u>..."

ובע' 1802, במענה להערות בהמ"ש הנכבד, הוא פוסק: מישהו אחר (ממטביע ה"עקבות" על מכנסי המנוחה) היה בתא, דרך על הרצפה, **<u>דרך על האסלה</u>**.
יתר על כן, בע' 1810 החי"מ עימת את שור עם דבריו בראיון טלויזיוני שקיים ביום 15.7.21 (יום לאחר שפורסמה בתקשורת החלטת הפרקליטות לנהל את המשפט החוזר כנגד הנאשם) בתוכנית של אמנון לוי (<u>נ/48</u>). במונה דקה 3:35 ואילך הוא אמר: "בוא אני אתן לך עוד איזה סקופ. סקופ. **<u>על הרצפה ליד הרגליים של המנוחה יש עוד 3 או 4 עקבות נוספות של אותן נעליים שמופיעות על האסלה</u>**"
וראו גם דבריו הזהים בראיון הרדיו כמעט שנה לפני כן, בתוכנית הרדיו, <u>נ/49</u>, במונה 3:02 דקה: "ויש עוד איזה שלוש או ארבע **עקבות אחרות** שנמצאות על הרצפה ליד רגליה של המנוחה ... וגם שם אפשר למצוא את אותן **עקבות נעליים** שמוצאים על האסלה".

שור אישר בע' 1812,1811 כי ה"סימנים" על רצפת התא דומים לעקבה על האסלה.
בע' 1853-1824 החי"מ עימת אותו באופן יסודי עם הדמיון וההתאמה בין העקבות על רצפת התא לעקבות הזרות, ובע' 1841, 1843 **שור אישר** כי יש דמיון לעקבה על מיכל ההדחה, ומאוחר יותר, בע' 1853-1849, **כי יש דמיון בין העקבות על הרצפה לעקבות הזרות.**
לנוכח הטחת החי"מ עובדות אלה בפניו, שור ניסה להמעיט במשקל גילויו החדש, ואמר בע' 1813 כי בזמנו (בסמוך לאחר הרצח ובעצם בתקופת המשפט הראשון) לא מדד את העקבות החדשות על הרצפה בדקדקנות, כלומר בכלים מקצועיים, ויתכן כי ניתן לעשות זאת. נוכח הערתו (ראו ע' 1815-1813) בהמ"ש הנכבד שאל אם מעבדת סימנים יכולה לבצע את הבדיקה כיום, ובהסכמת הצדדים נקבע כי היא תכין חוו"ד חדשה לגבי מידת התאמה בין שלוש העקבות הזרות זו לזו וכן ל"סימנים" על הרצפה, והאם אותם "סימנים" על הרצפה הן עקבות נעל ו/או תואמים לעקבות הזרות.
באותה הזדמנות הפרקליטות ביקשה כבר לפתוח בחקירתה הפורנזית המקיפה השניה, וראו בנדון בסע' 65 לעיל.

בהסכמת החי"מ בדקה אפוא מעבדת סימנים בחודש ינואר ופברואר 2022 את כל תצלומי הזירה והמוצגים הרלוונטים, והגישה ביום <u>2.2.22</u> חוו"ד, <u>נ/148</u>. בחוו"ד זו, לאחר שביצעה מדידות, קבעה כי העקבות הזרות אכן הינן עקבות נעל חלקיות, וכי שלושתן מתאימות לאותו דגם נעל, כלומר הוטבעו ע"י אותו אדם, וכי העקבות על רצפת התא (שסומנו על ידה במספרים מס' 4, 5, 6) תואמות את העקבה הראשונה ובעצם גם את שתי העקבות הזרות הנותרות (וראו בנדון <u>נ/148</u> בע' 4 סע' 2). לא בכדי הפרקליטות היפנתה עורף גם לחוו"ד זו, וזאת למרות שהיא נכתבה ע"י מז"פ ולא ע"י מומחה הגנה.

82. וראו את עדותו בנדון של כותב חוו"ד נ/148 – אביעד לוי. כבר בתחילת עדותו, בע' 4548 (28-30) הוא אמר: "**יש את העקבה שעל האסלה, העקבה שעל המכסה מיכל ההדחה, והעקבה שעל הקיר המפריד**..."

בע' 4549-4552, 4561, 4562, 4642 **קבע כי שלוש העקבות על הרצפה, שאותן סימן במספרים 4, 5, 6 שייכות לדגם דומה, ובנוסף גם דומות לדגם העקבה שעל מכסה האסלה.**

כמו כן הוסיף בע' 4592 כי בע' 11, 12 בחוו"ד הוסיף המחשות ותמונות של הדמיון בין עקבות אלה לשלוש העקבות הזרות.

בע' 4633 ציין כי על מכסה האסלה קיימת נעל כמעט מלאה, ובע' 4642 ציין כי באמצעות המדידות שביצע הראה את האפשרות לכך שאותו דגם דומה של נעל הותיר את שלוש העקבות הזרות.

להבדיל מעקבות 4-6 ציין המומחה בע' 4569, 4570 כי מלבדן ומלבד עקבה 1 (שאותה מצא תואמת את נעלה של המנוחה) הרי שלגבי כל יתר הסימנים על הרצפה (2, 3, 7-12) הוא איננו יכול לקבוע כי מדובר בעקבות נעל, בשל העדר כמות מספקת, לטעמו, של סימנים (וראו בנספח 4 את ההתייחסות הספציפית לסימן 9).

מכאן ברור כי על רצפת התא נמצאו עקבות התואמות לשלוש העקבות הזרות, וכן אחת של המנוחה, כלומר רק עקבות של הרוצח והמנוחה! (וראו ניתוח העקבות על רצפת התא גם בנספח 4 לסיכומים).

בסיכומיה טענה הפרקליטות בע' 501 כי אביעד ביצע השוואה שטחית בלבד של ה"סימנים" על הרצפה לסוליות הרלוונטיות, ואולם גם טענה זו מנותקת מהמציאות, שהרי הוא טרח והסביר כיצד דקדק והישווה את חלקי הסוליות השונים והיחס ביניהם אל אותם מאפיינים בעקבות על הרצפה!

בחקירתו של אביעד ע"י הפרקליטות, כמו בסיכומיה, **הפרקליטות העלתה תרחישים ממש דמיוניים (שלא לומר הזויים) שעל פיהם שלוש העקבות הזרות לא היו ט"נ אלא דווקא טביעות כף ידו של הנאשם, סכינו היפנית או שיערה של המנוחה** (ראו למשל ע' 4611, 4996 שבהם הח"מ שוב הזכיר את מניעות הפרקליטות בנדון, וכן בע' 4628, 4631, 4640) **ולא טרחה להסביר כיצד מלכתחילה קיימת בכלל אפשרות/תסריט סבירים כי הנאשם יטביע את אחד מאלה שלוש פעמים ברציפות במסלול העקבות הזרות**, ומדוע למשל שיטביע מלכתחילה את כף ידו/סכינו היפנית/ראש המנוחה על מכסה האסלה?!

יתר על כן, כיצד מלכתחילה הפרקליטות הציעה בכלל את הסכין כמטביע עקבה זרה 3 על הקיר השמאלי, אם הנאשם מסר במהלך השיחזור לאנטולי את הסכין, עת ניגש להשעין את כפות ידיו על הקירות, משום שהסכין הפריעה לו (מונה מסך 25:48:19)?!

לא זו אף זו, גם בסיכומיה הרהיבה הפרקליטות עוז וטענה בע' 160 כי אפשרי שהנאשם דרך על האסלה [אולם העקבה על האסלה לא תאמה לנעליו אז למה מלכתחילה להמציא תסריטים מופרכים??] ואז יצר את עקבות זרות 2, 3 באמצעות כפות ידיו...ואולם גם עקבות 2, 3 הן, כאמור ט"נ מובהקות, גם לפי אביעד, גם לפי שור, וגם עפ"י המראה שלהן. ואכן, העלאת תסריטים אלה היתה מיותרת מלכתחילה נוכח העובדה ששור עצמו (ציפור נפשה והיהלום שבכתר מבחינת הפרקליטות) העיד, כאמור בסעיף הקודם, כי הוא עומד מאחורי קביעתו בחוו"ד לגבי העקבות הזרות, וכי מישהו <u>דרך על מכסה האסלה</u>!

83. וראו גם העובדה ש<u>שור</u> הכריז בראיון ברדיו לקלמן וליברמן (<u>נ/49</u>) כי על מכסה האסלה נמצאה עקבת נעל ברורה, "עם הגב לדלת", כלומר פונה לעבר מיכל ההדחה! (בע' 1786, 1791 הח"מ חקר אותו בנדון).

וראו עדותו התואמת של מומחה מעבדת סימנים, <u>אביעד לוי</u> בע' 4553-4555 כי <u>כיוון העקבה הזרה הראשונה היה לעבר מיכל ההדחה</u> (והסכמת הפרקליטה בע' 4614: "פנים לקיר, בסדר. הבנו").

מכאן ברור כי כיוונה של העקבה הראשונה היה אכן למיכל ההדחה ולמסלול היציאה מהתא. כלומר, לא די שהיתה זו עקבת נעל ולא הטבעת כף יד או סכין, אלא שכיוונה היה בהתאם לתרחיש ההגיוני, הקושרה לשתי "אחיותיה" העליונות.

84. וראו גם שני הכתמים (אחד מהם בודאות דמה של המנוחה), שהתגלו (מנקודת המבט של המביט מבחוץ): האחד על החלק העליון של הקיר הימני, והשני על החלק העליון של השמאלי, שניהם בצד הרחוק מהדלת; וניתן להניח כי היו הטבעות כף יד.

וראו תיאורם בחוו"ד ינאי עוזיאל ז"ל (להלן: **עוזיאל**) – <u>ת/65</u> בע' 4 סע' ה' ולפיה על קורת הקיר בין 1 ל-2, במרחק 50 ס"מ מהקיר האחורי, נמצא כתם חח"ד, ועל הקיר בין 2 ל-3 היה כנ"ל במרחק 119 ס"מ מהדלת (ו-34 ס"מ מהקיר האחורי).

כן ראו הכתמים בתצלום מס' 166 מדיסק תצלומי הזירה – <u>ת/66</u> + תצלומים 17, 19 בדיסק מעבדת ט.א (<u>ת/426</u>) + שקף 424 בתיק העבודה של שור (<u>ת/387</u>) + תצלום **<u>נ/27</u>**, (שמצורף גם כמוצג א' בדיסק סיכומי ההגנה).

מבין שני הכתמים נבדק רק הכתם על הקיר הימני, והתגלה בבדיקת מעבדה ביולוגית ככתם דמה של המנוחה (וראו דברי ב"כ הפרקליטות, המקובלים בנקודה זו ע"י הח"מ, בנדון בע' 1273).

מתצלומים אלה ניתן להניח כי אחרי שהרוצח הציב את כף רגלו (העקבה הראשונה) על מכסה האסלה המורד, עם פניו אל האסלה, <u>הוא הציב את ידיו קרוב לקיר האחורי של התא</u>, וזאת כדי לתמוך את עצמו כשטיפס על מיכל ההדחה ומשם אל ועל הקיר המפריד בין 2 ל-3 [וראו גם בתצלום 171 של מעבדה ניידת, שערה שחורה על החלק העליון של קיר זה, ממש בצמוד לקיר האחורי, השייכת ככל הנראה למנוחה, ושכנראה נפלה

מהרוצח בעת מנוסתו (וראו תיעודה ב-ת/65 ע' 6 סע' 19. כלל לא ידוע אם נבדקה. ההסבר מורכב ולכן הח"מ יסתפק במילים אלה).

וראו בהקשר זה את העובדה כי במהלך הביקור בזירה מיום 6.12.21, הח"מ הראה והדגים לבהמ"ש הנכבד (ראו ע' 152 לקובץ התמליל (וע' 87 ואילך לתמליל המצלמה השניה) כיצד הצבת ידיו (בעודו עומד על מכסה האסלה) בשני המקומות בהם נמצאו הכתמים הנדונים על שתי הקורות, יכולה היתה לשמשו אך ורק ליציאה מהתא בכיוון מיכל ההדחה, ובשום פנים ואופן לא בכיוון הדלת, כפי שהדגים הנאשם בשיחזורו את היציאה מהתא.

85. לגבי טענת המניעות - אחרי שהוכח כי בסיס ההסכמה ה"מחומשת" דווקא התחזק עד מאד במשפט החוזר, יממש הח"מ להלן את זכותו עפ"י החלטת בהמ"ש הנכבד, וישוב בתמצית על טענת המניעות, אם כי לפני כן ידגיש ויכריז בראש חוצות: "פניית הפרסה" של הפרקליטות בסוגיית העקבות הזרות, היא המשך התנהלותה, החל בשלהי ההליך בבהמ"ש העליון בפני כב' המשנה וכן לאורך כל התיק הנדון, כ**רומבה משפטית**! היא היתה מעלה טענה, וכשהטענה היתה נתקלת ב"קיר", הפרקליטות פשוט היתה עושה פניית פרסה - "אחורה פנה", ומעלה טענה חדשה "מהתנור", כאילו המשפט החוזר של הנאשם הוא משחק אשקוקי.

וראו פירוט **שבע פניות הפרסה/הפארסה המהותיות של הפרקליטות**, בסע' 701 להלן, ואת הפניה הנדונה בפרק זה – בסע' 701א. שתיים מה"פרסות" הן כביכול ל"טובת" טיעוני ההגנה וחפותו, אולם מטעמי מניפולציה של נסיון לשיפור עמדות, הכל בדיוק **הפוך מחובתה של הפרקליטות**, כמייצגת את הציבור, לייצג אותו ולא את האגו שלה, וכשליחת בהמ"ש, בהתאם לקביעתו של בהמ"ש העליון, כפי שתצוטט להלן!

בכך פעלה הפרקליטות, כאמור, בדיוק הפוך מחובתה כלפי בהמ"ש, כלפי הנאשם וכלפי הציבור, וראו בהקשר זה את דברי בהמ"ש העליון, למשל בע"פ 277/81, **הלוי נ' מ"י**, בע' 387, 388: "**מצפה בהמ"ש מהתביעה, המייצגת את המדינה, שלא תכשיל אותו חלילה בהסתרת ראיות החשובות לענין, ולא תמנע מלחשוף בפני בהמ"ש את כל חומר הראיות הרלוונטי, אשר התגבש בידיה בעקבות החקירה, בין אם הוא תומך בגירסתה ובין אם יש בו כדי להחלישה. אני מדגיש – כוונתי לחומר רלוונטי שיש בו כדי להשפיע על שיקוליו של בהמ"ש בקביעת המימצאים העובדתיים...**

יש הבדל עקרוני בין מה שמוטל על התביעה בהצגת הראיות לפני בהמ"ש לבין מה שמוטל על הנאשם".

וראו איזכור דברים אלה גם בע"פ 6522/10, **נקר נ' מ"י**, בסע' 18: "דברים אלה, המלמדים על היעדר סימטריה בין החובה של התביעה להציג לבית המשפט את כלל חומר הראיות הרלוונטיות, לבין ההתנהלות המצופה מן הנאשם בהצגת ראיות להגנתו, עולים בקנה אחד עם אחד המאפיינים הבסיסיים של המשפט הפלילי: **פערי הכוחות המובנים בין המדינה לבין הנאשם**".

וראו, בהקשר זה גם את דברי **בהמ"ש הנכבד** לפרקליטות, במהלך המשפט החוזר, למשל בע' 2909: "יש פה חיים של בן אדם...", וכן: "אתם מייצגים את המדינה בתיק הזה..." הנה לנו, אפוא, אבסורד מובהק. הפרקליטות בעלת הכח העצום, התנהלה במשפט החוזר כאחרון הנאשמים, וזאת הפוך באופן קיצוני מחובתה!

ולגופו של ענין:

עוד **במסגרת ערעורו של הנאשם לבהמ"ש העליון, הפרקליטות הסכימה**, וראו בעיקרי טיעוניה בסע' 165: "**כידוע**, על מושב האסלה, מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין תאי השירותים, **נמצאו שלוש עקבות נעל בדם, השייכות כנראה לאותה נעל, ושלא נמצאו מתאימות לאף נעל שנמסרה לבדיקה, לרבות נעלי הנאשם. העקבות** מצביעות על מסלול יציאה מהתא החוצה, לאחר הצטברות דם על הרצפה, אל עבר התא הסמוך." ובסע' 166 (שורה רביעית) הוסיפה: "**אכן, העקבות הללו** מייצרות 'מסלול יציאה' מהתא, ואיננו יודעים של מי הן". העתק תוכן הסעיפים הנ"ל בעיקרי הטיעון של הפרקליטות, צורף כנספח ב' לבקשת המניעות.

86. גם בפסה"ד של בהמ"ש העליון בערעור (ע"פ 7939/10) לא היתה כמובן מחלוקת לגבי קיומן של שלוש העקבות הזרות, וההסכמות שפורטו לעיל. וראו בנדון למשל בסע' 297 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר: "...במקרה שלפנינו - בכל הקשור ב**שלוש העקבות הזרות** – **יש תמימות דעים בין הצדדים כי עקבות הנעליים שנמצאו** אינן שייכות למערער. לשון אחר, **יש הסכמה לקיומו של ממצא עובדתי** שלפיו אין התאמה בין העקבות דנן לבין נעליו של המערער. אדרבא, **המשיבה עצמה מציינת כי שלוש העקבות 'מייצרות מסלול יציאה מהתא** ואיננו יודעים של מי הן' [ע' 37 לעיקרי הטיעון מטעמה]" בנוסף, ראו סע' 139-145 להחלטת כב' המשנה על קיום משפט חוזר, המפרטים את עמדות שלושת שופטי הערעור לגבי קיומן של העקבות, כבסיס למחלוקת המרכזית שניטשה בערעור (לגבי נפקותן ולא לגבי קיומן).

87. גם בהליך הארוך בבהמ"ש העליון, לפני מתן ההחלטה בבקשה, לא היתה מחלוקת בדבר קיומן של העקבות הזרות. לכן בדיונים שהתקיימו בפני כב' המשנה, המחלוקת בין

הצדדים היתה אחת ויחידה: האם דם המנוחה יכול היה לזלוג מגופתה ולכסות על העקבה הזרה הראשונה רק בסמוך לאחר מותה, כטענת הח"מ, או שיכול היה לזרום מהגופה גם לאחר גילוייה, כחמש שעות אחרי המוות, וזאת כתוצאה מפעילות הפרמדיק ועוזרו.

88. בהקשר זה ראו העובדה ש**גם בתגובה, וראו הקלסר נ/181, הסכימה הפרקליטות** כי העקבות הזרות הן עקבות נעל. כך בסע' 88, 89, 105, 106, 126, 142 שם, ובסע' 107 אף אמרה זאת מפורשות: "...תזכיר המשיבה כי לא היתה מחלוקת **שטביעות הנעל הלא מזוהות על מכסה השירותים, על מיכל ההדחה והקיר שבין התאים, לא היו הטביעות היחידות בדם שלא זוהו**..." (ההדגשה במקור).

89. בהתנערותה מהסכמתה ה"מחומשת" **הפרקליטות מתיימרת לצאת כנגד ממצאים עובדתיים, שנקבעו על סמך הסכמתה וטיעוניה בהתאם, שחזרו ונישנו לאורך 15 שנה**.

90. חמור מכך, **הפרקליטות מתיימרת באמצעות הטיעונים החדשים לנפץ ולהחריב את כל בסיסו של המשפט החוזר בתיק הנדון**, שהרי כב' המשנה השתית את ההחלטה על קיומן של העקבות הזרות (ראה כמובן בפרק הראשון), **וללא קיומן וההסכמה לגביהן, הוא לא היה מורה על קיומו של המשפט החוזר.**

91. חמור מכך, התנערותה של הפרקליטות, כאמור לעיל, היא עוד מניפולציה בלתי חוקית ומעוותת דין (של הנאשם) בשרשרת המניפולציות וה"זיגזגים" שהיא עושה בעמדותיה. ודוק, במהלך ההליכים בבקשה, משנוכחה לדעת כי המומחה מטעמה, דר. רוטשילד, הסכים בחוות דעתו כי הגופה דיממה במהלך הרצח או מיד לאחריו, וכי בעקבות זאת היא תאלץ להסכים לקיום משפט חוזר לנאשם וגם לזיכויו; היא שינתה חזית בפתאומיות, וטענה כי אמנם הגופה דיממה מיד לאחר הרצח אולם כתם הדם נקווה בתוך **קפל אלמוני**, שהיה במעילה של המנוחה, ורק עם הצמדת רפידות המוניטור על גופת המנוחה, הוא כביכול "ניעור לחיים" וגלש **גלישה אלמונית** על העקבה הזרה הראשונה. **לא בכדי ביסס כב' המשנה את ההחלטה גם על התנהלות "זיגזג" זו**, וראו בנדון כמובן בסע' 153-155 להחלטה.

בהמ"ש הנכבד מתבקש להקיש אל הכע"ד בתיק הנדון מהנפקות שנתן כב' המשנה להתנהלות הפרקליטות, ולקבוע כי נסיון התנערותה חסר הבסיס מהסכמתה ה"מחומשת", בצירוף העדרו של "מחלץ אלמוני", מבסס עוד יותר את חפותו המוחלטת של הנאשם! (כך, אף מבלי להזדקק לסוגיית כתם הדם שכיסה על העקבה הראשונה וכן לשפע הראיות הנוספות, המבססות את חפותו המוחלטת).

92. **העובדה שהפרקליטות נותנת לעצמה דרור לשנות את עמדותיה והצהרותיה כזיקית בהתאם לראיות ולהתפתחויות הראייתיות, שוללת ממנה את הזכות**

<u>המוסרית והעניינית לטעון כי העובדה שהנאשם שינה במספר נקודות את עדותו בתיק הנדון ביחס לעדותו במשפט הראשון, מלמדת על חוסר אמינותו</u>!
ודוק, הנאשם היה זר בארץ, חסר השכלה ושפה, בקושי מתפרנס כשיפוצניק לעת מצוא, עם רגשי נחיתות, חסר עמוד שדרה, וקל ביותר להשפעה, בין אם ע"י ארתור (ששימש כעורך דינו במהלך החקירה) ובין אם ע"י עו"ד שפיגל, במשפט הראשון ; ואילו הפרקליטות אמורה, כידוע, לשמש כזרועה הארוכה והציבורית של מערכת הצדק במדינה, ולעזור לבתי המשפט לעזור להוציא את הצדק לאור, ולא לתעתע בו "ולשבור את הכלים".
כיצד היא מתיימרת לטעון במשפט ובסיכומיה שהנאשם התנהג כמניפולטור [וכיצד ראש צוות החקירה כינה אותו כך במהלך החקירה, למשל כשהנאשם לא הצליח לנחש עד סופה(!) כיצד הונחה המנוחה על מכסה האסלה המורד], וזאת כשהיא מתנהגת במניפולטיביות כה בולטת וחמורה**!!** הרי זו צביעות שאין כדוגמתה, וראוי לכתוב לה באותיות מאירות עיניים : "טלי קורה מבין עינייך"!

<u>פרק רביעי: אימרות ועדויות כל הנוכחים בחדר השירותים מוכיחות חד משמעית כי לא היה שום "מחלץ אלמוני", ולכן ברור חד משמעית כי רק הרוצח הותיר את העקבות הזרות וכן את כתם הדם של המנוחה על מתקן ניר הטואלט בתא השלישי.</u>

הצלחת ספין ה"מחלץ האלמוני" במשפט הראשון (וכן בערעור), **שרקחו החוקרים (ובהיפוך אותיות: <u>הרוקחים</u>) בשת"פ שתי הפרקליטות שייצגו את הפרקליטות במשפט הראשון, היתה עלבון לאדם הסביר, ולא פחות מליקוי מאורות אצל המאמצים אותו, שהרי ארבע עובדות היו ברורות כשמש (אז וגם היום):**

א. כל הנוכחים בחדר השירותים, למן גילוי הגופה ועד להוצאתה מהתא נחקרו ומסרו את גרסאותיהם.

ב. עפ"י עדויות כל הנוכחים בחדר השירותים, לא היתה היתכנות לקיום "מחלץ אלמוני", שלא אותר!

ג. אפילו אם נסבור כנגד כל העדויות וכנגד ההגיון כי כן היה "מחלץ אלמוני", הוא היה נחשף מיד ביזמתו, ושש למסור את נעליו, התואמות את העקבות הזרות.

ד. לו היה נאשם פלוני מעז לטעון לקיומו של "מחלץ אלמוני" בתמיכה להגנתו, הוא היה זוכה לקיתונות של לעג ובוז מהפרקליטות וכן מכל השופטים!

מסיבה זו זהו המקום המתאים ביותר עבור הח"מ לזעוק שוב את זעקתו של דר. חן קוגל בע' 4249, שהח"מ זועק לכל אורך המשפט: "אני רוצה לחשוף את האמת". "<u>בתיק הזה האמת הוסתרה</u>".

ולגופו של ענין:

93. ראשית, הראיות מלמדות כי בחדר השירותים חלפו/שהו לפרקי זמן שונים, <u>עד להוצאת גופת המנוחה מהתא</u>, 15 איש (מלבד צמד קציני הזיהוי עוזיאל ושמואל פיאמנטה, שאפילו הפרקליטות לא "החשידה" מי מהם כ"מחלץ האלמוני". ויוער, גם קצין זיהוי מחוז גליל, אלי שקד, היה עם השניים, אולם בניגוד להם, הוא כן נכלל בין ה- 15, שכולם נחקרו. בהתאם לכך כתב גם מזכר נ/179).

אותם 15 מתחלקים לארבע קבוצות:

הקבוצה הראשונה מנתה את ששת האזרחים הראשונים שהגיעו לחדר השירותים, וראו את גופת המנוחה: צבי חוטר ויואב חדד (שני מגלי הגופה), קובי סומברנו (אב הבית), רמי דאודי, מוטי בן צור, ומאיר אמסלם.

הקבוצה השניה שהגיעה לחדר השירותים מנתה את השוטר יוסי לוי וראובן ארבל (מפקד תחנת גולן), שראו אף הם את גופת המנוחה אחרי הששה הראשונים. קודם הגיע יוסי לוי, "שיחרר" את צבי חוטר ויואב חדד משמירה על חדר השירותים מבחוץ, לבל ייכנסו אליו לא מורשים, וסגר את הזירה. בסמוך לאחר מכן הוא הזעיק לזירה את ראובן ארבל, שהגיע אליה כמובן רגלית, ועזר ליוסי לשמור על הזירה סגורה.

הקבוצה השלישית מנתה את הצוות הרפואי: הפרמדיק איל בן משה, ועוזרו – החובש צבי נבו, וכנראה גם את קצין הזיהוי המרחבי, פקד אלי שקד.

הפרמדיק והחובש הגיעו לחדר השירותים בסמוך לאחר שיוסי לוי וראובן ארבל הגיעו אליו, בערך חמש עד עשר דקות לאחר גילוי הגופה, והיו היחידים מכל ה- 15 שנכנסו לתא. שקד הגיע כנראה מעט אחריהם (ניתן להניח זאת ממיזכרו).

הקבוצה הרביעית מנתה את ארבעת השוטרים שהגיעו אחרי הפרמדיק, החובש וכנראה גם אלי שקד: יואב קלינבוים, אלי סילוק, דוד בן שושן, ואריק קליימן (שלא נכנס לחדר השירותים, ולכן מספר החולפים בחדר השירותים הוא למעשה 14 + עוזיאל ושמואל פיאמנטה).

94. עפ"י הודעות ועדויות כל נוכחים במשפט החוזר, ברור, כאמור, כי לא היה שום "מחלץ אלמוני" וכי רק הרוצח הותיר את העקבות הזרות, וזאת בשל שמונה הסיבות הבאות:

א. משום ש**דלת התא השני כבר נפתחה לרווחה כחמש דקות אחרי שגופת המנוחה התגלתה ע"י צבי חוטר ויואב חדד ושניהם היו בסמוך לתא וכן בסמוך לחדר השירותים מבחוץ (ובקשר עין איתו) עד להגעת אב הבית ופתיחת הדלת (ואחרי פתיחת הדלת, עד להגעת השוטר יוסי לוי).**

ב. משום ש**דקה, שתיים נוספות לאחר שדלת התא כבר נפתחה לרווחה, הוזעק והגיע לשירותי הבנות השוטר הראשון – יוסי לוי** (שחיפש אחר המנוחה במקום אחר בשטח ביה"ס).

ג. משום ש**השוטר יוסי לוי כבר סגר את הזירה מיד עם הגיעו אליה.**

ד. משום ש**כל הנוכחים בזירה נחקרו (ואין שום סיכוי שנוכח/חולף כלשהו נעלם "מתחת לרדאר" ולא נחקר).**

ה. משום ש**כל הנוכחים סיפרו כי לא טיפסו בתוך התא השני למעלה וגם לא ירדו אליו מלמעלה(!), וכולם, מלבד הפרמדיק ונהג האמבולנס, סיפרו כי בכלל לא נכנסו אליו!**

ו. משום ש**כל הנוכחים גם סיפרו כי לא ראו אף אחד אחר מטפס בתוך התא או יורד אליו, והרי ברור שהיו זוכרים לו ארע מחזה חריג כזה, ומדווחים עליו לו התרחש במציאות.**

ז. משום ש**קיימת התאמה וחפיפה מלאה בין גירסאות כל החמישה עשר, מבחינת מועד ופרק הזמן של נוכחות כל אחד מהם בחדר השירותים (להבדיל מהתא), ללא כל "חור נטוש" כלשהו בציר הזמן, אליו יכל "להסתנן" "דנידין המחלץ האלמוני".**

ח. משום ש**אפילו אם "דנידין" היה מגיע מהחלל כחמש דקות לאחר גילוי הגופה, מבלי שאף אחד יראה אותו, אז היה מגלה את דלת התא פתוחה לרווחה, ולא היה צריך לטפס בתוך התא כדי לצאת ממנו.**

להלן יצויינו מאימרות הנוכחים ומעדויותיהם רק פרטים בנוגע לפתיחת הדלת ולסגירת הזירה. יתר הפרטים בסע' א'- ח' לעיל מופיעים באימרותיהם ו/או בעדויותיהם.

<u>הודעות חברי הקבוצה הראשונה</u>**:**

95. <u>יואב חדד</u>: ראו הודעותיו <u>ת/310, 311</u> וכן עדותו בתיק הנדון בע' 776-778. וראו ת/310 מיום 6.12.06 בע' 1 (11-28), ע' 2 (1, 2) + ת/311 מיום 3.1.07 ע' 1.

וראו עדותו בע' 777 כי הוא וחוטר גילו את הגופה ברבע לשבע בערב "**<u>ונשארנו במקום עד שיגיע מישהו, כנראה המשטרה</u>**...בחדר השירותים לא נשארתי דקה...אמרתי הילדה גמורה. לא נשאיר טביעות, לא נשבש זירה...", עמדתי בחוץ כשהתקשרתי למשטרה, הייתי מחוץ לתא...רצינו לשמור על קשר עין [עם חדר השירותים] [כדי] להגיד: 'זה פה"...ירדנו קצת (במדרגות). **חשבנו איך לשמור על המקום**. היה איתי צבי, רמי...הוא [אב הבית] הופיע וביקשנו פלייר... + בע' 778: **<u>נכון שהמתנו מחוץ לחדר השירותים עד שהמשטרה באה</u>**.

96. <u>צבי חוטר</u>: ראו שיחזורו <u>ת/224, 224א</u>, וכן עדותו בתיק הנדון בע' 716-726.

וראו בע' 719: קובי, אב הבית, הגיע והביא פלייר אבל ידיו רעדו אז פתחתי את דלת התא עם הפלייר.

בע' 721-723: **מהרגע שגילינו את הגופה ועד שפתחנו את הדלת עברו לפחות חמש דקות. בחמש דקות האלה היה שם גם (רמי) דאודי (וזהו) + <u>בחמש דקות האלה לא ראיתי אף אחד שנכנס ו/או מטפס בתוך התא, ורק אני ויואב היינו שם</u>**. לא זוכר אם מוטי (בן צור) עלה או לא (לקומת חדר השירותים).

בע' 725: **מהרגע שהגיע השוטר הוא לא נתן לאף אחד להכנס (וסגר את חדר השירותים מבפנים)**...נשארתי עם יואב מחוץ לחדר השירותים, ברגע שהשוטרים באו, אני חושב שני

שוטרים, אנחנו עזבנו את המקום...נכון (שמאזרחותנו הטובה חשנו צורך לשמור על חדר השירותים עד שיגיע גורם מוסמך).

97. קובי סומברנו: ראו עדותו בתיק הנדון בע' 679-691: אמרו לי שמצאו אותה ואז לקחתי את הכסא...והיצתי וראיתי אותה, ואז ירדתי למשרד (12 מדרגות) והבאתי שפיץ פלאייר וידיי רעדו, וצבי חוטר פתח את הדלת.

ובע' 685: המשטרה היתה בזירה. בדרכי לפתוח את השער פגשתי שני שוטרים. אמרתי להם שמצאנו אותה והיא בקומה 2. השוטרים [כבר חיפשו] והיו בשטח.

ובע' 690: מעריך שלקחו 2, 3 דקות בין מציאתה ע"י צבי לבין פתיחת הדלת.

ובע' 691: נכון (שיוסי לוי השוטר חיפש את המנוחה בשטח ביה"ס. היו עוד שני שוטרים שחיפשו בשיחים בביה"ס, ופגשתי אותם).

98. רמי דאודי: ראו הודעתו ת/309 וכן עדותו בתיק הנדון בע' 769, 770. הוא סיפר כי עלה על האסלה בתא הראשון והציץ אל תוך התא, ואכן עקבות נעליו אותרו על האסלה בתא הראשון.

99. מוטי בן צור: ראו הודעתו ת/345, שיחזורו ת/346, 346א, וכן עדותו בתיק הנדון בע' 1064-1062. גם הוא סיפר כי עלה על האסלה בתא הראשון והציץ אל תוך התא, ואכן גם עקבות נעליו אותרו על האסלה בתא הראשון.

100. מאיר אמסלם: ראו הודעותיו ת/312, 313 וכן עדותו בתיק הנדון בע' 783, 784.

וראו הודעתו ת/312 בע' 1 לפיה קובי אב הבית עידכנו ברגע שמצאו את גופת המנוחה, ובע' 2 – כי **הוא מיד קרא ליוסי לוי**.

הודעות חברי הקבוצה השניה:

101. השוטר יוסי לוי: ראו הודעתו ת/363, שבה סיפר בע' 1 כי **מאיר אמסלם צעק לו שיבוא מהר, כי דלת התא היתה כבר לא נעולה (אך סגורה) וכי אחרי שראה את גופת המנוחה: "סגרתי עלי את דלת השירותים על מנת לא לאפשר לאף אחד להיכנס, ולשמור על הזירה".**

וראו עדותו בתיק הנדון בע' 1330-1338.

וראו בע' 1332: מאיר (אמסלם) אמר לי שהמצב לא טוב ורצתי אחריו והוביל אותי לתא ופתחתי את התא השני...הדלת היתה סגורה אך לא נעולה, סגרתי אותה **ומיד יצאתי בחזרה לדלת הראשית של המיתחם, שם עמד מאיר אמסלם. היה שם עוד אדם עם כיפה [ככל הנראה צבי חוטר – י.הל], שאינני זוכר את שמו. בשלב זה אמרתי להם. אתם עומדים פה. לא זזים, מאיר והשני. לא מאפשרים לאף אחד להכנס. סגרתי את הדלת של המיתחם מבפנים** והתקשרתי ראשון לראובן ארבל מפקד התחנה.

ובע' 1334: **<u>אני כל הזמן שומר עד שהגיע מפקד התחנה. לא נתתי לאנשים להכנס למיתחם</u>.**

ובע' 1336 **העיד כי <u>תוך 20, 30 שניות מהרגע שמאיר אמסלם קרא לו, כבר הגיע לחדר השירותים</u>.**

ובע' 1337: **בטח (שאני מבין כרכז מודיעין) את חשיבות סגירת הזירה. אין ספק, ואני אמון על זה.**

ובע' 1338: כשפתחתי את דלת התא רק המנוחה היתה בו. במיתחם לא היה אף אחד.

102. השוטר <u>ראובן ארבל</u>: ראו מזכרו <u>ת/301</u> וכן עדותו בתיק הנדון בע' 848-855.

וראו בע' 848: **רכז המודיעין יוסי לוי התקשר אלי, ואמר לי שמצאו אותה**.

ובע' 852 [אחרי שהפרקליטה הדריכה אותו בצורה בוטה ומקוממת בע' 848 כי העד נכנס כביכול לתוך התא ביחד עם החובש]: נכנסתי עם הרגל לתוך התא 10 ס"מ [פרט חדש לחלוטין, שלא בא זכרו במזכרו של העד, ומתוך רצון לקצר החי"מ לא ירחיב לגבי חוסר מהימנותו של העד, שממילא לא הרהיב עוז לטעון כי טיפס בתוך התא...].

103. וראו מיזכרו של פקד <u>אלי שקד, קצין זיהוי גליל</u> (שלא העיד במשפט החוזר וגם לא במשפט הראשון) מיום 7.1.07 – <u>נ/179</u>: "בתאריך 6.12.06 בשעה 18:00 קבלתי הודעה על מציאת גופה...למקום הזירה...הגעתי לזירה בשעה 18:35 **<u>ומרגע הגעתי לא נכנס איש לזירה ללא רשותי</u>**, וכל מי שנכנס אחרי, נכנס עם ערדליים, שקיבל ממני".

אנו רואים כי הוא כתב את מיזכרו כחודש לאחר יום הרצח (ארבעה ימים לאחר המצאת הספין של ה"מחלץ האלמוני"), ויתכן כי מסיבה זו טעה בשעת קבלת ההודעה וכן בשעת הגעתו לזירה [כי הגופה התגלתה רק ב- 18:50] ואולם יחד עם זאת ניתן להניח שתי הנחות: כי לקח לו להגיע לזירה כחצי שעה, וכי טווח טעותו לגבי מועד קבלת ההודעה היה כשעה. מכאן שכנראה קיבל אותה ב- 19:00 והגיע לזירת הרצח בערך ב- 19:30, יחסית מוקדם. **משעה זו עזר אף הוא בסגירת הזירה**!

<u>הודעות חברי הקבוצה השלישית</u>**:**

104. <u>הפרמדיק איל בן משה</u>: ראו הודעותיו <u>ת/339, 340, 341</u>, דוחו"ת שכתב <u>ת/342, 343, 344</u> וכן עדותו בתיק הנדון בע' 1045-1060.

וראו בע' 1045: **הגענו סמוך ל- 18:55**, **<u>וכשהגענו המרחב הזה [חדר השירותים] היה נעול. ליוו אותנו אליו, ומישהו פתח לנו את דלת הכניסה לחדר השירותים</u>** [עדות זו מצטלבת עם עדות צבי חוטר ויוסי לוי, ומלמדת כי יוסי לוי הגיע לחדר השירותים וסגר אותו כבר כחמש דקות לאחר גילוי הגופה!]

ובע' 1055: **נכון (שיוסי לוי ומפקד התחנה קיבלו את פנינו).**

105. החובש <u>צבי נבו</u>: ראו הודעותיו <u>ת/292, 293</u> וכן עדותו בתיק הנדון בע' 729-742.

וראו בע' 729: בדרך לשירותים היו איזה 6, 7 שוטרים ועוד 2, 3 שוטרים בתוך מיתחם השירותים.
ובע' 730: **ביקשו מהפרמדיק שייכנס לבד פנימה למיתחם**, והוא סירב בכל תוקף.
ובע' 737: נכון (שבשלב שאני ואיל הפרמדיק טיפלנו בגופה רק אנחנו נכנסנו אחד אחרי השני לתא).
ובע' 741: **דיברנו עם הרופא בחוץ והוא התעצבן שלא נתנו לו להכנס**.

עינינו הרואות כי כבר <u>בשלב המוקדם</u> שבו הגיעו לחדר השירותים הפרמדיק והחובש, הזירה כבר היתה סגורה והכניסה אליה היתה מאד מוקפדת ובמשורה! הראיה שאפילו את אנשי הרפואה, הנחשבים כקודש הקודשים באירועי אלימות ופציעה, יוסי לוי וראובן ארבל הגבילו מאד! מסיבה זו אך בקושי נכנס גם החובש למיתחם, ואפילו הרופא לא הורשה בכלל להכנס לחדר השירותים, בצעד חריג מאד, כדי שחלילה לא יזהם את הזירה.

וראו הערת בהמ"ש הנכבד לאחר שכבר סיים לשמוע את כל עדויות עדי התביעה (למעט עדויות שלושת מומחי ה"הזמה", שכמובן לא היו רלוונטים לסוגיית שאלת קיומו של ה"מחלץ האלמוני"), במהלך חקירתו הנגדית של דר. קוגל ע"י הפרקליטה. היה זה בתגובה לשאלתה לגבי הסיכוי שדם המנוחה אולי זלג על העקבה הראשונה כחמש שעות לאחר מותה, וזאת מקפל (אלמוני) במעיל (בע' 4356): "**<u>זליגת דם [מהמעיל] על מה? על עקבה של מחלץ אלמוני, שלא היה לפניו?...אדון צביקה נבו הגיע בשעה מסויימת, לפניו לא נכנס אף אחד</u>**, אם מישהו נכנס, זה אחריו, אז מתי זלג הדם הזה?"

<u>הודעות חברי הקבוצה הרביעית</u>:
אלה הגיעו אחרי הפרמדיק והחובש, ואין מחלוקת כי בשלב זה הזירה כבר היתה סגורה.
106. קצין זיהוי גליל, <u>אלי שקד</u>: ראו מזכרו, <u>נ/179</u>, שבו כתב כי הגיעה לזירה כביכול ב- 18:35 (טעות כמובן. כנראה ב- 19:35) וכי "<u>מרגע הגעתי לא נכנס איש לזירה ללא רשותי</u>..." (הוא לא העיד בתיק הנדון).
107. השוטר <u>יואב קלינבוים</u>: ראו מזכרו <u>ת/222</u> (לא העיד בתיק הנדון).
108. השוטר <u>אלי סילוק</u>: ראו מזכרו ת/382 וכן עדותו בתיק הנדון בע' 1636: נכון (שכאשר הגעתי כבר היו בחדר השירותים יוסי לוי וראובן ארבל) + נכון (שראובן ארבל ביקש ממני לעזור בסגירת הזירה מחוץ לחדר השירותים).
109. השוטר <u>דוד בן שושן</u>: ראו מזכרו <u>ת/154</u> (לא העיד בתיק הנדון).
110. השוטר <u>אריק קליימן</u>: ראו מזכרו <u>ת/153</u> (לא העיד בתיק הנדון).

מכל המקובץ ברור כי לא היה שום "מחלץ אלמוני", שהרי **זירת הרצח, חדר השירותים, נסגרה כחמש דקות לאחר גילוי הגופה**!

כמו כן, במשפט החוזר העלתה הפרקליטות את הטענה לפיה היה כביכול חוסר בסרטי סימון לפני העליה לחדר השירותים, כאילו שהגישה והכניסה לכיוונם היתה "פרוצה" לכל מיני "מחלצים אלמונים". במציאות תצלומים 2, 217 בתצלומי הזירה מראים סרטי סימון גדולים, החוסמים את האפשרות לעלות לחדר השירותים.

גם בתצלום מס' 2 של מעבדת ט.א נראה סרט סימון בתחתית המדרגות המובילות אל קומת הרצח (וראו מוצג ב' בדיסק סיכומי ההגנה, ועליה חיצים אדומים).

יתר על כן, הסגירה היתה כה הרמטית עד שנסגרו גם כניסות נוספות אחרות אל האיזור שממנו ניתן לעלות אל קומת הרצח (תצלום 228 לתצלומי הזירה).

כמו כן, יצחק מנשה אב הבית הנוסף, העיד במשפט החוזר בע' 755 (17) כי "לא הגעתי לזירה כי היה שם סרט אדום לבן בכניסה" (בערך ב- 30 :21).

111. יתרה מזו, **די בעובדה שדלת התא נפתחה לרווחה כחמש דקות לאחר גילוי הגופה כדי לשלול את הצורך של ה"מחלץ האלמוני" להכנס לתא מלמעלה ("על הגופה") ולצאת ממנו בחזרה מלמטה**! (זאת כמובן בצירוף עדויות ששת האזרחים הראשונים שהגיעו לחדר השירותים).

כדוגמה להגיון הברור באמור לעיל ראו הדברים שכתב המומחה לרפואה משפטית מטעם הפרקליטות, דר. רוטשילד, לפרקליטות, וזאת בשנת 2021, בסמוך לפני או אחרי שניתנה ההחלטה (ראו נ/167, נ/167א). בסע' 2, 3 שם ציין כי לדעתו העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח בעת בריחתו מהתא באמצעות הטיפוס בתוכו למעלה, והוסיף כי ניתן היה (כמובן) לצאת מהתא גם דרך הדלת.

יתר על כן, גם בעדותו במשפט החוזר נתן תוקף לדבריו אלה, באומרו בע' 5208 כי הדברים נסמכו על כל הידע וההשכלה המקצועית שרכש!

112. הפרדוקס המעציב הוא שבחקירתו הנגדית של ראש צוות החקירה, יורם אזולאי, ע"י ח"מ, הוא דווקא לא הסכים עם ההגיון הזה, וזאת בע' 278. רק אחרי שבהמ"ש הנכבד התערב בע' 279 וחזר בפניו על התובנה המתבקשת של ח"מ, נאות אזולאי "להתרצות" ולהשיב כי הוא מניח כי דלת התא נפתחה תוך זמן קצר, וכי לאחר פתיחתה "**ההגיון אומר שהוא [ה"מחלץ האלמוני"] יצא דרך הדלת הראשית**".

113. וכאן נשאלת השאלה המטרידה: מדוע, ריבונו של עולם, אם יורם אזולאי, האיש ש"תפר" לנאשם את התיק ביחד עם המדובבים, ועם סשה ויתר החוקרים, נאות להכנע להגיון הפשוט; הפרקליטות, שאמורה לייצג את אינטרס הציבור כי חפים מפשע יזוכו וישוחררו ממאסרם, ממאנת בעקשנות לפעול עפ"י ההגיון??

114. יתר על כן, הפרקליטות מתעקשת לא לפעול עפ"י ההגיון למרות שעד היום אין לה שום תשובה לקושי שמציבה העובדה שדלת התא נפתחה לרווחה מקסימום חמש דקות לאחר גילוי הגופה!

115. לכן גם היא התעקשה בסיכומיה בע' 457 כי עקבת ה"זיגזג" (עקבת הפרקליטות) מעידה כביכול על שובו מן הכפור של ה"מחלץ האלמוני". גם טענה זו מתיימרת להטעות, וזאת בשל הסיבות הבאות:

א. עקבה זו היא מחוץ לתא, ולא נמצאו כמוה בתוכו!

ב. הטענה כמובן לא מתמודדת עם האמור לעיל לגבי הדלת הפתוחה.

ג. מעניין שלגבי עקבה זו הפרקליטות לא כותבת כי מדובר ב"סימן"...

ד. הפרקליטות והחוקרים החליטו לא לבדוק את עצמם גם הפעם, כהרגלם בקודש, ולכן לא הישוו את נעליהם לעקבות בזירה, וגם לא התבקשו לזהות אם עקבת ה"זיגזג" שייכת למי מהם.

ה. ראובן ארבל העיד, כידוע, בע' 852 כי נכנס כ - 10 ס"מ אל תוך התא, ולכן אפשרי שדרך על הדם בתוך התא (לפני שקיבל ערדליים), והרי לא הוצג לו תצלום העקבה הזו כדי שיאמר אם הוא מזהה אותה.

116. וראו העובדה כי הפרקליטות לא התייחסה לטענת הדלת הפתוחה למרות שהח"מ פירט אותה בבקשה לקיום משפט חוזר, הקלסר <u>נ/180</u>, בתת פרק 5.5. שם, בסע' 158-172 הוא פירט את הודעות ומיזכרי כל 15 האנשים שנכחו/חלפו בחדר שירותי הבנות, והדגיש כבר בתחילתו בדיוק את אותם סע' א-ח, לגבי נפקות הדלת הפתוחה, המופיעים בסע' 94 לעיל, וגם הדגיש שוב בסיום אותו תת פרק, אחרי סע' 172, כי: "...**<u>לאף אחד מהשוטרים ו/או מאנשי הרפואה - לא היה מלכתחילה שום צורך וסיבה להכנס לתא מלמעלה ו/או לצאת ממנו מלמטה, משום שדלת התא כבר היתה פתוחה לרווחה כשהם הגיעו לזירה</u>!**" ; בתגובת הפרקליטות לבקשה, <u>נ/181</u>, התייחסה בסע' 101-110 רק לטענת הח"מ כי לא היתה שום היתכנות לקיומו של "מחלץ אלמוני", ואולם **<u>התעלמה לחלוטין</u>** מהטענה הנדונה.

שתיקה רועמת זו אומרת דרשני!

117. כאן המקום להדגיש את שהודגש בהקדמה, בסע' 29-31 לעיל, כי **די בעובדה שהוכחה בפרק זה, כי לא היה שום "מחלץ אלמוני" וכי העקבות הזרות הוטבעו אך ורק ע"י הרוצח, כדי להספיק לזיכויו המוחלט של הנאשם. זאת משום שבהעדר התאמה בין נעלי הסלמנדר, שהוא נעל ביום הרצח, לבין העקבות הזרות, ברור שהוא לא רצח את המנוחה!**

<u>פרק חמישי: כתם הדם נזל וכיסה על העקבה הראשונה רק בעת הרצח או מיד בסמוך אחריו, ולא כחמש שעות אחרי המוות. לכן גם עובדה זו מוכיחה כי העקבות הזרות הוטבעו רק ע"י הרוצח</u>, משום שהיא מוכיחה שהעקבה הראשונה הוטבעה מיד לאחר הרצח, ובכך שוללת את האפשרות שהוטבעה ע"י ה"מחלץ האלמוני", שהרי זה הגיע לזירת הרצח רק אחרי גילוי הגופה, כחמש שעות אחרי הרצח.

<u>בסוגיה זו ביצעה הפרקליטות שני "זיגזגים": את "פניית הפרסה" הראשונה</u> שלה, מבין השבע (וראו בנדון בסע' 701ב להלן), **וזאת כבר ביום 3.1.21, כארבעה חודשים לפני מתן ההחלטה על קיום המשפט החוזר, ואת "פניית הפרסה <u>האחרונה</u> שלה, השביעית, בסיכומיה,** בסע' 701ג, וראו בנדון בסע' 122 להלן, הכל כפי שיפורט להלן.

118. בהליכים בפני בהמ"ש העליון בקשר עם הבקשה, המחלוקת המרכזית שניטשה בין הצדדים היתה, כאמור, לגבי המועד שבו נזל דם המנוחה מ**<u>גופתה</u>** על העקבה הראשונה.

וראו בסע' 45-48 להחלטת כב' המשנה את סקירת טענות הצדדים בפניו והמסמכים שהגישו לו: טענת הח"מ בבקשה כי דם המנוחה זלג מ**גופתה** על העקבה הראשונה, וזאת במהלך רצח או מיד לאחריו, וטענת הפרקליטות בתגובה, על סמך חוו"ד דר. קריספין (שלבסוף הוגשה במשפט החוזר ע"י ההגנה – <u>נ/107</u>) וגם חוו"ד עמיהוד לייפר, (<u>ת/381</u>) כי דם יכול לזלוג מ**גופה** גם שעות לאחר המוות; בקשת הח"מ להגיש את ההרצאה המקוונת של דר. קוגל לגבי נזילת דם מ**גופה** לאחר המוות [וראו תמליל הקטע הרלוונטי <u>ת/499</u>: "אם הדימום הוא חיצוני, וזה דימום פסיבי, זה לא דימום אקטיבי, ה**גופה** לא מדממת.. תראו. האם דימום חיצוני, נניח בצואר, או ברגל, שאין חלל שבו הדם יצטבר, אז אם אין חלל, גם אם תזיז את ה**גופה**...אלא אם כן תהפוך אותה ממש.. אבל אם תזיז את ה**גופה**, לא ייצא דם, כי אין לה דם בתוך הגופה.. בתוך הגוף. והדימום הוא כבר היה חיצוני, הכל יצא כבר החוצה..."]; התנגדות הפרקליטות להגשה, הגשת הח"מ את חוו"ד דר. מילרוי לגבי נזילת הדם מ**גופה**;

והגשת הפרקליטות במענה לכך את חוו"ד **<u>דר. רוטשילד</u>**, שבה הסכים כי הדם נזל מה**גופה** לכל המאוחר בסמוך לאחר הרצח, אולם **<u>העלה פתאום</u>** את ההיתכנות התאורטית כי הדם נזל על העקבה הראשונה מ**<u>קפל בבגדיה</u>** [על האפשרות של סחיטת הבגדים אפילו הוא לא העז לחשוב באותה עת].

119. **בסע' 153-155 להחלטה הדגיש כב' המשנה כי שינוי החזית הפתאומי של הפרקליטות, לפיו נטשה את חזית המחלוקת המקורית, ופתאום טענה כי דם המנוחה לא זלג מגופת המנוחה אלא מבגדיה, מהווה סיבה בפני עצמה לקיום משפט חוזר לנאשם**.

120. ואכן, שינוי עמדתה של הפרקליטות באופן קיצוני (לפני פניית הפרסה בסוגיית העקבות הזרות) גם לגבי המקום ממנו זלג הדם כחמש שעות אחרי מותה של המנוחה (על העקבה הראשונה), איננו ראוי, מקומם, ומעל לכל, לא אמין, משום שהוא עומד בסתירה לכל הראיות ואף לעדותו של דר. רוטשילד, שהעיד מטעמה של הפרקליטות, ולמעשה חזר בו מחוות דעתו התאורטית בנושא.

121. לגבי הראיות המדעיות בנדון: ראו העובדה כי **הוסכם למעשה בין מומחי ההגנה דר. מילרוי (בהליך בעליון עובר להחלטה) ודר. קוגל (כעד הגנה במשפט החוזר) כי כתם הדם לא יכול היה לנזול מגופת המנוחה כחמש שעות לאחר מותה**!

122. **<u>"זיגזג" הפרקליטות</u>** - כאן המקום לציין, כאמור, את האחרון מבין שמונת "הזיגזגים" המדהימים של הפרקליטות: טענתה בע' 518 לסיכומיה כי: "לפיכך, נראה כי עיתוי זליגת הדם, מגבלת ה"שעה" ותחום הרפואה המשפטית אינם רלבנטים לסוגייה הנ"ל".

כל זאת בהיפוך גמור לטענתה בסע' 125 לתגובתה לבקשה לקיום משפט חוזר (הקלסר <u>נ/181</u>), לפיה: "עוד תבקש המשיבה להדגיש כי תחום מומחיותו של בבל הוא ניתוח כתמי דם בזירה. לבבל **אין** (ההדגשה במקור) מומחיות המאפשרת לו לחוות דעתו באשר למועד בו דם יפסיק לזלוג מגופה. **<u>עניין זה הוא בתחום מומחיותו של רופא משפטי</u>** (ההדגשה במקור)..".

אין ספק כי באופן זהה ל"לזיגזג" התנערותה מהעקבות הזרות, גם באמצעות "זיגזג" זה, הפרקליטות "מצפצפת" על כב' המשנה בדימוס של נשיאת בהמ"ש העליון, השופט מלצר, וכן על החלטתו על קיום משפט חוזר לנאשם, הוא המשפט הנדון. זאת משום שכב' השופט הרי ביסס את כל עיקר החלטתו, על קיום העקבות הזרות ועל עדויותיהם של שני הרופאים המשפטיים, משני הצדדים, שהביאו בסוגיית זליגת הדם, הן הח"מ והן הפרקליטות (וראו סע' 48ב להחלטת כב' השופט מלצר). לכן היא מתיימרת להתעלם לחלוטין, הן מפנייתה בעצמה לרופא משפטי בענין הסוגייה דנן, הן מדבריה שלה בתגובתה, והן מהחלטת כב' השופט מלצר, שהיה במקרה המשנה לנשיאת המוסד המשפטי הכי גבוה במדינה (בתנאי כמובן שהיא לא מחשיבה את עצמה כמוסד העליון האמיתי של מדינתנו) (יתר על כן, בע' 529, 530 לסיכומיה הפרקליטות הסתמכה בסוגיה דנן על דר. קריספין ועל דר. דיאז, שהם, כידוע, רופאים משפטיים!)

אין ספק כי "זיגזוג" חדש זה של הפרקליטות הוא תוצר הבנתה כי הסכמת מומחי הצדדים בסוגייה הנדונה, הקריטית בחשיבותה, מצדיקה את זיכויו המוחלט של הנאשם.

וכעת חזרה למציאות (ול"שפיות").

123. וראו חוו"ד הראשונה של דר. רוטשילד (ת/ 377, 521 – הוגשה פעמיים) שבה כתב ממש בסוף חוות דעתו כי: "זה ברור כי לאחר דום הלב לא יהיה יותר דימום אקטיבי מהעורק הקרוטידי וגם לא מהוריד היוגולרי. ניתן לדון בשאלה האם דם נאגר באיזשהו פצע-כיס בתוך פצע בצואר. אך בשקילת אפשרות זו יש להתחשב בכך שזו תהיה כמות קטנה יחסית של דם בגלל שסוג הפציעה (פצעי חתך) כרוך בפציעה פתוחה עם רמות רקמות אחידות יחסית. כאשר הגופה היתה מוזזת (למשל ע"י הפרמדיקים) כל דם שהיה יוצא מהפצע בצואר, היה ככל הנראה נספג בחומר הטקסטילי של הבגדים".

124. לא בכדי התייחס כב' המשנה בסע' 48 א', ב' בהחלטה לחוו"ד של דר. מילרוי וכן לחוו"ד של דר. רוטשילד, וקבע בסע' 154 כי "משתיהן עולה כי האפשרות שהדם זלג במישרין מגופת המנוחה היא רחוקה ואיננה מסתברת" (וכאן ציטט כב' המשנה מהקטע מחוו"ד דר. רוטשילד, שצוטט בסעיף הקודם).

כן קבע כב' המשנה גם בסע' 190 להחלטה כי "...ההכרה שבחוו"ד רוטשילד לכך שאפשרות זליגת הדם מגופת המנוחה כעבור שעות היא רחוקה".

125. וראו עדותו של דר. רוטשילד בתיק הנדון בישיבת יום 6.8.22, שבה **הסכים דר. רוטשילד בע' 5184 כי הדם שכיסה על העקבה הראשונה לא נזל מגופת המנוחה, ולמעשה בכך הכריז על חפותו של הנאשם** !

126. וראו בנדון גם חוו"ד העיקרית של דר. קוגל – נ/113, שבה קבע בע' 22-31:

א. כי **דם יכול לנזול מהגופה החוצה לאחר המוות [באופן אקטיבי] דקות ספורות לכל המאוחר**.

ב. כי לאחר מכן הדם יירד/ישקע בתוך הגופה לאיברי הגוף הנמוכים בשל כח הכבידה, וזאת בהתאם למנח/תנוחת הגופה, ושם יתרכז.

ג. כי בשל תנוחת גופת המנוחה על מכסה האסלה המורד, צוארה (שנשען על מיכל ההדחה) היה במפלס יותר גבוה מאשר רגליה וכן הגב התחתון שלה (שהיה מונח על מכסה האסלה) ולכן באלה האחרונים הצטברה יתרת דמה לאחר המוות.

ד. כי בשל תנוחת המנוחה, **פעולות הפרמדיק והחובש (החדרת כף היד לפצע בצואר ו/או הדבקת המדבקות לגופה) לא יכלו לגרום לנזילת דם מהגופה**; [וראו הסכמת מומחה התביעה דר. רוטשילד בחוות דעתו הראשונה ת/521 בע' 5, 6 וגם בעדותו בע' 5184-5187 לעובדה כי אפילו לשיטתו, החדרת כף ידו של הפרמדיק לפצע בצואר וכן הדבקת המדבקות על בטנה של הגופה לא יכלו לגרום לנזילת דם מהגופה.

כן ראו עדות מומחה התביעה הנוסף עמיהוד לייפר בע' 1581 כי הוא מניח שאם לא זרם דם מהפצע בצואר בעת שהפרמדיק נגע בו אז גם אח"כ לא ייצא ממנו דם כי הדם יוצא מיד].

ה. כי **כדי שינזול דם מהגופה לאחר שהתגלתה (כחמש שעות לאחר מותה) היה צריך לשנות את תנוחתה כך שתהייה במצב ישר או אף בשיפוע שלילי**, שבו הרגליים תהיינה גבוהות יותר מהפצע בצואר....(ויודגש כי חרף האמור לעיל, ובבחינת קל וחומר, אף לאחר שגופת המנוחה הוצאה מהתא והושכבה פרקדן במנח ישר על היריעה הלבנה בחדר השירותים, היא כמעט לא דיממה! וראו בנדון בסע' 129 להלן).

וראו גם עדותו של דר. קוגל בתיק הנדון בע' 4189: "**אני יכול לומר בצורה די נחרצת ופסקנית שהדם לא זרם [מהגופה] חמש שעות אחרי המוות**", ובע' 4190, 4191 העיד את שכתב בחוות דעתו ונסקר לעיל.

בהמשך ע' 4191 וכן 4192 העיד לגבי הלהב המשונן ששימש לרצח המנוחה, ואז הסתיימה חקירתו הראשית, לאחר כרבע שעה לכל היותר!

בע' 4193 החלה חקירתו הנגדית של דר. קוגל, ובמשך שעות ארוכות הפרקליטה לא שאלה אותו אף שאלה לגבי חוות דעתו הראשית ולגבי חוות דעתו המשלימה (נ/113א).

גם לאחר שהחלה לחוקרו לגבי חוות דעתו, היא לא שאלה אותו דבר לגבי כל קביעותיו דלעיל, וזאת עד לע' 4355, שאז אמרה לו הפרקליטה: "**תסכים איתי שהדם יכול היה לנזול מהמעיל ומהשיער על העקבה, ולא מהפצע**", וכן הוסיפה בע' 4357: "**אני אציע לך את הדבר הבא**...**מהפצע עצמו, מהגופה, לא יכול לזלוג דם אא"כ הופכים, משנים, עושים תנועה מאד מאסיבית**" (ודר. קוגל השיב: "לא יכול לזלוג דם אחרי שחלפו מספר דקות").

<u>בכך למעשה הכריזה גם הפרקליטות כי היא זנחה סופית את הטענה כי דם המנוחה נזל מגופתה כחמש שעות אחרי המוות</u>(!) וזאת עוד כחודש לפני הכרזתו של דר. רוטשילד בחקירתו הנגדית, כי אכן לא היתה אפשרות כזו, וראו בנדון סע' 125 לעיל.

דר. קוגל השיב לה בע' 4355: "זו לא המומחיות שלי. לא התייחסתי לזה בחוות"ד", ובע' 4357 **<u>הפרקליטה הנציחה שוב את הסכמתה כי דם לא נזל מגופת המנוחה כחמש שעות אחרי הרצח</u>**: "בסדר, אני אציע לך את הדבר הבא, מהגופה עצמה הדם בעצם נמצא, וכמו שאתה אומר בעיקר מתרכז בחלק התחתון של הגוף, ואם זלג דם היה בעיקר מהווריד שהיו מעל הפצע, שיורדים למקום שבו הניחו אותה", וכן: "**מהפצע עצמו מהגופה לא יכול לזלוג דם אלא אם הופכים, משנים, עושים תנועה מאד מאסיבית**.."

יותר לא שאלה אותו הפרקליטה שום שאלה בנושא הנדון, והדברים אומרים דרשני.

127. וראו עדותו של דר. אלון קריספין, שהיה עד תביעה בתיק, והפרקליטות ויתרה על עדותו מטעמה. בע' 3745, 3746 הוא התייחס לתנוחה שבה נמצאה המנוחה שרועה על גבי מכסה האסלה, ואמר כי במצב הזה דם לא יכול לצאת (כחמש שעות אחרי מותה) דרך כלי הדם הצואריים היות שהוא התנקז מהם קודם. צריך להוריד את הגופה אל מתחת למפלס שבו הדם עדיין נמצא, כלומר שיפוע כמעט אפס.

128. וראו גם העובדה שאפילו מומחה התביעה לכתמי דם, עמיהוד לייפר, שציין בחוות דעתו ת/381 בע' 6 כי: נושא נזילת הדם מהגופה איננו בתחום מומחיותו אולם (בכל זאת) מנסיונו רב השנים "מספיקה תזוזה קלה ולעיתים אף נגיעה קלה בגופה כדי שפצע ימשיך לדמם דימום פאסיבי" [והפרקליטות "חגגה" באופן מניפולטיבי בולט על משפט סתמי ולא מקצועי זה, בתגובתה לבקשה לקיום משפט חוזר...העיקר להתנגד לקיום משפט חוזר גם כשדר. מילרוי ודר. רוטשילד מסכימים זה עם זה] הסכים בעדותו בתיק הנדון בע' 1572 כי כשכתב משפט זה "דיברתי כללית", והוסיף בע' 1575 כי הדם יזרום בהתאם לכח הכבידה – הגרוויטציה (כמובן, וראו בנדון הסברו של דר. קוגל בחוות דעתו, בסע' 126 לעיל.

129. כאמור לעיל, **לא רק שגופת המנוחה לא דיממה כחמש שעות אחרי הרצח, אלא שהיא גם לא דיממה (ובודאי לא את הכמות שכיסתה על העקבה הראשונה) גם אחרי שהוצאה מהתא** (כארבע שעות לאחר גילויה, וכתשע שעות אחרי המוות) והושכבה על היריעה הלבנה, על רצפת חדר השירותים.

וראו בנדון תצלומי הזירה מס' 94, 98, 99, 102, 105 וכן הודעות אנשי זק"א שנכנסו לחדר השירותים בשלב הזה ופינו אותה.

וראו הודעת אוהד רינגר – נ/122 בע' 7: "לא ראיתי דם על הרצפה איפה שהיא שכבה כשנכנסתי לחדר השירותים...היה לה דם קרוש על השיער...הרגשתי שהשיער ...יש בו הרבה דם קרוש. לא היו טיפטופי דם" + היה כתוב בעיתון שכשהוציאו את הגופה היא טיפטפה דם, ואני...כעסתי... כי זה לא נכון" + לא (הבחנתי בטיפטופי דם מתחת לגופתה או בדם נוזלי מחוץ לתא) + "בצוארה של המנוחה היה חתך גדול פתוח, שלא טפטף דם".

וראו גם בעדותו בע' 3936.

וראו גם הודעת יהודה לייבוביץ – נ/109 בע' 3 (42, 43): "היה שק גופות לבן על הרצפה...לא היה דם מסביב", ובע' 5 (102-109): "לא ראיתי כל דם...לא על הרצפה, לא על השקית, לא באמבולנס...לא היה דם נוזלי שאני זוכר...אני חושב שהיה דם קרוש על השערות ובצואר..."

וראו גם עדותו בע' 3866, 3867.

וראו גם הודעת אבי ווינריך – ת/471 (שלא העיד בתיק הנדון) בע' 4, 5, ו -6 כי מרגע כניסתו לחדר השירותים ועד ליציאתו ממנו כל הדם שראה על המנוחה וסביבתה היה קרוש.

מנגד, הפרקליטות שוב כללה בסיכומיה בע' 539, 540 טענה שגויה, והפעם כי עדויות דר. הרצוג (יבדל"א) ואב הבית מנשה, על שלוליות דם שכביכול ראו (לאחר הוצאת המנוחה מהתא, ברחבת חדר השירותים וכן למטה, בקומה ראשונה, לאחר פינוי הגופה ממנו) כביכול מלמדות שדם נזל מהמנוחה.

ואולם, לגבי דר. הרצוג, הח"מ מפנה לעדותו המביכה בחקירה נגדית, שתצלומי הזירה הפריכו אותה, וראו בע' 1024-1035 ובעיקר מע' 1030.

לגבי מנשה, עדותו לא רק נסתרת ע"י רינגר, לייבוביץ ווייניריך, אלא שהוא מסר שלוש הודעות (ת/303, 304, 306) ולא סיפר במהלכן דבר על כך, וגם לא אמר דבר בנדון מחוץ לחקירתו הרשמית, וראו מזכרים ת/305, 307). הדברים אומרים דרשני.

<u>בכל מקרה, כאמור לעיל, עדויותיהם מתייחסות לשלב לא רלוונטי, שהרי גופת המנוחה כבר הוצאה מהתא ויכולה היתה לנטות בשיפוע שלילי</u>.

130. <u>לגבי טענתה החדשה של הפרקליטות, כי דם המנוחה נזל כביכול בעת הרצח או מיד בסמוך לאחריו ונכלא/נקווה ב**קפל** בבגדיה, ב**שיערה** או **בתוך הבד** דווקא (הפוך מהיקוותו בקפל); ובעקבות פעולות הפרמדיקים, שהזיזו את בגדיה ו/או סחטו אותם, הדם ניעור מתרדמתו בקפל ו/או בשיערה ו/או בתוך הבד, ונזל על העקבה הראשונה</u> (ראו חוווה"ד הראשונה של דר. רוטשילד, <u>ת/377, 521</u> בע' 3, 4 וכן חוווה"ד המשלימה שלו, <u>ת/522</u> בע' 4-6).

131. <u>חוסר המשקל והרצינות הראשון של הטענה החדשה</u> – היותה כמובן טענה חדשה שעלתה רק בעקבות הפרכת הטענה המקורית והעיקשת שקדמה לה, והיא כי הדם נזל מהגופה.

132. <u>חוסר המשקל והרצינות השני</u> - **מומחה התביעה דר. רוטשילד כלל לא הראה ולא הוכיח מלכתחילה כי במעיל יכול היה בכלל להיות קפל, שבו יקווה דם או להצביע בתצלומים על קפל אחר שיכול לאצור בתוכו דם!** זאת משום ש<u>לא טרח לבדוק את המעיל</u>.

העובדה שלא בדק את המעיל מצטלבת עם העובדה כי הוא העיד על עצמו בחוות דעתו השניה/המשלימה בע' 3 כי <u>הוא איננו מומחה לבדים</u>, וספציפית כי הוא איננו יודע כיצד משפיע הרכב הבד על ספיגת נוזלים (וראו גם את דברי הפרקליטות בע' 1370 (12, 13) לפרוט' כי הוא איננו מומחה לבדים וחומרים).

133. יתר על כן, **<u>גם הפרקליטות לא הצביעה מעולם על קפל פוטנציאלי כלשהו כזה בתצלומי הזירה, בהם נראתה גופת המנוחה, הלבושה בבגדיה</u>**(!) מכאן שכל טיעונה בנדון היה מראש תאורטי לחלוטין, ומנותק מעובדות המקרה (בתמונות שהיא מראה בסיכומים אין שום קפלים, המאפשרים לאגור דם בתוכם).

134. חוסר המשקל והרצינות השלישי - המעיל מלכתחילה היה ככל הנראה עשוי מבד שלא דוחה נוזלים או כולא אותם בקפליו אלא דווקא מאמץ אותם לחיקו באהבה ובזרועות פתוחות, כלומר סופגם!
וראו כמובן בנדון דו"ח נתיחת גופת המנוחה – ת/442 בע' 2 סע' 1 שבו נכתב כי **בגדי המנוחה נמצאו כשהם ספוגים בדמה**!
וראו גם עדותו של מומחה התביעה לניתוח כתמי דם, עמיהוד לייפר, בע' 1588, 1587 כי: מעיל המנוחה נראה **ספוג בדם** אבל הוא מסייג קביעתו משום שגם הוא לא בדק אותו.
(וראו גם עדות מומחה ההגנה לכתמי דם, פול קיש, בע' 4783 לפרוט' כי הוא רואה בתצלומי הזירה כתמי **ספיגה של דם במעיל**).
אז על שום מה ולמה העזה הפרקליטות להעלות את הטיעון הנדון??

135. חוסר המשקל ורצינות הרביעי - **הפרקליטות גם לא העבירה את המעיל לבדיקת מעבדת סימנים וחומרים, כדי שהיא תכין חוו"ד לגבי טיב הבד של המעיל**, דהיינו לגבי השאלה האם מעיל המנוחה אוהב או שונא דם שמטייל עליו!
כדי שהקורא לא יסבול ממאמץ יתר, הכרוך בנסיון להבין מדוע הפרקליטות לא עשתה כן, הח"מ יספק לו מיד את התשובה האחת והיחידה בנדון: הפרקליטות מלכתחילה לא העזה לבקש חוו"ד ממעבדת סימנים, שהרי היתה מודעת לעובדה שהוא נמצא כשהוא **ספוג** בדמה של המנוחה! זאת מאותה סיבה שלא ביקשה בסמוך לפני המשפט החוזר חוו"ד ממעבדת סימנים לגבי עקבות הנעל על רצפת התא, בעקבות הראיון הטלויזיוני משנת 2020 (ראו נ/48) שבו הכריז שור, המומחה הנערץ שלה, חיילה הנאמן ל"משימות מיוחדות", כי יש לו "סקופ" והוא שעל רצפת התא נמצאו עוד 3, 4 עקבות נעל, התואמות את העקבה הראשונה.
במקום לחתור אל האמת היא העדיפה לטעון טענות רומבה בעלמא, וחרקה שיניים עת שור אמר במסגרת חקירתו הנגדית שאולי/כדאי לבדוק בכלים מקצועיים את העקבות לכאורה על רצפת התא, מה שכפה עליה הר כגיגית את חווה"ד מיום 2.2.22 של מעבדת סימנים נ/148 (שהטביעה את החותמת הסופית לעובדה כי העקבות הזרות הן אכן עקבות נעל, של אותו דגם, שאף טייל על רצפת התא לפני שטיפס החוצה).

136. ואחרי כל זאת, הגיעה עדותו של דר. רוטשילד ביום 6.6.22, שסיימה את המשפט פעמיים: באופן טכני (בהינתנה יומיים לפני תום ההוכחות בתיק), ובאופן מהותי, בחסלה לא רק את טענת הפרקליטות המקורית, בדבר הנזילה המאוחרת האפשרית כביכול מהגופה, אלא גם את הטענה החדשה, בדבר הנזילה המאוחרת האפשרית כביכול מבגדי המנוחה.

137. ודוק, אחרי שדר. רוטשילד הסכים בע' 5184 לפרוט' כי דם המנוחה לא נזל מגופת המנוחה כחמש שעות אחרי מותה, הוא גם הסכים בע' 5187 (בהתאם לקביעתו בע' 4 לחוות דעתו הראשונה כי רק תזוזה משמעותית של הבגדים או הגופה יכולה היתה לגרום

לנזילת דם מהבגדים) כי אפילו לשיטתו, הפעולה היחידה מצד הפרמדיק ו/או החובש, שהיתה יכולה לגרום לנזילת דם מבגדי המנוחה, היתה הדבקת המדבקות לכתפיה (כלומר שהדבקת המדבקות לבטנה של גופת המנוחה, ו/או הכנסת כף היד לפצע בצואר לא יכלו לגרום לנזילת דם).

בנוסף, תצלום 96 מתצלומי הזירה הוכיח כי לפחות אחת משתי המדבקות שיועדו להדבקה בכתפי המנוחה, הודבק בכלל בחזה שלה, כך שה"סיכון" לתזוזה משמעותית של הגופה, שנמצאה ממילא בקישיון איברים מפותח, למעשה היה אפסי!

138. לאחר מכן, בע' 5197 לפרוט', הסכים דר. רוטשילד גם כי הפרקליטות **<u>לא</u>** העבירה לו את המידע (להלן: **המידע שצונזר**) החשוב הבא מתוך עדויות הפרמדיק והחובש במשפט החוזר:

א. כי תוך כדי הדבקת המדבקות על גוף המנוחה (בטנה וכתפיה, לדבריו), החובש הבחין כי גופתה נמצאת במצב של קשיון (צפידת) איברים, כלומר שהיא כבר מתה! (ולכן, עפ"י ההגיון, לא היתה לו מלכתחילה מוטיבצייה להדביק ביסודיות את המדבקות "בודקות החיים", אלא כלאחר יד).

ב. כי כדי להדביק את המדבקה בכתפיים, החובש הסיט "טיפה" את החולצה ושיערה.

ג. כי גם החובש וגם הפרמדיק הונחו ע"י השוטרים "לא לגעת בכלום", ואכן צייתו להנחייה ולכן נגעו בגופת המנוחה ממש בעדינות ובזהירות מופלגת, על "קצות האצבעות".

ד. כי בשיערה של המנוחה היה דם <u>קרוש</u>!

139. לאחר מכן הטיח בו הח"מ כי מהמידע שצונזר עולה כי הפרמדיק והחובש לא סחטו את בגדי המנוחה ו/או גרמו לצניחת דם מקפל בבגד ו/או משיערה, ודר. רוטשילד הסכים, בע' 5192, 5195, כי בשל ולאור המידע שצונזר, **<u>הסיכוי התאורטי שנזל דם מבגדי המנוחה ו/או משיערה הולך ונהייה נמוך יותר ויותר, והוא אף קלוש</u>!**

140. בנוסף, יוזכר כי בכל מקרה, בכל הנוגע לניתוח כתמי דם, עדיפה מומחיותו של פול קיש על פני מומחיותו של דר. רוטשילד, ש**<u>כל</u>** עיסוקו הוא ברפואה משפטית, כפי שכתב בתחילת חוות דעתו הראשונה, <u>ת/377</u>, בע' 2. גם השוואת קורות החיים של השניים מדברת בעד עצמה, וראו <u>נ/149 ב'</u> אל מול <u>ת/522 ב</u> (וראו גם העובדה כי פול קיש היה המורה של דר. רוטשילד בהשתלמות שעבר האחרון בלונדון ב- 2006, ב-ת/377 ע' 2 וכן ב-נ/149 ב ע' 4 למטה, שנת 2006).

141. **בשל כל האמור לעיל ברור כי כתם הדם נזל וכיסה על העקבה הראשונה רק בעת הרצח או מיד בסמוך אחריו, ולא כחמש שעות אחרי המוות**, ואולם למרות זאת, לשם השלמת ה"תמונה הראייתית", תובא בכל זאת גם עדותו בנדון של מומחה ההגנה לכתמי דם, פול קיש.

142. **<u>פול קיש – מומחה ההגנה לניתוח כתמי דם</u>** - בחוות דעתו, <u>נ/149</u>, הוא קבע במענה לשאלות 2, 3 כי תחום מומחיותו איננו מאפשר לו להשיב על השאלות כמה זמן אחרי המוות כיסה כתם הדם על העקבה הראשונה או הוטבעו העקבות הזרות (מאחר וזהו תחום מומחיות של רופא משפטי לקבוע עד מתי יכול דם לצאת מגופה). יחד עם זאת, בחקירתו הנגדית ע"י הפרקליטות הוא קבע כי הוא כן יכול להשיב על שאלות לגבי קרישת דם ולגבי האפשרות שכתם הדם הוא תוצר של נזילת דם מקפל במעיל, ש"המתין" כחמש שעות עד לנזילתו על העקבה הראשונה, כתוצאה מהזזת בגדי המנוחה ע"י הפרמדיק ו/או החובש.

בהתאם לזאת העיד:

א. בע' 4833: כי הדם היה אמור להיקרש תוך 3-15 דקות.

ב. כי הוא איננו רואה על מכסה האסלה זרימת דם שכבר נקרש לפני כן, והטענה/תזה של הפרקליטות, כאילו הדם נקרש בקפל בגד, ואחרי מספר שעות נזל על המכסה, איננה סבירה, משום איננה מתיישבת עם מראה הכתם.

ג. בע' 4834, 4835: כי הדם על מכסה האסלה בתצלום זירה 64 הוא טרי באופן ברור (מבחינת המועד שבו יצא מהגופה), והזרימה ארעה לפני שהדם נקרש או התייבש.

ד. כי הדם על המכסה זרם עליו קרוב למות המנוחה, ולא קרוב למועד תצלום התמונה [שעות רבות אחרי המוות].

ה. בע' 4836: כי לא היו סימנים שהדם קרוש על המכסה [וראו גם קביעת קצין זיהוי המשטרה שמואל פיאמנטה ב- <u>ת/361</u> סע' 3ב כי כתמי הדם על מיכל ההדחה נראים יבשים לחלוטין].

ו. בע' 4839: כי הוא שולל את הנתונים השונים, שהציגה לו הפרקליטות (טמפרטורה, כמות דם וכו'), ככאלה שגרמו לדם להשאר במצב נוזלי כביכול בקפל אלמוני, וזאת כחמש שעות לאחר הרצח ומות המנוחה.

<u>פרק שישי: הראיות הנוספות המוכיחות כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח: חוות הדעת הזהות של המומחים פול קיש ולייפר, הקובעות כי העקבות הזרות היו צריכות להמצא גם בתא השלישי, בצירוף עדויות התלמידות שראו כתמי דם בתא השלישי בסמוך לאחר הרצח, ובצירוף נקיונם של אלה אחה"צ ע"י ויקטור המנקה.</u>

143. ההוכחה בפרק זה מתחילה בשורת הראיות והעובדות, שתפורטנה להלן, אשר הוכיחו/תמכו באפשרות/בעובדה כי <u>העקבות הזרות עברו מהתא לתא השלישי</u>:

א. העובדה כי העקבות הזרות טיפסו מהתא החוצה.

ב. העובדה כי העקבה הזרה השלישית נמצאה על חלקו העליון של הקיר המפריד בין התא לתא השלישי.

ג. העובדה כי המנקה ויקטור קוסלניקוב מסר בהודעתו הראשונה, ביום 7.12.06, למחרת הרצח כי ראה כתמי דם בתא באחד משירותי הבנות, <u>ת/347</u> בע' 2 (34-37): "...אם אתה מדבר על כתמי דם, אני מבחין בזה לעיתים קרובות....אין ל**<u>בנות</u>** חינוך מספיק...ואתמול **ראיתי <u>כתמי דם על מושב של האסלה וליד האסלה על הריצפה</u>**, וזה היה בשירותים האחרונים שניקיתי, בקומה הראשונה, סמוך לחדר מורים, אני יכול להצביע על המקום. זה היה **<u>בתא השלישי</u>** מהכניסה לשירותים...". למחרת אמר כי התכוון בדבריו אלה לזירת הרצח (וראו הפירוט בהמשך).

ד. העובדה כי שתי תלמידות - אידית גוטמן ויאנה בנט - מסרו בימים 11.12.06, 12.12.06 כי ראו בסמוך לאחר הרצח דם **בתא השלישי**, על הרצפה ועל ניירות טואלט, אחד מהם במתקן ניר הטואלט.

ה. העובדה כי אדיר חבני סיפר בהודעתו הראשונה מיום 25.4.12 – קלסר הודעותיו <u>ת/472</u> בע' 39, 107 לתמליל, כי א.ק סיפרה לו שאחרי שסיימה לרצוח את המנוחה, היא נעלה את התא מבפנים, ועברה מתוכו אל התא הסמוך.

ו. העובדה כי הפרקליטות הסכימה שנתיים אחרי מסירת הודעתו זו, בסע' 165 בעיקרי הטיעון שלה בערעור, כי: "**כידוע**, על מושב האסלה, מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין תאי השירותים, נמצאו שלוש עקבות נעל בדם, השייכות כנראה לאותה נעל, ושלא נמצאו מתאימות לאף נעל שנמסרה לבדיקה, לרבות נעלי הנאשם. **העקבות מצביעות על מסלול יציאה מהתא החוצה...אל עבר התא הסמוך**" (וראו גם פסה"ד בערעור – ע"פ 7939/10 – דברי כב' השופט דנציגר בסע' 297: "המשיבה עצמה מציינת כי שלוש העקבות 'מייצרות מסלול יציאה מהתא'".

ז. העובדה כי מספר שנים לאחר הסכמה זו (בינואר 2019) נמצא (בדיעבד) כתם דמה של המנוחה על מתקן ניר הטואלט בתא השלישי, ותמך בכל הראיות דלעיל.

ח. העובדה כי כב' המשנה קבע ביום 11.5.21, בסע' 183 להחלטה, כנראה לאור כתם הדם של המנוחה שהתגלה על המתקן בתא השלישי (והיווה נימוק נוסף לקיום משפט חוזר) כי אחד מהדברים שאדיר סיפר בגרסתו, מפיה של א.ק, ונראה אמין, הוא כי היא עברה לתא הסמוך (ולא קפצה מעל הדלת, כפי ששיחזר הנאשם!)

144. לאור זאת שאל הח"מ את מומחה כתמי הדם של ההגנה – פול קיש - את שאלה מס' 4: "בהנחה שאותו אדם שהטביע את שלוש העקבות המטפסות אכן טיפס מהתא לתא מס' 3, האם זה סביר לצפות שחלק מעקבות הנעל יופיעו גם בתא מס' 3 (למשל על מיכל ההדחה ועל מכסה האסלה)?

ופול קיש השיב בחוות דעתו, נ/ 149א' בע' 5: "בהנחה שאותו אדם הטביע את שלוש העקבות המטפסות כאשר טיפס מתא הרצח אל תא מס' 3, **הייתי מצפה לראות המשכיות של עקבות הנעל בתא מס' 3**, כמו גם המשכיות דהויה (ההעברה נעשית דהויה יותר) ככל שהן ממשיכות לצאת מהתא".

145. גם מומחה התביעה עמיהוד לייפר כתב אותו הדבר בחוות דעתו – ת/381, בע' 8 סע' 4א.

146. קביעתם של שני המומחים תואמת את הודעות שתי התלמידות לשעבר, אידית גוטמן ויאנה בנט, שמסרו, כאמור, בזמנו כי ביום הרצח ובסמוך ל**אחריו** ראו כתמי דם בתא השלישי בחדר השירותים, וזאת בין השעות 14:30 ועד 15:30 (עוד לפני שויקטור המנקה ניקה את התא השלישי בחדר השירותים, כלומר מחק את כתמי הדם שהיו על רצפתו, והעלים את ניירות הטואלט המוכתמים בדם).

חשוב גם לציין כי **לא היו עדויות על דם בתא השלישי לפני הרצח אלא רק אחריו**!

147. עוד **חשוב לציין כי השתיים היו עדות תביעה במשפט החוזר, ואולם כשהפרקליטות הבינה כי עדויותיהן הן בעלות משקל המזכה את הנאשם, היא לא רק ויתרה על עדויותיהן אלא גם ביצעה פניית פרסה נוספת, והתנערה מהסכמתה הכמעט מפורשת בתגובה לבקשה לקיום משפט חוזר, כי השתיים ראו כתמי דם בתא השלישי וכי ויקטור המנקה ניקה אותם.** [וראו בנדון בסע' הבא וכן בסע' 701 ד להלן) + ראו ויתוריה למשל גם על עדות דר. קריספין (שהעיד כי בנתוני המקרה כתם הדם לא יכול היה לנזול על העקבה הראשונה כחמש שעות אחרי מות המנוחה, וגם כי להב הסכין היה משונן), מומחה מעבדת סימנים אביעד לוי (כי העקבות הזרות אכן היו כאלה ושייכות לאותו דגם/אדם, וכי אף התגלו על רצפת התא עוד שלוש כמותן), והמנקה אולגה מילמן (שהעידה על שיחת החולין עם הנאשם בחדר מורים, בשעה 17:00)].

148. וראו הודעת אידית גוטמן מיום 11.12.06 - נ/121, נ/121א', שבה סיפרה בע' 1 כי בשעה 14:40 הלכה עם חברתה, יאנה בנט, לחדר השירותים כי "היא הייתה צריכה לשירותים. היא פתחה את התא הראשון, אני מתקנת, התא הראשון היה פתוח, היא לא נכנסה אליו. היא רצתה להיכנס לתא השני, הוא היה נעול. **היא עברה לתא השלישי**. הדלת היתה פתוחה...**ראינו ביחד שיש דם על הנייר, שנמצא על המתקן, והיה סימן על הרצפה של דם וכאילו מישהו דרך על זה.** אנחנו הלכנו. לא זוכרת אם יאנה לקחה נייר בסוף...**זה היה בשעה 14:40 בערך, בהפסקה שאחרי שיעור שמיני,** לא בשעה 15:30 כמו שאמרתי מקודם + בע' 2: **היו כמה טיפות על גליל הנייר [שנמצא על המתקן]** + כי היא בטוחה שזה היה ב- 14:40 כי זה היה אחרי שעה שמינית בהפסקה.

מדבריה ניתן להסיק שתי עובדות חשובות, המלמדות כי כתמי הדם לא היו כתמי מחזור של תלמידות אלא כתמי דם שהותיר הרוצח: ראשית, היא ראתה מספר טיפות דם על הגליל שהיה בתוך מתקן ניר הטואלט [וראו החידוד בעדותה בע' 3913: **הניר השתלשל ממתקן ניר הטואלט**]. מתיאור זה ברור שלא היה מדובר על ניר טואלט שנתלש לצורך ניגוב דם מחזור אלא ניר סטטי, שהיה עדיין חלק מהמתקן, ופשוט **טיפטפו** עליו טיפות דם מהרוצח, מלמעלה. זאת בעת אחת מהשתיים:
האפשרות היותר מסתברת מהראיות בתיק: בעת שהרוצח עבר מהתא אל התא השלישי, ועוד לפני שירד אליו, ואז טיפטף על הניר שהשתלשל מתוך מתקן ניר הטואלט בתא השלישי, בעוד הניר עדיין מחובר אליו, בדיוק כמו שטיפטף את כתם הדם של המנוחה על חלקו העליון של המתקן הזה (ראו התצלום נ/36), אותו כתם שהיווה את אחת משלוש הסיבות לקיום משפט חוזר לנאשם (וראו התצלום כמוצג ג' בדיסק סיכומי ההגנה).
האפשרות הפחות מסתברת אולם הגיונית באותה מידה: לאחר שהרוצח כבר עבר לתא השלישי צר המידות, ובעת שעמד בתוכו מעל למתקן. אז הוא טיטפף כנראה מכפות ידיו (שהיו עטויות כפפות או כבר חשופות או בעת הוצאת הכפפות) או בדרך אחרת.
שנית, **הסימן של דם/טיפטוף ש"כאילו מישהו דרך על זה"**, אותו ראתה אידית, **היה עקבת נעל בדם על הרצפה, כלומר המשך העקבות הזרות גם בתא השלישי!**
זאת משום שלא הגיוני כי מחזור נשי לא טופל עד הגיע לדרגה כה קיצונית של טפטוף בלתי נשלט, דרך הבגדים, על הרצפה (שהרי אם הבגדים הוסרו, אז הוא צריך לרדת בתוך האסלה).

וראו גם עדותה בהתאם בע' 3912-3914 כי היא ראתה דם על פיסת ניר הטואלט שהשתלשל מהמתקן, וכן על המתקן עצמו, וגם חלק מעקבת נעל עם דם, שהיתה ממוקמת בין האסלה למפתן הדלת.

וראו תיאורה בע' 3914, 3915 את מיקומו המדויק של כתם הדם על מתקן ניר הטואלט בתא השלישי.

וראו גם עדותה של אידית במשפט החוזר בע' 3924, 3928, 2929 כי אמנם בהודעתה במשטרה לא סיפרה על כתם הדם על המתקן, ולכן עקרונית דיווח זה עלול לנבוע מ"זיהום" עקב שמיעה מאחר/ת, ואולם מצד שני היא בכלל לא היתה בביה"ס מספר ימים לאחר הרצח, ובכללם יום מסירת הודעתה במשטרה (כי כולם פחדו להגיע אליו בשל העדר תפיסת הרוצח), ולא דיברה עם מישהו על האירוע, והיא זוכרת חד משמעית את מה שסיפרה.

149. וראו גם הודעתה מיום 12.12.06 של התלמידה לשעבר יאנה בנט, נ/142 א', נ/142 ב'. עפי"ה, "... בסוף השעה התשיעית, שזה סוף הלימודים שוב הלכתי לשירותי הבנות בקומה השנייה ביחד עם חברה שלי רנטה גידברג. נכנסנו אל השירותים, רנטה חיכתה לי ליד הכיורים ואני לא נכנסתי לתא הראשון כי הדלת שם לא ננעלת, התא השני היה סגור ניסיתי לפתוח עם הידית אבל היה נעול. אז נכנסתי לתא השלישי. **בתא השלישי ראיתי נייר טואלט זרוק על הרצפה ועליו סימני דם, גם בפח ראיתי נייר טואלט זרוק ובו סימני דם, אני לא יודעת אם היה הרבה דם או קצת, נראה לי שגם על הרצפה היו כתמי דם מרוחים.** זה לא נראה לי חריג או מוזר כי זה שירותי בנות ויכול להיות שזה דם של מחזור, ואז חזרתי לתא השירותים הראשון כי היה מגעיל לי לעשות פיפי בשירותים השלישי, ובתא הראשון עשיתי פיפי, ויצאנו אני ורנטה מהשירותים. חוץ מזה לא היה עוד שום דבר חריג או שונה במקום או במסדרון..."

בהתעלם מהעובדה השולית כי היא מספרת שראתה את הדברים בעת שהיתה עם רנטה ולא עם אידית, העובדה החשובה היא שגם יאנה **ראתה בתא השלישי עקבת נעל עם דם** וגם **ניירות טואלט עם דם על הרצפה ובפח**. ההגיון נותן, כאמור, כי מקור עקבת הדם הוא לא במחזור נשי, וגם **ניירות הטואלט המוכתמים בדם**, שנראו הן בפח והן על הרצפה, מתיישבים הרבה יותר עם ניגוב הדם ע"י הרוצח מאשר עם ניגוב דם מחזור, שגלש ופרץ מחסומים וגבולות...

וראו גם עדותה של יאנה במשפט החוזר בע' 4458-4472. בע' 4459 אמרה שמה שהיא סיפרה אז, זה מה שהיא זוכרת, ובע' 4471 הדגישה: "אני זוכרת מריחות של דם", ולשאלת בהמ"ש הנכבד היא אישרה כי הן היו על הרצפה.

150. וראו גם הודעתה מיום 11.12.06 של התלמידה לשעבר רנטה גידברג, שאומרת כי היתה עם יאנה בנט – נ/120: "**בסוף השעה השמינית, בסיום הלימודים, נכנסתי לשירותי הבנות שבקומה השניה,** במקום שבו אחר כך נודע לי שהמנוחה נרצחה, **ביחד עם חברה שלי ששמה יאנה באנט**. בשירותים התא השני היה נעול ואני חיכיתי ליאנה מחוץ לתאי השירותים ליד הכיורים **ויאנה נכנסה לתא השירותים השלישי,** כשיצאה הלכנו

מהשירותים. **לא היו סימני דם מחוץ לתאי השירותים** ולא היה ריח מוזר או שונה במקום. רק למחרת יאנה חברה שלי סיפרה לי שהיא ראתה ניירות עם דם בתוך הפח בתא השירותים השלישי. כשהיא נכנסה לשירותים ביום רביעי, יאנה לא התייחסה לזה באותו רגע כי זה שירותי בנות ולפעמים יש שם דם".

רינטה לא העידה במשפט החוזר, והודעתה הוגשה בהסכמה.

151. וראו העובדה כי למרות עדויותיהן נמצא התא השלישי בשירותי הבנות (אחרי גילוי הגופה) כשהוא נקי ומצוחצח (ראו תצלומים 35, 36 לתצלומי הזירה).

כאן תשאל כמובן השאלה: מדוע, אפוא, כשהתגלתה גופת המנוחה ב- 18:50 וכן כשהגיעו קציני הזיהוי לזירה, לא ניצפו בתא השלישי אותם כתמי דם וניירות טואלט מוכתמים בדם, שסיפרו עליהם אידית ויאנה?

התשובה: משום ש**ויקטור המנקה ניקה אותם בערך בשעה 17:00**!

152. וראו העובדה כי **בתגובת הפרקליטות לבקשה לקיום משפט חוזר, הקלסר נ/181, היא הסכימה כמעט במפורש כי אידית ויאנה ראו כתמי דם בתא השלישי, וכי ויקטור ניקה אותן!**

וראו שם בסע' 139: "המשיבה אינה חולקת על כך כי מהודעות התלמידות יאנה בנט ואידית גוטמן עולה כי בשעה 14:40 לערך הן עלו ביחד לשירותים וראו בתא מס' 3 ניר טואלט עם כתמי דם וסימן או מריחה של דם על הרצפה בתא...".

ובסע' 144 סיפא לתגובה הוסיפה: "...**אם אכן ראו התלמידות דם בתא מס' 3, לא ניתן לחלוק כי אכן אחד המנקים ניקה דם זה וכי למעשה היה זה ויקטור אשר העיד כי ניקה את תאי השירותים הפתוחים בשירותי הבנות**".

153. למרבה הצער, גם בסוגיה זו ביצעה הפרקליטות פניית פרסה במשפט החוזר (ראו סע' 701ד להלן), ולכן הח"מ ייאלץ לסקור את הראיות המוכיחות כי ביום הרצח, אחה"צ, ויקטור אכן ניקה את התא השלישי בשירותי הבנות.

154. וראו הודעתו הראשונה של ויקטור קוסלניקוב למחרת הרצח, ביום 7.12.06, ת/347, שבה מסר בע' 2 (29, 30) כי: "(אתמול) היו תאים סגורים גם בשירותים של גברים וגם בשירותים של **נשים**", וכן בשורות 34-37: "...אם אתה מדבר על כתמי דם, אני מבחין בזה לעיתים קרובות....אין ל**בנות** חינוך מספיק...ואתמול **ראיתי כתמי דם על מושב של האסלה וליד האסלה על הריצפה**, וזה היה בשירותים האחרונים שניקיתי, בקומה הראשונה, סמוך לחדר מורים, אני יכול להצביע על המקום. זה היה **בתא השלישי** מהכניסה לשירותים...".

ראשית, מדבריו ברור שהוא דיבר על שירותי הבנות, שבתא השלישי בהם ראה את הדם! זאת משום שהזכיר "באותה נשימה" את "הבנות שאין להן חינוך", ואת העובדה שראה דם בשירותים.

שנית, עינינו הרואות כי הוא מסר כי ראה דם בתא השלישי, בדיוק כמו שראו התלמידות אידית ויאנה!

שלישית, יישאל כבר מראש: האם הפרקליטות באמת תתעקש פתאום כי היה כאן צירוף מקרים מדהים שבאותו אחה"צ נמצא דם בתא השלישי, גם בשירותי הבנות (ראו עדויות התלמידות) וגם בשירותי הבנים, שלהם, כידוע, אין מחזור?!...

רביעית, כפי שיצויין בסעיף הבא, למחרת ויקטור אכן הוביל את סשה לשירותי **הבנות**, זירת הרצח, כשירותים בהם ראה את התא הנעול וכתמי הדם (ראו המשפט הראשון בהודעתו השניה) אולם סשה, שלא הקליט את ה"הצבעה", השפיע עליו לשנות את גרסתו לכך שניקה כביכול את שירותי הבנים ולא את שירותי הבנות, ושם ראה את הדם...[זאת משום שסשה רצה להתאימה לתזה של החוקרים באותו שלב מוקדם של החקירה, לפיה הרוצח עבר לאחר הרצח בשירותי הבנים, ואף יצא משם דרך החלון, וראו בנדון נ/156].

חמישית, כפי שיצויין בסע' 157 להלן, אנו נראה כי "משום מה" בחלוף חודש, ביום 3.1.07, החוקר יוסי זמואלסון רשם מיזכר כי שוחח עם ויקטור בטלפון וויקטור אמר לו שהוא ניקה את שירותי **הבנות**, והיו שם שני תאים סגורים ושניים פתוחים, ובפתוחים לא היה משהו מיוחד....

155. למחרת -8.12.06 – ויקטור התבקש להוביל ולהצביע על השירותים עליהם מסר, וראו בנדון דו"ח ההצבעה [הלא מתועד "משום מה" בסרט או הקלטה"], ת/137 שבו כתב סשה: "העד הוביל אותנו לשירותי **בנות** (זירת האירוע)...אך התקשה להגיד בודאות איזה תא...היה נעול, אך טען שזה היה התא הראשון מימין או השני מימין. [ופתאום מהפך!] העד טען שאת הדם מצא בשירותים של בנים, הממוקמים מתחת לשירותי הבנות, והוביל אותנו לשם..."

וכאן חשוב להדגיש: ויקטור הרי הכיר את שירותי הבנות מצוין וגם זכר כי ניקה אותם, ולכן הוביל את סשה אליהם, ואפילו זכר את הדם שראה בתא השלישי וכן שהתא הראשון או השני היה נעול, ולכן ברור שמה שגרם לו פתאום לשנות את דעתו ולהוביל לשירותי הבנים, זה רק השפעתו של סשה.

אין ספק כי העובדה שהחוקרים לא טרחו לצלם ולהקליט את הצבעתו (בתיק רצח) תרמה לכך שדו"ח שכזה יכול להגיח לאויר העולם....והח"מ סבור שויקטור הודרך ע"י סשה לשנות את גירסתו [וראו הטחת הח"מ בסשה בע' 447 (31, 32) עד ע' 450 לפרוט' כי הוא הדיח את ויקטור לשנות את עדותו, ובכוונה לא תיעד בהקלטה/בסרט את ההצבעה. וראו

את דברי **בהמ"ש הנכבד**, שמאיץ בח"מ בע' 448 (31): "אבל הוא ענה לך כבר, השאר לסיכומים, אדוני מבזבז את זמנו"].

156. מיד לאחר ההצבעה ויקטור מסר הודעה נוספת מיום 8.12.06, ת/348, ובה סיפר בע' 1 כי: "היום יצאתי להצביע על השירותים עליהם סיפרתי אתמול...כשבאתי איתך לביה"ס ראיתי שטעיתי בהודעתי וכעת ברצוני לתקן אותה...אני נזכרתי תוך כדי שהיה [צ"ל הייתי] איתך בביה"ס שאת הדם מצאתי **לא** בשירותים של בנים למטה, כלומר בשירותים של בנים שממוקמים מתחת לשירותי הבנות...כשפתחתי את התא השני מימין בשירותי בנים ראיתי נייר טואלט באורך חמישה מטרים בערך ועליה מריחות של דם..."

וכאן חשוב לזכור ולהדגיש: העובדה כי שירותי הבנים ממוקמים מתחת לשירותי הבנות היתה נהירה מצוין למנקה, ובכל זאת הוא הוביל בתחילת ההצבעה לשירותי הבנות!

כמו כן, חשוב לתהות: **מדוע וכיצד "נעלמו" פתאום לחלוטין מגרסתו החדשה, אפילו משירותי "הבנים", כתמי הדם על ריצפת התא** (שלגבי קיומם סיפר בהודעתו הראשונה מיום 7.12.06)**!!**

157. ביום 3.1.07 נגבתה מויקטור הודעה נוספת, ת/349, שאיננה רלוונטית, ומספר שעות אח"כ כתב החוקר יוסי זמואלסון מיזכר, ת/350, על כך שדיבר [פתאום] בטלפון עם ויקטור, שאמר לו [חודש לאחר האירוע] כי **ביום הרצח ניקה את שירותי הבנות** ושניים מהתאים היו סגורים, והתאים הפתוחים נוקו על ידו, אבל הוא לא הבחין (כביכול) בכל דם או במשהו חריג.

תוכנו של מזכר זה נכון בחציו. כמובן ניקה את חדר השירותים, כלומר את שירותי הבנות, אולם הוא כן ראה דם בתא השלישי בהם, בדיוק כפי שתיאר בהודעתו הראשונה ת/347 מיום 7.12.07, על מושב האסלה ועל הרצפה בסמוך לאסלה!

158. וראו העובדה כי **תצלומי שירותי הבנים ביום 8.12.06 ע"י מעבדת ניידת (ראו ת/424 בתוך הדיסק הקשיח של מוצגי התביעה), בצירוף דו"ח תפיסת מוצגים בשירותי בנים – נ/21 - מוכיחים כי ויקטור כלל לא ניקה את שירותי הבנים ביום הרצח משום שהתאים מלוכלכים**! (וראו גם בתצלומים הנוספים שצורפו כמוצג ד' בדיסק סיכומי ההגנה + זאת כמובן מתוך נקודת המוצא כי שירותי הבנים נסגרו לשימוש יומיים קודם לכן, זמן קצר אחרי גילוי הגופה, עם הגיעם של השוטרים לביה"ס, וראו בנדון ת/161 תצלום 1, שבו נראית הכניסה לשירותי הבנים חסומה עם סרטים).

וראו בע' 1081-1085 את חקירתו הנגדית של הח"מ לויקטור (שהשיב על כל שאלה כי איננו זוכר שום דבר). הח"מ היפנה אותו לתצלום מס' 29 בשירותי הבנים, שבו רואים בתקריב ענף למעלה, בחלון + בסע' 2 לדו"ח התפיסה כתוב שנתפס ענף בתא 3 בשירותי בנים, כלומר ברור שויקטור לא ניקה את תא 3 שהרי אם היה מנקה, אז היה מפנה את הענף.

בתמונות נוספות רואים את תא 2, שבו מכסה מיכל ההדחה הוסר, ובסע' 10 לדו"ח התפיסה כתוב שזה תא 2. תצלומי אותו תא מראים הרבה כתמים אדומים שנחזו להיות כתמי דם, ונשללו ככאלה (עם מדבקות מז"פ) על שני קירותיו וכן על רצפתו, המוכיחים כי ויקטור לא ניקה גם תא זה! (למרות שבהודעתו השניה, המתוקנת, ת/348, אמר כי בתא זה כביכול ראה את סימני הדם).

הח"מ הטיח בו, אפוא, בע' 1084 כי התצלומים משירותי הבנים מוכיחים כי כשאמר באותה הודעה בע' 1 (14, 15) כי "ניקיתי קירות עם סמרטוט ספוג בכלור וסבון, וניגבתי רצפה..."לא עשה זאת בתא השני בשירותי הבנים אלא בתא השלישי בשירותי הבנות! בע' 1084, 1085 הח"מ מודיע כי הוא עוצר את החקירה בגלל שהעד משיב כל הזמן שאיננו זוכר כלום, והח"מ נמנע בעל כורחו מלהטיח בו את עדויות התלמידות שראו דם בתא השלישי בחדר השירותים, כולל סימני דריכה, ונמנע גם מלהטיח בו גם שהפרקליטות הסכימה בתגובתה לבקשה כי הוא ניקה את התא השלישי בשירותי הבנות (ולכן התא נמצא נקי).

159. מכל האמור לעיל ברור כי **אם ה"מחלץ האלמוני" היה מטביע את העקבות הזרות, כחמש שעות אחרי גילוי הגופה, אז הן היו כמובן מתועדות ע"י קציני הזיהוי גם בתצלומי התא השלישי, שהרי הוא לא היה טורח לנקותן, כפי שלא טרח לנקותן גם מהתא, אחרי שטיפס בו.**

עינינו הרואות, אפוא, כי **<u>המסקנה שהעקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח, ולא יכלו להיות מוטבעות ע"י "מחלץ אלמוני", הוכחה גם בדרך נוספת מאשר הסוגיה המדעית של נזילת כתם הדם על גבי העקבה הראשונה</u>**.

<u>פרק שביעי: הראיות הנוספות המוכיחות כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח: חוו"ד של המומחה פול קיש לפיה עקבות הנעל עם הדם, שהתגלו בדיעבד על רצפת התא רק בשנת 2020 (ואשר לגביהן נקבע ע"י מעבדת סימנים כי הן תואמות לעקבה הראשונה וכן גם לשתי העקבות הזרות הנוספות), הוטבעו על הרצפה בהפרש של דקות בלבד מהמועד שבו טיפות הדם טפטפו עליהן.</u>

160. ראו בסע' 82 לעיל את פירוט העובדה כי המומחה אביעד לוי קבע בחוו"ד של מעבדת סימנים מיום 2.2.22, <u>נ/148</u>, וכן בעדותו במשפט החוזר, כי עקבות 4, 5, 6 (כפי שסומנו בע' 5 בחוות דעתו, וכפי שהן תועדו על רצפת התא בתצלומים 86, 87 של מעבדה ניידת) הן עקבות נעל וכי הן תואמות את העקבה הראשונה וכן את כל העקבות הזרות. מכאן ש**<u>עקבות 4, 5, ו-6 הן עקבות זרות שהוטבעו על רצפת התא</u>**.

161. וראו חוו"ד מומחה ההגנה לכתמי דם, <u>פול קיש</u>, <u>נ/149</u>, בע' 7, שבו הוא ציטט את <u>שאלה מס' 10</u> שהיפנה אליו הח"מ: "בקשר לעקבות הנעל על הרצפה - מה בא קודם, עקבות הנעל לפני כתמי הדם, או כתמי הדם לפני עקבות הנעל**?** (ראה בתיקיה **Q10** את החץ הלבן שמכוון אל כתמי הדם)".

ליד השאלה צירף המומחה את תצלום <u>עקבה זרה מס' 4 בחוו"ד של מעבדת סימנים</u>, שעליה/מתחתיה (יותר סביר מעליה) **טיפטפו טיפות דם,** וגם נחתה <u>שערה</u> (בהמ"ש הנכבד מוזמן לבחון את עקבה 4 ע"י הגדלתה גם בעותק הדיגיטלי של חוו"ד מעבדת סימנים - <u>נ/148</u> בע' 5. החץ הלבן מראה את כתם הדם הבולט וכן את השערה).

המומחה השיב באותו עמוד לשאלה זו (**a**) כי: "בלתי אפשרי לקבוע את הסדר של כתם הדם המסומן בחץ לבן (ראה תצלום למטה) והעקבה עם הדם במסגרת המרובעת. **<u>שני הכתמים נוצרו קרוב מאד בזמן זה לזה (תוך דקות, ובשום אופן לא שעות)</u>, כאשר הדם משני הכתמים היה עדיין רטוב (במצב נוזלי).** הדבר עולה מהעובדה כי שני הכתמים מתמזגים (זורמים) יחדיו".

וראו גם בע' 9 לחוות דעתו שבו המומחה צירף את תצלום <u>עקבה זרה מס' 6 בחוו"ד של מעבדת סימנים</u>, ונתן תשובה זהה לזו שנתן לגבי עקבה זרה מס' 4: "בלתי אפשרי לקבוע את הסדר של כתם הדם המסומן בחץ לבן (ראה תצלום למטה) והעקבה עם הדם במסגרת המרובעת. **<u>שני הכתמים נוצרו מאד קרוב בזמן זה לזה (תוך דקות, ובשום אופן לא שעות)</u>**

כאשר הדם משני הכתמים היה עדיין רטוב (במצב נוזלי). הדבר עולה מהעובדה כי שני הכתמים מתמזגים (זורמים) יחדיו".

162. בחקירתו הנגדית הארוכה של המומחה ע"י הפרקליטות, שהתפרשה על פני שתי ישיבות (26.4.22, 10.5.22) ונמשכה תשע שעות, הפרקליטות לא שאלה אותו אף שאלה לגבי קביעותיו דלעיל, ומעובדה זו, עפ"י פסיקת בהמ"ש העליון, עולה כמובן כי **הפרקליטות הסכימה לקביעותיו כי העקבות הזרות על הרצפה, לפחות עקבה 4 ועקבה 6, הוטבעו על הרצפה בהפרש של דקות לכל המאוחר מטיפות הדם שנפלו/טיפטפו עליהן/על רצפת התא!**

163. הטיפות האדומות שתועדו בתצלומים 86, 87 כשהן על/ביחד עם עקבות זרות 4, 6 על רצפת התא, כמו גם מלא טיפות אדומות אחרות על רצפת התא, נחזות להיות טיפות דם. הדבר אך הגיוני משום שתוך כדי מאבק המנוחה עם רוצחה סביר שהיא כבר דיממה, ומגופה טיפטף דם על רצפת התא. להנחה משמעותית זו יש לצרף את העובדה שרצפת התא לא נצבעה מעולם באדום עובר ליום הרצח, ולפחות אין כל ראיה על כך (משום שאחרת הח"מ היה מחיל מיד, לשם הזהירות, דין זהה לכל הטיפות האדומות שעל הרצפה, כמו לשתי הנקודות האדומות במשקוף הפנימי של דלת התא, ולפיכך בהעדר בדיקת מעבדה, לא היה מתייחס כלל לאפשרות כי הן טיפות דם).
כמו כן, עינינו הרואות כי על/ביחד עם עקבה מס' 4 לא רק נחתו/התערבבו טיפות דם, אלא נחתה עליה גם שערה, שסביר להניח כי נחתה במהלך המאבק בין הרוצח לבין המנוחה.

מכאן המסקנה המתחייבת, והיא כי **לפנינו ראיה מדעית נוספת, מזוית רביעית עצמאית, המוכיחה אף היא כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח משום שכש"המחלץ האלמוני" "הגיע" לתא אז כבר לא היו יכולים להיות טיפטופי דם על רצפת התא,** (ושערה שתנחת על העקבה שלו) **ולכן ברור שהעקבות הזרות לא יכולות היו להיות מוטבעות על הרצפה ע"י ה"מחלץ האלמוני"!**

<u>פרק שמיני: ארבע העובדות לגבי התנהגות הנאשם ולבושו ביום הרצח ולמחרת, המוכיחות אף הן את חפותו.</u>

העובדות תובאנה לפי סדרן הכרונולוגי (מיום הרצח ועד שלושה ימים לאחריו).

<u>העובדה הראשונה</u>: <u>הנאשם הגיע ביום הרצח, בשעה 14:45, למזנון ביה"ס וקנה בקבוק קולה. זאת כשהוא רגוע, לבוש במכנסי העבודה שלו, דגמ"ח עם כיסים בצדדים, בצבע ירוק או כחול, וכשמכנסיו מלוכלכים בסיד ובצבע</u> (וכמובן לא בדם)

164. וראו הודעת <u>ליזי טובי</u>, עובדת המזנון בביה"ס, מיום 17.12.06, <u>נ/110</u> ב,ד: "לגבי הרצף, אני ראיתי אותו פעמיים. בבוקר הוא הגיע...חושבת 10:00-11:00 **הוא היה לבוש מכנסי דגמ"ח בצבע או ירוק או כחול. המכנסיים היו מלוכלכות בצבע וסיד ובוץ**. אני חושבת ג'קט לא זוכרת את הצבע, **והוא הגיע שוב בשעה <u>14:45</u> עד כמה שאני זוכרת עם אותם בגדים,** הוא קנה בקבוק קולה... אני זוכרת את השעה כי היינו לפני סגירת המזנון והתחלנו את הנקיון של המזנון ובדרך כלל אנחנו מתחילות את הנקיון בשעה 14:30..."

וראו גם עדותה במשפט החוזר בע' 3872-3880 שם חזרה על הדברים, ובעיקר חידשה בע' 3876, עת בהמ"ש הנכבד שאל אותה כצד היא מגדירה (מכנסי) דגמ"ח, והיא השיבה עת שלא סיפרה במשטרה, תוך שהיא מתבססת על זכרונה: "**כמו צבאיים, מכנס צבאי כזה, <u>והכיסים בצדדים</u>" (אותו תיאור בדיוק שנתן הנאשם למכנסיים שאיתם עבד ביום הרצח!** וראו בדיסק חקירתו <u>מ.ט 5/07</u> במונה 32:20 – 33:04 את הדגמתו כי לבש באותו יום מכנסי דגמ"ח, בדופקו עם שתי ידיו על צידי ירכיו, בדיוק כמו שדפק עם שתי ידיו על צידי ירכיו גם בתארו את מכנסיו במהלך עדותו במשפט החוזר בע' 2967).

165. וראו גם מזכר <u>יעקב מלכה</u>, <u>נ/110א,ג</u> לגבי דבריה ביום 14.12.06: "...לדבריה ביום הרצח רביעי הוא היה פעמיים במזנון. פעם אחת בשעות הצהריים הוא בא לאכול וכן **בסוף היום בשעה 14:45. הוא היה הלקוח האחרון**. הוא בא וקנה קולה והלך. **הוא היה לבוש בבגדים מוכתמים בצבע ולכלוך**. היא לא כל כך זוכרת את **צבע המכנסיים אולי ירוק או כחול מכנסי דגמ"ח".**

166. <u>דברי ליזי מהווים ראיה מזכה בשל הסיבות הבאות</u>:

א. משום ש**<u>דבריה גם מאמתים באופן מוחלט את דברי הנאשם לגבי העובדה שביום הרצח קנה פעמיים במזנון בית הספר: פעם ב- 11, 11:30 ופעם השניה שקנה קולה בצהריים</u>!!**

וראו דבריו לארתור בתא מעצר 17.12.06 (מ"ט 165/06) דיסק 19 חלק 3, החל ממונה דיסק 46:50, **מונה מסך 10:25:59** (לאחר שחזר מפגישה עם עורך דינו: "...אני אומר,

אני לא יודע, בלאט, מאיפה הם ראו אותי, **אני הלכתי כפעמיים לקיוסק, ראו אותי בשל עבודה כל הזמן.** אני, בלאט, הלכתי לשם, בלאט, הייתי בשל עבודה כל הזמן. אנשי (עברית) נקיון (רוסית) ראו אותי בשל עבודה.״

וראו גם בסרט חקירתו מיום 15.12.06 חלק 1 ממונה דיסק 17:5 דקות, שם אומר כי **קנה במזנון בית הספר בשעה 11, 11:30, וממונה דיסק 58:51, שם מספר כי בערך בשתיים בצהריים קנה קולה במזנון**.

ב. משום שהם מוכיחים כי **בסמוך לאחר רצח המנוחה הנאשם נותר עם מכנסי עבודה נקיים מדם**!

ג. משום שהם מוכיחים כי **הנאשם זרק מכנסיים אלה בדיוק מהסיבה שסיפר**, כי הם היו קטנים עליו, **ולא בגלל שחלילה היו עליהם כתמי דמה של המנוחה**!

ד. משום שהם מוכיחים כי הנאשם דיבר אמת, עת טען כי לא עבד ביום הרצח עם מכנסי הג׳ינס שלו אלא עם מכנסי הדגמ״ח שלו, שהיו כחולים, חלק מחליפה!

העובדה השניה: גם שעתיים אח״כ, בשעה 17:00, הנאשם התנהל באופן שגרתי ורגוע, עת העלה כוסות (שבהן שתה קפה) מהמקלט לחדר מורים. אז פגש שם את המנקה אולגה מילמן ואת המנקה החדש חוסה, וניהל עם שניהם שיחת חולין, שבה ניסה להסביר לחוסה באנגלית רצוצה (שכן האחרון לא דיבר רוסית וגם לא עברית) כי שכר המנקים הינו נמוך.

167. וראו הודעת אולגה מילמן מיום 3.1.07, נ/140 ב׳ שם היא סיפרה כי: ״בסביבות 17:00 הנאשם הגיע לרחבה והביא ספלים מלוכלכים לחדר מורים. קצת דיברנו והוא אמר שהוא הולך הביתה עוד מעט ואז הלך״.

וראו גם הודעתה מיום 10.1.07, נ/140ג׳, שם סיפרה יותר בפירוט על אותה פגישה עם הנאשם בחדר מורים: היא סיפרה כי שאלה אותו למה לא ראו אותו באותו שבוע והוא ענה כי זה מהסיבה שהיה חסר חומר + שזה יומו האחרון בעבודה כי הוא מסיימה, ואז עבר בדיוק המנקה חוסה, והיא שאלה את הנאשם אם הוא יכול לתרגם לחוסה משהו שאולגה רצתה להגיד לו לגבי השכר, ואז הנאשם אכן הסביר לו.

168. וראו גם עדות הנאשם בע׳ 2834, 2835 כי כך אכן היה, וכי הוא זוכר כי בשיחתו עם חוסה הוא (הנאשם) שכח איך אומרים באנגלית את המילה ״אלף״ ולכן אמר לחוסה באנגלית: ״עשר פעמים מאה״....

169. האמור לעיל כמובן איננו מוכיח כשלעצמו חד משמעית את חפותו של הנאשם אולם הוא בפירוש תומך בה, בודאי בהצטרף לשתי העובדות הראשונות, וזאת משום שההגיון נותן כי לו רצח את המנוחה, לא היו לו שלוות הנפש והסבלנות להתעכב בחדר מורים לשיחת חולין מובהקת זו, וכל מעייניו היו נתונים רק להעלמת/הסתרת התיק עם בגדיו

המגואלים בדם, ולעזיבת ביה"ס לפני שגופת המנוחה תתגלה, ואולי כל ביה"ס ייסגר ליוצאים ולבאים.

<u>העובדה השלישית</u><u>: למחרת הרצח הנאשם ואשתו נסעו לבית הספר, נכנסו אליו, הגיעו עד בסמוך למקלט וביקשו מהשוטרים, שמנעו מהם להמשיך בדרכם, לקחת מהמקלט את התיק שלו עם הבגדים, ואת ציודו</u>

170. דומה שכמעט אף אחד לא יחלוק כי עובדה זו מעידה כאלף עדים על חפותו של הנאשם. ודוק, למחרת הרצח, ביום חמישי 7.12.06, הנאשם ואשתו הגיעו עם הרכב שלה לביה"ס וזאת כדי לאסוף מהמקלט, שבו עבד הנאשם, את התיק שלו, שבו הותיר את בגדי העבודה שלו, וכן את הציוד הכבד שלו. זאת משום שיום קודם (יום הרצח) אחה"צ, הוא סיים סופית את עבודתו בביה"ס. מסיבה זו נכנסו השניים לתוך ביה"ס, ששרץ שוטרים (מטבע הדברים), ושמו פעמיהם אל המקלט. כשהתקרבו אליו ובטרם הגיעו אליו, הם עוכבו מלהתקדם ע"י שוטרים. או אז **אולגה סיפרה לשוטרים בעברית כי הנאשם השאיר יום קודם במקלט את התיק שלו עם בגדי העבודה, וכן את ציודו, וכי הם רוצים לאספם**. השוטרים השיבו להם כי הדבר בלתי אפשרי באותו זמן, וביקשו מהם להשאיר את פרטיהם כדי שהשוטרים "יחזרו" אליהם. וכך היה. אולגה הותירה להם את שמותיהם ומספר טלפון, ואז היא והנאשם חזרו הביתה כלעומת שבאו ובידיים ריקות (רק למחרת, 8.12, שישי, הגיעו שוב עם הרכב, והפעם נכנסו לביה"ס ולמקלט ללא כל הפרעה. שם מצאו את התיק של הנאשם ואת הציוד שלו, בדיוק כפי שהשאירם יומיים קודם לכן. הם נטלו אותם עמם עד לרכבם, ונסעו עם הכבודה הביתה (<u>לו רק היו החוקרים פחות רשלנים, תופסים את התיק (והציוד) של הנאשם, ופותחים אותו</u>, כל הפרשה לגבי הנאשם לא היתה נולדת, וכך גם אם אדיר היה אזרח הרבה יותר טוב ממה שהיה, ומאוהב פחות ב-א.ק ...).

171. **<u>התנהלות זו של הנאשם מוכיחה את חפותו בודאות, וזאת בדיוק עפ"י רציונל החשד שהתעורר כלפיו, לפיו זרק כביכול את מכנסיו אחרי הרצח, בשל אשמו כביכול ברצח המנוחה, רק באופן הפוך</u>**! זאת משום שאם היה רוצח את המנוחה, הרי שהיו קורים מספר דברים, הקשורים לתיק, ושכידוע לא קרו! <u>ראשית</u>, הוא מלכתחילה בכלל לא היה משאיר את התיק עם הבגדים במקלט אלא יוצא איתו בנחת כשסיים לעבוד! (חרף החשד הלא אינטליגנטי לפיו הנאשם תחב קיסם קטן למנעול התליה על דלת המקלט, הכל מלבד הפרקליטות יסכימו כי האדם הסביר והרוצח הסביר לא היו סומכים על מנעול פשוט וקטן זה, שיעצור את השוטרים או אנשים אחרים, מלהכנס למקלט ולמצוא עד מהר את הבגדים שלו, המוכתמים עד מאד בדם המנוחה).

שנית, מדוע שיתחוב קיסם למנעול?? הרי הוא היה צריך לקחת את התיק במועד מסוים מהמקלט כדי שהבגדים לא יתגלו, ובלתי הגיוני שהיה גוזר על עצמו את הצורך לחדור לביה"ס, שיהיה אחוז טראומה לאחר הרצח, ועם הקפדת "ברזל" על כל מי שנכנס לתוכו, עם מספרי פלדה גדולים כדי לפרוץ את המנעול כשכל "העולם" עוקב אחרי מעשיו....

שלישית, גם בהנחה הלא הגיונית, שהוא בכל זאת הותיר במקלט את התיק עם בגדיו המגואלים בדמה של המנוחה, אז למה שיגיד לשוטרים שהתיק שלו עם הבגדים נמצא במקלט**??** הרי זו "התאבדות". הם יגשו למקלט ויפתחו את התיק. אז יראו מיד את הבגדים עם הדם, יבינו מה קרה ויעצרו אותו. מכן הדרך למאסר עולם תהייה מובטחת ומהירה.

רביעית, למה שיגיע עם אשתו?? הרי אם לא השוטרים יפתחו את התיק עם הבגדים, אז היא תפתח אותו...או שיש סיכוי סביר שהיא תפתח אותו...והופ, מאותו רגע הוא תלוי בחסדיה, כפי ש-א.ק היתה תלויה בחסדיו של אדיר שישמור את סודה ("חסד אלי", וראו דברי תחינתה אליו במסרון מס' 913 וראו נ/66ב).

וראו הראיות לגבי האמור לעיל:

172. וראו עדות יורם אזולאי, ראש צוות החקירה, בחקירה ראשית, בע' 182, 183: "בבוקר שלאחרי הרצח...7.12...ראיתי אותו. אחד השוטרים פנה אליי. הוא עמד שם באיזה פינה, אני לא זוכר מה הוא רצה, **רצו לאפשר לו לקחת**, אף אחד לא נכנס, אף אחד **לא לוקח**, והסתכלתי וראיתי אותו. + "הבנו שהוא רצה להכנס".

וראו גם בע' 240-243 (בחק"נ). החי"מ אומר לו כי סיפר בחקירה ראשית כי הנאשם רצה לקחת את התיק שלו, שנמצא בביה"ס, והעד משיב: "אני זוכר ש**הוא בא לקחת משהו**". בהמשך החי"מ עימתו עם עדותו במשפט הראשון לפיה למחרת הרצח הנאשם בא עם אשתו והיא תרגמה לשופטים את דבריו, ויורם אזולאי ביקש מהשוטרים לקחת את פרטיו. בתגובה השיב העד כי "יכול להיות אמרתי את זה כבר".

כאן החי"מ שאלו מדוע לא תיעד אירוע חשוב זה במזכר, ואזולאי השיב: "בשלב הזה האיש לא חשוד בכלום. מה אני אתעד?". החי"מ הוסיף ושאל מדוע אפוא כשהנאשם כבר הפך לחשוד ברצח, ונחקר תחת אזהרה, אזולאי לא דאג לרשום בדיעבד את המזכר, שדווקא תומך בחפותו. אזולאי השיב את אותה תשובה: "הוא לא היה חשוד בכלום". בשלב זה גם בהמ"ש הנכבד התערב ושאל אותו בשלישית את השאלה, ומשאזולאי שוב השיב לא לענין, אמר לו **בהמ"ש הנכבד**: "למה לא כתבת מזכר?...אין לך תשובה...בסדר. אין לו הסבר הגיוני לזה..."

173. וראו עדות קובי סומברנו, אב הבית, בע' 688: ראיתי את הנאשם מגיע ביום חמישי לביה"ס כדי לקחת את הציוד שלו. הוא דיבר עם השוטרים.

174. וראו עדות אולגה זדורוב (גרישייב) בנדון בע' 588-591 וכן דבריה כי הנאשם כבר התקשר אליה ביום הרצח וביקש שתבוא לאוספו עם הרכב (כדי לקחת את התיק וכל הציוד שלו) אולם היא לא יכלה.
וראו שאלת הח"מ מדוע לא סיפרה על האירוע החשוב הזה לעו"ד שפיגל במשפט הראשון, וגם לא לח"מ במשך שש השנים שייצג את הנאשם עד לתחילת ההוכחות במשפט החוזר, ותשובתה כי "כנראה פשוט לא נתתי לזה חשיבות"...

175. וראו גם דברי הנאשם בנדון בשיחזורו. במונה מסך **19:57:34** הוא מספר כי "ביום...חמישי, כשבאתי, היתה כאן משטרה. לא יכולתי לקחת את הבגדים", ובטיפשותו לא מספר אפילו כי אולגה דיברה עם השוטרים ואמרה להם שהם באו לקחת את בגדיו וציודו!
וראו גם דבריו בחקירתו ע' 101 בקובץ התמלילים, שורות 2355 עד 2370.
וראו גם עדות הנאשם בנדון בע' 2835, 2837, 2838, ו- 2910, 2911. בשני העמודים האחרונים לעיל הח"מ שאל אותו כיצד לא סיפר לעו"ד שפיגל בזמנו, וגם לא לח"מ במשך שש שנים (עד שהח"מ למד על כך רק מרמז בעדות יורם אזולאי במשפט הראשון, ותיחקר את הנאשם ואשתו), גם על התוספת (הקריטית בחשיבותה) לסיפור שהוא ואשתו הגיעו לביה"ס למחרת הרצח, ראו שוטרים וחזרו בידיים ריקות כלעומת שבאו. בתגובה הפריעה הפרקליטות (ראו שם) ובסופו של דבר הנאשם אפילו לא הספיק להשיב לשאלה...
בחק"נ שב והתייחס לשיחתם עם השוטרים בתוך ביה"ס, וזאת בע' 3427, 3428.

העובדה הרביעית: יומיים אחרי בקשת הנאשם ואשתו מהשוטרים בביה"ס לקחת מהמקלט את תיקו עם בגדי העבודה, בשבת, הנאשם זרק ללא חשש את מכנסי העבודה שלו בפח הזבל בתוך ביתם של חמיו, חמותו, ואשתו; וחמותו ראתה אותם מקרוב לאחר שנזרקו.

176. ראו הודעתה של חמותו, יבגנייה גרישייב, ת/227, ש**הוגשה בהסכמה לתוכנה ע"י הפרקליטות**, בע' 2 ולפיה במוצ"ש (9.12.06) "ראיתי מכנס ג'ינס בשקית ניילון לזבל...**ניגשתי לשקית ניילון עם זבל, פתחתי אותו וראיתי בתוכו מכנס של רומה בצבע כחול** תכלת משופשפים. רומה הרבה פעמים זרק דברים שלו, גופיות, מכנסיים, נעליים. זה בגלל העבודה שלו. אני אפילו שאלתי אותו למה הוא זורק דברים כל כך הרבה, אז הוא אמר שעבודה מלוכלכת, ועכשיו **בגלל שהוא השמין**"....שאלה: "האם הבחנת בכתמים כלשהם על המכנסיים? תשובה: "לא. אני לא ראיתי".
ויודגש כי העובדה שהנאשם לא חשש לזרוק את המכנסיים במקום מאד נגיש לבני ביתו, אומרת דרשני, ועובדה שאכן חמותו פתחה את השקית וראתה אותם מקרוב!

אירוע זה הוא "מאותו סוג" חפות שתואר לעיל בסעיף הקודם, שהרי, כפי שהנאשם לא חשש כי החוקרים ו/או אשתו יפתחו לידו את התיק, ויראו את בגדי העבודה שאיתם עבד ביום הרצח, הרי שהוא גם לא חשש יומיים אח"כ כי גם בני ביתו יראו אותם!

פרק תשיעי: להב הסכין שרצחה את המנוחה היה משונן, ולכן תומך אף הוא בחפות הנאשם.

177. אין מחלוקת כי הנאשם עבד עם סכינים יפניות, וכי הוא החזיק ברשותו רק "מחסניות" עם להבים ישרים, וראו גם עדותו בנדון בע' 2833.

178. אין גם מחלוקת כי לסכין היפנית של הנאשם וללהבה היה מקום משמעותי מאד בהודאתו של הנאשם.

ודוק, הוא הודה גם בפני ארתור וגם בפני החוקרים שרצח כביכול את המנוחה עם סכינו היפנית, ועם להבה הישר. כל זאת בספונטאניות, בפרץ "שגעון"/אפקט, שנוצר אצלו אחרי שהיא קיללה אותו. בתגובה הוא רדף אחריה עד ש"הדביקה" בחדר השירותים, ואז שלף את הסכין מהתושבת הקבועה שלה בחגורתו (בצד ימין), ורצח אותה.

בנוסף סיפר לארתור כי החליף את הלהב ושטף אותו, ואילו על הפלסטיק לא נמצא דם (מ.ט 165 דיסק 26 חלק 3 החל מדקה 35:29 במונה דיסק) וכי הלהב נמצא "איפה שכל יום שופכים בטון", ולכן לא ימצאו אותו (ראו למשל דברים אלה ב"התוודותו" לארתור (מ.ט 165 דיסק 26 חלק 3 החל מדקה 21:04 במונה דיסק). דברים אלו מתיישבים עם דבריו בחקירות לפיהם החליף את הלהב באותו יום כדבר שבשגרה מאחר שנשחק ונשבר תוך כדי עבודה, וכי הוא נזרק יחד עם הפסולת במקלט. גם הדברים שמסר בהודאתו למחרת היום התיישבו עם גרסה זו (עמ' 775-776 בתמליל החקירות).

כמו כן גם סיפר בשיחזורו במונה מסך 19:53:02 כיצד שטף אותו לאחר הרצח בשירותי בנים, וכיצד נזרקו שברי הלהב יחד עם הפסולת ליד המקלט (מונה דיסק 56 :34-50 :33).

179. וראו העובדה כי מפאת חשיבותו של הסכין/הלהב של הסכין היפנית, החוקרים חיפשו אותו ביום 25.12.06 במקלט, ולשם כך אף עקרו את הרצפות המקלט במשך יותר משעה וחצי (ת/231, ת/246, ת/247).

180. כמו כן, משלא מצאוהו במקלט, החוקרים יצאו גם ביום 3.1.07 למסע חיפושים אחרי להב הסכין (ומכנסיו של הנאשם) באתר הפסולת היבשה באיזור קצרין, היכן שנזרקו שקי פסולת הבניה מהמקלטים.

181. בהתאם לחשיבות הלהב הגדולה, מן הסתם, גם נטען בסע' 3 בכתב האישום (ובהתאם גם בסע' 10, 11, 17) כי הנאשם רצח את המנוחה באמצעות סכינו היפנית, שהיתה עליו בזמן המפגש עם המנוחה.

182. לכן ברור כי אם יתברר כי כלי הרצח כלל לא היה שלו, יהיה ברור כמובן גם שהוא הפליל את עצמו באמצעות המצאות, וכי מדובר בהודאת שווא.

183. **על חשיבותה הרבה של סוגיית סוג הלהב שביצע את החתכים בגופת המנוחה, כנתון המשליך על משקל הודאתו של הנאשם**, ניתן ללמוד גם מהחלטת בהמ"ש העליון מיום

17.3.13. כידוע, בהחלטה זו הוא קיבל חלקית את ערעורו הראשון של הנאשם, והחזיר את הדיון לבהמ"ש הנכבד, לשם שמיעת (גם) עדותה של דר. מאיה פורמן, שטענה בחוות דעתה החדשה כי הלהב הקטלני היה משונן ולא חלק! בהמ"ש העליון קבע בסע' 4 להחלטה כי: "...השיקול השלישי, שעניינו **בטיב הראיות והשפעתן על תוצאת המשפט**, הוא השיקול המרכזי מבין השיקולים...אנו סבורים כי בחינת השיקולים השונים בענייננו, ובעיקר השיקול השלישי, מובילה למסקנה כי יש להיעתר לבקשה באופן חלקי, כאמור. הראיות העוסקות בטביעות הנעל, **כלי הרצח** והחבלות בראשה של המנוחה **נוגעות לסוגיות מרכזיות בהכרעת הדין** - סוגיות אובייקטיביות שבמומחיות - ועשויות הן לשפוך אור על מסכת הראיות שבתיק זה. על פני הדברים ומבלי לטעת מסמרות בעניין, התרשמנו כי **מדובר בראיות מהותיות ובעלות משקל סגולי המצדיק נקיטה בהליך החריג של גביית ראיות נוספות בשלב הערעור** והחזרת התיק לערכאה הדיונית. שוכנענו בנסיבות המקרה שלפנינו כי **שורת הצדק מחייבת את הבאתן של ראיות אלה,** חרף הפגיעה הנגרמת כתוצאה מכך לעיקרון סופיות הדיון".

184. במשפט החוזר העידו בנושא הלהב המשונן שישה מומחים, כולם רופאים משפטיים: דר. קונסטנטין זייצב ודר. פרנציסקו דיאז מטעם הפרקליטות; ודר. חן קוגל, דר.מאיה פורמן, דר. אלון קריספין ודר. אנדריי קוטיק, מטעם ההגנה. שני הראשונים ממומחי ההגנה העידו כעדים מומחים, בהתבסס על חוות דעת שכתבו לגבי החתך בסנטר המנוחה וצוארה (הסחוס), ושני האחרונים העידו בנושא זה בלא שכתבו עליו (וראו בנדון בסע' 193 להלן, בע' 66, 67). כמו כן, יוער כי דר. קריספין היה עד תביעה בתיק אלא שהפרקליטות התנערה מחוות דעתו נ/107 (בנושא נזילת דם מגופה, פי שגם התנערה מחוות"ד של מעבדת סימנים, מיום 2.2.22 – נ/148), ולכן ההגנה אימצה אותו לחיקה כעד מטעמה.

בנוסף, יודגש כי הפרקליטות התיימרה "לקטול" ולזלזל את/ב מקצועיותו של דר. קוגל, וזאת במהלך חקירתה הנגדית שלו וכן בסיכומיה (כמו למשל בהשוואת ותק הנתיחות שביצע לדר. דיאז).

התנהלות זו היתה גרועה שתי סיבות: הראשונה, משום שדר. קוגל לא היה הרבה יותר מקצועי מהרופאים המשפטיים שהעידו מטעם הפרקליטות, אלא פשוט מקצועי, אל מול רופאים משפטיים בלתי מקצועיים!

השניה, כי הפרקליטות הפגינה כפיות טובה לא הכי נבונה שבעולם, כלפי מי שעומד בראש המכון היחיד במדינה לרפואה משפטית, וסיפק לה אינספור חוות דעת לשביעות רצונה, וזאת עד למסירת חוות דעתו ועדותו בתיק הנדון. אדרבה, **העובדה המדהימה היא כי בארה"ב ובאנגליה (לכל הפחות) המומחים משרתים באופן שווה את התביעה וההגנה (במתן חוות דעת ועדויות), ואיש לא מעז לפצות פה ולצפצף דופי במומחה! יושרתו ומקצועיותו הן שעומדות כל העת לבקורת ולא השאלה עבור מי הוא מעיד באותו משפט!**

<u>לגבי החתך בסנטר המנוחה – צברים א, ב, ג, ד.</u>

185. ראשית, ראו במחשב, דיגיטלית כמובן, את התצלום של החתך בסנטר המנוחה, כשהוא ב<u>גודל טבעי</u>, על פניה של המנוחה ז"ל, בתצלומי נתיחת גופת המנוחה – <u>ת/442</u> תמונה 7, וכן מוגדל, במוצג כו' בדיסק סיכומי ההגנה.

186. לאחר מכן ראו התצלום <u>המוגדל</u> של החתך בסנטר, למשל בחוו"ד של דר. קוגל, <u>נ/113</u>, בע' 12, 13, 14, 16, 17 ובחוו"ד של דר. פורמן, <u>נ/141</u>, בע' 2, 6.

187. לגבי הצברים הנראים בתצלום החתך:

<u>צבר א'</u> - העליון (מכיוון המתבונן בתצלום). אף בתצלום בגודל טבעי עינינו רואות כי הוא כולל 8 נקודות במרחקים שוים על פני עור הסנטר של המנוחה, הממשיכות ברצף את הצד השמאלי של החתך. בתצלום המוגדל הדבר נראה כמובן אף יותר ברור.

<u>צבר ב'</u> – רק בתצלום המוגדל ניתן לראות כי הוא כולל קוים מקבילים אלכסוניים על פני עור הסנטר של המנוחה, מתחת לצבר א' ומעל צבר ג', הממוקמים כמעט ברווח שווה זה מזה (ויודגש כי בכל מקרה הוסכם ע"י דר. דיאז בחק"נ בע' 5328/9 כי להב משונן יכול להותיר גם קווים/פסים ישרים מקבילים, במרחקים לא שווים ביניהם).

<u>צבר ג'</u> – רק בתצלום המוגדל ניתן לראות כי הוא כולל קוים מקבילים אלכסוניים על פני עור הסנטר של המנוחה, מתחת לצבר ב' הממוקמים אף הם כמעט ברווח שווה זה מזה.

<u>גרסת מומחה התביעה דר. זייצב</u>

188. במקרה שלו מן הראוי ראשית להתייחס, באופן חריג, לקורות החיים שלו (<u>נ/55</u>), וכן לדברים שבהם הודה בחקירה הנגדית, הנוגעים להתנהלותו, שאינה קשורה למתן חוות דעתו. זאת משום שאלה תואמים את חוסר אמינותו ומקצועיותו הבולט, וראו בנדון בחקירתו הנגדית בע' 2341-2348.

ודוק (תרתי משמע), דר. זייצב למד לדבריו רפואה משפטית באוקראינה, בשנת 1994 עלה לארץ (ראה בע' 2286, 2347, 2348) אולם רק בשנת 2000(!) עבר את מבחני ההסמכה ברפואה. <u>בשש שנים אלה כלל לא עבד בתחום הרפואה המשפטית</u>. יתרה מזו, בשנת 2001 החל לעבוד כמתמחה במכון, אולם הוסמך כרופא משפטי רק בסוף שנת 2004. הנה אפוא, למרות שהציג עצמו בקוה"ח שלו כבעל נסיון עשיר כרופא משפטי, במציאות היה בעל נסיון מצומצם מאד בעת שבדק את גופת המנוחה, וכתב את חוו"ד ת/442.

לא זו אף זו, לפני שנים מעטות **<u>הוא הורשע בבי"ד משמעתי, עפ"י הודאתו, בקבלת כספים במרמה מהמכון, דהיינו מהמדינה</u>**, וזאת לאחר שדיווח דיווחים כוזבים על שעות עבודה שלא עבד, ועל הוצאות שלא הוציא. בעקבות ובהמשך להרשעתו אף <u>החזיר כספים למדינה</u>.

עד כאן רק ההקדמה לגבי מי שהפרקליטות מבקשת שבהמ"ש הנכבד יקבע ממצאים על סמך עדותו בשורת סוגיות של רפואה משפטית, ומקל וחומר כשאלה מתיימרים לקרוא תגר על דעתם של דר. קוגל ודר. פורמן.

189. וכעת לסקירת חוסר אמינותו של דר. זייצב גם לגופם של עניינים וסוגיות.

כידוע, הוא ניתח את גופת המנוחה, וכתב בדו"ח הנתיחה – ת/442 בע' 3 סע' 3א, לגבי החתך בסנטר המנוחה, כי [חשוב להדגיש כי כל תיאוריו הם מכיוון המנוחה, כלומר הפוך מכיוון המתבונן בתצלומי פניה של המנוחה ו/או תצלום החתך בסנטרה]: "...מהקצה הימני (של פצע **החתך** העליון), בכיוון אחורה, מתמשך פצע **שריטה** כמעט אופקי, **לא רצוף**, באורך של כ- 0.8 ס"מ.."[הכוונה כמובן לצבר א]

כאן חשוב להדגיש כי בכל יתר תיאוריו בסע' 3א התייחס דר. זייצב (לפני תיאור צבר א') ל"פצע שריטה" באורך 0.5 ס"מ, וכן (אחרי תיאור צבר א) לחתך אלכסוני באורך 0.6 ס"מ, שנראים שניהם בצדו הימני התחתון [למתבונן בתצלום], של החתך העיקרי בסנטר, בצד המנוגד לצד בו מרוכזים צברים א-ג.

בסע' 3ב הוא התייחס לחתך הקטן המאונך, הנראה מתחת לצברים א-ג.

מכאן עולה המסקנה הברורה: **<u>דר. זייצב לא התייחס כלל לצברים ב' ו-ג' בדו"ח הנתיחה</u>**! ואכן, הוא הסכים לכך בע' 2312, 2313 לעדותו במשפט החוזר, אולם כבר לא "תפס את הראש", כפי שעשה בנוכחות דר. קריספין (וראו בנדון בסע' 193 להלן) אלא תירץ זאת בכך שכביכול לא מדובר בנזק (לעור) אלא הטבעה של משהו. מדובר בתירוץ מופרך.

190. ביום 3.1.07 כתב דר. זייצב חוו"ד משלימה – <u>ת/443</u>, שבה ציין כי התבקש לחוות דעתו ולהעריך "את הלהב/ים שגרמו <u>לפצעי **ה**חתך</u> בגופתה של הנערה...", כי בדק את הלהבים הישרים של סכינו היפנית של הנאשם, וכי להבי סכינים יפניים יכולים היו "לגרום <u>לפצעי חתך</u> בגופת המנוחה".

למרות שברור מהניסוח במסקנתו כי בעת כתיבת חוות דעתו המשלימה הוא לא סבר שלהבי הסכינים היפניים הישרים יכולים היו לגרום **לכל** החתכים בגופת המנוחה, בעדותו בע' 2334 טען שהתכוון כביכול לכל פצעי החתך בגופתה.

בנוסף, בדו"ח הנתיחה הוא קרא לחתך העיקרי בסנטר "חתך", ולנקודות (צבר א') "שריטה", ולכן **אפילו לפי חוות דעתו המשלימה, להבי הסכינים היפניים הישרים לא יכולים היו לגרום לנקודות בצבר א' בסנטר המנוחה**, שהרי כתב במסקנה כי להבי הנאשם יכולים היו לגרום ל"פצעי <u>חתך</u>", מבלי להתייחס ל"שריטות"!

<u>לצברים ב' ו-ג' הוא לא התייחס גם בחוו"ד המשלימה, מן הסתם משום שלא היה ער לקיומם</u>!

191. לאחר שהוחלט על קיום משפט חוזר לנאשם, דר. זייצב ניהל שיחה עם הפרקליטות ועיקריה הועלו על הכתב ביום 20.9.21, וראו מסמך התרשומות, ת/448 בע' 3. שם הוא אמר כי: "בנוגע לחתך בסנטר, בד"כ שינון הוא בצורת קווים, מופיע בצורת פצעי **שריטה** קוויים ומקבילים...אם אנחנו משתמשים בסכין משוננת, בזמן הוצאת הסכין נוצרים פצעי **שריטה** בזוית מסויימת, הם נראים בצורת פצעי שריטה קוויים מקבילים. זה לא מה שיש פה..."

למה לא?! בדיוק מה שיש פה!

כל הדיוט יכול להבין באותה מהירות שהבינו "תוך שניה" דר. קריספין ודר. קוטיק (ראו סע' 193 להלן), כי צברים א, ב, ג הם תוצאה של להב משונן!

יתר על כן, דר. זייצב השתמש בהסברו ת/448 במונח "פצעי **שריטה**", והנה, גם בתיאור החתך בסנטר בדו"ח הנתיחה, הוא השתמש, כאמור, בתיאור הבא: "ומהקצה הימני (של פצע **החתך** העליון), בכיוון אחורה, מתמשך פצע **שריטה** כמעט אופקי, לא רצוף..."

לא זו אף זו, גם אם יקשה המקשה, ויפנה לכך שבאותה שיחה הוא דיבר על "פצעי שריטה" קוויים ולא נקודתיים, ישיב הח"מ כי, דר. זייצב החמיץ, כאמור, את שני הצברים הקוויים המקבילים ב' ו-ג', הן בדו"ח הנתיחה והן בחוו"ד המשלימה שלו.

לכן גם, כפי שהעיד דר. קריספין, לאחר שהתבונן בתצלום החתך בסנטר, הכריז מיד כי מדובר בלהב משונן, ונימק את פסיקתו, דר. זייצב קרא: "איך לא ראיתי את זה?" [קריאה שכבר נכנסה לתולדות ההיסטוריה כאחותה הנגטיבית והמצורעת של "אאורקה" של ארכימדס]

בחק"נ, בע' 2378, עימת הח"מ את דר. זייצב עם דבריו בדו"ח התרשומות ת/448, וזאת בהקשר של הקווים המקבילים על הסחוס בצואר (וראה בנדון בסע' 203 להלן), ודר. זייצב השיב: "אני רואה פסים". אז שאל אותו **בהמ"ש הנכבד**: "**הם נראים לך להב משונן?**", והוא השיב: "**יש סבירות**", והדברים אומרים דרשני!

אם כן, **דר. זייצב אישר למעשה את המוכח, כי החתכים בגופת המנוחה בוצעו ע"י להב משונן!**

192. דר. זייצב העיד בע' 2366 כי הוא שולל את האפשרות כי שלושת הצברים הם תוצאה של להב משונן, משום שכביכול הם קרובים מדי זה לזה, והדבר עומד בניגוד גמור לדינמיות של המאבק.

ואולם, פרופ'. דיאז היפנה בחוות דעתו הראשונה, ת/362, אל ספרו של פרופ' שפיץ, ושם הובא התצלום נ/168, שבו רואים זה ליד זה מספר צברים של חתכים מסכין משוננת, כמוסבר ע"י שפיץ בספר.

בע' 2309, 2315 דר. זייצב העיד לראשונה מבחינתו, כי את שלושת הצברים בסנטר המנוחה הותיר הרוכסן במעיל המנוחה, וזאת:

א. בסתירה למה שכתב בע' 1 בטיוטת חוות דעתו משנת 2013 (נ/108ד), כי צבר א' יכול היה להיווצר ממשיכת להב ישר על קיפולי עור בסנטר המנוחה או מדילוגים של להב הסכין על עור המנוחה!

ב. בסתירה לדבריו, כאמור, במכתב התרשומות ת/448.

ג. **בסתירה לעובדה כי סימני הטבעת רוכסן על העור אינם דומים כלל לסימני להב משונן**, וראה בנדון בסע' 197 להלן, בסקירת גרסת דר. דיאז.

193. גרסת דר. קריספין להונאת זייצב - בע' 2369-2372 החי"מ עימתו עם גרסתו של דר. קריספין (שהובאה בקולו בכתבת טלויזיה של התוכנית "עובדה" בשנת 2015, וראו בהתקן האיכסון נ/112) ולפיה בשנת 2013, לאחר שדר. פורמן הגישה את חוות דעתה החדשה מטעם ההגנה, נ/141, במסגרת הליכי הערעור הראשון או כבר החזרת הדיון לבהמ"ש הנכבד, ושבה קבעה כי להב הסכין היה משונן, אז דר. זייצב קרא לדר. קריספין לסור לחדרו. או אז הראה לו את תצלום החתך בסנטרה של המנוחה ושאלו מאיזה להב נגרם. כשדר. קריספין השיב לו כי ברור שנגרם מלהב משונן, ונימק את קביעתו במראה הצברים, דר. זייצב אחז בראשו וקרא: "איך לא ראיתי את זה?!"

לאחר מכן קרא דר. זייצב למתמחה שלו דאז, דר. קוטיק, סיפר לו מה שאמר דר. קריספין, ואמר לדר. קוטיק שדר. קריספין "מדבר שטויות". בהמשך לזאת הורה לדר. קוטיק, בניגוד להבנתו בדיעבד (של זייצב), כי להב הסכין היה משונן, למצוא בספרות המקצועית אסמכתאות לכך שהלהב שגרם לחתכים בגופת המנוחה היה (בכל זאת) ישר, בניגוד לחוות"ד של דר. פורמן.

לאחר שדר. קריספין שמע מדר. קוטיק את כל שתואר לעיל לגבי הנחייתו של דר. זייצב, דר. קריספין אמר/ייעץ לדר. קוטיק שלא יחתום על חוות"ד של דר. זייצב אם הוא לא מאמין במה שכתוב בה, והאחרון אכן לא חתם עליה (וראו נ/108 ד - ללא חתימת זייצב וללא חתימת קוטיק, וכן נ/108 ג - עם חתימת זייצב וללא חתימת קוטיק) (להלן: **גרסת קריספין להונאת זייצב**).

בתגובה להטחת החי"מ, דר. זייצב זיהה את קולו של דר. קריספין בכתבה, אמר שדר. קוטיק אכן היה מתמחה שלו באותה תקופה, אמר שהסיפור מוכר לו, כי הוא שולל את נכונותו, וכי למרות זאת לא הגיש תביעת דיבה כנגד דר. קריספין.

וראו עדותו של דר. קריספין במשפט החוזר בע' 3747-3750 כי אמר אמת בתוכנית "עובדה", ופירוט גרסתו להונאת דר. זייצב.

וראו הבהרתו בע' 3748 כי כשדר. זייצב הראה לו את תמונת החתך בסנטר אז הוא כלל לא ידע באיזה מקרה מדובר, ולקח לו מספר שניות להבין כי מדובר בלהב משונן (ובע' 3804: "הבנתי מיד שיש כאן סכין משוננת...לקח לי עוד 10-20 שניות לחשוב...איך סכין משוננת תכנס כדי לעשות את זה...".

ובע' 3749: "**היה לי ברור שצריך להגן עליו [על דר. קוטיק – י.הל] מהשקר הזה. כמו מרבית אחרים, הזהרתי אותו שיש כאן שקר, והוא ידוע גם למי שאומר אותו**", ובע' 3750: "..שהוא יידע שזה שקר....ו**זייצב יודע שזה שקר**, והוא [דר. קוטיק] לא חותם על משהו שהוא לא מאמין בו".

וראו כנ"ל ובפירוט גם בחקירה נגדית של הפרקליטות בע' 3794-3814.

בע' 3794: אני רואה שיש כאן תבנית...**אני מבין כבר שיש סכין משוננת...אני לא צריך להיות מתמחה על, לא צריך להיות גאון...צריך להיוולד בכדור הארץ ולהכיר סכינים**".

בע' 3795: מדובר בממצא שלא רואים אותו הרבה, שנגרם מסכין משוננת...

ובע' 3813: המצב של פצעי חתך לא המשכיים...שנמצאים על פני גידים או בעור מקומט...והטיעון הזה לא מחזיק מים זה לא פה..."

ובע' 3814: אני יודע שדר. זייצב משקר מתוך זה שהוא אמר: "איך לא ראיתי את זה??"

וראו עדות דר. קוטיק במשפט החוזר בע' 3823-3854, המאמתים את גרסת קריספין להונאת זייצב.

וראו בע' 3826: **ראיתי שזה באמת, שאי אפשר להתנגד למה שהיה כתוב בחוות"ד של דר. פורמן, כי המימצאים האלה מאד מדברים בעד עצמם, שזה נראה כמו סכין משוננת**...

וראו בע' 3828-3833 פירוט דר. קוטיק לגבי טיוטת חוות"ד של דר. זייצב נ/108, וסברו מדוע לא חתם עליה.

וראו בחקירתו הנגדית לפרקליטות, בע' 3837, כי הרגיש טוב עם פרסום הכתבה ב"עובדה" משום שמישהו יידע את התרחשות הענינים הזו.

וראו העובדה כי בסוף נ/108 א נכתב כי: "הסבר למימצאים האלה לא נמצא בספרות" [שבה חיפש דר. קוטיק אסמכתאות נוגדות לחוו"ד דר. פורמן], וכן הערת בהמ"ש הנכבד בע' 3846 כי משפט זה לא מופיע בטיוטת חוות"ד נ/108 ג, ד.

ובע' 3850: דעתו של דר. קוטיק כי במקרה הנדון האלטרנטיבה של קיפולי העור בסנטר לא נשמעת הגיונית, וכן: "מנסיון שלי לגרם...לקיווקווים כ"כ ברורים ואחידים...איך להב אחר יכול לעשות?..ובע' 3854: "**אני רק רוצה שיהיה פה משפט הוגן, והדברים ייחשפו כמו שהם צריכים**".

וראו עדותו של דר. קוגל בנדון בע' 4248-4250 "**יושב פה אדם ששיקר וידע שחוות הדעת שלו איננה נכונה, ויש עד שאומר את זה, ואת [הפרקליטה שחוקרת את דר. זייצב] רוצה להסתיר את הדבר הזה?**....יושב אלון קריספין ואומר: 'אמרתי לד"ר זייצב שזה סכין משוננת, והוא תפס את הראש ואמר: 'איך לא ראיתי את זה קודם'.... ואני אמרתי את זה לפרקליטים בכירים ....וכלום לא קרה עם המידע הזה.... **אני רוצה לחשוף את האמת... בתיק הזה האמת הוסתרה...אני ניסיתי את הכל כדי שהאמת תצא לאור, דיברתי עם פרקליטים**, הגשתי תצהיר בפרשת מאיה פורמן, דיברתי עם פרקליט המדינה דאז, **כלום לא קרה, שום דבר, לא זז דבר, כולם ידעו במכון שזאת סכין משוננת ואף אחד לא עשה עם זה כלום**, אז מה את רוצה, אם אני מדבר מתוך המערכת אסור לי לדבר מתוך המערכת, אם אני הולך לתוך המערכת ואומר בבקשה תשנו אף אחד לא שם עלי.... אז הדרך היחידה לעשות משהו כדי לשנות את הקיבעון הזה שאתם לא מוכנים לשמוע שבא מנהל המכון ואומר לכם משהו...אני אמרתי לקריספין: 'אם אתה יודע דבר כזה חשוב, שהדבר הזה יצא החוצה, שהציבור ידע מזה... אני חושב שזה דבר מצוין שזה יצא החוצה..."

אם כן, דר. קוטיק מכריז כי הוא מייחל לכך שהמשפט החוזר יהיה הוגן, ודר. קריספין רוצה זאת, ודר. קוגל גם כבר זעק שהוא רוצה לחשוף את האמת כי בתיק הזה האמת הוסתרה, ואולם בצד השני ממשיכים לנסות להסתיר ראיות, ועושים הרבה "ספינים" ו"זיגזגים", גם באמצעות העדים המומחים, כמו למשל זייצב ודיאז.

גרסת מומחה התביעה השני, דר. דיאז.

194. בחוו"ד דעתו הראשונה מיום 6.10.21, ת/362 הוא כתב בע' 3 פסקה ראשונה כי אין עדות לשימוש בלהב משונן בפצעי המנוחה, וקבע בפסקנות כי הלהב שגרם לפצעי המנוחה היה להב ישר!

נחרצות נגטיבית זו היא לא פחות ממדהימה, וחושפת ברורות את חוסר האובייקטיביות שלו, שהרי פיסקה אחת בלבד לאחריה הוא עצמו כתב כי סכין משוננת יכולה להותיר סימנים, שלא ניתן יהיה לאבחנם מסכין ישרה!

ואכן, כך קובעת הספרות המקצועית, וראו למשל נ/170 בע' 261, מתחת לתצלום הימני: "לאדם זה יש פצעי שריטה קוויים מקבילים. זוהי תבנית טיפוסית לתקיפה מסכין משוננת. העדר סימנים אלה לא שולל שימוש בסכין משוננת, שאם לא תגרר על העור, ותינעץ ישר (בזוית ישרה), לא תותיר את הסימנים הקוויים המקבילים".

מיד אח״כ הוסיף כי ש**כשנעשה שימוש בלהב משונן, והוא שורט באופן צידי את העור, אז רואים סימנים שטחיים מקבילים, הממוקמים במרחק שווה זה מזה**.

ואולם, קביעתו זו, לא רק שהינה שגויה, ומוסכם (ראו מיד להלן) כי יש להרחיבה גם לרווחים לא שווים בין הסימנים המקבילים, אלא שאפילו כשלעצמה היא עומדת בסתירה לקביעתו כי להב ישר גרם לפצעי המנוחה, או לפחות לחתך בסנטרה! זאת משום לפחות צבר א בחתך בסנטר עונה בדיוק על נוסח קביעתו! כמו כן, גם בצברים ב, ג הרווחים בין הסימנים/קווים המקבילים, שווים זה לזה או כמעט שווים.

יתר על כן, דר. דיאז הסכים, כאמור, בחקירתו הנגדית בע׳ 5238, 5239 כי להב משונן מותיר גם סימנים מקבילים שאינם במרחק שווה זה מזה! זאת בשל הדינמיות, שגורמת לשינוי זווית גרירת הלהב על פני העור, וכן שינוי בגמישות העור.

אדרבה, הוא עצמו סיפק את ההוכחה הטובה ביותר לכך (ובניגוד גמור לקביעתו המצמצמת, כאמור לעיל) בנספח לחוות דעתו, אליו היפנה בסוף אותה קביעה, שצוטטה לעיל והודגשה באותיות גדולות ובולטות [מס׳ 1] - ע׳ 278 לספר שערך/כתב במהדורתו החמישית, ביחד עם פרופ׳ שפיץ.

באותו עמוד בספרו מופיעים שני תצלומים. בתצלום העליון, וראו גם את הגדלתו בשחור לבן - נ/168 - מופיעים ארבעה צברים של סימנים/קוים מקבילים (אחד מהם הוקף ע״י הח״מ בעיגול אדום), שדיאז קובע כי נעשו בלהב משונן, וזאת למרות שהמרחקים ביניהם אינם שווים! (וראו גם תצלום זה, עם חיצים נוספים, כמוצג ה׳ בדיסק סיכומי ההגנה).

עוד יצוין כי דיאז לא הפנה לשום מקור חיצוני התומך בקביעותיו התמוהות, למעט הפניה אחת, שהיא ספר שהוא עצמו ערך. זאת, בניגוד לדר. קוגל ודר. פורמן, שהיפנו למקורות מדעיים רבים, התומכים בקביעותיהם. וראו לעניין זה הלכת דאוברט: האם התזה המדעית עמדה בביקורת עמיתים ופרסום מדעי, וההכרה הכללית של התזה המדעית בקרב הקהילה המדעית העוסקת בנושא.

יתר על כן, בחוות דעתו השניה, מיום 22.5.22, ת/362ג בע׳ 2 פסקה רביעית, הוא היפנה לתצלום שדר. קוגל צירף בע׳ 17 למעלה לחוות דעתו נ/113, וקבע כי תצלום זה הינו דוגמה מצויינת לסימנים במרחק שווה זה מזה, שנגרמו מלהב משונן. ואולם, מבט מהיר מגלה לנו כי גם הסימנים המקבילים בתצלום זה כלל אינם שווים במרחקם זה מזה! (המרחק בין הסימנים בצד ימין קטן במובהק מהמרחק בין הסימנים בצד שמאל!)

כמו כן, גם בספרות מקצועית נוספת מופיעים תצלומים של סימנים מקבילים, שנוצרו ע״י להב משונן, והרווחים ביניהם לא זהים, וראו בנדון נ/170 וכן נ/171 (וראו שני תצלומים אלה גם כמוצגים ו׳, ז׳ (עם חץ כחול) בדיסק סיכומי ההגנה).

195. בחוות דעתו השניה קבע בסוף ע' 1 כי צברים ב, ג הם דהויים, והרי גם תכונה זו שלהם (שאין חולק עליה) מתאימה לקביעתו בחוו"ד הראשונה כי סימני השינון המקבילים הקלאסיים הינם **שטחיים**!
בע' 2 ציין דר. דיאז כי המרחקים בין הסימנים בצברים ב, ג אינם שווים ביניהם וגם אינם שווים למרחקים בין הסימנים בצבר א, ואז שוב קבע (הפעם באופן יותר מרוכך מאשר בחוו"ד הראשונה) כי לא ניתן לקבוע שמדובר בלהב משונן.
ואולם, ברור לחלוטין כי הדגשתו זו ונימוקו זה היו דברי סרק, שהרי הוא עצמו קבע הפוך בספרו וכן בחקירתו הנגדית!

בפסקה הרביעית קבע, כאמור, כי התצלום שדר. קוגל צירף בע' 17 למעלה לחוות דעתו נ/113, הינו דוגמה מצויינת לסימנים במרחק שווה זה מזה, שנגרמו מלהב משונן. כשהח"מ היפנה אותו בע' 5240 לעובדה שצברים ב, ג נראים בדיוק כמו הסימנים בתצלום הנדון מע' 17, התעקש דר. דיאז כי כביכול קיים הבדל ביניהם, ואמר שהסימנים בתצלום זה גרמו לפציעה בעור ולדימום, ואילו הסימנים בצברים ב, ג כביכול לא גרמו לפציעה כזו, ואין הם אלא סימני הטבעה.
גם תשובה זו היא סתמית, ודר. דיאז לא הוכיח את נכונותה ולא את הרלוונטיות שלה לקביעת סוג הלהב!
יתר על כן, בתצלום שדר. דיאז ראה בו, כאמור, דוגמה מצויינת לסימנים מלהב משונן, שצורף ע"י דר. קוגל בע' 17 לחוות דעתו, הסימנים המקבילים זהים לחלוטין לאלה בצברים א, ב, ג וגם הם נטולי דימום!
לא זו אף זו, גם בתצלום שדר. דיאז עצמו צירף בנספח 3 לחוות דעתו הראשונה (ע' 279, תצלום תחתון צבעוני) הסימנים הישרים המקבילים הם נטולי דימום. ראו התמונה גם כמוצג כד' לדיסק סיכומי ההגנה.
בנוסף, לשם קביעת קיומו של להב משונן, "דרישתו מראש" של דר. דיאז היא לסימנים מקבילים **שטחיים**, אז ממה נפשך? איזה נזק בדיוק לעור צריך לראות?? הרי אם יהיה יותר מדי נזק, הוא יאמר שלא מדובר בסימן שטחי....
ולסיום נקודה זו, אפילו דר. זייצב, ש"הלך כברת דרך ארוכה" למען התזה הרצויה לפרקליטות (ככל שהתאפשר לו, וראו לדוגמה סוגיית החתך בשורש כף היד השמאלית של המנוחה) העיד בע' 2310 כי בצבר א יש פגיעה באפידרמיס, כלומר בשכבת העור העליונה(!) + בע' 2314 גם הסכים כי מגע קל של להב משונן יכול להותיר נקודות על העור (שבצבר א הן אפילו במרחקים שווים), אז ברור כי התעקשות השניים לשלול את הלהב המשונן חסרת יסוד.

196. לגבי צבר ד' – בחוות דעתו השניה בע' 2 פסקה 3 דר. דיאז שללו כנתון התומך באבחון הסכין המשוננת, הואיל ולטענתו מדובר בדם קרוש ורקמה רכה, ותו לא ; ואולם, ההיגיון

נותן הפוך מקביעתו, שהרי דם לא ייקרש באורח פלא דווקא בצורת פסים מקבילים ובמרחקים שווים אחד מהשני, ועוד זהים למרחקים בין הנקודות בצבר א'! בנוסף, קביעתו של דיאז כי מדובר בדם קרוש, ניתנה ללא כל סימוכין.

כמו כן, כדי לתת "תוקף" לבקורתו בנדון, דר. דיאז ציין כי לא ראה "בכל שלושת העשורים", שבהם הוא עוסק ברפואה משפטית, מומחה שקבע את סוג להב הסכין עפ"י סימנים בתוך החתך עצמו. על כך יעיר הח"מ כי הוא לא נתקל בפרופ' כלשהו, לאו דווקא בתחום הרפואה המשפטית (מלבד דר. זייצב), שלא יודע חשבון בסיסי או לחילופין מזלזל בשופטים שאמורים לקרוא את חוות דעתו. ודוק, דר. דיאז קיבל את רשיונו בשנת 2003 (וראו בע' 5228 ש' 22), ולכן אפילו שני עשורים של נסיון אין לו... והנה הוא מזלזל בדר. קוגל, וכל מילה נוספת מיותרת.

הפרקליטות נצמדה למספר הנתיחות שדיאז ביצע, אולם כפי שהעיד דר. קוגל אין לביצוע מספר נתיחות שום חשיבות בעניין הסקת המסקנות.

יודגש כי הפרקליטות ניסתה להטעות, כאילו החצים שסימן דר. קוגל כוונו לסימנים בשפת הפצע, אולם מובן מחוות דעתו כי מדובר בהטעיה, והחצים מצביעים על הקווים הישרים והמקבילים בתוך הפצע.

197. <u>לגבי מסקנתו כי צברים א-ג הינם הטבעת רוכסן המעיל</u>:

בחוו"ד הראשונה שלו כתב בע' 3 פסקה רביעית וכן בע' 4 פסקה ראשונה, כי החתך בסנטר וכן צברים א-ג נגרמו ככל הנראה ע"י <u>פריט לבוש</u> (ולא יסף, ובודאי לא הזכיר רוכסן).

לעומת זאת בחוות דעתו השניה, בע' 3 כבר "עלה דרגה" וכתב כי <u>המעיל/הרוכסן</u> לא יכול להישלל כגורם שהטביע את הצברים א-ג (ובעיקר ב, ג) והוא בודאי מהווה גורם/הסבר יותר סביר לסימנים מאשר להב משונן. זאת משום שפריט לבוש ינוע ביתר קלות וישנה מיקום והטבעה בתלות למידת הכח שהופעל, וההטבעות יוכלו להיות שונות זו מזו...

ואולם:

א. אותו הסבר נכון באותה מידה לדינאמיות המאבק, שגורם ללהב משונן לבוא במגע עם העור בתנוחות שונות, בזויות שונות ובמיקומים שונים!

וראו בנדון <u>נ/169</u> ובו בדיוק הסבר זה (בע' 169, מתחת לתצלום שחור לבן הימני), וכן הסכמתו של דר. דיאז לדברים אלה בע' 5240, 5241, המעמידים שוב את דבריו בחוו"ד באור מגוחך.

ב. התצלומים מהספרות הרפואית משפטית מלמדים כי **הטבעת רוכסן על העור מותירה סימנים שונים בתכלית מאשר להב משונן! הראשון מותיר באמצעות ראשיו האליפטיים, המעוגלים והקהים, סימנים <u>רחבים ובשרניים</u>, <u>שאינם קווים</u>, ואילו השני מותיר, כאמור, קווים/פסים**

<u>דקים</u> מקבילים (כמו בצברים ב,ג), או <u>נקודות/"סנפירי כריש"</u> (<u>כמו בצבר א, שרוכסן לא יכול להותיר</u>!) במרחקים שווים או לא שווים.

וראו למשל את הדוגמה הטובה שדר. דיאז עצמו סיפק כנספח לחוות דעתו הראשונה – ע' 258 מספרו (ביחד עם פרופ' שפיץ). מהתצלום העליון בעמוד זה ניתן לראות את האמור לעיל, בשני צידי הצואר! (וראו התצלום גם כמוצג ח' בדיסק סיכומי ההגנה). המתבונן בודאי יתקשה לומר כי לפניו סימני להב משונן או חלק!

וראו גם <u>ת/502 א, ב</u> שהוא שני תצלומים צבעוניים של הטבעת רוכסן על העור, אשר הפרקליטות הגישה במסגרת חקירתו הנגדית של דר. קוגל, בע' 4326, ושאלה אותו מה זה. הוא ענה לה כהרף עין כי מדובר בהטבעת רוכסן, וכי סימני הטבעה אלה כלל אינם דומים לצברים א-ג!

ואכן, גם ההטבעה בשני תצלומים אלה כלל אינה דומה לצברים א-ג אלא דווקא לתצלום בע' 258 לספרו של דיאז וספיץ.

ג. **הסבירות כי רוכסן המעיל הותיר שלוש פעמים סימנים דווקא בהמשך ישיר לפצע בסנטר, שמוסכם כי הוא פצע חתך, ולא בשום מקום אחר, כשצבר א' הוא <u>בדיוק</u> באותו קו הפצע, היא כמובן אפסית**.

ד. המרווחים בין הצברים א-ג צפופים בהרבה מאשר המרווחים בין ראשי הרוכסן. ראו מוצג כב' לדיסק סיכומי ההגנה, תמונה שנערכה מתוך תמונה 116 בתמונות הזירה, ע"י הצמדת שיני הרוכסן המופיעים בצד שמאל של התמונה, לנקודות בצבר א'. בקירוב, כל שתי שיני רוכסן מכילות כשלוש וחצי נקודות מצבר א'.

די בהבדלים חזותיים אלה כדי לקבוע כי הצברים א-ג לא נוצרו על ידי רוכסן אלא ע"י להב משונן, ולכן לא בוצעו ע"י הנאשם, והודאתו היתה הודאת שווא (ויודגש כי ד"ר דיאז אף לא עשה את הצעד המינימלי המתבקש של השוואת רוכסן מעיל המנוחה לסימנים על העור).

<u>לעומת חוות הדעת של דר. זייצב ודר. דיאז, וכן עדויותיהם הבלתי אמינות, אשר בהן סתרו את עצמם וכן זה את זה, חוות הדעת ועדויות של מומחי ההגנה – דר. קוגל ודר. פורמן – הינן עקביות, תואמות זו לזו (אם כי לא חופפות), תואמות את הספרות הרפואית משפטית, ומעל הכל – הגיוניות</u>!

<u>גרסתו מומחה ההגנה דר. קוגל</u>.

198. דר. קוגל קבע בחוות דעתו הראשונה והעיקרית <u>נ/113</u> בע' 9-22 כי החתכים בסנטר המנוחה ובצוארה בוצעו בסכין בעלת להב <u>משונן</u>, על פי הקריטריונים הבאים:

א. הנקודות המתמשכות בשולי הפצע במרחקים שווים בין נקודה לנקודה (צבר א', נ/113 עמ' 14-13).

ב. מתחת לצבר א' ניתן לראות שני צברים נוספים, בצורת פסים, במרחקים שווים בין פס ופס (צברים ב' ו-ג', נ/113 עמ' 11, 16). סימנים אלה מתיישבים היטב עם המתואר בספרות הרפואית, כגרירה של להב משונן על פני העור. כדוגמא מהספרות לממצא זהה, סיפק דר. קוגל תצלום מהספרות המקצועית, שנראה זהה כמעט לחלוטין לממצא בסנטר המנוחה (נ/113 עמ' 17). במהלך חקירתו הנגדית של דר. דיאז סיפק הח"מ תצלום נוסף מהספרות הרפואית, בו נראה חתך שבוצע בלהב משונן (deep serrations), עם קווים מקבילים בשוליו, כמו בחתך שבסנטר המנוחה (נ/171).

ג. בצבר א' ניתן לראות כי לחלק מהנקודות צורה משולשת (ראו מוצג כג' לדיסק סיכומי ההגנה), מה שמתועד בספרות המקצועית כסנפירי כריש, המהווים סימנים קלאסיים ללהב משונן, ועל פיהם בלבד ניתן לומר שהלהב שגרם לפצע הינו להב משונן (נ/113 עמ' 11), וכן ניתן להבחין בהם גם בצבר ד'.

בהקשר זה יודגש כי הפרקליטות טענה בסיכומיה, בע' 576, כי דר. קוגל התייחס ל"סנפירי הכריש" בצבר ד' בלבד, אולם טענה זו שגויה, כאמור לעיל.

ד. גם בתוך החתך בסנטר, ניתן לראות מעין "עמודים" או קווים מקבילים, במרחקים שווים אחד מהשני. גם ממצא זה מתיישב עם פצע שנוצר מלהב משונן (צבר ד', נ/113 עמ' 17).

ה. כן קבע בחוות דעתו בע' 22 סע' 3, 6 כי הלהבים החלקים שנתפסו אצל הנאשם ולהבים דומים, לא יכולים היו להותיר את החתכים בסנטר וצואר המנוחה.

וראו עדותו בנדון של דר. קוגל במשפט החוזר בע' 4191, 4192, וכן 4325-4342, והדגשתו, בין היתר, כי להב חלק לא יוכל להותיר פסים מקבילים אחידים, במרחקים שווים זה מזה.

גרסת מומחית ההגנה השניה דר. פורמן

199. בחוות דעתה נ/141 משנת 2013, בע' 1-7, היא זיהתה את שלושת הצברים (א'-ג'). היא הסבירה כי צברים ב' ו-ג' נוצרו בעת גרירת להב משונן על פני העור, וצבר א' חסר מרכיב גרירה, אלא נוצר מהנחה של הסכין המשוננת על העור (chopping, נ/141, וראו גם עדותה בע' 4403 במשפט החוזר). בנוסף, סיפקה מקורות התומכים בחוות דעתה, ובהם תצלום מאטלס רפואי משפטי (בע' 5 לחוות דעתה, התצלום העליון הצבעוני), שבו נראים **סימנים זהים לצבר א** בסנטר המנוחה, וסיווגו כפגיעה מסכין משוננת, וכן **תצלום בשחור לבן מע' 572 ספרו של דר. שפיץ, שגם שם נראים סימנים הזהים לצבר א'**, וסיווגו כפגיעה מסכין משוננת [חשוב להדגיש כי זה אותו תצלום צבעוני שדר. דיאז עצמו צירף כנספח לחוות דעתו מע' 278 לספרו, וגם ההגנה הגישה אותו כשהוא מוגדל ובשחור לבן, כ- נ/168. מספרי העמודים השונים נובעים כנראה מהמהדורות השונות של הספר, שממנו הועתק העמוד]

חשוב מאד לציין כי **גם תצלום החתך בגופת המנוח בתיק של הנאשם יחזקאל באשה, (משנת 2006)- ת/508א, שאותו הגישה הפרקליטות בחק"נ של דר. פורמן, כמעט זהה לצבר א בסנטר המנוחה! וראו גם ת/508ב, תצלום הסכין עם הלהב המשונן, שנתפסה באותו מקרה** (וראו עדות דר. פורמן בע' 4405: "בחוו"ד הזו מדובר באירוע דקירה שלמנוח נגרם פצע דקירה שבאמת נראות הנקודות האלה). פשוט צמד ראיות תואם, המקביל לצמד הראיות התואם בתיק הנדון, רק ללא הסכין המשוננת, שלא נתפסה.
גם דר. פורמן שללה את הסכין היפנית של הנאשם, או כל סכין יפנית אחרת בעלת להב ישר, כגורם אפשרי לחתך בסנטר המנוחה.

וראו גם עדותה במשפט החוזר, שבה חזרה על עיקרי חוות דעתה.

200. לסיכום סוגיית צברים א-ג, בעוד שמומחי ההגנה, דר. קוגל, דר. פורמן, דר. קריספין ודר. קוטיק, היו אחידים בדעתם כי הם פרי שימוש בלהב משונן (צבר א כתוצאה מנעיצת השיניים ללא גרירתן, ו- ב, ג ע"י גרירתן, ודעתם נתמכה היטב בספרות מקצועית ותצלומיה; מומחי התביעה דר. דיאז, דר. ספיץ ודר. זייצב סתרו זה את זה, סתרו עצמם ואת הספרות המקצועית שהם עצמם היפנו אליה, ודר. זייצב אפילו הסכים כי קיימת סבירות כי סימנים נגרמו ע"י להב משונן, וראו בנדון בע' 2378 לעדותו במשפט החוזר, בסע' 191 סיפא לעיל (לגבי הסתירות ביניהם ראו העובדה כי דר. דיאז קבע כי צברים א-ג נוצרו מרוכסן, שפיץ קבע שצבר א נוצר מדילוג הלהב על העור, וכנ"ל דר. זייצב בטיוטת חוות הדעת החתומה על ידו – נ/108ג ע' 1 סע' 3, 4. כמו"כ, דר. זייצב לא קבע באותה טיוטה, לגבי אף צבר, כי הוא נגרם מפריט לבוש כלשהו!)

לגבי החתך בסחוס הצואר והקווים/פסים המקבילים עליו

201. בחוו"ד הראשונה של דר. קוגל, נ/113, הוא קבע בע' 20 פסקה שניה, 21 כי לעתים קרובות סימני חיתוך ברקמה קשה (סחוס ועצם) הינם אינדיקטיביים לסוג הכלי שגרם אותם. בבחינת הסחוס שבצואר המנוחה, ניתן להבחין כי הוא חתוך, ומעל החתך ניצבים ארבעה פסים מקבילים במרחקים שווים אחד מהשני. גם ממצא זה מתיישב היטב עם סימני הטבעת להב משונן על גבי סחוס. המרחקים הזהים בין החריצים, היותם פסיים, ישרים ומקבילים, מתאימים לחריצים הנגרמים בשל העברת שיני הלהב בתנועה משיקה על פני הסחוס. כפי שנכתב בספרות, זהו ממצא אופייני וצפוי כאשר להב משונן חותך סחוס.
על בסיס האמור לעיל ועל בסיס קביעותיו לגבי צברים א-ג בסנטר המנוחה, דר. קוגל הסיק כי כל פצעי המנוחה, כולל החתכים בצוארה, נגרמו ע"י להב משונן.

202. בעדותו במשפט החוזר בע' 4342-4354 דר. קוגל התייחס לנושא הנדון, ובכלל זה לעובדה כי לאורך כל השנים עד לשנת 2021, כולל כמובן שנת 2009 שבה העיד בעצמו כעד הגנה

במשפט הראשון (בנושא אחר) לא ראה את האמור לעיל, כמו שגם אף מומחה מטעם התביעה לא ראה, וכיום כבר לא רוצה לראות...

בע' 4353, 4354 בהמ"ש הנכבד שאל אותו אם יוכל להמציא תצלום של סחוס בצואר כשהוא במצב תקין, ללא חבלה, ודר. קוגל אמר שישתדל. כעבור זמן מה העביר (בשל טעות של הח"מ) דווקא מכתב, שבו סקר "ועידת מומחים" בנושא...

משנדחה המכתב, ובחלוף פרק זמן נוסף, העביר דר. קוגל לח"מ (עבור בהמ"ש הנכבד) מכתב בצירוף שני תצלומים, העונים על המבוקש. אלה הועברו מיד ע"י הח"מ לפרקליטות, אולם הפרקליטות סירבה להגישם, ובהמ"ש דחה את הבקשה להגישם.

ראו גם דבריו בע' 4354 כי בסחוס המגן (סחוס התירואיד) אין פסים מקבילים.

203. התייחסות מומחי התביעה לסחוס בצואר: **דר. זייצב אישר בע' 2377 כי זה נראה חתך וזה בצואר + היתה כאן התערבות של סניטרים, שהם חתכו וניקו** [לא מדובר בטעות ולא בדמיונות של הח"מ] **ובע' 2378 אישר כי הוא רואה פסים על הסחוס, וסביר כי מדובר בלהב משונן שגרם להם!**

בניגוד לדר. זייצב שאישר את חוו"ד דר. קוגל לגבי הסחוס בצואר, דר. דיאז התחכם מאד לגבי הנושא הנדון, וזאת בע' 3 בחוות דעתו השניה. הוא שלל את הסימנים על הסחוס בצואר ככאלה שנגרמו מסכין משוננת, משום שלתצלום חסר היה כביכול קנה מידה (סרגל); חסר היה כביכול הקשר אנטומי; האיזור לא נוקה; והוסיף כי על מנת לקבוע שמדובר בלהב משונן, יש "להסיר, לבתר, לנקות ולקבע את הסחוס", לאחר מכן לחשוף אותו לפורמלדהיד, ולבסוף להגישו למומחה מעבדת סימנים. בנוסף, לטענתו הסחוס מורכב ממשטחים מרובעים (quadrilateral laminae), המכילים פסים באופן טבעי.

בחקירה נגדית בע' 5248 הח"מ הציג לדר. דיאז תצלום של משטח מרובע תקין, נ/172, וביקש את תגובתו לעובדה כי הוא חלק ואין עליו שום פסים, בניגוד לחוות דעתו, ובתגובה הוא התחמק מתשובה.

בנוסף, דרישותיו של דר. דיאז לא היו הגיוניות ו/או מוטעות ומביישות: ראשית, בניגוד לטענתו, ליד הסחוס המפוספס שבמחלוקת, ניתן לראות סרגל מדידה. כמו כן, בע' 5239 הוא אישר כי התצלומים נ/171 ב,ג (ע' 149 בספר) מציגים סימנים מלהב משונן, למרות שלא הופיע בצדם סרגל. שנית, לגבי טענתו שאין הקשר אנטומי, הוא עצמו הסכים בחוות דעתו השניה, בע' 3, בפיסקה אחרי תצלום סחוס הצואר המפוספס של המנוחה, כי אכן מדובר בסחוס צוארה שנחתך!! יתר כל כן, דר. זייצב אישר אף הוא, כאמור, בע' 2378 כי מדובר בסחוס בצואר המנוחה (וכי יש סבירות שנחתך באמצעות להב משונן). שלישית, לגבי טענתו שהסחוס לא נוקה, נשאלת השאלה כיצד ה"לכלוך" הסתדר מעצמו בפסים ישרים ומקבילים, במרחקים שווים. רביעית, טענתו כי נדרש כביכול שהסחוס המפוספס יימסר לידיו של מומחה מעבדת סימנים, משוללת יסוד, שהרי קביעת סוג הלהב היא ענין

למומחיות הרופא המשפטי, ורק שאלת ההתאמה ללהב מסוים שנתפס, היא שאלה למומחה מעבדת סימנים... חמישית, דיאז לא סיפק תמונה כלשהי של סחוס ועליו פסים.

204. לסיכום: חפותו של הנאשם מזדקרת גם מתוכנו של הפרק הנדון משום שהנאשם לא יכול היה מלכתחילה לרצוח ספונטאנית את המנוחה, כמתואר בכתב האישום, וכפי שתיאר ושיחזר. זאת משום שלא היה לו בכלל להב משונן כלשהו בחזקתו בביה"ס! בנוסף, כל גרסתו בנוגע ללהב הסכין, על רבדיה השונים, כולל ב"התוודות למדובב", הופרכה (שליפתו, השימוש בו, שטיפתו, והשלכתו ביחד עם מכנסי העבודה במקום כזה או אחר, שהזניק אליו את החוקרים).

פרק עשירי: הנאשם היה בטוח כי המנוחה נאנסה ע"י רוצחה, ולכן חפותו ברורה משום שמוסכם כי המנוחה לא נאנסה ע"י רוצחה, ובכלל.

כידוע, **המנוחה לא נאנסה ע"י רוצחה, ובכלל** (ראו דו"ח הנתיחה ת/442 בע' 4 סע' 5, וכן עדות יורם אזולאי בע' 215 (12)). חרף עובדה זו **הפרקליטות עצמה הסכימה בסע' 200 לתגובתה לבקשה למשפט חוזר, נ/181** (שהוגשה לבהמ"ש העליון ביום 5.4.20), **כי גם בסופה של החקירה הנאשם חשב שהמנוחה נאנסה!** וראו שם: **"...מדבריו של הנאשם בבהמ"ש** [במשפט הראשון – י.הל] **עולה כי גם בסופו של יום הוא סבר כי יש אפשרות שהמנוחה נאנסה. ר' לשם המחשה דבריו בע' 1026: 'ובאותו הרגע עוד לא הייתי בטוח שאונס לא קרה...'"**

גם **ארתור אישר בעדותו במשפט החוזר, בחקירה נגדית, בע' 897 (32) כי הנאשם אכן חשב שהמנוחה נאנסה בידי רוצחה**.

המסקנה בדבר חפותו של הנאשם ברורה אפוא, שהרי אם היה רוצחה, היה יודע כי לא נאנסה, ולכן סברתו ההפוכה והשגויה (ובפועל בטחונו השגוי כי נאנסה) מוכיחים את חפותו!

חרף האמור לעיל, בשל חשיבות הנושא, הח"מ יסקור להלן את ההוכחות מהחקירה לאמור בכותרת פרק זה.

205. לפני שהנאשם נעצר ביום 12.12.06, שישה ימים לאחר הרצח, הוא הספיק לשמוע שמועות על הרצח, שלפיהן המנוחה נאנסה בידי רוצחה (וכן נדקרה בצוארה, בלב ובבטן) וראו דבריו בנדון לארתור ביום 15.12.06 במ"ט 06-165 מונה מסך 17:58:22 סרט 10 חלק 4 מדקה 11:00 עד 14:46, וכן לחוקרים ב- 12.12.06, וראו גם עדותו בנדון בע' 2854.

206. יחד עם זאת הוא עוד לא היה בטוח כי היא נאנסה, והוכחה לכך ניתן לשמוע למחרת, 13.12.06, כשהוא אומר ליבגני במונה מסך 20:23:55 (ממש בסמוך להצטרפותו של ארתור לתא): "אם הבנתי נכון אז גם אנסו את הילדה כי לקחו ממני ספוגית רוק".
בשיחתו עם ארתור ביום 13.12.06, מ.ט 163 דיסק 1 חלק 3 החל ממונה 56:06 דקות, כשהוא מדבר עם המדובבים בחושך, לקראת שינה: הנאשם: "...פעם ראשונה בכל ישראל שרצחו ילדה קטנה בבית ספר. זין איך להיגנב מזה, בלאט...ארתור: "אנסו אותה?" (מונה מסך: 22:44:02) הנאשם: "**אני לא יודע**". ארתור: (מונה מסך 22:45:00): מספר על מקרה שקרה שנה לפני כן, שמישהו אנס נערה בבית ספר וגם חיסל אותה.

207. למחרת – 14.12.06 – הנאשם כבר "ננעל" על כך שהמנוחה נאנסה כביכול בידי רוצחה(!) ומכאן ואילך, עד סוף חקירתו ועד להגשת כתב האישום, לא עזרו נסיונות השיכנוע המאומצים של ארתור, סשה ויורם אזולאי "להוציא לו מהראש" את ה"שטות" הזו....

וראו במונה מסך 22:04:18. הנאשם עומד עם ארתור ויבגני, ומספר להם: "היום היה חוקר גבוה שבא לקחת אותי. פיתחתי איתו שיחה ואמר לי שרצחו אותה בצורה אכזרית. אני שואל" 'מה זאת אומרת...', והוא אומר: '**אנסו אותה בצורה אכזרית**'"
ארתור: "**אנסו אותה?**", הנאשם: "**אנסו אותה**, ודבר כזה זין לבן אדם קטן...סתם ככה בלי מטרה ניתן לרצוח עוד איכשהו **אבל גם אנסו**! אתה מבין? **למטרת איזה זין אונס של מישהו?** רוצח, לזיין אותו!" ארתור: "אז מה בדיוק הוא אמר? רצחו ואנסו או קודם אנסו ואח"כ רצחו? למה יש דפוקים שקודם רוצחים ואח"כ אונסים". הנאשם: "אני לא יודע...אבל רק לא אונס. לא צריך להוסיף לי את זה. כאן אני פורש חברה. **רוצים זרע? קחו**....

208. ולמחרת – 15.12.06 – אחה"צ, הנאשם חוזר לתא מחקירה (מ.ט 167/06) וגם ארתור חוזר מחקירה (ראו נ/20א), שאליה הצטרף **תדרוך פלילי ב"מחשכים" מיורם אזולאי (במסגרת קשירת הקשר הפלילית) הכולל, למצער, את העובדה כי המנוחה לא נאנסה(!), ואת הצורך "להוציא מהראש" של הנאשם את סברתו ההפוכה** (וראו בהרחבה בנדון בפרק של קשירת קשר המדובבים ויורם אזולאי).
כשהנאשם וארתור שבים ונפגשים בתא המעצר מתנהל ביניהם הדיאלוג הבא, כשארתור מנסה לשכנע במפגיע את הנאשם שהמנוחה לא נאנסה, והנאשם מתעקש כי היא כן נאנסה.

וראו מונה מסך **16:13:40** (מ"ט 06-165 **סרט 9** חלק 1 מדקה 21:18 עד 31:20)
ארתור: "אתה אפילו צועק 'בלאט, **אפילו אם חיסלתי, לא אנסתי אף אחד, ואף אחד לא ישפוט אותי על זה, לא אנסתי.** הנאשם: "**אין מצב לאונס במצב הזה**" [הכוונה שהוא עמו לא אנס – י.הל]. ארתור: "פשוט/אולי הם שמים אותך על התותח [מרמים אותך]. הנאשם: הם לא יאשימו אותי באונס בכל מקרה כי **הזרע נשאר**" [הוכחה ברורה שהוא בטוח כי המנוחה נאנסה, וראו גם עדות הנאשם בנדון במשפט החוזר בע' 2857!]. ארתור: "תחשוב בעצמך. אפילו אם היה אונס, היו מוצאים זרע אצל הילדה?" הנאשם: "היו מוצאים ריר". ארתור: "וריר, מה זה?" הנאשם: "**זה כמו דנ"א, והם יבדקו**". ארתור: "אז אתה חושב שהם, היה להם ריר/דנ"א של מישהו, הם היו משחררים אותך?" הנאשם: "מה, אין להם דנ"א זר?" ארתור: "יכול להיות שאין להם בכלל את הדנ"א הזה". הנאשם: "לא. **צריך להיות להם דנ"א של זר, כי כשמזיינים צריכה להיות איזה הפרשה**. אבל כל זה לוקח זמן לבדוק" + במונה מסך 15:15:16 ארתור אומר לנאשם שהדבר הגרוע בתיק הזה, זה האונס, ו"הרטבה" (רצח) ביחס לאונס האכזרי הזה זה כלום + ובמונה מסך 32:15:16 הנאשם משתכנע ואומר לו שאת הרצח ("הרטבה") אפשר להפחית לעונש יותר קצר אבל לא את האונס.... ארתור: "אפשר להוריד להריגה ולקבל 10, 12, 14 שנה", הנאשם: "ולהשתחרר מוקדם". ארתור: "אם קיבלת 12 שנה אתה יכול

להשתחרר אחרי 7,6, 8 שנים". הנאשם: "לא אקח על עצמי את הרצח הזה". ארתור: **על אונס מסתכלים בציבור כעל סוטה אבל רציחות יש הרבה. רוצחים בכל הגילאים אבל אונס זה** התעללות. (16:26:07) הנאשם: "...אני יודע שאין את הזרע שלי. זה מזכה אותי או מטביע אותי? ..." ארתור: "אם אין את האונס זה טוב" [זה כל מה שמעניין אותו כרגע – שהנאשם לא יודה באונס!]

וראו מונה מסך 17:58:22 (מ"ט 06-165 סרט 10 חלק 4 מדקה 11:00 עד 14:46): ארתור: "הכי חשוב שלא תעוף למאסר עולם וידפקו לך מאסר עולם ועוד 15 שנה" + **אתה צריך לברר אם יש אונס או אין**". הנאשם: "**כן. יש אונס**". ארתור **(בתקיפות)**: "**זה אתה חושב ככה!** [פעמיים]". הנאשם: "**כשהיה הרצח רצו המון שמועות. שמעתי המון סיפורים, הכל. שמעתי שהיה אונס**". ארתור: "אנשים זין מדברים". הנאשם: אתמול דיברה איתי פסיכולוגית על סקס, אם אני פדופיל...מה יש סקס עם ילדה?, שאלה אם אנסתי אותה. מתחילים לחפור בזה. תודה, איך דפקת אותה. "זה אומר ש**היה רצח עם אונס**". אני יודע שלא ז'יננתי אותה ולא רצחתי אותה. מעבדה יכולה לבדוק ואין לי כלום (אבל לגבי הרצח) יש להם הוכחות נגדי. ארתור: **יש להם הוכחות שרצחת אבל מאיפה יש להם הוכחות שאנסת?? אין לך זרע, אין לך הפרשה, כלום** +איך אפשר לדעת אם היה אונס. (23:01:11) "**פשוט/אולי "משיגים" אותך בעזרת תותח**" **[מרמים אותך]**[חוזר פעמיים!] "**ובעקרון אין אונס!**" + **לך עד הסוף עם הרצח (אבל) תגיד: 'אתם לא תכניסו לי אונס!' בשום פנים ואופן**. אונס זה יותר גרוע מרצח". הנאשם: "אני יודע. לכן אני לא מתכוון לקחת על עצמי אונס". ארתור: "מה יש לך? אונס?? איזה זין. **תוריד אונס**". הנאשם: "אני לא מתכוון לקחת. אפילו את הרצח אני לא מתכוון לקחת". ארתור: "אל תיקח. תקבל מאסר עולם פלוס עשר". הנאשם: "**אונס לא יכול להיות שלי כי אני לא רצחתי**". [**מכאן ברור כי הנאשם האמין כי המנוחה נאנסה, מן הסתם, רק ע"י רוצחה ולא ע"י צד ג'!**, וראו גם עדותו של הנאשם בנדון במשפט החוזר בע' 2858, 2859]

209. למחרת, 16.12.06, ארתור המשיך עם שטיפת המוח לנאשם, וראו מ"ט 06-165 סרט 15 במונה מסך 19:15:52 (חלק 3 מדקה 21:25 עד 22:13): הנאשם מדבר על כך שאם יהיה בעסקה רצח ואונס, ו**ארתור (קוטע אותו בנחרצות/נזיפה): "הנה, בלי אונס. אין שם אונס**" + מנסה שוב לשכנעו לעשות עסקה ו"שוטף לו את המוח".

210. גם ב- 18.12.06, אפילו בעיצומו של המשבר הנפשי הגדול של הנאשם בשל אישיותו החלשה, שש שעות לפני "התוודותו" בפני ארתור, כשלחצי החוקרים וארתור גרמו לו לתהות שמא רצח את המנוחה, והוא משום מה לא זוכר את

זה, **הנאשם עדיין האמין כי המנוחה נאנסה ע"י רוצחה**! לכן שאל את עצמו בתדהמה ובייאוש כיצד, אפוא, יתכן שהוא אנס את המנוחה....

וראו מ"ט 06-165 (סרט 25 חלק 4 מדקה 32:32 עד 33:31) במונה מסך 17:28:31: "**ואם ישמור השם, היה אונס, אז זה אני?!**" וארתור משיב לו: "**אני לא חושב שהיה אונס. זו מתיחה**". הנאשם: "יתכן".

וראו עדותו בנדון של הנאשם בנדון במשפט החוזר, בע' 3015: "...אני אמרתי יכול להיות נכון שאם כולם אומרים שאני רצחתי, יש ראיות נגדי. מה, אז אני הרגתי אותה, אז אני אנסתי אותה, זה מה שלא מסתדר בראש שלי, כי אני לא הייתי אף פעם בשירותים של הילדות..." + כנ"ל בע' 3179, 3180.

211. בסיכומי הפרקליטות בע' 86 היא מביאה את דבריו של הנאשם ב"התוודותו" לארתור באותו לילה, במונה מסך 18:31:23: "...עשיתי טעות, פלטתי, הכל, רק לא אונס, לא היה אונס", כהוכחה כביכול לכך שהנאשם ידע כי המנוחה לא נאנסה, אולם כהרגלה היא מוציאה את הדברים מהקשרם!

במציאות, הנאשם לא הפסיק להתעקש עם ארתור שהמנוחה נאנסה, וראו כל הציטוטים דלעיל, למשל בסע' 208 לעיל, שבו צוטט הנאשם אומר לארתור ביום 15.12 במונה מסך 16:40:40: "**אין מצב לאונס במצב הזה**", אבל לא מתכוון שהמנוחה לא נאנסה(!) אלא שהיא נאנסה אבל הוא לא אנס(!) והוא מחכה שהזרע של הרוצח שנשאר בגופה יביא לשיחרורו(!),וראו שם המשך השיחה, המדברת בעד עצמה!

יתר על כן, העובדה שהנאשם היה בטוח שהמנוחה נאנסה היתה ברורה מאד גם לארתור. וראו דבריו לנאשם שש שעות בלבד לפני דברי הנאשם ב"התוודות", שהפרקליטות ציטטה, בעת התמוטטות הנאשם, ב- 18.12 במונה מסך **17:26:44**: "ביום ההוא שבאת ואמרת: 'אונס, אונס, ולא היה אונס, והיה רצח סתם. אתה זוכר איך עמדת על שלך?'", והנאשם השיב לו: "אני דיברתי שלא רצחתי. זה מאה אחוז, גם רוצים להדביק לי אונס". אז ממה נפשך? מה הפרקליטות רוצה??

212. ולסיום הציטוטים מהחקירות, ראו הפארסה בחקירת יום 21.12.06 (יומיים אחרי שיחזורו של הנאשם (19.12), יום אחרי שהנאשם חזר בו מהודאתו (20.12), ובמסגרת הודאתו מחדש ברצח המנוחה "בלב נקי" (ראו בפרק עשרים ושניים וסע' 395 להלן).

בעיצומה של חקירה ארוכה בת שש שעות, שבה הנאשם לא יודע את התשובות לשאלות החוזרות ונישנות (בליווי רמזים בוטים) של **יורם אזולאי וסשה** [מה עשה אחרי שהמנוחה מתה ובאיזה **"פוזה"** השאיר אותה. התשובה הנכונה: הותירה על מכסה האסלה המורד, וכן "איפה עוד" דקר/חתך אותה. התשובה הנכונה: בשורש כף יד שמאל, אחרי שמתה], **הנאשם מבין מדבריהם כי המנוחה נאנסה, ומטיח זאת בהם, וכי הם שיקרו**

<u>אותו כשאמרו שלא נאנסה(!), והשניים יוצאים מגדרם כדי לשכנעו שהוא טועה, והיא לא נאנסה, ולא מבינים כי בשכנוע זה הם כורתים את ענף התרמית של הודאת הנאשם, שעליהם הם יושבים</u>. רק כעבור מספר דקות סשה מבין ראשון את טפשותם, עוצר את מסע שכנועם, ופתאום צועק על הנאשם כי הוא (הנאשם) כביכול יודע שהמנוחה לא נאנסה משום שהוא רצח אותה....[יש להתעלם מהתאריך על גבי המסך בחקירה זו – מ.ט 120]

וראו מ"ט 06-120 סרט 1 חלק 3 מדקה 50 :42 עד 05 :43 - <u>מונה מסך</u> 00 :52 :07 – <u>הנאשם</u>: **<u>"אבל אתם שיקרתם לי". סשה: "במה?" הנאשם: "היא נאנסה!"</u>** <u>סשה</u>: **"איך אתה מגיע לזה?"** <u>הנאשם</u>: **"עכשיו אמרתם"**. <u>סשה</u>: "מה אתה עשית?" <u>הנאשם</u>: "הרגתי". 39 :52 :07 – <u>יורם</u>: "אתה אנסת?" <u>הנאשם</u>: לא. יורם: אתה הרגת?" הנאשם: **"<u>לא</u>"**. סשה מתרגם: "**לא**" + **"<u>אני יכול לתת לכם זרע שלי</u>"" [כדי להוכיח שלא אנס,** וראו גם עדות הנאשם בנדון במשפט החוזר בע' 2857**]**. 08 :55 :07 – <u>הנאשם</u>: (קוטע את סשה באמצע נאומו): **"האם הילדה באמת נאנסה?"** <u>סשה</u>: **"לא"**. <u>הנאשם</u>: **"אל תשחק משחקים" [פעם ראשונה שהוא מעז לדבר ככה לחוקרים, בגלל אמונתו היוקדת כי המנוחה נאנסה]** <u>סשה</u> **(מתגונן): אני לא משחק איתך"** [החלפה בתפקידים. הנאשם מאשים אותו שסשה מניפולטור, וסשה מתגונן]

<u>יורם</u>: "אתה אנסת אותה?" <u>הנאשם</u>: "לא". <u>יורם</u>: "אז זהו. אז היא לא נאנסה".

32 :56 :07 – <u>הנאשם</u>: אני לא חושב טוב עכשיו.

53 :56 :07 – <u>סשה</u>, בהצתה מאוחרת, אחרי 4 דקות [מדבר למצלמה] מטיח פתאום בנאשם שהוא ידע כביכול שהיא לא נאנסה. "אתה יודע שהיא לא נאנסה".

18 :58 :07 – <u>הנאשם</u>: הרגתי [רוצה עדיין, באופן מכמיר לב, לזכות ב"הודאה בלב נקי", ועל כך בהמשך] + **07:59:22** – (הנאשם שוב קוטע את הדברים, הפעם של יורם וסשה ביחד, שכעת נואמים לו שיבקש סליחה מהאמא) - "**<u>תודה לאל שהילדה לא נאנסה</u>**!" <u>סשה</u>: "אתה יודע את זה נפלא". <u>הנאשם</u>: **[בעצבים] <u>"מי יודע את זה, סשה?"</u>** <u>סשה</u>: **<u>""תפסיק לשחק איתנו"</u>** <u>הנאשם</u>: **<u>"נו, אנסתי!"</u>** (סשה מתרגם: "אז אנסתי אותה") + אתה שחקן טוב אבל אתה מבלבל את עצמך".

55 :59 :07 – <u>הנאשם</u>: "בעיתון כתבו שאני רצחתי ואנסתי". <u>סשה</u>: "אז מה מתוך זה אמת?" <u>הנאשם</u>: **<u>"אז היא נאנסה. זאת האמת</u>**."

סשה: "**אתה חושב שאחרי שרצחת אותה, אנסו אותה?**" הנאשם: "לא" + **יוצא שאני הרגתי אותה ואנסתי אותה**".

סשה **[מראה לו את האימרה שלו]: "אף פעם לא החשדנו אותך באונס. אתה רואה כתוב פה אונס?!"** [עינינו הרואות ששוב סשה חוזר לנסיון שכנוע של הנאשם כי המנוחה לא נאנסה] הנאשם: **"אז עכשיו אני יודע שלא היה אונס".**

סשה: "לא מעכשיו אתה יודע. אתה יודע את זה מהתחלה. [מדבר למצלמה]

הנאשם: "כן. מהתחלה אני יודע מה לא היה" [לא ברור אם הוא ציני או לא]

יורם: "עשית מניפולציה?" הנאשם: כן. אני אגיד לך...לך תדע, איזשהו מטומטם [סשה: "אחרי שהלכת משם?"] ייקח ויעשה משהו שם, מאיפה אני יודע ?? (סשה מתרגם: אולי איזה אידיוט נכנס ואונן לה ביד, נקרופיל]

יורם וסשה "חוגגים" למצלמה על כך שעכשיו כביכול ברורה כוונתו של הנאשם על מישהו אחר שאנס את המנוחה...

08:03:38 – הנאשם: "**סשה, תבין אותי (שם יד על הלב). באמת חשבתי שיש שם אונס**". סשה: "**שלך?**" הנאשם: "**כן**".....+ **אני באמת מפחד. אני אקח כמה רציחות על עצמי ולא אונס**".

סשה: לא צריך כמה, ולא צריך לרחם על עצמך"

יורם: "עכשיו הבנתי למה עשית מניפולציה. כי הרגת אותה וחשבת שאח"כ נכנס מישהו ואנס אותה, בגלל זה עשית מניפולציה?" הנאשם: "כן, שמישהו עשה שם משהו וזה ייפול עלי". [הנאשם שוב "זורם" עם טורפיו, כעופר של צבי תומסון, הנצמד לצ'יטה שזה עתה "הדביקה" אותו, ומחפש את חום גופה בטרם היא וגוריה ישתעשעו איתו קצת, ואח"כ יטרפוהו]

[בשלב זה סשה, ערל הלב והאכזר, שרימה את הנאשם ביחד עם יורם אזולאי, וידע היטב כי הוא חף מפשע, ולו רק בשל הנסקר בפרק זה, עוד "מגדיל לעשות" ומנסה לייחס לנאשם רצון/נסיון לאנוס את המנוחה. הנאשם האומלל, שבתמימותו ובטיפשותו מנסה עד נשמתו האחרונה לחפש את "ההודאה בלב נקי", ממשיך "לזרום" עם סשה.

הח"מ יצטט מספר משפטים נוספים ויעצור. קטע זה מכמיר לב בכל פעם מחדש. כיצד מי שכה היטיב לבטא את סלידתו בפני המדובבים מהאפשרות שהמנוחה נפגעה מינית, מגיע למצב שהוא מדבר שטויות ברורות על עצמו בכיוון "מיני" כביכול לגבי המנוחה. לא יסולח לחוקרים. [וראו סלידת הנאשם במיוחד מאונס, למשל ביום 14.12.06 במונה מסך 22:04:18:

"למטרת איזה זין אונס של מישהו? רוצח, לזיין אותו!", וכן ביום 15.12 (מ.ט 165 דיסק 9 חלק 2 ממונה דיסק 16:14, דיסק 10 חלק 4 ממונה דיסק 12:10): "מה אני...פדופיל איזשהו, לזיין ילדות קטנות?" ועדותו בנדון בע' 3015: "...אני בן אדם שלא יכול לקבל את הדברים פיזית נגיד אונס או דבר שאני בכלל לא יכול להבין..." ובע' 3180: "... אני בן אדם שלא יכול לעשות אלימות לבחורה, ואני עושה אונס לילדה?, זה בכלל שאני לא מאמין בראש שלי, זה מה שהרג אותי"].

סשה: **"אבל הרי לא עשית מה שרצית לעשות".**

הנאשם: אני עשיתי יותר גרוע. אני הרגתי אותה.

סשה: **לא, לא הבנת אותי. לא הבנת את השאלה שלי.** [ממשיך בשלו]

הנאשם: לא, אני לא הכנסתי, לא מצביע, לא סכין, לא הכנסתי שום דבר.

סשה: נו, אני יודע. יש לנו עדויות.

הנאשם: אני לא הכנסתי שום דבר אבל..

סשה: **אתה ניסית?**

הנאשם: אני הרי רציתי להרוג אותה אבל לא לאנוס.

סשה: **אלא מה רצית להכניס?**

הנאשם: מה רציתי? רציתי סכין".

213. וראו חקירתו הנגדית בנדון של יורם אזולאי, ואת העובדה שהוא שיקר במצח נחושה, בע' 228, באומרו שהנאשם אמנם אמר שהוא שמע שהמנוחה נאנסה אבל לא אימץ את זה אפילו לרגע...ובע' 232 הכחיש כי תדרך את ארתור "להוציא לנאשם מהראש" את סברתו כי המנוחה נאנסה.

214. וראו חקירתו הנגדית בנדון של סשה, במהלכה הח"מ הקרין בפניו את סרטי החקירה מיום 21.12.06, על כל שהשתמע מהם, ובע' 440-445 סשה פשוט התחמק מלהודות בעובדה כי מהנשקף בהם ברור שהנאשם היה בטוח גם בחקירה זו שהמנוחה נאנסה, וכי גם סשה ידע, בדיוק כמו ארתור ויורם, כי אכן "כך הוא חשב"!

בע' 443 (31) הח"מ הטיח בסשה כי הוא המציא בפני הנאשם גם "אנס אלמוני", כדי לשכנעו לסגת מעמדתו הנחרצת כי המנוחה נאנסה ע"י רוצחה: "אני מטיח בך שאם היה לנו "מחלץ אלמוני", הולדתם **אנס אלמוני**" (בדבריהם לנאשם), וכאן אמר **בהמ"ש הנכבד** לח"מ כי שאלתו מטעה משום שסשה לא אמר דבר כזה (ואפילו נזף בח"מ שהוא חצה גבול שלסניגור אסור לחצות). הח"מ עוד הספיק להטיח בסשה בדוחק (בע' 444) את השאלה, וסשה שיקר והכחיש זאת.

וראו **ההוכחה לכך שסשה אכן המציא את ה"אנס האלמוני" באוזני הנאשם,** בעמוד הקודם למעלה, בחקירת 21.12.06 מונה מסך **07:59:55**.

הנאשם: "בעיתון כתבו שאני רצחתי ואנסתי". סשה: "אז מה מתוך זה אמת?" הנאשם: "**אז היא נאנסה. זאת האמת.**" סשה: "**אתה חושב שאחרי שרצחת אותה, אנסו אותה?**" הנאשם: "לא" + יוצא [מהעיתון] שאני הרגתי אותה ואנסתי אותה" [**הנאשם דחה באותו שלב את המניפולציה של סשה לגבי האנס האלמוני**].

בחלוף דקה יורם המשיך להדריך את הנאשם בעקבות המצאת סשה את האנס האלמוני: "עשית מניפולציה?", והפעם הנאשם החליט "לזרום" איתם: "כן. אני אגיד לך...לך תדע, איזשהו מטומטם [סשה: "אחרי שהלכת משם?"] ייקח ויעשה משהו שם, מאיפה אני יודע ?? (סשה מתרגם: אולי איזה אידיוט נכנס ואונן לה ביד, נקרופיל]

בשלב זה יורם וסשה העזו "לחגוג" למצלמה את "נצחונם", שעכשיו כביכול נחשפה כוונתו של הנאשם למישהו אחר (לא הרוצח), האנס האלמוני, שאנס את המנוחה....

וראו גם בע' 485 לפרוט' את הטחת הח"מ בסשה כי אפילו הפרקליטות הסכימה בתגובתה לבקשה לקיום משפט חוזר, בסע' 200, כי הנאשם סבר לסיום חקירתו(!) כי המנוחה נאנסה, **ובהמ"ש הנכבד** אמר: "אם הפרקליטות סברה אז נקרא על כך בסיכומים", ואכן כך היא סברה, וראו כאמור ציטוט דבריה מתחת לכותרת פרק זה.

215. וראו חקירתו הנגדית החשובה בנדון של **ארתור**. בע' 895 (29-31) הוא עוד שיקר והכחיש כי הנאשם היה בטוח שרוצחה של המנוחה גם אנס אותה, אלא שאז הקרין לו הח"מ חלק מהדיאלוגים המוסרטים שלו ושל הנאשם בנושא זה. הח"מ שב בשנית על ההטחה אחרי ההקרנה, והפעם, בע' 897 (32), ארתור הודה כי: "**כך הוא חשב**". **שמונה אותיות בסה"כ, שלוש מילים בסה"כ, ועולם ומלואו טמון בהם – הפער בין מאסר עולם לחירות, הפער בין אבא "נוטש" לאיש משפחה!**

וראו העובדה כי **לפרקליטות לא היתה חקירה חוזרת לארתור, כלומר היא השלימה עם דבריו כי הנאשם אכן סבר כי המנוחה נאנסה בידי רוצחה**! (וראו דבריה של הפרקליטה בע' 985: "אני מוותרת על חוזרת..."), וכן ע' 988).

216. וראו עדות הנאשם בנדון: בע 2850, 2854 כי סשה "הגדול" אמר לו (לא בחדר חקירות) שאנסו את המנוחה, בע' 2854 כי שמע שמועה שהכילה גם את הפרט שהמנוחה נאנסה, בע' 2857: כי היה מוכן לתת בדיקות זרע כדי להוכיח שלא אנס את המנוחה ולהשתחרר, וגם אמר זאת לחוקרים ולארתור, ובע' 2858, 2859: כי סבר שרק הרוצח אנס את הילדה, ובע' 3015: כי בעיצומו של קריסתו הנפשית ביום 18.12.06 אחה"צ "...אני אמרתי: "יכול להיות נכון שאם כולם אומרים שאני רצחתי יש ראיות נגדי. מה, אז אני הרגתי אותה, אז אני אנסתי אותה', זה מה שלא מסתדר בראש שלי כי אני לא הייתי אף פעם בשירותים של הילדות...", וכנ"ל בע' 3179, 3180.

ולסיום, **<u>חשוב ביותר להדגיש כי הפרקליטות, בהמשך לעובדה כי לא חקרה את ארתור בחקירה חוזרת לגבי אמירתו המזכה ("כך הוא חשב"), גם במהלך כל חקירתה הנגדית הארוכה לנאשם, במשך שבע ישיבות(!), כלל לא חלקה על כך שהוא היה בטוח כי המנוחה נאנסה בידי רוצחה (ובשום מקום לא הטיחה בו ההפך)</u>**, בהתאם למה שכתבה בסע' 200 לתגובתה לבקשה לקיום משפט חוזר.

גם מסיבה זו יש לזכות את הנאשם זיכוי מוחלט.

<u>פרק אחד עשר: במהלך השיחזור הנאשם רצה לעלות לקומה שמעל זירת הרצח, והדבר מוכיח כמובן כי לא ידע אפילו את מיקום זירת הרצח, ולכן מוכיח גם את חפותו</u>

כפי שנטען בפרקים הקודמים, גם בסוגיה זו (אחת משבע "פניות הפרסה") ביצעה הפרקליטות "פניית פרסה" (ראו סע' 1701 להלן), ובעיצומה של חקירתו הנגדית של הנאשם אמרה לו פתאום, בע' 3434, 3469, ו-3478, כי הוא טעה לחשוב שהרצח בוצע בקומה שמעל זירת הרצח, אלא שהתבלבל...

217. **אי ידיעתו של הנאשם את מיקום זירת הרצח צפה ועלתה כבר בעת חקירתו ביום 19.12.06, מספר שעות לפני השיחזור**, וראו מ.ט 172/06, סרט 1 חלק 1, ממונה דיסק 36 :57, בע' 19 (41-47) לתמליל.

יורם אזולאי מבקש ממנו לתאר כיצד עלה והגיע לשירותי הבנות, והנאשם מדגים בישיבה עם ידיו פניה ימינה בסוף גרם המדרגות (במקום שמאלה). יורם אומר לו: "**<u>לא</u>!", ומבקש ממנו לקום ולהדגים שוב, ואז הנאשם קם ושוב מדגים, עם ידיו והפניית גופו, את הפניה בסוף גרם המדרגות ימינה, ואחריה שוב פניה ימינה (לכיוון הקומה העליונה).

מסיבה זו בהחלט סביר כי יורם ואבי שי כבר הכינו את עצמם מראש למצב שבו במהלך השיחזור הנאשם "יפספס" את הזירה, ולכן כשהוא אכן פנה ימינה ברגע הקריטי במקום להכנס מיד שמאלה לשירותי הבנות, נשלח "המלאך הטוב" לעוצרו ולנסות לפתוח לו את האזיקים.

218. וראו כמובן את דיסק שיחזור הנאשם מיום 19.12.06, החל ממונה מסך **19:33:14** שבו הנאשם אומר: "היא כבר היתה עולה במדרגות". זאת כשסיים את העליה מהמקלט, ומגיע "לצומת" בסמוך למדרגות שבהן ניתן לעלות לזירת הרצח – חדר השירותים, שנמצא מעל המפלס שבו הנאשם עומד, ונחשב על ידו לקומה הראשונה.

219. הנאשם מספר, כידוע, במונה מסך **19:33:44** כי המנוחה עמדה בתחילת המדרגות וקיללה אותו "בן זונה" ואמרה שהרוסים תפסו להם את כל העבודות [איך השופטים האמינו לשטות הזו, ריבונו של עולם! ממתי ילדה בת 13 מתעניינת בשוק העבודה?! האם הרוסים השתלטו על שוק הבייביסיטר?! האם לא היה ברור שרק בוגר טיפש מאד יכול להמציא הפללה עצמית של מבוגרים, מבלי לחשוב אפילו שהוא צריך להתאים את ההתגרות כלפיו, לראש של ילדה?! שתי התשובות: ארתור הוא שלימד את הנאשם לומר זאת, וראו בנדון בנספח 1 בדיסק סיכומי ההגנה, וכן: אחרי שהואשם לאף אחד כבר לא היה אכפת ממנו...גורלו של הנאשם נחרץ עוד לפני שהחל המשפט הראשון! הסיבה: יתכן בגלל שכבר הוכרז כצופה בסרטי סנאף ופדופיל + ה"חובה" להרגיע את הציבור בכל הארץ, ובקצרין

בפרט, ואת התלמידים בביה"ס והוריהם במיוחד ובדחיפות עליונה! (הרי רוב התלמידים לא הגיעו לביה"ס מהפחד, במשך כשבוע לאחר הרצח, וזאת עד שהנאשם נעצר, וראו למשל עדות אידית גוטמן בע' 3924)]

ממונה מסך **19:34:15** הנאשם מתחיל לעלות ברגל במדרגות אחרי ה"מנוחה".

220. וראו בנוסף לסרט שיחזור הנאשם, גם את נ/9 – תצלום המדרגות העולות לקומה העליונה, שאליהן רצה הנאשם להגיע, אולם הופרע בדרכו אליהן, ואת נ/10 – המעטפה שהגיש הח"מ לבהמ"ש הנכבד עם 10 התצלומים שהח"מ "גזר" מתוך סרט השיחזור, והמיטיבים להראות את טעות הנאשם. זו מתבטאת בכך שבסוף גרם המדרגות בין קומה ראשונה לשניה, במקום לפנות מיד **שמאלה**, ולהכנס לחדר שירותי הבנות (זירת הרצח) הוא מדריך את אנטולי, מנהל השיחזור, לפנות **ימינה** (**19:34:24**: "היא פונה ימינה"), מביט לקומה מעל, הלא נכונה, ואומר: "ופה יש שירותים" (**19:34:27**), בכוונו לשירותים בקומה שלישית. או אז הבלש אלדד חדד עוצר אותו (דווקא אז) ומנסה לפתוח לו את האזיקים, והשאר היסטוריה..... חיש מהר, במונה מסך **19:34:30** הנאשם קולט את דלת שירותי הבנות, שעליה היו סימנים שחורים ו**שלט**, שעליו היה כתוב ברוסית: "שימו לב! לשירותים לא להכנס ולא לנקות" (ראו תצלום השלט נ/11), ואז מוביל את אנטולי והפמלייה לזירת הרצח.

מצפיה בשחזור עולה ממונה מסך **19:35:08** כי ליד דלת שירותי הרצח עמד שוטר לבוש מדים והחזיק סכין דמה(!), איתה הנאשם אמור לשחזר את הפגיעות במנוחה, והמתין שהמשחזרים יגיעו אליו, ומסרו לבלש כשהנאשם עמד להכנס לחדר השירותים (ראו מוצג ט' בדיסק סיכומי ההגנה). בנוסף, בניגוד לזירת הרצח, קומת השירותים אליה התעתד להוביל היתה ריקה מאדם (ראו מוצג י' בדיסק סיכומי ההגנה).

א. סימני מעבדת ט.א על הדלת, הצטלבו עם השלט שהיה צמוד אליהם, וכן עם השוטר נושא המדים, שעמד קרוב לדלת, ואישרו את הרלוונטיות של המקום לאירוע.

ב. יתר כל כן, אין מחלוקת כי הנאשם צפה ביום 8.12.06, עובר למעצרו, בכתבה בטלויזיה בערוץ 10 (נ/16), שבה נראתה המנוחה רוקדת החל ממונה 1:17, ואח"כ המצלמה הראתה את תא השירותים השני בחדר השירותים וכן את דלת חדר השירותים, והשלט שעליה, אשר נותר עליה כפי שהוא, גם בעת שיחזור הנאשם.

221. **כיום אין מחלוקת כי הנאשם אכן התכוון לעלות לשירותים הלא נכונים, בקומה הלא נכונה,** דהיינו לשירותים שהיו בקומה השלישית, קומה מעל לזירת הרצח: שירותי הבנות בקומה השניה (שהנאשם סבר שהיא נחשבת קומה "אחת וחצי"). וראו הסכמת הפרקליטות בנדון בחק"נ של הנאשם, בע' 3434, 3469, 3478 לפרוט'.

יחד עם זאת מן הראוי להדגיש כי בתחילת פרשת התביעה, בעת שהח"מ הקרין את קטע הסרט הרלוונטי במהלך חקירתו הנגדית של מנהל השיחזור אנטולי, הפרקליטות התנגדה לטענת הח"מ בנדון, וראו בנדון בע' 548-551.

בע' 549 (1-7) בהמ"ש אומר: "תתקדם, תעצור כאן, פה ברור שהוא מתכוון ללמעלה, פונה ימינה השירותים למעלה, ימינה, אבל למעלה, לאיזה כיוון הוא מסתכל?", והפרקליטה עונה: "לשירותים" [הכוונה לזירת הרצח]. **בהמ"ש הנכבד**: "לא, לא", והח"מ: "זה לא יאומן", ובע' 550 (1-5) **בהמ"ש הנכבד** אומר: "אני שואל, כשהוא אומר ב- 27:34:19 ופה יש שירותים כשהוא מסתכל ימינה ברור שהוא לא מסתכל לכיוון שירותי השחזור (לא ברור)", והפרקליט משיב: "הוא מסתכל ימינה אדוני אבל הראש, הוא כבול והוא בפרופיל, לכן אני אומר כאשר הוא אומר: 'פה יש שירותים' קשה להבין במאה אחוז", ובע' 551 הפרקליט ממשיך: "מה שלא מוסכם זה שברגע שהוא מסיט את הראש ימינה, ואומר: 'פה השירותים' לא ברור עד הסוף לאיזה שירותים", והח"מ משיב לו: "מה פתאום. זו המצאה שלך. זו המצאה שלך".

222. וראו עדות הנאשם בע' 2914: בשיחזור התכוונתי להגיע לשירותים בקומה "שניה", שזה "חצי קומה" מעל שירותי הרצח, שזה מקום שלא ידעתי עליו. שירותי הרצח הם "חצי קומה" מעל "קומה ראשונה", שבה נמצא חדר המורים.

מה שגרם לי להכנס לשירותי הרצח (ולשחזר שם) זה שעצרו אותי וראיתי דלת שחורה עם הפתק ברוסית, והבנתי שזה מקום הרצח כי ראיתי קודם בטלויזיה היו תמונות של הילדה רוקדת, תמונות של הדלת הזו, והיה גם תא 2 פתוח, והבנתי ששם היה הרצח.

בחק"נ הפרקליטות חקרה אותו החל מע' 3424 לגבי מידת ההיכרות שלו עם הקומות ועם חדר השירותים, והנאשם השיב באותו עמוד כי לא הכיר כלל את שירותי הרצח. כמו"כ אמר בע' 3425 כי שירותי הבנים שמעל למקלט הם בקומת "אדמה" (קרקע), וקומה ראשונה איפה שהיו שירותי בנות/מורות.

בע' 3434 פתאום הציעה לו הפרקליטה כי "אפשר לסכם, אם זה מקובל עליך, שלקומה של שירותי הזירה ולקומה מעליה אתה בכלל לא היית מסתובב שם", והוא אישר שאכן לא היה מסתובב שם, והיא המשיכה: "אוקיי. ולכן, גם כשהובלת בשחזור, התבלבלת, כי אתה לא באמת מכיר את המפלסים האלה", והוא נותר בעמדתו: "**כי אני לא ידעתי איפה היה רצח**".

[וראו דבריו החשובים של הנאשם לארתור ביום 18.12.06 במונה מסך **15:03:11** (לאחר שחזר מחקירת הבוקר, וכשמונה שעות בלבד לפני ה"התוודות"). ארתור: "אה, מישהו אמר שראה אותך בשירותים של נשים?" הנאשם: "כן, הוא (החוקר) דיבר על כך, שראו

אותי, מישהו(י) ראה(ת)ה אותי בקומה השנייה ממש באותו היום...אבל **<u>אני בכלל לא הלכתי לקומה השנייה</u>**"].

בע' 3469 חזרה הפרקליטה על הדברים: "אני אומרת לך שבאמת התבלבלת. **<u>באמת זה נראה שלא הכרת את המקום</u>**, ו**<u>באמת רצית לעלות עוד קומה</u>**".

ובע' 3478 הפרקליטה שוב מציעה לו שהוא התבלבל אבל עם חידוש: "אני מציעה לך שאתה באמת התבלבלת בשחזור, **באמת רצית לעלות עוד גרם מדרגות**. יכול להיות בגלל שאתה לא מכיר ולא נהגת להסתובב שם בקומות האלה, במפלסים האלה, ויכול גם, **<u>זאת התיזה שלנו</u>**, [ממתי? – י.הל] בסדר? שבגלל שהיא הציצה לך, כמו שסיפרת לארתור, מהקומה הראשונה, למטה כלפי המקלט, יוצא שכשאתה מגיע לקומה הראשונה, אתה עולה אחריה יותר מגרם מדרגות אחד, וזה מה שבילבל אותך, ולכן גם בשחזור רצית לעלות יותר מגרם מדרגות אחד".

223. סוגיה זו של אי ידיעת הנאשם מלכתחילה היכן בכלל נרצחה המנוחה, היא אחת מהסוגיות המהותיות שבהן הפרקליטות ביצעה תפנית חדה בעמדתה, והכל בגלל שהיא לא יכלה לראיות החזקות המוכיחות את חפות הנאשם! כל זאת פשוט במקום להסכים כבר לזיכויו.

<u>פרק שנים עשר: הדגמותיו של הנאשם בתא לארתור, ביום 18.12.06 בחצות, למחרת (19.12) בחדר החקירות, במהלך שיחזורו באותו היום, וכן בחקירת יום 21.12.06, סתרו חזיתית את הממצאים בזירה וכן את הממצאים על גבי גופת המנוחה</u>

סקירת הדגמותיו של הנאשם את הרצח שכביכול ביצע תיסקר באופן כרונולוגי, ובהתאם לזאת תתחלק לאחד עשר הפרקים הבאים:

א. 18.12.06 בחצות – בתא המעצר – שתי הדגמות הנאשם כשהוא ישוב במיטתו, על עצמו, את חיתוך המנוחה בצוארה, כשארתור יושב לצידו במיטה.

ב. 18.12.06 בחצות – בתא המעצר – שתי הדגמות הנאשם על ארתור, בעמדת השירותים בתא המעצר (נטולת הדלת, לפחות במיקום ההדגמה): את חיתוך המנוחה בצוארה, וכן (בהדגמה השניה) את נפילת המנוחה מיד (כביכול) לאחר חיתוכה בצואר.

ג. 19.12.06 בצהריים– במשרד החוקרים - שלוש הדגמות הנאשם את חיתוך המנוחה בצואר – הראשונה: על סשה (באמצע החדר), השניה: על יורם אזולאי (באמצע החדר), והשלישית: על יורם אזולאי (מחוץ לחדר), כשדלת המשרד (ה"תא") פתוחה לרווחה.

ד. 19.12.06 בצהריים – במשרד החוקרים – הדגמות הנאשם היכן חתך את המנוחה.

ה. 19.12.06 – בשיחזור – בזירת הרצח, חדר השירותים - הדגמות החיתוכים של המנוחה, הן כשה"מנוחה" מחוץ לתא, והן כשהמנוחה בתוך התא, וכש**<u>תמיד, בכל ההדגמות, דלת התא פתוחה לרווחה, הנאשם מחוץ לתא</u>**(!), ומושיט את ידו ה"ארוכה" קדימה, אל מעבר <u>למיפתן התא, בסתירה מוחלטת לשתי ההדגמות על ארתור בשירותי תא המעצר</u>!

ו. 19.12.06 – בשיחזור – בתוך התא – הדגמת נפילת המנוחה.

ז. 19.12.06 – בשיחזור – בתוך התא - הדגמת הקפיצה החוצה מהתא.

ח. 19.12.06 – אחרי השיחזור – בחדר חקירות - הדגמת תפיסת שיער המנוחה.

ט. 19.12.06 – אחרי השיחזור – כיצד דחף את המנוחה עם שתי ידיו והיא נפלה לרצפת התא.

י. 21.12.06 – הדגמות היכן חתך את המנוחה.

יא. 21.12.06 – הדגמות מה עשה אחרי שהמנוחה מתה.

בכל תיאורי זירת הרצח ו/או התא ו/או גופת המנוחה ו/או תא המעצר של הנאשם ו/או משרד החקירות, ההפניות לצד ימין או לצד שמאל ישקפו את מבטו של המתבונן מבחוץ או של המתבונן בתצלום.

<u>ההדגמה הראשונה הכפולה – 18.12.06 בחצות – בתא המעצר – שתי הדגמות הנאשם כשהוא ישוב במיטתו, על עצמו, את חיתוך המנוחה בצוארה, כשארתור יושב לצידו במיטה</u>.

224. ראו מ.ט 165 דיסק 26 חלק 3 מונה מסך **00:01:05** – הנאשם מרים יד שמאל: "היד הזאת, הנה היא", ומיד אח"כ מעביר את יד ימין על צוארו (<u>חיתוך אחד</u> שניתן לראות מרחוק יחסית).
מספר שניות אח"כ הנאשם מדגים שוב על צוארו <u>חיתוך אחד</u>, ואומר: "כן. הנה כאן...מכה חזקה כלפי חוץ".
וראו עדות <u>הנאשם</u> לגבי שתי ההדגמות במיטה, בע' 2893: זה סיפרתי לו שראיתי סרט של קג"ב באינטרנט, שנותנים ככה <u>מכה</u> [אחת] על הגרון והורגים בן אדם...נותן <u>מכה</u>...אדם נופל ומת <u>מיד</u>!

עינינו הרואות כי הנאשם הדגים חיתוך אחד בצואר המנוחה למרות ש**אין מחלוקת בין מומחי הצדדים כי המנוחה נחתכה בצוארה יותר מחתך אחד**!
לפי קביעת <u>דר. קוגל</u> בחוו"ד <u>נ/113</u>, בע' 6, 9 סע' 1 וכן עדותו בע' 4291 (19-24), נמצאו בצואר המנוחה <u>בודאות</u> **<u>לפחות שלושה חיתוכים</u>**, וכנראה שבוצעו גם יותר.
וראו דו"ח הנתיחה, <u>ת/442</u>, שכתב <u>דר. זייצב</u>, ובו כתב בע' 3 סע' 4א כי בצואר **שני פצעי חתך**. כן ראו עדותו בע' 2294, 3000.

<u>ההדגמה השניה הכפולה – 18.12.06 - בחצות – בתא המעצר – שתי הדגמות הנאשם על ארתור, בעמדת השירותים בתא המעצר (נטולת הדלת, לפחות במיקום ההדגמה): את חיתוך המנוחה בצוארה, וכן (בהדגמה השניה) את נפילת המנוחה מיד (כביכול) לאחר חיתוכה בצואר</u>.

225. במונה מסך **00:01:37** <u>ארתור</u> אומר לנאשם: "הנה, אני ככה כאן..הולך...ככה נכנס לשירותים, ו<u>הנאשם</u> משיב לו: "לך לשם", ואז ארתור קם מהמיטה והנאשם אחריו. ארתור ממתין לנאשם בסמוך לקיר הימני של עמדת השירותים (00:01:45) וכעבור כמה שניות מגיע לאמצע התא ומתמתח (**00:01:53**), והנאשם מתקרב אליו.
מאותו רגע, במקום שהנאשם יוליך את ארתור לשירותי התא, יציבו בתנוחה מסויימת, וידגים עליו, ארתור מפגין עצמאות "בשטח"! וראו בפירוט, עפ"י <u>הסרט בהילוך איטי</u> שהח"מ הקרין במהלך חקירתו הנגדית של ארתור.
אחרי שארתור מתמתח, הוא צועד לכיוון השירותים, ותוך כדי צעידתו לשם אחד משניהם אומר: "הדלת נפתחת". ב – **00:01:56** ארתור כבר נעמד עם פניו לכיוון הקיר הימני של עמדת השירותים, וכשחלק מגופו עדיין בחוץ, כשהנאשם בכלל עוד לא עומד

מול צידו(!) אלא דווקא "מולו", כשהנאשם בכלל מעבר ל"קיר" השירותים [והדבר תומך עוד יותר בטענת הח"מ כי ארתור הודרך מראש ע"י יורם אזולאי לעמוד "עם הפנים לקיר הימני"].

במצב זה ארתור אומר: "אה. דם על הקיר?"

ארתור יוצא מהשירותים, והנאשם אומר (**00:01:59**): "גש, גש לכיוון השירותים" (יתכן: "כנס. כנס לא רחוק"). **00:02:00** - ארתור שואל: "לשם?", והנאשם מניד בראשו לחיוב. **00:02:02** – ארתור פתאום הולך שוב אחורה, ואומר: "אה, חכה" (שניהם נעמדים בנפרד אחד מהשני, כשהנאשם יותר קרוב לשירותים מאשר ארתור). **00:02:03** – ארתור אומר: "היא נכנסה איפה שהתאים" (והרי אילו כיוון אותו הנאשם לעמוד מול הקיר, הערה זו היתה מיותרת), וב- **00:02:05** ממשיך: "את הדלת לתא אני רואה". הנאשם: "או קיי". ארתור צועד שוב לכיוון השירותים.

אחרי שארתור כבר צועד לשם, הנאשם אומר ב – **00:02:07**: "תיגש לשם" [**לא "תיגש לתא" ולא "תיגש לתאים"**]".

00:02:08 – ארתור נעמד שוב עם פניו כלפי ה"קיר הימני" של השירותים בתא המעצר (אך מחוץ לעמדת השירותים), ושואל: "נכון?", והנאשם מניד לחיוב בראשו, והולך אחורה, תוך כדי שארתור מתקדם הצידה לכיון הקיר.

שתי ההדגמות:

00:02:10 – הנאשם מתחיל להתקרב לאט לארתור. צועד צעד ראשון ואומר: "אחת".

00:02:11 – הנאשם צועד צעד שני בכיוון ארתור, ואומר: "שתיים", ומניף את יד ימינו ממרחק של כמטר כלפי צוארו של ארתור [**חיתוך אחד**], שעומד עדיין, פרופיל פניו הימני מופנה כלפי הנאשם, ופניו מופנות אל "הקיר הימני".

ארתור שואל: "ככה?", והצביע על צוארו [שאלה זו הפרידה בין שתי הדגמות של **חיתוך אחד**], והנאשם מדגים שוב חיתוך אחד על הצד הימני של צוארו, כשתנועת החיתוך מצד שמאל לצד ימין (מנקודת מבטו של הנאשם) אז אומר אחד משניהם: "לשם?", וארתור מצביע על צוארו. אז הנאשם מדגים פעם נוספת (**00:02:13**), ושוב אותו חיתוך אחד (זהה לקודם). [וראו עדות הנאשם בנדון בע' 2898: הוא הצביע כאילו לפה היתה מכה?, וכן בע' 3314/5: שמעתי על שיסוף אחד בגרון, וככה גם הדגמתי לארתור...הוא פעם אחת הוא שואל, ואני עוד פעם חוזר]

ארתור בשלב זה כבר יוצא מעמדת השירותים וחוזר לכיוון המיטה, בעוד הנאשם – **00:02:15** – ממשיך את תנועת החיתוך בהדגמה השניה. כשהוא נותר לעמוד במקומו, גופו נמתח אלכסונית ימינה ואחורה (120 מעלות), כשיד ימינו (האוחזת כביכול בסכין) פשוטה ישר באין מפריע ומתוחה בזוית זו, ואז – **00:02:16** – אומר: "היא", וגופו חוזר חזרה בחצי סיבוב שמאלה ולמטה, כשידו הימנית (האוחזת כביכול בסכין) פונה לאותו

כיוון ביחד עם גופו (שמאלה וממש למטה, בחלל הפתוח וללא הפרעה), ופניו מוטות באלכסון שמאלה ואחורה, בזוית של 230 מעלות (עם עיניים פקוחות).

אנו רואים, אפוא, ש**ארתור נע בתא ונעמד היכן שנעמד באופן עצמאי**, ולמעשה הודרך לא ע"י הנאשם אלא (עוד טרם כניסתו לתא) ע"י יורם אזולאי.

וראו עדותו של הנאשם בנדון בע' 2890-2899, וספציפית בע' 2890, 2892: הוא בא לשם לבד, קם איך שבא לו. אני אפילו לא אמרתי לו איפה תהיה. הוא הסתובב אלי מצד ימין. מה אכפת לי איך הוא הסתובב, ולמשל בע' 2897: אני לא אומר לו איפה ללכת, שייכנס. אני לא יודע מה הוא רוצה. אני אמרתי לו: 'אני אתן לך את המכה'. מה אח"כ הוא יש לו בראש שלו, אני לא יכול להגיד, וכן בע' 3286.

הרי כיצד "ידע" לגשת לבד ולעמוד לבד, כשפניו מופנות אל ה"קיר הימני", אלמלא הודרך לכך מראש ע"י יורם אזולאי (שעודכן, מן הסתם, ע"י צוות מעבדה ניידת כבר בסמוך לאחר הרצח, כי על הקיר הימני של התא (בין 1 ל-2) מרוכזת ההתזה המרכזית של דם המנוחה (וראו עדותו של יורם אזולאי בע' 175 כי היה עם קציני הזיהוי בקשר רצוף, וכן ראו הטחת הח"מ בו במהלך חקירתו הנגדית המחודשת, ביום 26.4.22, בע' 4709, כי הדריך את ארתור גם בנדון, והכחשת יורם).

וראו גם הטחתו של הח"מ בארתור, בע' 944, את כל האמור לעיל, תוך גיבוי הטחותיו בסרט ההילוך איטי, והשבת ארתור בצורה לא אמינה וסתמית כי הנאשם הדריכו ולא ההפך.

226. כללית, חשוב להדגיש כי הנאשם הדגים את שהדגים על ארתור בהתכוונו ל**חדר השירותים ולא לתא** השירותים, וראו בהקשר זה דבריו המפורשים לארתור במונה מסך 23:45:45 כי בכלל לא נכנס לתא(!) אלא רק "כשני צעדים" לחדר השירותים!

וראו עדות הנאשם בע' 3682 כי חשב שהמנוחה נדקרה בחדר השירותים.

227. לגבי החיתוך בצואר:

ראשית, הנאשם הדגים חיתוך בצד הימני של צואר ארתור, בעוד שבמציאות נפגע קשות צד שמאל של צואר המנוחה.

וראו גם הודעת ארתור מיום 19.12.06, נ/20 ו' בע' 3 (10): "רומן הצמיד אותי...בכניסה לתא השירותים.. ועשה תנועה עם יד ימינו...בצד ימין של הגרון שלי...".

שנית, הנאשם שוב טעה לגבי מספר החיתוכים בצואר, משום שהדגים בכל אחת משתי ההדגמות בשירותי תא המעצר חיתוך אחד של הצואר, וזאת בניגוד גמור למספר החיתוכים בצואר המנוחה!

וראו גם עדותו של הנאשם בנדון בע' 2893, בתשובה לשאלת **בהמ"ש הנכבד** "כמה 'מכות' הראית שנתת?": "אחת".

שלישית, הנאשם טעה גם בכיוון החיתוך כי הדגים חיתוך כלפי פרופיל הצואר של ארתור, מאחורה לקדימה, בעוד שעפ"י קביעת דר. קוגל שני החתכים העיקריים בוצעו מימין לשמאל (כלפי חזית הצואר) וגם לפי דו"ח הנתיחה של דר. זייצב החתך בצואר היה רוחבי חזיתי.

רביעית, במציאות, **הרוצח כלל לא יכול היה לרצוח את המנוחה באמצעות תנועות ידיו ה"ארוכות" של הנאשם בהדגמותיו**. ודוק, הנאשם לא רק מושיט את ידו (בשתי ההדגמות) ממרחק של כמטר מארתור, אלא גם "חותך את הצואר" בתנועות ארוכות, ובמיוחד בהדגמה השניה.

כאן המקום להדגיש כי מוסכם שהמנוחה נרצחה בתוך התא! (והרי ברור כי לו נרצחה מחוצה לו, כל חדר השירותים היה מתמלא בהתזות דם, דבר שלא ארע. נהפוך הוא. הוא נמצא נקי לחלוטין גם בסמוך לאחר רצח (וראו למשל בנדון בסוף הודעתה של יאנה בנט, נ/142 כי ראתה כתמי דם בתוך התא השלישי אולם "חוץ מזה לא היה עוד שום דבר חריג או שונה במקום או במסדרון...". כן ראו ההודעות הנוספות בנדון בפרק חמישה עשר).

הואיל והמנוחה נרצחה בתוך התא (שרוחב מפתחו היה 60 ס"מ בלבד ורוחבו בפנים 74 ס"מ), הרוצח לא יכול היה לבצע(!), בהעדר מקום לכך, לא את הושטת ידו קדימה אל הצואר, ממרחק של כמטר, ולא את תנועות החיתוך של הנאשם בשתי ההדגמות, ובמיוחד לא את תנועת החיתוך הארוכה עד מאד בהדגמתו השניה!

זאת משום שהרוצח היה בתוך התא ואילו הנאשם דימה עצמו במרחב הפתוח של חדר השירותים!

וראו הדגמתו של הח"מ את אי היתכנות זו בעת ביקור בהמ"ש הנכבד בזירה, ביום 6.12.06, בדיסק מצלמה 1, כרטיס שני, סרטון 00000, החל מדקה 30 :16, וכן בתמליל בע' 137 (ע' 72 לקובץ השני).

וראו גם עדות הנאשם בנדון בע' 2981 : "אתם רואים כבודו. אם אני עושה עכשיו את הסימן מה עשיתי, אני פשוט פוגע יד בקיר" (ונרשם בפרוט' שהוא מדגים את התנועה הארוכה שהדגים בתא, וכיצד היא פוגעת בקיר).

[בפועל המנוחה יכולה היתה להרצח בתוך התא רק מאחור, אחרי שהרוצח הצמידה אליו, וראו כל הראיות בנדון בסע' 230 להלן]

רביעית, במציאות המנוחה כלל לא נרצחה בעת שפרופיל/צד ימין שלה הופנה כלפי הרוצח (כפי שארתור נעמד ביחס לנאשם בעת שתי הדגמות הנאשם). זאת הן בשל העדר מקום בתוך התא הצפוף, ולמעלה מכך, בשל העובדה כי עפ"י דו"ח הנתיחה בע' 3, 4 סע' 4א פסקה 2, וכן בע' 6 סע' 9, הנזק לעורקים נגרם רק בצד השמאלי של צוארה, ובצד ימין לא נפגעו העורקים!

לכן בצד הימני של צוארה, זה ש"נחתך" בשתי הדגמות הנאשם, כלל לא נפגעו כלי דם, וכל מילה נוספת מיותרת.

228. לגבי נפילת המנוחה – גם בנושא זה טעה הנאשם באופן מהותי. הנאשם הדגים כי לאחר החיתוך היא מתה כביכול **מיד**, וראו גם את דברי הנאשם בנדון בעדותו בע' 2893: זה סיפרתי לו שראיתי סרט של קג"ב באינטרנט, שנותנים ככה מכה [אחת] על הגרון והורגים בן אדם...נותן מכה...אדם נופל ומת **מיד**!, וכן בע' 2898 כי סבר שאם הוא חותך אותה משמאל לימין אז מכח האינרציה גופה יקבל **מיד** סיבוב ויסתובב בנפילתו כנגד כיוון השעון (בהתאם לסיבוב גופו של הנאשם "בחזרה").

ראשית, הוא טעה משום ש**מוסכם על מומחי שני הצדדים כי המנוחה כלל לא מתה מיד(!) אלא התנהל מאבק בתוך התא בינה לבין הרוצח, וזאת בטרם נפחה את נשמתה.**

וראו גם העובדה כי התא היה מלא בהתזות דם על כל צדדיו – 360 מעלות, וראו עם כיוון השעון: על הקיר הימני (ההתזה המרכזית), על הצד הפנימי של הדלת, על הקיר השמאלי (בין 2 ל-3) [וראו למשל תצלומי הזירה מס' 65 התזת ה – cast off על קיר זה, וראו תצלום נ/34, וכן תשובה מס' 6, 7 בע' 6 בחוו"ד של פול קיש – נ/149, וראו גם אישור מומחה התביעה לייפר לכך בע' 1592, 1593] וכן על הצד הפנימי של מכסה האסלה (שכמובן "סגר" 360 מעלות של התזות).

כמו כן, ראו אישור לייפר בנדון, בע' 3, 4, 5 לחוות דעתו ת/381 כי האירוע בתוך התא היה **דינמי** שכן הקרבן והתוקף וכלי התקיפה נעים במרחב, וכן משום שהכתמים על הדלת הם ממופעים שונים, וכנ"ל בעדותו בע' 1519, 1520.

וראו גם עדותו בע' 1524 לגבי העובדה כי ההתזות בתא היו לכל ארבע רוחות השמיים: **אני רואה שהיה מאבק**. כן. אין ספק. ובע' 1534, 1535 כי נכון שההתזות הן ממאבק בתוך התא.

וראו גם אישור מומחה התביעה הנוסף שמואל פיאמנטה בע' 1216, 1220, 1222, 1231, 1279, 1280, 1283.

וראו גם עדות מומחה ההגנה פול קיש בע' 4752, 4753 כי קיימים בתא כתמי העברה, מריחה, והתזה כמעט בכל משטח, והם מצביעים על **דינמיות ומאבק בין התוקף למנוחה**, וכנ"ל בע' 5140 (22): "**זה מאבק משמעותי**..."

שנית, ראו העובדה כי הנאשם הדגים נפילה מיידית על רצפת התא, כתנוחתה האחרונה של המנוחה, וזאת בסתירה מהותית לעובדה המוסכמת, והיא כי המנוחה לא יכולה היתה ליפול ישירות לרצפה כפי שהדגים משום שמכסה האסלה היה באותו זמן פתוח, ובמציאות רק אחרי שהיא שכבה על הרצפה בתנוחה מסויימת, הרוצח הוריד את המכסה, הרימה מהרצפה, וסידר את גופתה בהתאם לתנוחה הסופית שבה התגלתה.

שלישית, ראו בפרק שלילת ה"פרטים המוכמנים" שכביכול ידע הנאשם, בסע' 436-446 להלן, את העובדה כי הוא שיחזר במונה מסך **19:42:12** (וגם נ/7) את נפילת המנוחה בניגוד למציאות.

כמו כן, ראו העובדה כי בחקירתו מיום 19.12.06 סיפר כי נפלה על רצפת התא ודווקא מצד ימין לאסלה, והתעקש על כך חרף הדרכתו הבוטה של סשה לשנות צד. רק כשסשה המשיך לשאול, הוא "התעשת" ושינה את צד הנפילה לצד לרצפת שמאל של התא, וראו בסע' 439 להלן.

ההדגמה השלישית ה"משולשת" – 19.12.06 בבוקר/צהריים – במשרד החוקרים - שלוש הדגמות הנאשם את חיתוך המנוחה בצואר – הראשונה: על סשה (באמצע החדר), השניה: על יורם אזולאי (באמצע החדר), והשלישית: על יורם אזולאי (מחוץ לחדר), כשדלת המשרד (ה"תא") פתוחה לרווחה.

229. בחקירה מיום 19.12.06, מ.ט 172 סרט 1 חלק 2, סשה ויורם חוקרים אותו, ובמונה דיסק 21:46 (22:04) דקות מתחילה **ההדגמה הראשונה:** סשה קם ושואל את הנאשם אם המנוחה היתה כשהיא עם הגב אליו. הוא קם והנאשם מעמידו בהתחלה כשכתף ימין של סשה מופנית אליו (והפנים לקיר הימני, אילו התייחסה ההדגמה לתוך התא) ומתלבט ומציין שהוא לא זוכר אם עמדה ככה או עם כתף שמאל אליו (הפנים לקיר השמאלי, אילו התייחסה ההדגמה לתוך התא), ואז מחליט שהיא עמדה עם כתף שמאל אליו ("כן. ככה"), ומעמיד את סשה עם כתף שמאל אליו (עם הפנים לקיר השמאלי אילו התייחסה ההדגמה כשסשה בתוך התא) + מתאר שדקר אותה כשהיא בכלל מחוץ לתאים (אומר שהסתובבה כשבאה לפתוח את דלת התא), ולכן אין אפילו משמעות לצדדים!

ההדגמה השניה – בשלב זה (23:16) יורם אזולאי מתערב ובכח רוצה לתקן את הנאשם כי הדגמתו אינה מתאימה לו! הוא דוחף את עצמו עם הגב אל הנאשם ושאל אותו פעמיים אם המנוחה עמדה "ככה" (כשגבה מופנה אל הנאשם), והנאשם אומר שלא. יורם שואל אם חתך את המנוחה מאחורה (תוך הדגמה מדריכה בוטה על עצמו, באמצעות ידו שלו, של חיתוך מאחורה), והנאשם שוב משיב שלא + הנאשם מסובב (גם) את יורם אזולאי עם כתף שמאל אליו (לקיר השמאלי אילו התייחסה ההדגמה כשיורם בתוך התא).

ההדגמה השלישית – במונה מחשב 9 שניות ועד 2:20 דקות, ובמונה מחשב חלק שני 11:53 שעה ועד 21:55 יורם אזולאי מצליח להטמיע בנאשם את הקונספציה השגויה של ינאי עוזיאל. יורם קם, פותח את דלת החדר לרווחה (באופן מקסימלי) ומדמה אותה לדלת התא. במקביל הוא אומר לנאשם: "זו דלת השירותים. היא **פתוחה** עכשיו, היא

פתוחה איך שהיא, בסדר. אני עומד פה, אני רוצה שתעמוד פה. בוא. **צא רגע החוצה**״. כאן **יורם ממש דוחף את הנאשם אל מחוץ לחדר**, ואומר לו שהוא (יורם) ״הילדה״, ונותר בתוך החדר(!) כשפרופיל ימינו מופנה אל הנאשם, וכשהדלת נותרת **פתוחה לרווחה**. הנאשם מתחיל להדגים, וכלל לא מבקש לסגור את הדלת, מהסיבה הפשוטה שהוא לא רצח את המנוחה, ולפיכך מיהר ואימץ מיד את הקונספציה השגויה לפיה דלת התא היתה כביכול פתוחה בעת הדקירות.

יורם שואל: ״איפה הילדה פה? זה **דלת** שירותים?״, והנאשם משיב: ״ה**דלת** לדעתי, **כן. ככה**״. כעת הנאשם מעמיד את החוקר כשצידו הימני של האחרון מופנה אל הנאשם, והנאשם עומד כמטר ממנו, מחוץ למפתן הדלת.

230. לגבי החיתוך בצואר בשלוש ההדגמות – הנאשם התמיד בהדגמת חיתוך אחד בצואר (טעות), וכן כל פעם החליף את צד הפרופיל של המנוחה, שהופנה אליו כביכול. זאת בלי קשר לעובדה שהמנוחה היתה יכולה להרצח רק **מאחורה**!

במציאות המנוחה נרצחה בכלל מאחורה, עובדה שגם היא מפריכה את הדגמותיו של הנאשם ושיחזורו:

א. התא היה צר מאד ולשני אנשים, גם אם אחד מהם ילדה, היה קשה לשהות בו. וראו בנדון חוו״ד של עוזיאל, ת/65, בע׳ 2 סע׳ 2 (ב) לפיה רוחב התא היה 74 ס״מ בלבד, וכן העובדה כי גם אנטולי, עורך השחזור של הנאשם, הביע פעמיים במהלך שחזורו של הנאשם את חוסר האפשרות להכניס את הנאשם ביחד עם הניצבת בתוך התא! כך, במונה מסך **19:43:09** הוא אמר (ברוסית): ״בוא. בוא לא נכנס לשירותים, (ובעברית) מאד צפוף לנו פה. אנחנו לא מסתדרים בפנים מבחינת התזוזות״.
כמו כן, גם לקראת סוף השחזור, בעת שהקצין אבי שי ביקש שהנאשם ישחזר פעם נוספת את קפיצתו החוצה מהתא, ולצורך כך ביקש מבלש שיכנס לתא השני ביחד עם הנאשם, אז אנטולי אמר לו במונה מסך **20:05:40**: ״לא. אין כאן מקום לשניים בתא. זה רק יפריע״.

ב. בעת ביקור בהמ״ש הנכבד בזירת הרצח, ביום 6.12.06, הדגים הח״מ, ביחד עם הבובה שהביא עמו, ודימתה את המנוחה (גובהה 151 ס״מ, 4 ס״מ יותר גבוהה מהמנוחה, עפ״י גובהה בע׳ 1 של דו״ח הנתיחה) כי הדרך הנוחה לרצוח את המנוחה בתוך התא הצר, היתה באחיזתה מאחורה והצמדתה באופן זה, עם גבה אל חזהו של הרוצח (תנוחה המצמצמת מקום באופן מקסימלי); ושיסוף צוארה עם יד מכופפת, שגם דורשת בתנוחה זו מעט מאד מירווח פעולה ביחס לכל תנוחה אחרת (וראו בנדון במונה דיסק הביקור מצלמה 1 כרטיס שני קובץ 00001 החל מדקה 15:02 ובע׳ 147 (ע׳ 82 לקובץ השני) לתמליל, ואילך.

ג. עוזיאל ז"ל כלל לא כתב בחוות דעתו כי המנוחה עמדה עם פרופיל ימינה לכיוון הרוצח אלא רק (ת/65 עמוד אחרון) כי עמדה בסמוך לקיר הימני (למרות שבתא כה צר כל נקודה בו סמוכה למעשה לכל קיר...).

ד. מהראיות עולה כי בשלב מסוים עידכנו קציני הזיהוי את החוקרים, בצדק, כי התנוחה שבה נרצחה המנוחה היתה "כנראה" מאחור, וראו למשל את דברי קצין החקירות של מחוז צפון, אבי שי בהקלטה נ/ 18, נ/18א: "מה שקרה זה דבר מאד פשוט, הוא [הנאשם] הרי בא אחרי הנערה, ו**הוא אחז אותה מאחור** ואז ביצע את החיתוך....ליקוי ירח. הוא והקרבן היוו צל על הקיר השמאלי, ולכן הדם הותז על הבגדים שלהם, יותר נכון בעיקר על הבגדים של הילדה, וגם חלקית עליו, וכל השאר עף קדימה על הקיר הימני, לכן היה לנו צל".

כן ראו עדותו שבה אמר בע' 831 כי קיבל עידכון מקציני הזיהוי.

ה. כמו כן, עינינו הרואות כי בהדגמה הראשונה והשניה של הנאשם ביום 19.12.06 ששה ויורם ניסו להכווינו ולהדריכו כי רצח את המנוחה מאחורה, וראו בנדון בע' 96 בהדגמה השניה.

ו. המסקנה היא שעדכון זה מקצין הזיהוי עבר אל החוקרים בעיצומה של החקירה.

ז. לכך מצטרפת העובדה כי שני המדובבים, הן יבגני והן ארתור, ניסו להדריך את הנאשם, כבר חמישה ימים קודם לכן, ביום 14.12.06, כי המנוחה נרצחה מאחור (וראו במ.ט 165 סרט 5 חלק 4 ממונה 37:02 ועד 32:10, ומונה מסך 40:22:20 עד 05:23:20, וכן את הדגמת ארתור על הנאשם את חיתוכו דווקא מאחור + דברי יבגני + דברי ארתור ליבגני ביום 15.12.06 (בחושך) במונה מסך 34:59:08: "אני לא יודע איך [הנאשם חתך] אותה, אבל **אני משוכנע במאה אחוז**..[שהמנוחה נחתכה] **שמאחורה. הוא תפס אותה בפה,** וממש ככה דפק, **בארטריה**".

וראו גם את השקר הגס של ארתור בהודעתו מיום 19.12.06 – נ/20 ו' בע' 3 (10): "רומן הצמיד אותי...בכניסה לתא השירותים..ו**רומן נעמד מאחרי**, ועשה תנועה עם יד ימינו...בצד ימין של הגרון שלי...".

ברור כי הוא בחר לשקר שקר בולט זה (הנחשף בסרט ההדגמה בתא) משום שהודרך כי הרצח בוצע מאחורה.

ח. המסקנה היא שהעדכון מקצין הזיהוי, שהועבר לחוקרים, הועבר מהם ב"מחשכים" אל ארתור ויבגני, כנראה באמצעות יורם ו/או ממי מטעמו, וזאת עוד לפני 14.12.06 (כנראה בתדרוכים הלא מתועדים של שניהם, וראו בנדון בסקירת קשירת הקשר הפלילית של יורם אזולאי והמדובבים, בסע' 620-623, 637-644 להלן).

ט. וראו הסכמת הפרקליטות בע' 137 לסיכומיה כי כולם סביב הנאשם (חוקרים ומדובבים) סברו כי המנוחה נרצחה מאחורה אולם הנאשם התעקש אחרת, על חיתוך

מהצד (ולכן כביכול חשף פרט מוכמן...וראו לגבי הטיעון המטעה הזה בסע' 423-435 להלן).

י. מכל מקום, הנאשם בחר, כידוע, לשחזר את חיתוך המנוחה לא מאחורה אלא כשפרופיל ימין שלה מופנה אליו, והסביר בעדותו בע' 2932, 3274, 3275, כי נהג כך משום שככה הדגימו לו ארתור (בתא) ויורם (במשרד), בהפרש של יממה, וגם משום שסבר כי בחיתוך מאחור שרוולו יתמלא בדם, ולכן הדגמתו תסתור את המציאות, שבה בגדיו היו נקיים מדם.

כמו כן, הנאשם הוסיף והסביר בע' 3274/5, 3304 כי יורם אמנם גם הדגים לו חיתוך מאחורה אולם הוא לא הבין שזה בטוח מבחינתו, ואח"כ הדגים כשהוא עומד עם פרופיל ימינו אל הנאשם.

יא. לגבי יד הרוצח שחתכה: ההנחה המסתברת/העובדה כי המנוחה נרצחה מאחור, בצירוף העובדה כי כיוון החתכים העיקריים היה מימין לשמאל (מנקודת המבט של הרוצח והמנוחה גם יחד), מלמדת כי **היד שחתכה היתה חייבת להיות יד שמאל.** לעומת זאת הנאשם הדגים את כל הדגמותיו כשהוא חותך באמצעות ידו הימנית (וראו גם בשיחזור), וזו ראיה נוספת המלמדת כי מסר הודאת שווא.

231. **במציאות דלת התא היתה סגורה כל משך הרצח, והמאבק בין הרוצח למנוחה!**
חרף זאת הנאשם הדגים את ההדגמה השלישית (שבה לראשונה היתה מעורבת דלת אמיתית), בעת שדלת התא פתוחה לרווחה, ואף אישר כי כך הוא זוכר את מצב הדלת!
מדובר בטעות קריטית, המלמדת כשלעצמה, חד משמעית, כי הוא לא היה מעורב ברצח, וכי הוא חף מכל אשמה! וראו בנדון בהרחבה בפרק הבא, פרק שלושה עשר, בע' 108 להלן.

ההדגמה הרביעית – 19.12.06 בבוקר/צהריים – במשרד החוקרים – הדגמות הנאשם היכן חתך את המנוחה.

232. בגופת המנוחה נמצאו החתכים הבאים: לפחות שלושה מעברי סכין בצואר, שני חתכים בחזה, שני חתכים בסנטר, חתכים רבים באצבעות וכפות הידיים וחתך בשורש כף ידה השמאלית, שבוצע לאחר שכבר מתה!

233. לאחר שהנאשם לא ידע היכן נחתכה המנוחה, החלו יורם וססה לשאול אותו שוב ושוב היכן חתך את המנוחה, ועד מהרה עברו לרמזים והדרכות, שלא עזר לנאשם להבין באיזה איברים הוא צריך לומר שחתך אותה, מה שהוליד מצדו המצאות של איברים, שכביכול חתך, ובמציאות לא נפגעו, כגון אחורי הגב, וכן התוספתן של המנוחה.
וראו בנדון עדות הנאשם בע' 2928: לא ידעתי מה הם רוצים וחיפשתי בגוף עוד מקומות.

234. עד החקירה ב-מט 172 סרט 1 חלק 2 מדקה 23:14 עד 23:32 הנאשם למשל לא אמר מעולם שחתך את המנוחה בחזה, ואז יורם הדריכו מפורשות לומר שחתך בחזה, וראו בנדון בסע' 482, 495 להלן.
בהמשך הסרטון הנאשם אמר שמעבר לחיתוך בצואר ובחזה "**יותר לא הכיתי לשום מקום עם הסכין**".

235. החתך בשורש כף היד השמאלית - לחצם של סשה ויורם על הנאשם לומר שביצע חתך זה, שהיה כמובן פרט ייחודי, שהוא חייב לדעת ולזכור לו באמת רצח את המנוחה.
וראו מ.ט 172 סרט 1 חלק 3 ממונה 47:00 ועד 27:06. הנאשם נשאל: "האם יכול להיות שפצעת אותה במקום נוסף בגוף? אם כן תזכור איפה", תוך כדי שיורם אומר לו: "תסתכל עליה .. בגוף שלה, איפה עוד יכול להיות שפצעת אותה?". הנאשם מדגים שחתך/דקר אותה באזור המותן הימנית/תוספתן, היכן שלא נמצאה פגיעה. יורם נותן לו רמז עבה ואומר: "תיזכר. **אחרי** [שמתה], תוך כדי.. **אחרי**..?" ואף מוסיף: "**גם יכול להיות אחרי שהיא נפלה**, לפני שהיא נפלה, במקום נוסף בגוף שלה. תזכור", וכאן בעצם אומר לנאשם מפורשות שהחתך נעשה לאחר החתכים בצואר. הנאשם משיב: "נראה לי כאן, איפה שהתוספתן הזה, ו.. מתחת לגב התחתון לדעתי הבאתי לה מכה גם כן". וראו גם בסע' 498 להלן.

ההדגמה החמישית – בשיחזור בזירת הרצח - הדגמות חיתוכי המנוחה, הן כשה"מנוחה" מחוץ לתא, והן כשהמנוחה בתוך התא, וכשתמיד, בכל ההדגמות, דלת התא פתוחה לרווחה, הנאשם מחוץ לתא(!), ומושיט את ידו ה"ארוכה" קדימה, אל מעבר למיפתן התא.

הדגמות אלה מוכיחות שתי עובדות חשובות: ראשית, כי הנאשם כלל לא היה מודע לעובדה שדלת התא היתה סגורה כל מהלך הרצח, וראו בנדון בפרק הבא, וכן כי הדגמותיו בשיחזור סותרות לחלוטין את שתי ההדגמות על ארתור בשירותי תא המעצר!

236. במונה מסך: **19:40:33** ועד **19:41:10** (מונה מחשב 16:00 עד 16:51). הנאשם משחזר את הדקירות כשדלת התא פתוחה לרווחה, וכשהוא מחוץ לתא ומושיט את הסכין קדימה, ביד "ארוכה" ו"בלתי אפשרית" אל ה"הילדה" שנמצאת בתוך התא, כשהפרופיל הימני שלה מופנה אליו. הכל בניגוד גמור לשתי הדגמות חיתוך ארתור בתוך שירותי תא המעצר.

וראו גם מונה מסך 16:45:19 עד 30:45:18 ובמיוחד **19:45:26** – אחרי שהנאשם הכניס את "הילדה" לתוך התא, כשצידה הימני כלפיו, והוא נשאר מחוץ לתא, **הוא "דוקר" אותה מחוץ לתא, <u>בדחיפת הסכין קדימה, ובכלל לא בשיסוף</u>**(!), ושוב <u>בניגוד להדגמות על ארתור</u>. אחרי שדקרה, הוא אומר שהיא החלה "להתקפל" וכי דקר אותה שוב באיזור יותר נמוך, ושוב מדגים את דקירתה כשהיא בתוך התא והוא מחוצה לו!

וראו העובדה כי **<u>גם בבהמ"ש, כמו בשיחזור, הנאשם הדגים דקירה ולא חיתוך/שיסוף</u>**, וראו בנדון תיעוד העובדה ע"י החו"מ וגם ע"י בהמ"ש הנכבד בע' 3510, 3511.

<u>ההדגמה השישית – 19.12.06 - בשיחזור – נפילת המנוחה על הרצפה בצד שמאל של התא, עם הפנים לכיוון קיר ימין ולמעלה, ועם עיניים פקוחות.</u>

ראו התצלום <u>נ/7</u>, וכן במונה מסך 12:42:19 ובסע' 247, 445, 446 להלן.

הנאשם שיחזר את תנוחת המנוחה אחרי המוות בניגוד למציאות, וראו בנדון בפירוט בסע' 436-446 להלן, וכן בפרק 20.

<u>ההדגמה השביעית- 19.12.06 - בשיחזור בתוך התא - הדגמת הקפיצה החוצה.</u>

237. וראו במונה מסך **19:41:37**: "כאשר הבנתי שהרגתי בן אדם, ניסיתי לקפוץ החוצה מפה. **<u>אני טיפסתי בכל מיני דרכים</u>**".

משפט זה מלמד כי הנאשם לא באמת ידע ולא באמת החליט באותו רגע כיצד לקפוץ, אם בכלל! זאת משום ששיער לעצמו מהדרכת סשה כי הרוצח יצא מלמעלה אבל לא ידע אם בכלל קפץ, וכיצד! כמו כן, שמר לעצמו את האופציה לטעות בדרך שיטפס בשיחזור, אם יטפס....וראו בסעיף הבא את העובדה כי גם אחרי שסיים את הדגמת קפיצתו, הוא אמר דברים דומים, המלמדים כי סתם המציא את הקפיצה!

238. במונה מסך **19:47:40** – הנאשם ניגש להדגים חלקית ותאורטית כיצד טיפס/יצא החוצה וכבר אומר כי הוא לא זוכר במדויק כיצד טיפס/יצא מהתא.....

אנטולי שואל אותו באיזה מצב היה מכסה האסלה והוא משיב במונה מסך **19:47:54** ש"**<u>סגור</u>**, לא זוכר בדיוק, או **<u>כשטיפסתי יכולתי להפיל</u>** [אותו]...", כלומר **<u>בכלל לא מודע לכך שהמנוחה הונחה על מכסה האסלה הסגור</u>, אירוע חריג שהוא כמובן היה חייב לזכור לו באמת רצח אותה!**

<u>לא יודע שהוא אמור לדרוך בשלב זה על גופת המנוחה</u>, ולכן גם לא אומר שום דבר בענין זה. .

לקראת סיום השיחזור, במונה מסך **20:08:25** הנאשם עולה על האסלה (וכמובן שוב לא מזכיר כי המנוחה היתה שרועה עליו), בשלב הבא הוא משעין את שתי ידיו על חלקם העליון של שני קירות התא, בקירבה יחסית למשקוף הדלת, וקופץ החוצה היישר מעבר לדלת. עם נחיתתו מעבר לדלת, הוא אומר: "זה ככה. **<u>זה לא מדויק</u>**" (ואנטולי חוזר על דבריו בעברית לאוזני אבי שי, שצמוד אליהם), וזאת כדי לשמור לעצמו את האופציה של תיקון קפיצתו (מה שקרה בחקירתו ביום 21.12.06, עת נענה להדרכת סשה ויורם, ואמר פתאום שקפץ דווקא לתא הסמוך.

239. וראו כמובן העובדה כי מסלול יציאה זה, שהדגים בקפיצתו, שונה כמובן שוני רב, ולמעשה הפוכה מכיוון מסלול העקבות הזרות: דריכה על מכסה האסלה עם הגב לדלת, על מיכל ההדחה, ועל הקיר המפריד בין התא לתא השלישי.

240. וראו העובדה כי **הראיות הרבות, המדעיות ושאינן מדעיות, מוכיחות כי הרוצח אכן יצא במסלול העקבות הזרות, ואף עבר לתא השלישי** (בדיוק מה שאדיר חבני סיפר על א.ק, ועל כך בחלק השני של הסיכומים). וראו כמובן בנדון בפרקים הרביעי, החמישי, השישי והשביעי. **<u>לכן ברור כי מסלול יציאתו של הנאשם מהתא היה מומצא ומופרך</u>**!

241. לא זו אף זו, הואיל והנאשם הציב את כף ידו הימנית בעת הקפיצה על/בסמוך לעקבה הזרה השלישית, זו שעל חלקו העליון של הקיר בין 2 ל-3, הפרקליטות "קיבלה תאבון" שלילי, ובעטיו טענה לאורך כל המשפט כאילו העקבה הזרה השלישית היא בעצם הטבעת כף ידו של הנאשם או סכינו או שיערה של המנוחה...(וראו בנדון בסע' 82 לעיל), וכאן נשאלת השאלה: אם אמנם כך, אז <u>כיצד ידו השמאלית של הנאשם, שהיתה אמורה אף היא להיות מוכתמת בדמה של המנוחה, לא הותירה על קורת קיר ימין (בין 1 ל-2), ממול עקבה זרה 3 (על קיר שמאל) שום סימן? לא דם ולא ט.א?</u> וכיצד הנאשם, שהיה לדבריו בלי כפפות, טרח להראות במהלך השיחזור (לשם האותנטיות כביכול), במונה מסך 19:48:38, כיצד כביכול ניגב מטביעות אצבע את המשקוף העליון של הדלת (שעליו בכלל לא הטביע את אצבעותיו/כף ידו...); ואילו את הקורות העליונות, שבהן תמך בעוצמה את שתי כפות ידיו החשופות, בכלל לא ניגב?

242. לא פלא, אפוא, שכחצי שעה לפני הקפיצה בשיחזור, במונה מסך **19:42:17** הוא סיפר כי לאחר שהילדה נפלה אז הוא מאד נבהל, ולנגד עיניו המשתאות של אנטולי, יצא החוצה מהתא מבעד לדלת התא, באמרו: "אני התחלתי ללכת מכאן", ו**<u>"שכח" בכלל שהוא היה צריך לקפוץ החוצה מעל הדלת</u>**....אז אנטולי תהה בקול: "**ללכת??**", והנאשם "התעשת" ואמר שיצא מלמעלה.

243. וראו העובדה כי לאחר כשעה מתום השיחזור, בתשאול שערך אנטולי לנאשם במשרדי החוקרים, הוא שאל אותו במונה מסך 21:27:40 כיצד נעל את דלת התא, והנאשם, שכבר **קפץ(!)** בשיחזור, ולכן היה לכאורה צריך להשיב בבטחון כי סגר מבפנים, נראה אובד

עצות לחלוטין. לפיכך אמר במונה 57 :27 :21 ואילך כי הוא לא יודע אם סגר מבפנים או מבחוץ, כי הוא לא יודע ולא יכול להגיד במדויק...ואנטולי אומר לו שבשיחזור אמר שנעל מבפנים [אז בשביל מה שאל שוב?...] ובסוף הנאשם אומר שמבפנים.

מכאן ברור כי "**שיחזור" הקפיצה של הנאשם לא היה כלל שיחזור, המושתת על זכרון המציאות** בעת ביצוע העבירה, כפי שצריך להיות, אלא המצאה ע"מ לרצות את החוקרים.

244. וראו גם בחקירתו של הנאשם ביום 21.12.21 – מ.ט 120 מונה מסך **07:20:25**.

יורם לוחץ על הנאשם לספר את שהנאשם לא יודע, כי המנוחה הונחה אחרי מותה על מכסה האסלה המורד, והנאשם אומר לו מעט לפני כן כי לא ראה איך הילדה שכבה ולא יודע איך לעזור לכם כדי שזה ייראה כהודאה בלב נקי + **מתוודה במסגרת גילוי הלב כי סתם המציא את הקפיצה**: "**אני הייתי בטוח שהרוצח קפץ מעל הדלת**" [ויורם תופס את הראש מיואש].

ההדגמה השמינית – 19.12.06 – אחרי השיחזור – בחדר חקירות - התפיסה בשיער המנוחה (בושה מיוחדת לאינטליגנציה. צפיה מרתקת מובטחת!)

245. **הנאשם כלל לא ידע שנמצאו עשרות שערות של המנוחה בתא, ושלל בשיחזור כי תפס בשיערה**! וראו העובדה הידועה כי בתא נמצאו עשרות שערות של המנוחה, הן על גופתה והן על כפות ידיה! מסיבה זו הנאשם היה כמובן אמור לדעת עובדה זו וגם כי חתך את שיער המנוחה ו/או למצער תפס בחוזקה בשיערה. ואולם, הנאשם לא ידע זאת, ובשיחזור אמר באופן מפורש כי לא תפס בכלל בשיער המנוחה(!), וראו בנדון במונה מסך 33 :45 :19, **19:49:49**, וראו גם עדותו של הנאשם בע' 3245 : "אני אפילו לא חשבתי איך היו השערות" [של המנוחה], וזאת משום ש**הנאשם כמובן לא ראה את שערות המנוחה מעולם, וברור שאם היה מושך אותן אז היה יודע שהמנוחה לא היתה בלונדינית, וגם ששיערה היה פזור, ולא בקוקו ולא בשמוקו**! (וראו גם עדותו בענין שערות המנוחה, בעקבות המניפולציות של הפרקליטות, בע' 3039-3046).

246. לאחר השיחזור, כששבו למשרד החקירות, אנטולי לא הירפה בנושא זה, ושוב **שאל את הנאשם אם תפס בשיערה**, וראו הדיאלוג הפאתטי בסרט השיחזור, מונה מסך 08 :29 :21 עד 32 :30 :21 + 37 :31 :21 עד 00 :32 :31. לשאלת אנטולי שוב בנדון, משיב הנאשם שוב, אם כי כבר בנוסח מרוכך יותר: "אני לא חושב שתפסתי" + "אני לא יודע את זה" [הוא לא למד את הנושא הזה לבגרות. לא ברור שזו הודאת שווא?!], ואז אנטולי שואל אותו: איך יכול להיות שהגיעו שערות שלה לזירת הרצח? כלומר ממש דוחק בו לשנות את תשובתו! בתגובה הנאשם כבר הולך לקראתו: "יתכן ותפסתי", ואנטולי לא מסתפק בכך: "מה זה "יתכן"?..בוא נזכור...זה חשוב". הנאשם מבין ומשנה כיוון: "לדעתי תפסתי אותה...", אבל הוא לא יודע מה היה צבע שיערה....ואז הדיאלוג עולה דרגה, ומתרחש נס

שהטבע לא ידע כמותו. הזחל המכוער הופך תוך שניה, בתהליך פרוצדורלי מזורז, לפרפר יפהפה של הדגמת תפיסת השיער (שהנאשם לא יודע מה היה צבעו)! זאת במונה מסך 21:32:00 עד 21:33:03 + 21:34:52 עד 21:35:09. וראו ההדגמות הסתמיות, וכל זאת מיד עם שובו משיחזור, שבו עשה מאמץ מיוחד עם "לב נקי" לרצות את החוקרים (ללא מעורבות סניגור).

ההדגמה התשיעית: 19.12.06 – אחרי השיחזור – פנטסטי. גרסה חדשה. הדגמה כיצד המנוחה נפלה אל רצפת התא כי הנאשם דחף אותה עם שתי ידיו.

247. וראו במונה מסך 21:33:55 עד 21:34:15 - גרסה חדשה של הנאשם. אחרי שאנטולי שואל את הנאשם כיצד המנוחה הגיעה לרצפת התא, **הנאשם אומר שהוא דחף אותה אל רצפת התא, ומדגים על אנטולי את דחיפתו בגבו באמצעות שתי ידיו של הנאשם!** כלומר שלפי גרסה זו, זמן קצר לאחר השיחזור, המנוחה הגיעה לרצפת התא בגלל דחיפה ולא בגלל שיסוף צוארה (איפה הימים הרחוקים, של ההדגמה השניה בתא, עם התנועות הארוכות והמהפנטות, כיצד המנוחה קיבלה סיבוב מהחיתוך בצוארה, ונפלה?...).

וראו ממש בסוף הדיסק, במונה מסך 21:36:00 עד 21:36:34 – אנטולי שואל את הנאשם באיזה תנוחה נותרה המנוחה לאחר שהנאשם יצא מהתא, והנאשם **מדגים** את שכיבתה עם העיניים פקוחות כלפי מעלה, ומוסיף כי "ואחר כך **הייתי הולך**. אני לא יודע. אולי היתה עדיין חיה...כאילו לנסות לקום או משהו..".

אנו רואים לא רק שהנאשם מדבר שטויות ומדגים שטויות בגלל שאיננו יודע מה קרה בזירת הרצח, אלא ש**הוא אפילו לא זוכר שחצי שעה קודם הוא הדגים קפיצה מהתא החוצה, ולכן אומר שאחרי המנוחה שכבה "הייתי הולך"....**

ההדגמה העשירית – 21.12.06 - היכן חתך את המנוחה.

248. מ.ט 120 סרט 1 חלק 2 מדקה 16:39 עד 25:40 [התאריך על המסך – 2.11.06 שגוי] יורם וסשה עשו "שמיניות באוויר" כדי שהנאשם יתאר את החתך בשורש כף ידה השמאלית של המנוחה. בתחילת הקטע הנדון החוקרים מזכירים לו כי סיפר שפצע אותה ביד, אך עליו לספר את כל האמת גם על החתך הזה (רומזים לו שיש מידע חסר עליו), ושואלים אותו מתי עשה את זה (מלמדים אותו שיש עניין רלוונטי בנוגע לשאלה מתי נוצר החתך). הנאשם בתגובה עונה שאינו זוכר (אין לו מושג). הם מבקשים ממנו לדעת מתי זה נוצר - כשהיא "עמדה? **שכבה?** תוך כדי התהליך? קודם זה אחר כך זה?".

כמו כן, ראו גם סרט 1 חלק 2 מדקה 56:10 עד הסוף + בחלק הבא ממונה 00:00 עד 03:00 – מונה מסך 50 :11 :07 בהמשך החקירה, יורם מבקש מהנאשם להדגים כיצד חתך אותה ביד ו**<u>הנאשם מדגים (שוב) משהו לא נכון</u>**. יורם וסשה כבר מיואשים, וסשה מבקש הסבר מדוע הוא שומר זאת כביכול לעצמו, ו**<u>הנאשם משיב כי אינו יודע כיצד בוצע החתך ולכן לא יכול לענות</u>. כאן**

<u>הנאשם "נשבר" ומבקש שיורם וסשה יסבירו לו כיצד בוצע הרצח</u> על מנת שיכול יהיה לקחת את התיק על עצמו....וראו בנדון בסע' 395 להלן, בנוגע לסוגיית ההודאה ב"<u>לב נקי</u>".

<u>ההדגמה האחת עשרה – 21.12.06 - מה עשה הנאשם אחרי שהמנוחה מתה</u> [הוא ניחש את כל הניחושים שבעולם מלבד הורדת מכסה האסלה והנחת המנוחה עליו] ולגבי הדגמות:

249. <u>ה פ ת ע ה</u> - לפרק ההדגמות הסתנן מדגים חדש, שכלל איננו הנאשם. התוכלו לגלותו?

ובכן, זהו יורם אזולאי, שהיה מתוסכל מאד מהנאשם, ששוב ושוב לא הצליח לקלוט את הרמזים כי הוא צריך להגיד שהותיר את המנוחה על מכסה האסלה. לכן, בצעד (או יותר נכון בשכיבה) של ייאוש, הוא אומר לנאשם ב-<u>מ.ט 120</u> מונה מסך **05:22:20** "מספיק. אתה ואנחנו יודעים שהרגת אותה ואמרת את זה...ואני יודע מתי בן אדם הרג בן אדם ומתי לא הרג, ובהמ"ש יראה את זה...(ובמונה מסך <u>05:22:00</u> מתחנן) אתה אמרת לי שכשראית אותה אחרי שהיא נפלה, **<u>ככה על האסלה (וצונח על כסאו לתנוחת חצי שכיבה, בהדגימו לעיני הנאשם חצי שכיבה על האסלה,</u>** העיקר שכבר יבין)(וראו חקירתו נגדית בנדון בע' 315, ותשובתו שלא הדריך...).

יורם צדק. בהמ"ש הנכבד באמת "יראה את זה", ויווכח כי ראש צוות החקירה אכן הגיע כאן לשפל משמעותי (אם כי לא לשיא השפל והשפלות, שאליהם הגיע כמובן שישה ימים קודם לכן, במהלך קשירת הקשר הפלילית עם ארתור ויבגני)

250. בחלוף כשעתיים, מונה מסך **07:06:07.**

יורם: "בשלב הזה, כשחתכת אותה ביד, איפה היא הייתה? כשחתכת אותה ביד, איפה היא עוד הייתה? יושבת, עומדת? אה.. על הרצפה, **<u>על האסלה</u>?** איפה היא הייתה?

הנאשם: <u>(נאנח משמעותית) אני באמת לא יודע איפה היא הייתה נמצאת</u>.....

יורם: כן. איפה היא הייתה? <u>אם זה השירותים (יורם קם), זה השירותים, **זאת האסלה**</u> (מצביע על הכיסא).

הנאשם: <u>מתי יש לבן אדם פירפורים, בטוח הוא על הרצפה</u>.....

יורם: תדגים. **<u>שב על הכיסא</u>**. הנה אתה, הילדה. איך היא הייתה.

מונה מסך **07:09:15** - **<u>הנאשם מדגים שכיבה על הרצפה</u> כמו המנוחה לאחר שמתה (מעבר לשולחן), <u>ואז יורם גם נשכב על הרצפה</u> ולא רואים אותו.**

יורם שואל מה עשה, והנאשם סתם מקשקש.... **[זאת ההדגמה שהצליח להגיע אליה, וכל מילה נוספת מיותרת]**

07:15:55 – <u>יורם</u>: כשאתה יצאת מהתא אחרי שהרגת אותה, איפה הילדה היתה אבל אמת, איפה שמת אותה? מה עשית? <u>הנאשם</u>: "איך שהוא (יורם) שכב. אני הראיתי הרגע. קרוב לאסלה". **<u>הנאשם שוב נשכב שוב על הרצפה, מעבר לשולחן, ולא נראה</u>**.

<u>פרק שלושה עשר: דלת התא היתה סגורה כל משך הרצח, והנאשם הדגים ושיחזר את הרצח כשהדלת פתוחה לרווחה וכשהוא נמצא בכלל מחוץ לתא</u>.

כפי שנטען בפרקים הקודמים, גם בסוגיה זו (אחת משבע "פניות הפרסה", וראו בסע' 701ז' להלן) **ביצעה הפרקליטות "פניית פרסה" מעמדתה בסע' 12-10 לכתב האישום (שם טענה במפורש כי הנאשם מנע מהמנוחה לסגור את דלת התא ואז שיסף את צוארה ורצח אותה), ומהתנגדותה לאמור בכותרת פרק זה (וראו כמובן בתגובתה לבקשה למשפט חוזר, <u>נ/181</u>, וכן בהגשת חוות דעתו של המומחה עמיהוד לייפר, <u>ת/381</u>, והבאתו לעדות; ורק אחרי שלייפר "נשבר" בחקירתו הנגדית, והסכים למעשה כי דלת התא היתה סגורה במהלך הרצח (ראו בסע' 256 להלן), היא אמרה פתאום, בשלהי המשפט החוזר למומחה כתמי הדם של ההגנה, פול קיש, בע' 5140, כי מוסכם עליה ש"<u>במרבית הזמן הדלת באמת הייתה סגורה</u>".**

וראו שם את התחסדותה כי לא מדובר כביכול בחידוש מצדה ...וכן את נסיון ההטעייה העקשני מצדה, לא פחות, לאורך עמודים 5140-5146, לשכנע כאילו הנאשם לא אמר ברורות בשיחזורו מה היה מצב הדלת בעת המאבק.

זאת למרות: ש<u>הנאשם הדגים ברורות כל השיחזור כיצד הוא דקר אותה כשהוא בכלל מחוץ לתא</u>(!) ואף <u>אמר כי הוא נכנס לתא וסגר את הדלת רק אחרי שהיא כבר נפלה, דהיינו מתה</u>(!), במונה מסך 19:46:11 – 19:46:49 (וספציפית 19:46:38);

ולמרות שהנאשם "אפילו" ב"התוודותו" לארתור יום קודם הוא אמר לו מפורשות במונה מסך 23:45:56 כי בכלל לא נכנס לתא(!) וזאת להבדיל מ"כשני צעדים" לתוך חדר השירותים!

ולמרות דברי אנטולי הברורים בענין, במונה מסך 20:03:00;

ולמרות שהח"מ כבר היפנה את הפרקליטות (ואת בהמ"ש הנכבד) עוד במהלך חקירתו הנגדית של מומחה התביעה שמואל פיאמנטה, למראה מקום זה בשיחזורו, וראו בע' 1286 (24-28) לפרוט'. זאת כמובן בעקבות נסיון ההטעייה <u>הזהה</u> של הפרקליטות גם במהלך חקירתו הנגדית (מדהים).

251. וראו במונה מסך: **19:40:33** ועד **19:41:10** (מונה מחשב 16:00 עד 16:51). הנאשם משחזר את הדקירות כש<u>דלת התא פתוחה לרווחה</u>, וכשהוא **מחוץ לתא** ומושיט את

הסכין קדימה, ביד "ארוכה" ו"בלתי אפשרית" אל ה"הילדה" שנמצאת **בתוך התא**, וכנ"ל במונה מסך 16:45:19 עד 30:45:18 ובמיוחד **19:45:26.**

במונה מסך **19:40:44** (מונה מחשב 25:16) הוא אף אומר: "היא רצתה לסגור את הדלת, ואני כבר הייתי כאן", דהיינו שגם בשחזור, כמו בחקירתו, הוא התייחס במפורש לדלת, ו"זכר" כי היתה כביכול פתוחה בעת שבצע את הדקירות.

וראו הסכמת הפרקליטות פתאום בע' 5145, בעיצומה של חקירתה הנגדית לנאשם, כי: "המחלוקת היחידה היא, או המחלוקת העיקרית היא בקשר למצב של הדלת, האם בנקודת הזמן שהתוקף שיסף את גרונה, הדלת הייתה חצי סגורה או סגורה לגמרי".

וכאן יודגש מיד, בלי קשר לעובדה שהדלת היתה סגורה לחלוטין כל משך תקיפת המנוחה, כי אם הפרקליטות כבר הביעה בקול את הסכמתה הפתאומית והחלקית הזו, היא היתה צריכה כבר באותו הרגע לבקש לזכות את הנאשם! הרי הוא לא שיחזר אפילו עם חצי דלת פתוחה את תקיפת המנוחה אלא אם דלת פתוחה לרווחה(!), ואם לא די בכך עשה זאת כשהוא בכלל מחוץ לתא!!

252. וראו מונה מסך **19:46:11** – **19:46:49** (מונה מחשב 52:21 – 30:22). **רק אחרי שהנאשם מדגים, כאמור, שה"ילדה" "התקפלה" [כלומר מתה כבר], הוא אומר שהיא נפלה ושכבה** (אנטולי מתרגם סימולטנית לעברית) ורק בשלב זה, במונה מסך **19:46:23** (מונה מחשב 05:22) אנטולי שוב פונה אל השוטרת ("הילדה") ואומר לה: "תזוזי רגע. בואי נדגים איפה הוא עמד כשהוא סגר את הדלת", ואז הנאשם נעמד בתוך התא קרוב אל סף הדלת, ובמונה מסך **19:46:38** (מונה מחשב 19:22) אומר שוב: "**היא כבר נפלה**".

253. וראו גם לקראת סיום השחזור, במונה מסך **20:02:37** (מונה מחשב 19:38) אנטולי עורך השחזור, מכריז: "טוב. עכשיו 08:20, אנחנו מסיימים כאן וחוזרים לתחנת משטרה...", ואז קצין החקירות של מחוז צפון, אבי שי, אומר לו (במונה מסך **20:03:00**) (מונה מחשב 42:38): "יש כמה שאלות שצריך לברר כי זה לא תורגם. האם היתה התייחסות לשאלה האם הדלת נסגרה או לא נסגרה?"

אנטולי: "כן".

אבי שי: "כן. איך? איך היתה ההתייחסות?"

אנטולי: "כן. **הוא מוסר שלאחר שהוא נכנס לתא השירותים, איפה ששכבה [כבר] המנוחה**, נעל את הדלת עם הסוגר". כלומר, חד משמעית, **גם עורך השיחזור מבין כי הנאשם הדגים שדקר את המנוחה בזמן שהוא היה מחוץ לתא ואילו היא בתוכו, ורק לאחר שנפחה את נשמתה, הוא נכנס לתוך התא וסגר את הדלת על שניהם**.

254. כפי שיתואר להלן, קצין הזיהוי המשטרתי עוזיאל אמר בעדותו במשפט הראשון (ת/69) בע' 357 כבדרך אגב (משום שכלל לא קבע זאת בחוות דעתו, ת/65) כי בעת דקירת המנוחה דלת התא (כביכול) "לא היתה סגורה", ובע' 362 הוסיף כי בעת התזת הדם הדלת היתה "פתוחה או חצי פתוחה".

ההגנה דאז לא התנגדה להשמעת "קביעה"/סברה מפתיעה זו בעדותו, וגם לא חלקה עליה בהמשך המשפט ובערעור. כיום מתברר כי **עוזיאל טעה בנדון טעות מהותית.**
ואולם, **במשפט החוזר הוסכם למעשה בין מומחי שני הצדדים כי הדלת היתה סגורה כל משך ומהלך הרצח, שהרי הוסכם כי כל הדינמיקה בתוך התא היתה כשהדלת סגורה.**

255. וראו חוו"ד של מומחה כתמי הדם של ההגנה, פול קיש, נ/149, הקובעת באופן חד ומפורש בע' 2-5 כי הדלת היתה **סגורה לחלוטין** במהלך הרצח.
את קביעתו הוא נימק בשלוש סיבות/ראיות, אשר כל אחת כשלעצמה מוכיחה (גם להדיוטות) כי אכן הדלת היתה **סגורה**, ומקל וחומר בהצטברן יחדיו זו לזו וכן לתצלומים מהזירה, שעליהם הסתמך.

הנימוק הראשון שלו נעוץ בעובדה כי בעוד צדה הפנימי של דלת התא, החלק החיצוני (המסגרת) של "משקוף המזוזה" (הצבוע בסגול) וכן שני קירות התא הסמוכים לדלת, היו כולם מוצפים בכתמי דם, הרי שהאיזור היחיד ש"ניצל" מהתזת הדם ומהכתמה, ונותר כמעט נקי לחלוטין מכתמים (להוציא שתי הנקודות האדומות, שלא נדגמו ולא נבדקו במעבדה, וחשודות ככתמי צבע) היה "משקוף המזוזה" הפנימי, הסגול, שבאמצעו נמצא בית המנעול הקולט את לשונית הנעילה (וראו הפנייתו לתצלומים 90, 93 מדיסק תצלומי הזירה, וכן צירופו בע' 3 לחוו"ד את תצלום המשקוף הפנימי והחיצוני, הממחיש זאת היטב).
למותר לציין כי אם הצד הפנימי של הדלת "חטף" את ממטרת/התזת הדם וגם הצד החיצוני (המסגרת) של "משקוף המזוזה" "חטף" אותה וגם הקיר הימני, הנמצא בהמשכו, הרי שאם הדלת היתה פתוחה אפילו חלקית, אז ממטרת ההתזה היתה מכתימה באותה עוצמה גם את "משקוף המזוזה" הפנימי ואת בית המנעול! (לגבי שני הכתמים הקטנים בסמוך מעל בית המנעול, שאפילו לא נדגמו, ומעולם לא הוכחו בכלל כדם, ראו בסע' 206 להלן).
גם ההסבר כי מדובר במיסוך של המשקוף הפנימי על יד המשקוף החיצוני הבולט, אינו משכנע, מאחר וטיפות הדם שהותזו על המשקוף החיצוני, הן כמעט עגולות, כלומר הותזו בזוית הקרובה ל90 מעלות, כך שהמשקוף החיצוני לא יכול לחסום טיפות סמוכות שהותזו באותה זוית.

<u>הנימוק השני</u> נעוץ בעובדה כי תבנית התזת כתמי הדם על הצד הפנימי של הדלת ממשיכה באופן רצוף גם על המשקוף הבולט וכן על הקיר הימני של התא, מה שלא יכול היה להתקיים אלמלא הדלת היתה סגורה לחלוטין.

וראו הפנייתו לתצלומי הזירה מס' 62, 70, ו- 90-93, וכן צירופו את תצלום מס' 62 (ההתזה על פנים הדלת) בע' 4 לחוווה"ד. כמו כן, ראו מוצג יא' בדיסק סיכומי ההגנה את תצלום הסימולציה שערך החי"מ, הממחיש זאת מצוין.

<u>הנימוק השלישי</u> נעוץ בעובדה כי אילו הדלת היתה פתוחה, ולו חלקית, הרי שחלק מההתזה (שהיה צריך לפגוע בדלת) היה יוצא החוצה מהתא, ולכן היה גם נקטע רצף התבנית האלכסונית העולה של הכתמים. כך, מקל וחומר, אם הדלת היתה פתוחה לרווחה.

וראו גם את עדותו של <u>פול קיש</u> בע' 5146 (30, 31): "הדם ניתז מהעורקים או מהמהלומות או מנשיפה כשהדלת היתה סגורה".

256. מנגד, מומחה התביעה, <u>עמיהוד לייפר</u>, התייחס לנושא בע' 1-5 לחוות דעתו <u>ת/381</u> <u>אולם לא כתב בה, ולו פעם אחת, כי המומחה דאז לכתמי דם (תום בבל) טעה בקובעו כי הדלת היתה סגורה לחלוטין במהלך הרצח, וכי כתמי הדם מלמדים כי היא היתה פתוחה</u>.

בניגוד למתבקש מהאמור לעיל, ואחרי התעקשות ארוכה בחקירה נגדית, הואיל <u>לייפר</u> לאשר בעדותו בע' 1534 כי **<u>הוא איננו אומר שהמסקנה כי דלת התא היתה סגורה במהלך הרצח, איננה נכונה, ובע' 1609: כי אפשרי שהדלת היתה סגורה במהלך הרצח, וכן בע' 1566, 1567: כי היה מצפה שאם דלת התא היתה פתוחה בזוית ישרה, אז ייצא/יעוף דם מחוץ לתא</u>!** וגם כי אילו הדלת היתה פתוחה במהלך הרצח, היה ניתן לצפות כי התזות דם היו מוצאות את דרכן החוצה, היישר אל רצפת חדר השירותים ו/או הכיורים ממול ו/או המראות ממול(!), דבר שלא ארע, כידוע (וראו למשל נ/142, הודעת יאנה בנט וכן שאר העדויות בפרק חמישה עשר).

257. וראו בנדון עדותו בחקירה נגדית של <u>שמואל פיאמנטה</u>, מומחה התביעה השני לכתמי דם, שצילם את שיחזור הנאשם (והעיד שבוע לפני לייפר). בע' 1283 (1-4) הוא העיד: "עוד פעם, תאיר ז"ל נפלה, הדלת נסגרה, הוא נכנס פנימה, סגר את הדלת כדי שלא יראו אותו, שהוא לא ייחשף, זו הדינמיקה".

<u>בהמ"ש</u>: "עכשיו אני מבין, כלומר <u>הדינמיקה הייתה אחרי שנסגרה הדלת</u>".

<u>שמואל פיאמנטה</u>: "**<u>בהכרח</u>**".

מיד אח"כ (שורות 24-28) החי"מ עימת אותו עם העובדה כי הנאשם שיחזר את כל תקיפת המנוחה כשהוא מחוץ לתא (וה"מנוחה" בתוכו), והפרקליטות התפרצה ואמרה: "לא", ועוד דברים מפריעים, ובע' 1284 החי"מ אומר שיקרין את הקטע, ובע' 1285 (7, 8) העד

חזר ואמר על הרוצח (הנאשם מבחינתו): "**<u>בזמן הרצח, כדי שלא ייחשף, הוא סוגר את הדלת</u>**, שלא יראו שלא יזהו".

בע' 1286 (24-28) הח"מ הקרין, כאמור, וקריין להקלטה, את הקטע שבו הנאשם הדגים כי נכנס לתא וסגר את הדלת רק אחרי שמנוחה מתה, וביקש שוב מהעד (בשורות 33-30) את אישורו כי הנאשם הדגים בניגוד למציאות. העד השיב בדיוק כמו שהפרקליטות "לימדה אותו": "לא". או אז בהמ"ש הנכבד, שראה ממש בסמוך לפני כן את הקרנת הדגמת הנאשם (במונה מסך 19:46:11 – 19:46:49) פנה אל הגיונו של העד, ובע' 1288 (14, 15) העד זנח את ההתעקשות השקרית (כמו שיעשה לייפר בדיוק שבוע אח"כ) והודה כי מה שהנאשם אמר בקטע הנדון מנוגד למציאות!: "הקטע הספציפי, הנקודה שהיא נפלה, לא תואם". **בהמ"ש הנכבד** השיב לו: "על זה אנחנו מדברים כבר רבע שעה. תודה רבה אדוני".

וכעת אחורה בזמן, אל טעותו הקדמונית של עוזיאל ז"ל, ש"הצילה" את הנאשם מ"לימוד" הפרט החשוב, הנדון בפרק זה, ע"י החוקרים.

258. למרות שדלת התא היתה סגורה לחלוטין בעת שהמנוחה נדקרה בצוארה, <u>עוזיאל טעה, כאמור, לחשוב הפוך מכך, וזאת משום שראה את שני הכתמים האדומים הקטנים שנמצאו מעל לבית המנעול ב"משקוף המזוזה" הפנימי</u>, וחשב בטעות כי הם כתמי דם מבלי לדגום אותם ומבלי לבדקם במעבדה. הוא אף הרחיק לכת כדי להסיק כי כתמים אלו הותזו בהכרח, ודווקא בזמן הפגיעה בצואר (ראו התצלום <u>נ/32</u>, וכן תמונות מס' 93, 177 בדיסק תצלומי הזירה).

259. כך, מצד אחד, עוזיאל כתב בחוות דעתו בע' 3 סע' 5(ג) כי: "במזוזת הדלת [ב"משקוף המזוזה" החיצוני] חומר חשוד כדם בצורת מריחות, נזילות והתזות המגיעות עד לגובה של 1.60 ס"מ מהריצפה, כמו כן <u>מספר התזות במזוזה מעל לבית מנעול הדלת</u> [ב"משקוף המזוזה" הפנימי] (ראה תצלומים 51,50)", ואולם מצד שני **<u>לא דגם, כאמור, מאומה מ"מספר ההתזות" מעל לבית מנעול הדלת</u>**! זאת למרות שדגם דגימות רבות של חומרים חשודים כדם, ממקומות אחרים בתוך התא וכן בכלל הזירה, וזאת בלא פחות מארבעה ביקורי איסוף דגימות, שערך בתאריכים שונים בזירת הרצח, ובכללם בערב הרצח (וראו בע' 5, 6, 7 לחוות דעתו).

הואיל ועוזיאל לא דגם את שני הכתמים האדומים, הם כמובן גם לא נבדקו ע"י מעבדה ניידת, ולכן גם הם נותרו לכל היותר במעמד של חח"ד, שעפי"ו בודאי היה משגה לקבוע כי הדלת היתה פתוחה בעת הרצח (ומקל וחומר נוכח הנתונים האחרים בתא, הסותרים זאת).

וראו גם את עדותו של מומחה התביעה לייפר בע' 1563 כי: "**להגיד שזה דם אני לא יכול כל עוד ינאי לא דגם את זה לדם**" (ובע' 1565: כי כשכתב בחוות דעתו ששני הכתמים האדומים הם כתמי דם, זו לא קביעה).

260. "**התזות הדם" ליד בית המנעול, שאליהן התייחס עוזיאל, לא היו אלא שני כתמי צבע אדום**, וראו את ארבע הסיבות המוכיחות זאת בודאות:

א. משום שתבנית התזת כתמי הדם על הצד הפנימי של הדלת, על הצד העליון והבולט של משקוף הדלת (לפני נישת המנעול) ועל הצד העליון של הקיר הימני של התא, נעה בקו אלכסון מעל שני הכתמים הקטנים האדומים. לפיכך, שני הכתמים הקטנים אינם קשורים בכלל למכניזם שיצר את כל יתר הכתמים הרבים בתוך התא.

אילו שני הכתמים הקטנים היו שתי טיפות דם, הקשורות למכניזם של ההתזה, שתואר לעיל, הם היו צריכים להיות ממוקמים יותר גבוה, בתוך קו הנתזים האלכסוני, ואולם במציאות כל השטח מעליהן ב"פס" הפנימי נקי לחלוטין במקום להיות זרוע בטיפות דם (בגלל שהדלת היתה סגורה).

ב. משום ש**כתמי צבע אדום אכן התגלו במספר מקומות נוספים בשירותי הבנות, מחוץ לתא השני!**

כך למשל **בצדה האחורי (חיצוני) של דלת התא השני, בסמוך לציר שלה, נראה בבירור כתם אדום קטן, שיכול להתפרש בקלות ובטעות ככתם דם, ומומחה התביעה לייפר אכן טעה לחשוב בעדותו במשפט החוזר בע' 1603, 1604 כי מדובר בכתם דם** (וראו כתם זה בתצלומי הזירה מס' 18, 24, 36, 57).

ואולם, במחברת/דו"ח שמונת העמודים בכתב יד, נ/68, שנכתבו ע"י צוות מעבדה ניידת מיד עם הגיעו לזירה, נכתב במפורש בע' 3 כי: "בחלקה החיצוני של הדלת לא נמצאו כתמי דם".

כנראה שגם עוזיאל הבין כי הכתם האדום הקטן על הצד האחורי של דלת התא איננו דם, וזאת משום שגם כתם זה לא נדגם ולא נבדק, וגם אפילו לא תואר כלל על ידו או ע"י איש מז"פ אחר בשום מסמך! (וראו, כאמור, בע' 5-7 לחוווה"ד שלו את המקומות מהם כן דגם חומרים החשודים כדם).

מבחינה חיצונית לא היה, אפוא, כל הבדל בין הכתם האדום הבודד על צידה האחורי של דלת התא, שיכול מאד להראות בטעות כטיפת דם, לבין שני הכתמים ליד בית המנעול, שינאי עוזיאל "החליט" עפ"י מראה עיניו בלבד, כי הם כתמי דם.

ג. משום שהתמונות בחדר שירותי הבנות מחוץ לתא השני חשפו את העובדה שגם **מצידי משקופי כל תאי השירותים, הן של התא השני והן של יתר התאים, בצבצו פסים ארוכים של צבע אדום, שאיננו דם, ואשר לא ניתן אפילו לחשוד בהם כי הם פסי דם**.

יתר על כן, אפילו בתמונה 93 (מס׳ 50 בלוח התצלומים של עוזיאל, עליה הסתמך בסברתו האגבית השגויה) ניתן לראות כי **<u>שני הכתמים הקטנים האדומים מעל לבית המנעול, הינם סמוכים מספר סנטימטרים אל פס הצבע האדום</u>, שמפריד בין "משקוף המזוזה" הפנימי בתא השני לחרסינה הלבנה שלידו** (וראו את פסי הצבע האדום בקצות משקופי הדלתות של כל תאי השירותים בשירותי הבנות, הן בתמונה שהסתמך עליה עוזיאל, והן בתצלומי הזירה 17, 24, 26, 32, 48, 57, <u>58</u>, <u>59</u>, 61, 67, 68, <u>72</u>, 173, 174).

ד. משום שגם הביקור של בהמ״ש הנכבד בזירת הרצח הוכיח לבהמ״ש הנכבד כי אפילו 15 שנה אחרי רצח, גם בתא השירותים בקומה השלישית, הזהה במימדיו לתא, ושבו ערך הח״מ את הדגמותיו, התגלו כתמים אדומים של צבע על משקוף הדלת (וראו בדיסק הביקור, מצלמה 1, כרטיס שני, קובץ 00001, דקה 08:10, וכן בתמליל בע׳ 145, 146 (ע׳ 80, 81 לקובץ השני).

ה. לגבי טענת "האקדח המעשן" של הפרקליטות לקראת סיום חקירתו הנגדית של פול קיש, בסוף ע׳ 5164 ואילך, ולפיה הכתם האדום על משקוף הדלת בתצלום זירה 59 (בצד ימין, מעל ידית הדלת האדומה) הוא כביכול כתם דם כתוצאה מהתזה, יעיר הח״מ את ההערות המפריכות הבאות:

<u>ראשית</u>, מדובר בכתם הימני מבין שני הכתמים האדומים מעל מגרעת המנעול, שנכתב עליהם לעיל בפרק זה, ודובר עליהם רבות גם במשפט. לא מדובר בכתם "חדש".

<u>שנית</u>, פול קיש התייחס בתשובתו לכתם זה ואמר בע׳ 5167 כי הוא לא יכול לקבוע אם מדובר בדם לגבי כתם זה בהעדר נתונים מספיקים.

<u>שלישית</u>, הגדלת תצלום הכתם הנדון מתוך תצלום 59 מלמדת לכאורה כי בכל מקרה לא מדובר בהתזה! לא התזה של צבע ולא התזה של דם (ומכאן <u>שעוזיאל הבחין בכתם הזה לא בזמן אמת בזירה אלא רק בדיעבד</u>, וזאת אחרי בחינת תצלום 50 בחוות דעתו, שאלמלא כן אז כלל לא היה מתייחס אליו כהתזה)!! וראו התצלום המוגדל כמוצג יב׳ בדיסק סיכומי ההגנה.

סימן נוסף לכך שעוזיאל התייחס לכתם זה רק בדיעבד הוא שאילו ראה אותו בזמן אמת, הוא היה טורח לצלם אותו מקרוב ולדגום אותו כדי לוודא שאכן מדובר בכתמי התזה של דם, לצורך ביסוס התזה של הדלת הפתוחה.

261. מן הראוי לציין כי מלבד שלושת נימוקיו הפורנזיים של המומחה פול קיש לעובדה שדלת התא היתה סגורה בעת הדקירות, קיימים עוד שני נימוקים הגיונים, התומכים בעובדה זו: <u>ראשית</u>, העובדה שהרוצח, מן הסתם, לא רצה שיתפסו אותו באמצע ביצוע פשעו, והרי בכל רגע יכלה להכנס נערה נוספת לשירותי הבנות ולצרוח למראה עיניה או להזעיק עזרה, ולכן ברור שהוא סגר עליו ועל המנוחה את דלת התא עוד בטרם החל לחתוך אותה. <u>שנית</u>, העובדה כי על צדה הפנימי של דלת התא, נמצאו, כמוסכם, גם כתמי מריחה גדולים ובולטים, וראו למשל תצלומי זירה 70, 80. אלה מלמדים כי הרוצח ו/או המנוחה

נשענו בשלב מסוים של המאבק עם כל כובד משקלם על הדלת, וזו בלמה את גופם כ"קונטרה" לכובד משקלם, והיתה יכולה לעשות זאת רק כשהיתה סגורה לחלוטין.
לו היתה פתוחה אפילו קצת, הנשען עליה עם כובד גופו, היה פותחה לרווחה ו"עף" אל מחוץ לתא.

262. בגלל סברתו השגויה של עוזיאל, לפיה בעת דקירת המנוחה דלת התא היתה פתוחה, סברה שאפילו לא נכתבה בחוות דעתו (!), וכי כביכול רק לאחר מותה של המנוחה הרוצח סגר את הדלת, אנשי המעבדה הניידת ומז"פ לא צילמו אף תמונה של התא מבפנים, כשדלת התא סגורה! כל התמונות שצולמו מתוך התא, צולמו כשדלת התא פתוחה! וראו עובדה זו בדיסק התמונות של מז"פ.
מחדל זה בולט במיוחד לאור העובדה שבדיסק תצלומי הזירה ישנם עשרות תצלומים של התא, מבפנים ומבחוץ.

263. **בגלל סברתו המוטעית והלא מבוססת של עוזיאל, החוקרים "למדו" ממנו, כאמור, כי דלת התא היתה כביכול פתוחה בעת רצח המנוחה, ולפיכך לא ידעו את הפרט המוכמן האמיתי והחשוב, לפיו היא דווקא היתה סגורה!**
מסיבה זו יורם אזולאי "לימד" את הנאשם באמצעות הדרכתו (של יורם) את הקונספציה השגויה של עוזיאל. בהתאם לזאת, הנאשם, שכלל לא היה בזירת הרצח ולא רצח את המנוחה, הדגים, כאמור, את כל הדגמות חיתוך המנוחה, כשדלת התא פתוחה לרווחה, וכשהוא עומד מחוץ לתא ודוקרה כשהיא בתוך התא!

264. נוכח כל הראיות שנסקרו לעיל, נוכח הסכמת המומחים כי הדלת היתה סגורה בעת שהמנוחה התיזה דם, וגם נוכח הסכמת הפרקליטות בשלהי פרשת ההגנה כי הדלת היתה סגורה, בניגוד לעמדתה בכתה"א (גם אם היא ניסתה לסייג הסכמה זו באופן כזה או אחר), מן הראוי לזכות את הנאשם גם בשל תוכנו של פרק זה.

<u>פרק ארבעה עשר: שלפוחית השתן הריקה של המנוחה הפריכה אף היא את גרסת הנאשם</u>

265. בדו"ח נתיחת גופתה של המנוחה, <u>ת/442</u>, בע' 7 סע' 14 נכתב כי: "כיס השתן ריק".

266. <u>עובדה זו מפריכה אף היא: הן את עמדתה של הפרקליטות בסע' 8-10 לכתה"א, לפיהם הנאשם רדף כביכול אחרי המנוחה אל תוך חדר השירותים ורצח אותה</u>, והן את גרסתו הבסיסית של הנאשם בשחזורו.

ודוק, במסגרת הודאתו בשיחזור הוא סיפר כי ראה את המנוחה בגרם המדרגות העולות לחדר השירותים, זירת הרצח, ורדף אחריה עד לתוכו, שם רצחה! (וראו בנדון בסרט השיחזור ממונה מסך 28:33:19).

מגרסתו ניתן להסיק כי המנוחה התכוונה מלכתחילה לעלות לשירותים כדי להתפנות, וכפי שיוכח להלן ניתוח גופתה הוכיח כי היא התפנתה שניות לפני שנרצחה!

267. דר. קוגל כתב בחוות דעתו המשלימה, <u>נ/113א</u>, בע' 4, 5 כי "...היות שהכליות מייצרות שתן כל הזמן...בכיס השתן צריך להמצא שתן, מלבד מיד לאחר התרוקנות...התרוקנות [ה] כיס [של המנוחה] יכולה היתה להיות בתא השירותים כאשר המנוחה הטילה את מימיה מעט לפני שנרצחה.

אפשרות אחרת שיכולה לעלות היא שלאחר המוות או סביב המוות התרחשה הרפייה של הסוגרים (כפי שקורה לעיתים מזומנות) ואז התרוקן כיס השתן. דא עקא, שבמקרה כזה תחתוני ומכנסי המנוחה היו צריכים להיות ספוגים בשתן. היות שמכנסי המנוחה, ויותר מזה תחתוניה, לא היו ספוגים בשתן, ואף לא מוכתמים בשתן, התרוקנות כיס השתן לא התרחשה בשל הרפיית הסוגרים לאחר המוות, כאשר בגדי המנוחה היו עליה. לפיכך, **<u>כיס השתן של המנוחה נמצא ריק כי קרוב לודאי היא הטילה את מימיה בשירותים, זמן קצר מאד לפני שנרצחה</u>**".

וראו עדותו כנ"ל של <u>דר. קוגל</u> בנדון, במשפט החוזר, בע' 4369-4374, והדגשתו בע' <u>4374</u> בתשובה לשאלת בהמ"ש הנכבד, כי חובתו של הרופא המשפטי לציין בדו"ח הנתיחה בעת שנמצא שתן על בגדי המנוח; כנ"ל לגבי התחבושת ההגיינית שנזכרה בדו"ח הנתיחה, שברור שאילו הכילה שתן, זה היה נרשם כממצא רלוונטי לנפקות השלפוחית הריקה.

268. וראו את עדותו של <u>דר. זייצב</u> בע' 2359, 2360 כי הכליות אכן מייצרות שתן כל הזמן, והתחמקותו מלאשר כי זמן קצר מאד לפני הרצחה, הטילה המנוחה את מימיה.

269. **המסקנה העולה מכל האמור לעיל היא כי התסריט שהנאשם המציא במסגרת הודאת השווא שלו, היה מופרך גם באותו חלק בסיסי, לפיו רדף כביכול אחרי המנוחה לתוך השירותים** [והיא בדיוק ניסתה לפתוח את דלת התא (ראו דבריו בהדגמתו בחדר

החקירות ליורם וששה, במ.ט 172 סרט 1 חלק 2 במונה דיסק 32:22) או דווקא ההפך... בדיוק לסגור את דלת התא (ראו בדיסק שיחזורו במונה מסך 44:40:19 + 07:45:19)].
זאת משום שהמנוחה התפנתה והתלבשה בתוך התא הראשון או השלישי, ואז הרוצח, שהמתין לה בתא, יצא ממנו החוצה, משך אותה לתוך התא, ורצח אותה.
מכאן שאף אחד לא רדף אחריה לתוך חדר השירותים, <u>עובדה שמפריכה את הנטען בכתב האישום ומוכיחה כי שיחזור הנאשם הוא מופרך</u>, וניתן במסגרת הודאת שווא מובהקת!

פרק חמישה עשר: העובדה כי לא התגלו טיפות דם על רצפת חדר השירותים וגם מחוצה לו, ובמורד המדרגות ועד לשירותי הבנים, הסמוכים למקלט, מפריכה אף היא את הודאת הנאשם.

270. בסע' 15 לכתב האישום המתוקן שהוגש כנגד הנאשם במשפט החוזר נרשם כי אחרי הרצח הוא ירד לשירותי הבנים ו(רק) שם הוא "שטף את הסכין וניקה מעליו את דמה של המנוחה".

271. עובדה זו בכתה"א התבססה, מן הסתם, על תיאורו והולכתו של הנאשם לקראת סיום שיחזורו. וראו תיאורו והולכתו בסרט השיחזור, ממונה מסך 19:51:22 ועד 19:55:44 כיצד אחרי שרצח בחדר השירותים (כשהמנוחה בתא והוא מחוצה לו) הוא יצא ממנו ואז ירד בגרם המדרגות (זה שבו רדף אחרי המנוחה אל חדר השירותים) אל שירותי הבנים בקומה הראשונה (או בקומת ה"חצי"), הסמוכים למקלט, כשהסכין בידו, ודם על ידו (מונה מסך 19:52:15) וכשנכנס אליהם ניגש אל הכיור (19:52:42) ושטף את הלהב אבל "כנראה שטפתי לא טוב" (19:53:08). אח"כ הלך לחדר מורים ושתה קפה (19:55:11) ואח"כ עישן הרבה, וחזר לשירותי הבנים, נכנס לאחד התאים וראה כמה טיפות דם על הרצפה (19:55:32) שכנראה טיטפו לו מהיד, והן היו טריות, והוא לא עשה איתן כלום (19:55:44). אח"כ ירד למקלט והמשיך לעבוד.

272. עינינו הרואות כי לפי שיחזורו, כשסיים לרצוח את המנוחה, הוא כלל לא שטף את הסכין ו/או את ידיו בשירותי הבנות אלא ישר יצא מחדר השירותים וירד במדרגות. במצב דברים זה, **הסכין וכן ידיו, שהיו מלאות בדם, וטיפטפו דם בשירותי הבנים, היו חייבים לטפטף דם, מקל וחומר, עוד לפני כן: מחוץ לתאים בשירותי הבנות, על רצפת חדר השירותים, מחוץ לשירותי הבנות, על המדרגות, וכל הדרך עד לשירותי הבנים**!

273. ואולם, בזמן אמת, דהיינו משעת הרצח המשוערת ועד שהגיע ויקטור (ב- 17:00) לנקות את שירותי הבנות, במשך שעות, אף אחת מכל התלמידות שהגיעו לשירותי הבנות ו/או חלפו לידם ו/או התלמידים ו/או המורים ו/או העובדים שחלפו לידם לא ראה שום טיפת דם מחוץ לתאים בחדר השירותים, וגם לא מחוצה לו, וגם לא בגרם המדרגות היורד לקומה ראשונה, וגם לא כל הדרך עד לשירותי הבנים!

274. וראו בנדון הודעת יאנה בנט, נ/142א, נ/142ב, ולפיה היא נכנסה לשירותי הבנות (בסמוך לאחר הרצח) וראתה כתמי דם בתא השלישי, ו"**חוץ מזה לא היה עוד שום דבר חריג או שונה במקום או במסדרון...**"

אך מובן הוא כי אם יאנה היתה רואה טיפות דם מחוץ לתאים ו/או מחוץ לחדר השירותים ו/או במדרגות וכו' היא היתה מספרת.

275. וראו הודעתה של רנטה גידברג, נ/120: "....בסוף השעה השמינית, בסיום הלימודים, נכנסתי לשירותי הבנות שבקומה השניה, במקום שבו אחר כך נודע לי שהמנוחה נרצחה, ביחד עם חברה שלי ששמה יאנה באנט. בשירותים התא השני היה נעול ואני חיכיתי ליאנה מחוץ לתאי השירותים ליד הכיורים ויאנה נכנסה לתא השירותים השלישי, כשיצאה הלכנו מהשירותים. **לא היו סימני דם מחוץ לתאי השירותים...**"

276. וראו הודעתה של אידית גוטמן, נ/121, נ/121א לפיה גם היא ראתה (בסמוך לאחר הרצח) כתמי דם בתא השלישי בשירותי הבנות. מעבר לכך היא לא דיווחה על דבר חריג נוסף, והדברים אומרים דרשני.

277. המסקנה היא אחת: הנאשם מסר הודאת שווא.

פרק שישה עשר: האליבי העקיף של הנאשם, המוכיח כי המנוחה נרצחה בערך בשעה 13:15 ולכל היותר ב – 13:25, עת שהוא היה בכלל מחוץ לביה"ס.

278. הראיות מלמדות כי לנאשם ישנו אליבי עקיף, המוכיח אף הוא את חפותו, וזאת בשל הצטלבות הראיות הבאות: הודעות העדים ששהו בחברת המנוחה בחצי השעה האחרונה לחייה, פלט שיחות הפלאפון של הנאשם, אמרותיו בנדון, והודעות העדים האחרים, ששהו עם הנאשם בזמן המקביל לחצי השעה האחרונה בחיי המנוחה.

תחילה תסקרנה הודעות כלל האנשים הרלוונטיים, עם הדגשת שתיים מהן, המכריעות את הסוגיה. לאחר מכן, יסוקר ציר הזמנים העולה מהן, ואשר אינו מותיר כל ספק כי הנאשם כלל לא יכול היה לפגוש את המנוחה לפני שנרצחה.

אם כן, **אליבי הנאשם הוכח בעיקר בשל הצטלבות שתי הודעות של שתי עדות התביעה (100, 110 בכתה"א): ספיר תירוש וזהבה דמתי (מפי שי יפרח), אשר הוגשו בהסכמת הפרקליטות, ומסיבה זו כלל לא העידו במשפט החוזר! מכאן, שהצדדים הסכימו לתוכנן המצטבר, ועפי"ו המנוחה שתתה בברזייה שברחבת כתות ט' בשעה 13:15(!), ובשעה זו כבר נראתה שותה בברזיה ובסמוך לאחר מכן על המדרגות בכיוון העליה לקומת שירותי הבנות! כלומר שהיא נרצחה לכל המאוחר (בהפרזה) ב- 13:20, בעת שהנאשם המתין מחוץ לביה"ס למעבידו.**

279. לא בכדי גם **דר. רוטשילד כתב בחוות דעתו הראשונה, ת/377, 521, בע' 3 למעלה (באנגלית) כי נמסר לו ע"י הפרקליטות [בסוף שנת 2020, שהרי חוות דעתו הוגשה לבהמ"ש העליון ביום 3.1.21, עוד לפני ההחלטה על קיום משפט חוזר] שהמנוחה נרצחה בערך ב- 13:15!** כך גם העיד במשפט החוזר בע' 5502 לפרוט'.

החו"מ ידגיש כי **גם בסוגיה זו** (מתוך שבע "פניות הפרסה", וראו בסע' 701ה' להלן) **ביצעה הפרקליטות "פניית פרסה", ובמשפט החוזר היא נסוגה מעמדתה הברורה עובר להחלטה על קיום משפט חוזר!**

280. להלן סקירת הודעות העדים הרלוונטיים החל מהשעה 12:50 ועד השעה 13:50

להלן המונחים (בהתאם ללוח הצלצולים של ביה"ס – ת/202):

<u>תחילת ההפסקה</u> – סיום השיעור השישי – 12:50 (וראו גם בסע' 5 לכתה"א המתוקן).

<u>סיום ההפסקה</u> – 13:05 (ותחילת השיעור השביעי, וראו גם סע' 5 לכתב האישום המתוקן).

<u>סיום השיעור</u> - 13:50 (סיום השיעור השביעי)

281. **<u>קורן לוגסי</u>** (תלמיד כיתה ט1)

הפסקה: קורן עמד ליד הפרגולה עם עמית מלכה, ספיר תירוש והמנוחה.[1]

הפסקה: המנוחה וספיר נכנסו לבניין. אחרי כמה דקות גם הוא נכנס, ואז המשיך לכיתתו.[2]

הפסקה: המנוחה ישבה איתו בכיתה שלו, ביחד עם בן קקון וסתיו אוחנה.[3]

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: המורה קורין (עטיה) נכנסה לכיתה בסיום ההפסקה.[4]

13:05: המנוחה יצאה מהכיתה בצלצול לסיום ההפסקה.[5]

282. **<u>ספיר תירוש</u>** (תלמידת כיתה ח2, חברה של המנוחה שנתיים, מכיתה ו').

<u>הפסקה</u>: ראתה שהמנוחה ישבה עם שי יפרח בפרגולה.[6]

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u> (13:05)

<u>עד</u> 13:15: ספיר ישבה עם חברים, ביניהם דני זולין, בספסל ליד הברזיה ברחבת ט'.[7] חושבת שגם טניה בלוצרקובסקי היתה איתה.[8] ברחבת ט' נכחו רק התלמידים שהיא עצמה ישבה איתם.[9]

ספיר מסרה ארבע הודעות, והעידה במשפט הראשון. **<u>הודעתה החשובה ביותר היא ת/405 וכן פרוט' עדותה במשפט הראשון, ת/409, שהוגשו, כאמור, בהסכמת הפרקליטות</u>.**

וראו ב-<u>ת/405</u> מיום 7.12.06 בשעה 11:15: "... אני מכירה את תאיר ראדה מקצרין מכיתה ו' וזאת הנערה שנהרגה אתמול בבית הספר. אנחנו חברות טובות ותאיר תמיד

---

[1] נ/114 - הודעת קורן לוגסי מיום 10.12.06.
[2] נ/114 - הודעת קורן לוגסי מיום 10.12.06.
[3] נ/114 - הודעת קורן לוגסי מיום 7.12.06. נ/114א - הודעת קורן לוגסי מיום 10.12.06. כיתה ט1, כידוע, נמצאת בתוך הבניין בסמוך לכניסה האחורית אליו.
[4] נ/114א - הודעת קורן לוגסי מיום 10.12.06.
[5] נ/114א - הודעת קורן לוגסי מיום 10.12.06.
[6] ת/409, עמ' 576 לפרוטוקול המשפט הראשון.
[7] ת/409, עמ' 580-575 לפרוטוקול המשפט הראשון.
[8] עמ' 580 לפרוטוקול המשפט הראשון.
[9] עמ' 575 לפרוטוקול המשפט הראשון.

סיפרה לי הכול. **אתמול ראיתי אותה בהפסקה בשעה 13:15** ואני הלכתי לחוג תכשיטנות בבית הספר, ותאיר הלכה לחוג תאטרון בבית הספר...״

למי שתהה כיצד ה״הפסקה״, שמסתיימת ב- 13:05, מתיישבת עם השעה 13:15, באה עדותה במשפט הראשון ומבהירה כי אכן מדובר בשעה 13:15!

וראו פרוט׳ עדותה, ת/409. כבר בפתח חקירתה הראשית, בע׳ 574 (27-29) סיפרה ספיר כי ההפסקה הסתיימה אמנם בשעה 13:05 אבל **היא איחרה עשר דקות להיכנס לשיעור השביעי, ופגשה את המנוחה בשעה 13:15**!

יתרה מזו, בעמוד בא, 575 (4-10) היא העידה כי **ראתה ב- 13:15 את המנוחה שותה בברזיה וכי לאחר מכן המנוחה הלכה בכיוון המדרגות!**

וראו עדותה בחקירה נגדית לסניגור, בע׳ 567 (3-9):

סניגור: **״את בטוחה שפגשת את תאיר ב- 13:15 במקום שסימנת בתרשים, כלומר במדרגות שעולות מהברזיה לכיוון המפלס העליון שמוביל לשירותים?״**

ספיר: **״כן״.**

סניגור: **״ולמה את בטוחה? מפני שאת יודעת שאיחרת חמש דקות לשיעור?״**

ספיר: **״10 דקות״.**

סניגור: **״כשאת ראית את תאיר בשעה 13:15, עם מי תאיר היתה את זוכרת?״**

ספיר: **״היא היתה לבד״.**

וראו גם באותו עמוד בשורות 14-19.

סניגור: ״ראית אותה לפני כן במקום אחר?״

ספיר: ״אני לא זוכרת מי היה שם״

סניגור: ״ראית את תאיר איתה [עם שי יפרח, וראו שם] באיזה שהוא שלב?״

ספיר: ״כן. בפרגולה בהפסקה״.

בסיכומיה הפרקליטות הרהיבה עוז גם בטענתה המטעה בע׳ 392 לפיה לאחר שספיר פגשה את המנוחה ליד הברזיה, המנוחה הלכה כביכול לכיוון הפרגולה. ואולם, המנוחה יצאה מכיתה ט1 בצלצול לסיום ההפסקה (13:05) ופגשה בספיר רק בשעה **13:15**

(כמוסכם, שהרי כל אימרותיה של ספיר הוגשו בהסכמה ללא עדותה) ומכאן עולה שבין 13:05 ולמשך עשר הדקות הבאות, המנוחה היתה עם שי יפרח בפרגולה! לא בכדי שי יפרח אכן מסרה כי המנוחה אמרה לה שהיא הולכת לשתות בברזיה, וספיר אכן פגשה במנוחה בברזיה. ולבסוף, יודגש כי במענה לשאלתו של הסנגור דאז, ספיר אישרה כי המנוחה עזבה את הברזיה לכיוון המדרגות שעולות לשירותים.

283. **<u>בן קקון</u>** (תלמיד כיתה ט1)

<u>הפסקה</u>: בן ישב עם המנוחה בכיתה ט1 ביחד עם נבו מגור.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: ראה את המנוחה בפרגולה עם אור כהן, אלון רז ואופיר הרשקוביץ.

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

13:50: יצא הביתה ולא ראה את המנוחה בפרגולה.[10]

284. **<u>יסמין די-צזרה</u>** (תלמידת כיתה ט1)

<u>הפסקה</u>: המנוחה ישבה בהפסקה בכיתה ט1 עם קורן לוגסי.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: המורה נכנסה לכיתה והמנוחה יצאה.[11]

285. **<u>אופיר הרשקוביץ</u>** (תלמיד כיתה ט' בביה"ס ברנקו וייס)

- הוא, אלון רז ואור כהן הגיעו לנופי גולן.

כנראה צלצול לסיום ההפסקה

- ישב בפרגולה עם המנוחה שי יפרח ועוד תלמידים.
- זכר את המנוחה שמה ראש על שי יפרח.

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

13:50: היה בתחנת ההסעה יחד עם אחותו ליאור הרשקוביץ.[12]

286. **<u>שי יפרח</u>** (תלמידת כיתה ט3)

<u>הפסקה</u>: שי פגשה את המנוחה, לשי היה שיעור חופשי. המנוחה אמרה שיש לה שיעור תיאטרון ולא בא לה להיכנס, והן הלכו לשבת בפרגולה.[13]

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

[10] נ/115, הודעת בן קקון מיום 11.12.06.
[11] נ/117, הודעת יסמין די-צזרה מיום 12.12.06.
[12] נ/138 - הודעת אופיר הרשקוביץ מיום 9.12.06.
[13] נ/35 - הודעת שי יפרח מיום 6.12.06.

המנוחה שכבה עליה. בשלב מסוים המנוחה קמה, אמרה לה שהיא הולכת לשתות, והלכה לברזיה שבתוך המבנה.[14]
נכחו בפרגולה גל אבוטבול, אור כהן, אלון רז וניקולאי ניקולייב.[15]
שי חיכתה למנוחה פרק זמן מסוים והמנוחה לא חזרה.

וראו הודעת רכזת השכבה זהבה דמתי, ת/336, שהוגשה אף היא בהסכמת הפרקליטות, ללא צורך בעדותה. בע' 3 סיפרה כי יום לאחר האירוע **שי יפרח סיפרה לה כי "בערך 10 דקות אחרי תחילת השיעור היא [המנוחה] ביקשה לשתות מים ולא חזרה", כלומר נכנסה לרחבת ט' בשעה 13:15, בדיוק השעה שבה לפי גרסת ספיר תירוש, היא ראתה את המנוחה שותה בברזיה ברחבת כיתות ט'**.
וראו עדות שי יפרח בנדון במשפט החוזר. בע' 1667, 1668 היא מאשרת פעמיים כי יכול להיות שהיא ישבה עם המנוחה בפרגולה 20 דקות, משעה 12:55; וכשהח"מ מעמתה עם דברי זהבה דמתי, שי משיבה בע' 1669 (18) כי היא לא זוכרת שדיברה עם זהבה אבל "בוא נסתמך על זה שכן".

וראו המשך גרסת שי יפרח:
13:25: שי נכנסה למבנה והלכה לכיוון הברזיה כדי לחפש את המנוחה. [וראו **עדותה של שי במשפט החוזר בע' 1643 כי הלכה לחפש את המנוחה בתוך בי"ס 10 דקות לאחר שהמנוחה נכנסה לבי"ס כדי לשתות**]. לא ראתה אותה והתיישבה בסמוך לברזיה.[16]
לא היה אף אחד ברחבת הברזיה.[17] לא ראתה את ספיר תירוש, דני זולין או עגור אלון.
הצטרפו אליה ילדים שיצאו מהשיעור.[18]
עשו רעש והרכזת זהבה דמתי הוציאה אותם החוצה.[19] ראתה את דני זולין בחוץ.[20]
צלצול לסיום השיעור
13:50: שי הלכה הביתה.[21]

287. **דני זולין** (תלמיד כיתה ט5) [ראו לגבי שיחזורו ועדותו המזכים לפיהם ראה את המנוחה מתחילה לעלות במדרגות ליד מקלט 1, בנספח 1 לסיכומים, מענה מפורט לסיכומי הפרקליטות].

[14] נ/35 - הודעת שי יפרח מיום 6.12.06.
[15] נ/35 - הודעת שי יפרח מיום 7.12.06.
[16] נ/35 - הודעת שי יפרח מיום 6.12.06.
[17] נ/35 - הודעת שי יפרח מיום 7.12.06. ת/260 - תמליל שחזור שי יפרח מיום 8.12.06, עמ' 4-2.
[18] ת/260 - תמליל שחזור שי יפרח מיום 8.12.06, עמ' 2.
[19] ת/259 - דיסק שחזור שי יפרח מיום 8.12.06, דקה 25:07.
[20] ביארה שיכול להיות שראתה את דני גם אחרי הצלצול.
[21] ת/260 - תמליל שחזור שי יפרח מיום 8.12.06, עמ' 2.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

- המורה יעקב הראל הוציא אותו ואת איתי לזמי מהכיתה.[22] הלך לספסל ליד הברזיה שבו ישבו שתי ידידותיו ספיר תירוש וטניה בלוצרקובסקי.[23]
- בסמוך לשם ישבו כמה ילדים, לא זוכר מי (הצביע על הספסל בו ישבו עגור אלון ושני חבריו).[24] ידידה שלו בשם קארינה שאלה אותו אם הוא רוצה ללכת הביתה, ענה לה שלא משום שיש לו שיעור. ביקש להיכנס לשיעור, והמורה דחה את בקשתו .[25]
איתי לזמי יצא מהמבנה.[26]

13:20 בערך: שם פעמיו החוצה דרך היציאה האחורית. בסמוך לפני היציאה תפס אותו עגור אלון ושאל אותו לפירוש מילה ברוסית. המנוחה הגיעה, צבטה אותו בבטן, אמרה לו שלום ועלתה במדרגות הקרובות למקלט 1. הוא המשיך החוצה.[27]
- יצא וישב עם כמה ילדים, עגור הלך בחזרה למבנה.[28] בפרגולה ישבו שתי בנות וילד, ובספסל הסמוך ישבו חמש בנות. הוא ישב על הבטונדה הורודה, ליד הכניסה למבנה. לא ראה את שי יפרח.[29]
- ראה בחוץ את ניקולאי ניקולייב ונבו זכריה. בפרגולה ישבו נועם שרון ונבו, שאת שם משפחתו אינו מכיר (זכריה). בספסל סמוך ישבו מספר בנות, ביניהן נוי, שאת שם משפחה אינו מכיר.[30]

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

- חבר שלו, דניאל ויינר יצא, והם הלכו הביתה.[31]

288. **<u>עגור אלון</u>** (תלמיד כיתה ט2, שנה ראשונה בנופי גולן) **[**ראו לגבי שיחזורו ועדותו המזכים לפיהם ראה את המנוחה מתחילה לעלות במדרגות לכיוון שירותי הבנות, בנספח 1 לסיכומים, מענה מפורט לסיכומי הפרקליטות**]**.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: שעה חופשית. ישב על הספסל בסמוך לחדר הרכזת זהבה דמתי, ביחד עם אריאל פליבה ובר שעוני מהכיתה שלו.[32]

---

[22] ת/353 - הודעת דני זולין מיום 13.12.06.
[23] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 00:25.
[24] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 00:40.
[25] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 00:50.
[26] ת/353 - הודעת דני זולין מיום 13.12.06.
[27] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 01:30 ואילך. כנראה מדובר על עגור אלון.
[28] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 03:50.
[29] ת/262 - דיסק שחזור דני זולין מיום 18.12.06, דקה 04:30.
[30] ת/353 - הודעת דני זולין מיום 13.12.06.
[31] ת/252 - הודעת דני זולין מיום 13.12.06.
[32] ת/352 - הודעת עגור אלון מיום 12.12.06. ת/264 - דיסק שחזור עגור אלון מיום 18.12.06, דקה 01:10.

ראה את דני זולין שותה בברזיה, שהגיע אליהם ועמד לידם.[33]

13:15 בערך: ילדה שחומה ונמוכה עם ג'קט שחור הגיעה מכיוון חדר המורים, אמרה שלום לדני ועלתה במדרגות.[34] תוך כדי, הילדה צעקה משהו למישהו במסדרון שמוביל לחדר תיאטרון.[35] דני זולין התיישב על הספסל עם שלוש בנות לערך ואחר כך נכנס לשיעור.[36]

13:20 בערך: התפזרו מהספסל. הוא ובר הלכו לקפיטריה. אריאל אולי הלך לספריה.[37]

289. **<u>יותם כרמל אשכנזי</u>** (תלמיד כיתה ט2)

12:50 בערך: ראה את המנוחה עומדת בסמוך לפרגולה עם ספיר תירוש ושגב בנש.

12:50 בערך: הלך עם חברו אלמוג חזן לבית של האחרון.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

13:50: הגיע לתחנת ההסעות, חיכה שיגיעו הסעות, ועלה על אחת הביתה.[38]

290. **<u>טניה בלוצרקובסקי</u>** (תלמידת כיתה ח3)

<u>הפסקה</u>: פגשה את ספיר תירוש ברחבת ט' (רחבת חדר מורים).

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

- היא וספיר תירוש הלכו לכיוון החטיבה ופגשו את המנוחה שדיברה עם ספיר. טניה וספיר המשיכו לכיוון החטיבה.

- פגשה את חברתה כריסטינה מנדבוריה, ואז נכנסה לשיעור תיאטרון באיחור.

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

13:50: הלכה הביתה עם כריסטינה מנדבוריה, ראתה את שי יפרח, ששאלה אותה אם היא ראתה את המנוחה.[39]

291. **<u>יקיר כהן</u>** (תלמיד כיתה ט3)

<u>הפסקה</u>: יצא לפרגולה.

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

- בפרגולה ישבו גל אבוטבול, אור כהן, אלון רז, אופיר הרשקוביץ, ניקולאי ניקולייב, שי יפרח והמנוחה, ששכבה עליה.

- המנוחה קמה והלכה.

---

[33] ת/352 - הודעת עגור אלון מיום 12.12.06.
[34] ת/352 - הודעת עגור מיום 12.12.06. ת/264 - דיסק שחזור עגור מיום 18.12.06, דקה 03:15.
[35] ת/264 - דיסק שחזור עגור אלון מיום 18.12.06, דקה 04:10. עמ' 1092 לפרוטוקול.
[36] ת/264 - דיסק שחזור עגור אלון מיום 18.12.06, דקה 05:50.
[37] ת/352 - הודעת עגור אלון מיום 12.12.06.
[38] ת/372 - הודעת יותם כרמל אשכנזי מיום 11.12.06.
[39] נ/131 - הודעת טניה בלוצרקובסקי מיום 7.12.06.

- שי נשארה לחכות לה ואחרי עשר דקות בערך כל הבנים קמו ועזבו את הפרגולה.
- הלך הביתה.[40]

292. **<u>זיו מראד</u>** (תלמיד כיתה ט2)

50:12 : בסוף השעה השישית יצא וישב ברחבת ט' עם עוד תלמידים.[41]

293. **<u>גל אבוטבול</u>** (תלמיד כיתה ט6)

50:12 : בסיום השעה השישית יוצא לפרגולה, ורואה בה את אלון רז, אופיר הרשקוביץ, אור כהן, ניקולאי ניקולייב, שי יפרח והמנוחה. ניגש לשבת איתם. המנוחה שמה ראש על שי יפרח.[42]

<u>בסיום ההפסקה</u>

- המנוחה אמרה שהיא הולכת לשתות וקמה והלכה מהפרגולה.[43]
- שי יפרח חיכתה למנוחה פרק זמן מסוים והמנוחה לא חזרה, אז שי הלכה גם אחרי דקה או שתי דקות.
- לאחר מכן ניקולאי ניקולייב קם מהפרגולה, עוד לפני סוף ההפסקה.[44]

<u>צלצול לסיום השיעור</u>

50:13 : הוא ואור כהן יצאו מבית הספר. אופיר הרשקוביץ קם גם הוא. אלון רז היה בתחנות ההסעה.[45]

50:13 : שי יפרח אמרה לו שלא מצאה את המנוחה.[46]

<u>חשוב לציין כי גל אבוטבול סיפר פתאום, ברענון זכרון שנערך לו ע"י הפרקליטות לפני מסירת עדותו במשפט הראשון (נ/25א) כשנה ושלושה חודשים לאחר הרצח, **כי הוא ראה את הנאשם חולף בפרגולה**, כשהוא נושא שני שקים, וזאת **לפני שהמנוחה קמה לשתות, ונכנסה לבית הספר**</u>. יחד עם זאת, בעדותו הראשית במשפט החוזר סיפר בע' 1177 כי הנאשם נשא שק <u>אחד</u>. כמו כן, בחק"נ, בע' 1185, הוסיף כי ברענון ע"י הפרקליטות לפני עדותו במשפט החוזר, <u>הוא אמר (לפרקליטה) כי הנאשם לא סחב שני שקים אלא רק אחד</u>! (והדברים לא הועברו אל הח"מ לפני עדות העד).

יצויין כי הנאשם סיפר בעדותו הראשית כי קיבל ממעבידו אלי דאי <u>שני</u> שקי דבק, וכי סחבם על כתפו למקלט.

---

[40] נ/132 - הודעת יקיר כהן מיום 9.12.06.
[41] נ/130 - הודעת זיו מראד מיום 10.12.06.
[42] נ/25 - הודעת גל אבוטבול מיום 9.12.06.
[43] נ/25 - הודעת גל אבוטבול מיום 9.12.06.
[44] נ/25 - הודעת גל אבוטבול מיום 9.12.06.
[45] נ/25 - הודעת גל אבוטבול מיום 9.12.06.
[46] נ/25א - זכרון דברים ראיון גל אבוטבול, 4.3.08.

<u>הראוי מבין גל והנאשם</u> לקרדיט על יושרו וזכרונו גם יחד, בכל הקשור לסוגיית האליבי של הנאשם, הוא האחרון. זאת משום שלמרות שידע כמובן עוד לפני מסירת עדותו כי גל סיפר ברענון ב-2008 על <u>שני</u> השקים שסחב, ולמרות שידע שהעיד במשפט החוזר רק על שק אחד, הנאשם העיד כי סחב שני שקים ולא אחד. כמו כן, סיפר באימרתו (ראו בהמשך) כי כשחלף ליד הפרגולה עם הדבק, לא ראה בה תלמידים, אבל סייג זאת בכך שיתכן כי היו שם בכל זאת תלמידים, והוא לא ראה אותם. כלומר, ניתן להבין כי בשלב שהנאשם חלף שם כמעט לא נותרו כבר תלמידים בפרגולה, ויתכן וגל אכן היה בפרגולה, אך הנאשם לא הבחין בו.

<u>לגבי גל, לא ניתן לאמץ את גרסתו כי הנאשם חלף בפרגולה עם הדבק (ונכנס לביה"ס) לפני המנוחה כביכול</u>, וזאת לאו דווקא בשל השיהוי הרב במסירתה אלא בשל הסיבות הבאות, הנעוצות הן בהפרכת גרסתו ע"י ההודעות האחרות, והן בחוסר אמינותו על דוכן העדים במשפט החוזר:

<u>ראשית</u>, אין מחלוקת כי הנאשם חיכה מחוץ לביה"ס זמן רב לפני 13:23, שאז התקשר מבחוץ למעבידו, כי מעבידו הגיע מספר דקות אח"כ עם הדבק, וכי הנאשם עוד ירד למקלט כדי להניחם, לפני שלך לחדר המורים.

מכאן ש<u>הנאשם יצא מהמקלט ועלה לכיוון חדר המורים הרבה אחרי שהמנוחה כבר עלתה אל מותה</u>.

<u>שנית</u>, <u>לפי הודעות ספיר תירוש (ראו לעיל), המצטלבת עם זו של וזהבה דמתי (מפי שי יפרח, ראו להלן), המנוחה נראתה כבר בכיוון שירותי הבנות ב- 13:15</u>. לכן ברור שהנאשם נכנס לביה"ס וחלף ליד הפרגולה כרבע שעה(!) <u>לאחר</u> שהמנוחה כבר נכנסה לביה"ס, שתתה כבר בברזיה, החליפה מספר משפטים עם ספיר, ועלתה במדרגות לגן עדן...

<u>שלישית</u>, בעדותו במשפט הראשון (וראו הפרוט' <u>נ/25ב</u>) <u>גל העיד</u> בע' 710 (20-26) כי ראה את הנאשם סוחב דברים גם לפני יום הרצח, ולפיכך <u>אישר כי אפשר כי דבריו ברענון נ/25א לפיהם ראה את הנאשם וכו', מתייחסים בכלל ליום אחר</u>! (וראו העובדה כי במשפט החוזר העיד בע' 1177 כי ראה את הנאשם <u>כל יום</u> בביה"ס!)

<u>רביעית</u>, בשוני בולט מעדותו זו במשפט הראשון, הרי שבמשפט החוזר הוא העיד בע' 1186 כי לא יתכן שדבריו ב-<u>נ/25ב</u> מתייחסים ליום אחר מאשר יום הרצח.

כשהח"מ עימתו עם העובדה כי במשפט הראשון הוא אישר כי אפשר שטעה ביום, העד השיב כי הוא לא זוכרה...

294. **<u>נבו זכריה</u>** (תלמיד כיתה ט4)

12:50 יצא להפסקה, הלך לפרגולה וראה שם את שי יפרח עם המנוחה, כשהן שוכבות על הספסל/דשא. ראה בפרגולה את ניקולאי ניקולייב, אור כהן, אלון רז, אופיר

הרשקוביץ, סער (כנראה לוי), יותם כרמל, לוטם צרויה, בן קקון, אוראל חממי, איתי לזמי, נועם שרון וטל חזאזי.[47]

<u>הפסקה</u>: (כנראה) המנוחה דיברה עם קורן לוגסי ליד הפרגולה.[48]

<u>הפסקה</u>: (כנראה) המנוחה נכנסה לבית הספר.[49]

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: כנראה, המנוחה חזרה לפרגולה והתיישבה שוב ליד שי יפרח.[50]

- נכנס למבנה ביה"ס וישב ליד <u>הברזיה</u> עם שי יפרח, נועם שרון וטל חזאזי.[51]

13:45: (כנראה) הרכזת זהבה דמתי הוציאה אותם החוצה מהמבנה בחזרה לפרגולה משום שהם עשו רעש.[52]

13:50: הלך הביתה עם אור כהן וגל אבוטבול.[53]

295. **<u>זהבה כהן דמתי</u>** (רכזת שכבת ט')

<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>

13:05: נכנסה לחדר שלה, הממוקם בסמוך לרחבת הברזיה ושירותי הרצח, ועבדה עם דלת פתוחה.

וראו הודעתה <u>ת/336</u> בע' 3, שם מסרה, כאמור, כי **שי יפרח סיפרה לה למחרת הרצח שהמנוחה עזבה את הפרגולה ונכנסה לשתות כ-10 דקות אחרי תחילת השיעור השביעי, דהיינו ב-13:15.**

13:45: יצאה מהחדר מכיוון שחברתה חיכתה לה בחניה, ושמעה ממש לפני שיצאה מהחדר קולות של תלמידים ברחבת ט'. יצאה אליהם וראתה את שי יפרח, נועם שרון, נבו זכריה ועוד שניים או שלושה תלמידים. שי יפרח ונועם שרון ישבו על הספסל, ונבו זכריה שכב על הרצפה. שאלה מדוע אינם בכיתות, השיבו שאין להם שיעור, וענתה שעוד חמש דקות נגמר השיעור ושייצאו לפרגולה.

13:45: נועם שרון ושי יפרח אמרו לה שהן מחכות לחברים. זהבה התעקשה שייצאו לפרגולה וראתה את כולם יוצאים לפרגולה.

13:50: בערך עזבה את בית הספר.[54]

296. **<u>אריאל פליבה</u>** (תלמיד כיתה ט2, שנה ראשונה בנופי גולן)

---

[47] ת/538 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[48] ת/538 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[49] ת/379 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[50] ת/379 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[51] ת/379 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[52] ת/379 - הודעת נבו זכריה מיום 10.12.06.
[53] ת/380, עמ' 771 לפרוטוקול המשפט הראשון.
[54] ת/336 - הודעת זהבה כהן דמתי מיום 10.12.06.

צלצול לסיום ההפסקה

13:05 : שיעור חופשי. היה עם חברים בשטח בית הספר.

13:45 : בערך נכנס לספריה שנמצאת חצי קומה מעל קומת הרצח.[55]

297. **סער לוי** (תלמיד כיתה ט1)

הפסקה : ראה את המנוחה בכיתה שלו עם שי יפרח. יצא לפרגולה וראה בה את אלון רז, אור כהן ואופיר הרשקוביץ.

הפסקה : אלון רז, אור כהן ואופיר הרשקוביץ נכנסו למבנה בית הספר.

הפסקה : המנוחה הגיעה לפרגולה וישבה שם איתו.

צלצול לסיום ההפסקה

13:05 : נכנס לשיעור.[56]

298. **טל חזאזי** (תלמידת כיתה ט1)

12:50 : ראתה את המנוחה באזור רחבת כיתות ט'.[57]

299. **נופר בן דוד** (תלמידת כיתה ח1)

הפסקה : עברה ביחד עם ספיר מסעוד ליד כיתה ט1 וראתה בה את המנוחה עם קורן לוגסי.[58]

צלצול לסיום ההפסקה

13:30 : בערך הולכת לשירותים. לא רואה אף אחד ברחבת ט' או בדרך לשירותים, למעט אב הבית.[59] דרכה של נופר לשירותים עוברת דרך המקום בו ישב עגור אלון.

300. **ספיר מסעוד** (תלמידת כיתה ח1)

הפסקה : עברה ליד אחת מכיתות ט' ביחד עם נופר בן דוד, וראתה את המנוחה יושבת עם תלמידים שם.[60]

301. **גרא צ'ודנוביץ'** (תלמיד כיתה ט1)

הפסקה : ראה את המנוחה בכיתה שלו יושבת עם בן קקון וקורן לוגסי.[61]

302. **לירון בורג** (תלמיד כיתה ט1)

---

[55] נ/111 - הודעת אריאל פליבה מיום 10.12.06.
[56] עמ' 1504-1507 לפרוט' עדות סער לוי.
[57] עמ' 2136 לפרוט' טל חזאזי.
[58] ת/429 - הודעת נופר בן דוד מיום 11.12.06.
[59] ת/431, עמ' 540-541 לפרוטוקול המשפט הראשון.
[60] נ/133 - הודעת ספיר מסעוד מיום 11.12.06.
[61] נ/137 - מזכר מרי דניאל מיום 18.12.06, תשאול גרא צ'ודנוביץ'.

<u>הפסקה</u>: ראה את המנוחה בכיתה שלו יושבת עם קורן לוגסי.[62]

303. **<u>גליה מזורסקי</u>** (תלמידת כיתה ט1)

<u>הפסקה</u>: ראתה את המנוחה בכיתה שלה עם קורן לוגסי, משה גואטה ועוד בנות.[63]

304. **<u>רחל בן חיים</u>** (תלמידת כיתה ט2)

<u>הפסקה</u>: ראתה את המנוחה בכיתה ט1.[64]

305. **<u>הנאשם</u>**

- ראה בחור מחליף לאחת המורות נורה באוטו.[65]

13:23: דיבר בפלאפון בשער בית הספר עם אלי דעי.[66]

- כעבור מספר דקות הגיע אלי. הנאשם החליף עמו מספר מילים, לקח את הדבק, ופנה בחזרה לבית הספר.[67]

- עבר דרך הפרגולה. לא היה שם אף אחד.[68] הוא עצמו לא ראה שם ילדים, אך יכול להיות שהיו.[69]

- בתוך ביה"ס, ברחבת הברזיה, היו שתי ילדות שישבו בסמוך לצמחיה וילד ששתה מים.[70]

306. **<u>אריאלה עמרם</u>** (מורה)

- באזור 13:30-13:15, בחור צעיר שאינה מכירה החליף לה נורה ברכב.[71]

307. **<u>אלי דעי</u>** (קבלן, המעסיק של הנאשם)

- הנאשם התקשר אליו וביקש ממנו דבק.

- הביא לו דבק. הנאשם היה עם שני השומרים, לקח את הדבק והלך.[72]

308. **<u>יצחק מנשה</u>** (אב בית)

13:10: יצא מבית הספר וראה את הנאשם מחכה בחניה לדבק.[73]

---

[62] נ/136 - מזכר מרי דניאלי מיום 19.12.06, תשאול לירון בורג.
[63] נ/135 - מזכר מרדכי אסרף מיום 12.12.06 עמ' 4.
[64] נ/118 - מזכר דודו חמו מיום 18.12.06, עמ' 23.
[65] חקירת הנאשם, 15.12.06, מ"ט 167/06(1), דקה 50 :08 :00.
[66] ת/92 - פלט שיחות יוצאות.
[67] חקירת הנאשם, 15.12.06, מ"ט 167/06(1), דקה 08 :10 :00.
[68] חקירת הנאשם, 15.12.06, מ"ט 167/06(1), דקה 38 :13 :00.
[69] חקירת הנאשם, 15.12.06, מ"ט 167/06(2), דקה 10 :43 :00.
[70] חקירת הנאשם, 15.12.06, מ"ט 167/06(2), דקה 20 :45 :00.
[71] ת/258 - מזכר דוד אמור מיום 18.12.06, שיחה טלפונית עם אריאלה עמרם.
[72] הודעת אלי דעי מיום 17.12.06.
[73] ת/303 - הודעת יצחק מנשה מיום 6.12.06. ת/304 - הודעת יצחק מנשה 8.12.06.

שני השומרים אישרו את האמור לעיל, וכפי שעלה בחקירתם, התבלבלו בזמנים וסברו בטעות שההמתנה לדבק היתה הרבה יותר מוקדמת.

309. **<u>מההודעות שהובאו לעיל ניתן לבנות ציר זמן ברור, הממקם את הנאשם מחוץ לבניין ביה"ס בזמן רצח המנוחה</u>**.

12:50: *<u>תחילת ההפסקה</u>*
- המנוחה נמצאת בפרגולה עם מספר תלמידים.
- המנוחה נכנסת למבנה ביה"ס ויושבת בכיתה ט1 עם מספר תלמידים.
- ברחבת ט' נמצאים מספר תלמידים.

13:05: *<u>צלצול לסיום ההפסקה</u>*.
- המנוחה יוצאת לפרגולה ויושבת עם שי יפרח ועוד תלמידים.

13:10: הנאשם עומד בשער ביה"ס וממתין לדבק.
- ברחבת כיתה ט' עדיין נמצאים מספר תלמידים.
- בפרגולה נמצאים תלמידים רבים.

13:15: **<u>המנוחה קמה מהפרגולה, נכנסת למבנה, מגיעה לברזיה שברחבת ט',[74] ושותה. היא מחליפה מספר משפטים עם ספיר תירוש, ואז פונה למדרגות שעולות לכיוון שירותי הבנות</u>.**
- **המנוחה עולה לשירותים**.
- רחבת ט' מתרוקנת מאדם.
- שי יפרח מחכה למנוחה בפרגולה.

13:23: **<u>הנאשם עדיין עומד מחוץ לביה"ס וממתין לדבק</u> (ומתקשר למעבידו).**
- *שי יפרח מחכה בפרגולה למנוחה פרק זמן מסוים*
- הואיל והמנוחה בושה מלחזור, שי יפרח נכנסת לרחבת ט', הריקה מאדם, ומתיישבת בה.
- מספר תלמידים נכנסים מהפרגולה למבנה בעקבות שי יפרח ויושבים איתה.
- הפרגולה מתרוקנת כמעט/בכלל מאדם.
- **מעסיקו של הנאשם, אלי דאי, מגיע עם הרכב ונותן לנאשם את הדבק**.
- אל שי יפרח ברחבת ט' מצטרפים נבו זכריה ונועם שרון (ואולי עוד קומץ).

[74] יצוין כי הפרקליטות הגישה בהסכמה(!) את הודעת ספיר תירוש, לפיה המנוחה פגשה בה בברזיית רחבת ט' בשעה 13:15.

- **הנאשם נכנס לביה"ס עם הדבק**, חולף על פני הפרגולה הריקה/כמעט ריקה מאדם, וברחבת ט' מבחין בשתי תלמידות ותלמיד (שי יפרח, נועם שרון ונבו זכריה)
- התלמידים ברחבת ט' מרעישים.

13:45: המורה זהבה מוציאה את התלמידים החוצה בחזרה לפרגולה.

- התלמידים יוצאים לפרגולה.

13:50: *צלצול לסיום השיעור*.

- התלמידים מתפזרים הביתה.

310. **מכל האמור לעיל עולה תמונה ברורה. המנוחה נכנסה לבניין ונרצחה שם. לאחר פרק זמן מסוים, כעשר דקות, שי יפרח נכנסה לבניין בעקבותיה, התיישבה ברחבת ט', ורק אז הנאשם נכנס לבניין, כלומר אחרי שהמנוחה כבר נרצחה!**

וראו העובדות הבאות:

א. רחבת כיתה ט' אכלסה תלמידים (ספיר תירוש, טניה בלוצרקובסקי, דני זולין, עגור אלון וחבריו) **עד** לרגע – **13:15** - שבו המנוחה עלתה לשירותים. אז הרחבה התרוקנה מאדם (ספיר וטניה יצאו מהמבנה והלכו לשיעור שנמצא במבנה אחר + דני יצא החוצה + עגור וחבריו קמו והלכו + נופר בן דוד חלפה על פני רחבת ט' וכן במקום בו ישבו עגור אלון וחבריו, ולא ראתה אף אחד + כששי יפרח נכנסה לבניין, איש לא נכח במקום).

ב. הפרגולה אכלסה תלמידים רבים עד לאחר היעלמות המנוחה וקימת שי יפרח, ואז התרוקנה (כמעט) מאדם. שי יפרח (ובהמשך חברתה נועם שרון, נבו זכריה, ועוד קומץ תלמידים) התיישבו ברחבת ט' והשאר קמו מהפרגולה.

ג. המנוחה נכנסה לבניין בשעה **13:15** (ובשעה זו כבר שתתה ובסמוך לאחר מכן כבר עלתה לשירותי הבנות) והנאשם עוד עמד בשער ביה"ס בשעה 13:23.

ד. שי יפרח חיכתה כ- 10 דקות לפני שקמה לחפש את המנוחה (וראו עדותה בנדון במשפט החוזר בע' 1643).

ה. הנאשם נכנס לביה"ס עם הדבק בסביבות 13:30 ומסר כי לא הבחין באיש בפרגולה (כלומר לאחר קימת שי יפרח והתלמידים, אם כי יתכן שנשארו בפרגולה אחד או שניים), וכן כי הבחין בשתי ילדות ובילד הנמצאים ברחבת ט' (בשי יפרח, חברתה נועם שרון ונבו זכריה). לאחר שקיבל את הדבק, ירד למקלט, ולאחר מכן עלה להכין קפה בחדר המורים, לאחר שהמנוחה כבר היתה שרועה על מכסה האסלה, כשהיא מתה (ולכן ברור כי גרסתו בשיחזור לפיה כביכול בנקודת זמן זו פגש במנוחה, בתחילת גרם המדרגות, כשהיא בדרכה לשירותים, היתה מופרכת).

<u>פרק שבעה עשר: הנאשם לא סיפר לארתור המדובב בכל שיחת ה"התוודות", ביום 18.12.06 בחצות, שום פרט מוכמן מזירת הרצח.</u>

311. ראשית, יוזכר הנאשם לא ידע שארתור ויבגני הם מדובבים, וראו בנדון עדותו בע' 2843. כמו כן, התנהגותו ודבריו בתא המעצר מדברים בעד עצמם, כמו למשל העובדה ש"אימץ" את ארתור כיועצו המשפטי (וראו בפרק העשרים ושניים).

312. בכל שיחת ה"התוודות" הנאשם לא סיפר לארתור (שלגביו לא ידע כי הוא מדובב) שום פרט מוכמן מהזירה ו/או מגופת המנוחה, ואפילו לא על דרך הניחוש! הכל פשוט שטויות!

ודוק, **<u>הוא לא סיפר לארתור את "עשרת הדיברות"</u>:**

הוא לא סיפר לארתור כי נאבק עם המנוחה בתוך התא (וראו בפרק ההדגמות - 12).

הוא לא סיפר לארתור כי הדלת היתה סגורה עליהם (וראו בפרק 13)

הוא לא סיפר לארתור כי חתך את המנוחה מאחור (ו/או בתנוחה אחרת)(סע' 230)

הוא לא סיפר לארתור כי לאחר הרצח הוא הרימה מהרצפה והניחה על מכסה האסלה.

הוא לא סיפר לארתור כי נעל את הדלת מבפנים ויצא מלמעלה.

הוא לא סיפר לארתור כי התמלא בדם.

הוא לא סיפר לארתור איפה "באמת" זרק את כלי הרצח (כדי שהוא יימצא).

הוא לא סיפר לארתור כי חתך את המנוחה גם לאחר שמתה (בשורש כף ידה – פרק 19).

הוא לא סיפר לארתור כי היכה את המנוחה מספר פעמים בראשה ראו פרק 19).

הוא לא סיפר לארתור כי משך בשערותיה של המנוחה ו/או שחתך את שיערה עם סכין (וראו בסע' 245)

וראו עדותו בנדון של הנאשם בע' 3693 במשפט החוזר ולפיה לא אמר את הדברים, מן הסתם, מהסיבה הפשוטה שלא ידע אותם.

הוא גם לא סיפר לארתור את כל מה ש"קישקש" ו/או הדגים לחוקרים מיום למחרת (19.12.06) והלאה!

האם אכן לקשקושי הלחישות/לא לחישות שלו (שכללו גם לחישות כי הוא חף מפשע, וראו בנדון סע' 736 – 739א להלן), שלא כללו אפילו דיבר אחד מ"עשרת הדיברות", ייקרא "התוודות?? – הרי זה זלזול באינטליגנציה! מקל וחומר לא ייקרא להם "התוודות" נוכח הפרטים הבלתי נכונים בעליל, שהם כללו, וראו בנדון בפרק הבא.

<u>פרק שמונה עשר: הנאשם סיפר לארתור בשיחת ה"התוודות", ביום 18.12.06 בחצות, פרטים מהותיים שגויים/מופרכים. לכן ברור גם באופן אובייקטיבי כי בכל מקרה לא מדובר בהתוודות, אלא באירוע שמתחבר מבחינת אי ידיעת פרטי הרצח, עם הודאת השווא שלו למחרת בפני החוקרים.</u>

וראו שאלת בהמ"ש הנכבד לנאשם בע' 2867: למה לא סיפרת ב- 18.12 לסשה את אותו סיפור "התוודות" שסיפרת לארתור?

וראו תשובת הנאשם, המדברת בעד עצמה: "כי לארתור אני סיפרתי סיפור שיקרי..."; וכן בע' 2869: "אבל ארתור הוא חבר, הוא לא חוקר...אם אני עכשיו מתחיל לספר לסשה [את השטויות], סשה ישר יבין שזה שקר ויגיד אתה לא בלב נקי. אתה בכוונה משקר, ומה, אני אקבל מאסר עולם, כאילו אני לא עושה שיתוף פעולה עם משטרה, אבל ארתור בשביל להרגיע אותו, רק בגלל זה סיפרתי. לסשה מה אני אספר? אני לא הרגתי. אני לא יודע מה אני אספר. אני צריך לדעת מהמשטרה את התשובות מה אני אספר.אם אני [הם] רוצים לספר ככה ככה ככה, מה אתה מבלבל מוח?, טוב בסדר, חותכים, יאללה סע בבית משפט, בית משפט נותן מאסר עולם. תן גז".

313. **<u>הילדה שרצח היתה בלונדינית</u>** - וראו <u>האבסורד של ממש הראשון</u>: הנאשם אישר לארתור כי הילדה שרצח היתה עם שיער בלונדי, בעוד שבמציאות המנוחה היתה כמובן עם שיער שחור! [מ.ט 165/06 (תא מעצר 18.12.06), דיסק 26 חלק 3 מונה דיסק 09:15]

וראו גם עדות <u>הנאשם</u> בע' 2895: אנחנו דיברנו על ילדה בלונדינית, שהרגתי ילדה בלונדינית וכנ"ל בע' 2911, 2912, 3174, 3175.

כל זאת למרות שמוסכם כמובן כי המנוחה היתה בעלת שיער שחור(!) והרי מדובר כמובן בטעות הזויה ממש!

וראו העובדה כי בהמשך, למחרת, הנאשם לא חזר על גרסה זו אלא אמר בסרט השיחזור, במונה מסך 26:30:21 כי הוא איננו יודע מה היה צבע שיערה של המנוחה...

הסיבה שהנאשם הגיע לאותה אימרה הזויה היא שיחתו עם ארתור כבר ביום 17.12.06 במ.ט 165 (21). כשארתור שמע מהנאשם כי ילדה אחת בביה"ס [<u>לנה ספולנס</u>, עדת תביעה מס' 138] ניתקה לו את כבל החשמל של המכשיר שאיתו עבד במקלט. [וראו עדות הנאשם בנדון בע' 2825] אז הוא אמר לנאשם שהוא בטח רצח את הילדה הזו בגלל שהיא עיצבנה אותו. בתגובה אמר לו הנאשם כי אותה ילדה היתה בלונדינית (וראו עדותה של <u>לנה ספולנס</u> במשפט החוזר בע' 1462 כי היא היתה בלונדית בתקופת לימודיה, ונותרה בלונדית), ואילו המנוחה, לפי מה שראה בטלויזיה/בעיתונים במעצר, היתה עם שיער שחור.

ארתור "פתר לו את הבעיה" באומרו כי אותם תצלומי/צילומי המנוחה, שראה הנאשם, ובהם שיערה היה שחור, היו ישנים, ומאז ועד הרצח היא הספיקה לצבוע את שיערה לבלונד.... וראו פירוט השיחה בסע' 511-513 להלן. אולם בעוד שפתרון זה הספיק עבור הנאשם כדי לרצות את ארתור באותה "התוודות", הרי שבזמן ההודאה לחוקרים, שבה אסור היה לנאשם (מבחינתו הסובייקטיבית) למסור פרטים שגויים, הוא עדיין התלבט לגבי צבע השיער. מכאן שקבלת "התוודות" הנאשם לארתור כהודאה "אמיתית וכנה" מאשימה את הנאשם כי רצח בכלל ילדה אחרת!

314. **<u>הנאשם בכלל לא נכנס לתא</u>** - וראו <u>האבסורד של ממש השני</u>: הנאשם אמר זאת לארתור במונה מסך 23:45:56, בתשובה לשאלת האחרון, וכי נכנס לחדר השירותים "כשני צעדים" בלבד! והרי ברור כי מדובר בהודאת שווא, שהרי במציאות המנוחה נרצחה בתוך התא וגם רוצחה היה בתוכו!

315. **<u>על ידו היה קצת דם</u>** –הנאשם אמר זאת לארתור במונה מסך 23:52:14, והרי ברור כי במציאות הרוצח אמור התלכלך בדם רב נוכח צמידותו למנוחה, והתזות הדם הרבות והמשמעותיות מהחתכים בצוארה, וראו העובדה שכפות ידיו המגואלות בדם, הותירו את סימניהן הברורים (!) על החלקים העליונים של שני קירות התא (ראה התצלום <u>נ/27</u> וכן מוצג א2 בדיסק סיכומי ההגנה).

316. **<u>הנאשם רצח את המנוחה בדקירה/חתך אחד</u>** - הנאשם אמר זאת במונה מסך 23:52:23, ואולם הוסכם על מומחי שני הצדדים כי המנוחה נרצחה במציאות באמצעות מספר חתכים שנחתכה בצוארה.

317. **<u>המנוחה ביקשה מהנאשם סיגריה ומשסירב, קיללה אותו, כשבמציאות היא תיעבה אפילו את ריחה ואת ריח העשן</u>** - וראו העובדה כי הנאשם סיפר זאת במונה מסך 23:48:16, וכן ציין כי אחרי שהיא קיללה אותו, הוא רדף אחריה עד שהשיגה, ורצח אותה. ואולם, חברותיה הטובות של המנוחה סיפרו כי במציאות היא סלדה מסיגריות, ואפילו מהריח שלהן.

וראו הודעת <u>ספיר תירוש</u> מיום 22.12.06 <u>ת/407</u>, עמ' 1 (18-24).
וראו הודעת <u>שי יפרח</u> מיום 24.12.06, <u>נ/35ב</u>, עמ' 1 (2-6), וכן עדותה במשפט החוזר בע"ע 1670.
וראו העובדה שהנאשם זנח גם גרסה זו ולא חזר עליה יותר. בשיחזור הוא סיפר, כידוע, במונה מסך 19:33:44 כי פגש את המנוחה בגרם המדרגות (הקרוב לשירותי המורות) והיא אמרה לו שהרוסים תופסים את מקומות העבודה והוא "בן זונה" (ככה סתם בא לה לקלל...איזה יופי של הגיון...).

וראו העובדה כי חברותיה של המנוחה סיפרו כי היא גם כלל לא היתה מקללת: ספיר תירוש, בהודעתה מיום 22.12.06 ת/407, עמ' 1 (13-17), טניה בלוצ'רקובסקי, בהודעתה נ/131, ושי יפרח, בהודעתה נ/35ב.

318. **"טעותו הגדולה" היתה אי ניקוי טיפות הדם בשירותי הבנים** - וראו גם "קשקושו" זה ממש בתחילת ה"התוודות", במונה מסך 10:40:23.

ואולם, מדובר בשטות מוחלטת, ומהסיבות הבאות:

ראשית, הנאשם סיפר לארתור כי ידו התלכלכה במספר טיפות "קטנות", ועל להב הסכין היה מעט דם קרוש. כיצד, אם כן, הגיעו טיפות דם לתא השירותים בשירותי הבנים?! כידוע, הנאשם שיחזר בסרט השיחזור, במונה מסך 12:55:19, כי ראה באחד מתאי שירותי הבנים (אליהם ירד כביכול לאחר הרצח בשירותי הבנות) טיפות דם על הרצפה ליד האסלה, וכי לא ניגב אותן.

שנית, במציאות לא היה דם בשירותי הבנים ביום הרצח, וראו בפירוט בנדון בסע' 477-479 להלן!

שלישית, למרבה האבסורד הנאשם "הוטרד" מכמה טיפות שהיו כביכול על רצפת שירותי הבנים במקום שיהיה מוטרד משפע התזות הדם שהתעופפו לארבע רוחות השמים בתוך התא, ומהמאבק שלו עם המנוחה, שבודאי הכתימוהו בדי והותר דם!

319. **הנאשם רצח את המנוחה ללא כפפות** - וראו העובדה כי הנאשם סיפר זאת במונה מסך **23:57:37** (וכך גם אמר גם בחקירתו ביום 15.12.06 במונה דיסק מ.ט 167/06 חלק 2 מונה דיסק 25:20 כי הוא איננו עובד עם כפפות, ובהתאם לזאת גם הדגים במהלך שיחזורו כיצד ניגב כביכול את "טביעות אצבעותיו" מעל משקוף הדלת, במונה מסך 19:48:24 – 19:48:43).

ברור כי מדובר בשקר משום שמוסכם כי במציאות מדובר בתא צפוף מאד, ועוד במהלך מאבק בינו לבין המנוחה מ"מרחק אפס". בנתונים אלה אם הוא היה דובר אמת, היתה חייבת להמצא לפחות ט.א אחת שלו: על המנעול הפנימי של דלת התא (ה"פרפר", בעת שנעל את הדלת מבפנים) ו/או במיוחד על שתי קורות הקירות, שעליהן ממש הטביע בכח ובעוצמה את כפות ידיו ואצבעותיו בעת שקפץ החוצה מהתא (וראו בנדון חיזוק 7ב לאדיר בסע' 883 להלן) ו/או על דלת התא (משני צידיה) ו/או על קירותיו ו/או על ידית דלת התא.

320. **הנאשם ברח מיד לאחר הרצח, ולא התנקה בתא ו/או בתא הסמוך** - וראו העובדה כי הנאשם סיפר זאת במונה מסך 23:48:55 ואילך, ואולם במציאות נמצאו כתמי דם בתא השלישי, המלמדים כי לאחר הרצח הרוצח יצא מהתא מלמעלה ועבר לתא השלישי.

321. **המנוחה היתה עם צמות** - הנאשם סיפר זאת במונה מסך 00:03:25 ואילך, ואולם במציאות המנוחה נמצאה, כידוע, עם שיער שחור ארוך ופזור, וגומיה על פרק ידה.

<u>פרק תשעה עשר: הנאשם לא ידע דבר על פציעות מיוחדות שחוותה המנוחה: שבע חבלות בראשה וכן חתך בשורש כף ידה השמאלית, שבוצע לאחר שכבר מתה</u>!

<u>לגבי שבע החבלות בראשה של המנוחה</u>

322. מומחי ההגנה הסכימו כי המנוחה הוכתה מספר פעמים בראשה ע"י רוצחה.

323. וראו בנדון דו"ח הנתיחה של <u>דר. זייצב</u> – <u>ת/442</u>, בע' 5 סע' 8: "בשכבה הפנימית של הקרקפת, באזור הקדקודי – עורפי, נמצאים לפחות 7 מוקדי דימומים בלתי סדירים במימדים עד כ-4.5 עד 5 ס"מ בצבע אדום כהה".

כמו כן, ממש בסיום חוו"ד ציין דר. זייצב כי: "בנוסף נמצאו דימומים בשכבה הפנימית של הקרקפת, ש**נגרמו מחבלות קהות ישירות (מכות) או בלתי ישירות (נפילות)** סמוך למוות וללא קשר סיבתי בינן לבין המוות".

324. ב<u>עדותו</u> במשפט החוזר הסכים <u>דר. זייצב</u> בע' 2329 (27, 28) כי לא תתכנה שבע חבלות מנפילה(!) כלומר ש<u>**המנוחה הוכתה בראשה**</u>! הואיל וגם לא תתכנה 3, 4, 5, 6 ו-7 נפילות על הראש, אז ניתן להניח בסבירות גבוהה מאד גם כי <u>**המנוחה הוכתה מספר פעמים בראשה**</u>!

325. וראו חוו"ד דר. <u>מאיה פורמן</u>, <u>נ/141</u>, בע' 8, 9 בה הסכימה עקרונית עם הממצא הנדון של דר. זייצב, אולם הדגישה בסיום חוות דעתה כי (<u>ההדגשה במקור</u>): "**המצאות לפחות שבעה מוקדים של דימומים מתיישבת עם לפחות שבע חבלות, אלא אם נגרמו בעקבות מגע ממשטח בלתי סדיר**".

הואיל וכל המשטחים בתא היו ישרים, כלומר מאד מאד "סדירים", וגם המוחות של כולנו הם מאד מאוד סדירים, והנאשם גם לא הספיק להמציא איזה "נבוט" אימתני עם זיזים לא סדירים, אזי <u>**ברור שהמנוחה הוכתה בראשה שבע פעמים**</u>!

326. בסיכומיה של הפרקליטות, בע' 557 למעלה, היא טענה עוד טענה פנטסטית, המתעלמת מהסכמת הצדדים שנסקרה לעיל. לפי טענתה המנוחה היתה "נחום תקום", כלומר נפלה ועמדה, נפלה ועמדה, נפלה ועמדה, נפלה ועמדה. לת<u>פא</u>רת מדינת ישראל.

327. כאמור בכותרת, <u>הנאשם לא הזכיר ב"התוודות" לארתור ו/או בחקירותיו שום אלימות כלפי ראשה של המנוחה, אלא להיפך, שהרי תיאר את נפילתה המיידית לאחר החיתוך היחיד בצואר</u>. יתר על כן, הוא אף שלל זאת מפורשות בחקירתו, וראו במ.ט 172 דיסק 1 חלק 3 החל ממונה דיסק 48:00: "<u>לא, לא נגעתי בראש. על הראש אני לא עושה</u>".

<u>לגבי החתך לאחר המוות בשורש כף ידה השמאלית של המנוחה</u> (וראו גם בסע' 235 לעיל וכן 395, 498 להלן):

328. ראו בדו"ח הנתיחה, <u>ת/442</u>, בע' 5 סע' <u>6 ג</u>, בע' 8 סע' 4, ו<u>בעמוד האחרון באמצע</u>, כי בשורש כף ידה של המנוחה התגלה חתך ללא דימום בקרקעיתו, וכי הוא **<u>נגרם אחרי המוות</u>**!

329. וראו גם במזכר התשובה <u>ת/445</u> שבו שב דר. זייצב וכתב כי חתך זה נגרם **<u>לאחר מותה של המנוחה</u>**! (לאחר מכן "התהפך", כידוע, בעדותו במשפט החוזר, באופן לא מקצועי, תמוה, ולא מעורר כבוד, וטען כי החתך מתאים כביכול להיות פצע הגנה...).

330. וראו גם <u>נ/113א</u> – חוו"ד המשלימה של <u>דר. קוגל</u>, שבה כתב בע' 2-4 כי הוא מסכים עם קביעת דר. זייצב כי חתך זה נגרם אחרי מותה של המנוחה (ולא מסכים עם שינוי דעתו המאוחר, והלא אמין בעליל, של דר. זייצב, ולפיו מדובר כביכול בפצע הגנה).

331. אך מובן הוא כי לו היה הנאשם רוצח את המנוחה, הוא כמובן היה מספר לארתור ו/או לחוקרים כי חתך את המנוחה גם לאחר מותה.

332. יתרה מזו, אף אם היה רוצה להסתיר את העובדה שחתך אותה גם אחרי שמתה, הוא עדיין היה חושף את העובדה שחתך אותה שם, מבלי לדעת כמובן כי מדע הרפואה המשפטית יסגיר את המועד בו בוצע החתך. כמו כן, יודגש כי אפילו לאחר הדחת החוקרים הבוטה, כל שהצליח לומר במסגרת "שיפור" גרסתו היה שחתך את המנוחה בגב אמת יד ימין, מה שכמובן גם לא התאים למציאות.

אי ידיעת שתי פציעות מיוחדות אלה של המנוחה אומרת דרשני, ומצביעה על חפותו של הנאשם.

<u>וראו הפירוט לגבי התנהלותו הבלתי חוקית ממש של דר. זייצב, אשר ממש פעל כשלוח של המשטרה והפרקליטות, בנסיון לעוות את המציאות לשם הפללת הנאשם, בנספח 1 לסיכומי ההגנה (תת פרק ה"פרט המוכמן" של החתך בשורש כף היד)</u>.

<u>פרק עשרים: הנאשם לא ידע כי הרוצח הוריד את מכסה האסלה, והניח עליו את גופת המנוחה.</u>

333. אין מחלוקת כי מכסה האסלה היה מורם בעת שהמנוחה נחתכה בצוארה בתוך התא, וזאת משום שעל הצד הפנימי של מכסה האסלה התגלו כתמי דם שהגיעו אליו כתוצאה מהתזת דמה במהלך הרצח, וראו תצלומי הזירה 180-182.

334. אין גם מחלוקת כי בעת שהתגלתה גופת המנוחה, היא היתה מונחת על מכסה האסלה, שכבר הורד למצב מאוזן ע"י הרוצח, וראו תצלומים נ/1, וכן תצלומי הזירה 63, 65, 72.

335. מכאן כמובן המסקנה כי לאחר שהמנוחה נרצחה, וכנראה נפלה על רצפת התא, הרוצח הוריד את מכסה האסלה, הרימה מהרצפה והניחה על מכסה האסלה המורד.

336. הכל יסכימו כי מי שרצח את המנוחה בודאי ידע וזכר כי אחרי מותה הניחה על מכסה האסלה המורד. כמו כן יסכימו כי מי שרצח את המנוחה וכבר מודה בכך, ומבקש שוב ושוב מהחוקרים כי יספרו לו "**איך רצחו אותה**" ו"**איך זה היה**" **ו"איך זה קרה**" (ראו סע' 395 להלן), כדי שהודאתו תתקבל כ"הודאה בלב נקי", והוא יזכה להקלה מאד משמעותית בעונש, היה מספר לחוקרים את האמור לעיל!

337. <u>ואולם</u>, כידוע, לא רק שהנאשם לא סיפר זאת, לא במסגרת "התוודותו" לארתור וגם לא במסגרת הודאתו, אלא שב"התוודותו סיפר כי בכלל לא נכנס לתא אז כיצד יניח את המנוחה על מכסה האסלה??

338. יתר על כן, גם במסגרת שיחזורו, כשטיפס פעמיים על האסלה, פעם ראשונה בדימוי הקפיצה (מונה מסך 36 :19:47) ופעם שניה בהדגמתה בפועל (מונה מסך 23 :20:08) <u>הוא כלל לא הזכיר בעלותו על האסלה כי במציאות הוא טיפס על גופת המנוחה</u>(!), אלא להיפך. הוא הציע במונה מסך 39-56 :19:47 אפשרות שהמכסה נפל בזמן הקפיצה מהתא, והרי חייב היה לדעת שהיתה שרועה כבר על המכסה לו אכן היה רוצחה!

339. גם <u>סשה</u>, ש<u>המציא</u> את תוכן המזכר <u>ת/144</u> (בחקירה הלא מצולמת שחידש ביוזמתו לאחר סיום החקירה הרשמית), לפיו עובר לשיחזור הנאשם כביכול אמר לו ש"..כנראה שעליתי על <u>אסלה</u>", לא "השכיל" להמציא משהו יותר אותנטי בשמו של הנאשם.

340. **ופה קבור הכלב! שניהם המציאו! גם הנאשם וגם סשה! שניהם לא באמת "חיו" את הזירה ואת הרצח (הנאשם לא "חי" אותו, וסשה לא "חי" אותו דרך הנאשם), ומכאן הדיווח האנמי על הטיפוס על ה"אסלה"!**

341. בגלל שתנוחת המנוחה אחרי מותה היתה מיוחדת, יורם וסשה עשו מאמצים כבירים לחלצה מפיו של הנאשם. לכן הם חקרו אותו שעות על גבי שעות, ביום 19.12.06, לפני השיחזור וכן לאחריו (באמצעות אנטולי), וביום 21.12.06, והתישו אותו בשאלות חוזרות ונישנות מה עשה אחרי שהמנוחה מתה וכו'.

הוא מצדו לא ידע, לא רק כיצד הוא אמור להניח את המנוחה, אלא גם כיצד הוא אמור להניח את דעתם. לכן הוא מסר כעשר גרסאות שונות מה עשה כביכול עם המנוחה ו/או בכלל אחרי שהיא מתה, ולא הצליח "לספק את הסחורה", עד שברוב ייאושו (ביום 21.12) זעק לעזרה, ותוך שהוא בוכה חזר ואמר שהוא לא ראה ולא יודע כיצד שכבה, וכן הסיק מההתענינות האובססיבית בתנוחתה אחרי המוות כי המנוחה אכן נאנסה, ואפילו כי יתכן שבהמשך אולי היה ניסיון אונס נוסף ושנותרה עם מכנסים מופשלים. לכן המציא גם מניע חדש, הזוי ומופרך לחלוטין לכך ש"רצח" את המנוחה, כאילו הוא עצמו הותקף מינית בילדותו, תוך שהוא מבקש שהם יגידו לו את כל הפרטים והוא כבר יספר "הכל" בהתאם, ויחתום "על הכל".

וראו כל הפירוט בנדון בסע' 436-446 להלן).

<u>**פרק עשרים ואחד: לא נמצאה אף ראיה פורנזית שקושרת את הנאשם לזירת הרצח, וגם עובדה זו תומכת מאד בחפותו.**</u>

342. כידוע, לא נמצאה בזירה, דהיינו בתא ו/או בחדר השירותים ו/או על בגדי המנוחה ו/או על נעליה ראיית דנ״א של הנאשם ו/או ט.א שלו, באמצעות שערתו, דמו, רוקו, עורו,זרעו שתנו או זיעתו.
כמו כן, לא נמצא דנ״א של המנוחה ו/או ט.א שלה על בגדיו ו/או נעליו ו/או כליו ו/או תיקו של הנאשם, שאותם לבש/נעל או השתמש בהם ביום הרצח.
בהקשר זה טענה הפרקליטות בסיכומיה בע׳ 118 גם את הטענה המטעה ולפיה דמה של המנוחה מיסך כביכול על כל דנ״א אפשרי, ולכן כביכול לא נמצא דמו של הנאשם על בגדיה.
ואולם, שתי עובדות מפריכות את גם את נסיון ההטעייה הזה. <u>הראשונה</u>: העובדה כי דמה של המנוחה מיסך (וגם רק לפני 15 שנה) על דנ״א נקבי בלבד, ולכן בגדיה, כמו גם החומר מתחת לציפורניה (כידוע), נבדקו לגבי נוכחות של כרומוסום Y בלבד.
<u>השניה</u>: אילו הפרקליטות היתה מאמינה לעצמה אז היא לא היתה ״משתגעת״ ומבצעת חקירה פורנזית חדשה בין החודשים אוגוסט עד דצמבר 2021, ובודקת שוב את כל בגדי המנוחה במטרה למצוא עליהם דנ״א של הנאשם.

343. **ראיה פורנזית שכזו היה מצופה במיוחד שתימצא לאור העובדה שהתא היה, כאמור, מאד צר (153x74 ס״מ, כולל האסלה), ובנוסף הוסכם כי התחולל בתוכו מאבק בין הרוצח לבין המנוחה**! (וראו בנדון בסע׳ 228 לעיל).

344. יתר על כן, הנאשם, כידוע, סיפר לארתור במסגרת ה״התוודות״ מיום 18.12.06, כי <u>הוא רצח את המנוחה בלא שחבש כפפות לידיו</u>(!) (וראו בנדון 18.12.06 מונה מסך 37:57:23) ואף אמר והראה בשיחזורו כיצד ניגב כביכול את טביעות אצבעותיו מעל משקוף הדלת, אחרי שקפץ כביכול החוצה מהתא. וראו במונה מסך 24:48:19 – 43:48:19).
מכאן עולה התהיה, מקל וחומר, לאיפה ״נעלמו״ כל טביעות אצבעותיו, אם הודאתו היתה הודאת אמת!
345. לא זו אף זו, **<u>על נעלי הסלמנדר שאיתן עבד הנאשם ביום הרצח (מוצג 67g) לא נצפו בעין כתמי דם (ת/432 ע׳ 15 סע׳ 3) ואפילו לא חח״דים, בבדיקת פנול פתלאין (ת/432 בע׳ 16 סע׳ 4), ואפילו לא שרידי דם סמוי, בבדיקת ״בלו סטאר״</u>**, כפי שיסוקר להלן. זאת משום שתוצאת בדיקות אלה, הגם שהן מהוות ״ממצא שלילי פורנזי״, מגיעה לדרגה של הוכחה פוזטיבית נוספת לחפות הנאשם!
346. ודוק, <u>נעלי הנאשם מדגימות אבסורד נוסף, המצטרף להעדרן של טביעות אצבעותיו של הנאשם בזירת הרצח למרות שהוא רצח כביכול ללא כפפות</u>...

האבסורד נעוץ בשתי עובדות:

א. בעובדה שלא נמצא רסיס דם על/בתוך חריצי סוליות נעליו למרות שהן היו אמורות לבוסס בתוך שלולית דמה של המנוחה או למצער בכתמי דמה על רצפת התא וגם "לחטוף" טיפות דם של המנוחה מלמעלה (כפי שלכאורה "חטפו" עקבות זרות 4, 5, 6 שעל הרצפה, וראו חוו"ד נ/148 של מעבדת סימנים בצירוף סע' 10 בחוו"ד של פול קיש, נ/149).

ב. בעובדה כי לגרסת הפרקליטות, בהתאם לחוו"ד של ירון שור, ת/385, הנאשם הותיר על מכנסי המנוחה לא פחות משמונה(!) טביעות נעל מדממות, לפני שקפץ מהתא החוצה: ט"נ 1, 2, 3, 4 (על מכנס שמאל) ו- 5, 6 (על מכנס ימין), כשעקבה 5 כוללת עוד שתי ט"נ חופפות חלקית, ועקבות 4, 6 שימשו כביכול את הנאשם כמקפצה מירכיה של המנוחה אל מחוץ לתא.

לאיפה, אפוא, נעלם הדם מהסוליות??

347. העדרה הבלתי הגיוני בעליל של ראיה פורנזית של הנאשם, הקושרת אותו ישירות לרצח המנוחה, הטריד את מנוחתה של הפרקליטות, שלא לומר הטריף את מנוחתה, אחרי ההחלטה על קיום משפט חוזר לנאשם. מצב "מדליק זרקורי חפות" זה לא הוליד, "חלילה", את הסכמתה לזיכויו של הנאשם אלא, כאמור, "הכרזת מלחמה" חדשה נגד הנאשם וסגירת התיק נגד א.ק. זאת בצירוף שני "מסעות ציד ודיג" אחר ה-דנ"א שלו ו/או ה-דנ"א של המנוחה, על פריטיה ו/או על פריטיו, וזאת תוך כדי ניהול המשפט החוזר! (וראו בנדון שתי חוות הדעת של המעבדה הביולוגית מחודשים אוקטובר 2021 ופברואר 2022- נ/104, נ/105 וכן בסע' 702-705 לעיל את זעקתו המרה של הח"מ, בגין התנהלות זו של הפרקליטות, שפגעה קשות בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן, ובמיוחד למשפט חוזר הוגן).

העדרם של כתמי דם ואפילו שרידי דם סמוי מנעלי הסלמנדר של הנאשם

348. ראשית, חובה להעלות על נס את חוסר ההגיון בטענת החוקרים והפרקליטות כי הנאשם זרק את מכנסי העבודה שלו במוצ"ש, שלושה ימים לאחר הרצח, משום שהם כביכול היו "נגועים" בכתמי דמה של המנוחה! זאת משום שמוסכם כי **את נעליו, חולצתו, הקרדיגן, הגרביים, והחגורה שלו, הוא לא זרק**(!), והרי **כל אלה היו אמורים להיות אף הם מוכתמים בדמה של המנוחה!** אז למה "היפלה" אותם לרעה ביחס למכנסיו (או ההפך)?....

אז מדוע הנאשם לא השליכן ביחד עם מכנסיו?! ומקל וחומר משום שהיו אמורות היו להיות מוכתמות מאד בדם. הרי לא הגיוני בעליל כי הוא פיתח רגש אהבה מיוחד לנעליו המשומשות, המרופטות והמלוכלכות.

יתר על כן, מוסכם הרי כי נתפסו ברשותו עוד חמישה סוגי נעליים נוספים (ראו חוו"ד ירון שור, ת/385 בע' 2, 3 וכן עדותו בע' 1721 כי נתפסו 6 זוגות נעליים של הנאשם), שהוא היה יכול כמובן להשתמש באחד מהם במקום נעלי הסלמנדר.

349. את ההחלטה של הפרקליטות והחוקרים לבדוק את נעלי הנאשם לנוכחות חומר ה"בלוסטאר", שאמור לגלות נוכחות דם סמוי לאחר שנשטף מפריט מסוים, נימקה הפרקליטות בטענה כי נעלי הנאשם נתפסו כשהן נקיות כביכול, כלומר מעוררות חשד.
ואולם, במציאות תצלומיהן מיום מעצר הנאשם, נ/153 וכן כמוצג יג' בדיסק סיכומי ההגנה, מוכיחים כי הן היו מלאות בלכלוך רב, שדבק בהן מלמעלה וכן מלמטה. בנעל ימין ניתן להבחין בכתמי צבע וסיד רבים צמודים לסוליה, ובסוליה עצמה בלכלוכים רבים בחריצים, כולל חלקי אבנים, דבק, צבע וסיד. ניתן אף להבחין בחתיכות מסטיק קטנות בצבע ורוד ובחתיכות עשב. המצב זהה בסוליית נעל שמאל.

350. לגבי העובדה כי הנאשם עוד הספיק לעבוד אצל ראובן ג'נאח בימים 10.12.06, 11.12.06, הפרקליטות יכולה כמובן לטעון כי הוא ניקה את נעליו לפני שהלך לעבוד אצל ג'נאח, והן התלכלכו שוב באותם יומיים, אך מדובר גם בטענה חדשה וגם בטענה בעלמא, ללא שום ביסוס.

351. המסקנה המתחייבת מכל האמור לעיל עד כה היא כי עצם הרעיון של החוקרים ו/או הפרקליטות לחפש בכלל שרידי דם סמוי בנעלי הסלמנדר, שבמראה עיניים קפדני ניצפו עליהן ובהן רק לכלוכי צבע (אפילו לא אדום) ולכלוכים רגילים אחרים, לא ביולוגיים, היה זלזלול באינטליגנציה(!) ולימד על קבעון מחשבתי מהסוג שכמעט הביא עלינו כליה ביום כיפור 6.10.73 (והמח מזדעדזע כל פעם מחדש).
מה הם חשבו לעצמם? שהנאשם היה מאוהב בנעליו כמו ברוך במגפיו, עד כדי כך שמיד לאחר הרצח הוא ניקה אותן בספירט כל שעתיים?? והיכן הוא ניקה אותן בכלל?? הרי הוא התגורר עם אולגה אשתו בבית הוריה; והרי לא בכדי חמותו ראתה, כידוע, במוצ"ש את מכנסי העבודה שזרק בפח, ושאלה אותו מדוע זרקם, ובאותה מידה כנראה שמלאכת קרצוף הנעליים לא היתה חומקת מעיניה ומעיני שאר דרי הבית.
ומאיפה הביא את חומרי הניקוי?? מישהו בכלל תפס אקונומיקה בכליו?
כל האמור בסעיף זה ובקודמו לעיל, וכל שייכתב להלן בנושא הנעליים, הוא אפוא תולדה של רדיפה מובהקת(!) וחוסר רצון של החוקרים והפרקליטות להודות במשקל הנמוך עד אפסי של "ראיית הדגל" הפורנזית מטעמם במשפט הראשון - חוו"ד מומחה טביעות הנעל, ירון שור.

352. בשנת 2007, בדקה דר. מיה פרוינד, ראש מעבדה ביולוגית לשעבר, את נעלי הנאשם בבדיקת בלוסטאר, שנועדה לאתר שרידי דם סמוי גם לאחר ניקוי שטיפת החפץ הנבדק בחומרי ניקוי.

עפ״י חוות דעתה, ת/433, בסע׳ 1 ״זוג הנעליים [של הנאשם] נסרק באמצעות ׳בלוסטאר׳. בששה אזורים שונים על פני הנעליים התקבלה תוצאה חיובית לחומר זה״. ששת האיזורים היו: ״**בנעל ימין**, לשון ועקב״,וכן פנים הנעל וההאיזור הקדמי של הסוליה, ומ**נעל שמאל**: לשון, ולשון לאחר קילוף (וראו אישור דר. פרוינד והפרקליטות לכך בע׳ 2259, 2260).

אם כן, **בשום מקום על גבי סוליית נעל שמאל לא נמצא אפילו תוצאה חיובית לבלוסטאר**(!) שהוסכם כי הינו חומר רגיש ביותר (ביחס של 1:10,000), שפעמים רבות מראה תוצאה חיובית למרות שבמציאות היא לא נובעת מנוכחות אמיתית של דם סמוי (שנשטף) אלא דווקא מנוכחות של חומרים אחרים – מה שקרוי false positive (ובמיוחד לנוכח החריצים בסוליית הסלמנדר, בהם לחומר יש אפשרות להצטבר) כמוסבר בסע׳ 2 ב לחוווה״ד (וראו עדות דר. פרוינד לגבי רגישות החומר הרבה בע׳ 2261, 2279).

כמו כן, בשתיים בלבד מתוך שש התוצאות החיוביות לבלוסטאר, שהתקבלו כאמור (בלשון ועקב נעל ימין), הופק פרופיל דנ״א, שלא היה שייך למנוחה!

המסקנה היא כי **בסוליית נעל שמאל של הנאשם כלל לא היה דם, וזאת למרות שהולידה והטביעה כביכול ארבע ״עקבות״ עפ״י חוו״ד ירון שור (1-4, על המכנס השמאלי של המנוחה, ומתוכן שלוש ה״עקבות״ הראשונות, בעלות הדירוג הגבוה מבין השש!), ולפיכך היתה אמורה להיות מלאה בדם, ולכן ברור כי כלל לא דרכה בדם, וכי הנאשם חף מאשמה!**

וראו דברי **בהמ״ש הנכבד** למומחה התביעה ירון שור בע׳ 1709-1715 לפרוט המשפט החוזר: בהנחה שלא נמצאו שרידי דם, שטפו, לא שטפו, מה זה עושה לכל הסטטיסטיקה שאדוני עוסק בה אם זו הנעל [שלפי חוות דעתך] שהטביעה עקבה על הג׳ינס? – שור מתעקש שזה לא עושה לא כלום, ובהמ״ש הנכבד שוב חוזר על השאלה: נניח שברור שלא שטף ואין שרידי דם. שור משיב תשובה נטולת הגיון ואמינות, ולפיה הג׳ינס ספג את כל הדם מהסוליות.... החי״מ כמובן מעיר כי לא נמצא דם גם בחריצים של הסוליות...

353. כמו כן, ראו העובדה כי עפ״י חווה״ד הראשית של דר. פרוינד, ת/432, בע׳ 16 סע׳ 4 **נערכה לנעלי הנאשם (מוצג 67g) בדיקה לנוכחות חח״ד, בחומר פנול פתלאין, והתקבלה תוצאה שלילית**!

וראו עדות דר. פרוינד בע׳ 2262, 2263 כי המסקנה היא שאין עקבות דם וכי יכול להיות שנעליו פשוט לא נוקו ולא היה דם!

354. **ניסוי שטיפת הדם מסוגי נעליים שונות, שערך מומחה התביעה ירון שור**: במהלך המשפט החוזר הגישה הפרקליטות ניסוי שערך המומחה מטעמה ירון שור בשנת 2009, ת/397, במסגרת עדות הזמה כנגד טענת הנאשם במשפט הראשון וכן מומחה ההגנה

מטעמו, כי העדר חח"ד בנעליו, כמו גם תוצאות בדיקת ה"בלוסטאר", נ/43, מלמדים על חפותו.

וראו אישורו בנדון בע' 1920 וכן עדותו בע' 1931: "**היתה בהחלט בעיה בוערת במהלך שמיעתו של תיק זדורוב, וזאת הבעיה שרצינו לפתור**".

בע' 1924-1932 הוא אישר וסיפר כי לניסוי היו שלוש מטרות: בדיקת ראיה בעין/אי ראיה של כתמי דם, איתור דנ"א בדם, וביניהן: איתור במעבדה של שרידי דם, ללא דנ"א, וזאת באמצעות ה"בלוסטאר". בע' 1926 הוא אישר כי **אחרי כל שטיפות וניקוי הדם שביצע בניסוי, באמצעות חומרי ניקוי שונים, ועל נעליים שונות, ה"בלו סטאר" חשף בכל המקרים את שרידי הדם הסמוי!**

כמו כן, **הניסוי הוכיח כי מנעל שנשטפה לא ניתן יהיה להפיק פרופיל דנ"א, ואולם מנעל ימין של הנאשם, הופק, כידוע בשני מקומות פרופיל דנ"א**.

העובדה כי בסוליית נעל שמאל של הנאשם לא התגלה בכלל "בלוסטאר" מוכיחה אפוא, מקל וחומר, נוכח רגישותו הגבוהה של החומר, כי לא היה בנעליו דם, וכי הוא חף מאשמה!

עינינו הרואות כי **בפרקליטות הבינו כבר במהלך המשפט הראשון כי גם בסוגיה זו חפותו של הנאשם מזדקרת, ולכן יזמו את הניסוי, ואולם הוא הפך את חפותו של הנאשם לעוד יותר מוצקה ואף למוחלטת.**

355. בשנת 2022, במסגרת החקירה הרביעית (והשלישית הפורנזית) כנגד הנאשם, פנתה הפרקליטות לרפ"ק עודד ארזה מהמשטרה וביקשה ממנו בשני מכתבים מימים 2.1.22, 12.1.22 – נ/144, 145, לבצע שורת בדיקות פורנזיות ואחרות. בהמשך לזאת מעבדת מז"פ במטא"ר בדקה שוב את נעלי הנאשם, ואף צילמה את תהליך הבדיקה, וראו סרטוני הבדיקה המאלפים בתוך התקן האיכסון הנייד, **נ/112 (המלצת צפייה של 5 כוכבים).**

אנשי מז"פ נצפים כשהם גוזרים, קורעים, חורטים, חותכים ובודקים כל מילימטר(!) בנעלי הנאשם, ובסוף, לקינוח, מבצעים בדיקת "בלו סטאר" נוספת לנעליים. כל זאת לשווא, ועל כך כבר אמר (בפראפרזה) קהלת: "מה שלא היה, הוא שלא יהיה, ואין כל חדש תחת השמש" (וראו הממצאים בחוות"ד המעבדה הביולוגית נ/105).

356. ולסיום, מן הראוי לציין כי גם על תיק הבגדים של הנאשם ובתוכו לא ניצפו בבדיקה ויזואלית חחדי"ם, והדבר אומר דרשני!

<u>פרק עשרים ושניים: החוקרים רמסו ושללו את זכות ההיוועצות של הנאשם עם עו"ד, וזאת בשלוש דרכים משולבות:</u>

א. הפיכתו של ארתור המדובב ל"יועצו המשפטי" של הנאשם.

ב. הדחת הנאשם כנגד סניגורו באופן שיימנע משת"פ עמו ומקבלת ייעוץ ממנו.

ג. שידול הנאשם במרמה ליתן "<u>הודאה בלב נקי</u>" ברצח המנוחה (כמו ברוסיה ובאוקראינה) משום שרק היא תצילו כביכול ממאסר עולם, בהתאם לנפקותה המקילה ביותר בשתי ארצות אלה, והקיימת כביכול גם בארץ.
בשל פגיעה עוצמתית זו בזכות ההיוועצות של הנאשם, יש לפסול פסילה פסיקתית את הודאותיו בפני החוקרים ואת שיחזורו, ולחילופין לקבוע כי הם חסרי משקל.

357. על חשיבותה הרבה של זכות ההיוועצות בעו"ד, הנגזרת באופן ישיר מזכות היסוד לייצוג בהליך פלילי, נשברו כבר קולמוסין, ומסיבה זו הח"מ יפנה רק אל פס"ד אחד, שנחשב כפסה"ד המנחה בסוגיה זו בשנים האחרונות: **ע"פ 2868/13, <u>חייבטוב נ' מ"י</u>**.
אותו מקרה, שגם בו הורשע נאשם ברצח עפ"י הודאתו (בפני מדובב) וגם בו היוותה ההודאה את הראיה המרכזית כנגדו (שלמעשה לא היה בלתה דבר וחצי דבר כנגדו) כולל נסיבות ופרטים דומים מאד למקרה דנן.
למרות שהנסיבות באותו מקרה חמורות יותר ברובן מאשר אלה הנוגעות לנאשם במקרה דנן, זוכה חייבטוב בערעור, וזאת בעיקר בשל הפגיעה העוצמתית בזכות ההיוועצות שלו בעו"ד.
הנסיבות החמורות יותר באותו מקרה, שמהן מתבקש בהמ"ש הנכבד ללמוד מקל וחומר למקרה דנן, ולזכות את המערער, הן חמש, ואלו הן:

א. באותו מקרה חפותו של חייבטוב לא נתמכה כלל בראיות מזכות, ואולם במקרה דנן נסקרו בפרקים השלישי עד התשיעי לעיל שפע ראיות, מדעיות ושאינן מדעיות, <u>המוכיחות פוזטיבית</u> את חפותו של הנאשם.

ב. באותו מקרה נקבע כי הודאתו של חייבטוב צלחה את המבחנים הפנימי והחיצוני (סע' 100 לפסה"ד) ואולם הודאתו של הנאשם בתיק דנן נכשלת במבחנים אלה, הן משום שהיא נטולת הגיון פנימי, והן משום שכבר הוכח לעיל כי כל תוכנה נסתר ומופרך ע"י הראיות מזירת הרצח ומגופת המנוחה! (וראו בנדון בפרקים התשיעי עד התשעה עשר לעיל).

ג. באותו מקרה חייבטוב כלל לא העיד במשפטו(!) וגם סירב לעשות זאת כשבהמ"ש העליון הציע לו להחזיר את הדיון לבהמ"ש המחוזי כדי שישמיע את גרסתו (סע' 69 לפסה"ד) ואולם בתיק דנן הנאשם העיד לאורך שבע ישיבות, וגרסת חפותו לא הופרכה אלא חוזקה בשל הסבריו!

ד. באותו מקרה חייבטוב דיבר עם בני משפחתו באמצעות טלפון שהוחדר לתאו, והם הזהירוהו כי יתכן וחברו לתא הוא מדובב (סע' 17, 77 לפסה"ד), ואולם את הנאשם בתיק דנן אף אחד לא הזהיר כי "יועצו המשפטי" הוא מדובב!

ה. גם באותו מקרה המדובב הציע לחייבטוב את עורך דינו כדי שייצגו, וגם באותו מקרה הוא הוליכו שולל, אולם שם לא היתה "ראיה ברורה" לכך שהמדובב פעל בעצה אחת עם החוקרים (סע' 102 ב לפסה"ד). לעומת זאת במקרה דנן לא רק שיורם אזולאי הודה בחק"נ כי תדרך את ארתור להיות "יועצו המשפטי" של הנאשם, אלא שקיימות ראיות מוצקות לכך שיורם אף קשר קשר פלילי עם המדובבים כנגד הנאשם.

הח"מ יביא אפוא להלן את עיקרי פס"ד חייבטוב, ולאחר מכן יפרט את הראיות המוכיחות את הנטען בכותרת פרק זה, ואשר מצדיק כשלעצמו את זיכוי הנאשם, מקל וחומר, לאורו של פס"ד חייבטוב.

<u>וראו בפס"ד חייבטוב</u>:

בסע' 9, 10, 17, 32, 101-104: **המדובב הוליך שולל את חייבטוב בהציעו לחייבטוב את עורך דינו, שיגיע למחרת לדיון במעצרו, ועוה"ד לא הגיע**. אז חייבטוב ביקש מהחוקרים שיתקשרו לעורך דינו אבל הדבר ככל הנראה לא נעשה, והוא נותר ללא עו"ד. נרשם כי חייבטוב סירב לייצוג סניגור ציבורי, וייצג את עצמו.

בסע' 104 פסקה שלישית, קבע בהמ"ש העליון כי אין לבוא בטרוניה לחייבטוב על שסירב לייצוג עו"ד מזדמן, וכי עובדה זו לא מפחיתה מעוצמת הפגיעה בזכות ההיוועצות שלו.

בסע' 106: בהמ"ש העליון קובע כי **המדובב הוליך שולל את חייבטוב וכי הדבר נעשה "תחת עינם הפקוחה של גורמי החקירה**, אשר לא זו בלבד שלא פעלו על מנת להבטיח את התייצבותו של עורך הדין שהתבקש על ידי המערער, **הם גם לא מנעו את המניפולציה החמורה בה נקט המדובב ,והותירו, הלכה למעשה, את המערער לנפשו**".

בסע' 15: **המדובב הציג את עצמו גם בפני חייבטוב כ"מגה עבריין"**.

סע' 30: **לא תועדו התדרוכים שניתנו למדובב**, כפי שקרה בתיק דנן. ההגנה טענה כי יש למחדל זה משמעות מכרעת לצורך בחינת מהימנותו של המדובב ובאותה מידה להטיל ספק במקצועיות ראש הצח"מ ויתר החוקרים בתיק + סע' 77: **הפרקליטות הסכימה כי אכן העדר התיעוד היה בלתי תקין**. + סע' 94: **פירוט חשיבות תיעוד תדרוך המדובבים** + סע' 106: **בהמ"ש קבע כי הפגמים בדרך הפעלתו של המדובב הם "בראש ובראשונה"**

בהעדר תרשומות ותיעוד לתדרוכי המדובב, כך שאין לדעת מהן ההנחיות שניתנו לו ועד כמה נמסרו לו פרטים אודות האירוע.

סע' 77: הפרקליטות טענה כי בני משפחתו של הנאשם הזהירוהו כי אפשר שחברו לתא הוא מדובב, כך שכביכול זכות ההיוועצות שלו לא נפגעה כל כך, ובתגובה בהמ"ש שאל אותה, ללא מענה מצדה, אם דין אזהרה מבני משפחה הוא כדין אזהרה מעו"ד (שלא היה).

סע' 79 ג: "**נמסר [ע"י הפרקליטות והמשטרה] כי מאז שנת 2006, מועד בו התנהלה החקירה, ננקטו אמצעים רבים כדי לוודא "שהפעלת מדובבים תתבצע בצורה מסודרת עם מינימום תקלות, ומתוך קשב רב לפסיקות בית המשפט הנכבד**". לגבי השינויים, העיד בבית המשפט המחוזי קצין המדובבים הראשי דאז, ובשיחה עם קצין המדובבים הראשי הנוכחי, רפ"ק משה עמר, עלו הדברים הבאים, שיובאו כלשונם:

1. בשנת 2009 **הוקמה חוליית דיבוב ארצית במטה הארצי עם קצין דיבוב ארצי וקציני דיבוב מחוזיים הכפופים אליו, ולא ליחידות החוקרות.**
2. הפעלת מדובב מתבצעת בהתאם לנוהל (סודי) כתוב המתעדכן מעת לעת, עד היום התעדכן שלוש פעמים. הנוהל נכתב ומתעדכן תוך התייעצות צמודה עם הפרקליטות ועובר את אישור הייעוץ המשפטי של המשטרה...
3. נקבעו כללים מחמירים באשר לגיוס מדובבים, בין היתר **נאסר להשתמש** בנרקומנים או **באנשים שהורשעו בעבירות מרמה** וכדומה [בתיק דנן נעשה הפוך, וראו עברו הפלילי של ארתור בעבירת מרמה וסמים, <u>ת/319</u>]
4. **הקצאת מדובב לחקירה נעשית על ידי חוליית הדיבוב ולא על ידי היחידה החוקרת** [בתיק דנן נעשה הפוך].
5. **החוזה עם המדובב מתנה את התגמול בעבודה ולא בהבאת ראיות מפלילות והתגמול מוגבל לגמול כספי בלבד** [בתיק דנן נעשה הפוך, וראו הגמול הכספי העצום שהובטח לארתור בהסכם אם יביא להודאת הנאשם ברצח, אפילו ללא תיעוד! <u>ת/317</u> בסע' 6]
6. **<u>המדובב מבודד מצוות החקירה ואין מגע ישיר ביניהם – תדרוך המדובב נעשה על ידי קצין הדיבוב המחוזי ולא על ידי צוות החקירה, גביית הודעות מהמדובב נעשית על ידי שוטר שאיננו חלק מצוות החקירה</u>.** [בתיק דנן נעשה הפוך. ארתור תודרך, כאמור, ע"י יורם אזולאי (ראו נ/20א ע' 1) שבעדותו אפילו ניסה להתחמק מעובדה זו, בהעדר כל תרשומת בנדון. פשוט כלום! + ראו הראיות לגבי נסיעתו אל ארתור ביום 15.12.06 במסגרת קשירת הקשר הפלילית, שתוצאותיה לא תועדו אף הן, והראיות מלמדות שהוסתרו בכוונת מכוון] + כל הודעותיו של ארתור גם ניגבו ע"י צוות החקירה.
7. החוזה עם המדובב קובע שורה של איסורים ותנאים עליהם מתחייב וחותם המדובב. החוזה כולל, בין היתר, **<u>איסורים מפורשים</u>** על שימוש בסמים במהלך הדיבוב **<u>והתערבות בתחום של הייעוץ המשפטי, כולל השפעה בעניין בחירת עו"ד או במתן</u>**

<u>עצה משפטית</u> ..." [בתיק דנן נעשה הפוך, וארתור הדיח את הנאשם באופן בוטה כנגד סניגורו, וראו בנדון להלן].

סע' 81: הנושא המרכזי הוא קבילות הודייתו של חייבטוב בפני המדובב ולחילופין משקלה. המשיבה איננה טוענת שניתן לבסס הרשעתו על ראיות אחרות מעבר להודייתו.

סע' 87-89: לגבי דוקטורינת הפסילה הפסיקתית – "לבהמ"ש מסור שק"ד לפסול קבילותה של ראיה בפלילים אם הוא נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן..."

מפסיקתו העקבית של בימ"ש זה ניתן לומר כי חומרת העבירה לא תהווה שיקול להמנע מפסילת הראיה בהתאם לדוקטורינת הפסילה הפסיקתית שכן דווקא בעבירות חמורות יש להקפיד על זכותו של הנאשם להליך הוגן..."

סע' 90: זכות ההיוועצות – "**הזכות לייצוג בהליך פלילי נחשבת לאחת מזכויות היסוד של הנאשם ותכליתה להבטיח קיומו של משפט צדק**...זכות זו נגזרת, בין היתר, מעקרון השוויון, לפיו הצדדים במשפט הפלילי – קרי המדינה והנאשם – אמורים להיות שווי מעמד במסגרת ההליך המשפטי. הואיל והמדינה מיוצגת על-ידי פרקליט מקצועי, מן הראוי, בשל עקרון השוויון, כי גם הנאשם יהיה מיוצג על-ידי סנגור..**זכותו של הנאשם להיות מיוצג, נובעת מן ההנחה כי ייצוגו בהליך הפלילי יטיב עימו ועשוי למנוע הרשעות שווא**..."

סע' 91: "כפועל יוצא מזכותם של נאשם ושל חשוד בביצוע עבירה, לייצוג משפטי, נגזרת גם זכות ההיוועצות.."

סע' 92: "על חשיבותה ומעמדה של זכות ההיוועצות, ניתן ללמוד מפסקי דין שונים שבהם הוחלט על פסילתה של הראיה (הודאה או שחזור), בשל הפגיעה המהותית בזכות ההיוועצות. אחד מפסקי הדין הבולטים, מלבד עניין ישששכרוב עצמו, הוא עניין יוני אלזם ז"ל, שבו נפסלה הודאתו של המערער בשל פעולתם של המדובבים, אשר חתרו תחת זכויותיו הבסיסיות של המערער, ובראשן זכות השתיקה וזכות ההיוועצות.."

סע' 94: "**אין ספק, כי הבטחת תמריץ כספי ישיר או טובת הנאה אחרת, בגין השגת הודאה מפלילה, מעצימה עד מאוד את האינטרס האישי של המדובב להגיע לתוצאה הכוללת הודאה בעבירה, ומדרבנת אותו לעשות כל שביכולתו כדי להשיג את הדבר**"

לרבות נקיטת פעולות המצויות על הגבול שבין הפסול למותר. פועל יוצא של התנהלות מסוג זה עלול להיות השגת הודאות שווא והרשעת חפים מפשע" + סע' 106 סיפא: כנ"ל.

בסע' 100: "יש לדחות את טענות ההגנה באשר לקבילות הודייתו של המערער בפני המדובב, כמו גם את הטענות בדבר משקלה הפנימי והחיצוני של ההודיה. במסקנה זו לא תם דיוננו ,ושאלה נפרדת היא, האם הפרת זכויותיו של המערער, ובראשן הפגיעה החמורה בזכות ההיוועצות, צריכות להוביל לפסילת הודייתו של המערער מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית..."

סע' 101-105: ההכרעה בטענות לפסילת ההודיה מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.
סע' 105: "לסיכום, **ולנוכח עוצמת הפגיעה בזכות ההיוועצות של המערער במהלך החקירה, ומאחר שהפגיעה החמורה בזכות זו השליכה על השגתה ועל תוכנה של ההודיה בפני המדובב, יש להורות על פסילתה של הראיה**. זאת, על מנת למנוע פגיעה מהותית ובלתי מידתית בזכותו של המערער להליך הוגן, כמו גם פגיעה בהגינותו של ההליך הפלילי".
סע' 106: לגבי דרך הפעלתו של המדובב והפגמים שנפלו בפעילותו – בהמ"ש מונה את התקלות, שכללו מלבד הטעיית חייבטוב בנושא ייצוגו ע"י עו"ד ומלבד העדר תיעוד תדרוך המדובב, גם את העובדה שלתא המעצר הוכנסו סמים קשים והמדובב השתמש בהם בצוותא עם חייבטוב תוך כדי הדיבוב וכן הבטחת גמול גדול אם יצליח במשימתו.

358. וראו מקרה נוסף של זיכוי נאשם מרצח בשל פגיעה בזכות ההיוועצות של הנאשם, שעליה עוד נוספה, כחומרה כפולה ומכופלת, פעילות בלתי חוקית של המדובב כלפיו! - ע"פ 2869/09, **<u>זינאתי נ' מ"י</u>**.
בע' 23: "...בקשתו [של עד התביעה בדוי] להיפגש עם עורך דינו נדחתה. פגישתו של בדוי עם עורך הדין התקיימה רק למחרת מתן ההודעה. במצב זה, אף אם הבין למחרת את משמעות דבריו, הרי שנסיגה מהם הייתה משמשת נגדו לא פחות מאשר דבקות בהם. **השילוב שנוצר בין הפעלת לחץ בחקירה** (לרבות על ידי טענה כי יש הוכחות קשיחות למעורבותו של בדוי, וכי עוויד העיד נגדו), **יחד עם לחץ של המדובב, בנוסף על מניעת מפגש עם עורך דין למשך שעות ארוכות, הוא שילוב מטריד ומסוכן, ואין לו מקום בחקירה המנוהלת באופן תקין".**
וכן: "טענת המערערים כי הודעתו של בדוי ניתנה תוך שימוש באמצעי חקירה פסולים, המטילים בספק את אמינותה, היא מורכבת יותר. העובדה כי המדובב פעל באופן אקטיבי לעודד את בדוי לשקר לחוקריו, ואף סייע בגיבוש השקר (ואין נפקא מינה אם היה מוביל המהלך או רק שותף לו) מטילה צל כבד על קבילותה של ההודעה כולה, וזאת, מהחשש כי מדובר בהודעת שווא. בהקשר זה, **בחינת ההצדקות לזכויות חשודים מגלה מערך כפול. תכליתן האחת של זכויות אלו למנוע פגיעה בחשוד ובזכויות האדם שלו בעת החקירה. תכלית זו היא שנדונה לעיל. תכלית חשובה לא פחות של זכויות חשודים היא מימוש תכלית גילוי האמת במשפט הפלילי. במקום בו גורמי החקירה שותלים ראיות או מסייעים להתגבשותן, בין אם במכוון בין אם ברשלנות, מתערערת עצם מהותו של ההליך הפלילי**. במקרה הנוכחי, אף לפי התמליל שהוגש לבית המשפט קמא על ידי המשיבה, עולה חשד ממשי שגורמי החקירה סייעו בגיבוש גרסה שלמה המפלילה את שלושת החשודים שהיו ברשותם. חשד זה יכול להוביל, במקרים חריגים, אף לפסילתה של הראייה כולה. ודוק, **כלל הפסלות ההלכתי התפתח בעיקר**

בהקשר של פעולות חקירה אסורות, אף במקום בו אלו אינן מטילות ספק באשר לאמיתותן של הראיות (כך, אין חולק כי בפרשת יששכרוב שבמסגרתה גובש כלל הפסיקה ההלכתית, ההודעה שנפסלה לא נפסלה בשל פגם במהימנותה, ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (לא פורסם, 4.5.06). **במקרה בו פעולות החקירה האסורות יוצרות חשש של ממש לעצם מהימנותה של הראייה מן הראוי להחמיר ברף המשפטי הדרוש לשם קבלתה. במקרה בו מוצא בית המשפט כי קיים חשש של ממש כי הראיה אינה מהימנה בשל פעולות החקירה האסורות, יהיה בכך די כדי לדחות את קבלתה של הראיה**".

וחזרה לתיק הנדון.

359. לגבי הוכחת רמיסת זכותו של הנאשם להיוועצות בעו"ד: רמיסה זו החלה, כאמור בסע' 8, 9 לעיל, כשהנאשם נחקר ביום 11.12.06 **תחת אזהרה כחשוד ברצח המנוחה, בלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד בטרם החקירה(!), בלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו(!) ובלא שהחקירה תועדה(!), בניגוד לחוק!** (ראו אימרתו ת/2 וראו עדות יורם אזולאי לגבי העדר התיעוד בע' 248: "תקלה...עד היום לא ידעתי זאת...").
למחרת, 12.12.06, הוא נחקר שוב כחשוד ברצח, (ת/4) **ושוב בלא שהוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, ובלא שהתייעץ עם עו"ד כלשהו**, והפעם נעצר.

360. הוא אמנם לא הודה ברצח בשתי אימרותיו אלה אולם מסר פרטים רבים, ששימשו את החוקרים בהמשך כדי לשכנעו (בשקר) כי הם מפלילים אותו ברצח או למצער מבססים חשד כבד כנגדו שהוא הרוצח, ויתכן כי אם היה מיוצג, כלל לא היה אומר אותם.

361. למחרת, 13.12.06 נחקר חקירה נוספת, **אף היא בטרם נועץ עם עורך דין כלשהו, כשבה הוטחו בו טענות שקריות באשר למציאת דם המנוחה אצלו**. בהמשך היום קרו שני דברים נוספים, הראויים לציון: הנאשם ראה עו"ד לראשונה, דקות ספורות לפני הדיון בבהמ"ש בהארכת מעצרו, ויורם אזולאי תדרך את ארתור טרם כניסתו לתאו של הנאשם באותו ערב (והצטרפותו גם למדובב יבגני, שנכנס לתא כבר יום קודם).

362. על פגישתו הראשונה של הנאשם עם סניגורו, עו"ד אריה הרמלין, בסמוך לפני הארכת מעצרו הראשונה ביום 13.12.06, סיפר הנאשם ליבגני כשש לתא המעצר אחרי הדיון, וראו במונה מסך 31:20:07: "**עורך הדין בא אליי ממש לפני המשפט... הוא לא מדבר ברוסית בכלל**", וכנ"ל במונה מסך 29:20:36: "עורך הדין ניגש אליי ממש לפני המשפט". גם בעדותו בע' 2846 סיפר הנאשם כי: "**פעם ראשונה ראיתי אותו בבית משפט, ממש כמה דקות**, אני אפילו לא זוכר את הפגישה הזאת, **היה משהו, דיבור כזה קטן.... אבל אני לא יודע עברית** כי מתי ביקשתי עורך דין, **ביקשתי עורך דין שמדבר רוסית כי אני לא יודע שפה עברית, הוא לא ידע רוסית ואני לא הצלחתי בעברית להסביר לו איך אני הגעתי לפה**, ואמרתי לך לאישה היא יודעת הכל, **אז היה פגישה רבע שעה משהו כזה**..",

וכנ"ל בע' 2848, שבו הוא גם משיב לשאלת בהמ"ש הנכבד כי גם לפני חקירת 12.12.06 לא הציעו לו עו"ד, והוא לא ראה עו"ד (וכנ"ל בע' 3010): "לא, לא היה, עורך דין. פעם ראשונה שראיתי מתי הביאו אותי לבית משפט מקבל 8 ימים".

כמו כן, גם למדובבים אמר דברים דומים לגבי טיב הפגישה הראשונה (וראו ע' 1082 בתמלילי המדובב).

363. חשוב לציין כי הנאשם היה בטוח כי עו"ד הרמלין הוא סניגור ציבורי, וזאת משום שביקש לקבל סניגור ציבורי שיודע רוסית, ואכן, ראו דבריו לארתור לאחר ששב מהדיון לתא המעצר ביום 13.12.06, במונה מסך 25:10:21: "ארתור: יש לך עורך דין? הנאשם: יש. ארתור: מי? של המדינה (סניגור ציבורי)? (הנאשם מניד בראשו לחיוב) ארתור: חחח. (אמרות נוספות מופיעות בנספח 2 של השתלשלות האירועים)

וראו בנדון גם עדות הנאשם בע' 2871, 2872.

364. באותו יום תדרך ראש הצח"מ יורם אזולאי את ארתור [וראו דברי ארתור בהודעתו הראשונה, נ/20 א, בע' 1 (4,5) יורם הוא שתדרכו], ובין היתר **אמר לארתור שהוא אמור לשמש כיועצו המשפטי של הנאשם!**

וראו בנדון בע' 286 לפרוט'. הח"מ מטיח זאת ביורם במהלך חקירתו הנגדית, משום שכך העיד יורם במפורש במשפט הראשון. בתגובה **יורם אישר כי אכן כך העיד**, ותירץ זאת בכך שכוונתו היתה כביכול לכך שארתור יהיה האיש עם הנסיון הפלילי, הותיק, שמכיר את ההתנהלות של החקירות וכו', ולתת לו (לנאשם) בטחון כזה...

יורם ניסה להתחמק מהמשמעות החמורה של הנחייתו אבל המציאות לימדה כי זה בדיוק מה שהוא הינחה את ארתור, וכי זה בדיוק מה שארתור עשה – הדיר את עוה"ד של הנאשם ממנו, החליפו בעצמו, ובשת"פ נכלולי עם יורם ויתר החוקרים, גרם לנאשם להבין כי התיק "סגור" עליו, כלומר שעם ה"ראיות הרבות" שקיימות כנגדו, הוא יורשע בטוח ברצח המנוחה, ולכן כדאי לו להודות ברצח שלה במסגרת עסקה מקילה כביכול.

365. כבר ביום 11.12.06 החלו החוקרים להטיח בנאשם כי הוא חשוד ברצח, ועם מעצרו, ביום **12.12.06** מגמה זו התחזקה. החוקרים הטיחו בו (ת/4) **חמישה "פרטים מפלילים"**: א. הטענה כי יצא דובר שקר בפוליגרף. ב. העובדה כי זרק את מכנסיו. ג. אוסף הסכינים שהחזיק. ד. הטענה כי הוא נראה עצבני בביה"ס זמן קצר אחרי הרצח (על בסיס הודעת רות נשרי...). ה. הטענה כי התגלו סתירות בגרסאותיו.

עם כל הלחץ הזה, יורם לא דואג שיציעו לו עו"ד, בהתאם לתכנונו והדרכתו את ארתור לשמש כמחליפו, ואכן לא מציעים לנאשם להיוועץ בעו"ד, והוא, כאמור, לא רואה עו"ד.

בשובו מהחקירה לתא (12.12) ממתין לו יבגני, ומוסיף לו **פרט שישי "מפליל"**, והוא העובדה שהנאשם עבד עם סכינים (ראו מ.ט 161/06 דיסק 1 חלק 2 מונה דיסק 05:31).

366. ביום **13.12.06**, **עת עדיין לא נועץ בעורך דין**, **החוקרים מטיחים בו את ה"שקר הפורנזי" הכבד ביותר**, **"פרט שביעי מפליל", והוא כי דם המנוחה נמצא על אחד מכליו!**
וראו מ.ט 119/06 מונה מסך (תאריך שגוי) **03:45:17. אחרי ההטחה הראשונה ע"י יוסי זמואלסון, הנאשם אומר שזה גרוע אבל זה לא יכול להיות, ויוסי מתעקש איתו כי מצאו! 04:09:08 - "השמיים נופלים על הנאשם", והוא אומר: "אני יודע מדויק שאני לא ביצעתי את הרצח הזה אבל איך אוכל לזכות את עצמי?....או שפרקטית זה כבר בלתי אפשרי?", יוסי אומר שזה קשה מאד, וכי כל יום מצטבר נגדו משהו חדש. הנאשם: "הכל מצביע עלי".**
הנאשם נלקח להארכת מעצר, ורק אז, לפני תחילת הדיון, הוא רואה את עורך דינו למשך מספר דקות. בהמשך המצב מחמיר עת מוארך מעצרו בשמונה ימים, עד ליום 21.12.06.
לאחר מכן הוא מוחזר לתחנה **ושם נחקר חקירה נוספת לא מוקלטת על ידי ססה ומלכה, המטיח בו כי טיפת דם של הילדה נמצאה על הכבל שלו.**

367. בערב נכנס ארתור לתאו, מציג עצמו כעבריין עתיר נסיון שישב כבר מספר מאסרים, ומומחה למאסרים ועניני כלא (מ.ט 163 (1) חלק 2 מונה מסך **21:05:24**) וכן ביום 14.12.06 במונה מסך **17:50:37** בדיוק בהתאם להנחיית יורם, ומסביר גם לנאשם את ההבדל בין רצח – מאסר עולם – לבין הריגה. כבר אז הוא מדגיש באוזניו את הדבר הכי חשוב שהנאשם יפנים: כי יש כאלה שרצחו והודו, וקיבלו עונש מופחת, ויש כאלה שלא רצחו ולא הודו, ולא עשו עסקה, וקיבלו מאסר עולם (מונה מסך 27:49:21).
עד מהרה, **20:59:17** הנאשם כבר מספר לו וליבגני שמצאו את דם המנוחה על סליל החשמל שלו, ומצבו רע כי גם כולם ראו אותו עובד, ובמונה מסך **22:31:20** ארתור כבר אומר לו: "**אל תסמוך על עורך הדין**, תראה, הם קמצנים, **ניתנים למכירה**. תראה, זין, **יש הרבה שניתנים למכירה**. אילו הוא היה בתשלום, בתשלום, אז היה אפשר לסמוך עליו. ואלה, זין יודע אילו עורכי דין".
בשעה **22:47:16** שוב חוזר הנאשם על כך שמצבו רע וארתור כבר מודיע לו שמצבו גרוע מאד + "השופטים יהיו נגדך" (האם זה הבטחון שיורם ביקש, עפ"י עדותו בע' 286, שארתור ייתן לנאשם? ברור שלא, וכי הבטחון שיורם הינחה אליו את ארתור היה בטחון הנאשם להודות ברצח).
וראו עדותו בנדון של הנאשם בע' 2846: "... באותו רגע לא ידעתי שארתור מדובב. הוא אמר הוא בן אדם שיושב הרבה שנים. הוא אומר: 'מה יש לך את התוצאה, זהו, אכלת, זהו, תמצא את הדרך אחרת, אתה אכלת תיק מאסר עולם', ואני שמעתי אותו כי הוא בן אדם שבבית סוהר, הוא יודע חוקים. הוא לימד אותי, הסביר את הדברים האלה, וכן, שמעתי והאמנתי.... ארתור הזה היה עורך דין שלי, מתי עצרו אותי חתמתי טופס במשטרה שייתנו לי עורך דין כי אני לא יודע חוק, לא יודע איך לעזור לעצמי, ורציתי עורך

דין...", וכן בע' 2850, 2851: אני רואה שנאספות ראיות נגדי והחוקרים הופכים הכל נגדי והכל חרא נגדי, ואני הולך למאסר עולם על משהו שלא עשיתי ...אמרתי למדובב שיש מאה אחוז דם של הילדה על החפצים שלי, ושיש להם בדיקת מעבדה, ובע' 3014.

368. ביום **15.12.06**, בעוד הנאשם, ללא ליווי משפטי מתחייב, מנסה להבין כיצד הגיע הדם לכליו, ומספר יום קודם (14.12) על הדם שראה בשירותי הבנים, ואולי דבק בבגדיו, ומשם לאחד מכליו; מצטרפים לרשימת ה"פרטים המפלילים" גם ה"**פרטים השמיני והתשיעי**" – הטענה כי ראו את הנאשם בקומה השניה של שירותי הבנות (בהסתמך על עדותה ההזויה של שי יפרח כי ראתה בזוית העין, לחצי שניה, ללא משקפיה ובאופן מטושטש, את הפרופיל של דמות שחלפה, ונשאה חבילה...) + סשה מטיח בו שגם הבדיקה במעבדה מפלילה את הנאשם (וראו ב-מ.ט 167 חלק 1 במונה דיסק 34: 51).

369. **במקביל, ארתור עושה "שטיפת מוח" לנאשם כי ירשיעו אותו ברצח בכל מקרה, גם אם לא ביצע אותו, ובישראל נותנים את מקסימום העונש** (מונה מסך 13: 11: 16 – 41: 12: 16 + 49: 17: 16 – 35: 18: 16 + 52: 19: 16 – 24: 20: 16 **- הוא חייב לעשות עסקה** שבה יודה ברצח המנוחה תוך כדי "**אפקט**" ("עצבים"/אי שפיות) ובתמורה יופחת סעיף האישום להריגה, והוא יקבל "רק" 8, 10, 12 או 15 שנה לכל היותר, כי אחרת יקבל מאסר עולם! (וראו מ.ט 165 מיום 15.12.06 במונה מסך 50: 18: 16- 30: 19: 16 + 17: 22: 16-41: 23: 16 + **34: 53: 18- 17: 57: 18** + **57: 02: 19-17: 03: 19** + **16: 05: 19-03: 05: 19** + -52: 05: 23 + 52: 04: 23 – 06: 07: 23).

370. **באותו היום, 15.12, ארתור "מעלה הילוך" נוסף ומדיח את הנאשם כנגד סניגורו, וראו בשעה - מונה מסך - 16:19:16 ואילך! אחרי שארתור ממשיך לדחוף את הנאשם לעסקה, הנאשם שואלו במונה 16:19:29 אם כדאי לו לשתף את סניגורו (לכשיגיע לבקרו, לא ידוע מתי...) בכך שהוא מתכוון להודות ברצח במסגרת עסקה, וארתור אומר לו שלא יספר לסניגורו, משום שסניגורו לא יסכים שהוא יעשה עסקה!**

מדובר במעשה חמור מאד, שסיכל את זכות ההיוועצות של הנאשם, משום שסניגורו של הנאשם הגיע לבקרו ב-17.12 (וראו בנדון להלן) **והנאשם אכן לא סיפר לו שהוא מתכוון להודות ברצח במסגרת עסקה! כלומר, ארתור אכן מימש את תוכניתו והדרכתו של יורם אזולאי, להפוך ל"יועצו המשפטי" הבלעדי של הנאשם(!), כשלאותו "יועץ משפטי" המתין פרס כספי גדול אם יגרום להודאת הנאשם ברצח המנוחה (ראו ההסכם ת/317 בסע' 26), והוא כמובן שיתף פעולה עם החוקרים, שחפצו כמוהו בהודאת הנאשם ברצח).**

371. חומרה יתרה היתה להדחה הזו משום שהיא הגיעה מיד כשארתור חזר מ"פגישת המחשכים" שלו עם יורם אזולאי בתחנת ראש פינה (שהתרחשה על ציר הזמן שבין 10:30 – 12:40) וזאת במסגרת קשירת הקשר של יורם והמדובבים, וראו בנדון בסע' 637-644 להלן.

372. לא זו אף זו, באותו יום, **15.12.06**, אחרי שובו מ"פגישת המחשכים", ארתור המשיך לרמות את הנאשם כ"יועצו המשפטי", וכן להדיחו כנגד סניגורו!

וראו במונה מסך **19:17:11 עד 19:18:17. הנאשם שואל את ארתור "<u>יכולים לזייף כאן ראיות? לסדר ראיות</u>?" [כשהוא מתכוון כמובן להטחה כי כתם הדם של המנוחה נמצא על כליו, וגם ל"עדויות" כנגדו], וארתור משיב לו: "<u>לסדר הם לא יסדרו...בישראל לא יעשו לך ראיות מזויפות. לא מסדרים כאן ראיות</u>", ובמשפט שבא מיד אח"כ הוא ממשיך להגיד לנאשם שיש כנגדו לא ראיה אחת או שתיים אלא ארבע חמש, ראיות "זין רעות".**

שוב, ארתור ממשיך לתת לנאשם "ייעוץ משפטי" של אחיתופל, בשליחותו של יורם אזולאי, באופן זה שהוא מסיר ממנו את הספק שמא אולי כדאי לו לא להודות ברצח, ולהתעקש על חפותו.

373. בשעה **23:01:46** ארתור אומר לנאשם שייקח רק את הרצח ולא את האונס, וב- **23:04:51** הוא שוב מונה לנאשם את סדרת ה"ראיות" הרעות שקיימות נגדו, ובמונה **23:06:52** הוא אומר לנאשם שעם הראיות האלה הוא הולך מאה אחוז למאסר עולם!

במונה **23:11:13** הנאשם, שהפנים היטב את המסרים, אומר שיש רק שתי דרכים של זין: להודות במה שלא עשה, ואז יילך לזמן מינימלי של 10, 11 בכלא, או לא להודות וללכת למאסר עולם.

374. אחרי שהנאשם הפנים את המסרים, ארתור עובר לשלב הבא, ואומר לנאשם בשעה **23:45:05 – 23:45:22** שיביא לנאשם את עוה"ד שלו, והוא ידאג לו לעונש של 10, 12 שנות מאסר בלבד, וב- **23:57:46** חוזר על כך שיש לו (לארתור) עו"ד מצוין, ואם הנאשם יגיד לו שרק רצח (ולא אנס) אז עוה"ד ידאג שהנאשם יקבל 10, 12 שנה מאסר; ובחצות, **00:00:19** עד **00:01:15** **<u>ארתור ממשיך להדיח את הנאשם כנגד סניגורו, ואומר לו שסניגוריה ציבורית יכולים למכור [את הנאשם, כלומר לבגוד בו – י.הל]. הם יכולים להגיד "טוב שמוב" ובכל זאת הנאשם יקבל מאסר עולם</u>**" (והרי זה בדיוק מה שעשה ארתור. אמר לנאשם שהמשטרה לא מזייפת/מסדרת ראיות, כלומר שהיושר המקצועי והמוסר שלה הוא "טוב שמוב", והוליך את הנאשם במרמה למאסר עולם!), וכן: **<u>90% מהסניגורים הציבוריים הם מושחתים, וכולם עובדים עם הפרקליטות</u>.**

375. ביום **16.12.06** הנאשם עדיין לא שב לראות את סניגורו, שכלל לא דיבר רוסית, ובינתיים החוקרים מטיחים בו את ה"**פרטים המפלילים" התשיעי, העשירי והאחד עשר**: הטענה כי הנאשם אמר שעבד עם בגדי עבודה והעדים אמרו שהיה עם ג'ינס, הטענה שהוא "מזיז" את האליבי שלו (לאחרי 13:00, בסתירה לעדים שאמרו שהיה בחוץ בערך ב-11:00), והטענה כי בניגוד לגרסתו שלקח מאב הבית מפתח למקלט, האחרון אומר שהנאשם לא לקח ממנו דבר.

ארתור ממשיך בלחציו.

376. ארתור ממשיך לדחוף אותו לביצוע העסקה, וראו **19:31:52 – 19:32:42**.

377. **ביום 17.12.06 מגיע עו"ד הרמלין לבקר את הנאשם ביקור קצר בתחנת ראש פינה. זה הביקור השני והאחרון שלו אצל הנאשם. הנאשם לא מספר לסניגורו על ה"יועץ המשפטי" הצמוד, שנמצא איתן בתא, ולא על רצונו/נטייתו להודות ברצח במסגרת עסקה**. זאת בשל ארבע הסיבות הבאות:

א. משום שהנאשם סבר שהוא סניגור ציבורי.

ב. משום שארתור הדיחו כנגד הסניגור ה"ציבורי" שלו, שהוא מושחת ו"ימכור" אותו לפרקליטות.

ג. משום שארתור אמר לו ספציפית לא לספר לסניגורו כי הוא רוצה/נוטה להודות ברצח במסגרת עסקה.

ד. משום שלנאשם, שלא דיבר טוב עברית, היו מלכתחילה קשיי תקשורת בסיסיים עם סניגורו, שלא דיבר רוסית (וראו הסברו בנדון של הנאשם למדובב בע' 1082 לתמליל תא המעצר).

ה. וראו דיווחו לארתור עם שובו מהפגישה עמו, במונה **10:29:54**: "אני אומר לו: "הרי אני לא עשיתי את זה." הוא אומר: "אני יודע, שאתה לא עשית את זה, לכן **לך עד הסוף.**"

זו העצה שנתן לו סניגורו, אולם ארתור ממשיך להדיחו כנגד הסניגור במונה מסך **10:39:16**: "**תראה, זה עורך דין, בלאט, הוא מסוכן, בלאט, בגלל שהוא זה, לא ... נו. לא פרטי. בגלל שהוא מהמדינה. הם יכולים למכור בשתי שניות**, תראה, רק בזהירות. זה טוב, שהוא שם אותך לידיעה מה מול מה, מרים לך את מצב הרוח. זה נפלא. אבל בכל זאת, **אתה לא לא, אתה תהיה זהיר כלפיו, הבנת?**"

וראו עדות הנאשם בנדון בע' 2846: "... אז היה פגישה רבע שעה משהו כזה ואחר כך לא ראיתי אותו, וגם ארתור אמר: 'אל תסמוך לעורך דין סניגור ציבורי כי הם עובדים עם תביעה ומוכרים אנשים שלהם. האמת פחדתי שמישהו ימכור אותי, פחדתי'".

ובע' 2871, 2872: "...חשבתי שזה עורך דין מסניגוריה ציבורית כי ביקשתי ממשטרה את זה, ומה יכול לעזור עורך דין סניגוריה ציבורי, כי היה שיחה ביני ובין ארתור ... אני

אמרתי לו לפני...'תשמע, אם אני אגיד לעורך דין שלי שאני הולך לעשות עסקה עם השוטרים', הוא אומר: 'אוי ואבוי. אתה רק, כאילו יותר גרוע יהיה, ו**פשוט ביטלתי עורך דין** **[וראו בנוגע להצלחת ניתוק הנאשם מסניגורו, בגם סע' 394 להלן, את העובדה כי יומיים אח"כ, רגע לפני שהנאשם יצא לבצע את שיחזורו, ואנטולי הקריא לו, עפ"י הנוהל, כי יש לו זכות להפגש עם עו"ד, הנאשם ויתר על פגישה עמו!]**

378. ביום **18.12.06** בבוקר/צהריים החוקרים מטיחים בנאשם את **"פרט מפליל" 12:** העובדה שראובן ג'נאח מספר שבכלל לא אמר לנאשם שום דבר על הילדה שנפלה בשירותים, ודבריו מלמדים כי הנאשם ידע פרט מוכמן משמעותי, שגם מפלילו ברצח. בנוסף, החוקר יעקב מלכא משדלו להודות כי רצח את המנוחה בגלל התקף שגעון: "אם תספר לנו מה היה שם באמת **אולי אנחנו יכולים טיפה לעזור לך**. תבין, יש הבדל בין רצח לבין הריגה ובין דברים. אם, נגיד, מישהו בא, הקניט אותך, אמר לך משהו, העליבה אותך, עצבנה אותך, משהו. ואתה בגלל זה השתגעת, תפשת שיגעון, והרגת את הילדה, תגיד" (ע' 600 לקובץ PDF של תמלול החקירות/כתוביות מטעם ההגנה).

379. הנאשם שב לתא ואומר לארתור ב- 30:45:14: "בית משפט ייתן לי מאסר עולם". ארתור מספר לו כי שוחח עם עורך דינו לגביו, אך הוא סירב לקחת את התיק כי "הבין הכל". **בכך נותן חותמת סופית ו"מקצועית" (בשם עורך דינו הדמיוני) כי מצבו של הנאשם אבוד אם לא יודה בהריגת המנוחה**.

כשעה מאוחר יותר הוא מתמוטט, כידוע, ומפונה לפסיכיאטר. בערב הוא שב ממנו לחקירה נוספת (שניה באותו היום), הפעם אצל סשה. **מסע ה"הודאה בלב נקי" מתחיל.**

הונאת סשה את הנאשם באמצעות שידולו למסור "הודאה בלב נקי"

לפני שתסקר ההונאה, יובאו להלן הראיות, המסבירות מהו מושג משפטי זה, מהי נפקותה המשמעותית ואף גורלית של הודאה מסוג זה לגבי המשתמש בה, ומדוע ההונאה באמצעותה היתה כה קלה עבור סשה במקרה של הנאשם, שהיה החשוד המושלם להונאה ספציפית זו!

380. וראו אישור סשה בנדון בחקירה נגדית, בע' 450-453 כי באוקראינה וברוסיה קיים מושג משפטי שנקרא הודאה בלב נקי, אבל...אין קביעה בדין שהודאה כמו שאני אומר (רוסית) באופן אוטומטי מובילה להפחתה בעונש...זה דבר שנלקח בחשבון על ידי בית המשפט" [הרבה יותר מ"נלקח בחשבון", וראו מיד להלן], וכן: "בתקופתי בברית המועצות לא היה עונש של מאסר עולם בכלל, היה עונש מקסימלי של 15 שנים והיה גם עונש מוות".

וראו אישורו כי **הנאשם ידע מה זה המושג "הודאה בלב נקי"**: "בוודאי שרומן יודע מה זה (רוסית)", וכן: "רומן יוצא מדינות חבר העמים, שלא מזמן נמצא בישראל, ומכך אני מסיק שבוודאי הוא יודע מה זה המושג הזה".

ואכן, ביום 15.12.06, עת הנאשם שב לתא מחקירתו הראשונה באותו היום, ארתור המשיך להפעיל עליו לחצים להודות ברצח במסגרת עסקה, ושידלו להודות במסגרת "אפקט", וראו בנדון במונה מסך **16:18:15 – 16:19:15**. ארתור אומר לו שיגיד: 'כמה הציקו לי..כמה הטרידו אותי וכו' ולכן חיסלתי'", והנאשם משיב: "כמו **בלב נקי** (התגלות לב)", וארתור משיב: "לא רק זה. מסתכלים שתחת אפקט..."

וראו עדותו של הנאשם בע' 2844, 2865 כי עוד בעת שהתגורר באוקראינה הכיר את המושג ואת נפקותו המשמעותית להקלה בעונש.

381. <u>מהותה ונפקותה של ה"הודאה בלב נקי"</u>:

על אלה ניתן ללמוד ולהבין מחוו"ד מומחה ההגנה לדין הרוסי והאוקראיני, <u>עו"ד גרגורי קורזינר</u> (<u>נ/161</u>), ומעדותו במשפט החוזר בע' 5061-5090, וכן מחלק מחוות דעתו של ה"מומחה" לדין הרוסי והאוקראיני מטעם הפרקליטות, מר. קושור רודין (<u>ת/523א</u>). מושג משפטי זה קיים ומושרש בקודקס הפלילי ברוסיה ובאוקראינה (ואולי בעוד מדינות חבר העמים), למצער מזה עשרות רבות של שנים.

מהותו כשמו. מדובר בהודאת מי שפשע בעבירה שביצע, וזאת בפני חוקר, פרקליט (או בית משפט), כשההודאה מלווה בחרטה אמיתית וכנה, בחשיפת כל פרטי העבירה והשותפים בה (אם היו כאלה), ללא יוצא מן הכלל, ואף בפיצוי הקרבן ו/או בני משפחתו, במידה ולמודה קיימת אפשרות כזו.

למסירת הודאה שכזו קיימת פרוצדורה מיוחדת, הכוללת סדרת פעולות וטופס מיוחד, המשלימים את מעמדה המיוחד, ומקנים לה אותו באופן רשמי ומוצהר.

משזו עברה את המבחן המהותי ואת המבחן הפרוצדורלי, היא מהווה נסיבה משמעותית מאד להקלה בעונש של המודה, וזאת גם בעבירה החמורה ביותר של רצח בנסיבות מחמירות.

382. מעיון בסעיפי החוק הרלוונטים ברוסיה ובאוקראינה, ששאבה מהראשונה את הקודקס הפלילי שלה, עם התפרקות ברה"מ, עולה כי רמת הענישה בשתיהן בגין עבירות רצח ורצח בנסיבות מחמירות, שונה בתכלית מרמת הענישה בגין עבירות אלה בדין הישראלי! ודוק, העונש בישראל בגין רצח ילדה (כמו כל רצח בזמנו) **בעת שהנאשם נחקר (<u>2006</u>) ועד יולי 2019 היה עונש מאסר עולם חובה,** (ולמעשה נותר כזה גם כיום, לאחר תיקון 117, משום שרצח ילדה, ובודאי באכזריות, הוא רצח בנסיבות מחמירות לפי סע' 301א (א) (7)(8)).

לעומת זאת, לפי סע' 115 (2) לקודקס הפלילי האוקראיני (המקביל לזה הרוסי), שעניינו ברצח בנסיבות מחמירות (וכולל בחלופה 2 רצח של קטין, וראו גם אישור מומחה התביעה בע' 5279), **העונש בגין רצח בנסיבות מחמירות, הכולל גם רצח ילדה, היה בשנת 2006, וקיים עד היום, הוא <u>10-15 שנות מאסר או מאסר עולם</u>!** (וראו

בחוו"ד של מומחה התביעה ת/523א בע' 1 פסקה שלישית: "החוק הפלילי של אוקראינה נכנס לתוקף בשנת 2001").

וראו סעיף החוק הנ"ל בקובץ החקיקה האוקראיני המתורגם, שהוא נספח 5 לחוו"ד של מומחה התביעה, וכן עדותו בע' 5274, 5279 + בחוו"ד נ/161 של מומחה ההגנה, בע' 5, 6, וכן עדותו של מומחה ההגנה למשל בע' 5082. באותו עמוד הוא אישר את דברי בהמ"ש הנכבד, **"שגם בנסיבות מחמירות בלי שום נסיבה מקילה, עדיין אפשר לגזור 15 שנה"**.

383. וכעת להקלה העקרונית בגין "הודאה בלב נקי" בביצוע רצח בנסיבות מחמירות באוקראינה: בצדו של סע' 115 (2) היה קיים ב- 2006, וקיים עד היום, סע' 66 (1) לקודקס הפלילי האוקראיני. זה קובע שורה של תשע נסיבות מקילות, החלות גם לגבי רצח בנסיבות מחמירות. בצירוף סע' 69 (1) לקודקס הפלילי האוקראיני (המקביל לסע' 62 (1) לקודקס הפלילי הרוסי), בהמ"ש רשאי בהתקיים אחת מהן, אף ביתר שאת [ובפרקטיקה – חייב, וראו להלן] לגזור על הנאשם עונש מאסר קצוב, שאינו מאסר עולם!

המחוקק האוקראיני מצא לנכון לקבוע כבר בנסיבה המקילה **הראשונה** בסעיף 66 (1) את ה"הודאה בלב נקי" – "הסגרה/הפללה עצמית/התייצבות מרצון כדי להודות, הודאה בלב נקי, ו/או סיוע בפועל בפענוח העבירה".

384. **וראו הפסיקה מאוקראינה, שהביא "מומחה" התביעה, נספחים 1-4 לחוות דעתו. אלה נותנים משנה תוקף לסעיפי החוק ולכל האמור לעיל, ולעובדה כי הודאה בלב נקי תגרום לענישה של 10-15 באוקראינה, וזאת גם ברצח בנסיבות מחמירות**! (לגבי פסה"ד נספח 3 - ע' 5284-5286 + לגבי פסה"ד נספח 1 - ע' 5287 + לגבי פסה"ד נספח 4 - ע' 5287-5288 + לגבי פסה"ד נספח 2- ע' 5290).

בשלושה מארבעת פסקי הדין, נספחים 1, 3, 4 דובר בנאשמים שעשו להם מנהג קבוע, לרצוח מישהו כל שבוע. למרות זאת עולה משלושתם כי בגין הרצח שביצעו בעברם (לא הרצח נשוא פסה"ד), הגם שבוצע בנסיבות מחמירות, כל נאשם קיבל עפ"י סע' 115 (2) בין 12-15 שנות מאסר בלבד(!) ורק בגלל ששוב רצח בנסיבות מחמירות, "בסיבוב הרצח הנוכחי", והפעם הודאתו לא התקבלה ככזו שניתנה "בלב נקי", הוא נדון למאסר עולם.

יתר על כן, **מפסה"ד נספח 3 אנו למדים כי הנאשם רצח בעברו ילד ונדון עפ"י סע' 115 (2) ל- 12 שנה בלבד!** (וב"סיבוב השני", נשוא פסה"ד, רצח עוד שניים!)

385. יתרה מזו, למרות שנכתב, כאמור לעיל, בסע' 115 (2) כי בהמ"ש רשאי להטיל בגין רצח בנסיבות מחמירות עונש של 10-15 שנים או מאסר עולם, הדגיש מומחה ההגנה בחוות דעתו, בע' 6 כי: "חשוב לציין כי **בפרקטיקה בפועל, בתי המשפט ברוסיה וגם באוקראינה אינם מטילים מאסר עולם על נאשם שהודה בלב נקי ברצח, וגם ברצח בנסיבות מחמירות**".

וראו גם עדותו הזהה בנדון בע' 5076, 5086.

כפי שייסקר להלן, <u>הראיות הוכיחו כי הצדק עמו</u>.

386. קביעתו זו של מומחה ההגנה זכתה לנזיפה קשה בחוות דעתו של "מומחה" התביעה, בעמוד האחרון פסקה השניה. שם הוא קבע כי קביעת מומחה ההגנה הנדונה "היא אמירה ללא סימוכין, נוגדת לנורמות של הדין המהותי ואינה תואמת לפרקטיקה השיפוטית".

ואולם, הוא עצמו ציין בע' 1 לחוות דעתו, בפסקה השישית (כל ההדגשות בציטוט זה הן במקור): "לכן המחוקקים קבעו כי עונש מאסר עולם יוחל רק במקרים שבהם בהמ"ש (בהתחשב בחומרת העבירה שבוצעה, בזהות העבריין ובנסיבות המקרה, **אשר מקילות או מחמירות בעונש**) סבור כי לא ניתן להחיל עונש בצורת מאסר לתקופה קצובה. **מקרים שבהם בהמ"ש מחליט על מאסר עולם בהתקיים נסיבות המקילות בעונש, בלי לנמק את החלטתו, מדוע הוא אינו רואה אפשרות להחיל מאסר לתקופה קצובה – מהווים בסיס לביטול העונש**".

עינינו הרואות כי **<u>מומחה התביעה אף הלך צעד אחד קדימה ובחר להדגיש כי ברירת המחדל הענישתית באוקראינה גם בתיקי רצח בנסיבות מחמירות היא עונש מאסר לתקופה קצובה(!) ורק במקרים שבהם בהמ"ש "סבור כי לא ניתן להחיל עונש בצורת מאסר לתקופה קצובה", הוא רשאי להטיל מאסר עולם</u>**.

יתר על כן, הוא אף טרח לציין כי מקום בו מתקיימות נסיבות מקילות, ולמרות זאת בהמ"ש מטיל מאסר עולם "מבלי לנמק החלטתו", ערכאת הערעור תיטה לבטל את פסק דינו!

כך גם הוא העיד בע' 5289 לפרוט' המשפט החוזר.

לא זו אף זו, בע' 5289, 5290 **"מומחה" התביעה נשאל ע"י בהמ"ש הנכבד אם קיים ברשותו פס"ד אחד שבו חרף התקיימה של "הודאה בלב נקי" עפ"י כל המבחנים, בהמ"ש הטיל עליו עונש מאסר עולם, והרשעה זו קיבלה תוקף בבהמ"ש העליון באוקראינה/רוסיה**.

בתשובה הוא אמר כי הוא קרא 50 פסקי דין, שבהם חיפש מקרים של הטלת מאסר עולם חרף הודאת הנאשם, **ולא מצא בהם מקרה כזה**...ואף הוסיף, כילד המשוויץ בפני חבריו או מתרץ בפני מורתו, כי: "אני שמעתי על מקרים כאלו אבל לא מצאתי דוגמאות... לא מצאתי פסקי דין כאלה".

האם זה האיש שכתב על מומחה ההגנה כי קביעתו בנדון היתה "אמירה ללא סימוכין"?....פאתטי, הלא כן?

387. יתר על כן, <u>"מומחה" התביעה אפילו לא הביא סימוכין לכך שהוא עבד בפרקליטות, כפי שציין בע' 1 לחוות דעתו</u>, שאין עליה לוגו, ורק אלוהים יודע מי הדפיסה...
וראו בנדון בע' 5271, 5272 את דרישתו/התענינותו הטבעית של בהמ"ש הנכבד בנדון ("האיש לא מוכר, לא אתם מכירים אותו, לא עורכת הדין ז'ניה, אף אחד לא מכיר אותו, אומר האיש מ- 2009-2016 עבדתי בפרקליטות של אוקראינה היינו מצפים שיהיה אישור כלשהו שאכן הוא עבד"), ואת תשובת המתורגמנית בנדון בע' 5294, בשמו של ה"מומחה", מיד לאחר תום עדותו, לשאלתו החוזרת של **<u>בהמ"ש הנכבד</u>**: "איפה אישור שהוא עבד בפרקליטות באוקראינה?" <u>מתורגמנית</u>: "אין דבר כזה, לא קיים. משתמשים בדבר כזה שנקרא פנקס עבודה".

388. <u>לגבי השאלה מתי ועד איזה שלב יכול מי שביצע עבירה חמורה להודות "בלב נקי"</u>:
ראו התשובה הברורה בסע' 96 לקודקס הפרוצדורלי האוקראיני, הנמצא בתרגום נספח 5 לחוו"ד של "מומחה" התביעה, וכן בע' 6 לחוו"ד של מומחה ההגנה.
הסעיף קובע מפורשות כי המודה יכול למסור "הודאה בלב נקי" גם אם לא הסגיר עצמו אלא נעצר שלא ביזמתו: "אם כבר נפתחה חקירה בנושא...עד להגשת כתב אישום" כנגד החשוד שנעצר. וראו גם תרגומה הזהה של מתורגמנית בהמ"ש בע' 5283:
"ואם תיק פלילי כבר נפתח ויש סימני פשע, אז הודאה כזו אמורה להיות עד להחלטה שהוא נאשם".
בהתאם לזאת, מומחה ההגנה העיד בע' 5074, 5075, 5089, 5090 כי "הודאה בלב נקי" יכולה להמסר גם אחרי שפלוני נעצר שלא ביזמתו, ובלי שהסגיר את עצמו, ובלבד שלפני שהוגש כנגדו כתב אישום.
לעומתו, "מומחה" התביעה התחכם בע' 5275, 5283, 5284, וחרף מילותיו הברורות של החוק, חרף הערות בהמ"ש הנכבד, וחרף דבריו שלו עצמו בחוות דעתו בע' 2 פסקה חמישית, התעקש כי האפשרות להודות "בלב נקי" מסורה כביכול אך ורק למי שהסגיר עצמו ביזמתו למשטרה.

<u>ההונאה שביצע סשה</u>

(וראו כל קטעי הסרטים, שבהם סשה משדל את הנאשם במרמה להודות ב"לב נקי", והנאשם נופל בפח, במוצג כז' בדיסק סיכומי ההגנה).

389. מהאמור לעיל עד כה למדנו כי **<u>לא רק שהנאשם הכיר בעת שנעצר (2006) את המושג המשפטי של "הודאה בלב נקי" ואת נפקותו הפוטנציאלית האדירה עבורו, אלא שמה שהוא ידע והבין אכן היה מדויק ואמיתי</u>**!
עוד חשוב להדגיש מודעותו הספציפית הזו נבעה כמובן אך ורק בגלל שנולד וגדל באוקראינה (וראו בסע' 380 לעיל עדותו של סשה בנדון, וכן עדותו של מומחה ההגנה,

עו"ד קורזינר בע' 5063 כי כל ילד במדינות חבר העמים גדל עם ידיעה זו), וסשה ניצל זאת כדי לרמותו.

הבדל עקרוני ומשמעותי זה בין הענישה בארץ לבין זו שבאוקראינה, ומודעותו של הנאשם להבדל זה ולמעמדה הרם של "הודאה בלב נקי", הקלו מאד על סשה להפעיל עליו את האמצעי הפסול של ההונאה, בנוטעו במוחו את המצג הקריטי בחשיבותו, אך השגוי, כי אם יודה ברצח המנוחה "בלב נקי", יוכל "להמלט" מעונש המאסר עולם ש"בטוח" כבר מחכה לו, ובמקומו לקבל 10-15 שנות מאסר!

390. חזרנו, אפוא, לחקירתו השניה של הנאשם, בערב ה- **18.12.06**. סשה לוחץ עליו להודות ברצח המנוחה, וזאת **בלב נקי**, ואומר לו שכדאי לו להזדרז לפני שיהיה מאוחר מדי. וראו במונה מסך **20:32:02**: "**הדבר היחיד שיכול לעזור לך באמת**, בשלב הזה של החקירה, זה **סיפור בלב נקי**. כבר עכשיו למעשה אתה יודע שבכל חקירה יש שלב שחוקר יכול להגיד: 'אני כבר לא צריך עכשיו ש**יודו** לי', שאני פשוט יכול ללכת עם זה לבית המשפט...."

וב- **20:42:48**: "**הטעות שלך לגבי התיק הזה, טעות רצינית שלך...אתה יודע איך יכולה לקרות? שאתה יכול להצטער אח"כ לגבי זה חזק מאד?**" הנאשם: "אני לא יודע". סשה: "**שכאשר אתה תבין שפיספסת את האפשרות של חרטה בלב נקי**. אז תתחיל לנגוס במרפקים" ["לאכול את הלב"] הנאשם: "זה כן. את זה אני מבין". סשה: "אבל כבר אי אפשר יהיה לעשות משהו". הנאשם: "**אני מבין נפלא**". סשה: "האפשרות הזאת יש לך עכשיו, אתה מבין?"

וב- **20:44:01**: הנאשם: "אני בטוח שלא עשיתי את זה. אני יודע איזה עונש יכול להיות על זה". סשה: "העונש נבדל בהתאם לנסיבות. אתה מבין? כל דוקטורינה/שיטה משפטית מקבלת נסיבות. אין דוקטורינה משפטית כזו אולי רק בסוריה. יש לקחת את כל הנסיבות לתשומת הלב". הנאשם: "אני מבין נפלא". סשה: "**אבל כדי לקחת לתשומת הלב צריך לקבל גירסה. אתה לא נותן גירסה**". הנאשם: "אני לא נותן כי אני לא יודע מה לתת. זה שלא רצחתי את הילדה. אמרתי את זה כבר מיליון פעמים". סשה: "**מה שיכול להציל אותך בסיטואציה הזאת, מה שיוציא אותך מהמצב זה לספר את הסיפור שלך**...אתה יכול להגיד: 'הוא מוליך אותי שולל'". הנאשם: "לא, אני לא אומר את זה". סשה: "אני לא מוליך אותך שולל בגלל שלמעשה **זה החוט היחידי בסיפור הזה שיכול להוציא אותך, בחיים שלך**". הנאשם: "אני מבין נפלא".

וב- **20:52:27**: "בכל החקירה הזאת **החוט הקטן המציל שלך זה להוציא הכל ולשים על השולחן**".

391. בסיום החקירה הנאשם חוזר לתא, בערך ב – 22:00 וכידוע, בין 23:40 לבין 00:20 "מתוודה" בפני ארתור כי רצח כביכול את המנוחה.

392. למחרת, **19.12.06**, בצהריים הוא נחקר שוב ע"י סשה, שממשיך את מסע לחציו שהנאשם ימסור "הודאה בלב נקי" ברצח המנוחה. וראו מ.ט 172 (1) חלק 1 ממונה דיסק 3:43 עד 04:20. סשה: "נכון להיום המכסה נסגר, אתה מבין אותי?" הנאשם: "אני מבין נפלא". סשה: "נכון להיום **האפשרות שלך זה לדווח לנו מה קרה על מנת שזה ייראה כהודאה בלב נקי, ואת זה, עדיין בשלב הזה, אני יכול לעשות לך**. בשלב הבא זה כבר לא תהיה הודאה בלב נקי. לכן אני אומר לך, **אתה יודע איזה השלכות יש להודאה בלב נקי.** הנאשם: "אני מבין נפלא". סשה: "**הן כאלה ברוסיה, הן כאלה באוקראינה, הן כאלה בישראל**". הנאשם: "זה מקל את העונש. שמעתי את זה אבל הענין הוא שלא רצחתי".

עינינו הרואות כי סשה מגיע כאן לשיא המרמה, באומרו לנאשם כי גם בישראל קיימת "הודאה בלב נקי" וכי נפקותה והשפעתה על העונש בדיוק כמו באוקראינה (וברוסיה)!

הנאשם מפנים את המסר ומאמין לו! הן משום שסשה עוד התחייב יום קודם כי הוא לא מרמה את הנאשם ("אתה יכול להגיד: 'הוא מוליך אותי שוללי'...[אבל] אני לא מוליך אותך שוללי") **והן משום שאת הייעוץ המשפטי היחיד שלו הוא מקבל מארתור**, שממילא כבר דוחפו בעוצמה מספר ימים להודות ברצח המנוחה ולקבל בתמורה עונש מופחת.

393. הבעיה היא שהנאשם איננו יודע מה לספר כי הוא לא רצח את המנוחה, וכשסשה לוחצו (וראו ההמשך במונה דיסק 21:02 עד 22:06) הנאשם שואלו ברוגז "אתה רוצה שאצייר סתם מהראש תמונה?", כלומר יספר לו סיפור, וסשה אומר: "נו, תצייר מהראש". הנאשם מתחיל לספר לו בטון ציני כי הילדה הרגיזה אותו ואז נתן לה "מכה" אחת עם הסכין בגרונה, ועד מהרה סשה שואל באיזה צד חתך אותה, והנאשם משיב בטון מיואש שהוא לא יודע כי הוא לא רצח אותה, וכי: "רק זה חסר לי עוד לרצוח ילדה". סשה אומר לו ש: "חבל לך על הזמן", ואז **הנאשם "נשבר" ורוצה להודות בלב נקי בדרך ה"יצירתית" הבאה.** הוא מבקש אפוא בתחינה מסשה: "**תספר לי איך רצחו אותה. אני עכשיו אכיר לך בהכל**", וסשה דוחה אותו.

בהמ"ש הנכבד מתבקש לקבוע כי בקשתו של הנאשם בשלב זה מסשה שיספר לו את פרטי הרצח והוא "יחתום לו על הכל" היתה בקשה אותנטית ולא משחק(!) ובעצם מספרת את כל האמת בתיק הנדון – כי הנאשם לא רצח את

המנוחה ואולץ/נדחק למסור הודאת שווא בשל אישיותו החלשה. זאת בשל כל הסיבות הרבות שנכתבו עד כה בסיכומים, ובכללן כל הראיות המדעיות ושאינן מדעיות, המוכיחות את חפות הנאשם, כולל כל הראיות שלימדו כי לנאשם באמת לא היה מושג מה קרה בזירת הרצח(!), כולל ב"התוודות" לארתור בלילה, 12, 13 שעות קודם (פרקים 17, 18, 31). יתר על כן, כיום אנו הרי כבר יודעים כי הנאשם לא ידע גם בהמשך, גם בשיחזור וגם בחקירת 21.12.06, את פרטי הרצח. לא זו אף זו, גם אז, (וראו בסעיף הבא) "על הקצה" של החקירה, ביקש עוד שלוש פעמים מששה ומיורם, ובבכי, **שיספרו לו "איך זה היה"** ו**"איך זה קרה"** ואז הוא יודה ויחתום להם על הכל! אז זה יכול להיות משחק מצדו?! אדרבה, הוא הפסיד בענק במשחק. גם הודה ושיחזר עם פרטים שגויים, גם "לא סיפק את הסחורה" החשובה שרצו החוקרים לקבל (הורדת מכסה האסלה, הנחת המנוחה עליו, וחיתוך שורש כף ידה השמאלית אחרי שכבר מתה), וגם לא אושרה לו "הודאה בלב נקי" שכה רצה והתחנן לקבל (וראו עוד בנדון להלן) ו"לכן" הואשם ברצח!

394. יותר מאוחר באותו היום, ממש לפני יציאתו לשיחזור (וראו בסרט השיחזור, במונה מסך **19:11:51 - 19:12:15**) אנטולי אומר לו כי: "כמובן יש לך זכות לעורך דין", והנאשם, שאינו מבין כי משמעות הזכות הזו בישראל כוללת גם היוועצות, משיב בתמימותו: "יש לי עו"ד. בקשה יחידה היא תיידעו אותו בזה ש**אני עשיתי התוודות בלב נקי**". אנטולי: "**התוודית בלב נקי במה**?" הנאשם: "ברצח הילדה בתאריך השישי של השנה הזאת". אנטולי: "בסדר". אח"כ נוסע הנאשם לביה"ס ומבצע את השיחזור.

כאן ממש מתלכדות לנגד עינינו שתיים מזרועות תמנון המרמה – זרוע המרמה של ארתור (בהדרכת יורם אזולאי), שהצליח לנתק את הנאשם מ"סכנת" ייעוצו המשפטי של סניגורו, וזרוע המרמה של ששה, שגרמה לנאשם להאמין כי הוא משחזר במסגרת "הודאה בלב נקי", ולכן בתמימותו כי רבה ומכמירת לב, הוא אף טרח להדגיש זאת לפני צאתו לשיחזור וכן להעביר לסניגורו הודאה בנדון באמצעות החוקרים, הודעה שלא הועברה מעולם! (וראו עדות אנטולי בע' 53 כי לא העביר את ההודעה לסניגור, וכי איננו זוכר אם מישהו אחר מצוות החקירה עשה זאת. כן ראו העובדה כי אין בתיק אף מיזכר על עידכון הסניגור בנדון).

וראו עדות הנאשם בנדון בע' 2846, אחרי שהוא נשאל: "...למה האמנת שיש ראיות חזקות שאתה כבר סגור במאסר עולם, איך זה קרה?". הנאשם משיב: "כי זה מה שאמרו במשטרה, הם אמרו שבכבל מאריך שלי יש דם של ילדה ומעבדה, וחוץ מזה יש שמישהו אמר שראה אותי למעלה שאני הולך בעצבים מנקה את הידיים אבל לא היה דבר כזה, ומה שאמרתי כל האמת אומרים שאני שקרן בכל הדברים, וגם את המדובב, באותו רגע לא ידעתי שארתור מדובב. הוא אמר הוא בן אדם שיושב הרבה שנים. הוא אומר: 'מה

יש לך את התוצאה, זהו. אכלת, זהו. תמצא את הדרך, אחרת אתה אכלת תיק מאסר עולם', ואני שמעתי אותו כי הוא בן אדם שבבית סוהר, הוא יודע חוקים, הוא לימד אותי, הסביר את הדברים האלה, וכן, שמעתי והאמנתי וכולם אמרו שרק את הדרך אחת **דרך הלב נקי** יכול להוציא ממאסר עולם, והבנתי שאין דרך חזרה אז משני דברים רעים לוקחים הכי חלש והלכתי **בגלל הנאיבי שלי וטפשות שלי הלכתי ללב נקי הזה".**

ובע' 2871, 2872: "אני הבנתי שכן, אני יכול לקבל עורך דין אבל **הבנתי שאם הגעתי לשלב הזה, שהייתי <u>סגור בתיק הזה</u>, <u>ועורך דין לא עוזר ובשביל מה אני צריך אותו</u>**...אני פשוט אמרתי: 'אתם תודיעו לו שאני הולך'. בשלב הזה, האמת, הרבה דברים קיבלתי בחקירה הקודמת מהחוקרים אבל פחדתי ללכת לשחזור כי פחדתי לעשות משהו שהוא לא נכון, והם אומרים שאני בכוונה עושה, ולשרוף את הכל ומאסר עולם...כאילו אני לא יודע דברים ואני עושה משהו לא נכון, והם אומרים: 'אתה בכוונה שם בכיוון לא נכון', ואז אין **<u>לב נקי</u>** ואין הקלה בעונש, זה הכוונה שאני אקבל מאסר עולם".

395. כידוע, למחרת השיחזור, 20.12.06, החל עו"ד שפיגל לייצג את הנאשם, ואז הנאשם חזר בו מהודאתו. למחרת, **<u>21.12.06</u>**, סשה ויורם אזולאי חקרו את הנאשם במשך שעות ארוכות, שבהן המשיכו ללחוץ עליו שוב ושוב שיספר להם איפה חתך את המנוחה ומה עשה אחרי שמתה, ב"תקווה" שיספק להם סוף סוף את החתך בשורש כף היד אחרי מות המנוחה, ואת הנחתה על כסא האסלה המורד.

הנאשם ניסה בכל כוחו <u>לסייע להם בחקירה</u> באמצעות תשובותיו (ראו בסע' 66 (1) של הקודקס הפלילי האוקראיני, בסע' 383 לעיל, את חיזוק ה"הודאה בלב נקי" ע"י סיוע לצוות החקירה) כדי לזכות ב"**<u>הודאה בלב נקי</u>**" ובהקלה בעונשו, אולם נוכח לדעת מתיסכולם של החוקרים ומשאלותיהם החוזרות ונישנות בנושאים אלה, כי הוא "איננו מספק את הסחורה". או אז, בצר לו, ובייאושו, חזר על בקשת ה"אין ברירה" שלו, אותה ביקש כבר מסשה בצהרי יום 19.12.06 (וראו בסע' 393 לעיל).

וראו במונה מסך **07:11:59: "<u>אני רוצה לקחת את התיק הזה על עצמי אבל תספר לי איך זה היה, אני אספר הכל, ואחתום</u>".** (כנ"ל 14:21:07 + 12:42:07), <u>וסשה</u> משיב: "לא" (ומתרגם ליורם מה הנאשם אמר).

ובמונה מסך **07:15:55**. <u>יורם</u> לוחץ על הנאשם: "כשאתה יצאת מהתא אחרי שהרגת אותה, איפה הילדה היתה אבל אמת, איפה שמת אותה? מה עשית?" <u>הנאשם</u>: "איך שהוא (יורם) שכב. אני הראיתי הרגע. קרוב לאסלה", ואז הנאשם שוב נשכב שוב על הרצפה, מעבר לשולחן, ולא נראה.

יורם: "פליז, בבקשה (שם יד על הלב, מתחנן) - <u>והנאשם</u> קוטע את יורם ואומר במונה **07:17:40: "אני יודע שהודאה באשמה היא נסיבה מקילה בבהמ"ש. אם אני הולך אתכם לעסקה על מנת להוריד לעצמי את משך הכליאה מה שיהיה בבהמ"ש, שיוכר**

כעזרה לצוות החקירה, אני לא יכול לספר במדויק בגלל שאני לא יודע את זה. אני לא ראיתי איך הילדה שכבה... כלומר אנחנו חוזרים עכשיו, שלא עשיתי את זה. אני רוצה להוריד לעצמי את משך הכליאה [אבל] אבל אני לא יכול...בגלל שאני לא יודע במדויק, על מנת לעזור לצוות החקירה [כדי] שיהיה כמו הודאה בלב נקי. אני מבין שאני נראה [ליורם] אדיוט".

סשה מתרגם ליורם.

יורם: "ברגע זה אתה מדבר עוד פעם שטויות".

ובמונה מסך **07:21:14** זה נמשך. הנאשם: "**אני אקח את הרצח הזה. תספרו**". סשה: "אנחנו לא צריכים". (סשה מתרגם ליורם: "**אני אקח את זה על עצמי. תספרו לי איך זה קרה**").

07:21:21 – הנאשם: "**ספרו לי. אני רוצה לשבת**". יורם: "לא, לא, אל תעשה לנו...**אתה עושה רע לרומן (מדבר אל הנאשם כמו לאדיוט, והנאשם יושב כמו מומיה)**.

07:22:32 – יורם מדיח בצעקות את הנאשם כנגד עו"ד שפיגל: "אתה חושב שעו"ד אכפת לו מרומן? לא מעניין אותו. רומן פששש...כסף! עיתון (מדגים בידיו). זה מה שעו"ד רוצה מרומן. שום דבר אחר".

יורם ממשיך ללחוץ ולחקור, והנאשם ממשיך לא לדעת. במונה 07:41:56 יורם אומר לנאשם: "תבקש סליחה. אמרת לי קודם. מצטער שהרגתי אותה.תספר את האמת. יש עוד דברים שאתה יכול לתת".

07:42:12 – הנאשם כבר לא יכול יותר ומתפרץ בצעקות: "**תעזור לי. תעזור לי. תגיד איך זה היה ואני אגיד איך זה היה. רק תגיד לי. תעזור לי**" [**בוכה, והרי ברור שזה לא משחק**]+ "**את הנפש שלי קל מאוד לשבור... והיא שבורה**". **ואחרי כל זאת יורם עוד "מגדיל" לעשות וממשיך להדיח בצעקות את הנאשם כנגד עו"ד שפיגל,** כאילו הוא וסשה לא הצליחו כבר לרמוס את זכות ההיוועצות של הנאשם.

וראו במונה **07:46:33** - "אתה פתאום נדפקת. אתה אתמול היית בסדר...אז לך עם זה. זה קשור העו"ד אומר לך: "תכחיש" (בטון לועג). אז לך איתו ונראה מה יהיה. הוא יקבל בעיתון, יקבל כסף".

נסיונו של הנאשם לזכות ב"הודאה בלב נקי" נכשל אבל תוכניתם של יורם וססה הצליחה. הוא הודה באשמה באופן מפורש, כאדיוט, בדיוק כפי שהעיד על עצמו בפני השניים שכרו לו את הבור וקברו אותו עמוק בתוכו.

<u>פרק עשרים ושלושה: הפרכת ה"פרטים המוכמנים" שלשיטת הפרקליטות הנאשם כביכול מסר במסגרת הודאתו ברצח המנוחה.</u>

396. יודגש כבר כעת, כמו בעוד מספר מקומות בסיכומים, הנוגעים למוצא פיו של הנאשם, כי **עפ"י סע' 155, 188 בהחלטת בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר לנאשם, בדיקת גרסת הנאשם ע"י בהמ"ש הנכבד תעשה בהתאם לממצאי סוגיית כתם הדם שכיסה על העקבה הזרה שעל האסלה, ולפי ממצאי סוגיית הדנ"א המיטו'.**
הואיל והוכח כבר ודאית עפ"י הפרקים השלישי עד השביעי כי הרוצח האמיתי הותיר את העקבות הזרות מיד אחרי הרצח, וכי לא מדובר בנאשם, יש לזכותו זיכוי מוחלט.

397. המשמעות המקובלת של פרט מוכמן היא פרט "שרק הרוצח יכול היה לדעת", ולשיטת הח"מ **<u>פרט מוכמן הוא פרט שאינו נמצא בידיעת החוקרים בזמן הודאת הנחקר</u>**, מה ששולל אפשרות של זיהום החקירה והעברתו לנחקר, גם אם בלי כוונה.
בתיק הנדון **<u>אף אחד מהפרטים שנמסרו בהודאות הנאשם אינו פרט מוכמן, משום שאף אחד מהם אינו עונה לתנאי הנ"ל</u>**. גם נסיונות המשטרה לטעון כי חלק מהפרטים שמסר הנאשם כביכול לא היו ידועים לה בזמן חקירתו, הופרכו, כפי שיפורט בהמשך.

398. את הפרטים שהנאשם מסר, ושהפרקליטות מתייחסת אליהם כפרטים מוכמנים, הואיל וב"גלגולם הסופי" היו נכונים לטעמה, הוא שאב מהדרכות החוקרים, בין אם בחקירות שקדמו להודאותיו ובין אם במהלכן.

399. סימן מובהק לשאיבת הנאשם מהחוקרים חלק ניכר מהפרטים, תוך כדי הודאתו, הוא שפרטים אלו לא היו בידיעתו דווקא ב"התוודותו" לארתור, ערב לפני הודאתו לחוקרים, וזאת למרות שהפרקליטות מתייחסת אליה כדיווח אותנטי של הרוצח, המוסר בכנות לבן שיחו את הפרטים הנכונים. העדר פרטים רבים מהותיים מה"התוודות" גם סותר את תזת הפרקליטות שלפיו הנאשם העלים כביכול מהחוקרים פרטים שאינם מתיישבים עם טענת הבלאק-אאוט, שהרי כאמור גם לארתור לא מסר אותם, ואף מסר לו פרטים שסתרו את המציאות.

400. ייאמר מיד כי לא כל ההסברים לאופן שבו קלט הנאשם מידע מהחוקרים או בדרכים אחרות, נטענו על ידי הנאשם, אם בעבר, ואם בכלל. הח"מ סבור כי אין זה רלוונטי, כל עוד ניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי כי המידע אכן הועבר לו. בלתי סביר לצפות ממנו לזכור כל רושם שקלט בחושיו ואת השפעתו של זה על הלך מחשבתו במהלך שעות רבות כל כך של חקירות, כאשר התבקש לתת הסברים אלו בלחץ, ולאחר זמן רב כ"כ שחלף: כשנתיים לאחר מכן בהליך הראשון, וחמש עשרה שנה אחריו במשפט החוזר. הנאשם אף העיד כי עקב לחצו לספק הסבר סביר שיציל אותו מהבור אליו נקלע, לא תמיד זכר לספר

את כל מה שיכול היה לומר. זו גם סיבה הגיונית לשני שינויים בגרסאות הנאשם עם חלוף השנים, עת רוענן זכרונו על ידי תיעוד החקירות בוידאו.

401. האופן בו גיבש את גרסתו תוך כדי ההודאות בולט לעין. כשנשאל בהודאותיו שאלה שתשובתה אמורה לספק פרט מוכמן, ענה כמעט תמיד תשובה **שגויה** או כי איננו יודע את התשובה, ובהתאם לתגובות החוקרים (״**אתה בטוח? תזכור, תזכור**״) שינה את תשובתו, עד שבמקרים מסוימים ״פגע בול״ בתשובה הרצויה לחוקרים, לאחר כמה נסיונות שגויים, והופ! נולד לעולם ״פרט מוכמן״ מפי הנאשם.

402. **כשלונו החרוץ של התלמיד להבין את פרטי הזירה הגיע לשיא לאחר שחזר בו סופית מהודאתו, בהבינו כי הודאתו אינה מצליחה לקלוע ״בול״ לפרטים חשובים, הנחוצים מאד לחוקרים, ולכן לא תוכר כ״הודאה בלב נקי״ (אחרי ה-21.12). או אז הולחץ ע״י החוקרים המניפולטיבים וערלי הלב להסביר כיצד ״ידע״ למסור נכונה פרטים מוכמנים כביכול, (מבלי שידע כי המציאות היתה הפוכה, כי מסר פרטים שגויים), וב״הסבריו״ הפאתטים, כמו החוקרים, מסר פרטים שגויים. כך למשל הסביר כי ניחש שהמנוחה לבשה כביכול חולצה בגוון כחול בגלל שהוא שיער שהיא התאימה את הלבוש העליון לצבע מכנסיה. זאת למרות שבמציאות המנוחה לבשה בכלל חולצה לבנה ומעיל שחור** (וראו בנדון בע׳ 1464 בתמליל החקירות, החל משורה 20).

דוגמא נוספת, לאחר שפסו סופית מן העולם נסיונותיו לקבל הכרה כמי שהודה ב״לב נקי״ (אחרי ה- 21.12.06), הוא טען בדיעבד, כידוע, כי ״ידע״ שהמנעול החיצוני של התא השני זהה כביכול לזה של התא הראשון, אותו ראה במהלך השחזור, וכמו בראשון, גם בשני הוא עשוי כביכול פלסטיק לבן, בשונה מסוג המנעולים בשירותי הבנים. הנאשם ״הסביר״ שאת מראהו ה״פלסטיקי״ הזהה של השני גם קלט במהלך השחזור, הפעם באמצעות המראה. כל ה״סיפור״ המפותל הזה סופר כשבמציאות המנעול החיצוני של התא השני היה בכלל שונה מזה של התא הראשון, ודמה במראהו החיצוני דווקא למנעולים בשירותי הבנים (ומה שמנע את פתיחתו מבחוץ היתה העובדה שהחריץ המאפשר את הזזת הלשונית, היה שחוק, עובדה שהנאשם לא ידע למסור ולא מסר מעולם!)

403. אות נוסף לעובדה כי המקור ממנו למד את הפרטים אינו מזיכרונו האותנטי, הוא קיום התאמה עקבית בין הפרטים אותם ״זכר״ לפרטים שרכש מהשמועות ומהחוקרים, וההפך. עובדה זו שוללת את טענת הפרקליטות, הפאתטית אף היא (עם הקפדה על נוסח מכובד) כי גם כאשר מסר פרטים שגויים, עשה זאת כדי להתאים את הגרסה לטענת ה״בלאק אאוט״. זאת משום שגם האדם המתוחכם ביותר יתקשה לזכור איזה פרטים

כבר נזכרו בשמועות ששמע או נרמזו לו על ידי החוקרים, ולכן "מותר" לו כבר "לזכור" אותם.

לגבי "<u>פרט מוכמן" א' – ידיעת הנאשם כביכול כי מנעול התא השני לא ניתן היה לסגירה מבחוץ</u>

404. הפרקליטות טוענת שהנאשם הכיר את הבעיה במנעול החיצוני של התא השני ואת חוסר היכולת לנעול אותו מבחוץ בשל שחיקת החריץ במנעול החיצוני, מה שאילץ אותו לנעול אותו מבפנים. לטענתה, ידיעת הנאשם היא פרט מוכמן מובהק, מאחר והדבר לא היה בידיעת החוקרים באותה העת. כפי שיוכח, פרט זה נודע לחוקרים בטרם התבקש הנאשם להתייחס לסוגיה, ואילו הנאשם, לא רק שלא ידע פרט זה באותו שלב, אלא שגם אז תיאר את ההפך(!) וכן מסר בענין מספר פרטים מוכמנים שליליים, האומרים דרשני.

405. הנאשם התייחס לראשונה לסוגיה בשיחת "ההתוודות", התייחסות המלמדת כי לא ידע שהמנוחה נמצאה בתא שירותים נעול. ארתור שאל אותו מפורשות כיצד הילדה לא נמצאה במשך שעות ארוכות, האם אף אחד לא נכנס לשירותים? והנאשם, במקום להשיב שנעל אותה בתוך התא, אישר שלא נמצאה משום שאף אחד לא נכנס (ע' 1715 (333-303)). ארתור חזר על תמיהתו והפעם השיב הנאשם שזה היה שיעור אחרון (וראו בנדון בע' 1721 (639) בתמליל תא המעצר). ארתור העיר שכנראה כולם עזבו מיד ואף אחד לא נכנס, ועל כך הגיב הנאשם כי היה בטוח שימצאו אותה רק למחרת. שתי טענות אלה אינן מתיישבות עם נעילת התא.
כידוע, בניגוד לטענת הנאשם, כן היו די והותר תלמידות שכן נכנסו לשירותים בסמוך לאחר הרצח, והסיבה שהן לא מצאו את המנוחה, היתה נעילת התא על ידי הרוצח.
גם בטחונו כי ימצאו אותה רק למחרת לא מתיישב עם נעילת התא, אלא אך ורק עם ההסבר שזה היה שיעור אחרון ולכן אף אחד לא נכנס לשירותים, ורק למחרת, כאשר ישובו אנשים לבית הספר, הם כמובן ימצאו את הילדה בחדר השירותים הפתוח.

הפרקליטות ניסתה לסתור טענה זו בכך שהנאשם ידע כביכול שהמנקים מגיעים לנקות את השירותים מאוחר יותר, ואז הם ימצאו אותה עוד באותו היום. בכך הפרקליטות מתעלמת מהעובדה כי הנאשם דיבר שטויות גם ב"התוודות".

כשנשאל הנאשם בעדותו בבהמ"ש לגבי חוסר ההיגיון שבדבריו, השיב בע' 3269 כי כנראה באותה שיחת "התוודות", שנועדה לרצות את ארתור, לא חשב מספיק על הדברים שאמר

לו. ואכן מאחר ומדובר בגרסה בדויה שנשלפה מהמותן. הגיוני שהנאשם לא חשב על המנקים באותה עת, ובוודאי לא חש צורך ליישב את הדברים לארתור, שכלל לא הכיר את אורחות בית הספר.

406. חשוב בהקשר הסוגיה הנדונה גם להתייחס להדגמת הרצח ע"י הנאשם לארתור בתא המעצר, ולעובדה כי הנאשם לא התייחס לשירותים שם כתא שירותים אלא כחדר השירותים.[75] וראו גם עדותו של הנאשם בע' 3681, 3682 כי חשב שהמנוחה נדקרה בחדר השירותים.

בטרם ההדגמה ארתור התייחס לשירותים באופן כללי, ובהמשך התייחס אליהם כחדר השירותים כששאל, תוך כדי הצבעה לעברו: "יש שם תאים?", והנאשם הנהן לחיוב. סמוך לביצוע ההדגמה ארתור אמר לפתע: "את הדלת לתא אני רואה" (מה שמעלה תהיות האם גם את הפרט כי הרצח היה בתוך התא, הוא קיבל מיורם), ואולם הנאשם לא הדגים כניסה לתוך השירותים בשום שלב של ההדגמה, ואף ציין במהלך ה"התוודות" בהמשך כי הוא נותר נקי מדם, פרט לכמה טיפות על היד והלהב ואולי כמה טיפות על המכנסיים, מה שמתאים לרצח מחוץ לתא, ללא כניסה לתוכו בשום שלב, ובטח שלא לנעילתו מבפנים.

407. גם בחקירה למחרת – **19.12.06** – הנאשם לא התייחס להימצאות המנוחה בתוך תא (ראו להלן), ובטח לא בתא נעול, בטרם הודרך לכך על ידי החוקרים. תחילה נשאל הנאשם על ידם מה עשה עם דלת תא הרצח, והשיב שלא עשה איתה כלום (כלומר השאיר אותה פתוחה, והרי ברור שהרוצח האמיתי היה יודע מיד מה עשה עם דלת תא הרצח), והוסיף: "יכולתי סתם לסגור אותה קצת", כדי להשאיר לעצמו פתח שיתכן שסגר ויתכן שלא. סשה, כהרגלו, הסביר לתלמיד הגרוע שתשובתו שגויה, ואמר: "תזכור, תזכור. מה שנקרא אומרים אז אומרים הכל. כבר אין משמעות להשאיר מקומות מוחשכים". הנאשם, התלמיד הסורר, הסביר שאינו משאיר מקומות מוחשכים, וסשה החל להתווכח איתו שכן.[76]

סשה: "תגיד לי, שאלה כזאת. כשכבר ביצעת את כל זה, והילדה כבר נפלה, כשהלכת (משם) משירותי נשים לשל גברים, מה עשית עם הדלת? הנאשם: שום דבר. אני לא יודע, לא עשיתי שום דבר עם הדלת. יכולתי סתם לסגור אותה קצת. ממ...סשה: תזכור, תזכור. הנאשם: אני אותה...סשה: תזכור, רומה. מה שנקרא, אומרים, אז **אומרים הכל**. עכשיו אין כבר משמעות, כאילו, לא, **לא... להשאיר מקומות מוחשכים**. הנאשם: אני לא משאיר, סשה... סשה: "(עברית) בסדר. אני אומר, אולי גם את זה אתה

[75] בתא המעצר אין תא שירותים אלא אזור המופרד בקיר וכולל שירותים ומקלחת, ראו מוצג כ' בדיסק סיכומי ההגנה.

[76] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 09:43 (מונה דיסק).

לא יכול להשיג (להוציא). **אז בוא כבר נוציא גם את זה** (החוצה). זה כבר לאחר העובדה עצמה. יותר מפחיד ממה שסיפרת כבר לא יכול להיות".

408. סשה, בתרגומו ליורם, רמז לנאשם (שוב) שהדלת צריכה להיות סגורה.[77] (עברית) אמרתי לו: 'אחרי שהלכת, אחרי שמה שקרה עם הילדה, ועזבת את שירותי בנות לשירותי בנים, מה עשית עם הדלת?' **והוא נזכר עכשיו:** "יכול להיות שסגרתי".

409. ההדרכה הניבה פירות והנאשם סיפר שנדמה לו שנעל את הדלת, אך כאמור מדובר בתלמיד גרוע, והוא סיפר שנעל **מבחוץ** בעזרת הסכין שהחדיר לחריץ המנעול. שאלות החוקרים בסגנון "מאיפה נעלת", במקום "תזכור, תזכור, תפסיק להשאיר מקומות חשוכים", גרמו לו להבין שהוא בכיוון הנכון.[78]

410. בהמשך החקירה, למרות מאמציו של סשה לשנות את גרסתו ("לא מבפנים?", "מבחוץ?") סיפר הנאשם שוב שנעל **מבחוץ.**[79]

411. בהמשך החקירה באותו היום, וראו מ.ט 172 סרט 1 חלק 3 במונה דיסק 20:47 סשה מדריך את הנאשם גם לכך שהניח את המנוחה על מכסה האסלה המורד ויצא מהתא מלמעלה. החשוב לסוגיה דנן הוא שבמענה להדרכה הנאשם חושף את העובדה כי כלל לא ידע כי התא היה נעול מבפנים(!), כלומר לא ידע כי לא ניתן היה לנעול אותו מבחוץ! וראו שם: סשה: "אתה מבצע איזשהן מניפולציות, איתה? עם האסלה?" הנאשם משיב שלא, וסשה: "תזכור, תזכור", "עמדת על משהו?", "עברת לאנשהו?", "עלית לאנשהו?, ירדת?" –הנאשם משיב בשלילה לכל השאלות הללו ואח"כ מספר שדחף את הדלת (החוצה, כלומר בכלל לא יצא מלמעלה) ובכלל לא סגר אותה כי מיהר לצאת כדי שאף אחד לא יגיע.

412. לאחר מכן סשה אישר לו שהם מצאו את המנוחה כשהדלת היתה נעולה, וזאת לפני השחזור.[80] סשה: תראה, גם **אתה צריך לדעת, איך מצאנו אותה. שראינו, באיזה מצב היא הייתה. כן, מצאנו אותה, כשהדלת הייתה סגורה** (נעולה)...אתה מבין על מה אני מדבר? הנאשם: אני מבין.

413. למרות סיום החקירה, ובטרם היציאה לשחזור, דאג סשה לחקור שוב את הנאשם על "התנהגותו בזירה בתוך תא השירותים", מבלי לתעד את השיחה בוידאו כנהוג. והאם יכול להיות ספק, שכפי שהדריך את הנאשם בכל חקירותיו באמצעות: "תזכור, תזכור" כתגובה לתשובה שגויה מצד הנאשם, דווקא כאן לא הדריכו? וזאת, מבלי שיש לאף אחד מושג אילו "פרטים מוכמנים" נוספים הועברו לידיעת הנאשם בדרך הנ"ל.

---

[77] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 44:02 (מונה דיסק).
[78] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 44:19 (מונהדיסק).
[79] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 3, החל מדקה 20:11 (מונה דיסק).
[80] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 3, החל מדקה 22:36 (מונה דיסק).

להלן תוכן המזכר, ת/144 "היום, בשעה 16:50 (בעדותו בע' 411 הוא תיקן את השעה ל-18:50) פניתי לחשוד – רומן זדורוב אשר ישב בחדר חקירות בתחנת גולן עם צוות בלשים, ששמרו עליו, ושאלתי אותו [למה לא בחדר חקירות עם תיעוד?] האם יש לו מה להוסיף לחקירה בעניין התנהגותו בזירה בתוך תא השירותים. רומן אמר תחילה שאין לו מה להוסיף אך **פתאום** אמר: 'אולי רציתי לצאת או להסתכל **מלמעלה** לפני שיצאתי מהתא.. אני לא זוכר את זה בוודאות".. שאלתי: "ואם רצית לראות **מעל התא** – מה עשית?" ובתשובה לכך רומן אמר: "..כנראה ש**עליתי על אסלה**".. כעבור מספר רגעים רומן אמר לי: "סשה, אני לא חושב שעליתי על האסלה.. אני אזכור יותר מדויק ואספר לך".

414. לפי מזכר נוסף שכתב סשה, בסמוך לאחר שיחה זו התקיימה שיחה נוספת ביוזמתו של הנאשם, שחלקה תועד בוידאו, ובה ביקש לחזור בו מההודאה ולהימנע מיציאה לשחזור בטענה שאינו יודע את פרטי הרצח. הנאשם התרצה לאחר שיורם הבטיח לו שמה שסיפר יספק את החוקרים.[81] לא קשה לשער כי ל"חקירה החוזרת" של סשה, שנועדה לחלץ את הפרט החסר של ה**טיפוס על האסלה**, ערערה את בטחונו של הנאשם לגבי פרטי הרצח. וראו חקירת סשה נגדית בנדון בע' 423 ואילך, ואת תשובותיו המתחמקות הן לח"מ והן לבהמ"ש הנכבד.

415. בהמשך, בשחזור, הבחין הנאשם במונה מסך 19:36:28 במנעול התא השני, הפרוץ מבפנים. לאחר מכן בשחזור, התלבט תחילה אם נעל מבחוץ או מבפנים, ואז אמר שרוב הסיכויים שנעל מבפנים:[82] "אני הייתי בתהליך יציאה. ממ... אני סגרתי (נעלתי) את הדלת, או שמבחוץ או שמבפ... לא, אני, כנראה, מבפנים סגרתי (נעלתי) את הדלת". אנטולי: "מבפנים סגרת (נעלת) את הדלת? הנאשם: "רוב הסיכויים מבפנים".

מספר דקות לאחר מכן עדיין התלבט אם נעל מבחוץ או מבפנים: אנטולי: איך סגרת/נעלת? סובבת את הדבר הקטן הזה? הנאשם: כן. כן, אני סובבתי. ממ... או שאני מבחוץ סגרתי/נעלתי אותה? ממ... **אני, לדעתי, ממ... סגרתי/נעלתי מבפנים. או שמ... מבחוץ... אני לא זוכר במדויק**. אני סגרתי/נעלתי את הדלת כאילו תפוס כאן.

בהמשך השחזור הדגים נעילה מבפנים (הסבר לכך יובא בהמשך).

לאחר השחזור, בחקירה ע"י אנטולי, עדיין התלבט אם נעל מבפנים או מבחוץ, ואמר שהדבר היחיד שהוא יודע זה שהוא נעל את הדלת (משמע, כי הדבר היחיד שהוא "יודע", הוא מה שסשה עידכנו, כי הם מצאו את המנוחה כשדלת התא היתה נעולה): "זה ככל הנראה. כלומר,... **אני לא יכול לתת במדויק שכן בפנים או בחוץ**", ובסוף אומר שמבפנים (וראו בנדון גם בסע' 243 לעיל).

חשוב לציין כי הנאשם מעולם לא אמר כי המנעול היה מקולקל או שחוק!

[81] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 3 חלק 1, החל מדקה 03:44 (מונה דיסק).
[82] דיסק השחזור, החל מדקה 17:07 (מונה דיסק).

416. בחקירת יום 21.12.06, כאשר התבקש הנאשם להתייחס לשינוי גרסתו בשחזור, הסביר זאת באי יכולתו לנעול את המנעול מבחוץ, אולם **לא בגלל בעיה ספציפית במנעול תא הרצח**, אלא עקב שוני **בסוג** המנעולים בכל תאי שירותי הבנות, שאינו מאפשר נעילה מבחוץ, מה שמהווה דווקא פרט מוכמן שלילי מובהק.

417. ביום 26.12.06, לאחר שחזר בו סופית מהודאתו, התבקש להסביר בחקירה כיצד ידע זאת, ותיאר בפירוט כי בשירותי הבנים המנעול החיצוני עשוי מתכת, עם אפשרות לפתוח ולנעול אותו מבחוץ ע"י הכנסת חפץ לחריץ, **וראו תצלום המנעול החיצוני של תא 1 בשירותי הבנים, בהתקן האיכסון נ/ 112** וכן כמוצג ידי בדיסק סיכומי ההגנה, **וראו הסכמת הפרקליטות בע' 3284 כי אכן כך הוא נראה + עדות הנאשם בע' 3825 כי כך הוא נראה + ראו תמונות 7, 8 בדיסק תמונות מעבדת ט.א בשירותי הבנים, ת/421 וכן התמונות במוצג יד' בדיסק סיכומי ההגנה, המאמתות את טענתו.**

וראו תצלומי המנעולים החיצוניים בתאים 2-4 בשירותי הבנות, הנראים כמו אלה בשירותי הבנים, בתצלומים 22-27 בדיסק תמונות הזירה, וכמוצג טו' בדיסק סיכומי ההגנה.

לעומת זאת, ראו התצלום של המנעול החיצוני של תא 1 בשירותי הבנות, עם הפלסטיק הלבן עליו, בהתקן האיכסון נ/112, והנראה שונה, הן מהמנעול החיצוני בתא 1 בשירותי הבנים והן מהמנעול החיצוני שלידו, בתא 2 בשירותי הבנות, וגם מכל היתר בשירותי הבנות, וראו הסכמת הפרקליטות בע' 3282 כי כך הוא אכן נראה, וכן אישור הנאשם בע' 3284 כי כך הוא אכן נראה כשראה אותו במהלך השיחזור.

כמו"כ, ראו את עדות הנאשם בע' 3665-3681 איך היה נועל בשירותי הבנים, ואת **הסכמת הפרקליטות** בע' 3674 כי יש הבדל ויזואלי בין המנעולים החיצוניים בתא 1 ותא 2 בשירותי הבנות, ואת סיכום **בהמ"ש הנכבד**: הגענו להסכמה שיש הבדל ויזואלי!

418. בהמשך חקירת 26.12.06 הסביר הנאשם כי בשחזור הבחין במנעול החיצוני של התא הראשון בשירותי הבנות, שנראה כפלסטיק בצבע לבן עם חור רגיל. צפיה בשחזור בזמן מסך **19:38:07-09** מאשרת זאת, כאשר גם לפני הקטע המצולם הנאשם עמד בזוית המאפשרת לו להתרשם מהמנעול, ואז ישנו פרק זמן של כ-13 שניות בהן הנאשם מחוץ לטווח המצלמה. גם בהמשך הוא נראה מביט אל המנעול. ראו לעניין זה מוצג טז' בדיסק סיכומי ההגנה.

את תמונת הפלסטיק הלבן במנעול התא הראשון ניתן לראות בתמונות 27, 37, 38 בתמונות הזירה, ובמוצג יז' בדיסק סיכומי ההגנה.

419. מהסברו של הנאשם נראה שהניח שתי הנחות שגויות: הראשונה, כי כל המנעולים החיצוניים בשירותי הבנות נראים כך; והשניה, כי בשירותי הבנות ישנו סוג מנעול אחר

מזה שבשירותי הבנים, בו לא ניתן לנעול את התאים מבחוץ. הפרט השגוי הראשון מהווה פרט שלילי מובהק, משום שהפלסטיק הלבן היה קיים רק בתא הראשון, ואילו בשאר שלושת התאים בשירותי הבנות היה קיים הברזל הכסוף הרגיל. הפרט השגוי השני מלמד על חוסר הבנה במבנה החיצוני של מנעול התא הראשון, משום שהפלסטיק הלבן בסך הכל עוטף את המנעול המקורי, הזהה לזה שבשירותי הבנים, ואינו משפיע על יכולת הנעילה והפתיחה מבחוץ. יחד עם זאת, ניתן להתרשם כי הוא משווה למנעול **מראה של מנעול פשוט עם חור במרכזו**, ולא סתם "עיטור" לבן כתיאורה המטעה של הפרקליטות.

420. לאחר שהנאשם סיפר את האמור לעיל, ולאחר שהחוקרים סירבו לקבל את ההסבר, הוא שינה גרסה ואמר דבר מופרך, כי כביכול ראה בשחזור את המנעול החיצוני של התא השני במראה. הפרקליטות עטה כמוצאת שלל רב על טענתו הלא סבירה של הנאשם, כדי להוכיח שלא למד את הפרט המוכמן בשחזור, אלא ידע עליו מאחר ורצח את המנוחה. אולם, הסברו השני והשגוי מוכיח דווקא את ההפך. בשל העובדה כי הוא לא הכיר את מראה המנעול החיצוני בתא השני, וסבר בטעות שגם הוא עשוי פלסטיק לבן, התפתה לחשוב כי השקר, לפיו ראה אותו דרך המראה, יתקבל על דעת החוקרים.

421. הפרקליטות טוענת בסיכומיה כי הנאשם העיד בהליך הראשון כי לא ראה בעיניו דבר, אולם הפרוטוקול של אותה עדות מראה כי הפרקליטה דאז הטעתה אותו באופן בוטה כאילו טען בחקירות כי ראה בשחזור שהמנעול החיצוני שבור.

כמו כן, הראיות מוכיחות כי הוא כן ראה בשיחזור את המנעול החיצוני של תא 1, ואף סיפר זאת לחוקרים!

422. **הראיות לימדו כי החוקרים ידעו גם ידעו מתחילת החקירה כי המנעול ננעל רק מבפנים.** ודוק, ראשית, יורם אזולאי אישר בעצמו בעדותו בע' 227 כי האפשרות היחידה שהניח בזמן חקירת הנאשם היתה של נעילה מבפנים: "אני יודע בתפיסה שלי שכנראה הרוצח נעל מבפנים... הוא מסביר לנו איך אפשר לנעול את הדלת מבחוץ, אותי זה הפתיע, אבל לא תיקנתי אותו אפילו". לא למותר לציין כי סשה, שחקר את הנאשם לצד אזולאי, כן ניסה לתקן את הנאשם כמה פעמים, כמתואר לעיל.

שנית, הדרכת החוקרים את הנאשם בחקירתו, מלמדת זאת ברורות.

שלישית, הם הרי עודכנו כבר בליל הרצח מצבי חוטר, יואב חדד וקובי סומברנו כי דלת התא נמצאה נעולה, והיה צורך לפרוץ אותה + ראו כבר בליל הרצח את העקבות הזרות שטיפסו מהתא החוצה וסברו, בצדק, כי הן מסמנות את מסלול יציאת הרוצח מהתא! [וראו למשל סע' 116 לעיקרי טיעון הפרקליטות בערעור: "...יודגש כי בעת שהדגים המערער את דרך היציאה מהתא...ההערכה היתה כי הרוצח יצא מהתא כשהוא עובר

לתא הסמוך, תא 3..**הדרך בה הדגים...הפתיעה את החוקרים, ולא התיישבה עם הראיות שהיו באותה עת בידיהם** (ההדגשה במקור)". כמו כן, ראו גם התערבות אבי שי בסיום השיחזור ושאלתו את אנטולי במונה מסך 20:03:25 אם הנאשם קפץ לתא הסמוך...).

לכן הם ידעו מתחילת החקירה כי התא היה נעול מבפנים!

רביעית, מהעדויות שנגבו ביום הרצח עלה שהמנעול תקול, ולא ניתן היה לפתוח אותו מבחוץ, וראו הודעת יואב חדד (ת/310) מיום הרצח בע' 2 (16-20): "ש: כיצד נפתחה הדלת..? ת: אני חושב שהגיע למקום קובי...ופתח את הדלת עם פלייר. ש: לפני שקובי הגיע היו סימנים על המנעול בחלק החיצוני? ת: כן. נראה לי משהו לא בסדר בצד השמאלי של המנעול, היכן שצריך להיות הסימון האדום, היה משהו עקום".

חמישית, איש המז"פ שמואל פיאמנטה העיד כי כבר ביום הרצח נמסר להם דיווח על המנעול.[83]

שישית, בתמונות הזירה יש התמקדות במנעול החיצוני והוא צולם מקרוב, ונראה בהן פרוץ, מה שמשתלב עם העדויות שנגבו ביום הרצח על הצורך בפריצת המנעול. ראו למשל תמונות 22, 23, 59, 60 בתמונות הזירה.

שביעית, במזכרו של אבי שי, אותו כתב זמן קצר לאחר השחזור, הוא ציין כי "בסוף השחזור העליתי את הסוגיה בפני אנטולי ושאלתי אותו האם היתה התייחסות לנושא סגירת הדלת. אנטולי השיב **שאכן** נאמר שהוא נעל עצמו **מבפנים** וקפץ החוצה", מה שמלמד על הסברה בצוות החקירה בדבר נעילת התא מבפנים (ת/298).

לגבי "**פרט מוכמן ב'' – ידיעת הנאשם כביכול את תנוחת המנוחה בשעת הרצח, שהיתה לפי טענת הפרקליטות, בעת שעמדה כשפרופיל ימינה מופנה אליו (להלן: התנוחה)**

423. הפרקליטות טוענת כי הנאשם ידע לתאר את תנוחת המנוחה בזמן הרצח, אך קביעה זו שגויה מכמה סיבות: ראשית, התנוחה איננה פרט מוכמן ולא יכולה מלכתחילה להיות כזו משום שלא מדובר בממצא אובייקטיבי קבוע ומוסכם! יתר על כן, אפילו קצין הזיהוי של המשטרה, עוזיאל ז"ל, כלל לא קבע בחוות דעתו, ת/65, את התנוחה שבה נרצחה המנוחה, ואת הזוית שבה עמדה ביחס לרוצח וכו'!

שנית, מומחי הצדדים הסכימו כי הרצח היה דינמי, וכך גם הפרקליטות בסיכומיה, ולכן אין תנוחה אחת בה המנוחה נרצחה, וברור שלא נרצחה כשהיא בוהה בקיר הימני/מערבי, כפי שהדגים הנאשם בשחזור.

[83] עמ' 1311-1312 לפרוט' עדות שמואל פיאמנטה.

שלישית, הנאשם אמנם מיקם את הניצבת בתנוחה אבל את עצמו הוא מיקם מחוץ לתא....ואת הפגיעה בה הוא הדגים לכיוון פרופיל ימין שלה. הדגמה זו נסתרת, כידוע, ע"י מספר נתונים מהזירה ומהגופה, ובראשם העובדה כי הנזק בצואר המנוחה היה דווקא בצד שמאל, המרוחק מהנאשם!
לכן גם אם נקבע שרירותית כי מדובר בפרט מוכמן, מדובר דווקא בפרט מוכמן שלילי.
רביעית, הנאשם לא מסר גרסה עקבית לגבי התנוחה, והיא עברה שינויים בהתאם להדרכות החוקרים.
חמישית, (בהמשך לאמור לעיל לגבי השינויים בגרסאותיו) הנאשם הדגים בשיחזור את דקירתה כשפרופיל ימין שלה מופנה אליו, אולם בסוף השיחזור, במונה מסך 19:50:32, אחרי שאנטולי שואלו בפעם המאה אם הוא תפס את המנוחה, אז הנאשם פתאום אומר ומדגים שהוא תפס אותה בחולצתה בגב או בעצם לא...ובמונה מסך 19:50:42 מדגים שהיא התחילה ליפול אחורה והוא בלם אותה...

424. אופן עמידת הרוצח ביחס למנוחה נידון בין הנאשם והמדובבים בימים שקדמו להודאה. כאשר ארתור טען כי רצח מאחורה משאיר את הרוצח נקי יחסית מדם, הנאשם חלק עליו וטען כי במצב כזה השרוול יתמלא בדם (ראו מ.ט 165/06, דיסק 5 חלק 4, במונה דיסק 2:54). כלומר, לפי הגיונו רק תקיפה מהצד היתה מותירה את הרוצח נקי מדם (כמובן בהתאם לסברתו ההזויה כי הרצח התבצע בחלל מרווח מספיק, והרוצח כלל לא בא בהמשך במגע עם הקרבן). הואיל והנאשם ידע וזכר כי היה באותו יום עם בגדים נקיים מדם, גם אחרי הרצח, כפי שמסר לארתור ב"התוודות האותנטית" (עמ' 1708); הואיל וסשה אישר לו למחרת כי אכן התקיפה היתה מהצד (בשואלו: "מאיזה צד" חתך אותה); והואיל ויורם נתן לו את ה"חותמת" הסופית, בעמדו במשרד עם פרופיל ימינו לנאשם, הנאשם הדגים כך אף הוא בשיחזור (וראו בנדון גם עדותו בע' 2932, 3274, 3275),

425. בהדגמתו לארתור, שגם היא באה בהקשר של "רצח נקי", אכן הראה הנאשם תקיפה כלפי צדו הימני של ארתור כשידיו חופשיות לגמרי במרחב. בנוסף, כאמור, הנאשם ראה עצמו מדגים בחדר השירותים ולא בתוך תא השירותים.

426. הפרקליטות טענה כי גרסת הנאשם לפיה המנוחה היתה במצב עמידה היא כביכול פרט מוכמן בפני עצמו, אולם החוקרים היו הראשונים שהציעו לו מצב של עמידה כששאלו אותו היכן עמדה כשביצע את התנועה עם הסכין.[84]

427. ב-19.12, לפני תחילת ההודאה, הנאשם סיפר לסשה (בפעם האלף) שאין לו מושג איך בוצע הרצח, ולכן אין לו אפשרות למסור הודאה בלב נקי, כעצת סשה. סשה לא השתכנע,

[84] ראו עמ' 753 לקובץ תמלול החקירות.

והמשיך ללחוץ על הנאשם שימסור גרסה כלשהי וזה הדבר היחיד שיכול לעזור לו. הנאשם שאל: "מה אתה רוצה, שסתם אמציא משהו מהראש?" וסשה השיב: "נו, בוא נשמע". הנאשם תיאר אפוא בציניות כיצד לקח כביכול את הסכין היפנית שלו ונתן מכה בגרון המנוחה. סשה שאל: "**מאיזה צד?**", ואז הנאשם חדל מהציניות וברוב ייאושו נכנע והשיב כי **אינו יודע** משום שלא ביצע את הרצח, וביקש שסשה יספר לו כיצד המנוחה נרצחה והוא "יחתום לו על הכל" (וראו בנדון גם בסע' 393 לעיל). שאלה זו אישרה, כאמור, לנאשם כי היתה תקיפה מהצד.

428. כשהסכים למסור גרסה לחוקרים תחת מצב "בלאק-אאוט", העמיד תחילה את סשה עם כתף ימין אליו, ואז תיקן לכתף שמאל. הוא התלבט וציין שהוא לא זוכר אם עמדה עם כתף ימין או שמאל אליו, ולדעתו אכן עמדה עם כתף שמאל אליו. יורם הבהיר לנאשם שאינו זוכר היטב ושאל אותו אם הוא עמד מאחוריה. גם לאחר שהנאשם שלל זאת והראה עמידה מהצד, שב יורם ושאל אותו אם יכול להיות כי שיסף את צוארה מאחור. מיד אח"כ הנאשם הדגים על יורם חיתוך עם כתף ימין אליו.[85]

יצוין כי עד הנקודה הנוכחית, אין כל משמעות להדגמת עמידה מול הקיר הימני/שמאלי, הואיל והנאשם הדגים רצח **מחוץ לתאים**, וגם לא התבקש להעמיד את סשה ביחס לאזורים בתא, אלא רק ביחס אליו. בשלב מסוים אף סיפר הנאשם כי בזמן שהניף את הסכין לעברה, אחזה המנוחה בדלת התא כדי לפתוח אותה מבחוץ.[86] הפרקליטות טענה בסיכומיה כי כוונת הנאשם היתה כביכול כי המנוחה כבר היתה בתוך התא ורצתה מתוכו לפתוח את הדלת... ולא למותר לציין כי הטענה תהוהה. הרי הנאשם רדף אחיה, אז אם היא כבר בתוך התא, היא תנסה כמובן לסגור את הדלת ולא ההפך.

429. מאוחר יותר בחקירה, ולאחר שהנאשם כבר הבין מהחוקרים (בין שתי ההדגמות במשרד, וראו מיד להלן) כי המנוחה נמצאה בתוך התא לאחר הרצח, יורם ביקש מהנאשם לקום שוב ולהדגים (ההדגמה השניה). יורם הוציא את הנאשם מחוץ לתא (חדר החקירות): "בוא. צא רגע החוצה. תעמוד"; הותיר את דלת התא פתוחה ואמר: "זו דלת השירותים, היא פתוחה עכשיו" (דלת חדר החקירות); העמיד את עצמו בתור הילדה: "אני עכשיו, אני הילדה"; עמד עם פרופיל ימין אל הנאשם (עמידה מול הקיר המערבי), וביקש לדעת "איפה הילדה עומדת". הנאשם השיב כי אינו זוכר. יורם יצא מהחדר, סשה ביקש מהנאשם להדגים עליו מאיזה צד הילדה עמדה אליו, והנאשם העמיד את סשה כפי שיורם העמיד את עצמו ביחס אליו.

[85] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 54:21 (מונה דיסק).
[86] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 26:22 (מונה דיסק).

430. בהמשך היום, בשחזור, הנאשם העמיד את הניצבת כפי שיורם וארתור העמידו את עצמם בהדגמות.

431. מסקנת מומחה ההגנה פול קיש הינה כי בזמן הרצח הדלת היתה סגורה לחלוטין, מה ששולל לחלוטין את כל הדגמות הנאשם, החל מזו שביצע עם ארתור, ועד הדגמתו האחרונה בשחזור.

432. **יוער כי משמעות המשפט "קפצתי פנימה" (מ"ט 172/06 דיסק 1 חלק 2 מונה 00:54:56) אינה קפיצה של הנאשם לתוך התא, כפי שהפרקליטות מנסה להסיק. הנאשם מדגים תנועה מהירה עם הסכין מתחת לחולצת המנוחה**, ואכן גם סשה מתרגם "והשני הוא רצה להקפיץ לחזה". (בכל מקרה, לפי שתי המשמעויות ישנה סתירה מהותית עם ההדגמה ה"אותנטית" לארתור!)

433. הוסכם בין המומחים והצדדים כי הרצח היה דינמי, ולכן במהלכו תנוחת המנוחה השתנתה ללא הרף, בשונה מהדגמת הנאשם, שלפיה המנוחה בהתה בקיר הימני בזמן שהוא פוגע בה עם סכינו. גם אם בשניה מסוימת צוארה היה מופנה אל הקיר הימני, בשניה לאחר מכן הוא כבר היה מופנה כלפי מקום אחר.

434. עפ"י שור ואביעד לוי, וכפי שמסכימה גם הפרקליטות, עקבת נעלה של המנוחה נמצאה צמודה לקיר הימני, כשהיא פונה אל עבר הקיר האחורי, מה שמוכיח את הדינמיות של הרצח, שבו בשלב מסוים המנוחה עמדה בכיוון הקיר האחורי.

435. בנוסף, פול קיש גם ניתח את התזות הדם הנראות בצד הימני התחתון של פנים דלת התא, וקבע בחוו"ד שלו נ/149 בסע' 11 כי אפשרי שנוצרו מהתזות מעורק חתוך, מה שמלמד כי בשלב מסוים צוארה של המנוחה היה מופנה כלפי הצד הימני התחתון של הדלת.

וראו גם העובדה כי הפרקליטות כלל לא חקרה בנדון את קיש.

<u>לגבי תנוחת המנוחה אחרי שנרצחה, כלומר העובדה שהרוצח הרימה מהרצפה והניחה על מכסה האסלה המורד (המשך מפרק עשרים, מסע' 341 לעיל)</u>

436. בסוגיה זו מוסכם כמובן, ואין אפילו טענה מצד הפרקליטות, כי הנאשם לא ידע את תנוחת המנוחה אחרי המוות, וכל שיסוקר להלן הוא, כאמור, מבול השאלות החוזרות והרמזים הבוטים בנדון מצד יורם וסשה, ובתגובה שפע גרסאותיו השונות והשגויות של הנאשם בסוגיה זו, במסגרת נסיונותיו "לקלוע בול" סוף סוף לתשובה הנכונה המצופה ממנו.

437. במסגרת "התוודותו" של הנאשם בפני ארתור ביום 18.12, כאמור בסע' 319 לעיל, הנאשם אמר לו כי רצח את המנוחה ללא כפפות, ולכן לא רצה לגעת בה כדי לא להשאיר טביעות

אצבע. הסבר זה אינו מתיישב כמובן עם הנחתה של המנוחה על האסלה, שבודאי, לפי הלך מחשבתו, היתה מותירה ט.א שלו על הגופה וסביבותיה.

438. ביום 19.12.06 הנאשם התבקש לשרטט את מקום הימצאותה של המנוחה בתא כשעזב את השירותים, ולמרות הדרכות החוקרים, שניסו לחלץ ממנו את הנחתה על האסלה, סימן בבירור את מיקומה על הרצפה בין האסלה לקיר (וראו השרטוט במ.ט 172 סרט 1 חלק 3 במונה דיסק 54:22).

439. כאשר נשאל באיזו תנוחה הייתה המנוחה כשעזב את התא, סיפר ש**נפלה על הרצפה**. בתחילה סיפר שנפלה מ**ימין** לאסלה (למתבונן מבחוץ), כלומר **הפוך מהמציאות, וחזר על כך מספר פעמים.** [מט 172 סרט 1, חלק 2, מונה דיסק **31:06 עד 33:55**]

רק לאחר שהחוקרים הביעו את חוסר שביעות רצונם בכמה נסיונות לשנות את דעתו ("אתה בטוח?" "תנסה להיזכר"...), תיקן לצד **שמאל**, במ.ט 172 סרט 1 חלק 3 מונה מחשב 53:22 (השאלה מתחילה ב-50:21).

כמו כן, **הוא נשאל לגבי מצב מכסה האסלה לפני שפגע במנוחה, ואומר שהיה סגור (גם הפוך מהמציאות)**!

וראו בפירוט: [הנאשם בוכה ויורם שם יד על כתפו, ושואל: "עשית מה שעשית ואז ירדת לשירותים למטה ושטפת וניקית...אבל לפני שירדת, עשית משהו איתה בשירותים. עשית איפה שהיא היתה. מה עשית? תזכור את זה".

הנאשם: (מנגב דמעותיו) "שטפתי ידיים. שטפתי סכין" ששה: "זה למטה...מה עשית למעלה?" הנאשם: "נבהלתי, באתי, התקרבתי אל הקומה, הסתכלתי, אין אף אחד, אני ירדתי מהר איפה ששירותי גברים"...

יורם: "יצאת...אבל לפני שיצאת, **עשית כמה פעולות בתוך התא**. מה עשית?" + חוזר על זה שוב, וששה גם אומר לו שהיה איתה בתוך התא השני, ומה עשה + "לפני שהלכת מהתא השני, מה קרה?" הנאשם: "**לא קרה שום דבר נוסף**" + אחרי ששה מתרגם ליורם, הנאשם מוסיף: "לא קרה איתי שום דבר". ששה: "לאחר שעשית את זה עם הסכין...מה קרה עם הילדה? לאן היא? איפה היא? איך היא? לאן היא נקלעה? נפלה?"

הנאשם: "נפלה לתא שתיים, איפה שהאסלה".

ששה: "נפלה על הרצפה? **על האסלה**? על ... איך? התמוטטה על הקיר?" הנאשם: "נקלעה על האסלה". ששה מתרגם ליורם: "היא נפלה בעצמה או שאתה כיוונת?" הנאשם: "אני לא דחפתי אותה. בכלל לא דחפתי אותה. אני עשיתי לה רק עם הסכין, כאילו בגרון וזהו. או שהניפה ידיים, ואני התרחקתי ככה (מדגים רתיעה לאחור) והיא נפלה". ששה מתרגם: "והיא עשתה ככה עם הידיים ואני התרחקתי והיא נפלה". ששה: "לאיזה צד היא נפלה". הנאשם: (משחזר לעצמו) "אם זה האסלה...לצד **ימין**" [פרט מוכמן שלילי]. כאילו עם

הצד, מאחורי האסלה, לצד **ימין**. סשה: (לא מוותר) "אם אתה עם הפנים לאסלה, זה צד ימין וזה שמאל, לאיזה צד?" הנאשם: "**לימין**". סשה: "אז היא נפלה לכאן או לכאן?" הנאשם: "לא, **לימין**. קיבלה מכה באסלה ונפלה לשם". יורם: "אתה זוכר את הדקות הראשונות שם. מה קרה ממש?" הנאשם: "על הדלת הגיע קצת דם [פעמיים] ועל הרצפה" + סשה שואל אם הדם הגיע לעוד מקומות והנאשם מניד בראשו לשלילה! + "לא ראיתי, סשה".[**פרט מוכמן שלילי**]. סשה: "כשרק התקרבת אליה, עוד לפני שנתת לה עם הסכין? איך נראתה האסלה? סגורה ? **פתוחה?**" [הנאשם מניד בראשו לשלילה]: "אני לא יודע...נראה לי היתה פתוחה" סשה: "תנסה לזכור". הנאשם: (חושב הרבה) "לא. היא היתה **סגורה** לדעתי, **יחד עם המכסה**" [פרט מוכמן שלילי]. יורם: "מי סגר את המכסה של האסלה?" (מראה עם ידו תנועה של הורדת המכסה) הנאשם: "**יכול להיות סגרתי עם כסא**". סשה ליורם: "הוא אמר שזה היה **סגור** עם כסא". הנאשם: "קרוב לודאי שזה היה **סגור**. לא שמתי לב. לא ראיתי".

440. וראו מ.ט 06-172 סרט 1 חלק 3 ממונה דיסק **18:54 עד 21:03 -** סשה:עכשיו,עכשיו תנסה להיזכר בקשר **לאסלה** בשירותים האלה. מתי שכל זה קורה. למה אני שואל אותך? כי אני יודע איפה מצאנו כתמי דם. הנאשם: (חושב בשקט ואז הופך את גרסתו) - אני אמרתי, ככל הנראה זה היה פתוח אבל לא לגמרי, אלא רק המכסה בדיוק. כלומר המכסה זה איפה שיושבים.. זה היה פתוח. סשה:אתה בטוח? תנסה לשחזר את זה. הנאשם: [חושב וחושב]

סשה: עכשיו הדבר השני, לפני שאתה הולך, מה אתה עושה? עם השירותים/אסלה/מיכל הדחה)? הנאשם:**לדעתי הורדתי מים** [חוזר על כך שלוש פעמים ואף מדגים עם היד!]. (**עוד פרט מוכמן שלילי** משום שמבט בתצלום 183 של הזירה מלמד את ההפך. מי האסלה אדומים מדם ובתוכם זרוקים ניירות טואלט!).

סשה: אה?... תאר פשוט את כל הפעולות שלך בתוך התא, לפני שאתה הולך משם.

הנאשם: אני דוחף את עצמי, דוחף את הדלת, אני נועל את הדלת **מבחוץ**, **אני אפילו לא יודע למה נעלתי אותה במנעול**! סשה:לפני שעשית את זה [הכוונה לפני שיצאת מהתא] את כל הפעולות שלך בפנים התא? משהו שם, אתה מבצע איזשהן מניפולציות עם עצמך, איתה?

הנאשם:לא. סשה:עם האסלה? הנאשם: לא. סשה:(לא מרפה) תזכור,תזכור.

הנאשם: מניד בראשו לשלילה. "**לא. לא". לא עשיתי איתה שום דבר**. התכוונתי והסתכלתי. **היא כנראה כבר לא נשמה**. הייתי בתהליך ללכת **ואפילו לא סגרתי את הדלת**

לשירותים". סשה: איך לא סגרת אם אמרת שנעלת עם המנעול? **עמדת על משהו, עברת לאנשהו, עלית על משהו? טיפסת לאיפהשהו**? הנאשם: לא.

441. 19.12.06 - וראו העובדה כי גם בהמשך אותו יום, בשחזור, במונה מסך **19:41:45** + **19:42:09** **הוא ציין מפורשות שכאשר עזב את התא לאחר מותה, המנוחה שכבה על הרצפה.**

כמו כן, במונה מסך **19:47:48**, כשהוא מדגים חלקית את הקפיצה, הוא נשאל ע"י אנטולי: "המכסה היה סגור? פתוח?..עכשיו כבר אין מכסה" הנאשם: המכסה היה **פתוח** כאן, אבל המכסה [מתכוון למושב] היה סגור...או **כאשר טיפסתי יכולתי להפיל**", בהתכוונו לכך שכשקפץ מהתא החוצה, יתכן ומכסה האסלה נפל ונסגר, כלומר כלל לא היה ער לכך שהמנוחה בכלל "נמצאת" עליו, וכי המכסה כבר היה צריך להיות סגור באותו זמן ולא פתוח! [פרט מוכמן שלילי].

442. בתשאול הקצר לאחר השחזור, במונה מסך **21:36:59 - 21:36:37** אנטולי מבקש שוב מהנאשם להבהיר כיצד השאיר את המנוחה בתא, והנאשם כמובן מבין שתשובותיו בנושא זה עד כה אינן מספקות. אנטולי: תגיד לי, אתה יכול להסביר באיזו תנוחה היא הייתה בסוף, כשיצאת מהתא, ...באיזו תנוחה היא נשארה לשכב? הנאשם: **איננני יודע באיזו תנוחה**. כשהיכיתי בה, היא נפלה ושכבה ככה. ואחר כך הייתי הולך, אני לא יודע, "**אולי עדיין הייתה חיה. אני לא יודע. אולי היתה יכולה לנסות לקום או משהו**".

443. בהקשר זה יצויין כי סשה, שרצה בעדותו "לנטרל" את נפקות העובדה שהנאשם טיפס על האסלה בשחזור, ולא ציין כי גופת המנוחה היתה עליה והוא דרך עליה, הציע כי הנאשם כביכול חשש לספר על כך בחקירות משום שמדובר בפרט "מפחיד".

וראו בנדון בנספח 1 לסיכומים סע' 2.

444. **21.12.06** – מ"ט 06-120 סרט 1 חלק 1 מדקה 12:42 עד 13:06 - מונה מסך 05:20:12 – הנאשם: **אני לא יודע את זה**. מי עושה את זה, אנשים. **אני לא יודע איך זה לעשות**...

מונה מסך **05:22:00** - **יורם אזולאי ממש מתחנן לנאשם בתסכולו:** "אתה אמרת לי שכשראית אותה אחרי שהיא נפלה ככה על האסלה",ואז **משתרע לאחור/חצי נשכב על הכסא כדי להראות לנאשם באיזה תנוחה נמצאה המנוחה**!

מונה מסך **07:06:07** - הנאשם אומר שהחתך ביד זה הדבר האחרון שעשה למנוחה ואז עזב.

יורם לסשה: באיזה מצב היא היתה כשהוא חתך אותה? הנאשם: (ברוגז) הרי אני לא יודע, סשה. אני לא יודע! יורם: אמרת קודם שהיא פרפרה [למעשה יורם מפרפר] (סשה: כשהיא רעדה) יורם: בשלב הזה, כשחתכת אותה ביד, איפה היא הייתה? כשחתכת אותה

ביד, איפה היא עוד הייתה? יושבת, עומדת? אה.. על הרצפה, **<u>על האסלה</u>**? איפה היא הייתה? <u>הנאשם</u>:

(נאנח משמעותית) אני באמת לא יודע איפה היא הייתה נמצאת. <u>יורם</u>: (מפרפר) תנסה לזכור, רגע, רומן. תנסה לזכור. <u>סשה</u>: אנחנו יודעים שקשה לך לספר...הנאשם: אני לא יודע את זה. אני לא יודע את זה. <u>יורם</u>:**07:08:29** - כן, אבל אתה אמרת קודם שהיא פרפרה ואז אתה חתכת אותה, נכון? <u>הנאשם</u>:כן. <u>יורם</u>:כן. איפה היא הייתה? אם זה השירותים (יורם קם), זה השירותים, זאת האסלה (מצביע על הכיסא). הנאשם: מתי יש לבן אדם פירפורים, בטוח הוא **על הרצפה**. <u>יורם</u>:אז, זהו, אתה זוכר שהיא הייתה.. איפה היא הייתה? יושבת, עומדת? <u>הנאשם</u>: **בשכיבה** היא הייתה. ככה (מדגים את מה שהדגים בשחזור במונה מסך 12:42:19). אני לא יכול..<u>יורם</u>:תדגים. **שב על הכיסא**. הנה אתה, הילדה. איך היא הייתה.

(במונה מסך **07:09:15** **<u>הנאשם נשכב על הרצפה ליד הכיסא</u>** (מעבר לשולחן) ואז **<u>יורם נשכב על הרצפה</u>** **כמו המנוחה ולא רואים אותו.** [חבל. המדינה הפסידה את תמונת המאה...] יורם:ככה? <u>הנאשם</u>: ככה. אני לא זוכר. לדעתי, היד הזאת הייתה ככה.

07:15:55 – <u>יורם</u>: כשאתה יצאת מהתא אחרי שהרגת אותה, איפה הילדה היתה אבל אמת, איפה שמת אותה? מה עשית? <u>הנאשם</u>: "איך שהוא (יורם) שכב. אני הראיתי הרגע. קרוב לאסלה". <u>הנאשם</u> שוב נשכב שוב על הרצפה, מעבר לשולחן, ולא נראה.

<u>יורם</u>: "פליז, בבקשה (שם יד על הלב, מתחנן) - <u>והנאשם</u> קוטע את יורם – **07:17:35** – אומר שהוא יודע שיש להם הרבה ראיות נגדו ומציע להם עסקה של הפחתה בעונש ממאסר עולם בגלל הודאה, **<u>אבל אני לא יכול לספר לכם כי אני לא ראיתי איך הילדה שכבה</u>! <u>אני לא יודע את זה</u>!**

<u>יורם</u>: "למה אתה לא יודע את זה?"

<u>הנאשם</u>**:"כי אני לא עשיתי".** אנחנו שוב חוזרים לזה ואני רוצה להוריד מעצמי מהעונש **+ אני לא יודע איך לעזור לכם כדי שזה ייראה כהודאה מהלב**.

<u>יורם</u>: "ברגע זה אתה מדבר עוד פעם שטויות".

08:30:07 .....יורם: "כשאתה יצאת, איפה הילדה היתה? הנאשם: "אני לא יודע איך טיפות הדם הגיעו לשירותים, שירותי הגברים למטה". <u>יורם</u>: "מה עשית עם הילדה?" <u>הנאשם</u>: "**לא הסתכלתי**". <u>סשה</u>: "באיזה תנוחה היא היתה אחרי שפירפרה? את כל האמת.

<u>יורם</u>: "בבקשה רומן טוב שינצח" (מתחנן). <u>הנאשם</u>: "אני רע" (בציניות).

07:32:50 – יורם וסשה שוב שואלים איפה היתה הילדה כשהנאשם יצא מהתא + התנוחה האחרונה שבה היתה. הנאשם: "**אני לא חושב שהיא זחלה למקום אחר**" [אבל היא מתה!]

15 :33 :07 – הנאשם שוב מדגים, בפעם האלף: "פה אני, פה דלת, אני לא יכול על הדלת" + מסדר את יורם להדגים איפה המנוחה. יורם שם לו כסא בתור אסלה.

סשה: "כשהיא מתה ונפלה". הנאשם מתיישב מיואש.

07:34:42 – יורם: "רומן טוב" + בא ושם יד על כתפו של הנאשם. הנאשם: "הרי יש לכם הכל, סשה". [רוצה לעזור] יורם שוב מתחנן. הנאשם: "אצלכם יש".

50 :35 :07 – יורם שוב מקים אותו בפעם המאה ומבקש הדגמה.

07:37:19 – הנאשם: "**כשבן אדם משקר, אח"כ מבין שהוא בתחת והוא מנסה למצוא דרך, הוא מבין שהוא הכניס את עצמו לשם, לאן שבכלל לא צריך להכניס, הוא מנסה בכל דרך לצאת, אבל הוא לא יודע איך**".

כמו בחקירה יומיים קודם לכן, יורם וסשה שוב חוזרים על הרמז כי בתנוחה שהמנוחה נמצאה בה, רגליה לא בלטו החוצה, מה שאיפשר את נעילת הדלת.

מונה מסך **10:33:22** – יורם: יש לי שאלה. רומן, אתה אמרת שאתה נעלת את הדלת כדי שלא ימצאו אותה, נכון? (סשה מתרגם) הנאשם: אני לא מצליח להבין מה. יורם: מה עשית?

הנאשם: לא יודע. יורם: מה עשית.. מה עשית עוד כדי שלא ימצאו אותה? הנאשם: למה בפנים? סשה: כדי שלא ימצאו אותה, מה עוד עשית בשביל זה? הנאשם: **אני רק סגרתי/נעלתי את הדלת וזהו**. יורם: בסדר, לא. באיזה.. באיזה פוזיציה היא הייתה? למה חשבת שלא ימצאו אותה? הנאשם: **ושם לא חשוב איזו תנוחה, בגלל שכאשר מושכים את הדלת, היא סגורה/נעולה**. אם סגורה/נעולה, אז יש מישהו(י). (סשה מתרגם: זה לא חשוב באיזה תנוחה כי אם מושכים דלת נעולה, אז היא נעולה). יורם: בסדר, אבל.. נכון. יש מישהו. יש מישהו בפנים. אבל אם רגליים יוצאות החוצה אז יכולים לראות (22 :34 :10)

הנאשם: הרגליים שם לא יצאו. סשה: לכן אנחנו שואלים באיזה תנוחה השארת אותה..

הנאשם: (**10:34:21**) **<u>אני כופפתי את הרגליים וכאילו השענתי אותן על הקיר</u>**, כאילו **<u>השענתי על הקיר קצת</u>**. (סשה מתרגם: קיפלתי לה את הרגליים ותקעתי אותן בקיר) [**<u>זה לא רק אי ידיעת פרט מהותי ביותר אלא פרט מוכמן שלילי נוסף</u>**!!]

סשה: הדיון הוא על כך באיזו תנוחה היא נשארה, כשהלכת. הרי השאלה הזאת ברורה מאוד ופשוטה. מדוע אתה לא רוצה לענות עליה? [לחץ מטורף! + רמיזה ברורה מצד סשה על כך שבתנוחה שהמנוחה נמצאה בה, הרגליים לא יכולות היו לבלוט החוצה]

הנאשם נותר דומם, מורכן ראש.

<u>יורם</u>: אנחנו אמרנו לך. בימ"ש מתרשם....[מי יתן ויתרשם]

445. ולסיום, ראו העובדה כי **<u>הנאשם טעה גם לגבי "מבטה" של המנוחה לאחר המוות</u>**.
במציאות ראשה היה מופנה/מסובב בזוית של 290 מעלות בכיוון הקיר השמאלי, בסמוך לפינה האחורית הרחוקה של התא, ובמצב בו לא ניתן כלל לראות את פניה.
בסתירה לנתונים אלה הנאשם סיפר ב - מ.ט 172 סרט 1 חלק 3 מונה דיסק 55 :12 כי היא מתה עם **עיניים פקוחות**, ובשחזורו אף התיימר להדגים במונה מסך 12 :42 :19 כיצד נפלה מתה. אז הסב את "פניה" דווקא בכיוון הקיר הימני, ושוב, עם **עיניים פקוחות** לרווחה.
עוד פרט מוכמן שלילי.

446. למרות הרמזים של יורם וסשה הנאשם ציין מפורשות, כאמור בסעיף הקודם, כי כאשר עזב את התא לאחר מות המנוחה, היא שכבה על הרצפה, וכי יכול היה להבחין בעיניה הפקוחות. זאת למרות שבתנוחה שהונחה בה על האסלה, לא ניתן היה לראות את עיניה!
כמו כן, סשה גם אמר לו שהוא "צריך לדעת באיזה מצב" הם מצאו אותה, וכי הדלת היתה סגורה (נעולה), והדעת נותנת כי בדברים אלה ניסה להזכיר לו כי המנוחה לא היתה יכולה לשכב מבלי שרגליה יבלטו החוצה מהתא, ולכן הונחה על האסלה.

לגבי "**<u>פרט מוכמן" ג' – ידיעת הנאשם כביכול ש"ילדה נפלה בשירותים" עוד לפני שנודע לו על רצח המנוחה בשירותי ביה"ס - השיחה עם ראובן ג'אנח</u>**

447. כידוע, **<u>פרט זה זכה לציון של פרט מוכמן ברמה גבוהה ע"י כל הרכב השופטים בערעור</u>**, ונשלל כפרט מוכמן בשל עדותו של ג'נאח במשפט החוזר, ממנה עלה כי בעת השיחה עם הנאשם בליל הרצח, בשעה 21 :23, ג'נאח ידע כי המנוחה "נפלה" ונמצאה מתה בשירותי ביה"ס, וכן כי יתכן שמסר זאת לנאשם בשיחתם.

וראו עדותו בע' 1110-1112 וכן בע' 1116.

448. **כשהפרקליטות הפנימה כי "מוכמנותו" של פרט זה אבדה לנצח, היא מצאה לג'נאח בסיכומיה, בשיטת ה"רומבה", "שימוש חורג" ללא היתר כדין!** (בדיוק כמו בניית מרפסת או מבנה ללא היתר).
ודוק, בסיכומיה טענה כי ג'נאח סיפר שהנאשם התנהג כביכול באופן חריג החל מערב הרצח ועד שנעצר.

<u>אכן מדובר בשימוש חורג באדם שלא כדין</u>(!), ודי אם יצויין כי ג'נאח לא טען דבר כזה בעדותו (וגם בחקירתו) אלא ההפך! מדובר בהטעייה של בהמ"ש הנכבד (אבל כבר התרגלנו, הלא כן?), וראו עוד בנדון בנספח 1 לדיסק סיכומי ההגנה.

449. ובחזרה לעדות, ג'נאח אישר כי דיבר עם אשתו, שהשתתפה בחיפושים אחר המנוחה, ועם אנשים נוספים, מספר פעמים לפני שדיבר עם הנאשם, ולפחות חלק מהשיחות נגעו למציאת הגופה בשירותי ביה"ס.[87]

450. יתר על כן, "ידיעת" ה"פרט המוכמן" כביכול נשענה על הודעת אשת הנאשם, אולגה, לפיה מסר לה בסיום שיחתו עם ג'נאח כי האחרון מסר לו שילדה נפלה <u>מאסלה</u> בשירותים ולכן לא יכול להגיע לעבודה. ברור כי המנוחה לא נפלה מאסלה כלשהי בשירותים ומדובר בפרט שגוי, ולכן מלכתחילה הפרקליטות לא היתה צריכה להתייחס לפרט זה כמוכמן או ככזה שתואם לממצאים.

451. בנוסף, שפת האם של הנאשם היא רוסית, ולכן הוא ואשתו דיברו אותה בביתם וכן אחד עם השני. לאחר השיחה של הנאשם עם ג'נאח, מסר הנאשם לאשתו בשפה הרוסית שג'נאח אמר לו את המשפט הבא, אותו אמר לה בעברית(!): "ילדה נפלה מאסלה בשירותים", והוסיף ברוסית שלא הבין את כוונתו. <u>היה ברור אפוא מלכתחילה כי מדובר בציטוט מתוך שיחת הנאשם וג'נאח, שאותו אמר האחרון בשפה העברית</u> (וראו דבריה בנדון של אולגה בהודעתה <u>ת/248ב</u> בע' 1 (7))

452. נוסף על האמור לעיל, הידיעה על מציאת גופת המנוחה בשירותי ביה"ס פורסמה כשעה לאחר גילוי הגופה, וכמעט שעתיים לפני שיחת הנאשם עם ג'נאח, וראו <u>מהדורת החדשות של השעה 20:00</u>, (<u>נ/16</u>) ודברי הכתב במונה 42 שניות לכתבה: "נפתחו חיפושים ברחבה קצרין. השוטרים הגיעו לפנות ערב <u>לתא השירותים</u> בבית הספר שבו היא לומדת, שם הם מצאו את גופתה".

ידיעות אלה הגיעו גם לג'אנח, שהעביר את המידע לנאשם בשיחתם.

453. הפרקליטות טענה עד לסיכומיה כי ג'נאח שלל בהודעותיו כי העביר את המידע לנאשם, וזאת בהסתמך על דבריו בחקירתו. אולם עובדה זו כבר איננה רלוונטית משום ש<u>הוא העיד מטעמה במשפט החוזר כעד תביעה, והיא אפילו לא ביקשה להכריז עליו כעד עוין</u>!

454. <u>הנאשם</u>, לעומתו, מסר כבר מההתחלה, גם לחוקרים וגם ליבגני, כי קיבל פרט זה מג'נאח[88] (וראו אימרתו מ.ט 166/06 (וידאו) החל ממונה דיסק 10:06.

[87] ראו למשל עמ' 1109, 1115 לפרוטוקול עדות ג'אנח.
[88] ראו עמ' 44 לקובץ תמליל שיחות תא המעצר.

455. רק לאחר שג'נאח שיקר/טעה בהודעתו נ/24 כי כביכול לא אמר את הדברים לנאשם, וכן לאחר הטחות ומניפולציות חוזרות ונשנות מצד החוקרים, הנאשם החל לפקפק באמת של עצמו, בדיוק כפי ש"הצליח" מאוחר יותר "לעלות דרגה" ולתהות האם יתכן ורצח את המנוחה. לכן שינה את גרסתו לרעתו, וסיפר שהוא אמר לג'נאח את הדברים, למרות שכמובן האמת היתה הפוכה, והוא צדק כמובן בעמדתו הראשונית.

כך גם הסכים עם לחצי החוקרים כאילו חיכה לדבק מחוץ לביה"ס, במקום ב- 12:30 עד 13:30, שעתיים קודם לכן. זאת למרות שכיום ברור שהוא צדק, ובמציאות חיכה לדבק עד בערך 13:30.

וראו את **שיא הפאתטיות של הנאשם בנושא זה, בשיחזורו, במיוחד במבט היום, לאחר שהפרקליטות כבר לא טוענת כי דובר בפרט מוכמן**! במונה מסך 19:59:20 הוא מספר כי בערב הרצח, לאחר ששב הביתה, ראובן התקשר וסיפר שהיתה "איזה בעיה" עם בת של חברים שלו, ואז הנאשם פתאום "מתנדב" להצהיר כי: "אני התחלתי לשאול 'בשירותים', ולא יכולתי להבין למה זה". [באמת אי אפשר להבין שטות זו – י.הל] אנטולי: "אתה שאלת אותו 'בשירותים?' הנאשם: "כן". אנטולי: "למה?" הנאשם: "**אני לא יודע למה שאלתי...אסלה**...לא אמרתי לאשתי כלום. לא סיפרתי שום דבר לאף אחד". אנטולי: "ולמה דיברת עם ראובן בקשר לאסלה?" הנאשם: "**אני לא יודע**".

"יחי" האישיות החלשה והמתבטלת עד גבול האי קיום, הכל כדי להודות "בלב נקי"! "הידד" לעמוד השדרה של מלפפון הים, שהוצא מהים אל היבשה ל-15 שנה.

456. וראו גם עדות הנאשם בע' 2944 ואילך לגבי השיחה עם ג'נאח, דבריו בחקירה ושינוי גרסתו לרעתו רק בגלל לחץ החוקרים, וכן עדותו גם במשפט הראשון לרעתו בגלל שכך הונחה ע"י עורך דינו (מהסיבה שכבר לא כדאי לשנות).

לגבי **"פרט מוכמן" ד' – ידיעת הנאשם כביכול כי הרצח ארע בתא השני דווקא (מבין ארבעה)**.

457. טענת הפרקליטות מקוממת, וזאת בשל העובדה שהנאשם הודרך אל התא הנכון/אזור התא הנכון, מתוך הארבעה, רק בעקבות הדרכות בוטות מצד החוקרים (שגם גרמו לו להבין את שכלל לא שיער, כי המנוחה נרצחה בתוך תא. עד להדרכתם הבוטה גם בנקודה זו הוא בכלל חשב שהיא נרצחה **בחלל חדר השירותים**, ולכן **חשוב לדעת כי אף תא כלל לא היה רלוונטי עבורו כמקום הרצח**! מה לו, אפוא, התא השני או הרביעי או

הראשון....״מזל״ לפחות שהוא לא הבין כי גם המנוחה וגם רוצחה היו כל מהלך הרצח בתוך התא.

458. בשיחת ״ההתוודות״ ביום 18.12 סיפר הנאשם, כאמור, לארתור כי נכנס כביכול ״צעד, שניים״ לחדר השירותים ואז רצח את המנוחה (מונה מסך 56:45:23). הנאשם שלל כניסתו לתוך התא, וגם לא אישר כניסה של המנוחה.[89] כפי שפורט בהתייחסות לאופן עמידת המנוחה בשעת הרצח (ראו סע׳ 423-435 לעיל), גם בהדגמה לארתור, הנאשם התייחס לזירת הרצח כחדר השירותים, על מרחביו המוריקים והאינסופיים, ולא לתא שירותים! (וראה בנדון בסע׳ 226, 406 לעיל).

459. למחרת החוקרים כבר הובילו אותו למסקנה כי המנוחה נרצחה בתוך תא. תחילה, טען הנאשם כי אינו זוכר היכן היתה בזמן התקיפה,[90] משום שכבר לא ראה ולא שמע דבר (בכך השתמש בתיאור מצב הבלאק-אאוט הדומה לזה שתואר על ידי ארתור בשיחתם אמש, ראו עמ׳ 1721 לקובץ תמלול תא המעצר). כשנשאל שוב היכן עמדה כשהזיז את הלהב,[91] השיב שזה היה ״לא רחוק מהתאים״ (מחוץ לתאים וללא התייחסות לתא ספציפי). אולם במקום לבקש ממנו לסמן באופן חופשי את המיקום על סקיצה של חדר השירותים, הוא נשאל שאלה מכוונת - <u>ליד איזה תא ספציפי עמדה</u>,[92] וכך למעשה קירבו החוקרים את הנאשם אל התא, אך הוא עדיין לא בחר בתא מסוים אלא השאיר חלק מהאופציות פתוחות, כשהשיב ״לדעתי היא ליד... בין... איפה שהראשון והשני, לידם היתה״, וששה תרגם ליורם כ-״בין הראשון והשני״. הפרקליטות מפרשת את המילים ״איפה שהראשון והשני״ ל-״בין הראשון והשני״. החו״מ חולק על פרשנותה! עם זאת, גם עפי״ה קיימות בסה״כ שלוש אפשרויות ניחוש למיקום בין התאים: בין הראשון לשני, בין השני לשלישי ובין השלישי לרביעי.

<u>רק האפשרות השלישית אינה כוללת את תא הרצח</u>. לכן לנאשם היה סיכוי של 66% להיות ״צודק״ כשבחר לענות לשאלתו של סשה את תשובתו, שהוכתרה שלא בצדק: ״בין התאים״. בנוסף, האופציה ״בין הראשון לשני״ הינה הכי בטוחה סטטיסטית, משום שאדם שמעולם לא ביקר בשירותי הבנות, ואינו יודע בדיוק כמה תאים יש שם, יודע שיש לפחות שני תאים, ולכן הבחירה ההגיונית תהיה ״בין הראשון לשני״ שבוודאות קיימים, בניגוד לתאים השלישי והרביעי, שלא בטוח כי קיימים.

[89] עמ׳ 1707 לקובץ תמלול תא המעצר.
[90] עמ׳ 752-754 לקובץ תמלול החקירות.
[91] עמ׳ 767 לקובץ תמלול החקירות.
[92] עמ׳ 768 לקובץ תמלול החקירות.

כמו כן, כפי שהנאשם העיד בע' 2916, **אם כבר המציא כי היא ברחה ממנו אל חדר השירותים, אזי "הגיוני" שתיכנס לאחד משני התאים הראשונים כדי להסתתר כמה שיותר מהר**.

460. על כל פנים, כפי שגם העיר אב בית הדין לפרוטוקול, גם שימוש במילה "בין" אינו מתיישב עם עמידה בתוך אחד התאים. לכן אפילו לגרסת הפרקליטות, הנאשם התייחס באותו שלב לעמידה מחוץ לתאים.

461. לאחר שהשיב את תשובתו וקם להדגמה, הוא הדגים על סשה איך כביכול רצח את המנוחה בעת שהתכוונה לפתוח את דלת התא **מבחוץ**.[93] כלומר, **מסר פרט מוכמן שלילי מובהק, לפיו הרצח היה בחדר השירותים ולא בתוך תא כלשהו(!)** המהווה הוכחה נוספת שלא היה לנאשם מושג על זירת הרצח ופרטיו.

בהמשך, כאשר נשאל שוב ליד איזה תא ספציפי עמדה,[94] ניסה גם הפעם לתת תשובה כללית - "ליד התאים" - אך הפעם החוקר התעקש כי עליו לבחור בתא מסוים. לאחר שהרהר כחמש שניות, הבהיר הנאשם שמדובר "ליד/קרוב לתא שתיים". תגובתו של יורם: "אוקי, אוקי, **יופי**", הבהירה לנאשם שבחר בקרבת התא הנכון. אך גם כאן התשובה כמובן היתה שגויה הואיל ואין מחלוקת שהמנוחה נרצחה בתוך התא השני ולא קרוב אליו או לידו.

462. בניגוד מוחלט לממצאי הזירה, הנאשם לא ציין כי הוא או המנוחה היו בתוך התא השני. החוקרים, כרגיל, פיזרו הדרכות בוטות ורמזים עבים ומקוממים, והכניסו את הנאשם לתא השני ביחד עם המנוחה (ועל הדרך, גם הכניסו אותו למאסר עולם). לדוגמא:[95]

יורם: יצאת, אבל לפני כן, כש...סשה: לפני שיצאת. יורם: (עברית) אני רוצה שתזכור, עשית כמה פעולות **בתוך התא**, מה עשית? סשה: מה קרה לפני שיצאת? יורם: (עברית) מה עשית **בתוך ה**...? סשה: **במספר שתיים, בזה, בתא**, מה שאתה מספר, לאחר שאתה... קרה משהו עם הילדה. יורם: (עברית) **אתה היית איתה בתוך התא**. סשה: לפני שהלכת ממספר שתיים... משירותי נשים, מה קרה?

463. לאחר ההדרכות הבוטות על "בתוך תא שתיים", נשאל הנאשם "אחרי שעשית את מה שעשית עם הסכין, מה קרה עם הילדה?" וגם אז השיב "נפלה לתא מספר שתיים, איפה

[93] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 22:26 (מונה דיסק), עמ' 770 לקובץ תמלול החקירות.
[94] עמ' 776 לקובץ תמליל החקירות.
[95] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 31:05.

שהאסלה". כלומר, כמשתמע מדבריו אלו, **<u>גם בשלב זה עדיין לא סבר כי המנוחה נרצחה בתוך התא, אלא מחוצה לו</u>**, ורק נפלה **לתוכו** לאחר מכן.

464. החוקרים המשיכו בניסיון למשוך את "הפרט המוכמן" החוצה מהרחם. יורם ביקש מהנאשם <u>שיזכור "משהו חשוב"</u>, ביקש ששה יתרגם, ואמר לו: "**<u>אתה איתה בתא השירותים. אתה איתה בתא</u>**" וששה תרגם.[96]

465. מיד לאחר מכן יורם, כידוע, הקים את הנאשם ועצמו, המשיל את דלת חדר החקירות לדלת השירותים, שם עצמו כמנוחה והעמיד עצמו בתוך התא, ואת הנאשם בתור הרוצח מחוץ לתא, מבלי שהנאשם התערב (ואף עמד עם פרופיל ימין של "המנוחה" אל הנאשם, ללא התערבות הנאשם, וראו בנדון בסע' 229 לעיל, הדגמה שלישית). בסוף החקירה,[97] כשכתב ששה את ההודעה מפי הנאשם, הנאשם כבר עדכן את גרסתו הקודמת בהתאם להצעתו של יורם, וציין כי המנוחה קפצה לתוך התא השני עוד בטרם הגיע אליה עם הסכין.

466. גם בשחזורו הוא העמיד את הניצבת בהתאם להדגמת יורם וארתור.

467. לאחר שהנאשם חזר בו מהודאתו, והתבקש <u>שבוע לאחר השחזור</u> להסביר מדוע בחר דווקא בתא השני, הוא נתן מספר הסברים הגיוניים וקוהרנטיים עם דבריו בחקירות. כך למשל טען כי רוב התלמידים משתמשים בתא הראשון והשני, טענה ש<u>אומתה</u> בעדותה של <u>אביב אהרונוביץ'</u> בעדותה בע' 2096 (30) כי היתה רגילה להשתמש בתא השני!

בנוסף, <u>הנאשם</u> הסביר בע' 2916 את ההסבר ההגיוני לפיו הוא הרי רדף אחרי המנוחה לפי התסריט שהמציא, ולכן אך הגיוני היה כי במנוסתו ממנו, היא תכנס אל אחד משני התאים הקרובים ביותר לכניסה, 1 או 2, ולא תרחיק הלאה מהם.

468. גם אם לא זכר את הדינמיקה החקירתית שהובילה אותו למסקנה כי מדובר בתא השני כמתואר לעיל, ניתן להתרשם מכך באופן אובייקטיבי. בנוסף, כפי שהסביר הנאשם בעדותו במשפט החוזר בע' 2915, בכתבה שבה צפה יומיים לאחר הרצח (<u>נ/16</u>), נאמר "בשעה שבע בערב נכנסו השוטרים לחדר שירותי הבנות בבית הספר, גופתה של המנוחה התגלתה מגואלת בדם", <u>והמצלמה התמקדה בתא השני</u> מהכניסה בחדר השירותים (שהיה גם היחיד שפתוח). מאחר והוא נקט בתהליך של בניית הנחה, לא סביר לצפות מהנאשם לתאר במדויק את מכלול השיקולים שהובילו אותו אליה, לא שבוע לאחר החקירה, ובוודאי שלא חמש עשרה אחריה!

---

[96] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 47:52.
[97] עמ' 835 לקובץ תמלול החקירות.

לגבי **"פרט מוכמן" ה' – ידיעת הנאשם כביכול כי היה דם בשירותי הבנים.**

469. טענת הפרקליטות בנדון היא בבחינת "הרצחת וגם ירשת", שכן מדובר בתרגיל חקירה בוטה ושקרי, שהופעל על נאשם ללא עבר פלילי ועם נתונים מוחלשים מאד, ובעטיו הוא ממש "גזר" את מראה עיניו האפשרי משבוע לפני הרצח, והדביקו, בשידול ססה, ליום הרצח(!), והדבקה זו הפכה ל"פרט מוכמן" – ה ל ל ו י ה!

470. הפרט הנדון מלכתחילה לא יכול היה להיחשב כפרט מוכמן, וזאת מהסיבות הבאות: ראשית, **מעולם לא הוכח בכלל שהיה דם בשירותי הבנים**, ובפרט דם המנוחה, אז מלכתחילה הבסיס לטיעון נשמט!

שנית, גם בהנחה שכן היה דם כזה, וכפי שיוכח בהמשך הנחה זו מופרכת, הנאשם לא מסר בשום מקום (כולל לארתור!) כי הוא זה שטפטף את טיפות הדם הללו, אלא רק שראה אותן. לכן גם מסיבה זו אין כל פרט מוכמן בראיית דם בשירותים ציבוריים, כפי שלא נטען הדבר לגבי המנקה ויקטור!

471. כבר בשיחת ה"התוודות" הנאשם סיפר לארתור במונה מסך 23:53:42 שזו היתה רק מסקנה שלו לאחר שהבחין בדם מאוחר יותר, ולכן הוא פוחד. כלומר, זו היתה הנחתו בלבד כי הדם שראה היה דם המנוחה. לא ברור מהשיחה האם טען כי הסיק את המסקנה כאשר ראה את טיפות הדם, או בהמשך בשלב החקירות, כפי שאכן קרה.

472. גם לפי גרסת הנאשם לחוקרים, כולל בשחזור, הוא ירד לשירותי הבנים לאחר הרצח ואז הלך להכין קפה בחדר המורים (כשהוא, מן הסתם, מוכתם בדמה של המנוחה).... כשחזר מאוחר יותר לשירותי הבנים, הבחין בכמה טיפות דם, ושיער שהן טפטפו לו מהיד או מהסכין... בשחזור אף התקשה לתת לאנטולי תשובה ברורה כיצד טפטף את הדם בתוך תא השירותים, אם לא זכר שנכנס אליו לאחר הרצח ואילו את הסכין שטף בכיור.

473. כאמור, מהראיות עולה כי כלל לא היה דם בשירותי הבנים ביום הרצח. שני האנשים היחידים שדיברו אי פעם על דם בשירותי הבנים היו הנאשם והמנקה ויקטור, ששניהם נחקרו על ידי ססה, **שניהם מסרו בהתחלה כי בשירותי הבנים לא היה דם ביום הרצח (הנאשם, בגלל שראה את הדם כמה ימים לפני. ויקטור, כי הדם היה בתא 3 בשירותי הבנות)**, ושניהם הוטו על ידו, כפי שיוכח להלן, לשנות את גרסאותיהם, כאילו ראו את הדם בשירותי בנים וביום הרצח.

474. הסיבה להטיה מצד ססה היתה נעוצה, ככל הנראה, בעובדה כי כבר בליל הרצח סברו החוקרים כי הרוצח חלף אחרי הרצח בשירותי הבנים.

וראו בנדון למשל את נ/165 שכתב אלי שקד בערב הרצח: "בדיקת חדר שירותים בקומה 1 "שירותי בנים". עפ"י הסימנים בזירה, החשוד בביצוע הרצח יתכן ונכנס או יצא דרך חלון תא השירותים הימני הקרוב לדלת כניסה לחדר שירותי בנים".
כמו כן, ראו עדות בועז בן שאנן, בע' 560-561, כי נדרש לצלם במיוחד את שירותי הבנים, ובפרט את החלון הימני מבפנים ומבחוץ.

475. אם כן, כבר ביום מעצרו, טען הנאשם שראה מס' טיפות דם בתא הראשון בשירותי הבנים, מספר ימים לפני הרצח. יום אחד לאחר מכן, נחקר ע"י יוסי זמואלסון ואלכס גורדינסקי, בה מסרו לו כעובדה כי נמצא דם של הילדה על אחד מחפציו. בהמשך אותו היום, נחקר חקירה לא מתועדת ע"י יעקב מלכא וסשה, בה דובר בין היתר על אותו הדם ועל האפשרות שראה אותו ביום הרצח, כפי שניתן ללמוד מהתייחסות סשה למחרת לאותה שיחה.[98] הנאשם: "זה היה ביום הרביעי בשל גברים, בתא השירותים הראשון מהכניסה. מהכניסה, בתא השירותים הראשון. סשה: "זה היה ביום רביעי". הנאשם: "ביום רביעי". סשה: "אתמול אמרתי לך שתחשוב". הנאשם: "אני חשבתי וחשבתי". סשה: "קונקרטית לגבי היום הזה....אז זה היה יכול להיות רק יום רביעי".

והרי ברור כי סשה, כהרגלו המגונה, ניווט את הנאשם לתשובה הרצויה, וכשהנאשם אמר שראה את הדם מספר ימים לפני הרצח, סשה השיב בסגנונו המקומם: "תזכור, תזכור. בטוח שזה לא היה באותו יום? תנסה להיזכר אם זה היה באותו יום". ואכן, למחרת, ביום 14.12, הנאשם סיפר למדובבים כי החוקרים הכווינו אותו לומר שראה את הדם ביום הרצח, וראו להלן.

476. בערב יום ה- 13.12.06 הנאשם סיפר למדובבים כיצד הסביר לחוקר באותה חקירה שאם דם המנוחה הגיע אל חפציו, כנראה שראה את הדם בשירותי הבנים ביום הרצח (כפי שגם סיפר לחוקר) והדם שייך לילדה. לפיכך, כנראה נגע בו בלי ששם לב, והעביר אותו לכליו.[99] בחקירה המתועדת למחרת, מסר כבר את גרסתו המעודכנת לפיה ראה את הדם ביום הרצח. עוד בחקירה, סשה הודה כי אכן שוחח עימו בנושא באותו יום, ואף סייע לו להגיע למסקנה זו.[100] בערב, נשאל ע"י המדובבים מדוע שינה גרסתו, והסביר את ההיגיון לעיל ואת רמזי החוקרים שגרמו לו "להבין" שאת הדם ראה ביום הרצח.[101] בכך, הפכה הפרקליטות תרגיל חקירה לפרט מוכמן! להלן דוגמה אחת:

---

[98] מ"ט 164/06 (חקירת 14.12.06), דיסק 1 חלק 1, דקה 30:40 (מונה דיסק). עמ' 202, 203 לקובץ תמלול החקירות.
[99] עמ' 106, 224, 225 לקובץ תמלול תא המעצר.
[100] עמ' 202-203 לקובץ תמלול החקירות.
[101] ראו עמ' 428,429,432 לקובץ תמלול החקירות, וכן מ"ט 165/06 (תא מעצר 14.12.06), דיסק 5 חלק 1, החל מדקה 02:59 (מונה דיסק).

הנאשם: זה שמצאו טיפות דם על החפצים שלי, זה מאה אחוז. יבגני: מצאו? הנאשם: כן. ארתור: מה אתה אומר. על הסליל או על החפצים? הנאשם: (נאנח), תראה... החוקר הפלילי קרא לי אומר: 'אנחנו מצאנו טיפות דם'' (הנאשם מראה תנועת שאלה עם יד) ממ, אני אומר: 'איפה?' הוא אומר: 'איפה, אני לא אגיד'. **אבל... בשאלות ממ שלו הוא בעצמו סיפר לי**. הוא אומר: 'איפה יכולות להיות טיפות דם שלך?' אני אומר: 'נו, תראה'. אני התחלתי להיזכר. אני הייתי נזכר ביום ההוא. אני אומר לו: 'תראה, היה יום, כאשר עבדתי, אבל ראיתי דם'. אני אומר: 'אני ראיתי דם'. הסברתי את כל הסיטואציה, באילו שירותים. הנה. **והוא באלה שלו... בדיבורים... כאילו... ממ... ''אל תבלום!''** מדובב: נתן הכל, כן. הנאשם: ''אל תבלום! תתפוש! זה יונח עכשיו עליך, תגיד עכשיו דבר אחד, בלאט, אחר כך אותך...**ואני חשבתי**: בלאט, נו, **רומז, רומז. רומז, רומז''. אני אומר: ''כן, היה. ב-(עברית) יום ראשון, ממ, (רוסית) ביום רביעי, כשעבדתי, היה דם''**. ואני יושב אחר כך וחושב: ''בדיוק, הרי היה דם, ואני נזכרתי, שזה היה ביום הזה''.

477. בנוגע לויקטור, כמפורט בסע' 153-157 לעיל, העובדות מלמדות כי הוא ראה וניקה את הדם בתא השלישי בשירותי הבנות, ולא בשירותי הבנים. מספר בנות העידו שראו דם בתא השלישי לאחר הרצח. כשהמחפשים אחר המנוחה הגיעו לחדר השירותים, שלדבריהם היה נקי לחלוטין,[102] הם מצאו את התא השלישי נקי להפליא גם הוא.[103] ברי כי הוא נוקה קודם לכן, מתישהו בין הזמן שבו הבחינו הבנות בדם, ובין גילוי הגופה בשעה 50:18.

כפי שסיפר בהודעותיו, ויקטור היה מופקד על ניקוי שירותים אלו (ואין כמובן כפל נקיון אותו מקום ע''י שני מנקים) וראה בתא השלישי דם וניקה אותו, בדיוק היכן שסיפרו הבנות. יום למחרת נחקר ע''י סשה ובעקבות השיחה שינה פתאום את גרסתו וסיפר שלא ראה את הדם בשירותי הרצח, כפי שסיפר יום קודם לכן, אלא בתא השני בשירותי הבנים. אין ספק אפוא כי, כהרגלו, ובדיוק כמו עם הנאשם, סשה הכווין את ויקטור לתשובה הדרושה (''בטוח שלא שירותי הבנים? תזכור, תזכור'').

478. כמו כן, **הפרקליטות, כאמור, הסכימה כי הדם היה בתא השלישי בשירותי הבנות,[104] וכן כי ויקטור הוא זה שניקה אותו**![105]

479. מהראיות גם עלה, כאמור בסע' 158 לעיל, כי ויקטור כלל לא ניקה את שירותי הבנים ביום הרצח! לא רק שרצפת התא השני בהם, היכן שויקטור סיפר שראה כביכול את הדם, תועדה כשהיא מטונפת, אלא שעל הקיר השמאלי שלו נמצאו כתמים אדומים רבים (שנחשדו ככתמי דם אך בבדיקת מעבדה נמצא כי לא מדובר בדם), וכן מספר כתמי לכלוך

[102] עמ' 716 ש' 10, עמ' 726 ש' 33-29, עמ' 727 ש' 15-1 לפרוט' עדות צבי חוטר.
[103] תמונות 36-35 בדיסק תמונות הזירה.
[104] נ/181, תגובת המדינה לבקשה למשפט חוזר, סע' 139.
[105] נ/181, תגובת המדינה לבקשה למשפט חוזר, סע' 144.

גדולים ובולטים על הקיר הימני (ראו מוצג ד' בדיסק סיכומי ההגנה). **זאת, למרות שויקטור ציין בהודעתו כי בתא השירותים שבו הבחין בדם, הוא שטף את הקירות עם כלור וסבון!**[106] ואכן, התא השלישי בשירותי הבנות נמצא מצוחצח, כולל הקירות. מכאן ברור כי לא ראה את הדם בשירותי הבנים, אלא בשירותי הרצח.

480. וראו עוד בנדון בנספח 1 לסיכומי ההגנה.

לגבי "**<u>פרט מוכמן ו'" – ידיעת הנאשם כביכול שהמנוחה לא נאנסה</u>.**

481. מדובר בהיפוך גמור של היוצרות. המשטרה והפרקליטות לקחו פרט מוכמן שלילי ברור, המוכיח את חפותו של הנאשם, והפכו אותו כביכול לפרט מוכמן חיובי (בדיוק כפי שעשו למשל עם "פרטים מוכמנים" א, ב, ג, ד).
וראו כל הפרק העשירי, בע' 77 לעיל, שעוסק ב"ידיעתו" השגויה של הנאשם כי המנוחה דווקא נאנסה בידי רוצחה.

לגבי **<u>"פרט מוכמן" ז' – ידיעת הנאשם כביכול באיזה מקומות נחתכה המנוחה</u>**
(בהמשך לפרק הדגמות הנאשם, בע' 90 לעיל).

482. ההגנה תטען כי כל פרטי המכניזם שאותם מנתה הפרקליטות אינם מוכמנים או אינם נכונים כלל, ולכן ראוי לזכות את הנאשם עקב חוסר בקיאותו המוחלט <u>גם</u> בפרטי מכניזם הרצח.
ודוק, תחילה, סיפר הנאשם כי פגע במנוחה בצוארה, ובשלב זה לא הדגים דבר. שאר הפציעות "נולדו" רק לאחר שיורם ביקש ממנו "להיזכר" ושאל אם רצח אותה מאחור והדגים (יורם) כיוון חיתוך משמאל לימין (מנקודת מבט הקרבן), וכן שאל: "ככה, דוקר לה בחזה?". מאותו רגע ואילך הנאשם החל לטעון שחתך את צואר המנוחה משמאל שלה לימין, וכן כי פגע לה בחזה, כשהסכין החליקה לו תוך כדי חיתוך הצואר. בצורה דומה נוספו שאר הפרטים, תוך היעזרות בהדרכות החוקרים והשמועות ששמע לאחר הרצח, כפי שיפורט.

483. <u>החתכים בצואר המנוחה</u>: העובדה שהמנוחה נחתכה בצואר היתה ידועה לכל,[107] והופיעה בכלי התקשורת השונים, באינטרנט ובעיתונים, כבר יום לאחר הרצח. בנוסף לכך, כפי שסיפר הנאשם, אחד החוקרים אמר לו כי המנוחה "נשחטה", וגם המדובבים בשיחותיהם עם הנאשם חיזקו שמועה זו. זאת בטענה כי הסיבה שאיש לא שמע את

[106] ת/348, הודעת ויקטור קולסניקוב מיום 8.12.06, עמ' 1 ש' 15-14
[107] ראו למשל עמ' 208 ש' 3-1 לפרוטוקול עדות יורם אזולאי.

הרצח, נבעה מחיתוך הגרון, שמנע מהמנוחה לצעוק, וגם גרם לדם הרב בזירה (עובדה שנודעה לנאשם גם מהחוקרים).

גם כאשר פיתח ארתור את הגרסה כי הנאשם יכול היה לרצוח את המנוחה רצח מהיר בבלאק-אאוט, הוא דיבר על שיסוף גרון,[108] והנאשם אכן הראה לו רק חתך בצד הימני של הצואר, ללא פגיעות באזורי גוף נוספים.

484. את כיווני החתכים שהדגים, אימץ הנאשם מיורם, אך לא ידע שמדובר דווקא בכיוון שגוי.

485. בנוגע למספר החתכים בצואר: הנפת סכין פעמיים אינה יכול להוות פרט מוכמן אף לשיטת הפרקליטות, היות וגם הרופא המשפטי מטעמה (דר. זייצב) לא הצליח להגיע למסקנה חד משמעית בכמה הנפות מדובר. בחוות דעתו הוא תיאר את מספר הפציעות שהיה גדול משתיים, ורק בעדותו בבהמ"ש התייחס למספר ההנפות, וגם אז התייחס רק למספר המינימלי שיכול היה לגרום לכל הפציעות הללו, ולאחר שאלות הבהרה מצד בהמ"ש הנכבד נאלץ להודות כי מדובר בלא פחות מארבע הנפות. גם עד ההגנה דר. חן קוגל, הסכים שלא ניתן לקבוע את מספר ההנפות, אולם לדעתו המספר המינימלי הוא שלוש הנפות, גבוה ממספר ההנפות שהראה הנאשם אף לשיטת הפרקליטות.

<u>אשר לנאשם, הוא תיאר באופן עקבי הנפה **אחת בלבד**, שגרמה לחתך בצואר (הן לארתור, הן בהודאה והן בשחזור)</u>, ורק מספר הפגיעות הכללי השתנה עם התקדמות החקירה ותגובות החוקרים לתשובותיו: לא יודע/פעם או פעמיים/פעמיים/שלוש או ארבע פעמים (כפי שמסר בשחזור).

486. הפרקליטות טוענת שבהדגמתו לארתור, הדגים הנאשם פעמיים תנועת שיסוף. <u>ראשית</u>, כאמור, הנפת הסכין פעמיים אינה יכולה להוות פרט מוכמן, מהטעמים שפורטו בסעיף הקודם. <u>שנית</u>, הנאשם דווקא הדגים על ארתור **<u>שיסוף אחד</u>**, ולאחריו ארתור שם אצבע על הצואר ושאל "כאן? ככה?", והנאשם הדגים את אותו השיסוף שוב.

487. **<u>בנוגע לתנועת השיסוף עצמה</u>**, היא הודגמה רק לארתור, אלא שהיא בלתי אפשרית באופן בו הודגמה בתא המעצר, וראו בנדון בסע' 224-228 לעיל. לענין טענת ה"נאוטמש", ראו נספח 1 לסיכומי ההגנה.

בנוסף, כאמור, הדגמת השיסוף על ארתור שונה בתכליתה וצורתה בהדגמת השיסוף על החוקרים, שם הראה הנאשם פגיעה בחצי גרון, ואילו בשחזור לא הדגים שיסוף אלא

[108] מ"ט 165/06 (תא מעצר 15.12.06), דיסק 10 חלק 4, החל מדקה 20:36 (מונה דיסק).

תנועה שיותר מזכירה תנועת דקירה, בוודאי לא עם גב היד, ולא מימין לשמאל, גם לאחר שחרור ידיו מן הכבלים.

488. הפרקליטות ייחסה לנאשם ידיעת פרט מוכמן של שיסוף ולא דקירה, אולם הטענה שגויה. טענת החוקרים בפניו כי הוא היה יכול כביכול לרצוח את המנוחה באמצעות הסכין היפנית שלו, יכולה היתה ללמדו כי הרצח בוצע ע"י חיתוך הגרון, שהרי בסכין יפנית לא ניתן לדקור, כפי שאף הסביר ליורם כשהאחרון הציע לו דקירה בחזה. לדוגמא: "יכול להיות שמישהו לקח את הסכין (היפנית) שלך והרג איתו?".[109] דוגמא נוספת: "סכין טפטים יכולה להיות היום לעבודה, מחר בבוקר אפשר להרוג איתה בן אדם".[110]

489. מכל מקום, וכידוע, הרצח בוצע בכלל באמצעות סכין משוננת(!), והפרט המוכמן השלילי של הנאשם, לפיו הרצח בוצע כביכול באמצעות סכינו היפנית, הוליד כביכול פרט מוכמן חיובי של מיקומי החתכים. יתר על כן, בשחזור, כאמור, לא הראה שיסוף אלא דקירה ואף טען כי אינו זוכר את עומק החתך.

490. עיקרי הפגיעות בצואר המנוחה היו בצידו השמאלי, בשעה שהנאשם הדגים פגיעות בצידו הימני. יתרה מזו, בתנוחה שהדגים הנאשם הוא כלל לא יכול היה לפגוע בצידו השמאלי של צואר המנוחה, אלא רק בימני, אזור שנמצא כמעט ללא פגע.

491. התיאור האנטומי השגוי של הנאשם לגבי העורקים בצואר ובכלל – הארטריה והאאורטה: הנאשם התיימר להסביר לארתור את האנטומיה והפיזיולוגיה הקשורים לפגיעה בכלי הדם בצואר, והפרקליטות ניסתה להסיק מכך לגבי רמת "בקיאותו" בפיזיולוגיה של שיסופי גרון, המוכיחה כי הוא זה שביצע את הרצח.

ואולם, בדומה לנסיונות אחרים של הנאשם להפגין את ידיעותיו, גם הסבר זה היה שגוי. הנאשם תיאר כי הדם זורם במעלה ימין ובמורד שמאל. קרי, עולה בצד ימין של הצואר ויורד בצד שמאל שלו. לשיטתו, מסיבה זו יש לפגוע בצידו הימני של הקרבן על מנת שהמוות יהיה מהיר. מסיבה זו גם הדגים פגיעה בצידו הימני של צואר המנוחה.
בכל איבר בגוף, ובכללם הצואר, קיימים וריד ועורק. העורק מעביר דם מהלב בעוד שוריד מוליך דם אל הלב. על כן, לא רק שאין זה משנה באיזה צד פוגע התוקף בקרבן, אלא שתיאור הנאשם שגוי.
זאת ועוד, הנאשם הסביר כי ארטריה היא וריד, בעוד שארטריה היא מילה נרדפת דווקא לעורק; הצביע על צד ימין ואמר ששם שוכנת האאורטה ובצד שמאל הארטריה, בעוד שבשני צדי הצואר יש עורקים (ארטריות), ואבי העורקים (אאורטה) נמצא באזור בית

[109] מ"ט 167/06 (חקירת 15.12.06), חלק 3, החל מדקה 05:13 (מונה דיסק).
[110] מ"ט 168/06 (חקירת 18.12.06 בוקר), חלק 1, החל מדקה 12:04 (מונה דיסק).

החזה; ומבחינתו נפגעו כלי הדם בצד ימין, לדעתו האאורטה, אולם דווקא האאורטה בגופת המנוחה נמצאה ללא פגע.

492. בטרם הגשת כתב האישום ניסו החוקרים, בהנחיית הפרקליטות, למצוא התאמה בין הסברו השגוי של הנאשם לפגיעות בגוף המנוחה, ושאלו את דר. זייצב האם אאורטה וארטריה הם שמות מונחים, התואמים את כלי הדם שנפגעו אצל המנוחה.[111] באופן תמוה התחמק זייצב מתשובה ישירה, ובחר בנוסח מטעה, המטשטש את ההבדלים בין המונחים הללו לבין כלי הדם שבאמת נפגעו, לפיו בצואר המנוחה נפגע עורק (ארטריה) התרדמה המשותף משמאל שיוצא מאבי העורקים (אאורטה).[112] זאת, כאשר התשובה שהיה צריך להשיב היא כי המונח ארטריה הוא מונח כללי, שתואם כל עורק באשר הוא, המונח אאורטה אינו תואם כלי דם שנפגע, הואיל והאאורטה עצמה לא נפגעה, וכי אף אחד ממונחים אלה אינו תואם את הוריד היוגולרי שנפגע אצל המנוחה.

493. כעבור יומיים נשאל שוב באותה סוגיה, אלא שהפעם בנוסח מעורפל יותר, שאפשר לו לחזק עוד יותר את הרושם המטעה: האם המונחים "קשורים" "באיברים" שנפגעו?[113] ושוב ענה בדיוק את אותה תשובה מטעה, רק שהפעם תוך הדגשת המונחים שנזכרו בשאלת הפרקליטות.[114] השאלה בנוסחה זה ("קשורים") יכולה היתה לגרום לזייצב להבין שהפרקליטות רוצה שיראה את הקשר, מבלי שהדבר משנה האם המונחים תואמים או לא. בדומה להתנהלותו בסוגיית החתך בפרק כף היד (ראו סע' 328, 329), גם כאן זייצב יישר קו עם המשטרה והפרקליטות, והרי הודה בחקירתו כי נהג לבקש מהחוקרים לפנות אליו בכתב שאלות ששאלו אותו בעל פה, וגם יורם אישר כי היה לו קשר ישיר איתו.[115] ואילו **הפרקליטות מודה לפתע בסיכומיה, בניגוד מוחלט לחוות הדעת של זייצב, כי אכן שימושו של הנאשם בשני המונחים לגבי צואר המנוחה, היה שגוי, וגם טענתו כי נפגעו היתה שגויה, אולם הוא צדק כביכול רק במיקומם** (טענה שגם היא שגויה לחלוטין).

494. כאמור, הנאשם מסר בגרסתו על פציעות נוספות רק בעקבות הדרכות החוקרים. בניגוד לרושם שאלה ניסו ליצור בעדויותיהם בבית המשפט, הם הכירו את פרטי הנתיחה עוד בטרם הוגשה להם חוות הדעת הרשמית של המכון, בדיוק ביום הודאתו של הנאשם.

בנוסף לחוסר סבירות האפשרות כי במשך כשבועיים מאז נתיחת הגופה הם לא קיבלו כל מידע לגבי הממצאים בה, וברמזים שניתנו לנאשם בחקירה כדי להסיק זאת, בא התיעוד

---

[111] ת/445, מזכר השאלה מטעם צוות החקירה ופמ"צ אל דר. זייצב מיום 8.1.2007.
[112] ת/445, מענה מיום 8.1.2007 מטעם דר. זייצב לשאלות שהתקבלו ביום 7.1.2007 וכן 8.1.2007.
[113] ת/446, מזכר שאלות נוספות מטעם צוות החקירה ופמ"צ אל דר. זייצב מיום 10.1.2007.
[114] ת/446, מענה מיום 10.1.2007 מטעם דר. זייצב לשאלות שהתקבלו ביום 10.1.2007.
[115] ראו עמ' 4727-4728 לפרוט'.

ביומן הצח"מ (נ/128א) שהתקבל באיחור מהפרקליטות, וסתם את הגולל על ניסיונותיהם להסתיר את הקשר הרציף עם המכון,[116] כך שגם יורם נאלץ להודות בעדותו המשלימה כי נשמר קשר לא רשמי עם דר. זייצב.[117] בכך סתר את עדותו של דר. זייצב עצמו, לפיה הקשר עם החוקרים היה בכתב בלבד,[118] שהרי המזכרים שאמורים לתעד את הקשר החלו להיכתב רק כחודש לאחר הרצח (כשבועיים לאחר השחזור).

495. **החתכים בחזה** (ראו דו"ח הנתיחה ת/442 בע' 4 סע' 5): הנאשם לא אמר שפגע למנוחה בחזה, לפני שיורם שאל אותו בצורה מפורשת ומדריכה: "תיזכר עכשיו. יכול להיות היא עומדת ככה ואתה עושה ככה מאחורה (מדגים שיסוף גרון)? תסתכל, תעמוד אחורה. איך? ככה, דוקר לה בחזה? מה אתה עושה?" (בעודו מראה פגיעה בחזהו העליון קרוב לעצם הבריח – ראה דיסק 1 קלטת 2 מונה דיסק 26:23). מעתה ואילך, לאחר שנשאל אם פגע פגיעה נוספת לזו שבצואר, החל הנאשם לטעון שפגע למנוחה בחזה.

496. כדי להסביר את החתך בחזה טען הנאשם טענה מופרכת לפיה סכינו החליקה כביכול תוך כדי החיתוך בצואר, ופגעה בחזה, וזאת למרות שהחתך העיקרי בחזה היה רוחבי (ומעט אלכסוני) ומקביל לחתכים בצואר, באופן שלא יתכן כי נוצר מ"החלקה" אלא רק במכוון. לכן טענת הפרקליטות כי גרסתו מתיישבת עם שטחיות החתך שגויה.

497. **החתך בפרק כף היד** (ראו בדו"ח הנתיחה בע' 5 סע' 6ג, בע' 8 סע' 4, ובעמוד האחרון באמצע): כזכור, בשורש כף ידה השמאלית של המנוחה נמצא חתך עמוק, ללא דימום, שנעשה לאחר מות המנוחה. ברור כי חתך כ"כ ייחודי הרוצח חייב היה הרוצח לזכור, וראו בנדון בפרק תשעה עשר וכן בסע' 235, 248, 395, לעיל, וכן 498 להלן.

לא בכדי החוקרים עשו "שמיניות באוויר" כדי לחלץ פרט זה מהנאשם, אך לשווא. לאחר שהנאשם סיפר על הפגיעה בצואר, ולאחר שכבר למד מיורם לספר שתוך כדי הביצוע הסכין החליקה וחתכה את החזה של המנוחה, הוא נשאל ע"י סשה אם פגע לה במקום נוסף בגוף. הנאשם שלל זאת, וסשה כהרגלו מסר לו בצורה מפורשת שיש פגיעה נוספת בגופה שעליו לציין![119] סשה: תגיד, איזשהם מקומות אחרים בגוף שלה, אתה...הנאשם (מניד בראשו לשלילה): יותר לא הכיתי לשום מקום עם הסכין. לא הכיתי בעזרת סכין יותר בשום מקום. סשה: תזכור. תזכור, רומה. אתה מבין, שראינו את הגופה? הנאשם: אני מבין נפלא. סשה: אנחנו יודעים, ש... שאנחנו יודעים, מה יש עליה. תזכור".

---

[116] ראו עמ' 18 ליומן הצח"מ.
[117] ראו עמ' 4728-4727 לפרוט'.
[118] ראו עמ' 2326 לפרוט'.
[119] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החלק מדקה 48:38 (מונה דיסק).

498. מאוחר יותר נשאל שוב האם פגע בה במקום נוסף בגוף. מכיוון שששה הבהיר לו שקיימת פגיעה נוספת, הדגים הנאשם פגיעה באזור המותן הימנית/תוספתן, היכן שלא נמצאה פגיעה (ראו לענין זה סע' 235 לעיל). ששה רמז לו שלא לזה הם התכוונו, והנאשם חשב כמה שניות והשיב (שוב) שלדעתו לא פגע עוד בשום מקום. ששה המשיך לרמוז לו שיש מקומות נוספים, ויורם נתן לו רמז עבה: "תיזכר. אחרי, תוך כדי.. אחרי..?" ואף הוסיף "גם יכול להיות אחרי שהיא נפלה, לפני שהיא נפלה, במקום נוסף בגוף שלה. תזכור".

וכאן בעצם **אמר לו מפורשות שהחתך נעשה לאחר החתכים בצואר**. הנאשם, שלא הבין מה החוקרים רוצים ממנו, השיב שפגע בה באזור הגב התחתון. כמובן שגם בגב התחתון אין מכה כלשהי. החוקרים הראו לו את חוסר שביעות רצונם. יורם קם ושאל: "מה אתה רואה?". הנאשם קם אף הוא והצביע על צד ימין של הבטן של יורם, שענה: "זה לא גוף". לאחר חילופי דברים, יורם צמצם לנאשם את הבחירה לאיברים הבאים:

- ראש **(והרי הנאשם הבהיר שלא פגע למנוחה בראש!** ("לא, לא נגעתי בראש. על הראש אני לא עושה"))
- רגליים
- בטן **(הנאשם אמר שפגע למנוחה בבטן והחוקרים שללו זאת!)**
- חזה **(והרי הנאשם כבר סיפר שפגע לה בחזה, בהדרכת יורם!)**
- גב **(גם בגב סיפר הנאשם שפגע בה, והחוקרים שללו גם זאת!)**
- ידיים
- צואר **(גם את הפרט הזה הנאשם כבר מסר!)**
- אזניים **(גם כאן, הנאשם כאמור הבהיר שלא פגע לה בראש!)**

ששה בתרגומו לנאשם לרוסית צמצם את הרשימה של יורם אף יותר: רק לראש, כתפיים, ידיים, רגליים. בשלב זה נשארו לנאשם שתי אופציות: רגליים וידיים.
כשיורם ביקש מהנאשם לחשוב היכן הפגיעה הנוספת, סוף סוף הבין הנאשם ואז אמר שכנראה פגע למנוחה במקרה ביד, כשהרימה את ידה להתגונן. הוא הצביע על גב יד ימין (אזור שהיה מכוסה ע"י המעיל, ולא נמצאה בו פגיעה כלשהי). הנאשם הבין שצדק כשהחוקרים, במקום לומר לו: "תחשוב שוב, תזכור תזכור, אתה מבין שראינו את הגופה" שאלו אותו שאלות על נסיבות החתך. בנוסף, ניתן לראות את ששה מהנהן בהתלהבות עם ראשו ועיניו (ויתכן שזה מה שגרם לנאשם לזכור בטעות כי ששה סימן לו בעיניו לגבי התא השני). היות והנאשם הצביע על יד ימין, **ששה**, כהרגלו, לא היה מרוצה מהתשובה, ושאל אותו **"לא פה?"** ו**הראה לנאשם את זרוע יד שמאל!** לאחר מכן שלושתם קמו והנאשם הדגים כיצד חתך את המנוחה כביכול בטעות בגב יד ימין

כשהרימה את ידה להתגונן, והוא אינו יודע אם החתך היה עמוק או לא, ולאחר החתך ביד חתך בטעות גם את בית החזה.[120]

בהמשך החקירה, כאשר סשה רשם מפיו של הנאשם את ההודאה, הנאשם הראה על מרכז גב אמתו הימנית (00:04:09), ולמרות זאת סשה שאל "כף יד ימני"? (00:03:56-00:04:19) **הנאשם שלל שמדובר בכף היד, העביר ידו על האמה והציע את "עצם המרפק" (00:04:11-00:04:14), ולמרות זאת סשה תיקן אותו: "שורש כף היד"? הנאשם אישר זאת, אבל תוך שהוא מצביע על גב אמת ידו הימנית (00:04:17-00:04:19), והפרקליטות הביאה את הפארסה הזו כהוכחה לזה שהנאשם ידע כביכול את מיקום החתך...**

וראו הפירוט הנוסף והחשוב לגבי התנהלותם החמורה של החוקרים בכל הנוגע לנסיונות ההדחה של הנאשם בענין החתך בשורש כף ידה של המנוחה, וכן בנושאים נוספים של המכניזם, בנספח 1 לסיכומי ההגנה, בתתי הפרקים "הפרט המוכמן" של החתך בשורש בכף היד, וכן "הרחבת טענת המכניזם".

499. מספר החתכים. הנאשם תיאר שפגע במנוחה 2-4 פעמים, בעוד שעל גופתה נמצאו יותר מתריסר חתכים, ובתמונות הנתיחה אף נראים חתכים נוספים קטנים יותר שלא נספרו בדו"ח הנתיחה.

500. פצעי ההגנה בידיים. בכפות הידיים ואצבעות המנוחה נמצאו מספר חתכים שסווגו כפצעי הגנה, שאת עצם קיומם ונסיבות היווצרותם הנאשם לא תיאר מעולם, ואף מסר, כאמור, לארתור תיאור ששלל מאבק כלשהו בזירה.

לגבי **"פרט מוכמן" ח' – ידיעת הנאשם כביכול את אופן יציאת הרוצח מהתא.**

501. טענת הפרקליטות כי הנאשם ידע לתאר בסוגיה הנוכחית פרט מוכמן היא מקוממת, וזאת ממספר סיבות: הראשונה, היא כידוע העובדה שהוכח לעיל בפרקים השלישי עד השמיני לסיכומים כי העקבות הזרות הן לא רק עקבות נעליים אלא שהן עקבותיו של רוצח המנוחה, שיצא במסלול העקבות הזרות(!), הפוך לחלוטין מהאופן בו הדגים הנאשם את היציאה (משום שלא היה לו מושג כיצד יצא הרוצח מהתא).

השניה, חוו"ד של מומחה התביעה לטביעות נעל ירון שור – ת/385, לפיה נעלי הסלמנדר של הנאשם הטביעו כביכול שש "טביעות נעל" על מכנסי המנוחה, הוכחה במשפט החוזר כחסרת משקל (וראו בנדון בפרק עשרים וארבעה וכן בנספח 3 לסיכומי ההגנה). לכן גם התפוגגו להן שתי "עקבות הנעל" מס' 4 + 6 ששור איתר כביכול על שתי ירכיה של המנוחה, ואשר שתיהן פנו כביכול לכיוון דלת התא, ושיגרו את הנאשם אל מעבר לדלת התא, כפי שהדגים בשיחזורו. יתר על כן, כפי שיפורט בסע' 522-552 להלן, **ירון שור עשה מעשה חמור, והונה את בהמ"ש במשפט הראשון, כפי שניסה להונות גם את בהמ"ש הנכבד בנקודה משמעותית**!

[120] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 3, החל מדקה 00:48 (מונה דיסק).

<u>הסיבה השלישית</u> נעוצה בעובדה כי הנאשם תיאר בחקירתו ובחלק מסוים משחזורו, כי יצא מהתא בהליכה, מבעד לדלתו (וכלל לא בקפיצה).
וראו למשל את דברי הנאשם ביום 19.12.06, מ.ט 172 סרט 1 חלק 3 ממונה דיסק 54 :18 עד 21:03 ולפיהם אחרי שהמנוחה מתה הוא פשוט פתח את הדלת ויצא דרכה.
<u>סשה</u> :אה?...תאר פשוט את כל הפעולות שלך בתוך התא, לפני שאתה הולך משם.

<u>הנאשם</u> : אני דוחף את עצמי, <u>דוחף את הדלת</u>, אני נועל את הדלת מבחוץ, אני אפילו לא יודע למה נעלתי אותה במנעול!..... התכוופתי והסתכלתי. היא כנראה כבר לא נשמה. הייתי בתהליך ללכת **<u>ואפילו לא סגרתי את הדלת לשירותים</u>**". <u>סשה</u> : איך לא סגרת אם אמרת שנעלת עם המנעול? **<u>עמדת על משהו? הנאשם: לא. סשה: עברת לאנשהו, עלית על משהו? ירדת? טיפסת לאיפהשהו? הנאשם: לא.</u>**

וראו גם <u>בשיחזורו</u>, במונה מסך 19:42:19 כיצד הוא מתאר כי לאחר שהמנוחה נפלה ומתה, הוא נבהל ומיהר לצאת מהתא, ואז הוא צועד בהליכה אל מחוץ לתא, עד שאנטולי מעיר לו, ואז הוא מתקן את עצמו....

502. בנוסף, אם הנאשם היה קופץ מעל לדלת התא ונוחת על רצפת חדר השירותים, סוליות נעליו המגואלות בדם המנוחה, היו מותירות עליה עקבות מדממות, ואולי גם מבגדיו ומגופו היתה נוטפת עליה טיפת דם. או אז כלל הבנות שביקרו בשירותים בסמוך לאחר הרצח, היו כבר מדווחות על קיומן ; ואולם, כידוע, לא רק שהן לא דיווחו דיווח שכזה, אלא שהן דיווחו דיווח הפוך, כי מלבד דם בתא השלישי, לא היו שום ממצאים בחדר השירותים ובכלל.

עובדה זו מלמדת כי מסלול הבריחה האמיתי של הרוצח היה אכן מסלול העקבות הזרות, וכי אדיר חבני צדק בספרו מפי א.ק כי היא עברה לתא הסמוך (השלישי), התנקתה וכנראה גם החליפה נעליים, ורק אז יצאה "כחדשה" מחדר השירותים.

לגבי **<u>"פרט מוכמן" ט' – ידיעת הנאשם כביכול את מיקום זירת הרצח</u>.**

ראו פרק אחד עשר, העוסק בעובדה שהנאשם טעה במיקום זירת הרצח, וכן בעובדה כי בתחילת המשפט החוזר **הפרקליטות כפרה בכך אולם במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם פתאום הסכימה כי הוא "התבלבל" בקומה**....

503. מיקום זירת הרצח נחשב בפסיקה לפרט חשוב, שידיעתו ע"י הנאשם מהווה חיזוק משמעותי להודאתו, כמופיע בע"פ **408/79 אבו עמרה נ' מ"י**, פ"ד לד(2) 272, 279 : "כאשר השותפות לרצח עולה, למשל, לא רק מן ההודאה אלא גם מן השחזור, ממנו נובע כי

הנאשם היה מסוגל להביא את אנשי המשטרה למקום ביצוע הרצח ... רשאי בית-המשפט להסתמך על ההודאה בדבר שותפות לרצח העולה ממנה, גם אם מסתבר כי פרט זה או אחר בדבר צורת הביצוע או ההתנהגות לפני או אחרי המעשה, איננו בגדר הנושאים אשר בהם ניתן לקבוע ממצא שהוא נעלה מכל ספק...״

וכפי שנאמר, <u>מלשון ההן ניתן ללמוד את הלאו! טעות הנאשם במיקום זירת הרצח,</u>[121] <u>שהוא הפרט הבסיסי ביותר בהודאתו, אומר דרשני לגבי חפות הנאשם</u>.

504. ודוק, בהודאתו לחוקרים לפני השחזור, בחדר החקירות, הנאשם נשאל על הדקות שקדמו לרצח, בהן ראה לראשונה את המנוחה כביכול, ושמע אותה מקללת את אמו ומטיחה בו שהוא תופס את כל העבודות בקצרין, כשהם נמצאים על גרם המדרגות. <u>הנאשם תיאר כי באותו רגע הוא רדף אחריה והיא פנתה ימינה, תוך שהוא **מדגים בידיו וגופו פעמיים פניה ימינה**</u>, בדיוק כפי שהתכוון לתאר בשחזור, עד תרגיל האזיקים המפורסם: ימינה בסוף גרם ״מדרגות הקללות״ ואז שוב ימינה בגרם המדרגות הבא, בואכה הקומה העליונה, שהניצבת כבר החלה לעלות בו או למצער התכוונה כבר לעלות בו. בתגובה יורם הבין את הטעות, אמר לנאשם: ״**<u>לא</u>**״, ואז ניסה לתקן, אך הנאשם, התלמיד הסורר, לא הבין את הרמז ונותר בשלו, מבלי לדעת שהוא מנציח את חפותו הזועקת לשמים.[122]

505. בשחזור עמד לעלות ולשחזר את הרצח בקומה העליונה, בדיוק כפי שסיפר בחקירות, וראו, כאמור, בנדון בפרק אחד עשר.

506. בחקירותיו השונות של הנאשם החוקרים שאלו אותו מספר רב של פעמים האם היה ״בקומה השניה למעלה״, והאם טביעות אצבעותיו יכולות להימצא **<u>למעלה</u> היכן שנמצאה הילדה**.[123] קומת ביה״ס העליונה היתה נקראת הקומה השניה, דבר שהובהר ע״י הנאשם ואומת ע״י באי ביה״ס, כדוגמת אריאל פליבה.[124] בחקירות נוספות נאמר לנאשם (כשקר נוסף) כי יש עד שראה אותו עולה לזירת הרצח. ברור כי אם צריך לעלות, לא מדובר על שירותי הבנים או המורות, שנמצאים במפלס התחתון של ביה״ס.

507. לגבי הובלת הנאשם בשחזור אל גרם המדרגות הספציפי ליד שירותי המורות והאגף הכללי של זירת הרצח: הנאשם עבד במקלט 2 הצמוד לשירותי הבנים. בחקירת יום

---

[121] ראו דבריו למדובב יבגני ביום 13.12.06, כי נודע לו שזירת הרצח אינה בקומה הראשונה מעל למקלט בו עבד כפי ששיער, אלא ״בקומה השניה״ (העליונה) (מונה מסך 06:11:20).
[122] מ״ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 1, החל מדקה 34:57 (מונה דיסק).
[123] ראו עמ׳ 376 לקובץ תמלול החקירות, התייחסותו של מלכא מיום 15.12.06 לחקירה הלא מתועדת בנושא יומיים קודם לכן.
[124] ראו נ/111, הודעת אריאל פליבה מיום 10.12.06, עמ׳ 1 ש׳ 12-10, שם סיפר כי נכנס לספריה ״בקומה השניה״ (הממוקמת בקומה העליונה), וכן בעמ׳ 3884-3883 לפרוט׳ עדותו.

15.12.06, **<u>הציגו לו מלכא ויוסי זמואלסון שרטוט</u>**, ועליו הראו לו היכן נמצאת הזירה ביחס למקלט שבו עבד, ואת הדרך שעשה מהמקלט עד לשם.[125] הנאשם לא הבין מהשרטוט את הקומה הנכונה (משום שבשרטוט לא ניתן להבדיל בין שירותי הרצח לשירותים בקומה העליונה), אולם הבין את הדרך וכי היא עוברת בגרם המדרגות שהכיר (אך לא עלה בו). לכן הוביל אליו, והתעתד לעלות משם לקומה העליונה![126] יתרה מכך, במהלך הצגת השרטוט לנאשם, מלכא אף הראה בתחילה דרך שגויה לעלות למעלה, וזמואלסון תיקן אותו בנוכחות הנאשם!

לגבי **<u>"פרט מוכמן" י' – ידיעת הנאשם כביכול את מראה המנוחה ולבושה</u>**.

508. הנאשם תיאר את המנוחה בצורה שגויה לחלוטין(!), כאילו היתה עם שיער אסוף בלונדיני, לבושה בחלק עליון בהיר, בצבע ירוק או בגווני כחול, שתאם לצבע הג'ינס שלבשה (וראו ע' 811, 830 לקובץ תמלול החקירות).

לגבי תיאורו את הג'ינס שלבשה ונעליה, קיים הסבר אחר, שיפורט להלן.

509. מעיל המנוחה: הנאשם לא ידע לתאר את פריט הלבוש הבולט ביותר, שהוא המעיל השחור של המנוחה. הרוצח, שהרים את גופתה והניחה על מכסה האסלה, חייב היה לדעת כמובן מה לבשה. חרף זאת, אף המעיל השחור שלבשה הניצבת שדימתה את המנוחה בשחזור, לא "הזכיר" זאת לנאשם, גם כאשר הדגים פגיעה בגב אמת ימין שלה, היכן שיד המנוחה היתה במציאות נתונה בשרוול המעיל. זאת בעוד שעגור אלון, שלטענת הפרקליטות ראה אחרון את המנוחה, ולפרק זמן קצר בהרבה מאשר הרוצח, סיפר כי לבשה מעיל (ג'קט) שחור.[127]

כמו כן, אפילו מוטי בן צור, שראה את המנוחה לפרק זמן של שניות בודדות, תיאר שלבשה "חולצה שחורה" ומתחתיה חולצה לבנה.[128]

510. לעומתם, הנאשם תיאר את לבושה העליון באותו גוון של הג'ינס, ירוק/כחול, בהיר או כהה יותר. ראו הקטע הרלוונטי בחקירה,[129] וכן סע' 516 להלן (תיעוד ביה"ס).
תיאור שגוי זה לא היה נעוץ בסיבה שהפרקליטות ציינה בסיכומיה בע' 131, 133, כי הנאשם אמר שהתבונן רק בחלקה התחתון של המנוחה, אלא בסיבה הפשוטה שהוא לא

---

[125] מ"ט 167/06 (חקירת 15.12.06), חלק 1, החל מדקה 02:48 (מונה דיסק).
[126] מ"ט 167/06 (חקירת 15.12.06), חלק 1, החל מדקה 02:48 (מונה דיסק).
[127] ת/352, הודעת עגור אלון, עמ' 2 ש' 3-2.
[128] ת/345, הודעת מוטי בן צור מיום 3.1.2007, עמ' 4 ש' 16-15.
[129] מ"ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 05:18. עמ' 766 לקובץ תמלול החקירות. שם חלק 3 עמ' 810, 830.

רצח את המנוחה, אחרת היה יודע מצוין את צבע המעיל, למצער מאותו הרגע שבו הניחה על מכסה האסלה.

511. **שיער המנוחה**: כשהנאשם מסר גרסה לארתור בתא המעצר, הוא הודה שרצח ילדה **בלונדינית!!** (וראו בנדון גם בסע' 313 לעיל). **כיצד ניתן אפוא לשייך את רצח המנוחה לנאשם, אם אין לו מושג כיצד נראתה המנוחה??**

ודוק, כשהנאשם עבד בביה"ס היו פעמים בודדות בהן ילדה בלונדינית, בשם לנה ספולנס, ניתקה לנאשם את כבל החשמל.[130] ביום 17.12.06, הציע ארתור לנאשם כי אולי הנרצחת היא הילדה שניתקה לנאשם את הכבלים. הנאשם השיב כי רק ילדה אחת ניתקה לו את הכבלים והיא היתה "בהירה", בניגוד למנוחה שהיתה "שחרחורת" (לפי תמונותיה בתקשורת, וראו להלן).[131]

וראו הדברים. ארתור: "חבל שלא אמרת להם לגבי דבר הזין הזה. אולי זה היה עוזר לך. לגבי האריחים האלה, שהם ניתקו, שעשו את דבר הזין הזה. לך תדע, אולי מישהו אמר שם, מי מהמורות או מי מהילדים, שאתה רבת עם הילדה הזאת. הנאשם: אני בכלל לא דיברתי איתה. אני הייתי אומר שיש לי עבודה. פלייר (הנגן) לתוך האוזניים וקדימה. הדלקתי דיסק ועבדתי. ארתור: בסדר, הם ביקשו. נכון? ואתה פלייר (הנגן) לתוך האוזניים ולא שמת לב? נכון? הנאשם: כן. ארתור: נו? אולי זאת הייתה הילדה הזאת. אתה לא זוכר מי מביניהן הייתה. היה זין כמה הרבה מהם מהבנות, נכון, או מהבנים? הנאשם: ילדה הייתה ניגשת, אבל היא תמיד הייתה בהירה. ארתור: נו, לא הסברת את זה?...לא אמרת שום דבר מזה. הנאשם: לא. וההיא שחרחורת".

512. למחרת, 18.12.06, לפני שהנאשם הוצא לבדיקה בביה"ח, שוב העלה ארתור את ההשערה לעיל. הנאשם השיב כי לילדה שניתקה לו את הכבלים היה שיער בהיר, בעוד שראה בתקשורת צילומים בהם המנוחה רוקדת עם שיער שחור (ואכן, בכתבה נ/16, ששודרה יומיים לאחר הרצח, נראית המנוחה בעלת השיער השחור רוקדת).[132] ארתור השיב כי יתכן והצילומים שראה בתקשורת היו ישנים, ומאז צבעה את שערה (לבהיר).[133] וראו הדברים: ארתור: ייתכן, אתה יודע מה? ייתכן... הטומבוי הזאת... הייתה מתקרבת אליך אז, כשהאריחים, היה רעש. ייתכן, לפני זה היא הייתה מכעיסה אותך. כמה פעמים התקרבה. מה זה אומר, לבוא, ולהגיד לבן אדם: "תסיים לעבוד, אל תעבוד". ככה אמרו לך? הנאשם: הם (הן) אמרו: "תפסיק להרעיש, אנחנו נחים כאן...אני כבר לא זוכר...אולי באמת סתם אותי... ואני פשוט יצאתי מכליי? ארתור: שהייתה מתקרבת אליך, וזאת זאת היא? והיא כמה פעמים זין איך הציקה לך? הנאשם: בחורה, אותה אחת, הייתה

[130] ראו עמ' 1459 לעדות לנה ספולנס
[131] מ"ט 165/06 (תא מעצר 17.12.06), דיסק 21 חלק 4, החל מדקה 17:39 (מונה דיסק).
[132] נ/16, כתבת טלויזיה בערוץ 10 מיום 8.12.06, החל מדקה 17:1.
[133] מ"ט 165/06 (תא מעצר 18.12.06), דיסק 25 חלק 3, החל מדקה 24:16 (מונה דיסק).

מתקרבת אלי והייתה אומרת את זה... אותה אחת...האם זאת הייתה היא, האם זאת הייתה לא היא, זין איך... ארתור: אתה לא זוכר? אולי זאת אפילו היא, אבל אתה לא זוכר...שיער בהיר, אולי היא **צבעה**...הנאשם: כן, ייתכן. ארתור: אתה מבין? זה יכול להיות כל דבר... הנאשם: בגלל שראיתי אותה בתצלום - שכחה. ארתור: כן. התצלום הזה אולי ישן. לך תדע, בלאט. הנאשם: אני לא יודע, איזה תצלום היה. הנה. ארתור: לא, אתה אמרת לי אז בעיתון, שאולי זאת לא היא, מדוע, כי... ממ כנראה, ההיא בהירה, לא שחורה, אמרת. הנאשם: אני אמרתי לא בעיתון, אני אמרתי, שראיתי בטלויזיה תצלום של הילדה הזאת. ארתור: נראה לי גם בעיתון הזה. הנאשם: לא, שם יש סתם פנים... בעיתון הזה יש רק פנים.. ואני ראיתי ממש תצלום צבעוני. ארתור: הנה. (נשמע רחש של עיתון) אתה רואה? היא.. כאן... כבת... היא כבת תשע, עשר. הנאשם: לא, זה לא זה. זה היה במקום אחר... שם בעיתון היה... רק פנים של הילדה היו ואני ראיתי תצלום בטלויזיה, איפה שהיא רוקדת עם שיער ארוך שחור. לכן אני... יודע, שעם ארוך...ארתור: נו, אולי היא צבעה אותו. הנאשם: כמו שהסתפרה וצבעה. ארתור: אולי זין מה מה אפשר לדעת. הנאשם: אני לא יודע.

הפרקליטות טוענת, כאמור, כי שיחה זו היא שיחה אותנטית, שבה הנאשם מוכן להודות כי אולי רצח את המנוחה, משום שאכן עשה זאת. מדובר בטענה מופרכת, משום ש**בשיחה זו הוא מתייחס ללנה ספולנס הבלונדינית**, שניתקה לו את הכבל.

513. וראו "שיחת ה"התוודות" מיום 18.12.06: ארתור שאל את הנאשם אם צדק באומרו כי המנוחה צבעה את שערה (לבהיר), והנאשם, שהיה חסר מחויבות לדייק בפרטים בפני ארתור, אישר זאת, ואף הוסיף כי היו לה בנוסף "צמות צבועות".[134] לא למותר לציין כי לנה ספולנס אישרה בעדותה שצבע שערה היה בלונדיני גם ביום הרצח.[135]

וראו הדברים שהוחלפו ביניהם: ארתור: מה שבעיתון, תגיד לי, צדקתי? הנאשם: היא צבעה. ארתור: לא, לא הבנת, מה שרציתי לשאול. מה שראית בטלוויזיה, או ש...בעיתון, הפנים והשערות, זה היה אותו הדבר, או שצדקתי, והיא צבעה את עצמה? הנאשם: נראה לי, היא צבעה את עצמה, **בגלל שאני לא יכולתי לראות בבירור. הן היו בצמה**. לא ראיתי את הצמות. אני...ארתור: מה זה אומר "בצמה"? אסופות? הנאשם: אסופות, אני לא ראיתי, אצלי זה (מראה על הראש), אני כבר לא הייתי מבדיל כלום. ארתור: אבל צדקתי? צבועות או שלא שמת לב? הנאשם: לא שמתי לב, אבל לדעתי, הן היו צבועות. ארתור: ככה חשבת? הנאשם: לדעתי, הן היו צבועות.

514. מדבריו אלה נראה כי הסיבה שהנאשם ציין את "הצמות הצבועות" של המנוחה, היא כדי לתרץ מדוע לא הבחין בשיערה ובצבעו, תירוץ שחזר על עצמו גם בחקירה למחרת.

---

[134] מ"ט 165/06 (תא מעצר 18.12.06), דיסק 26 חלק 3, החל מדקה 09:15 (מונה דיסק).
[135] ראו עמ' 1462 לעדות לנה ספולנס.

הפעם, לאור הספק שהצליח ארתור לנטוע בו, ובשל החשש פן יואשם במסירת פרטים שגויים, הוא נזהר מלציין את צבע השיער.[136]

סשה: תגיד לי, איך היו השערות אצלה? הנאשם: לדעתי... לדעתי, אתה יודע, כמו שהן תמיד ק... קולעות, כאילו צמות.. ו..כאילו קולעות ככה צמות. סשה: קוקואים כאלה? הנאשם: כן. רק שלא קושרות, אלא קלעו ככה וזרקו. סשה: (עברית) משהו כמו צמה, אבל לא צמה, אלא שיער כזה ככה, זרוק מאחורה. הנאשם: (עברית) בלי גומי, בלי כלום, רק לשים. סשה: אתה זוכר צבע שערות? הנאשם מניד בראשו לשלילה. לא״.

הפרקליטות נאחזה בגומיה שנמצאה על יד המנוחה, כדי להוכיח כי הנאשם ידע לתאר ששיערה היה אסוף ללא גומיה. הניסיון המקומם של הפרקליטות להפוך שיער פזור לשיער אסוף רק בגלל גומיה על היד, הוא דוגמה מאלפת לאופן שבו ״נתפרו״ לנאשם פרטים ״מוכמנים״ מפרטים סותרים!

דקות לפני מותה, המנוחה שמה ראשה על ברכיה של שי יפרח, ששיחקה לה בשיער,[137] ולכן היה פזור(!), בניגוד לדברי הנאשם. בנוסף, שיערה נראה פזור בתמונות המז״פ, ואין כל סיבה להניח שהיה אסוף בשלב מסוים. יתר על כן, שיער המנוחה היה מדורג(!),[138] באופן שאינו מאפשר איסוף ללא גומיה. כמו כן, מסרה יפרח כי שיער המנוחה היה פזור כשעזבה אותה, כפי שנהגה ללכת בדרך כלל, ולשאלת החוקרים השיבה שכאשר כן אספה אותו, זה היה בגומיה רופפת. כמו כן מסרה בעדותה כי כשהמנוחה אספה את שערה, היתה משתמשת בגומיה.[139] ואילו הגומיה על היד של המנוחה אינה מעלה ואינה מורידה, שהרי מוסכם שהמנוחה נמצאה ללא גומיה בשערה, וגם הפרקליטות לא טוענת כי הגומיה הועברה אל היד בזמן הרצח על ידי המנוחה או הנאשם.

515. **נעלי המנוחה**: את הצבע הבולט ביותר בנעלי המנוחה, אדום, לא ידע הנאשם לתאר, ובמקום זאת תיארן כנעלי ריצה בצבעים אפור, שחור ולבן. כשאמר את הצבעים לבן ואפור, יורם השיב ״יפה, הוא נזכר בנעליים״, במקום ה-״תזכור, תנסה לזכור״ הרגיל, והנאשם הבין שהוא בכיוון הנכון. כשמתבוננים בנעלי הספורט של הנאשם, עולה כי הוא תיאר את הנעליים של עצמו, משום שצבען זהה לצבעים שתיאר - אפור ושחור, עם חלקים לבנים.[140]

---

[136] מ״ט 172/06 (חקירת 19.12.06), דיסק 1 חלק 2, החל מדקה 18:19 (מונה דיסק) + דיסק 1 חלק 3, דקה 11:47 (מונה דיסק).

[137] ת/259, דיסק שחזור שי יפרח, החל ממונה מסך 26:36:13. נ/35, הודעתה מיום 28.12.06.

[138] עמ׳ 1670 ש׳ 15-14 לפרוט׳ עדות שי יפרח.

[139] עמ׳ 1670 ש׳ 19-6 לפרוט׳ עדות שי יפרח. נ/35, הודעתה מיום 28.12.06, שורה 12.

[140] ת/151, תמונה 31, תמונת נעלי הספורט של הנאשם. הנעל עצמה בצבעי אפור ושחור, והלשונית בצבע לבן (מצורפת גם כמוצג כא׳ בדיסק סיכומי ההגנה).

אין מקום לטענה כי לא ראה את הצבע האדום כאשר עלתה במדרגות, שהרי הרוצח ראה את נעליה מכל הזויות כאשר הניח אותה על האסלה. ואילו הנאשם רצה ליישב את גרסתו עם טענת הבלק אאוט, היה צריך להימנע מלכתחילה מציון צבע נעליה, גם אם נתן את תיאור נעליו שלו. במקום זאת היה מתבקש כי יטען כי אינו זוכר דבר בענין. דווקא נסיונותיו לנחש את צבע הנעל מסביבתו המוכרת מוכיח כי השתדל לשתף פעולה עם החוקרים בכל פעם שסבר כי יוכל לנחש את הפרטים.

516. **תיעוד ביה"ס בימים שלאחר הרצח**: ההגנה סיפקה תיעוד של התלמידים בביה"ס לאחר הרצח, וכן מקבץ של כמאתיים תמונות מתוך הסרטונים.[141] בהם, נראים כמעט כל תלמידי ביה"ס לבושים כפי שתיאר הנאשם את המנוחה - ג'ינס, נעלי ספורט וחלק עליון בהיר. אפילו המורים, המורות ואנשי האחזקה, נראים לבושים בג'ינס. הסרטונים רלוונטיים במיוחד משום שהם מציגים את המראה אליו נחשף הנאשם בביה"ס בשגרת היום-יום. מסיבה זו מובן מדוע תיאר את המנוחה כלבושה בנעלי ספורט וג'ינס עם חלק עליון בהיר. למותר לציין כי מדובר בפרטי לבוש נפוצים במיוחד.

517. את מבנה גוף המנוחה, רזה ונמוכה, למד מתצלומי המנוחה בערוצי התקשורת השונים. את הלא מובן מאליו לא תיאר: את החולצות הלבנות שלה או החזיה האדומה, שבלטה מתוך החולצות הקרועות, וזאת למרות שנהג האמבולנס, צבי נבו, הזכיר שהבחין בחזיה (או בחולצה) בצבע כתום.[142]

518. **עיתונים**: לנאשם היתה גישה תכופה לעיתונים בתא המעצר, והוא אף נצפה מעיין בהם לפרקים. כך למשל, ביום 17.12, נראה אוחז בעיתון ואומר לארתור: "כותבים משהו על קצרין".[143] בעיתונים יכול היה להיחשף לפרטים שונים, כגון לעובדה שצואר המנוחה שוסף בחפץ חד, וזירת הרצח היא שירותי ביה"ס.

[141] נ/112, תיעוד ביה"ס בימים שלאחר הרצח.
[142] ת/292, הודעת צבי נבו מיום 6.12.06, עמ' 1 ש' 15.
[143] מ"ט 165/06 (תא מעצר 17.12.06), דיסק 16 חלק 4, החל מדקה 46:53 (מונה דיסק).

<u>פרק עשרים וארבעה: "טביעות הנעל" על מכנסי המנוחה כלל לא היו טביעות נעל אלא אוסף של כתמי דם, והן בכל מקרה לא תאמו את נעלי הנאשם.</u>

519. אין זה סוד כי בהעדר ראיה פורנזית של דנ"א ו/או ט.א שקושרת את הנאשם לזירת הרצח ו/או לגופת המנוחה (וראו בנדון בפרק העשרים ואחד), במשפט הראשון "כיכבה" חווה"ד של מומחה טביעות הנעל המשטרתי, <u>ירון שור</u>, <u>ת/385</u> מיום **<u>21.6.07</u>**, שהתיימרה לספק ראיה "פורנזית" "לרפואה" כנגד הנאשם.

520. ואכן, כידוע, שור "סיפק את הסחורה" פעמיים: בקביעה כי איתר כביכול שש(!) "טביעות נעל" של נעלי הנאשם, מסוג "סלמנדר", על מכנסי הג'ינס של המנוחה; וכן בקביעה הספציפית בת/385 ע' 4, 5 כי שתיים מהן (4+ 6) אותרו על שתי ירכיה של המנוחה, כשהן פונות לכיוון הדלת בהתאם לאופן בו שחזר את יציאתו מהתא (להלן: "**עקבות הירכיים**").

521. בפרק זה יטען ויוכיח אפוא הח"מ ארבע טענות עיקריות:

א. כי **שור התגלה כבלתי אמין לחלוטין, מוטה קשות כנגד הנאשם, מניפולטור שפעל בזדון כדי להפליל את הנאשם, וזאת תוך הכשלת הערכאות השונות מלעשות דין צדק (גם בימ"ש השלום שדן בהליך מעצרו של הנאשם, וגם בהמ"ש המחוזי שישב בדינו במשפט הראשון)**; ומסיבה זו יש לשלול לחלוטין הסתמכות על קביעותיו: הן קביעתו כי כתמי הדם שנמצאו על מכנסי המנוחה הם בכלל טביעות נעל, והן כי כתמים אלה תואמים את נעלי הסלמנדר של הנאשם.

ב. כי בנוסף שור גם "בדק" את כתמי הדם על מכנסי המנוחה באופן בלתי מקצועי ורשלני.

ג. כי הראיות תומכות בכך שכתמי הדם על מכנסי המנוחה כלל אינם טביעות נעל, כולל "עקבת הדגל", הלא היא "עקבה 1".

ד. כי בכל מקרה כתמי הדם על מכנסי המנוחה אינם תואמים את נעלי הסלמנדר של הנאשם.

<u>לגבי תרמית שור, הן ביצירת חווה"ד הראשונית, נ/39, והן ביצירת חווה"ד הסופית ת/385.</u>

522. חשוב להדגיש כי **מלכתחילה בדיקת המעבדה הביולוגית, שהוכיחה כי סוליות נעלי הסלמנדר של הנאשם היו חפות אפילו מרסיס דם, גלוי או סמוי** (וראו בנדון בפרק עשרים ואחד, בסע' 348-355 לעיל ובמיוחד בסע' 355 את סרט פירוק נעלי הנאשם

לאלקטרונים ולפרוטונים – נ/112) **שללה מכל וכל את התיאוריה הדמיונית שעמדה בבסיס חוות דעתו של שור, ולפיה נעליו הותירו את עקבותיהן על מכנסי המנוחה!**

523. קביעת שור בדבר קיומן של שש ה"עקבות ובמיוחד "עקבות הירכיים": קביעה זו והראיות הסובבות אותה מהוות הזדמנות מצויינת (אחת מתוך רבות, שיפורטו להלן) כדי לעמוד על נכלוליותו של שור!

לקביעה זו היתה, כידוע, משמעות ונפקות מרשיעה לכאורה מיוחדת, וזאת משום שהנאשם הדגים בשחזורו קפיצה היישר מהאסלה אל מעבר לדלת התא. הואיל וגופת המנוחה נמצאה שרועה על מכסה האסלה המורד (ולמרות שהנאשם לא ידע לומר בעת ההדגמה כי הנה הוא מטפס על הגופה), "תורגמה" אפוא הקפיצה כידיעת פרט מוכמן אמיתי כביכול, שרק אלוהים והרוצח ידעו אותו (אלוהים ישמור...)!

524. הפרדוקס הכואב הוא שהח"מ אכן סבור כי **פרט מוכמן אמיתי** (ולא מלאכותי, כמו שהחוקרים והפרקליטות אוהבים לאהוב) **הוא רק פרט שאלוהים והעבריין בלבד יודעים אותו** (ו**לא** החוקרים, שלפעמים מתפתים, כמו בתיק הנדון, לשקר ולפברק).

אלא שבמקרה של "עקבות הירכיים" היתה מעורבת תרמית מצד שור!

תרמית שור לגבי "עקבות הירכיים" ("מהסוף להתחלה").

525. וראו העובדה כי **בשיחה עם הפרקליטות לפני תחילת המשפט החוזר, ת/398, בע' 4, שור טען פתאום, בלי הנד עפעף, גם לגבי "עקבה 4" וגם לגבי "עקבה 6" כי הוא יכול היה להסתפק בדרגה "לא ניתן לשלול", שכלל אינה מצביעה על התאמה כלשהי!** (וראו גם חזרתו הנכלולית, באותו סגנון ה"מוציא מהדעת", גם מסימוני ההתאמה הירוקים של עקבות 2, 5, בסע' 545 להלן).

זאת במקום דרגת ה"אפשרי" שנתן לשתיהן בחוות"ד העיקרית, והגן עליה במשפט הראשון!

זה היה הזמן "להזכר" להגיד את זה?? אחרי שכבר "הושיב" את הנאשם 15 שנה בכלא על לא עוול בכפו?? ואחרי שסיפר ברהבתנות כי ממש "ניבא" באמצעות איתור "עקבות הירכיים" את טיפוס הנאשם על ירכי המנוחה לפני קפיצתו בשיחזור?? (וראו דבריו בהמשך).

ואיפה היה המומחה הנוסף/הבקרה, שבדק את חוות דעתו של שור??

526. בראיון ברדיו וכן בעדותו במשפט החוזר (כמו גם במשפט הראשון) הוא העיד בע' 1877-1875 כי הוא קודם איתר את כל 6 "עקבות" נעלי הסלמנדר על מכנסי המנוחה, ובכללן

כמובן גם את "עקבות הירכיים", ורק אח"כ הוא ראה את שיחזור הנאשם, שבו הוא הדגים את הקפיצה מהאסלה, כלומר מירכי המנוחה, היישר אל מעבר לדלת התא!

527. בהמשך למצג זה הוא "הגדיל לעשות" ותיאר בפאתוס כיצד הוא וכל החוקרים נדהמו והופתעו לגלות כי הנאשם קפץ באופן שונה לחלוטין מהמסלול הנחזה של העקבות הזרות, וכי דווקא מסלולו התגלה כ"מסלול האמיתי" הואיל ו"עקבות הירכיים" אישרו אותו!

וראו דבריו בראיון נ/49 בתוכנית הרדיו בשנת 2020, במונה 3:45 דקה: "עכשיו על האסלה יש עקבה אחת ברורה שהגב, הגב של מי שדרך עומד אל הדלת והפנים שלו עומדים אל הניאגרה, כנראה דרך על המכסה של הניאגרה על הקיר המפריד **ונעלם לתא הסמוך**, אוקיי? זה במשך שלושה שבועות מהשישה לחודש על הקרוב לשלושים לדצמבר זה מה שאנחנו בודקים. אוקיי?...מתברר שאדון מר זדורוב עלה לשחזור ב-19 לדצמבר, **ובמקום לעשות את מה שהמשטרה יודעת**...הוא הסתובב ב-180 מעלות עם הפנים אל הדלת, עלה על האסלה, שם יד מימין יד משמאל וקפץ באתלטיות מעל הדלת. **אלוהים ישמור מאיפה הבאת את השחזור הזה, שחזור הפוך מכל מה שאנחנו יודעים?**"

לכן שור התאים גם למסלולו החדש של הנאשם עקבות, בחזקת "אם ההר לא בא אל מוחמד, מוחמד יבוא אל ההר".

528. מהראיות שהובאו במשפט החוזר התברר בודאות כי שור ראה את שיחזורו של הנאשם כבר ביום 2.1.07, יומיים בלבד אחרי שקיבל לידיו את נעלי הסלמנדר של הנאשם, כחצי שנה לפני שחתם את חוות דעתו מיום 21.6.07, ת/385, וממה לפני שחתם את חוות דעתו הראשונית מיום 3.1.07, נ/39!

529. מכאן ש**הוא שיקר בעדותו, ובמציאות, ההפוכה ממצגו, הוא סימן את המטרה מסביב לחץ, דהיינו כיוון מראש את התאמת סוליות הסלמנדר לכתמי הדם שעל מכנסי המנוחה, ובמיוחד את התאמתם לכתמי הדם על שתי ירכיה של המנוחה, וזאת לשם יצירת "עקבות הירכיים"**! וראו הראיות בנדון להלן.

530. ביום 13.9.20, בעיצומם של ההליכים בבקשה לקיום משפט חוזר לנאשם, בפני כב' המשנה בדימוס מלצר, התראיין שור בתוכנית הרדיו קלמן-ליברמן, נ/49, וראו דבריו שם במונה דקה 2:11 ואילך: "רומן זדורוב סיפר את הסיפור שלו. באיזשהו שלב, ב- 19.12.06 ליתר דיוק, הוא עלה לשחזר את הרצח כמו שהוא הסכים להודות שהוא עשה אותו. הלה נכנס לתא השירותים, ואת זה עוד פעם אני מדגיש, **את זה גיליתי הרבה מאוד זמן אחרי שגמרתי את חוות דעתי, כשהייתי אצל פרקליט המדינה לדון האם כן יגישו כתב**

<u>אישום או לא, אז ראיתי פתאום את הסרטון</u>. אמרתי תראו איזה קטע. אנחנו במשך שלושה שבועות חקרנו את אותן עקבות שנמצאות על האסלה, נקרא להן העקבות המסיחות. העקבות שיכול להיות, ככל הנראה נוצרו על ידי אחד המחלצים. זה היה ברור למשטרה, וכשאני אומר ברור למשטרה זה אני, ואני זה המשטרה".

531. הואיל וכתב האישום כנגד הנאשם הוגש ביום **15.1.06**, ברור אפוא כי שור נפגש עם פרקליט המדינה לפני תאריך זה משום שטרם הוחלט אז על הגשתו. מצד שני חוות"ד של שור – ת/385 – היא מיום **21.6.07**, חצי שנה אחרי הגשת כתב האישום. לכן ברור על פניו כי הוא שיקר באומרו כי "גיליתי את זה [את 6 ה"עקבות" של הסלמנדר] הרבה מאד זמן אחרי ש**גמרתי** את חוות דעתי"**(!)** משום שהוא לא יכול היה להתכוון לחוות דעתו הראשונית, שנחתמה 3 ימים בלבד אחרי שהוא קיבל את נעליו של הנאשם לבדיקה (ב-31.12.06 וראו ת/385 ע' 2 למטה), והרי לפי עדותו בע' 1740 (23) הוא **נדרש למאות שעות עבודה** כדי לאתר את "שש העקבות", משום ש<u>קשה מאד לראותן</u> (ע' 1741 (16)) ולכן "<u>כל הדברים האלה גוזלים הרבה זמן</u>" (שורות 19, 20).

532. וראו <u>עדות שור</u> במשפט החוזר, בע' 1875, 1876: "אני מעיד לך בשבועה...הצהרה [צ"ל אזהרה], אז אני מצהיר בריש גלי [**בהמ"ש הנכבד**: שכחתי להזהיר אותך הבוקר] אני מוזהר ואני מוצהר, ואני מודיע בריש גלי, כמו שאמרתי תמי ד- בחיים, כל 32 שנותיי במשטרה, לא ראיתי **<u>שחזור של רצח</u>** או של מקרה אחר, למעט המקרה הזה, ש**<u>אותו ראיתי בפעם הראשונה, במשרדו של משה לדור, פרקליט המדינה</u>**. אני זוכר <u>חודשים אחרי המקרה</u>, יכול להיות שבריענון נאמר לי שהייתה ישיבה, אני לא זוכר מתי. **<u>אחרי שהיה התיק מוכן, מוכן התיק</u>** [כביכול אחרי שכבר איתר את 6 ה"עקבות" של נעלי הנאשם, אחרת איך מוכן התיק??] הראיתי אותו למשה לדור. <u>משה לדור לא ראה את מה שרצינו</u>, ואז הלכנו והכנו את המצגות....**<u>כשהיינו אצל פרקליט המדינה, כל הגברדייה, ואז מישהו הראה את סרטון השחזור, ואז אמרתי - 'תראו, מעניין, יש שתי עקבות שתומכות בכיוון הזה'. לפני כן לא ידעתי איך רומן זדורוב שחזר את היציאה שלו</u>.**

עו"ד י. הלוי: אתה היית אצל פרקליט המדינה, כשראית את השחזור, לפני שהוחלט אם להגיש כתב אישום, נכון? לפני שהוחלט אם להגיש כתב אישום. לפני שהוחלט להגיש כתב אישום. נכון?

העד, ירון שור: **<u>יכול להיות, כן</u>**. יכול להיות שזו הייתה מטרת הפגישה..... הייתה פגישה אצל פרקליט המדינה, זה בוודאות. שוקי למברגר, שי ניצן, שירה ענבר, נירית, עוד כל מיני אנשים, אני לא זוכר את התאריך, לא זוכר באיזה הקשר זה היה, **<u>אני רק זוכר את הקטע, שזה צרב בי את הזיכרון, שאני רואה את השחזור ואני אומר - 'רגע, יש לנו פה חפיפה</u>**".

ובע' 1877 (28-30), בתשובה להערת בהמ"ש הנכבד כי עולה מדבריו שהיה אצל פרקליט המדינה לפני שהוגש כתב האישום, הוא משיב: "**סביר להניח. זה מה שאמרתי**".

533. וראו גם בע' 1896 (6-11): "ההשערה האישית שלי היתה שהוא רוצח" אבל "**לא ידענו את השיחזור.** רק ידענו שמישהו עלה על הגופה (כביכול בעקבות גילוי עקבות הנאשם על המכנסיים)".

וראו דבריו בראיון לעיתון "מקור ראשון", נ/38 בע' 2: "**כשמצאתי את הטביעות על המכנסיים כלל לא ידעתי על השחזור, כי יש הפרדה מוחלטת בין עבודת מז"פ לעבודת החוקרים**".

שור שיקר! במציאות כששור ראה אצל פרקליט המדינה את שחזורו של הנאשם, היה זה לאחר שראש מיחלק חקירות ארצי, יוחנן דנינו, הביאו לשם, ובפגישה הוא פגש חוקרים בכירים ולמצער גם את יורם אזולאי ראש הצח"מ בתיק הנדון! וראו עדותו של יורם אזולאי בנדון בע' 4735, 4736.

534. אנו למדים שוב, גם מהתבטאות זו, כי המצג המטעה שלו היה כי כביכול איתר את 6 "עקבות" הסלמנדר על הג'ינס, ורק אחרי שאיתרן וכתב את חוו"ד השלמה, ראה את השיחזור!

ויודגש כי **שור קיבל כבר ביום 7.12.06 את דיסק תמונות הזירה (ע' 1 סע' 3 לחוות דעתו), ולכן ידע בשלב מוקדם כי המנוחה נמצאה כשהיא שרועה על מכסה האסלה. לכן כשראה את שיחזור הנאשם, שבו הוא עלה על האסלה, הבין את שהנאשם לא הבין, כי הנאשם "טיפס" על הגופה**.

535. אם כן, מדברי שור ומהנתונים האחרים עולות שלוש שאלות נפרדות, שהתשובה על שתי הראשונות היא חד משמעית: **א.** מתי שור נפגש עם פרקליט המדינה? – התשובה היא בתחילת ינואר 2007! **ב.** איזה חוו"ד של שור מבין השתיים היתה רלוונטית לזמן פגישה זו? – התשובה היא חוו"ד הראשונית, מיום 3.1.07 **ג.** האם חוו"ד הראשונית בכלל נכתבה עובר לפגישה של שור ופרקליט המדינה? – התשובה היא: הואיל ומיומן הצח"מ נ/128א ע' 41 עולה ברורות (וראו הפירוט בהמשך) כי **פגישת שור עם פרקליט המדינה היתה ביום 2.1.07** (יומיים בלבד אחרי קבלת נעלי הנאשם לבדיקה, מה שהותיר רק יום מלא אחד לבדיקה, והרי שור עצמו כבר אמר שהיה קשה מאד לראות את העקבות!) עולה כי חוו"ד הראשונית נכתבה/נחתמה רק למחרת אותה פגישה. המסקנה: יתכן (אך פחות סביר) שחוו"ד הראשונית כבר נכתבה עובר לפגישה, ויתכן (יותר סביר) כי אפילו חוו"ד

הראשונית טרם נכתבה בעת ששור כבר ראה את הנאשם קופץ מהאסלה, וקיבל רעיונות יצירתיים בראש!

536. הואיל ובחוו"ד הראשונית נ/39 שור מתייחס רק לשתי ה"עקבות" 2 + 5 (על שני הכיסים הקדמיים של המכנסיים), **ברור ודאית כי את כל יתר ארבע ה"עקבות", ובכללן "עקבות הירכיים" (4 + 6), שור "איתר" אחרי שכבר צפה בנאשם קופץ מהאסלה**(!), והתנהלותו שתוארה לעיל מסגירה את שקרו וקלונו.

537. וראו לגבי מועד הפגישה – **2.1.07** – את ההוכחה לגביו: עמוד 41 ביומן הצח"מ, נ/128א [שהוסתר מהח"מ ע"י הפרקליטות, ורק אחרי עתירה לגילוי ראיה שהגיש הח"מ, הוא הועבר אליו יחד עם עוד עשרה עמודים נוספים מהיומן].

בעמוד זה נרשם בתאריך 3.1.06 (צ"ל 3.1.07) מפיו של יורם אזולאי כי: "**אתמול היתה ישיבה בפרקליטות המדינה** והיתה התפתחות...פרקליט המדינה לדעתי השתכנע שיש לנו ראיות מספיקות להגשת כ"א. נמצאה טביעת נעל של רומן על הבגד של הנערה המנוחה".

וראו גם עדותו של יורם אזולאי בחקירתו הנגדית המחודשת והחריגה, בעיצומה של פרשת ההגנה (זאת אחרי שבקשתו של הח"מ להחזירו לעדות לאור תוכנם של העמודים הנוספים מיומן הצח"מ, שהועברו לח"מ, התקבלה ע"י בהמ"ש הנכבד). הוא העיד בע' 4735, 4736 כי שור נכח באותה פגישה אצל פרקליט המדינה, שתועדה ביומן, ומי שהביא אותו לשם, ובהפתעה לסובבים, היה יוחנן דנינו, שאמר: "יש לנו הפתעה פה"....(וראו עדותו של יורם כי הוא וכל החוקרים בכלל לא ידעו דבר וחצי דבר על ה"גילוי" של שור).

תרמית שור לגבי חוו"ד הראשונית

538. ועכשיו נצעד אחורה בזמן, אל נסיבות הולדתה מלכתחילה, במרמה, גם של אותה חוו"ד ראשונית – נ/39.

539. ביום 31.12.06 קיבל, כאמור, שור את נעלי הנאשם, תחת הכותרת: "נעלי חשוד רומן זדורוב" (ראו ע' 2 למטה בחוו"ד), כששבוע וחצי לפני כן הנאשם, כידוע, הודה ושחזר את הרצח, ושור כמובן ידע זאת, "לפחות" כמו כל המדינה!

לכן בעצם **מבחינת שור, הנסיבות האובייקטיביות, עוד לפני שיפורטו אלה הספציפיות משטרתיות, כפו על שור כבר מראש הטיה לרעת הנאשם, באופן זה שהוא "אמור" למצוא את טביעות נעליו על מכנסי המנוחה**(!)

540. וכעת ליוחנן דנינו. הוא היה אז בתפקיד הרם של ראש אגף החקירות והמודיעין במשטרה. על טיבו של הקשר המיוחד של הקצין הבכיר מאד עם שור כבר לא נדע משום

ששור לא "נידב" לנו פרטים אלה בעדותו. תחת זאת הסתיר את העובדה כי דנינו פנה אליו בעצמו, "מעל הראש" של ראש הצח"מ והחוקרים, וביקש ממנו "טובה": לספק לחוקרים בדחיפות (ובניגוד למציאות הראייתית) את "גלגל ההצלה", דהיינו את הראיה ה"פורנזית" כביכול כנגד הנאשם!

541. לצורך הדחוף ביותר ל"טובה"/מחווה הנדונה של שור היו מספר סיבות, ואלה הן:

א. מלבד הודאתו של הנאשם ושיחזורו (ההזויים והמופרכים על פניהם) לא היתה שום ראיה תומכת כנגד הנאשם, לא פורנזית וגם לא בעדות כלשהיא! (וראו בפרק העשרים ואחד לגבי העדר כל ראיה פורנזית, בניגוד למתבקש).

לא בכדי כתב שור ב- 4.1.07 את מכתבו לחו"ל, נ/42, לבקשת עזרה בהעברת מידע לגבי נעלי הסלמנדר, וטרח להדגיש בו כי: "**זה חשוב מאד להדגיש כי טה"נ היא הראיה היחידה הקיימת**".

וראו גם עדותו בע' 1903, בתגובה לעימותו ע"י הח"מ עם מכתב זה: "אומרים לי אין דנ"א, אין ט.א. נשארנו עם טביעות נעליים", וכן בע' 1905, בתשובה לשאלה: "איך אתה יודע שזו הראיה היחידה אם אתה לא מדבר עם החוקרים?" – מכנסים את כל המעבדות ביחד כדי לראות מה עוד אפשר לעשות בחקירה.

ב. בשל מצב ראייתי חלש זה שופט המעצרים בבימ"ש השלום, אשר דן בהארכת מעצרו השלישית של הנאשם ביום 29.12.06 קבע כי מעצרו של הנאשם יוארך אמנם שוב, עד ליום 4.1.07, אולם: "...ככל שלא תוגש הצהרת תובע בתום התקופה שקבעתי, כי אז יהיה על צוות החקירה להציג בפני בהמ"ש ראיה חדשה בעלת משקל שתוכל להצדיק את המשך החזקת החשוד במעצר" (ראו נ/40).

מרגע מתן ההחלטה החל השעון לתקתק ואיתו הספירה לאחור המלחיצה. החוקרים היו חייבים להביא ראיה "פורצת דרך" ו"שוברת קרח" כדי לא "לאבד" את החשוד המיידי והנוח ביותר בעולם.

ג. פרקליט המדינה גם לא השתכנע כי יש ראיות להגשת כת"א נגד הנאשם (וראו ציטוט דברי יורם בנדון בע' 41 ליומן הצח"מ).

ד. "על ראשו" של יוחנן דנינו, ראש החקירות והמודיעין, הופעל לחץ אדיר "לפענח" את הרצח הנדיר באכזריותו ובחריגותו. לא רק שהדעת אינה תופסת שילדה נרצחת בתוך ביה"ס, בשעות הפעילות, אלא שהיא עוד יותר נחרדת מהעובדה שהרוצח לא נתפס, כלומר יכול לרצוח בקלות "מחר" עוד תלמידה או תלמיד. לא בכדי תלמידים רבים הדירו רגליהם מבית הספר לאחר הרצח, וראו בנדון למשל דברי אידית גוטמן בעדותה בע' 3924.

542. ה"טובה"/ה"מחווה" שעשה שור ליוחנן דנינו, כחייל נאמן (שוטר בעצמו) של המשטרה, היתה ביצירת חווה"ד הראשונית, בחזקת "יש מאין", והגשתה

לשופט המעצרים וגם לפרקליטות לצורך מטרה כפולה: כדי שהשופט לא ישחרר את הנאשם (וראו בנדון גם בסע' 548, 659 להלן), וכדי שניתן יהיה כבר להגיש כתב אישום כנגדו, ואח"כ שור כבר יעבוד "בנחת" על "מציאת" עוד "עקבות" ו"ביסוסן", וזאת בזמן שמשפטו של הנאשם כבר יתחיל להתנהל, מה שאכן קרה!

543. ראו העובדה כי **שור היה חסר נסיון לחלוטין באיתור עקבות נעל על בד, ובפרט חסר נסיון באיתור טביעות נעל בדם על בד, ובפרט חסר נסיון באיתורן בדם על גבי בד שהיה במצב גלילי משום שמדובר במכנסיים שלבשה המנוחה בעת שנרצחה**! (ראו הודייתו בנדון בע' 1733 (22-24)).

בהתאם לזאת **גם היה חסר ניסיון לחלוטין הכנת מעתקי אלג'ינט לצורך איתורן**, וראו בנדון בע' 1687 (6, 7) + הודייתו בע' 1738 (13-23) כי מסיבה זו הרס באמצעות נסיונו להעתיקן את "שלוש עקבות 5", על הכיס הימני של המכנסיים, באופן כזה שלא איפשר יותר למומחים אחרים לבדוק אותן באופן עצמאי!

לא בכדי שור העיד, כאמור (בע' 1740, 1741), כי הן אובייקטיבית ועוד יותר סובייקטיבית, קשה מאד לראות את ה"עקבות", וכדי לאתרן נדרשו לו, לדבריו, מאות שעות של עבודה, ובע' 2008: "מדובר פה **במכנסי ג'ינס שהיו מלוכלכים אלוהים יודע במה, יכול להיות שהיו כתמים מקודם**, דם נשפך, עבר, זלג ובתוך כל הסימנים האלו אנחנו מנסים לחלץ, את אותם סימנים שנחזים להיות כמו עקבת נעל ומתאימים לנעלו של החשוד, ברמות וודאות כאלו ואחרות, ואז שואלים על כל כתם דם ודם איך הוא או האם הוא הפריע או לא, אז כיוון שהקדמתי בהתחלה ואמרתי ש**לראות עקבות של נעליים בדם זה קטע מאד בעייתי**".

544. אז כיצד הצליח שור לפתוח את יומה הראשון של שנת 2007 בכזו הצלחה מסחררת, ו**לאתר במהירות האור, תוך יממה וחצי (לכל היותר) שליש מסך כל שש העקבות שאיתר בחצי שנה שלמה**! (2 + 5)! כמעט "נס" חנוכה (וראו חוו"ד הראשונית, נ/39).

התשובה: הוא לא באמת הצליח למצוא התאמה בין נעלי הנאשם לבין כתמי הדם על מכנסי המנוחה ("עקבות" 2, 5 ברמה "אפשרי"), אולם חרף זאת **הכין חוו"ד ראשונית שקרית עבור בימ"ש השלום, כדי שלא ישחרר את הנאשם**, "חלילה", ביום 4.1.07.

545. וראו שתי ההוכחות הברורות להלן: **<u>שור תמך וביסס את איתור "עקבות" 2+5, על בסיס התאמות סוליות הסלמנדר למכנסי המנוחה, שאותן סימן בצבע ירוק</u>** במצגת <u>ת/396</u>, וראו שם (ממש "חובה").
והנה, **<u>בעדותו במשפט החוזר, בלי להניד עפעף, חזר בו שור מהסימונים הירוקים</u>**(!) כאילו לא היו קיימים מעולם! וראו עמ' 2016 לפרוטוקול עדותו: "תמחקו את הסימנים הירוקים, הסימונים שלי הם נועדו להיות עזר להובלת העין הם לא סימונים טובים בואו נמחק את הסימונים הירוקים, נקבע אחד על אחד בלי סימונים, כשרון השרטוט שלי לא עומד פה למבחן, לא שרטטי טוב".

546. <u>וראו ההוכחה השניה והברורה לתרמית שור</u>: לשם ביסוס התאמה סוגית בין עקבות בזירה לבין נעלי החשוד היתה צריכה להמצא עפ"י שור, לכל הפחות התאמה כפולה ביניהן: **<u>התאמה בגודל/מידת הנעל + התאמה בדגם הנעל</u>**(!); ואולם שור כתב שלא גילה התאמה כזו בין גודל/מידת "עקבות 2, 5" וכן בין ה"דגם" שלהן לבין גודל/מידת נעלי הסלמנדר, והדגם שלהן!

547. וראו העובדה כי במאמר שכתב שור ב- 1992 – <u>ת/388</u>, בע' 268 למטה, הוא כתב כי דרגת התאמה "אפשרי" מייצגת התאמה בגודל ובדגם! כך, ללא סייגים וללא תוספות!
לכן גם בהמ"ש העליון הסתמך על קביעתו זו בסוקרו ב- **ע"פ 1620/10, <u>מצגורה נ' מ"י</u>**, את סולם דרגות ההתאמה של מיומנות/טכניקת/פרקטיקת השוואת הנעליים.
בסע' 10 לפסה"ד בהמ"ש התייחס למאמר הנדון וציין כי שור הגדיר, כאמור, את דרגת ה"אפשרי" עפ"י ההתאמה הכפולה שצוינה לעיל!

548. והנה, למרות שבחווה"ד הראשונית שור כתב "חד וחלק", "לפי הספר", כי ההתאמה היתה "בדגם ובגודל", ללא שום סייג, מתברר כי ביום 14.1.07 שור כתב מכתב לדוקטורית מריאן שארפ, <u>נ/41</u>, ובו ציין בע' 1 פסקה 1 שהישווה את "טביעות הנעל" על מכנסי המנוחה לנעלי הנאשם ומצא רק **<u>התאמה חלקית לדגם</u>**!
בע' 1890 (1-6) החי"מ הטיח בו כי הוא היטעה את שופט המעצרים, **ובהמ"ש הנכבד** אף העיר: "אין לך מעגל ואין לך עיגול דריכה, אין לך שום דבר. אתה לא יכול לקבוע שזה מתאים בדגם...", ושור מנסה להסביר עצמו ומתפתל בע' 1891, 1892 ובע' 1892 (32) הוא <u>נוקט מפורשות בנוסח שונה של התאמה</u>: "התאמה **<u>חלקית</u>** בדגם ובגודל. כן".
החי"מ הטיח בו אפוא בע' 1893 כי בדו"ח הראשוני הוא לא כתב כי ההתאמה היתה חלקית, ושור פשוט ענה במרמה, כאילו בהמ"ש הנכבד והחי"מ טפשים: "כי אם העקבה היא חלקית, וההתאמה היא לחלקים המקבילים אז ההתאמה היא חלקית, וברור. לא צריך להגיד את המילה 'חלקית' שלוש פעמים". כאן העיר **בהמ"ש הנכבד**: "...**<u>לי לא ברור שהתכוונת פה להתאמה חלקית</u>**", והחי"מ ידגיש כי ברור לכל אחד ששור רימה

והיטעה את שופט המעצרים, כי **<u>אם שופט המעצרים היה יודע כי לא קיימת אפילו התאמה ראשונית לדגם נעלי הנאשם, הוא היה משחרר את הנאשם ביום 4.1.07 ולא מחכה חצי שנה עד ששור ימציא את כל העקבות. זאת בהתאם למודעות שור לכך שהנאשם כבר הודה ברצח ושיחזרו שבועיים קודם, והוא (שור) אף ראה את שיחזורו יומיים קודם</u>**!

בע' 1894 החי"מ הטיח בו כי כתב לדר. שארפ שמדובר רק בהתאמה <u>חלקית</u> בדגם, וכי בדו"ח הראשוני לא סייג עצמו כך. שור בתגובה שוב ניסה "לסובב" את בהמ"ש הנכבד ואת החי"מ בכך שמדובר בעקבה חלקית...[במובן זה שאם העקבה חלקית אז בעצם מותר לו לכתוב אמת חלקית וגם להעיד בבהמ"ש אמת חלקית, כי בהמ"ש הנכבד והסניגור חכמים רק חלקית, והעיקר שהנאשם לא יישב מאסר חלקי אלא מאסר עולם!] **ובהמ"ש הנכבד** העיר כי: "<u>צריך להסתכל על זה בעיני שופט המעצרים שדן בזה בפעם הראשונה</u>". והח"מ תוהה בקול בשאלה רטורית, מבעד לרמקול ענק: איך יכול היה להסתכל על זה שופט המעצרים, שראה את הדו"ח הראשוני הקצרצר בפעם הראשונה, מבלי יכולת לחקור את שור על דוכן העדים, ומבלי יכולת להכנס לעובי הקורה, ולדעת ש"המלך הוא עירום"**??**

ושור סיים כביכול את הסוגיה, באומרו בתחילת ע' 1895: "יש פה אנשים ממעבדת סימנים וחומרים. אפשר לומר להם לחדד את הניסוח לעתיד לבוא", כאילו שדובר בטעות בניסוח...וכאילו שבמכתבו לדר. שארפ הוא במקרה לא טעה בניסוח....וכאילו שבהמ"ש הנכבד והח"מ טפשים....[ויוער כי גם בע' 1748 החי"מ הטיח בשור כי במאמרו <u>ת/388</u> הוא כתב, כאמור, כי דרגת "אפשרי" מלמדת על התאמה (בלתי מסוייגת) בגודל ובדגם, ובתחילה שור אישר זאת, אולם מספר שורות אח"כ פתאום "נסוג" להתאמה <u>חלקית</u>, כאילו שזה היה דבר מובן מאליו גם עבור שופט המעצרים, שקיבל את הדו"ח הראשוני שלו].

549. את התרמית של שור, שהחלה, כאמור, כבר באמצעות חוות דעתו הראשונית, מחזקת גם העובדה ש**<u>הוא ניסה להסתיר בעדותו במשפט החוזר [עד שנאלץ להכנע] את אמונתו וודאותו הסובייקטיבית הנחרצת, שנוצרה כבר "בזמן אמת", מיד לאחר שנודע לו כי הנאשם הודה ברצח ושיחזרו(!), כי הנאשם הוא שרצח את המנוחה</u>**!

ודוק, בע' 1875 (24-30) שור העיד כי אכן עודכן באותו יום שבו הנאשם הודה ושיחזר את הרצח: "כמו כל עם ישראל, נדמה לי זה היה ב - 19 בחודש, איזשהו מפקד משטרה בכיר קם ואומר - 'הוא מודה ומשחזר'. ואני מודיע פה עוד פעם בהצהרה, שכל פעם כשחוקר היה אומר לנו - 'הוא מודה ורק אני צריך את חוות דעתך', הייתי מתעצבן עליו, דידקטית.. ואומר לו- '<u>סליחה, **אל תנסה להטות את המומחה**, אנחנו לא מאמינים לחשוד כשהוא מודה, אנחנו לא מאמינים לחשוד כשהוא מכחיש, אנחנו מאמינים לממצאים שלנו</u>' ". מילים כדורבנות? לא ולא! חלק מנסיון המשכה של התרמית גם בבהמ"ש.

וראו גם בע' 1801 (1-5). בהמ"ש הנכבד שואל את שור: "ברמה התיאורטית...ברמה התיאורטית. האם זה [בהנחה שהעקבות הזרות אינן של "מחלצים" – י.הל] לא מחזק, מבחינת המומחיות של אדוני, דווקא את ההשערה הראשונית שהייתה, שהרוצח עלה על האסלה, עלה על התא, עלה על הניאגרה, על הזה ויצא החוצה ככה?", ושור שוב משיב בהתחסדות "מילים כדורבנות": "**הזיהוי הפלילי לא מתייחס לשום עקבה כאילו היא הרוצח או לא הרוצח, כי זה בית משפט מחליט**".

ואז **בהמ"ש הנכבד** חוזר על השאלה בנוסח "ניטרלי", לבקשת שור המתחסד: "עכשיו אני שואל את אדוני, כמומחה שאיננו אני, שאדוני מומחה, ובהנחה שאין מחלצים, האם זה לא היה מחזק קצת את ההשערה האחרת שהיה מישהו אחר בתא?", ושור משיב כי זה אכן מחזק שהיה אדם אחר בתא, ומוסיף בע' 1802: "**רק אני מתרעם...על המילה רוצח...רוצח זה אומר שאני קובע**", ו**בהמ"ש הנכבד**, שטרם אמד את מידת נוכלותו, פירגן לו: "אדוני צודק...אדוני צודק במיליון אחוז..."

550. ואולם, במכתבו לדר. שארפ, נ/41, בע' 1, בסוף פסקה ראשונה, כתב כי "**טביעות הנעל**" על גבי מכנסי המנוחה שייכות **בסבירות גבוהה ביותר** לרוצח משום ש**<u>אף אחד אחר לא היה עולה על גופת המנוחה</u>**"(!) והרי זו הכרזה אספסופית ובלתי מקצועית בעליל, ההפוכה במאה ושמונים מעלות מדברי ההתחסדות שפיזר, ונסקרו בסעיף הקודם.

כשהח"מ הטיח בו זאת בע' 1895 וכן הטיח בו כי היתה ויש לשור הטיה רצינית כנגד הנאשם, **בהמ"ש הנכבד** העיר: "זה נתון פסיכולוגי, לא של מומחה מעבדה. אמרת לנו קודם [יום קודם, בע' 1801, 1802] - אתה לא קובע אף פעם מי הרוצח. אתה קובע עובדות. פה אתה כותב לה - הרוצח. אדוני אפילו אתמול כעס עלי, ש.. אמרתי לאדוני - אז אולי זה הרוצח. אדוני אמר לי - 'אני לא קובע רוצחים, אני קובע עובדות'. פה אדוני גלש לתחום לא לו".

בתגובה שור אישר כי נימוק זה לא היה מקצועי אולם הגדירו בע' 1896 (1) כ"**<u>בחירת מילים לא מוצלחת</u>**" ובשורות (6-11) הודה כי "**<u>וכן, ההשערה האישית שלי היתה שהוא רוצח</u>**" אבל "לא ידענו את השיחזור. רק ידענו שמישהו עלה על הגופה".

<u>סיכום ביניים</u>: שור נתפס בקלקלתו, וגם כשניסה להחלץ ממנה עשה זאת באמצעות שקר מהותי נוסף, לפיו כביכול לא ראה בעת כתיבת המכתב לדר. שארפ (14.1.07) את השיחזור של הנאשם, בעוד שהראיות הוכיחו כי ראה אותו, כאמור, כבר ביום 2.1.07!

בנוסף, עינינו הרואות כי מילותיו המטעות וחורצות הגורל לשופט המעצרים היו "בחירת מילים לא מוצלחת" (שכביכול כדאי לעובדי מעבדת סימנים, הנוכחים באולם, ללמוד

לחדדן בעתיד) וגם מילותיו לדר. שארפ היו "בחירת מילים לא מוצלחת", וכל זאת למרות ש**סבר בתוכו שהנאשם הוא הרוצח** (וכמובן שחבריו הטובים ביותר הם יהודים....)

בנוסף, **הואיל ובע' 1751 (4-7) שור הסכים באופן נחרץ ("בודאי") כי מומחה צריך להיות אובייקטיבי כי אחרת ייפגע טיב חוות דעתו, ברור כבר כי די בכל האמור לעיל עד כה כדי לעקר מכל משקל את חוות דעתו ואת עדותו במשפט החוזר!**

551. וראו עוד מהטייתו של שור מראש כנגד הנאשם. בע' 1912 היפנה אותו הח"מ ל – נ/38 – הכתבה בעיתון "מקור ראשון" מיום 11.9.20, שבה בע' 2 טור שמאלי, תחת הכותרת: "חתכים עצמאיים", שור התייחס לכל מיני ראיות שלא קשורות למומחיותו, והמפלילות כביכול את הנאשם, ולפיכך אמר לכתב שהנאשם "זרק מכנסיים לפח...ואמר למעסיקו שילדה נפלה לשירותים, ואילו גופתה נמצאה לאחר מכן...".

בהמשך לזאת הח"מ הטיח בו שוב כי הוא מוטה כנגד הנאשם, **ובהמ"ש הנכבד** העיר: נראה שיש לך מעורבות אישית עמוקה בענין זה. משתמע שאדוני משוכנע 100% שזדורוב הרוצח, ושור השיב בע' 1914 (22) – **"ברגע שמומחה חושב שהוא אשם, יכול להיות שיש לו הטיה".**

בע' 1915, 1916 – **בהמ"ש הנכבד** הוסיף: "בענינים אחרים, כמו הסכין של גב' פורמן, 'חתכתי את עצמי' שגם משפט לא מוצלח" [הכוונה לעובדה כי שור סיפר לכתב שביצע ניסוי חיתוך על עצמו כדי לסתור את חוות דעתה של דר. מאיה פורמן לגבי להב הסכין ששימש לרצח... וגם רצה לעשות ניסוי חיתוך על נערים...והרי ברור כי בכך הוכיח מעל ומעבר כי התדרדר למחוזות קיצוניים שאינם בתחום מומחיותו, ומעידים על חוסר אובייקטיביות מובהק, והם אסורים ומסוכנים כשלעצמם], ושור הגיב: "גם אמרתי שרציתי לעשות את החתכים על ילדים בני 14 כדי לדמות את העור אבל האפוטרופוס שלהם לא הסכימה".

הח"מ רצה כמובן להמשיך ולחוקרו בנדון אולם **בהמ"ש הנכבד** עצר אותו ואמר: **"עזוב, עו"ד הלוי, האיש מודה: 'אני מעורב".**

בשל הרצון לקצר הח"מ לא יפרט את הדוגמאות הנוספות להטייתו האישית והלא מקצועית של שור כנגד הנאשם, ורק יפנה לאותה כתבה בע' 2 טור שמאלי מתחת לאמצע (בענין הסבון...) וחקירתו הנגדית בנדון בע' 1924. שור: מניח שאמרו בתקשורת... "לא יודע מאיפה באה" המילה... + לע' 3 עמודה שמאלית פסקה 2 (לגבי "עקבה 3"): "כשזדורוב ניסה לטפס על הגופה, שהיתה מונחת על האסלה כדי לדלג מעל הדלת, הנעל נגעה בקצה המכנס והותירה את העקבה החלקית והתלושה הזאת", וחקירתו הנגדית בנדון בע' 2037.

552. וכעת הזמן לשוב אל דיון הארכת המעצר של הנאשם ביום 29.12.06, נ/40, - "קו פרשת המים". בע' 1882 - 1886 הח"מ חקר לגביו את שור, והטיח בו כי באותו דיון טען ותהה

סניגורו החדש דאז, עו"ד שפיגל, את/לגבי הדברים הבאים: למה אין הצהרת תובע חרף השיחזור? + אין שום ראיה פורנזית נגד הנאשם + מדוע תוצאות הבדיקות הפורנזיות מתמהמהות מלהגיע? + "האם נמצאה מאותו מכסה אסלה שהוסר ט"נ או כל ממצא אחר, שקושר את החשוד (לרצח המנוחה)?".

בהמשך לזאת הוסיף הח"מ והטיח בשור כי הוא היה חייב להיות בקשר עם החוקרים, ועל כך השיב שור בשלילה נחרצת בע' 1884 (7-13): "ברגע שאני מקבל את הנעליים ואת המכנסיים, לא מעניין אותי החוקרים, מעניין אותי עכשיו לנסות ולעשות את הבדיקה הראשונית... לא, אני לא מדבר עם החוקרים ואומרים להם - 'תשמעו, יש פריצת דרך'". הח"מ הטיח בו גם כי הוא החליט "לעשות טובה" ו"להציל" את החוקרים ואת החקירה כנגד הנאשם באמצעות חווה"ד הראשונית, וזאת בניגוד למציאות.

בע' 1886 (13-16) השיב שור כי "בשום אופן" לא היה "מירוץ נגד השעון" לקראת דיון המעצר הבא ביום 4.1.07, וכי: "מצדי שיילך הביתה...כן מעצר, לא מעצר..."

וכאן הרגע לסכם את סוגיית התרמית, המרמה, וההטייה הקיצונית השלילית של שור כנגד הנאשם, באמצעות השאלה הרטורית הנוספת הבאה (וזאת בנוסף לכל הראיות שהובאו בנדון לעיל): היעלה על הדעת כי שור אכן היה שווה נפש, כפי שהתיימר להציג עצמו (ובלשון יותר עממית: "לשחק אותה") באותה תשובה, לאפשרות שהנאשם, ששור ידע כי הוא כבר הודה ברצח ושיחזרו, ישתחרר בשל העדר כל ראיה תומכת רצינית להודאתו?? וזאת כששור עצמו בטוח במאת האחוזים שהנאשם רצח את המנוחה?? וכששור עצמו כתב יומיים אחרי חתימת חוות דעתו הראשונית את המכתב נ/42, שבו צעק "הצילו", משום שמלבד הראיה שהוא עצמו המציא, אין שום ראיה אחרת כנגד הנאשם?? - אין סיכוי! (ובלשון עממית יותר: בחיים לא! אין מצב! תשכחו מזה ותוציאו את זה מהראש!).

לגבי חוסר מקצועיותו ורשלנותו של שור

553. חוסר מקצועיותו של שור ו/או רשלנותו הרצופה בעבודתו ו/או מגמתיותו בעבודתו כנגד הנאשם הוא סוגיה בולטת נפרדת מהתרמית, אם כי כנראה קשורה אליה, שהראיות "הציפו" והוכיחו, ויש צורך לסקור.

554. וראו העובדה כי בחווה"ד ת/385 בע' 4 סע' ד' כתב שור כי הוא איתר מלבד שש ה"עקבות" 6-1 גם "עקבות חלקיות נוספות", המתאימות בדגם ודומות בגודל לחלקים המקבילים בנעל השמאלית של הנאשם, ואולם חרף "גילויין" של אלה הן לא תועדו בשום דרך וגם לא סומנו!

הח"מ חקר בנדון את שור בע' 1739-1742 ושור השיב בע' 1741/2 כי אין לו דפי עבודה לגביהן, וכן: "אני נאלץ להסכים עם אדוני שאם היינו מסמנים על תצלום מסוים את כל

אותן חלקי עקבות המצויינים בסעיף ד' היה טוב יותר. לא סימנו לפי מיטב זיכרוני, אני לא מוצא את זה בתיק שלי, לא סימנו על תצלום מסוים את כל אותן חלקי עקבות ולכן הייתי אומר לא התייחסנו אולי לעקבות האלו בגיבוש חוות דעת דעתנו".

וראו הערות בהמ"ש הנכבד בנדון בע' 1742.

555. וראו העובדה כי **<u>גם בדיקות ההתאמה של 10 השקפים של 10 הסוליות הדומות לנעלי הסלמנדר, שהיו אמורות להיות "סוליות הבקרה" של בדיקת שור, לא תועדו</u>**!

שור כתב, כידוע, בחוות דעתו, בע' 5 סע' 3 כי אף סוליה אחרת שבמאגריו לא נמצאה מתאימה ל"עקבות" על מכנסי המנוחה אלא רק נעלי הסלמנדר של הנאשם. מכללא הוא כלל בדבריו אלה גם את 10 הסוליות הדומות, ובכך היטעה את בהמ"ש הנכבד באופן כפול. זאת משום שבכלל לא הישווה אותן אל מכנסי המנוחה(!) וכן משום שבמבחן התאמת סוליה 5 למכנסי המנוחה, הוא חשף פעם נוספת את מגמתיותו ונכלוליותו, וראו בנדון בהרחבה בנספח 3.

החי"מ שאל אפוא את שור בע' 1739 היכן התיעוד של הנחת השקפים שלהן על הג'ינס? ונענה ע"י שור בע' 1740 (6-14) כי: "אין לנו את התצלומים האלה...לא צילמנו...לא תעדנו". **בהמ"ש הנכבד** הגיב: "אבל אנחנו לא שותפים", ושור ניסה להצטדק בשורה 26 במשפט המזעזע: "**<u>התמקדנו בהתאמות ולא באי התאמות</u>**". [כמו "מומחה" הפרקליטות לדין הרוסי והאוקראיני, שהעיד בע' 5289 כי חיפש רק מקרים שלא קיבלו הודאה ברצח בלב נקי, ולכן הנאשם נדון למאסר עולם], **ובהמ"ש הנכבד** אמר בע' 1941 (19) את מה שהחי"מ זעק וזועק בעיקר לגבי שור ותרומתו הזדונית המשמעותית לעיוות הדין שנגרם לנאשם: "בגלל זה בן אדם הלך לכלא. ריבון העולמים".

בהמשך ישיר לאמור לעיל החי"מ הטיח בשור בע' 1941, 1942 כי בכתב התשובה שלו לשאלות הפרקליטות (שהיו יותר קובץ הדרכה לעד) - <u>ת/400</u>, בע' 4 סע' ג 2, הוא העז לבקר קשות את מומחה ההגנה לטביעות נעל (במשפט המשלים בהליך הקודם), פרופ' בודזיאק, על כך שלא נמצא תצלום מעתק אחד שלו, ואילו אצל שור נעלמו 11 תצלומי מעתקים, ובעצם חלק נכבד ומהותי ביותר בתיק העבודה!

בע' 1943 (6) **בהמ"ש הנכבד** העיר כי: "**זה פגם של ממש בחווה"ד**" וכי "אין לנו את הכלים שעל פיהם נוכל לקבוע ממצא לכאן או לכאן".

556. וראו העובדה המבישה כי **שור לא טרח לבדוק אם יש בכלל ומלכתחילה <u>היתכנות מעשית/מדעית</u> לקיומן של ה"עקבות" אותן איתר על גבי מכנסי המנוחה**. עד כדי כך היה להוט ומוטה "להצילו" את החקירה באמצעות תרמית והטעיה, עיוור למציאות ולגבולות החוק והמוסר, ולא רואה מול העיניים, תרתי משמע.

<u>לגבי אי התכנות "עקבה 3" – "עקבה" זו</u> (כביכול של העיגול התחתון של העיגול השמאלי עליון בנעל שמאל של הנאשם), שזכתה ע"י שור לדרגת התאמה של "אפשרי בהחלט"

(כלומר כזו שכוללת גם פרטים אקראיים/ייחודיים), היא סמל "תפירת התיק" כנגד הנאשם.

היא "אותרה" ע"י שור מתחת לתפר הצדדי של מכנס שמאל, ולא רק שהיא היתה ננסית (רוחבה ס"מ אחד בלבד וגובהה 4, 5 מילימטרים) אלא שתצלומי הזירה 64, 88 הוכיחו כלל אין היתכנות לקיומה משום שהיא "ממוקמת" בשיפוע השלילי של גליל ירך המנוחה השמאלי, במקום שלנעל מטפס אין כל גישה אליו!

החי"מ הטיח זאת בשור בע' 2033, 2034 ושור השיב ש"זה כמו נגיעה" **ובהמ"ש הנכבד** העיר לו בע' 2035 כי: "זה גם מדע בדיוני כמעט שהחלק הזה נגע" + "כשאדוני מראה ממצא עובדתי שלא מסתדר עם התזה של אדוני אז כנראה שהתזה של אדוני לא נכונה, לא שהממצא העובדתי לא נכון", וכן בע' 2037: "במנח הזה, זה בלתי אפשרי בעליל. נקודה".

וכאן נשאלת השאלה המתבקשת ביתר שאת: האם גם המומחה הנוסף/הבקרה, שבדק את חוות דעתו של שור, לא טרח לבדוק את היתכנות ה"עקבות" מלכתחילה**??**

557. וראו גם אי התכנות "עקבה 6" – אחת משתי "עקבות הירכיים": בע' 2046, 2047 החי"מ הטיח בשור כי תצלום זירה 88 מוכיח כי גם לה אין התכנות משום ששור "איתר" אותה מתחת לברך של המנוחה, והתצלום מוכיח כי הואיל ורגלה הימנית של המנוחה מכופפת מטה, "מיקום" חלקה הקדמי של ה"עקבה" הוא מעבר לתחום נגישות נעל המטפס על ירך המנוחה הימנית. **בהמ"ש הנכבד**: נכון. שור: זה פונה לדלת. **בהמ"ש הנכבד**: אבל אין היתכנות.

בנוסף, ראו העובדה המקוממת כי אפילו לפי תיאורה בחוו"ד של שור, בע' 5 סע' ו', כרק "דומה בדגם", היא לא היתה ראויה מלכתחילה לדרגת "אפשרי", אולם שור היטעה את הכל כדי ליצור את "עקבות הירכיים" ולהפליל את הנאשם!

כמו כן, ראו, כאמור, העובדה המקוממת ביותר כי **בשיחה עם הפרקליטות לפני תחילת המשפט החוזר, ת/398, בע' 4, שור טען פתאום כי לגבי "עקבה 6" יכול היה להסתפק בדרגה "לא ניתן לשלול", שכלל אינה מצביעה על התאמה כלשהי!** (וראו גם בסע' 525 לעיל).

558. וראו לגבי "עקבת הירכיים" השניה - "עקבה 4" –בחוו"ד של שור, בע' 4 סע' ה', הוא כתב כי היא "עקבה חלקית ביותר...המתאימה בדגם ודומה בגודל.". לכן גם היא, כמו "עקבת הירכיים 6", כלל לא היתה צריכה לקבל מלכתחילה, אפילו לשיטת שור, את דרגת ה"אפשרי", אלא שה"צורך" שלו ליצור את "עקבות הירכיים", הוליד גם אותה.

בנוסף, ראו העובדה שגם לגביה קבע שור, בדיעבד, ורק בסמוך לפני תחילת המשפט החוזר, ב- ת/398 מכתב התרשומות, כי יכול היה להסתפק בדרגת "לא ניתן לשלול", שהיא בכלל לא דרגת התאמה! זאת משום שמבחינת הדגם הוא מאד קלוש וחלקי.

וראו גם עדותו כנ"ל בע' 2044 ואת חקירתו הנגדית של הח"מ לגביה בע' 2040-2045.

<u>לגבי העובדה ששור כרך בעדותו בעבודתו, ובמסמכי העבודה שלו הסתמכות רבה על הנחות השערות ושמועות, שכולן לרעת הנאשם, וכולן נוגדות את חפותו ואמורות להפלילו</u>

559. ראו העובדה החשובה כי במכתבו מיום 14.1.07 לדר. שארפ, <u>נ/41</u>, בע' 1 סוף פסקה 1, הוא כבר קבע כי קיימת **<u>סבירות גבוהה מאד</u>** כי "טה"נ" על גבי המכנסיים שייכות לרוצח משום שאף אחד אחר לא היה דורך על המנוחה.

הואיל וכבר ידע, כידוע, שהנאשם הודה ברצח המנוחה, ואף שיחזרו, הרי שאותו רוצח, שרק הוא יכול היה לדרוך על המנוחה, היה "כמובן" הנאשם. מכאן, שאם הנאשם הוא הרוצח לשיטתו, אז ברור שה"עקבות" על מכנסי המנוחה, תתאמנה **<u>בסבירות גבוהה מאד</u>** אליו, כפי שכתב בע' 5 סע' 5 לחוות דעתו ת/385, וזאת בשל השערתו הבלתי מקצועית בעליל.

וראו בע' 1897 הטחת הח"מ את האמור לעיל בשור.

560. וראו בע' 1726 (31-33), 1727 (1-3): <u>שור</u>: "...**<u>יתכן</u>, באותו מקום שהעקבה קצת זזה הצידה**, אני קורא לזה עקבה, זזה הצידה אני לא יודע אם זה זז בגלל שהמכנס היה מקופל במקום".

בהמ"ש הנכבד: "במנח של תאיר ראדה ז"ל היא לא ישבה (לא ברור) מקופלת, היא שכבה שרגליה ישרות אז אין שום סיבה שמשהו יתקפל ויזוז. **אדוני מניח הנחות והשערות**".

ובע' 1955: **בהמ"ש הנכבד:** איפה שיש תפיסת דם אני צריך לראות שחור, ואיפה שאין, אני צריך לראות לבן. הוא [המכנס] לא מתנהג כך, וכן: "מה שאתה מבקש: 'כל אי ההתאמות...תתעלם מהן. קח רק מה שנראה ותקבע "אפשרי", "אפשרי בהחלט" ואל תקבע הפוך, ובאקראי תקבע שלמרות שזה לא מתאים, זה מתאים'. אי אפשר ככה".

בע' 1963, 1964 הח"מ הטיח בשור כי הוא סתם ממציא שהחלק התחתון של ה"קונטור" ב"עקבה 1" (40% התחתון) הוא כביכול לא רלוונטי, וכי למעשה גם החלק העליון של ה"קונטור" הזה הוא כתם דם אקראי, ואז **בהמ"ש הנכבד** העיר לשור בע' 1965: "אדוני, <u>מה שאני [צ"ל "אדוני"] עושה זה מעלה, מוריד, מקצר, מאריך, זה מה שאדוני עושה, אדוני שם הוא אומר: 'נעלה, נוריד, עד שנגיע להתאמה', זה לא יכול לעבוד ככה</u>. האם הסברה של עורך דין הלוי היא לא סברה טובה כמו הסברות של אדוני? שזה יכול להיות אקראי. כמו שהתחתון אקראי גם זה אקראי, זה הכל".

וראו בע' 1966-1973, לגבי העובדה שהח"מ הוכיח באולם, באמצעות המצגת <u>נ/47</u>, כי **<u>סוליה דומה מס' 5 (מתוך ה- 10) מתאימה לכתמי הדם על מכנסי המנוחה יותר מאשר סוליות הסלמנדר</u>**. הח"מ הקרין זאת לשור והטיח בו את הדברים, ושור כפר בהתאמה,

ואמר שהפסים אינם תואמים, אולם גם פסי סוליית הסלמנדר לא תאמו את הפסים לכאורה על גבי מכנסי המנוחה! תירוץ שור לחוסר ההתאמה בנעל הסלמנדר היה כי "הנעל זזה", אז אולי גם סוליה 5 "זזה"?! בנוסף, הוא טען שהקונטור אינו מתאים במדויק, אך גם קונטור הסלמנדר לא תאם את "קונטור" "עקבה 1"! תירוצו הנוסף של שור לכך היה "דריכה כפולה", אך אולי גם סוליה 5 דרכה "דריכה כפולה"?!

לא בכדי תגובת **בהמ"ש הנכבד** נוכח התפתלותו של שור בנסיון להסביר את ההפך כביכול: "אדוני בהגינותו כי רבה..יגיד לי: למה פה זה לא עולה ויורד, עלה וירד".

ואכן, **ניתן לקחת בדיוק(!) את אותן הסיבות לפיהן שור שלל כביכול בתשובתו את התאמת סוליה 5, לסוליות הסלמנדר, ולשלול באותו האופן בדיוק, עפ"י אותם פרמטרים וסיבות, את התאמת סוליית הסלמנדר לכל ה"עקבות" על גבי מכנסי המנוחה**!!

561. כל אימת ששור נתקל באי התאמה ברור של סוליית הסלמנדר, הוא הקפיד שלא לשלול אותה כמי שהותירה את כתמי הדם על מכנסי המנוחה, אלא תירץ זאת בגלילות הבד/הכתמה חלקית/עקבה קלושה/עקבה כפולה/עקבה מעוותת/כפלים במכנס, ועוד כהנה וכהנה אילתורים. לא למותר לציין כי את כל התירוצים והאילתורים הנ"ל ניתן להשליך ו"ליישם" על כל נעל בכדוה"א, ואף מחוצה ומחוצן לו, ולקבל התאמות בכל דרגה הנחוצה למאלתר. כל זאת למרות שאין ולו התאמה בודדת. יתרה מזו, אין שום חיזוקים לעקבה כפולה או מעוותת היכן ששור טען שיש כזו.

562. שור אמר, כידוע, וראו המסמך ת/398, כי בתא נמצאו כביכול עקבות המחפשים/המחלצים, השערה שהתגלתה במשפט החוזר, כחסרת בסיס!

בע' 1791, 1792 הח"מ שאל אותו, אפוא, על סמך מה אמר זאת לפרקליטות, וכדי שיבין יותר טוב: "מאיפה הבאת את זה?" בעקבותיו שאל אותו בע' 1794 גם **בהמ"ש הנכבד**: מי הכניס לך לראש שהיו בתוך התא מחלצים רבים?, ושור השיב: לא נאמר לי ע"י אף אחד שהיו מחלצים בתא. בע' 1795 נשאל: למה אמרת: 'אנחנו יודעים'?, והוא השיב בע' 1796: "**תפסת אותי במילה.** לא 'יודעים', '**משערים**'. אבל אני יודע שהיה שם מד"א, מעבדה ניידת, אז 'יודעים', **סליחה**". כאן הח"מ אמר לו כי במסמך תשובתו לפרקליטות מאוקטובר 2021 - ת/400 ס' 4 ג - הוא אמר בדיוק את אותם דברים: "אנו יודעים שיש שמה את עקבות הנעליים של המחפשים ועוד רבים אחרים", והוא המשיך לתרץ בע' 1797: "המילה 'מחפשים' לא נכונה. צריך למחוק אותה", ובע' 1800: "או קי. **לא דייקתי**. **סליחה. אני חוזר בי**. אני משער שהיו שמה הרבה אנשים – אנשי חילוץ...כל מיני אנשים...**אני לא יודע**". וכאן שוב תשאל השאלה: זה מומחה זה? ובהסתמך על האיש הזה נכלא הנאשם למאסר עולם??

563. בע' 1899 הח"מ היפנה את שור לעובדה כי במכתבו נ/41 בע' 1 סע' 5 הוא כתב לדר. שארפ כי לחשוד "לא היה מניע", והח"מ הטיח בו כי הדבר מוכיח לכאורה כי ניזון

ממידע לא כשר ולא מקצועי מהחוקרים. בתגובה שור השיב כי: "כשכתבתי לה פה זה לא משהו מקצועי", ובע' 1990 הוסיף: לא יודע מי אמר לי שאין מניע, ובע' 1901: יכול להיות חוקרים ויכול להיות תקשורת.

[ב-ת/400 ע' 4 סע' 2 פסקה 2 אתה מייחס לבודזיאק אי דיוקים והשערות, שהן רחוקות ממומחיות + ס"ק ה' קוטל אותו, אבל אתה חוטא באותו חטא].

לגבי העובדה כי כתמי הדם על מכנסי המנוחה לא היו טביעות נעל אלא פשוט כתמי דם אקראיים

564. ראשית, ראו העובדה כי "טביעות הנעל" על מכנסי המנוחה, ש"זוהו" ע"י שור כשייכות לסלמנדר, לא נמצאו בשום מקום נוסף בזירת הרצח! אם אכן מדובר בטביעות נעל (ולא משנה של איזה נעל) כיצד יתכן שלא נמצאה, למצער, אחת מהן (או אפילו חלק ממנה) גם על רצפת התא או על רצפת חדר השירותים, ובמיוחד בסמוך לפני דלת התא, בעקבות נחיתתו של הנאשם ו/או רוצח אחר בעקבות קפיצתו החוצה מהתא (אם נתעלם בכח מהעקבות הזרות ומסלולן לתא השלישי)!!

565. הוסף לכך את העובדה כי הנאשם אפילו בדמיונו הקודח (ולא חסר לו כזה בנסיונו לרצות את החוקרים) לא סיפר בכל "קשקושיו" הרבים כי ניגב את טביעות נעליו מאיזשהו משטח!

567. התעקשות כי כתמי הדם על מכנסי המנוחה הם טביעות נעל, תחייבנו אפוא לחפש את המסוק, שהנחית דרך תקרת ביה"ס והקומה שמעל חדר השירותים, את מטביען על מכנסי המנוחה, ואז עלה חזרה השמיימה באותה דרך; ואפשרות זו אינה מציאותית (הח"מ מבהיר מיד, למען הסר כל ספק וכדי שהפרקליטות לא תיפגע חלילה, כי הוא מודע היטב לכך שעבורה אפשרות המסוק היא כן הגיונית, וכי היא עומדת בנחרצות על דעתה כי גם ה"מחלץ האלמוני" הגיע אל התא במסוק מהסוג הזה, שיש הגורסים כי ישמש גם לתקיפת הכור האירני עוד שלושים שנה).

568. אי הניראות של ה"עקבות" – "עקבות" 2-6 אינן נראות לדעתו של הח"מ כטביעות נעל.

569. אי התכנות של ה"עקבות" – ראו כמובן אי התכנותן של "עקבות 3, 6".

570. לגבי הפסים לכאורה ב"עקבות 2, 5" - מעבר לנחוץ, יצויו כי ניתן לתהות מה הטביע את הסימנים, הנראים על שני הכיסים, או מה גרם להם וכיצד, והח"מ ישיב כי על מכנסי המנוחה (וגם על חלק מחולצתה) נמצאו כתמי דם נוספים גם לא בכיסים, "שהסתדרו להם" בפסים לכאורה שנראים מקבילים, ובפיו של שור לא היה הסבר לקיומם, וראו עדותו בע' 1744-1746 וכן למשל גזיר המכנס ת/393א. בהמ"ש הנכבד מתבקש להזמינו אליו פיזית מהפרקליטות ולבחון אותו בעצמו, וכן תצלום הפסים האקראיים במכנס שמאל למטה - תצלומים מס' 57, 58 במצגת נ/45, שניתן לראות גם בתצלום המכנסיים

נ/177, בצד שמאל של התצלום, קרוב לתפר המכנסיים התחתון – רואים ממש פסים, ששור לא קבע שהם עקבה או חלק מעקבה! (וראו גם בנספח 3 לסיכומים).

571. אדרבה, **שור, כידוע וכמוסכם, היה חסר נסיון לחלוטין באיתור טביעות נעל של דם על מכנסיים, ובתחום צר זה הוא לא מומחה לקביעה מה מהווה טביעת נעל ומה לא!**
יוצא אפוא כי גם בעצם הקביעה הבסיסית הנדונה אנו צריכים להסתמך עליו, וכבר נמצאנו למדים כי לא ניתן להסתמך עליו בשום נקודה או ענין!

572. וראו העובדה הכללית, החשובה לסוגיה זו, כי בעוד העקבות הזרות הוטבעו על משטחים ישרים, קשים, נקיים מדם ולבנים, ולכן היה הרבה יותר קל לאבחן אותן כעקבות (וגם את אחיותיהן על רצפת התא, וראו כמובן חוו"ד של מעבדת סימנים נ/148), והן כמובן גם הרבה יותר ברורות מה"סימנים" על ג'ינס המנוחה. וראו עדות שור בע' 1855 כי "גלילי" רגליה/גופה של המנוחה פחות נוחים לקליטת "עקבות", ובע' 1856 כי על משטח לבן, חלק וקשיח תהיינה עקבות הרבה יותר טובות מאשר על מכנס ג'ינס או על גוף רך, גלילי בתנועה, ובע' 1857, כי קל יותר לראות סימנים על משטח כזה, נקי מדם.

אך מובן הוא כי הח"מ מתייחס לדבריו של שור כמטילים צל כבד על האפשרות שבמקרה המיוחד דנן כתמי הדם על מכנסי המנוחה הם טביעות נעל.

573. נותרנו אפוא עם עקבה אחת (לא תרתי משמע) שצריך "לחסל", והיא "עקבה 1", שהוחשבה ע"י הפרקליטות, ואולי גם ע"י בהמ"ש הנכבד, כ"עקבת הדגל", הואיל והיא כוללת לכאורה גם פסים וגם "קונטור".

כללית:
ראו **העובדה ה"מדהימה" והיא ששור כלל לא זיהה את "עקבה 1" במסגרת חוות דעתו הראשונית** נ/39! הרי הוא כלל בה רק את "עקבות **2**, 5"! ודוק, את "עקבה 2" הוא תיאר שם כדלקמן: "**ע"ג [על גבי]** הכיס השמאלי הקדמי של המכנסיים נמצאת עקבה חלקית וכפולה..." (וכנ"ל בחוו"ד ת/385 ע' 4 סע' 1 ב), והרי "**עקבה 1" היתה מתחת לכיס השמאלי הקדמי,** בדיוק כפי שכתב שור בחוו"ד ת/385 בע' 4 סע' 1א: "**מתחת לכיס השמאלי** ובצמוד לו נמצאת עקבה חלקית של נעל שמאלית..."

וראו חקירתו הנגדית בנדון בע' 1891, 1892, ואת התפתלותו וגיוס "העקבה הכפולה" גם כאן למרות שמיקם בחוו"ד הראשונית את ה"עקבה הכפולה" על גבי הכיס השמאלי ולא מתחתיו (קם לא חלקה)!

וראו גם תשובתו הנכלולית בע' 1892 (6) לגבי "עקבות 1 + 2" הנפרדות: "שתיהן כאחת", ואולם גם במצגת שלו "עקבה 2" היא "עקבה כפולה" ואילו "עקבה 1" היא עקבה בודדת, בדיוק כפי תיאורה בחוו"ד העיקרית!

לגבי הפסים:
לא כל הפסים מקבילים, ובנוסף יש פסים יותר רחבים מהאחרים, ואם לא די בכך גם הרווחים בין חלק מהם אינם שווים (וראו בהרחבה בנספח 3 לסיכומים).
בע' 1975 החי"מ הטיח בשור כי "עקבה 1" היא לא עקבה או לא בהכרח עקבה, ובתגובה העיר **בהמ"ש הנכבד** בע' 1976: "להגיד לנו שזה אקראי זה קשה", ובע' 1978: "אפשר להסכים שזה נחזה כעקבה". החי"מ המשיך: "**הרווח בין הפסים לא קבוע**", ואח"כ הקרינו באולם. **בהמ"ש הנכבד:** "**כן, אני רואה רווח טיפה יותר רחב מהרווחים האחרים**". החי"מ: **הוא פי שתים. תסתכלו. בהמ"ש הנכבד**: "אני רואה", "ועדיין". החי"מ: **יש לנו פס יותר רחב, עם שני סימני אריג, ואחד מתחת עם רווח אחד.**
ובע' 1979 בהמ"ש הנכבד סיכם: "בעין הפשוטה שלנו זו עקבה. **אפשר בהחלט להגיד שיש 2.5% שזו לא עקבה**".

לגבי ה"קונטור"
אורכו של כל ה"קונטור", כולל חלקו התחתון (40% ממנו), ששור החליט שרירותית לחלוטין כי הוא "איננו נחשב", הוא 5.5 ס"מ(!), ובהמ"ש הנכבד מתבקש בזאת להזמין אליו את המכנסי המנוחה פיזית, מוצג ת/393 כדי להיווכח בעצמו בנכונות תיאורו של החי"מ באולם בהמ"ש וגם להלן. וראו תיאור החי"מ לפרוטוקול בע' 1991: "יש לי עין לא ביונית אבל זה 6 ס"מ, **5.5**, אני אומר לך ולכם שזה נעל של ברבי, אם זה עקבת נעל, זה עקבת נעל של בובה קטנה של תינוק, של פעוט, כי לא יכול להיות, אני אומר: זה קונטור? אני מטיח בך ש**חתכת לנו חצי מהקונטור, 40 אחוז מהקונטור**, כדי את כל החלק שלא נכנס [צריך להיות "נכנס" – י.הל] פנימה **כדי לטשטש את העובדה שהקונטור נכנס פנימה**, קונטור במירכאות, ולכן זו נעל של בובה, זה כן קונטור, **ברגע שהוא נכנס פנימה הוא מתחיל לסגור את ממדי הנעל** [צ"ל ה"נעל" – י.הל] זה מה שאני מטיח בד".
ואכן, שור טען בשרירותיות בע' 1947, 1948 כי חציו התחתון של ה"קונטור" איננו שייך כביכול ל"עקבה 1", וזאת ללא שום נימוק מבוסס ורציני. הסיבה האמיתית לשלילתו היא שחציו התחתון "נכנס פנימה", מתווה קונטור בגודל של **עלה קטן של עץ**, ומוכיח כי לא יתכן שמדובר בטביעת נעל, משום שאם מדובר בטביעת נעל אז היא של בובה קטנה, ובלתי הגיוני בעליל כי נעל עם "קונטור" מיניאטורי כזה דרכה על גופת המנוחה!

וראו עדותו של שור גם בע' 1959: "אני לא יודע להסביר" את ה- 40% התחתונים של ה"קונטור"), ובע' 1964, 1965, אחרי שהחי"מ מטיח בו שהוא סתם ממציא שהחלק התחתון של ה"קונטור" הוא לא רלוונטי, ובעצם גם החלק העליון של ה"קונטור" הוא

כתם דם אקראי, אז **בהמ"ש הנכבד** מעיר לשור: "אדוני, מה שאני עושה זה מעלה, מוריד, מקצר, מאריך, זה מה שאדוני עושה, אדוני שם הוא אומר נעלה נוריד עד שנגיע להתאמה, זה לא יכול לעבוד ככה, **האם הסברה של עורך דין הלוי היא לא סברה טובה כמו הסברות של אדוני, שזה יכול להיות אקראי כמו שהתחתון אקראי גם זה אקראי זה הכל**".

זאת ועוד. בע' 1793 מעמת הח"מ את שור עם העובדה כי בשטח "עקבה 4" על מכנס שמאל נראה "**כתם דם** מוארך, שהוא **עקלתוני**, לא כמו ה"קונטור" ב"עקבה 1". תשובת שור: "אני לא יודע מה זה" + "זה קצת מעוקל. לא ישר".

עינינו הרואות כי ישנם גם כתמי דם עקלתונים שאת פשרם והגורם להיווצרותם שור לא ידע להסביר, בדיוק כפי שלא ידע להסביר מה הוליד את חציו התחתון של "קונטור" "עקבה 1".

מששור לא סיפק הסברים מושכלים לשום כתם דם ו/או "עקבה" ו/או עיגול ו/או "קונטור", ובהצטרף לכל האמור לעיל, לא ניתן לקבוע מלכתחילה כי הוכח שעל מכנסי המנוחה הוטבעו בכלל עקבות נעליים.

לגבי העובדה כי בכל מקרה אין התאמה בין סוליות הסלמנדר של הנאשם לכתמי הדם על מכנסי המנוחה.

574. להלן יובאו רק הטיעונים הכלליים לגבי משקלה הנמוך של פרקטיקת/טכניקת השוואת טביעות נעל בכלל, ולגבי משקלה האפסי של חוו"ד שור, ת/385, בפרט.

לגבי פס"ד מצגורה

575. וראו כמובן **ע"פ 1620/20, מצגורה, פסה"ד המנחה של בהמ"ש העליון בנושא השוואת טביעות נעל. באותו פס"ד ביקר בהמ"ש את עבודתו של שור וציין את הבעייתיות הרבה הטמונה בפרקטיקת/טכניקת השוואת טביעות נעליים.**

בסע' 18 לפסה"ד נקבע כי **לא ניתן בכלל להבין את ההבדל בין דרגות "אפשרי" ל"אפשרי בהחלט", וכן בין דרגות "אפשרי בהחלט", "סבירות גבוהה" ו"סבירות גבוהה מאד"**.

בסע' 20 לפסה"ד נקבע כי טביעת נעל כראיה עדיין נחשבת לקבילה בעולם, אולם ישנה ביקורת על העדר בסיס נתונים מקיף אודות סימנים ייחודיים או אפילו סימני סוג של נעליים, והעדר הסכמה לגבי מספר נקודות הדמיון לפיהן תקבע התאמה.

בסע' 21 לפסה"ד, במסגרת הביקורת השיפוטית, מנה בהמ"ש העליון שבעה קשיים בדרך בה מוצגת ראית טביעת הנעל, וביניהם: העדר סטטיסטיקה לגבי מידת שכיחותם באוכלוסיה של סוג מסוים ו/או מידה של נעל ו/או פגם מסוים בכל סוג ומידה של נעל ומיקומם וכו' + העדר סולם מספרי מדוייק של דרגות ההתאמה לשם תיאורה או לשם מעבר מדרגה לדרגה בסולם, והקושי לבסס ולהסביר את ההבדל בין דרגות ההתאמה השונות, ובעיקר בין "אפשרי", "אפשרי בהחלט", "סבירות גבוהה" +
סע' 21ג - השונות הגדולה בין דעות ה"מומחים" לגבי מידת ההתאמה של נעל ספציפית לעקבת נעל ספציפית. <u>בהמ"ש היפנה בתמיכה לקיום פגם משמעותי זה, למאמרו של שור</u> עצמו משנת 1999, <u>נ/44</u> (וראו שם בע' 382 : "אפילו באותה מעבדה השונות/סטיה בדעות יכולה להיות משמעותית בהחלט!", ובע' 383 : "לדעתנו, תשובות שניתנות ע"י מומחים מארצות שונות (וככל הנראה ממתודות/דיסציפלינות שונות) יהיו בעלות שונות גבוהה".

בסע' 21 א נקבע כי **<u>לא ברור מהו הבסיס לדרגת "אפשרי בהחלט", וכאלה היו, כזכור, "עקבות 1, 2, 3" בחוו"ד שור.</u>**

בסע' 21 ו' נקבע כי: **<u>"נראה שיוענק משקל מועט לקביעה לפיה "אפשרי" שהנעל תואמת את העקבה בזירה" (וכאלה היו, כזכור, "עקבות הירכיים" 4, 6, (וכן 5)</u>**, ששור קבע כי הן בדרגת "אפשרי" והודה בחלוף 15 שנה אחרי שהפליל את רומן לחינם, כי למעשה היו בדרגה של "לא ניתן לשלול").

בסע' 22 נקבע כי חרף האמור לעיל אין לפסול את ראיית הט.נ ברמה הכללית, כי השוואת ט.נ היא טכניקה מדעית מקובלת, וכי נראה שהיא קבילה. מצד שני **<u>ראיה זו מוגבלת כי הסולם המילולי רב הדרגות אינו מעוגן ומובהר דיו.</u>**

בפס"ד מצגורה מנו השופטים כשלים רבים בעובדתו של שור, עד כדי איפוס משקל ראיית השוואת טביעות הנעל. שור ניסה לתקן את סולם דרגותיו אך למעשה לא תיקן דבר והכשלים, שנמנו בהלכת מצגורה, נותרו עומדים בעינם. גם בסולם החדש עדיין קיים שימוש בסולם דרגות ללא בסיס סטטיסטי (לעומת השוואת ט.א ששם המסקנה בינארית, בשל העדר סטטיסטיקה).הסולם אינו אחיד ואין סטנדרטיזציה למעבר בין הדרגות, מה שעלול לגרום לפילוג בדעות המומחים. אין שקיפות בשיטת ההכרעה ואין

שיח עם בהמ״ש, שלא מבין את המשמעות הראייתית של הדרגות (לדוגמה: ״התאמה ברמה גבוהה״).
גם לפי הסולם החדש ההבדל אינו ברור בין ״התאמה במאפיינים סוגיים״ לבין ״התאמה חלקית במאפיינים סוגיים״ (כפי שבסולם הישן ההבדל אינו ברור בין ״אפשרי בהחלט״ לבין ״סבירות גבוהה״). בנוסף, עדיין לא ברור מתי מגיעים להתאמה ברמה גבוהה, מה ההבדל בין התאמה ברמה גבוהה להתאמה מלאה, ועדיין אין בסיס סטטיסטי לדירוג הנ״ל.
ניטול לדוגמה את ״עקבה 4״, לגביה שור נתן התאמה בדרגת ״אפשרי״, שהפכה בסולם החדש להיות ״התאמה במאפיינים סוגיים״. מדובר באותה דרגה שנתן לעקבות נעל נהג האמבולנס בזירה. ואולם, ההתאמה בין הסימנים על הרצפה בחדר השירותים לבין סולית נעלו של נהג האמבולנס, ניכרה היטב לעין, ואילו ״ההתאמה״ בין ״עקבה 4״ לסוליית הסלמנדר, אינה קיימת! (וראו תצלום במוצג יח׳ בדיסק סיכומי ההגנה).
ברור אפוא כי כששור השתמש בשתי קביעותיו הנ״ל באותה דרגת התאמה, הוא היטעה את בהמ״ש הנכבד, שהיה עלול לחשוב שסולית הסלמנדר התאימה ל״עקבה 4״ באותה דרגת התאמה של סולית נעלו של נהג האמבולנס והעקבות על רצפת חדר השירותים.

לפי סולמות שור נמצאת מעל ״התאמה במאפיינים סוגיים״, ״התאמה בפגמים ייחודיים״. לא ברור לאיזו דרגה יסווג סימן המראה רק התאמה בפגם ייחודי, ללא התאמה כלשהי במאפיינים סוגיים. לפי הסולם החדש התאמה מלאה הינה התאמה ברורה גם במאפיינים הסוגיים וגם באקראיים, ואילו הדרגה שמתחתיה, התאמה ברמה גבוהה, נקבעת כאשר איכות הסימנים לא מספיקה לקבוע התאמה מלאה. זאת, כאשר הדרגה שמתחתיה דווקא כן קובעת התאמה מלאה במאפיינים סוגיים.
כיצד אפוא ניתן לקבוע התאמה ברמה גבוהה אם איכות הסימנים אינה מאפשרת לקבוע ״התאמה במאפיינים סוגיים״? בנוסף, גם לפי הסולם החדש, אם קיימת התאמה לפגם בלבד ללא שום מאפיין סוגי, שור יסווגו בדרגה גבוהה שתדמה כאילו יש התאמה גם בסוג, למרות שלא נמצאה התאמה כזאת. ברור אפוא כי יש כאן הטעיה. בהמ״ש עלול להתרשם כי קיימת התאמה סוגית, וזאת למרות שלא רואים התאמה סוגית, בדיוק כפי שעשה שור ב״עקבה 2״, באמצעות ״דריכת הבומרנג״.

כמו כן, עקבה שהנעל הנבדקת מתאימה לה בהתאמה סוגית מאד נדירה, תקבל דרגה נמוכה יותר של התאמה ביחס לעקבה שיש הרבה נעליים שיכולות להתאים לה, אך יש בה פגם באיכות שיכולה להתאים להרבה נעליים. מדובר בדיוק בלב הענין שנדון בפס״ד מצגורה, בנוגע להעדר שיח עם בהמ״ש. סולם הדרגות החדש עדיין לא נותן לבהמ״ש אפשרות להבין את המשמעות הראייתית של כל דרגה. גם השינויים בסולם, אשר רלוונטיים לחוות״ד בתיק דנן, אינם משפרים את המצב. במקום להשתמש בדרגת

"אפשרי", שור הפריד את שתי הדרגות ל-"התאמה חלקית במאפיינים סוגיים" ו-"התאמה במאפיינים סוגיים", וכך גם הפריד בדרגה בין "עקבה 6" ל"עקבות 4, 5".
לא ברור מהו הקריטריון שלפיו עוברים מדרגה לדרגה, והשינוי רק מגדיל את הסיכוי לפילוג בין המומחים, נושא שבלט אף הוא בפס"ד מצגורה. יתר על כן, אמנם לא קיים יותר מינוח הסתברותי ("סבירות גבוהה"), אולם הואיל והשם החדש הוא יחסי-כמותי ("התאמה ברמה גבוהה"), הוא עדיין מטעה.
בהמ"ש איננו יכול להפעיל שיקול דעת ובחינה ראויים באמצעות דירוג כזה, כשאין ברשותו בסיס נתונים סטטיסטי. הוא איננו יכול לדעת כמה נעליים קיימות הן כאלה שיכולות להגיע לרמת התאמה כזו.

<u>לגבי חוו"ד של שור, ת/385</u>

576. בע' 5 סע' 2 שור קבע כי בהנחה שכל ה"עקבות" נעשו ע"י זוג נעליים אחד – הרי שדרגת התאמתן לנעלי הסלמנדר היא "**<u>סבירות גבוהה</u>**".
כבר למדנו כי הוא חיבר שלוש עקבות "אפשרי" בעייתי, שיש לו משקל חלש לפי פס"ד מצגורה, לשלוש עקבות "אפשרי ביותר" שלפי פס"ד מצגורה ההבדל בינן לבין "אפשרי" כלל לא ברור. אם לא די בכך לשתיים מהשש כלל לא היתה מלכתחילה היתכנות (3 + 6) ושתיים נוספות היו בכלל בדרגה של "לא ניתן לשלול" (4 + 6), אז מדוע ועפ"י איזה הגיון, קבוצת ה"עקבות" הכושלות הזו נסקה לדרגת התאמה של "סבירות גבוהה" רק בגלל שהן נאגדו יחדיו?? (לפי הגיון זה נבחרת ישראל בכדורגל היתה צריכה כבר מזמן להיות בדרג א' VIP של נבחרות העולם, ולקבל כרטיס השתתפות אוטומטי לכל מונדיאל, ובא לציון גול).

577. בע' 5 סע' 3 כתב שור כי מכל דגמי הנעליים במעבדה, רק נעלי הנאשם יכולות היו להותיר את ה"עקבות" על מכנסי המנוחה, אולם במציאות כלל לא הישווה, כאמור, את עשר הסוליות הדומות ל"עקבות"! (וראו בנדון בסע' 555 לעיל). [יתר על כן, כפי שהח"מ הוכיח במצגת התאמה עקבה דומה 5 ל"עקבה 1", <u>נ/47</u>, עקבה זו תואמת את "עקבה 1" הרבה יותר מאשר סולית הסלמנדר, וראו בנדון בסע' 555 לעיל].
578. בע' 5 סע' 4 כתב שור כי "עפ"י המצוי ברשותנו נעלי סלמנדר מהדגם של [הנאשם] הן נדירות מאד בארץ", ואולם לא פעל כמתחייב עפ"י סע' סע' 21 ו' ל**<u>פס"ד מצגורה</u>**, פסקה אחרונה, שבה נקבע כי **<u>קביעה (למשל) כי דגם נעליים הוא נדיר, חייבת להיתמך בבדיקה סטטיסטית ובנתונים מספריים</u>**!
579. וכעת לראש "פסגת האוורסט" – ע' 5 סע' 5, שבו העז לכתוב כי לאור האמור לעיל קיימת **סבירות גבוהה מאד** שנעלי הסלמנדר של הנאשם הותירו את ה"עקבות" [וראו הגדרת "סבירות גבוהה מאד" במאמרו <u>ת/388</u>, הנספח לחוו"ד, בע' 3 (ע' 369): "<u>זיהוי כמעט ודאי</u> של הנעל החשודה כזו שהותירה את העקבה"].

לא בכדי טען הח״מ כי שור פעל בתיק הנדון מעבר לרשלנות, וכך הגיע ביחד עם ה״עקבות״, שיצר יש מאין, לפסגה, פסגת הכשל המוסרי והחוקי, הלא היא הזדון.

580. נסיון שור הכושל ״להצילי״ את כבודה של טכניקת השוואת טביעות הנעליים ואת כבודו שלו, בעקבות פס״ד מצגורה: ראו העובדה כי שור שינה את סולם דרגותיו, אך למעשה לא תיקן דבר והכשלים שנימנו בפסה״ד נותרו בעינם. גם בסולם החדש של שור, עדיין קיימות דרגות ללא בסיס סטטיסטי, ואין סטנדרטיזציה למעבר בין הדרגות, מה ש״מזמין״ פילוג רב בדעות המומחים. גם לפי הסולם החדש אין הבדל ברור בין ״התאמה במאפיינים סוגיים״ ל-״התאמה חלקית במאפיינים סוגיים״. בנוסף, עדיין לא ברור מתי מגיעים להתאמה ברמה גבוהה, ומה ההבדל בין התאמה ברמה גבוהה להתאמה מלאה.

581. חרף כל האמור לעיל לגבי שור וחוות דעתו, לא וויתר הח״מ על ניתוח פרטני של שש ה״עקבות״, ובהמ״ש הנכבד יווכח בנקל כי אין ולו עקבה אחת על מכנסי המנוחה. הואיל והטענות מצריכות, מן הסתם, התייחסות לתמונות רבות, כל הניתוח הפרטני מצ״ב לסיכומי הנאשם כנספח 3.

<u>פרק עשרים וחמישה: תוכן מחשבו של הנאשם היה תמים ונורמטיבי לחלוטין, ומומחה המחשבים המשטרתי העליל עליו בזדון.</u>

582. כידוע, במסגרת החקירה נתפס מחשבו של הנאשם, ונבדק ע"י "מומחה" המחשב המשטרתי <u>צחי סגל</u>, אשר כתב חוו"ד, ובהתאם לה גם העיד במשפט הראשון כי:

א. הנאשם חיפש במחשבו סרטי סנאף, וצפה בסרטי סנאף, שהם סרטים אכזריים במיוחד, המתעדים מעשי רצח ו/או אונס אמיתיים(!), כלומר סרטים המיועדים במוצהר לסוטים מסוכנים.

ב. הנאשם החזיק וצפה במחשבו בתמונות פורנוגרפיות של ילדות/קטינות.

ג. ימים ספורים לפני הרצח צפה הנאשם באינטרנט בכתבה/מאמר שעניינה/ו ב"שיטות להטלת מורא" באמצעות סכין, דהיינו בשיטות להשתלטות על פלוני/ת באמצעות סכין.

ד. הנאשם צפה באינטרנט גם במאמר על "אי שפיות זמנית", שבו היה כתוב על נאשמת שקיבלה הקלה משמעותית בעונש בגין "אי שפיות זמנית". [את קריאת המאמר קשר <u>סגל</u> וכן בהמ"ש לעובדה כי הנאשם אמר לארתור (לאחר שהודרך על ידו) כי הוא לא זוכר את פרטי הרצח כי היה לו "אפקט/בלאק אאוט" וכו'].

583. **למרבה הצער גם בהמ"ש במשפט הראשון וגם בהמ"ש העליון בערעור, הסתמכו על עדות סגל, וקבעו קביעות קשות לגבי התנהלות הנאשם במחשבו, אשר מלמדות היטב כי למרות שהן הוגדרו כביכול "רק" כ"חיזוקים חיצוניים" להודאתו ברצח המנוחה, בפועל הן היו בעלות השפעה מכרעת על הרשעתו!**

כך, בתחילת פסה"ד של דעת הרוב בערעור, נכתב בסע' 3: "...לפני הרצח הוא מתעניין בדרך בה ניתן לשסף צוארו של אדם ובמצבים של אי שפיות זמנית בעת רצח".

584. ויודגש, **קביעות סגל כשלעצמן הביאו מיד למסקנה המהירה וה"אוטומטית" בקרב כל שופט, כמו בקרב כל אדם נורמטיבי, כי הנאשם רצח את המנוחה**, ולמיצער, למחשבה העוקבת כי אם "במקרה" הנאשם לא רצח את המנוחה, אז מגיע לו מאסר עולם "גם ככה", רק בגלל מעשיו האפלים ואישיותו האפלה!

585. ביום 12.5.19 הכין מומחה המחשבים מטעם ההגנה, מר <u>יואב זילברשטיין</u> (להלן: **זילברשטיין**), חוו"ד, <u>נ/162</u>, כחוו"ד נגדית לחווה"ד של סגל, ובה קבע תחת הכותרת: <u>"תהליך הבדיקה והשחזור החקירתי</u>", כי: "מצאתי ראיות חד משמעיות לניתוח שגוי של המשטרה, שהביא להסקת מסקנות שגויות לחלוטין, תוך כדי התעלמות ממשמעות הראיות ברמה האובייקטיבית, התייחסות שגויה לפעולות שביצע המשתמש ולמשמעותן..."

חוו"ד זילברשטיין צורפה לבקשה לקיום משפט חוזר כאחד מנספחיה הרבים.

586. בהסתמך על חוות דעתו המקצועית ביותר של זילברשטיין, המוניטין הרב שצבר בתחומו, וכן העובדה כי בחוות דעתו הוא קבע כי סגל טעה קשות והיטעה בכל קביעותיו את בהמ"ש (וראה בהמשך דבריו המשתמעים בעדותו במשפט החוזר לגבי **זדון** סגל), יום לפני מתן עדותו של סגל במשפט החוזר, 3.1.22, **הגיעו הצדדים להסכמה בכתב שהפכה על פניה וביטלה את כל חוו"ד ועדות סגל במשפט הראשון, בשלושת הנושאים הבאים: החיפוש והצפיה כביכול בסרטי הסנאף, הצפיה כביכול במאמר ההשתלטות עם סכין, והצפיה כביכול במאמר על אי שפיות זמנית.**

לגבי הנושא הרביעי של החזקה מודעת בתמונות פורנוגרפיות של ילדות/קטינות, וצפיה בהן, הודיע ב"כ הפרקליטות מיד לאחר הגשת מסמך ההסכמות לגבי שלושת הנושאים דלעיל, בע' 2157 (30-32), 2158 (1,2) כי **הפרקליטות לא תייחס לנאשם שום דבר שקשור לפדופיליה, ולא תטען שום טענה לגביו בנושא זה!**

וראו מסמך ההסכמות המלא, ככתבו וכלשונו, שסומן ב.מ 1:

"מסמך הסכמות בין הפרקליטות וההגנה לגבי תוכן מחשבו של הנאשם בעת שנתפס במקביל למעצרו של הנאשם ביום 12.12.06"

Snuff

1. הנאשם לא הקליד את המילה "Snuff" ולא חיפש סרטי Snuff.
2. הנאשם הקליד בתיבת החיפוש של תוכנת שיתוף קבצים את המושג: sex-police. בנוסף הנאשם חיפש חיפושים נוספים. רשימת החיפושים מצ"ב נספח א'. [למסמך ההסכמות – י.הל] רשימת החיפושים אינה מכילה מועדים בהם בוצע כל חיפוש.
3. קיימת להקה מוזיקלית בשם sex police.
4. רשימת החיפושים הנוספים (נספח א') לא כללה את המילה sex מלבד במילים sex-police שהנאשם חיפש.
5. לפני ואחרי חיפוש "sex-police" הנאשם הקליד במנוע החיפוש שמות של זמרים מסוימים.
6. בעקבות הקלדת הנאשם את הביטוי "sex-police" הוצגו בפני הנאשם מספר תוצאות / קבצים, ואחד מהם נשא את השם:

"Police Tape File (Sex Crimes) Sex Orgy Bukkake Snowball Snuff a2M Hardcore Like Max Buttman Ro.wmv"

(להלן: **הקובץ**).

7. הנאשם הוריד את הקובץ למחשבו ופתח אותו.
8. תוכנו של הקובץ לא ידוע. יחד עם זאת, הצדדים יוכלו לטעון באופן חופשי את הנחותיהם לגבי תוכנו.

<u>המאמר בנושא "הטלת מורא באמצעות סכין"</u>

1. הנאשם לא הקליד במנוע החיפוש מילה כלשהי שקשורה באלימות ו/או בכלי נשק כלשהו, קר או חם.
2. לנאשם היה באותה העת מכשיר סלולרי מסוג "Motorola".
3. ביום 2.12.06 חיפש הנאשם את המילה "Motorola" (להלן: **המונח**) בהקשרים שונים, כגון: Motorola C650, Motorola PRO, Motorola ce650, וכו'.
4. הנאשם קיבל מספר תוצאות- מצ"ב <u>כנספח ב'</u> [למסמך ההסכמות – י.הל] תצלום התוצאות (נספח ז' לחוו"ד יואב זילברשטיין)
5. הנאשם נכנס לתוצאה מספר 10 אשר הובילה אותו לדף אינטרנט שהכיל פורום שעסק בנושאים שונים (להלן: **הפורום**).
6. לאחד הכותבים בפורום הייתה חתימה שכללה את המונח motorola (להלן: **הכותב**).
7. באחת מהתגובות המופיעות בפורום, הכותב כתב כיצד ניתן להתגונן מפני פושע שמנסה לתקוף אדם עם סכין (להלן: **המאמר**). תצלום הפורום ובו המאמר <u>מצ"ב כנספח ג'</u> [למסמך ההסכמות – י.הל]. בכל הקשור לתרגום, כל צד יגיש את תרגומו.
8. הנאשם נכנס לדף שכלל את הפורום בערך בשעה 13:30 ולאחר כדקה וחצי הוא פתח דף אחר/נוסף, הקשור בחיפוש Motorola.
9. לא ידוע מתי הנאשם סגר את הדף שהכיל את הפורום, מאחר ואין יכולת לדעת את מועד סגירת דפים שנפתחים, אלא רק את מועד פתיחתם.
10. הצדדים יוכלו לטעון באופן חופשי את הנחותיהם לגבי השאלה האם הנאשם קרא את המאמר ו/או את חלקו.

<u>אי שפיות</u>

1. הנאשם לא נכנס לכתבה שעסקה בהעלאת טענת אי שפיות בהליך משפטי, משום שלא נכנס ללינק שהופיע בפורום, וכלל אותה".

587. חשוב לציין כי לאחר הגשת מסמך ההסכמות ומתן הצהרת הפרקליטות, ארע דבר נדיר מאד. **<u>הפרקליטות נמנעה מלחקור את סגל בחקירה ראשית, ואף נמנעה מלבקש להגיש</u>**

<u>את שתי חוות הדעת שכתב (ב- 2006, העיקרית, וב – 2020, בעקבות חווה"ד העיקרית של זילברשטיין)</u>. במקום זאת "העבירה אותו" ישר לידי הח"מ לחקירה נגדית. עד כדי כך אפילו היא הבינה כי חוות דעתו חסרות כל משקל.

588. הח"מ, מצדו, התעקש על חקירתו הנגדית של <u>סגל</u>, חרף הגשתו של מסמך ההסכמות והצהרת הפרקליטות, וזאת בשל שתי סיבות:

א. רצונו להוכיח פוזיטיבית, על בסיס הראיות, כי קבצי תצלומי הילדות היו מחוקים בעת שמחשבו של הנאשם נתפס, וכי הנאשם כלל לא היה מודע לקיומם ומעולם לא צפה בהם. ב. רצונו להוכיח כי **<u>סגל העליל על הנאשם בזדון</u>** את כל קביעותיו, בארבעת הנושאים, וזאת חרף נתוני המחשב, שלא הצריכו מאמץ כדי ללמוד ולהסיק את ההפך מהן.

589. להלן תובאנה, אפוא, בקצרה עדויות סגל וזילברשטיין, תוך הדגשת עלילתו של <u>סגל</u>, והזדון שליווה אותה, ולא ניתן להחמיצו, כמו גם להקל בו ראש ו/או להוקיעו בראש חוצות.

<u>לגבי החיפוש והצפיה כביכול בסרטי סנאף</u>

ראו בחווה"ד העיקרית של זילברשטיין מיום 12.5.19, <u>נ/162</u> ע' 8-18 (סע' 5-53).

כן ראו חווה"ד שלו מיום 19.4.20, <u>נ/163</u> בע' 3: "**קל יהיה להדגים לבהמ"ש כי לא נדרשה טכנולוגיה מיוחדת להכנס לקובץ התיעוד של תוכנת EMULE ולמצוא מה המידע שחיפש זדורוב. זוהי הטעיה נוספת של בהמ"ש**" (ההדגשה במקור בחמש המילים האחרונות).

590. בע' 2159, 2160 הסכים <u>סגל</u> כי העיד במשפט הראשון את הדברים הבאים לגבי הנאשם: "מדובר בכל הפעולות שעבדו במחשב של החשוד... אם זה **חיפוש סרטים של סנאף, שהוא <u>חיפש</u> <u>והסתכל</u>**", וכן: "... עולם פדופילי, יש כמה סוגים של אנשים שמחפשים סקס באינטרנט...יש אנשים שמחפשים סטיות למינהן כמו ילדים ויש קטגוריה שנקראת סרטי סנאף, אלו סרטי מחתרת אותנטיים של אונס ורצח של ילדים בעיקר או קטינות, זה סרטים שקשה מאד למצוא באינטרנט ורק מי שמחפש היטב יכול להגיע לסרטי סנאף, המחיר שלהם אלפי דולרים לסרט בסרט אותנטי", ו**<u>סגל</u>** אישר כי אכן העיד דברים אלה, כמו גם הפרקליטות.

בע' 2164 (12) הח"מ ציטט לו עוד מעדותו שם: "...**<u>האם הוא ראה הכל</u>**, אם הוא הפסיק באמצע אבל **בטוח שהוא [הנאשם] הקליד** [את המילה "סנאף"].

591. סגל אישר, כאמור, כי כך העיד, והסכים כי ממצאיו היו שגויים, אולם תירץ זאת בע' 2160 בכך שכביכול לא עמדו לרשותו בשנת 2006/07 התוכנות המתקדמות שהיו קיימות ב- 2019, עת זילברשטיין בדק את עתק הדיסק הקשיח של הנאשם.

בתגובה, בע' 2163-2163 החי"מ עימת אותו עם העובדה (שהוא אישר) כי ב-2006 המחשב הכיל תוכנת EMULE וכי באמצעות התוכנה עצמה ניתן היה בנקל לראות את רשימת החיפושים שלו, בדיוק מה שעשה זילברשטיין, ולהיווכח בתוכן שהצדדים הסכימו לגביו בפירוט במסמך ההסכמות! (ובקיצור, כי הנאשם חיפש שירים וקבצי מוזיקה, ולכן הקליד שמות של זמרים וביניהם את שמה של להקת הרוק "sex-police". כשהקליד שם זה, כולל המקף באמצע, קיבל הרבה שורות קבצים, וביניהן שורה עם הרבה מילים, שלקראת סופה כללה גם את המילה: "snuff").

בתגובה השיב כי "מישהו לחץ על המילה הזאת" ("snuff") ואז **בהמ"ש הנכבד** העיר לו בע' 2164 כי מדובר בשורה עם 15 מילים, אבל לא היתה לחיצה על מילה זו!

והעד השיב: "<u>אני לא צריך לתת משמעות למה לחצו</u> [הוא ראה שהנאשם חיפש מוזיקה ואת הלהקה "sex-police", אבל העלים עין והיטעה בזדון בחוות דעתו] מי לחץ, אני מציין עובדה, העובדה הייתה לחיצה על הסרט לשם הורדה, אני לא יודע מי הוריד, <u>אני לא יודע אם הסתכלו</u>" [אז למה העיד כי הנאשם צפה בסרט סנאף??].

החי"מ הטיח בו שוב כי הוא העיד שהנאשם בטוח את המילה: "("snuff") **ואז בהמ"ש הנכבד** העיר לו שוב: "כשהעדת בבית משפט להגיד שהוא הקליד את המילה סנף זה לא המילה הנכונה משום שברור שהוא הקליד משהו אחר...ברור שהוא לא הקליד את המילה סנאף. הוא הקליד את המילה סקס פוליס". <u>סגל</u>: "אני מסכים". **בהמ"ש הנכבד**: "למה ב-2006 לא אמרת את זה?", וסגל חוזר לתירוצו, כאילו זו היתה בעיה של התוכנה שבה השתמש, והרי זה תירוץ כה פאתטי. הרי כמומחה היו חייבים להיות והיו לו את הכלים הטובים ביותר לבדוק את המחשב. היעלה על הדעת שמומחה מחשב משתמש בתוכנה שאינה מסוגלת לבצע חיפושים בסיסיים, שנדרשו בבדיקת מחשב הנאשם?\

<u>לגבי ההחזקה המודעת כביכול בתמונות הפורנוגרפיות של הילדות/קטינות, והצפיה בהן</u>

ראו בחוווה"ד העיקרית של זילברשטיין מיום 12.5.19, <u>נ/162</u> ע' 19-43 (סע' 54-127):

"כל התמונות [הפורנוגרפיות] הן בטווח התאריכים **6/6/2003 עד 18/5/2005**" + "ניתן ללמוד כי המשתמש "Roma", שהוא ככל הנראה הפרופיל של רומן זדורוב, נוצר בתאריך **9/1/06**" + <u>התמונות הגיעו למחשב בעת שימוש במשתמש אשר איננו Roma או Olga, אלא משתמש בשם **Dominic**</u>" + "מצאתי כי הערך "dominic" או "Dominik" מופיע מאות פעמים בתוך פרטי הדוא"ל. תכתובות הדוא"ל כוללות מספר רב של כתובות דואר אלקטרוני" + "בחיפושים שעשה dominic מופיע דומין אנגלי (uk)".

כן ראו בחוווה"ד שלו מיום 19.4.20, נ/163 בע' 2,3.
וכן בחוווה"ד שלו מיום 1.5.22, נ/164 בע' 6-18.

592. קבצי התמונות היו מחוקים בעת שהנאשם רכש את המחשב, סמוך לפני יום 9.1.06 - חשוב להדגיש כי כבר בנקודה מרכזית זו סגל פשוט שיקר בע' 2167, כאילו הם לא היו מחוקים [אם כי בע' 2170 (17) אמר כי "אני לא זוכר היום אם הן היו מחוקות או לא"] משום שעפ"י עדותו בע' 5096, 5097 הם היו מחוקים, וסגל היה מי שחילץ/החייה אותם ממצולות המחשב.
וראו אישורו כי שם כי הנאשם פתח שם משתמש ביום 9.1.06, וכי כל קבצי התמונות הנדונות נוצרו באמצע שנת 2005, אולם סיוגו כי הם כביכול נעשו בהם יותר מאוחר שינויים.

593. וראו אישורו בע' 2167/8 כי **עוד לפני שהנאשם פתח את שם המשתמש שלו, שם המשתמש הקודם במחשב היה "Dominic" כי האותיות בצדו היו UK כלומר של משתמש בריטי, כי היו במחשב מאות אימיילים בריטים, וכי המשתמש אפילו מילא לוטו באנגליה**.
עובדות אלה סגל לא טרח לציין מעולם, לא בחוות דעתו ולא בעדותו במשפט הראשון! הוא תירץ זאת בכך שגילה אותן כביכול רק אחרי קבלת חוות דעתו של זילברשטיין ב-2019 אולם הח"מ הטיח בו בע' 2169, 2170 כי גם כאן הוא יכול היה לבצע פעולה מאד פשוטה כדי לראות כי קבצי התמונות הם על שם דומיניק. **בהמ"ש הנכבד** שאל אותו אם זה לא היה תפקידו לדווח על כך, והוא השיב כי התמונות לא היו רשומות ע"ש משתמש אחר. הח"מ הציג לו את העובדה שכל התמונות רשומות ע"ש דומיניק, והקרין לו דוגמה. בעקבות זאת **בהמ"ש הנכבד** שאל אותו: "הקובץ הזה מייצג תמונה, ליד הקובץ הזה יש שם של דומיניק שמקשר בין הקובץ הזה לבין דומיניק, מה תגיד אז? אנחנו נותנים לו [לח"מ] קרדיט בנושא הזה, כל מה שהוא אומר לך שכל אדם שמבין במחשבים יותר ממני ואפילו פחות ממך, היה מגלה בנקל שזה שם משתמש אחר מאשר רומן, אז לבוא להגיד אני רק אמרתי לחוקרים שעל המחשב יש תמונות פורנוגרפיות ושהשוטרים ישברו את הראש זה טיפלה חלקי, זה מידע חלקי, עליך הם סומכים, אתה צריך להגיד להם הערת אזהרה: 'דעו לכם, בלי שאני קובע מסמרות, שלגבי הקבצים האלו כתוב 'דומיניק', זה הכל. תחשבו עם זה מה שאתם חושבים לעשות".

594. **הפעולה הבולטת הזדונית של סגל** - וראו את שיא השיאים של סגל, **העובדה כי הוא העתיק נתונים מהמחשב המשטרתי, וציין על פיהם את הפרט המטעה והמפליל לפיו הנאשם כביכול צפה או עשה שימוש/שינוי כלשהו בקבצי התמונות ביום 4.10.06, כביכול תשעה חודשים אחרי שהמחשב כבר היה ברשותו!**

עם תום חקירתו הנגדית הקצרה של החי"מ, ולהפתעתו של החי"מ, ב"כ הפרקליטות, אשר ויתר, כאמור, על חקירתו של סגל בחקירה ראשית, ואפילו לא ביקש להגיש את שתי חוות הדעת שהכין, פתאום החליט לחקור את סגל בחקירה חוזרת, ושאל אותו בע' 2178 מתי בפעם האחרונה "נגעו" בקובץ התמונות (לאלוהים הפתרונים מדוע עשה זאת, שהרי הצהיר כי לפרקליטות לא תהיה שום טענה כלפי הנאשם/נגדו בנושא פדופיליה/פורנוגרפיה. כמו כן, הרי הוא עצמו ניסח עם החי"מ את כתב ההסכמות, הקוטל את קביעותיו של סגל).

בתשובתו בע' 2178/9 השיב סגל כי השימוש האחרון היה ביום **4.10.06**, כלומר כביכול ע"י הנאשם.

ברוב חוצפתו, האיש שקלקלתו, זדונו, קלונו ועליבותו נחשפו לנגד בהמ"ש הנכבד, החליט להמשיך ולשקר במצח נחושה במקום להשפיל מבט ולהמתין רק לרגע שיסיים את עדותו וייעלם לדרכו!

החי"מ עוד קרא לעברו ולעבר ב"כ הפרקליטות: "חכו, חכו. כשאני מבטיח אני מקיים, פלילי, **ה - 4.10.06 זה תוצאה של מהלך פלילי של העד... אמרתי ואני אקיים**".

595. החי"מ טען זאת משום שזילברשטיין קבע כבר בחוות דעתו העיקרית בע' 3 סע' 4 כי: "מומחה המשטרה הציג ראיות מתוך הדיסק של המשטרה במקום מתוך דיסק זדורוב..."

596. ביום 1.5.22 הכין זילברשטיין חוו"ד משלימה, נ/164, בעקבות עדותו של סגל במשפט החוזר, ובה קבע בע' 6-18 כי: "**הדו"ח הופק חד משמעית מתוך הדיסק של המשטרה** ולא מתוך הדיסק של רומן" (ההדגשה במקור) + בסע' 28 זילברשטיין מביא את תשובת סגל לפרקליטות בסמוך לפני קיום המשפט החוזר, כי הוא "**לא יודע מה מייצגת הפעולה מיום 4.10.06**..."', ובסע' 31, 32 ציטט מעדותו בחקירה החוזרת לגבי תאריך זה...ובסע' 32: "בעדותו הוא חוזר ואומר 'שנגעו' בתיקיה בתאריך 4.10.06. **אסביר כי <u>מדובר בהטעיה משולשת, גם בחווה"ד וגם בעדות</u>**" (ההדגשה במקור, מלבד הקו), ובסי' 53: "...**מדובר בשעון שאינו משקף את הזמן האמיתי. דיסק זדורוב נתפס חודשיים מאוחר יותר**" (ההדגשה במקור), ובסע' 57: "**<u>ניתן לקבוע ברמת ודאות גבוהה ביותר (באופן קיצוני) שהמשטרה [סגל] הציגה מצג שווא בחווה"ד שלה ובעדות שלה בבהמ"ש</u>** (ההדגשה במקור), כאילו זדורוב הוא זה 'שניגש לתמונה' או 'נגעו בתיקייה' בעוד מדובר בשעון המשטרה שהוזז למועד מוקדם יותר (או שהיה לא מכוון)..."

597. ביום 10.5.22, הוא היום האחרון של פרשת ההגנה, החי"מ קיים את שהבטיח, בהביאו את זילברשטיין לעדות רק לגבי הנושא הנדון.

וראו עדותו של <u>זילברשטיין</u> בע' 5096-5098: "... המשטרה שחזרה בתהליך החקירה הראשון שהיא עשתה ב- 2006 מתוך הדיסק **<u>קבצים מחוקים</u>** שיש בהם תמונות שנטען עליהן שהן תמונות פדופיליות עשרות אולי יותר של תמונות, המשטרה טענה את זה

לאורך כל ההליכים שהוא נכנס לתמונות הפדופיליות, אנחנו הוכחנו בחוות הדעת הראשונה שמשתמש קודם בשם דומיניק שאין מחלוקת שהיה משתמש אחר במחשב.... בתוך המחשב היו קבצים של משתמש אחר דומיניק שיש לו פרופיל אנגלי מחפש באנגליה...בהליך האחרון בעדות שהייתה לצחי סגל לפני מספר חודשים המשיכה וטענה שרומן זדורוב נכנס לקבצים, נגע בקבצים באוקטובר 2006 ...טענה שהיא טעות מקצועית חמורה ביותר...המשטרה....העתיקה לתוך מחשב המשטרה וריכזה את כל אותן עשרות תמונות והציגה בחוות הדעת השונות לאורך כל השנים את התדפיסים **מתוך דיסק המשטרה, זה חד משמעי מה שאני אומר לכם** מכיוון שיש שלוש הוכחות שלא קשורות אחת לשנייה...[פירוט]... יש לי הוכחה ברמת סבירות לא במאה אחוז אלא קרובה למאה אחוז באופן קיצוני...שהמשטרה ריכזה תמונות והעתיקה את זה לתוך הדיסק של עצמה, ומה שמטריד מאד שהשעון של המשטרה היה אוקטובר 2006 זה היה חודשיים לפני המעצר, חודשיים לפני הרצח, הדיסק פורמט קצת לפני זה הדיסק של המשטרה וכאן נשאלת השאלה למה זה קרה, איך ייתכן שראיות שנמצאות בדיסק המשטרה מופיעות חודשיים לפני הרצח באוקטובר 2006, הנחת העבודה שלי בהנחה כמובן שזו לא פעולה מכוונת כי אני מנסה לא לחשוב על דבר כזה שזה שעון לא מכוון במשטרה, יש דברים כאלה עובדים על מחשב שהוא לא מכוון בשעון שלו, זה מראה אוקטובר 2006 זה לא ייתכן הרי הרצח היה חודשיים אחר כך ו**בעדות שצחי סגל העיד פה הוא המשיך באותה מנטרה שהייתה ב- 2006 שזה נגיעות בקבצים באוקטובר 2006, זה לא יכול היה להיות, זה משתמש אחר הוריד את הדברים האלו לתוך הדיסק שלו דומיניק, זה היה בכלל 2005 לפני שרומן זדורוב פרמט את הדיסק, ולכן עיקר חוות דעת שלי האחרונה** [נ/164] **נוגעת בנקודה הזאת.....**אין ספק שזאת טעות לכן זאת הטעיה, להגיד אם ההטעיה הזאת הייתה מכוונת או לא מכוונת אני לא יכול לקבוע ולכן אני לא ארמוז על זה באיזושהי צורה, זה מקצועי לחלוטין, אבל אין ספק שזו טעות מקצועית חמורה מאד...."

בשלב זה הח"מ מבקש מזילברשטיין להיות פחות מנומס ואז זילברשטיין הואיל להבהיר: "**אין לי ספק שצחי סגל יודע שזה מתוך הדיסק המשטרתי כי לא תהיה על זה מחלוקת. זה נתיב ברור**".

לגבי קריאת המאמר כביכול על הטלת מורא ע"י השתלטות עם סכין

ראו בחווה"ד העיקרית של זילברשטיין בע' 44-52 (סע' 128-169).

598. וראו כמובן את ההסכמות בנושא זה במסמך ההסכמות, שעיקרן בעובדה המקוממת שהנאשם התעניין בכלל במכשיר סלולרי מסוג מוטורולה, מהסוג שהיה לו בזמנו. כשהקיש את המילה "מוטורולה" הוא הגיע להתכתבות של קבוצת אנשים, שאחד מהם

חתם את שמו במילה/בצירוף למילה "מוטורולה"....ובאחד המסמכים האחרונים מבין אלה שהגיע אליהם באותו "צ'אט" ניתנו עצות איך להתגונן בפני פלוני שתוקף עם סכין. כן ראו עדותו של סגל בע' 2171-2174. החי"מ הטיח בו כי בעדותו במשפט הראשון הוא מסר כי עבד ביחד עם החוקר יוסי זמואלסון, ושהאחרון אמר לו: כי הנאשם כביכול התוודה בפני ארתור שקרא באינטרנט מאמר על שיסוף גרון, כי צריך למצוא חיזוק לכך, וכי סגל עזר לחוקר באופן מוטה ומגמתי למצוא חיזוק זה באמצעות חוות דעתו, שבה השמיט במכוון את העובדה שהנאשם חיפש בכלל "מוטורולה" ואת יתר העובדות שעליהן הוסכם במסמך ההסכמות.

בהמ"ש הנכבד העיר בשלב זה לסגל: "... **נניח שהנאשם לא היה שוכר את שירותיו של יואב זילברשטיין ולא היה לו מומחה מחשבים בסדר גודל שלו אז הוא היה עומד בפני שוקת שבורה והשופטים היו עומדים בפני שוקת שבורה כי אנחנו השופטים לא מומחים בזה**, הם לא מומחים בזה, ואתה המומחה של המשטרה **וכשאתה אומר פה בעדות שלך אני רוצה לחזק את העדות שהוא מסר למדובב זה קצת מדליק אצלי נורה** ... **מה שיותר מפריע לי זה שאתה יכולת בנקל להגיד לחוקרים: 'תשמעו, הוא חיפש מוטורולה וזה מה שיצא'**... אבל להתחיל מהבסיס, שהוא חיפש מוטורולה. **אני חושב שחוקר מחשבים של משטרת ישראל, של הפרקליטות, שתפקידיו הוא אחד ויחיד, לגלות את האמת, זה התפקיד היחיד שיש לכם, לעזור לגלות את האמת, תהיה האמת כך או תהיה אמת אחרת אבל זה תפקידכם, בנקודה הזאת אדוני אולי מסר מידע חלקי, שאלמלא כישוריו של יואב זילברשטיין אף אחד לא היה נחשף לו**" והדברים אומרים דרשני.

לגבי קריאת המאמר כביכול על "אי שפיות זמנית", שבו היה כתוב על נאשמת שקיבלה הקלה משמעותית בעונש בגין "אי שפיות זמנית".

ראו בחוו"ד העיקרית של זילברשטיין בע' 53-55 (סע' 170-188).

599. אם כן, **מסקנותיו המנומקות כדבעי של זילברשטיין, לפיה הנאשם כלל לא ביצע את ארבע הפעולות האפלות שיוחסו לו, שהביאה את הפרקליטות להסכים כי קביעותיו הקטלניות של סגל לגבי הנאשם, בטלות ומבוטלות, יצרו באופן אוטומטי פרדוקס כפול ומקומם: העובדה כי אופיו הטוב של ה"רוצח" "נרצח" על לא עוול בכפו, ע"י סגל; והעובדה כי בתי המשפט בהליכים הקודמים הלכו שבי אחרי "רצח אופי" זה, בזמן שמציאות בעלת הסטיה הסדיסטית לביתור איברים וכן לדם, ובעלת המוח הרצחני, היתה דווקא א.ק.**

<u>פרק עשרים ושישה: זריקת מכנסי העבודה ע"י הנאשם היתה תמימה לחלוטין.</u>

ראו כמובן בסע' 164-166 לעיל את עדותה החשובה ביותר של עובדת המזנון, ליזי טובי, ולפיה **הנאשם הגיע ביום הרצח, בשעה 14:45, <u>עם מכנסי הדגמ"ח שלו, עם הכיסים בצדדים</u>, שהיו <u>מלולכים בצבע וטיח</u>!** (ולא בדם).

עוד חשוב לציין כי <u>הנאשם</u> מסר כבר בחקירתו כי מכנסי העבודה שזרק היו עם כיסים בצדדים, ולכן כשהציגו לו בחקירתו ביום 9.1.07 (<u>ת/50</u>, <u>ת/50ב</u>) תמונה של מכנסיים כחולים (ראו <u>ת/151</u> מוצג 24), שנתפסו בביתו, אבל לא היו עם כיסים בצדדים (מכנסי ה"נינג'ה"), הוא אמר כי מדובר במכנסיים אחרים, וראו בע' 3108 חקירת הפרקליטות בנדון.

אדרבה, העובדה ש"המתינו" לו בבית "מכנסי אליבי" כחולים, שיכול היה כבר ביום 10.12.06 לומר שאלה המכנסיים שעמם עבד, ולחסוך מעצמו 15 שנים בכלא, והוא בחר לספר ביזמתו כי זרק לפח מכנסיים אחרים, מיטיבה אף היא, בדיעבד, ללמד על חפותו! (וראו דברי **בהמ"ש הנכבד** בנדון בע' 3113, 3114: הוא לא יכול היה להגיד: 'הלכתי עם ג'ינס, וזרקתי ג'ינס?', וכן: יש לו אחלה אליבי שבעולם. יש לו בבית מכנסיים כחולים. יגיד, הנה המכנסיים שלי.

וראו דבריו של בהמ"ש הנכבד גם בע' 3121.

וראו בנדון גם בסע' 667 להלן.

כמו כן, <u>הנאשם</u> הדגיש גם בעדותו במשפט החוזר בע' 2967, 2968 כי המכנסיים היו עם כיסים בצדדים, והדגים זאת באמצעות טפיחה עם שתי ידיו על ירכיו.

וראו העובדה כי בישיבת יום 6.3.22, בע' 3106 (27-30) <u>הפרקליטות</u> הציגה לו את "מכנסי הנינג'ה" הכחולים, ש<u>אין להם כיסים בצדדים</u>(!), ואמרה לו: אני רוצה להראות לך את אותו מכנס כחול, שאתה טוען שזרקת, הוא נתפס במשטרה, **<u>באמת</u>** <u>עם שני כיסים בצדדים</u>(!)

<u>הנאשם</u> בתגובה מיד אומר שזה לא המכנסיים שזרק כי "פה כיסים למעלה" ובמכנסיים שזרק "היה בצד הכיסים, פה בצד ככה", ובהמ"**ש הנכבד** מגיב כנ"ל בע' 3107: הוא דיבר על כיסים בצד ופה זה כיסים למעלה.

וכאן חובה לזעוק: <u>זאת האמת של הפרקליטות?! להצהיר מול העיניים של בהמ"ש הנכבד והנאשם פרט שקרי ולהגיד עליו "באמת"?! ועם "אמת" זאת לבקש להכניס את הנאשם חזרה למאסר עולם</u>?!

ונחזור אחורה בזמן:

600. כבר בחקירתו הראשונה של הנאשם תחת אזהרה, כחשוד, ביום 11.12.06, <u>ת/2</u>, הוא סיפר ביזמתו ובתמימותו (ועשה את טעות חייו) כי שלושה ימים לאחר הרצח, בשבת, הוא זרק את מכנסי העבודה שאיתם עבד ביום הרצח (וכן זוג מכנסיים נוסף, בצבע אפור, שנקרעו

לו). הוא נימק זאת בכך שגילה בדיעבד, אחרי שלבש אותם ביום הרצח, כי הם לחצו עליו (הואיל ושמן).

601. בחקירתו זו וכן בחקירותיו הבאות (ע' 6, 7, 28, 190 לקובץ תמלול החקירות) הסביר כי מספר חודשים עובר ליום הרצח לא לבש אותם, ובאותו יום, כששב לעבודה לאחר שלושה ימי העדרות, 3.12-5.12 (בשל העדר קרמיקה), הוא נטל אותם עמו בשקית לביה"ס משום שהשאיר ביום חמישי (30.11.06) את תיקו וציודו בחדרו של אב הבית בביה"ס, כשעבודתו הוקפאה (ובתיק נותרו אז חולצת העבודה של אותו יום וכן מכנסי העבודה האפורים, שנקרעו לו באותו יום, עת אזלה הקרמיקה).

הוא הגיע אפוא לביה"ס לבוש עם ג'ינס כחול וחולצה כחולה (וראו בגדים אלה בחקירתו מיום 13.12.06, מ.ט 119/06 חלק 2 במונה 10:09, ע' 468 לקובץ תמלול החקירות) ועם השקית עם מכנסי העבודה החלופיים, ניגש לחדרו של אב הבית, נשא משם (בעזרת אב הבית) אל המקלט את התיק וציודו, ואז החליף את בגדיו הנקיים בחולצת העבודה שנטל מתוך התיק, ובמכנסיים שהוציא מהשקית. או אז הבחין, כאמור, בעובדה כי הם צרים עליו אבל בלית ברירה המשיך לעבוד איתם באותו היום.

<u>וראו כמובן בסרט החקירה מיום 13.12.06 (למחרת מעצרו) את העובדה כי אכן שמן</u>.

602. החוקרים חשדו בו מיד כי זרק את מכנסי העבודה בגלל שהם הוכתמו בדם המנוחה (וזה גם היה, כידוע, טיעון הפרקליטות במשפט הראשון וכן במשפט החוזר), אולם <u>טיעון זה היה ועודנו מופרך ונכלולי!</u>

ודוק, כידוע, **<u>הנאשם ואשתו הרי הגיעו, כידוע, לביה"ס למחרת הרצח (7.12) וביקשו מהשוטרים לקחת מהמקלט את התיק עם הבגדים</u>** וכן הציוד, וראו בנדון בסע' 170-175 לעיל וכן בסע' 671-678 להלן לגבי מחדל אי תפיסת התיק במקלט ע"י החוקרים.

מכאן ברור ש**<u>הנאשם ידע כי בגדי העבודה שלו, כמו גם תיקו וציודו, אינם מוכתמים בדם</u>**(!) ולכן כל הטיעון של יורם והחוקרים היה מלכתחילה מופרך ונכלולי באופן ברור, שהרי יורם ראה אותו כשבא עם אשתו לקחת את התיק, וגם עודכן לגבי רצונם זה, וראו עדותו בע' 182 לפרוטוקול: "וראיתי אותו. אחד השוטרים פנה אליי, הוא עמד שם באיזה פינה, אני לא זוכר מה הוא רצה, רצו לאפשר לו לקחת, **אף אחד לא נכנס, אף אחד לא לוקח**, והסתכלתי וראיתי אותו"!

603. כמו כן, ראו, כאמור, את הודעתה החשובה של חמותו, <u>יבגנייה גרישייב, ת/227</u>, ש**<u>הוגשה בהסכמה לתוכנה ע"י הפרקליטות</u>**, בע' 2 ולפיה במוצ"ש (9.12.06) "ראיתי מכנס ג'ינס בשקית נילון לזבל...**<u>ניגשתי לשקית נילון עם זבל, פתחתי אותו וראיתי בתוכו מכנס</u>**

<u>של רומה בצבע כחול</u> תכלת משופשפים. רומה הרבה פעמים זרק דברים שלו, גופיות, מכנסיים, נעליים. זה בגלל העבודה שלו. אני אפילו שאלתי אותו למה הוא זורק דברים כל כך הרבה, אז הוא אמר שעבודה מלוכלכת, ועכשיו **<u>בגלל שהוא השמין</u>**"....שאלה: "האם הבחנת בכתמים כלשהם על המכנסיים?" תשובה: "לא. אני לא ראיתי"!

<u>ויודגש לגבי דברי יבגניה</u>:

א. **העובדה שהנאשם "הירשה לעצמו" לזרוק את המכנסיים במקום מאד נגיש לבני ביתו, אומרת דרשני**, שהרי בודאי לקח בחשבון כי הם יוכלו לראות את המכנסיים, ועובדה שאכן חמותו פתחה(!) את השקית וראתה אותם מקרוב!

וראו בע' 3098 <u>הסכמת הפרקליטות בשאלתה אל הנאשם כי אכן כך היה</u>!

וראו הערת **בהמ"ש הנכבד** בנדון לפרקליטות בע' 3095: לפי הלוגיקה שלכם הוא לקח מכנסיים מגואלים בדם ושם אותם בשקית לעיני חמותו וחמיו?, וכן: ומרוב "זהירות" הוא לקח אותם הביתה וזרק [רק] בשבת...

ב. יבגניה אמנם אמרה באופן כללי כי לא ראתה כתמים על המכנסיים אולם הדעת נותנת כי **אם היתה רואה כתמי דם עליהם, הרי שהיתה זוכרת זאת.**

ג. גרסת הנאשם שנאמרה לחמותו, ולפיה זרק את המכנסיים משום שהיו קטנים עליו, היתה זהה "בזמן אמת" לגרסתו בנדון שניתנה לחוקרים.

ד. **האירוע בבית הורי אשת הנאשם הוא "מאותו סוג" חפות כמו ביקור הנאשם בביה"ס למחרת הרצח,** יומיים קודם לכן, שהרי, כפי שהנאשם כלל לא חשש שהחוקרים ו/או אשתו יפתחו לידו את התיק, ויראו את בגדי העבודה שלו מיום הרצח, הוא גם לא חשש שחמותו תראה את מכנסי העבודה שאיתם עבד ביום הרצח!

604. כמו כן, ראו העובדה כי **הנאשם <u>לא זרק</u> את כל יתר פריטי הלבוש שלו, שהיו צריכים להתלכלך בדמה של המנוחה הרבה יותר מהמכנסיים, לו אכן היה רוצח אותה**: <u>הז'קט</u> שלו, שאיתו עבד, שכמובן היה ממוקם גבוה יותר ממכנסיו, ולכן "חייב" היה לחטוף התזה של דם לפי הדגמותיו של הנאשם, וכן <u>נעליו</u>, שהיו אמורות להתבוסס בכתמי הדם/שלולית הדם על הרצפה, וכן "לחטוף" טיפטופי דם מלמעלה תוך כדי המאבק.

כמו כן, גם את חולצתו, חגורתו, תושבת הסכין שעליה, גרביו,נגן המוזיקה שלו ואוזניותיו, גם לא זרק, וכולם נמצאו נקיים מדם גלוי, סמוי, חבוי, מוסתר או מוצפן.

605. ואולם, **הראיות לימדו כי מכנסי העבודה שלו ונעליו כלל לא הוכתמו בדם בשעה המשוערת של הרצח**!

וראו כמובן בסע' 164-166 לעיל את עדותה של עובדת המזנון שהעידה כי ביום הרצח הנאשם הגיע למזנון בשעה 14:45 כשהוא לבוש במכנס דגמ"ח עם כיסים בצדדים, שהיה מלוכלך בכתמי צבע וטיח, אולם לא בדם!

כמו כן, ראו בפרק עשרים ואחד את העובדה שגם נעליו של הנאשם כלל לא הוכתמו בדם, ואפילו אלף בדיקות מיקרוסקופיות במעבדה, וכן בחומר ה"בלוסטאר", הרגיש אפילו "לאויר", לא חשפו שום רסיס דם סמוי בהן!

606. וראו גם העובדה ש**הנאשם ממש ביכה, בדיעבד, את הרגע שבו השליך את מכנסיו, משהבין כי זריקתם היא שהובילה למעצרו(!) והביע את רצונו לצאת לחפשם עם השוטרים!**

כך למשל ביום 12.12.06 בתמליל מ.ט 06-161 דיסק 1 חלק 1 במונה 00:11:22 (**מונה מסך** 20:37:23): "הכי מבאס ... יצאתי לעבודה, היו לי מכנסיים ... מכנסיים רגילים, לעבודה. נו הם קצרים. אני כמו פראייר הלכתי בהם כל היום. לקחתי וזרקתי אותם, ימזדיין! הייתי צריך להשאיר אותם, וזרקתי.....קצרים! ולא תוכל להכניסם לעבודה! ואני לקחתי אותם וזרקתי, בלאט! דביל, "בלאט", היה רצח, דביל, לקחתי וזרקתי! מבין?"

וכן במונה: 00:20:23 (**מונה מסך** 21:46:23): "אבל אני בעצמי לא חשבתי. אני ביקשתי את הפגומים האלה, אני אומר: 'סעו למזבלה' אני אומר: 'תנו לי שני אנשים, שישמרו עלי', אני בעצמי אחפור את המזבלה הזו.....

יבגני: **למטרת איזה זין זרקת אותם?**

הנאשם: **נו קטנים! מה אעשה איתם?** ...אני מטומטם, לקחתי וזרקתי. **המכנסיים הם קטנים!** לאיזו מטרה לעזאזל אני זורק כאשר ...? ויודע, שמעתי על הרצח, **אפילו לא חשבתי ... זין אפילו לא חשבתי, שבי יכולים לחשוד**. המכנסיים הם קטנים, אני לא לובש אותם לעבודה. לאיזו מטרה לעזאזל אני צריך אותם זרוקים בבית? נו, לקחתי וזרקתי, בלאט. אבל כמו שהבלש אמר, אף אחד לא יחפור במזבלה". (נאנח)

ובמונה 00:28:11 (מונה מסך 23:54:09): יבגני: "ואם זרקת את המכנסיים, יכול להיות שזרקת עוד, "בלאט", את כל זה?....

הנאשם: אני אומר "הנה לכם החולצה". הם לקחו לי את המכנסיים האחרים, את הסכין לקחו. (עברית) טוב, המכנסיים זה חצי צרה. **הנעליים, שבהם עבדתי, אצלם. הסכין, שאיתו עבדתי, אצלם. החגורה, שהייתה עלי, גם אצלם. כיסויים של פלאפון גם אצלם. כלומר, אילו היה דם, אז גם על כל זה היה דם".**

ובמונה 00:37:31, (מונה מסך 00:03:29) הוא אומר: "אני צריך רק, בלאט, לחכות לחוות הדעת של מומחה המזדיינת הזאת, שהיא תוכיח. אין לי יותר שום דבר.

יבגני: ואם ימצאו את הדם, מה תעשה? לא יודע, "בלאט", באיזו דרך.

הנאשם: אז אתחיל לבקש מעורך הדין ש... לא, לא יכול להיות שעלי היה הדם שלה. פשוט לא יכול להיות...אז אתחיל לחפור לעורך הדין שימצא את המכנסיים האלה.

במזבלה...שיבדקו. שיבדקו הכל. לי כבר זין כמה לא אכפת. אני מוכן לתת הכל, רק שהיו בודקים...שיבדקו. כי בזה כבר תלויים החיים שלי.

וראו גם ביום 13.12.06, ב-מ.ט 163-06-1 חלק 1 במונה 15:26:00, בע' 7 לתמליל: "...רק תורידו את האזיקים מהידיים ותשאירו על הרגליים, "אני אהפוך את המזבלה בעצמי. כשאמצא, אתן לך את השקית ביחד עם המכנסיים האלה. רק תן לי את הבקשה הזו, תבצע. כדי שאוכל את עצמי, אני רוצה לעזור, אני רוצה 'להלביו' את עצמי, שאני לא הייתי שם. תן לי את זה."

607. וראו בנדון גם דברי המדובבים יבגני וארתור שסיפרו באימרותיהם כי הנאשם רצה מאד למצוא את המכנסיים שזרק. [הודעת ארתור מיום 15.12.06, נ/20א) ע' 5 (9).

608. וראו גם דבריו הזהים של הנאשם לחוקרים, למשל בתמליל מ.ט 160-06 ע' 6 לקובץ תמלול החקירות, ובדיסק במונה 07:02:00.

הנאשם: למה אז לא החרימו לי את התיק ביום חמישי? [למחרת הרצח, שאז התיק והציוד של הנאשם נותרו עדיין במקלט].

חוקר: מאיפה אני יודע? אתה שואל אותי? אני לא יודע מה החרימו, מה לא החרימו.

הנאשם: **המכנסיים האלה, אשר זרקתי, אשר קטנים**....**קטנים הם...**

חוקר: מה הם לך? זה לא שהם מכנסיים ישנים.

הנאשם: **כי זה היום הראשון שלבשתי אותם**...אני לא לבשתי אותם...**אני לא לבשתי אותם חצי שנה**..... אני לא אמרתי... שפתאום לבשתי אותם... ביום רביעי הביאו קרמיקה, לקחתי בגדים נקיים והלכתי. לבשתי אותם, והם היו קטנים עלי. אני אותם ... הבאתי הביתה. וזרקתי. אחר כך.

חוקר: אתה זרקת אותם, או האישה זרקה?

הנאשם: אני זרקתי אותם. אילו הייתי יודע ... **חמותי ראתה שהם קטנים**, היו זרוקים בדלי.

חוקר: לפני זה לא ידעת שהם קטנים?

הנאשם: לא, לא לבשתי אותם חצי שנה כמעט, **אני השמנתי ב-10 קילוגרם**.

חוקר: איך השמנת? ממה?

הנאשם: **מ-80 ל-90**. אני לא רצחתי את הילדה. אם יש אפשרות כזאת, קח אותי מחר בבוקר למזבלה, אני בעצמי אחפש אותם.

ובמונה 35:49:00 (עם החוקרים סשה ויוסי): הנאשם: אני אומר לך, אני לא רצחתי אותה. כן, **עשיתי מעשה טפשות שזרקתי את המכנסיים, כי הם היו יכולים להיות לי שימושיים עכשיו מאוד.** המכנסיים היו יכולים להיות שימושיים, כדי להעביר עוד חוות דעת מומחה. אני לא רצחתי את הילדה ומעורבות ברצח.

ובתמליל מ.ט 160-06-2 בע' 15 וכן בחלק 2 של הקלטת במונה 32:23: "אנסה שלא יעצרו בזה, שיחפשו הלאה. אני אבקש, שיתנו לי אפשרות עם השומרים ללכת למזבלה על מנת שאוכל למצוא את המכנסיים שלי. אני בעצמי אהפוך את כל המזבלה הזאת, כדי שרק למצוא אותם ולהוכיח. כי על זה שמים הרבה מאוד. מאשימים אותי נפלא. מאשימים. **וכיוון שהמכנסיים שלי הם נקיים, הם יהיו בלי דם. אני בטוח, שהכל יהיה נורמלי. אני בטוח שדם שלי ודם של הילדה לא עלי, לא על הכלים שלי, לא אצלה**, אינם. לא .... כלומר, גם (הדם) שלי לא אצלה, גם (הדם) שלה לא עלי. אני בטוח בזה במאה אחוזים. אין לי שום חלק בתיק הזה. אני אפילו לא הייתי מופיע שם ביום רביעי, אילו לא היו מביאים קרמיקה. הייתי יוצא ביום חמישי, שישי".

וראו עדותו בנדון של הנאשם במשפט החוזר בע' 2830 ואילך.

609. כמו כן, מן הראוי לציין כי כשהנאשם אמר לארתור שהוא זרק את המכנסיים "בשקית בתוך שקית", הדבר מתיישב עם גרסת החפות שמסר לחוקרים, בדבר טיטולים ומכנסיים שהוכנסו יחדיו לשקית, ושקית זו נזרקה לשקית הזבל במטבח, שהועברה לפח הזבל.

610. וראו העובדה כי בשיחזורו ביום 19.12.06 סיפר הנאשם במונה מסך **19:56:40** כי **זרק את המכנסיים למרות שהוא אפילו לא יודע אם היה עליהם דם**...היתכן?

611. לגבי טענת הפרקליטות כי הנאשם כביכול לא עבד עם מכנסי דגמ"ח כחולים, כפי שסיפר, אלא עם מכנסי הג'ינס שלו (טענה לא רלוונטית שהיא הקדישה לה שעות ארוכות מאד של חקירה נגדית) - החי"מ ידגיש שלושה דברים: ראשית, הנאשם אמר בכל חקירותיו כי עבד עם מכנסיים כחולים, שלא היו ג'ינס. שנית, עדות עובדת המזנון הוכיחה כי צדק! (ראו סע' 164-166 לעיל). שלישית, בדיסק ת/151 תועדו פרטי לבוש שונים וחפצים של הנאשם, שנתפסו בביתו ו/או בביתו של מעבידו ראובן ג'נאח. ביניהם תועדו מכנסי עבודה כחולים ("מכנסי הנינג'ה") שנתפסו בביתו ביום מעצרו, ונידמו לחוקר כמכנסיים קצרים. הנאשם, כזכור, תיקן אותו ואמר כי הם מכנסיים ארוכים וכי הם לא אותם מכנסיים שעבד איתם וזרקם, משום שלאחרונים היו כיסים בצדדים. אך מובן הוא כי אם היה הנאשם זורק את מכנסיו המוכתמים בדם, הוא יכול היה לשקר בנקל לחוקרים, ובמקום להגיד בכלל כי זרקם, היה יכול להגיד להם שהמכנסיים הכחולים איתם עבד נמצאים בביתו, ולהובילם אל "מכנסי הנינג'ה". רביעית, הטענה ממש לא רלוונטית משום שגם אם נניח שהנאשם עבד עם מכנסיים אחרים, שהוכתמו כביכול בדם, וזרק אותם, אז מה הרוויח בכך שהסתיר את "זהות" המכנסיים האמיתיים שעבד איתם? ולמה שישקר לגבי זהותם כש"כל העולם" בלאו הכי ראה אותו לבוש איתם? חמישית, כידוע, שני השומרים ה"מהוללים" וה"ישרים" סיפרו כי הנאשם לבש כביכול מכנסי ג'ינס, וזאת כביכול בערך בשעה 11:30 עת ראו אותו מחוץ לשער, ואחד מהם אף אמר לו כביכול לגבי הג'ינס: "לא

חבל על הג׳ינס? אתה תלכלך אותם״. ואולם, כל שלושת שקריהם הופרכו: עובדת המזנון הפריכה את טיעון לבישת הג׳ינס (לבש דגמ״ח מלוכלך עם כיסים בצד), פלט שיחותיו הוכיח הפריך את ״30 :11״ משום שהוכיח ״23 :13״, וההגיון לפיו בשעה 30 :12 עד 23 :13 מכנסיו כבר היו חייבים להיות מאד מלוכלכים (כמו גם עדות עובדת המזנון) הפריכו את ״לא חבל לך על הג׳ינס?״

612. <u>לגבי טענת הפרקליטות כי הנאשם אמר שהמכנסיים היו חלק מחליפה, אולם בני משפחתו לא הכירו חליפה שכזו וגם לא מצאו אותה בביתו</u>.

מלבד העובדה כי המשטרה, כאומנית התפירה, בודאי מכירה חליפות הרבה יותר טוב מאשר כל אחד, ובכלל זה גם ממשפחת הנאשם, ייאמר כי טענת הנאשם בנדון לא הופרכה ע״י החוקרים, וזאת בשל העובדות הבאות:

א. בחקירת יום 18.12.06, מ.ט 168/06, הטיח החוקר גורדינסקי בנאשם כי המשטרה חיפשה את חליפת העבודה שעליה דיבר, ולא מצאה. זאת ללא רישום אף מזכר או דו״ח לגבי אותו חיפוש.

ב. יתרה מזו, מהודעת אשת הנאשם עולה כי היא כלל לא נשאלה על החולצה או על החליפה, אלא התבקשה לתאר באופן כללי את בגדי העבודה של הנאשם.

ג. הנאשם הסביר בחקירותיו כי החולצה מקופלת ונמצאת במגירת הלבנים. כשהטיחו בו החוקרים כי הוא משקר, הם ציינו כמה עובדות, המלמדות על חוסר התייחסותם להסברו, ועל כך שלא באמת חיפשו אותה. לטענתם החולצה לא היתה תלויה בארון, בעוד שהוא סיפר, כאמור, כי החולצה מקופלת בחדר המחשב.

ד. יתרה מזו, גם בני משפחתו, שנשאלו לגבי החולצה, למעשה לא היו רלוונטיים. זאת משום שהנאשם לא הירבה להשתמש באותה חולצת עבודה (וראו בע׳ 625 לקובץ תמלול החקירות), כך שאשתו לא היתה אמורה להכיר אותה.

ה. החוקרים גם לא הובילוהו לביתו עם אבטחה, וזאת כדי לאפשר לו למצוא בעצמו את החליפה, וגם אפילו לא אפשרו לו להסביר לאשתו בטלפון או בכתב היכן היא נמצאת. אשת הנאשם נשאלה לראשונה לגבי החליפה ביום 24.12.06, מה שמוכיח כי עד אז כלל לא ביקשו ממנה לחפשה(!), ועשו זאת רק כאשר הדבר כבר לא יכול היה לסייע לו, שכן כבר הודה ושיחזר.

613. בסיכומיה בע׳ 353, תמהה הפרקליטות (100 פעם) גם מדוע הנאשם לא הפך את מכנסיו ל״סמרטוט״ ומדוע לא תרם אותם. אין מחלוקת כי הנאשם זרק זוג מכנסיים נוסף, בצבע אפור שנקרעו, וגם אותם לא הפך ל״סמרטוט״ או תרם. כמו כן, אין מחלוקת כי חמותו של הנאשם מסרה בהודעתה, <u>ת/227</u> בע׳ 2 כי: ״רומה הרבה פעמים זרק דברים שלו, גופיות, מכנסיים, נעליים. זה בגלל העבודה שלו״. היא לא הוסיפה כי הפכם לסמרטוט או לתרומה, ודי לחכימא ברמיזא.

וראו בנדון הסבריו של הנאשם בע׳ 3059-3060.

614. עוד תמהה הפרקליטות בסיכומיה בע' 363 מדוע הנאשם כיבס את מכנסיו אם התכוון לזרוק אותם, וזאת למרות שהנאשם מסר מפורשות (מ"ט 119/06, חקירת 13.12.06, חלק 2 החל ממונה דיסק 10:18) כי לא כיבס את מכנסיו משום שהתכוון לזרוק אותם.

פרק עשרים ושבעה: סקירת פעולות ומחדלי החוקרים, שעיוותו את דינו של הנאשם, והמצדיקים, לבדם או בהצטרפם סעד מן הצדק של ביטול כתב האישום וזיכויו.

שלילת זכות ההיוועצות של הנאשם בעורך דין

615. ראו בפרק עשרים ושניים, בע' 144.

קשירת הקשר הפלילית של יורם אזולאי והמדובבים

616. קשירת הקשר תועדה ביום 15.12.06 בבוקר, בהקלטת שיחה בת שתי דקות ברוסית (מתוך שיחה של רבע שעה) בין שני המדובבים, יבגני השוטר (שכונה גם ז'ניה), וארתור, שהיה עבריין. השניים שוחחו והוקלטו בתא בהעדרו של הנאשם, שהוצא לחקירה דקה לפני שהשניים החלו לשוחח ביניהם. שיחה חשובה ביותר זו חמקה באופן מוזר "מתחת לרדאר" במשפט הראשון, ומעולם לא נדונה עד למשפט החוזר.
כפי שיתואר להלן, ולמרבה הצער, הראיות מוכיחות כי לא רק שקשירת הקשר האיומה בין שני המדובבים אכן מומשה, באופן זה שראש צוות החקירה יורם אזולאי העביר "במחשכים" פרטים מוכמנים מהרצח לארתור; אלא שלפחות אחת משתי הפרקליטות שייצגו את המדינה במשפט הראשון, ככל הנראה ידעה עליה בדיעבד, וחדלה מחדלים קשים כלפי בהמ"ש וכלפי הנאשם.

ולגופו של ענין:

617. לארתור היה עבר פלילי, שכלל הרשעות בעבירות של זיוף, הונאה בכרטיס אשראי וכן **קבלת דבר במירמה**! (ראו בגיליון ההרשעות, ת/319, פסקי דין מס' 1, 2, 14, משנת 2006, היא שנת הדיבוב).

618. שני המדובבים שלטו בשפה הרוסית ודיברו באמצעותה עם הנאשם (בתא המעצר).

619. עם ארתור נחתם הסכם ביום 13.12.06 (ת/317) ובו נכתב למעלה כי היעד להפללה הוא הנאשם (שמו המלא) ובהמשך נקבע, בין היתר, כי:
בסע' 1: "המדובב מתחייב בזאת לעשות את כל שביכולתו, וזאת במטרה לאסוף ראיות כמיטב יכולתו מהעבריין/ים הרשומים מעלה".
בסע' 6: "בתמורה לעבודתו יקבל המדובב" 300 ₪ שכר יומי, ובס"ק (ב'): "סך של עד "**12,000**" ₪ כגמול סופי כשהסתיימו ההליכים המשפטיים, שתרומתו להם היתה בהשגת הודאה מוקלטת או בע"פ מהעבריין..." [עם תום החקירה ארתור אכן קיבל את כל ה-12,000 ₪]

620. **מי שתדרך את ארתור לפני כניסתו לתאו של הנאשם ודיבובו היה ראש צוות החקירה יורם אזולאי**, כדברי ארתור בהודעתו הראשונה <u>נ/20א</u> בע' 1, וכן עדותו במשפט החוזר בע' 886, 892.

למרות החובה לרשום מיזכרים בנדון, **<u>אין בחומר החקירה שום מזכר ו/או תיעוד כלשהו לתדרוכו</u>**!

621. **<u>גם לגבי תדרוכו של יבגני אין שום מיזכר! אדרבה, יבגני העיד בע' 989 כי כביכול בכלל לא עבר שום תדרוך, כלומר שני המדובבים תודרכו ללא כל תיעוד</u>(!)** של מה נאמר להם על פרטי המקרה ועל כללי התנהלותם אל מול הנאשם.

622. הראיות מלמדות כי שניהם תודרכו "במחשכים" לפחות לגבי העובדה כי המנוחה נרצחה מאחורה, וראו בנדון בסע' 230 לעיל וכן דברי ארתור ליבגני ביום 15.12.06 במונה מסך 08:59:34: "אני לא יודע איך [הנאשם חתך] אותה, אבל **אני משוכנע במאה אחוז**..[שהמנוחה נחתכה] **ש<u>מאחורה</u>. הוא תפס אותה בפה,** וממש ככה דפק, **בארטריה**".

623. תדרוכיהם של השניים בוצעו ככל הנראה בנפרד משום שיבגני היה שוטר ואילו ארתור היה עבריין מרמה וסמים.

624. יבגני נפגש לראשונה בתא עם הנאשם כבר ביום מעצרו של הנאשם, ביום 12.12.06, ואילו ארתור הוכנס לתאם למחרת היום (אחרי שחתם על ההסכם עמו), ביום 13.12.06.

625. יבגני שהה בתא עם הנאשם (ועם ארתור) כשלושה ימים, וביום 15.12.06 בשעה 09:02 עזב את התא ולא שב אליו יותר, ואילו ארתור שהה בתא עם הנאשם לפחות עד ליום 19.12.06 ו"ליווה" אותו עד שהנאשם "נשבר" וסיפק ביום 18.12 בלילה את ה"התוודות", שהוחשבה כהודאה אותנטית ברצח המנוחה.

626. גם יבגני וגם ארתור מסרו הודעות במהלך הפעלתם, שבהן כמובן סיפרו על דברי הנאשם בתא. יבגני מסר הודעה אחת, ביום 15.12.06 בשעה 11:10 (אחרי שכבר סיים את תפקידו), ואילו ארתור מסר שש הודעות, החל מיום 15.12.06 בשעה 10:55, וכלה ביום 19.12.06 (<u>נ/20 א-ו</u>).

627. כפי שסוקר בפרק העשירי, הנאשם לא ידע עד 14.12 אם המנוחה נאנסה או לא, וביום 14.12 סיפר למדובבים כי שוטר שליווה אותו אמר לו שהיא נאנסה באכזריות. מאותו רגע הנאשם לא הוציא מראשו סברה זו (מבחינתו עובדה מוצקה).

628. עד למסירת הודעותיהם הראשונות של שני המדובבים, ביום 15.12.06 בשעה 10:55 וכן בשעה 11:10 הנאשם השמיע באוזניהם מלוא החופן דברי חפות, כולל את "סברת האונס", המוכיחה את חפותו!

629. ביום **15.12.06 במונה מסך 08:44:10** (ראו <u>ת/16</u>) העיר הסוהר את הנאשם, וביקשו לקום ולצאת לחקירה: "קדימה, תתארגן ליציאה".

כדקה וחצי לאחר שהנאשם יצא מהתא, ובעודו של התא עדיין חשוך, החלו יבגני וארתור לדבר ביניהם (במונה מסך 08:48:33). (להלן עיקרי הדברים).

בשעה **08:49:12** שואל יבגני את ארתור אם הוא חושב שהנאשם אכן רצח את המנוחה: "מה אתה חושב? זה הוא?", וארתור משיב לאחר זמן מה שהוא לא יודע, ומחזיר את אותה השאלה ליבגני. יבגני משיב בהמשך: "לא, ככל הנראה זה לא הוא".

בשעה **08:52** הסוהר מודיע ליבגני כי תיכף יוציאו אותו מהתא, וארתור אומר ליבגני שכבר יותר לא יראה את יבגני, ויבגני משיב שכבר אסור לו יותר להכנס לתא (בגלל סיפור הכיסוי שלו שמוצה) ו"שניים זה יותר מדי".

בשעה 08:59:34 ארתור אומר, כאמור, ליבגני כי הוא בטוח במאה אחוז שהמנוחה נחתכה מאחורה בארטריה, ובמונה מסך **09:00:07** מתחילה קשירת הקשר ביזמת ארתור, שכנראה רצה לקבל "במחשכים" מיורם עוד פרטים לגבי הרצח, לאחר שהנאשם, כידוע, לא קיבל יום קודם (בדיעבד, באופן חריג ביותר) את הצעתו כי הרצח בוצע מאחורה.

ארתור: "תראה ... **כשתצא ... תדבר עם יורם** [יורם אזולאי] בטלפון, **תדבר איתו, תגיד: 'תעדכן אותי'**".

יבגני: "מה?"

ארתור: "**אתה הרי** (עברית) **שוטר**, **שיעדכן אותך**. תגיד: 'היה לנו זין כמה שיחות ביננו, **איך למעשה היא נרצחה**?"

יבגני: "**אוקיי, (עברית) בסדר. (רוסית) תיכף אדבר איתו**".

ארתור: "**אתה תדבר איתו. תגיד: 'איך היה**?" [איך נרצחה המנוחה]

יבגני: "**כן, הוא יוציא אותך היום**".

ארתור: "הבנת?"

יבגני: "**הוא יוציא אותך היום, אז אתה תגיד לו. אני אגיד לו, והוא יגיד לך איך [נרצחה המנוחה]**".

ארתור: "**כן**",

בנקודה זו ארתור מביע את דעתו כי לא יוציאו אותו "היום" מהתא, משום שכך נאמר לו, **ויבגני מתעקש כנגד דעתו כי כן יוציאו אותו מהתא באותו היום**! (ראו בהמשך קשירת הקשר).

כאן הסתיימה השיחה וכעבור דקה הוצא יבגני לצמיתות מהתא.

630. עינינו הרואות כי **שני המדובבים (אחד מהם שוטר!) קשרו קשר לשיבוש הליכי חקירה ומשפט(!) ובעצם להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, בעלילת שווא, ע"י כך שארתור יקבל מידע חשוב ביותר לגבי דרך ביצוע הרצח, לא מ"העבריין", דהיינו מהנאשם, אלא מראש צוות החקירה – יורם אזולאי!**

ויודגש, פחות מ-48 שעות אחרי שחתם על ההסכם לפיו "הוא מתחייב בזאת לעשות את כל שביכולתו, וזאת במטרה לאסוף ראיות כמיטב יכולתו מהעבריין/נים הרשומים למעלה", **ארתור כבר חתר תחת ההסכם, וביצע עבירה מוגמרת ועצמאית של קשירת קשר לפשע (עם שוטר בתפקיד), במטרה לקבל במירמה את הסכום הגדול שהובטח לו בסע' 6 להסכם – עד 12,000 ₪ (בשנת 2006!), וללא שמץ מצפון ומחויבות לאמת!**

631. לא זו אף זו, **מי ששתף איתו פעולה, כאמור, היה <u>שוטר</u>, שהוא חלק אינטגרלי מצוות החקירה, והדבר מוכיח כי מהרגע הראשון של החקירה פניה לא היו מועדות לחקר האמת אלא ל"תפירת התיק" על הנאשם, ועל וידוא הרשעתו ברצח המנוחה!**

632. ויודגש כי העובדה שיבגני היה שוטר, ושארתור דווקא ניצל את מעמדו הזה של יבגני לשם קשירת הקשר ("אתה הרי שוטר...שיעדכן אותך איך היא נרצחה") מחמירה שבעתיים את עוצמת קשירת הקשר ואת עיוות הדין שנגרם לנאשם!

יבגני היה כמובן חייב לדחות מיד ובשאט נפש את הצעתו של ארתור, ואולם הוא לא עשה זאת אלא קיבל מיד את הצעת ארתור, ואישר לארתור כי אכן יעביר כבר עם צאתו מהתא ("תיכף אדבר איתו") את המסר לראש צוות החקירה יורם אזולאי, ואף הודיע פעמיים לארתור בבטחון ובפסקנות כי יורם יוציא אותו עוד באותו היום מהתא ("הוא יוציא אותך היום") כדי שיעביר לארתור את פרטי הרצח לצורך המשך "דיבוב" הנאשם!

633. יתר על כן, עינינו הרואות כי מיד לאחר תום קשירת הקשר (שמסתיימת ב-15.12.06 בשעה 09:00), בשעה 09:01, מדליקים כבר יבגני וארתור את האור בתא, וב- 09:02 יבגני כבר עוזב את התא.

634. **<u>במהלך השעה הבאה, שכבר לא הוסרטה ולא הוקלטה, (גם) ארתור אכן הוצא מהתא, בהתאם להתחייבות והצהרת יבגני במסגרת קשירת הקשר</u>**, וראו בנדון העובדה כי **בשעה 10:55 (15.12.06) ארתור כבר מוסר את הודעתו הראשונה** (נ/20 א), שעתיים ורבע אחרי קשירת הקשר, **ולא אומר במהלכה שום מילה על קשירת הקשר לפשע, שביצע עם יבגני, לשיבוש הליכי משפט!** (גם יבגני לא מסר דבר בהודעתו היחידה).

635. וראו העובדה כי בע' 914 הח"מ שאל את ארתור מדוע לא סיפר בהודעתו נ/20א, שנגבתה ממנו שעתיים אחרי קשירת הקשר, שום דבר על כך שביקש מיבגני שיורם ימסור לו את הפרטים, וארתור שיקר: "אבל יש את זה בהודעה".

לא זו אף זו, גם למחרת, 16.12.06, ארתור מסר את הודעתו השניה <u>נ/20ב</u>, ובע' 1 ציין כי בהודעתו הראשונה <u>נ/20א</u> (שנמסרה שעתיים ורבע(!) אחרי קשירת הקשר) סיפר כביכול את "כל

מה שהיה" [שקר] וגם בהודעתו זו שוב לא אזכר במאומה את קשירת הקשר ואת שיחתו עם יבגני, כפי שלא אזכרה גם בכל הודעותיו הנוספות.

636. לא למותר לציין כי **הוצאת ארתור מהתא בהתאם להתחייבות יבגני כלפיו, תומכת מאד בכך שקשירת הקשר אכן מומשה!**

637. וראו העובדה התואמת ומצטלבת להפליא, והיא כי **עפ"י יומן הצח"מ נ/128א** בע' 27, אחרי שהח"מ הטיח בו, **יורם אזולאי יצא ביום 15.12.06 בשעה 10:00 ממשרדי הצח"מ בקצרין** (ביחד עם החוקר סעאד דאהר) **כדי לפגוש את ארתור, ושניהם חזרו למשרדים ב- 13:00!** + העובדה כי **בכל יומן הצח"מ, הנפרש על פני כ – 50 עמודים, זו הפעם היחידה שנרשם כי יורם אזולאי יצא לבקר את ארתור!**

638. וראו העובדה כי **יורם לא כתב שום מיזכר על פגישתם**(!) וגם נוכחותו במהלך גביית הודעתו נ/20א של ארתור, לא הוזכרה כלל בהודעה. זאת למרות שסאעד דאהר העיד בע' 4098 כי הוא כותב בהודעה כשחוקר נוסף נכח בה ו/או שאל שאלות את הנחקר! (יתר על כן, ראו העובדה כי **בתיק לא קיים שום מיזכר על שום שיחה בין יורם וארתור** למרות שארתור ביקש מיבגני בשיחת קשירת הקשר, שיגיד ליורם כי: "היה לנו זין כמה שיחות ביננו, איך למעשה היא נרצחה?").

639. וראו עדותו של דאהר בע' 4098, 4099 כי הם יצאו מתחנת קצרין, וזמן הנסיעה עד לתחנת ראש פינה (כיום "ירדן"), שם היה תא המעצר של ארתור והנאשם, היה 20 דקות, וכי אם יורם היה נוכח בחקירה, הדבר היה נרשם על ידו בהודעה.

640. **עפ"י זמני היציאה והחזרה שלהם, ומשך הנסיעה לכל צד, פגישת יורם וארתור התנהלה ככל הנראה בין 10:30 לבין 10:55** (מועד תחילת גביית ההודעה נ/20א) או בין 12:15 (המועד המשוער של סיום גביית ההודעה לפי הכתוב בעמוד האחרון שלה) לבין 12:35.

641. וראו העובדה כי בעדותו במשפט החוזר ארתור פתאום אמר בע' 892 (6-9) כי "אחרי כמה ימים שהיה אתי בתא גם מישהו שהוא שוטר כאילו והוא גם היה אתי בתא בתור מדובב, אני אמרתי לו: 'תגיד, מה, לא יכולים להביא לי כאילו איזה משהו? פרט שאני על מה, כי אין לי כלום, **אז שאלו** ואמרו לו, **אסור**, אתה לא תקבל שום פרט ולא כלום" + הוסיף בחקירה נגדית בע' 912 (13): "הוא [יבגני] אומר: אני אמסור, ואז אמרו לי: 'לא, **אסור**" + בע' 913 (15, 16): "יבגני יצא ואמר הוא ימסור מה שביקשתי ויתנו לי תשובה, זהו, ואחרי זה נתנו לי תשובה, אמרו: '**אסור**'" + בע' 913 (20): "**אני לא זוכר מי אמר לי אבל אני יודע שאמרו לי: 'אסור**'", ובע' 914 (16-21) כי **בכלל לא ראה את יורם (!) בעת**

<u>הוצאתו לחקירה באותו היום, וכי נחקר ע"י חוקרים "רגילים"</u>; והרי ברור ש"זכרונו" הפוזטיבי הספציפי הזה בנדון רק מגביר את ההוכחה בדבר קשירת הקשר.

מעדותו עולות שלוש תובנות ומסקנות:

ראשית, כי **<u>יבגני אכן פנה בענין ליורם אזולאי, והיפנה אליו את בקשתו של ארתור, כלומר קשירת הקשר של ארתור ויבגני כבר בוצעה עפ"י הודאת ארתור</u>! לגבי יורם, התנהלותו מלמדת כי נרתם והצטרף לקשר וזאת משום שאלמלא היה חלק ממנו אז היה חייב לכתוב מזכר, שבו היה מפרט את הבקשה שהובאה בפניו ע"י יבגני בשם ארתור, וכי דחה אותה, וגם מחליף את ארתור במדובב אחר**! כמו כן, ארתור לא היה מתחיל מיד עם שובו מהפגישה עמו, ב"שטיפת מוח" לנאשם כי המנוחה לא נאנסה.

שנית, כי **<u>במקביל לכך שיורם לא רשם שום מיזכר על פגישתם, ארתור העיד כי בכלל לא פגש את יורם באותו היום; נסיון הסתרת הפגישה ע"י שני הצדדים</u>**!

שלישית, כי **<u>ארתור לא רצה לספר מי אמר לו כביכול ש"אסור"</u>**! וכי למה התעקש לא לספר אם באמת מישהו אמר שאסור?! המסקנה היחידה: אף אחד לא אמר ש"אסור" אלא דווקא: "קדימה" לעיוות דינו של הנאשם.

בנוסף, **גם <u>יבגני</u> שלל בעדותו בע' 994 כי אמר לארתור ש"אסור"**, ובע' 998 (32) **הוסיף כי הוא גם "לא יודע מי אמר לו שאסור", דברים שמצטלבים עם דברי ארתור כי יבגני אכן העביר (ליורם) את הבקשה**, ומוכיחים אף הם כי קשירת הקשר אכן בוצעה!

642. וראו העובדה כי בע' 914 הח"מ שאל את ארתור מדוע לא סיפר בהודעתו נ/20א, שנגבתה ממנו שעתיים אחרי קשירת הקשר, שום דבר על כך שביקש מיבגני שיורם ימסור לו את הפרטים, וארתור שיקר: "אבל יש את זה בהודעה".

לא זו אף זו, גם למחרת, 16.12.06, ארתור מסר את הודעתו השניה <u>נ/20ב</u>, ובע' 1 ציין כי בהודעתו הראשונה <u>נ/20א</u> (שנמסרה שעתיים ורבע(!) אחרי קשירת הקשר) סיפר כביכול את "כל מה שהיה" [שקר] וגם בהודעתו זו שוב לא אזכר במאומה את קשירת הקשר ואת שיחתו עם יבגני, כפי שלא אזכרה גם בכל הודעותיו הנוספות.

643. וראו עדות <u>יבגני</u> בע' 993, 994 כי הוא זוכר את השיחה הנדונה עם ארתור, כי ידע שארתור איננו שוטר, כלומר עברין, כי ארתור אכן רצה לקבל פרטים "מהמפעיל שלו" ויבגני אמר

לו ש"בסדר", אבל כביכול בפועל לא "חיבר" בינו לבין יורם, כי יבגני ידע שאסור להעביר פרטים לארתור [אבל מעדות ארתור כבר עולה כי יבגני כן העביר את הבקשה ליורם], כי הוא לא אמר לארתור ש**אסור** לעשות את זה, וכי גם לא אמר לארתור כלום, ולא צריך להסביר למה.

ובע' 997: כי אכן הוא וארתור לא לקחו בחשבון שהם מוקלטים.

ובע' 998 נשאל ע"י החי"מ למה לא רשם מיזכר על כל הדברים, והשיב: "לא רשמתי מזכרים על אלף דברים שעשיתי בחיים".

644. וראו עדותו הראשונה של יורם אזולאי (שפתחה את פרשת התביעה ביום 12.10.21) בע' 251, שבה "לא זכר" כי בכלל תדרך את ארתור, וכי למיטב זכרונו המודיעין תידרכו, והרי מדובר בהתחמקות של מי שהכובע בוער על ראשו, ואפילו לא רשם מיזכר גם על תדרוכו של ארתור! (והרי ברור כי גם במסגרת הכנתו לעדות ע"י הפרקליטות, "הוזכר" לו כי תדרך את ארתור!

וראו בע' 338, 339 את הכחשתו כי הוציא את ארתור לשיחה ונתן לו פרטים, ואיננו זוכר שהוציא אותו.

וראו עדותו המחודשת של יורם ביום 26.4.22, בע' 4661-4707, בעיצומה של פרשת ההגנה. זאת בעקבות החלטת בהמ"ש הנכבד להחזירו לעדות בשל הכתוב ביומן הצח"מ, כולל עמודיו החסרים שהועברו באיחור ניכר לח"מ. בע' 4674 הוא אומר כי אותו צוות שחקר את הנאשם, חקר גם את ארתור...ובע' 4675/6 הוא אומר כי לא זוכר שנסע לארתור ביחד עם דאהר אבל יכול להיות שביקרוהו כביכול "על הדרך" בחזרה מקצרין. החי"מ מטיח בו את "צירוף המקרים" בין קשירת הקשר ויציאתו בבהילות אל ארתור, והוא "לא זוכר דבר כזה".

אחרי שהחי"מ הטיח בו כי לא נכח בחקירת ארתור משום שדאהר לא ציין זאת בהודעה, השיב יורם כי הוא יכול להכנס לחדר החקירות, לצאת, וכו', ואז, בע' 4689-4691 **בהמ"ש הנכבד** שאל אותו: אז למה נסעת איתו? בתור נהג? יומן החקירה מראה שנסעתם הלוך וחזור. לא "על הדרך", ויורם משיב: כדי לראות איך מתקדם. **בהמ"ש הנכבד**: דאהר מתעקש כי שלא היית בחקירה, אחרת היה רושם אותך... למה נסעתם לשלוש שעות? ויורם משיב: לראות שהוא מקבל את הטיפול שלו, שהכל תקין במתקון. **בהמ"ש הנכבד**: זה מודיעין (מטפל, בהתאם לתשובת יורם קודם לכן). יורם: אני לא יודע אם בכלל נסעתי.

החי"מ מטיח ביורם את עדויות ארתור ויבגני, שהובאו לעיל, אך לא זוכה למענה עניני.

בע' 4697/8 החי"מ שואל אותו אם, למצער, בשנים 2007, 2008, מועד עדותו במשפט הראשון, נודע לו (אפילו) בדיעבד (מהפרקליטות) על שיחת ארתור ויבגני, ויורם משיב: תתפלא, **אבל אני לא זוכר כזה דבר אפילו בדיעבד**. החי"מ מנסה שוב ושואל אם לפני

שהעיד אז, ברענון, הפרקליטה לא סיפרה לו על שיחת המדובבים. יורם משיב: **לא זוכר דבר כזה**. החי"מ מקשה: אבל השיחה חריגה, ומי אמר ש"אסור"? יורם: לא זוכר. **ואולם**, הואיל ויורם קשר את הקשר הפלילי, והואיל ושיקר בתשובותיו, הוא שכח שהעיד בעדותו הראשונה בע' 339 שהוא כן זוכר את שיחתם: החי"מ: "את השיחה הזאת שעכשיו ציטטתי, פעם ראשונה אתה שומע בחייך?" יורם: "לא, אני ידעתי שיש כל הזמן... וידענו, שמעתי את זה בהתייחסות כזו או אחרת גם במשפט הקודם... והיה משהו במשפט הקודם שהם דיברו על ביניהם, 'תגיד', 'תוציא', **אני מכיר את השיחה הזאת**, מכיר את השיחה הזאת... למיטב זיכרוני, או שברענון הזה, אבל את השיחה הזאת אני מכיר".

645. וראו העובדה כי קשירת הקשר מומשה למצער באופן זה ש**יורם עידכן את ארתור באותה פגישה ביניהם כי המנוחה לא נאנסה(!), וכי עליו "להוציא" מהראש של הנאשם את בטחונו בכך שהיא דווקא כן נאנסה ע"י רוצחה! זאת כדי ש"חלילה" לא יודה בעתיד כי רצח אותה וגם אנס אותה, דבר שיקשה מאד על קבלת ההודאה והכשרתה.**

646. וראו העובדה כי **עד לקשירת הקשר ארתור לא אמר לנאשם כי המנוחה לא נאנסה ולא שידלו "להוציא מראשו" את בטחונו שכן נאנסה, ואולם מהרגע שארתור חזר לתא לאחר פגישתו את יורם, הוא החל במסע שטיפת מוח לנאשם כי המנוחה לא נאנסה**! (וראו כל הראיות בנדון בפרק העשירי בסע' 208-210 לעיל).

647. וראו בע' 4702-4707 את הטחת החי"מ ביורם את האמור לעיל ואת תשובותיו המתחמקות.

648. וראו **ע"פ 2868/13, חייבטוב נ' מ"י**, שבו גם נדונה הפעלת מדובב בלתי חוקית בעליל, עם אותם מרכיבי פסול כמו בתיק הנדון, והיא גרמה לזיכוי הנאשם מרצח (סע' 357 לעיל).

המצאת "ספין" "המחלץ האלמוני"

פעולה זו היתה אכזרית ומעוותת דין ביחס לנאשם משום שקיומן של העקבות הזרות, מסלול יציאתן אל התא השלישי, הצטלבותן עם העדויות על כך שנראו כתמי הדם בתא השלישי לפני שנוקו ע"י ויקטור (שלא לדבר על קיום כתם הדם של המנוחה בתא השלישי, שהוסתר מההגנה בשל טעות המעבדה הביולוגית) אי התאמתן לנעלי הנאשם, והעובדה שאפילו "עקבה" אחת מה"עקבות" על מכנסי המנוחה, לא נמצאה בשום מקום אחר בזירה, ובמיוחד לא במקום שהנאשם היה אמור לנחות לאחר קפיצתו החוצה מהתא (ומקו"ח נוכח כל הפרטים המוכמנים השליליים שסיפק הנאשם); היו צריכות לגרום לכך שהנאשם ישוחרר כבר ביום 4.1.07 מבלי שיועמד בכלל לדין, או לכל היותר מספר ימים אח"כ!

במקום זה הפרקליטות הינחתה את המשטרה לחקור את הנוכחים בזירה לגבי נוכחותו של ה"מחלץ האלמוני" בתא (אם כ"א מהם טיפס בתא למעלה או ראה אחר עושה כן), כדי "להדביק" לו את העקבות הזרות, שמא "חלילה" לא יודבקו לרוצח, מה שיביא לשחרור הנאשם, בהעדר חשוד אחר שיוכל להחליפו במשבצת האשם.

649. כידוע, וכפי שכתבה הפרקליטות בסע' 116 לעיקרי טיעון הפרקליטות בערעור: "...יודגש כי בעת שהדגים המערער את דרך היציאה מהתא...**ההערכה היתה כי הרוצח יצא מהתא כשהוא עובר לתא הסמוך, תא 3..הדרך בה הדגים...הפתיעה את החוקרים, ולא התיישבה עם הראיות שהיו באותה עת בידיהם** (ההדגשה במקור)".

וראו גם בסע' 165 לעיקרי טיעוניה: "העקבות [הזרות] מצביעות על מסלול יציאה מהתא החוצה, לאחר הצטברות דם על הרצפה, **אל עבר התא הסמוך**."

650. ראו גם התערבות אבי שי בסיום השיחזור ושאלתו את אנטולי במונה מסך 50:02:20 אם הנאשם **קפץ לתא הסמוך**...).

651. לא זו אף זו, **<u>אפילו אחרי שהנאשם כבר קפץ בשיחזור ישירות מעל דלת התא החוצה, החוקרים סברו כי הוא טעה, וכי במציאות הרוצח יצא במסלול העקבות הזרות!</u>**

652. וראו דברי יורם וסשה לנאשם יומיים אחרי שיחזורו, בחקירתו ביום 21.12.06 – מ.ט 120/06, דיסק 1 חלק 2, החל ממונה דיסק 47:49, מונה מסך 50:58:06: "יורם: (עברית) זה, מה שעשית כאילו שם, שיצאת דרך הדלת, זו האמת? סשה: יצאת ככה, כמו שהראת? הנאשם: כן. סשה: או שבערך כך? הנאשם: יכול להיות כך. ממ אני אז לא פגעתי במקרה בדלת, בגלל שאני כמעט לא נפלתי אז. ..יורם: (עברית) **אבל מה שהוא עשה, מה שעשית שם**, סשה: ביום ההוא, כשקרה. יורם: (עברית) **זו האמת? כך יצאת?** הנאשם: אני קפצתי מעל. סשה: **דרך הדלת?** הנאשם: כן. סשה: **<u>או ש... קפצת לתא</u>?** [מצפה שהנאשם יאמר שעבר לתא הסמוך!] הנאשם: אני קפצתי מעל... סשה: **תספר איך היה [<u>והנאשם אכן מספר פתאום שעבר לתא הסמוך, הראשון...</u>]**

וראו גם בדיסק 1 חלק 3, החל ממונה דיסק 18:24, מונה מסך 26:33:07.

יורם: (עברית) אמרת שאתה נעלת את הדלת. מאיפה נעלת את הדלת? הנאשם: ממ נעלתי (סגרתי)? סשה: כן, מאיפה נעלת (סגרת) אותה? הנאשם: מבפנים. סשה: (עברית) מבפנים. יורם: (עברית) מבפנים. **יופי. <u>עכשיו אתה מסתובב, אתה רוצה לצאת</u>. [בגלל שלפי סברתו של יורם הוא היה אמור להיות עם הפנים בכיוון מיכל ההדחה] נכון?** הנאשם: (עברית) לא, הנה.

653. וראו גם דברי שור בראיון הרדיו נ/49 בדקה 3:45 ואילך: "עכשיו על האסלה יש עקבה אחת ברורה שהגב, הגב של מי שדרך עומד אל הדלת והפנים שלו עומדים אל הניאגרה, כנראה דרך על המכסה של הניאגרה על הקיר המפריד **ונעלם לתא הסמוך**, אוקיי? זה במשך שלושה שבועות מהשישה לחודש על הקרוב לשלושים לדצמבר זה מה שאנחנו בודקים. אוקיי?...מתברר שאדון מר זדורוב עלה לשחזור ב-19 לדצמבר, **ובמקום לעשות את מה שהמשטרה יודעת**...הוא הסתובב ב-180 מעלות עם הפנים אל הדלת, עלה על האסלה, שם יד מימין יד משמאל וקפץ באתלטיות מעל הדלת. **אלוהים ישמור מאיפה הבאת את השחזור הזה, שחזור הפוך מכל מה שאנחנו יודעים?**".

654. נוכח העובדה כי הנאשם הדגים מסלול יציאה הפוך ממסלול העקבות הזרות, הוא גרם למהפכה במוחותיהם של החוקרים, ולכן הם החליטו לעשות לו "הפוך על הפוך"!
וכך, אוגדת התרמית התפצלה לשני כוחות, בהתאם לכיתור הארמיה השלישית של צבא מצרים במלחמת יום כיפור, שבוצע ע"י אריק שרון. כח אחד, בפיקודו של אלוף המניפולציות והנכלוליות שור, התאים "עקבות חדשות" למסלול החדש שהיתווה הנאשם, וכח שני, בפיקוד אלוף ההדרכות והרמזים יורם אזולאי, פשט על מתחמי המוחות של כמעט כל 15 הנוכחים בזירה, במטרה לחלץ מאחד מהם כי הוא ה"מחלץ האלמוני", שהותיר כביכול את העקבות הזרות בתא.

655. וראו "צירוף המקרים" המדהים. ביום **3.1.07**, הוא היום שבו נחתמה חוו"ד הראשונית של שור, נ/39, כחודש לאחר יום הרצח, נחקרים לפתע שורת נוכחים בזירה, חלקם בפעם הראשונה וחלקם בפעם השניה או השלישית:

וראו הודעת מוטי בן צור – ת/345.

וראו הודעת רמי דאודי – ת/309.

וראו הודעת יוסי לוי – ת/363.

וראו הודעת איל בן משה – ת/344.

וראו הודעת צבי נבו – ת/293.

וראו מזכר אלי סילוק – ת/382.

כמו כן נגבתה באותו היום גם הודעה מקובי סומברנו.

656. וראו המשך חקירת עדי הזירה גם בימים הסמוכים לאחר מכן:

וראו הודעת מאיר אמסלם – ת/313 מיום 4.1.07.

וראו מזכר יואב קלינבוים - ת/222 מיום 7.1.07.

וראו מזכר אריק קליימן – ת/153 מיום 7.1.07.

וראו מזכר אלי שקד – נ/179 מיום 7.1.07.

וראו מזכר ראובן ארבל - ת/301 מיום 7.1.07.

657. וראו בסע' 94, 111-116 לעיל את העובדה כי דלת התא נפתחה לרווחה כבר כחמש דקות אחרי שגופת המנוחה התגלתה!
היתכן שמישהו במשטרה ו/או בפרקליטות לא הבין שאין בכלל היתכנות ל"מחלץ אלמוני"?! ברור שזה היה "ספין" "שקוף" ונכלולי, שלמרבה הצער "עבר", כמו שהעובד עם העבר הפלילי המשמעותי, שהגיע בזמנו עד לשולחנו של שר הבטחון גנץ ורק אלוהים יודע באמת מה עשה שם...לאלוהים הפתרונים לשני המקרים.

658. וראו כמובן את תמיכת שור, החיל הנאמן של המשטרה והפרקליטות, אשר מצא "עקבות" יש מאין על מכנסי המנוחה, ו"הדביקן" יש מאין לנעלי הנאשם.
וראו בסע' 562 סקירת עדותו עפ"י השמועה, וללא כל ביסוס שהוא מחויב בו כמומחה, כי בתא היו כביכול עקבות רבות של "מחלצים" רבים, והתנצלותו העלובה בתירוצים שונים, משנתפס בקלקלתו.

<u>התנהלותו הזדונית של ירון שור, מומחה טביעות הנעליים מטעם הפרקליטות.</u>

659. כפי שהוכח לעיל, אלמלא פעולותיו הזדוניות של שור, הכנת חוו"ד הראשונית ביום 3.1.07 ובהמשך חוו"ד העיקרית השקרית, כמעט בטוח שהנאשם כלל לא היה מורשע, ולמצער ערעורו היה מתקבל.
יתר על כן, אלמלא חוות דעתו הראשונית השקרית, <u>נ/39</u>, הוא כבר היה משתחרר ביום 4.1.07, וככל הנראה בכלל לא היה מוגש כנגדו כתב אישום, וזאת חרף הודאתו.
וראו בנדון בפרק עשרים וארבעה, בע' 208 ואילך וספציפית סע' 538-552.

<u>התנהלותו הזדונית של צחי סגל, מומחה המחשב מטעם הפרקליטות.</u>

660. מה שסגל עולל לנאשם זה רצח אופי שפל ואכזרי, ש**לא יתכן כי לא נעשה בזדון, כולו**!
זאת אף מבלי להתייחס לדבריו של מומחה ההגנה זילברשטיין, שביססו את זדונו של סגל.

661. דבריו הזדוניים של סגל היו בחזקת הסיוע הלא מוצהר ל"התאמת" טביעות נעליו של הנאשם ל"עקבות הנעל" על מכנסי המנוחה, וכן ל"פרטים המוכמנים" שחשף בדבריו!
וראו בנדון בפרק העשרים וחמישה, בע' 233.

<u>זריקת כל זוגות המכנסיים הכחולים שנמצאו במזבלה מבלי להציגם לנאשם במטרה שאולי יזהה אותם כשייכים לו.</u>

662. כידוע, הנאשם הצטער מאד בדיעבד, על כך שזרק את מכנסיו בגלל שנמצאו קטנים עליו, וכלשונו של סשה (עת שידלו להודות "בלב נקי"), הנאשם "אכל את המרפק" של עצמו

מרוב תסכול. לכן הביע בפני ארתור וגם בפני החוקרים את רצונו לצאת למזבלה ולחפשם, וזאת במטרה להוכיח כי הם לא היו כלל מוכתמים בדם! וראו בנדון בסע' 606, 607 לעיל.

663. החוקרים התמהמהו מאד בחיפוש חרף תחנוניו, ורק ביום 14.12.06 הגיעו למזבלת אתר "תאנים", ולאחר שנאמר להם, לטענתם, כי הזבל מיום הרצח נמצא כבר בעומק של ששה מטר, הם סבו על עקבותיהם ושבו לבסיסם. כל זאת למרות שהנאשם טען כי זרק את המכנסיים <u>לא ביום הרצח</u> אלא מספר ימים לאחר מכן.

664. למרבה האבסורד החוקרים ביצעו לבסוף את החיפוש במזבלה רק בחלוף כחודש מהרצח, ביום 2.1.07, ודווקא אחרי שהסיקו (ראו <u>ת/364</u>) כי הנאשם אמר לארתור ב"התוודות" (ביום 18.12.06) שהוא זרק את המכנסיים איפה שכל יום שופכים בטון כמה פעמים, ולא ימצאו אותם (למרות שמדבריו נראה שהתכוון בכלל ללהב ולא למכנסיים).

665. ביום 2.1.07 מצאה המשטרה במזבלה שלושה זוגות מכנסיים וזוג נעליים, והכניסה אותם לארגז (<u>ת/251</u>). בנוסף מצאה ביום 8.1.07 הרבה מכנסיים כחולים ונעליים, ומילאה בהם ארבעה ארגזים. מהם נלקחו באותו יום שבעה זוגות מכנסיים וזוג נעליים אחד, שהגיבו חיובית לדם. הם נשלחו אפוא לבדיקה ביולוגית למחרת (<u>ת/109</u>) וגם צולמו (<u>ת/110</u>). בבדיקה הביולוגית לא הצליחו להפיק מהם פרופיל דנ"א (<u>ת/432</u> מוצג 142).

666. ביום 8.1.07 **החליט יורם אזולאי להשמיד את כל הארגזים ותוכנם,** למעט 8 הפריטים שנשלחו לבדיקה, **כלומר את כל זוגות המכנסיים שלא הגיבו לדם,** וראו בנדון <u>ת/63</u>: "לאחר בדיקת כל הפריטים ע"י ראש מעבדה ניידת חיפה הוחלט ע"י ראש המעבדה ינאי להעביר מספר פריטים להמשך בדיקות במכון לרפואה משפטית, וכי **בשאר הפריטים אין כל חשיבות בתיק החקירה**. לאור המפורט לעיל החלטתי להשמיד את הפריטים אשר לגביהם נקבע כי אין בהם כל חשיבות לתיק החקירה...".

וראו עדותו של <u>יורם</u> בנדון במשפט החוזר, בע' 291-294. בע' 293 הח"מ שאל אותו מדוע זרקם מבלי להראותם לנאשם כדי שיבדוק אם אחד מהם שלו, <u>ויורם</u> השיב תשובה מטופשת ומטעה ולפיה עד היום החוקרים לא יודעים עם איזה מכנסיים הנאשם היה כי הוא נתן כמה גרסאות... [לא נכון. הנאשם טען כל הזמן כי עבד ביום הרצח עם מכנסיים כחולים בעלי כיסים בצדדים] **ובהמ"ש הנכבד** הגיב: הוא שאל אותך למה מטעמי בטחון לא הראית. [והרי ברור כי אם הנאשם היה מזהה מכנסיים מסויימים, אז ניתן היה לבדוק אם יש עליהם דנ"א שלו], <u>ויורם השיב</u> את התשובה הכי מקוממת ומתריסה: כי לא ראינו בכך צורך.

667. למחרת, 9.1.07, נחקר הנאשם (ראו <u>ת/50</u>, <u>ת/50ב</u>) וסשה הציג לו פריטים רבים (ראו דיסק תצלומי הפריטים <u>ת/151</u>) וביניהם פריטי לבוש, שנתפסו בבביתו ובתיקו שנותר אצל ג'נאח, אצלו עבד בימים 10.12.06-12.12.06 (וראו בנדון גם בע' 241).

<u>עינינו הרואות כי לחוקרים לא היתה בעיה להציג לו הרבה פרטי לבוש ולבקש בניחותא את גרסתו לגביהם, אולם "חלילה" לא את אלה שנמצאו במזבלה!</u>

בין היתר הוצגו לו שני זוגות מכנסיים, אשר עליהם, כמו על כל זוגות המכנסיים שנבדקו, לא נמצאו כתמי דם ו/או לא נמצא דם אדם, ובכל מקרה לא נמצא דנ"א של המנוחה. וראו להלן תשובותיו:

"שאלה: תמונה מס' 4 הג'ינס הזה שלך? תשובה: כן. זה ג'ינס שלי. באתי בהם לעבודה ב- 6.12.06 אבל לא עבדתי בהם. שאלה: תמונה מס' 5: מכנס הצבאי הירוק הזה שלך? תשובה: כן, זה מכנס העבודה שלי, אבל לא עבדתי בהם ב – 6.12.06" וראו בנדון גם בע' 241.

וראו העובדה כי כשהשה מראה לו את תצלום מכנסי ה"נינג'ה" הכחולים שנתפסו בביתו, הנאשם מרוכז בתצלום ואז מתקן את החוקר שחושב כי אלה מכנסיים קצרים, ואומר לו שהם ארוכים, וכן מוסיף כי הם לא המכנסיים שאיתם עבד ביום הרצח משום שהאחרונים היו עם שני כיסים בצדדים (הנאשם מדגים עם טפיחת כפות ידיו על צידי ירכיו, כפי שעשה גם בעדותו הראשית במשפט החוזר), ולמכנסיים בתצלום אין כיסים כאלה!

עינינו הרואות לא רק את מגמתיות החוקרים ואת חקירתם המקפחת אלא גם כי הנאשם מצדו לא "זיהה" מכנסיים אחרים מאלה שהשליך, כמכנסיים שאיתם עבד ביום האירוע, לא את המכנסיים הכחולים, ששה חשב שהם קצרים, ולא את מכנסי הג'ינס שאיתם הגיע באותו יום לעבודה בביה"ס. מכאן שלא חפץ "להצמיד" לעצמו רטרואקטיבית לעבודה ביום הרצח, מכנסיים אחרים שנמצאו בביתו, אלא דבק בגרסתו.

668. ביום 14.1.07 מילאה המשטרה עוד מספר ארגזים במכנסיים ונעליים מהמזבלה. ארבעה פריטים הגיבו לדם ונשלחו למעבדה הביולוגית, ולא ברור מה נעשה עם השאר (ת/271). מתוך הפריטים שנשלחו למעבדה, אחד יצא חיובי לדם סמוי (והשאר שליליי) וממנו לא הצליחו להפיק פרופיל דנ"א (ת/432 מוצגים 147-144).

669. ביום 17.1.07 כתבה ראש המעבדה הביולוגית באותו זמן, דר. פרוינד (נ/54) כי כל זוגות המכנסיים נבדקו במטרה לגלות עליהם סימני דם (באמצעות בלוסטאר) **ולאחר שבבדיקה התברר כי אין בהם דם או כי יש עליהם כתמים שלא ניתן להפיק מהם פרופיל דנ"א, הושמדו כולם.**

וראו עדותה כנ"ל של דר. פרוינד במשפט החוזר בע' 2273-2266, וכן כי לא בדקו במכנסיים נוכחות דנ"א אחרת, כמו למשל רוק, שיער וכו. בע' 2271 אמר לה **בהמ"ש הנכבד**: "אם הייתם מוצאים מכנסיים שעליו דנ"א ברור של הנאשם, שמקורו לא בדם, ואין עליו שום דם, גם לא בבלוסטאר, אומר הנאשם: 'בינגו'", ודר. פרוינד השיבה: "זה לא נעשה" [והח"מ יעיר כי היה צריך להציג בפני הנאשם את **כל** המכנסיים שנמצאו, ללא יוצא מן הכלל(!), ולהעניק לו את האפשרות לזהות אחד מהם. אם היה מצביע על אחד מהם אז ניתן היה לחפש עליו את הדנ"א שלו ולברר לעומק את משקל הזיהוי].

670. עינינו הרואות כי ברגע שלא נמצאו כתמי דם על זוגות מכנסיים שנמצאו במזבלה, יורם ועוזיאל ז"ל החליטו שכביכול אין עוד צורך בהם בחקירה, וניתן להשמידם. זאת **במקום להציגם פיזית בפני <u>הנאשם</u>, ואם יזהה אחד מהם, אז גם לבדוק קיומו של דנ"א שלו עליו, הכל בהתאם לתחינתו של הנאשם באימרותיו,** וכפי שגם המדובבים סיפרו לגביו!

ברור אפוא כי החוקרים נקטו אך ורק פעולות להפללת הנאשם, חלקן פליליות מובהקות, וניטרלו כל אפשרות להוכחת חפותו!

<u>אי תפיסת תיקו של הנאשם במקלט, שהכיל את בגדי העבודה שלו, במשך יומיים(!), וזאת גם אחרי שהנאשם ביקש לקבלו</u>!

671. אין מחלוקת כי הנאשם עזב את ביה"ס ביום הרצח אחה"צ, וכי הותיר מאחוריו במקלט את תיקו, שהכיל את הבגדים שאיתם עבד באותו היום.

672. אין גם מחלוקת כי למחרת הגיע לביה"ס ביחד עם אולגה אשתו, וכי הם ראו שוטרים רבים בביה"ס. חרף זאת הם נכנסו לביה"ס, שהיה פתוח, במטרה להגיע למקלט ולקחת ממנו את ציודו וכן <u>התיק שהכיל את בגדי העבודה שלו</u>. כשהגיעו בסמוך למקלט נעצרו ע"י שוטרים, שמנעו מהם להתקדם, ואז אמרו להם את מבוקשם, והשוטרים אמרו שהדבר לא ניתן באותו זמן, וגבו מהם את פרטיהם (וראו בנדון בסע' 170-175).

673. אין גם מחלוקת כי אף אחד מהשוטרים לא ניגש למקלט ותפס את התיק ו/או את ציודו של הנאשם, לא לפני הגיעם של הנאשם ואשתו, וגם לא אחרי שהלכו, וזאת עד ליום 8.12.06 בבוקר, הוא המועד שהנאשם ואשתו שוב נכנסו באופן חופשי לביה"ס, הגיעו למקלט ולקחו מהמקלט את התיק וגם את ציודו של הנאשם.

674. אין גם מחלוקת כי אף שוטר לא דאג לנעול את המקלט כדי שאיש לא יוכל להכנס אליו עד לבדיקתו הדקדקנית, ותפיסת חפצים חשודים ובדיקתם.

675. **יצא אפוא שהשוטרים היו רשלנים (לפני מעצר החשוד הכי נוח בעולם הם היו "רק" רשלנים, ולאחריו כבר פעלו בזדון) והתרשלותם התבטאה בארבע העובדות הבאות, שפגעו קשות בנאשם**:

א. לא איתרו את התיק והציוד של הנאשם כבר בליל האירוע או לכל היותר למחרת. איתור זה וחיפוש בתיק אחרי ראיות, כמו גם תפיסתו ותפיסת הבגדים שבתוכו, היו מונעים את החשדתו של הנאשם, ומהווים עבורו מעין "תעודת יושר".

ב. לא דאגו לנעול את המקלט עם מנעול, גם אם טרם חיפשו בו. נעילתו היתה כמובן מונעת מהנאשם את האפשרות לקחת את התיק והציוד ביום 8.12.06.

ג. לא דאגו לגשת למקלט ולתפוס את תיקו וציודו של הנאשם, וזאת גם לאחר שהנאשם ואשתו אמרו להם שהתיק והציוד נמצאים במקלט, והם רוצים לקחתם! היש חלמאות גדולה מזו??

ד. לא דאגו לסגור את שערי הכניסה לביה"ס עד שתסתיים בדיקת כל איזור ביה"ס באופן סופי.

בשל כל מחדליהם, החוקרים ובראשותם יורם אזולאי, "הזמינו" למעשה את הנאשם לשבש את החקירה בלא שיהיה מודע לכך, ולהכשיל את עצמו בפעולה תמימה לחלוטין, שהפכה למפלילה ביותר לכאורה רק בגלל רשלנותם! והרי גם זה עיוות דין, נדיר אמנם, אך עיוות דין לכל דבר וענין.

676. וראו, כאמור, את דברי יורם אזולאי בעדותו במשפט חוזר בע' 182: "וראיתי אותו, אחד השוטרים פנה אליי, הוא עמד שם באיזה פינה, אני לא זוכר מה הוא רצה, **רצו לאפשר לו לקחת, אף אחד לא נכנס, אף אחד לא לוקח**, והסתכלתי וראיתי אותו".

מכאן ברור שיורם ידע כי הנאשם הגיע וביקש לקחת את חפציו, והוא גם לא התכחש לכך ביתר דבריו בנדון. יתר על כן, הוא העיד כי "אף אחד לא נכנס...(ו) לוקח", אז למה נהג בדיוק הפוך כן איפשר להכנס ולקחת??

יתר על כן, בע' 183 (16-19) הוא סיפר את סיפורו השקרי, כאילו הנאשם סיפר לו בתשאולו בראשון, ביום 10.12.06, "על מכנס עבודה וחולצה חליפת עבודה שהגיעה איתו מרוסיה אוקראינה, שהוא הביא אותה איתו ואיתה הוא עובד, ואמרתי לו: 'איפה זה?' **הוא אמר לי" 'זה במקלט של בית הספר', ואז אני אומר לו: 'אתה יודע מה, קום, בוא נלך, שנראה ביחד איפה עבדת במקלט, ונבין מי נגד מי, ונתפוס את המכנסיים**".

וכאן נשאלת השאלה: מדוע יורם לא אמר זאת לנאשם למחרת הרצח, כשידע שהנאשם בא לקחת את בגדי העבודה שלו?? הרי ברור שהוא גם התרשל התרשלות ענקית וגם הוסיף לה שקר.

677. ולסיום, ראו דברי הנאשם הספונטאניים בנדון לחוקר בתמליל מ.ט 06-160 בע' 6 לקובץ תמלול החקירות, ובמונה דיסק 07:02:00: "למה אז לא החרימו לי את התיק ביום חמישי?", והחוקר משיב: "מאיפה אני יודע? אתה שואל אותי? אני לא יודע מה החרימו, מה לא החרימו".

678. וראו בנדון גם בנספח 1 לסיכומים בענין המנעול של מקלט 2.

איתור וצילום מספר שערות ארוכות על כף ידה הימנית של המנוחה, ולמרות זאת הימנעות מהעברתן לבדיקת מעבדה ביולוגית

679. כאמור לעיל, גופת המנוחה התגלתה בשעה 18:50 ובערך בשעה 21:00 הגיעה מעבדה ניידת לזירה וצילמה את גופתה, לפני ואחרי שפונתה מהתא. במסגרת הצילומים צולמה, בין היתר, כף ידה הימנית של המנוחה, ועליה תועדו והונצחו מספר שערות ארוכות (ראו תצלומי הזירה מס' 126, 127 וכן תצלומים במוצג יט' בדיסק סיכומי ההגנה).

כמו כן, במחברת הזירה (ת/68 ע' 5) נכתב: "יד ימין - בכף היד **תפושות שערות**".

בנוסף, בחוו"ד של עוזיאל ז"ל (ת/65 ע' 3 ס' י"א) נכתב: "כף יד ימין מוכתמת...בכף היד **דבוקות מספר שערות** בצבע שחור".

עם זאת, ממסמכי המעבדה עולה כי רק שערה אחת מיד ימין, ללא שורש, נשלחה לבדיקה (נ/181 ע' 166 סע' 610).

מעיון בתצלומים ניתן להבחין במה שנראה כמו שני שורשים(!) במספר שערות ביד ימין, וראו תצלומים במוצג יט' בדיסק סיכומי ההגנה.

מחדל אי העברת השערות לבדיקה מנע מהנאשם את היכולת לבדוק אותן אל מול הדנ"א של א.ק ואדיר. יתרה מזו, בשל העובדה כי ניתן לראות בעין בלתי מזוינת שני שורשים בשתי שערות, יכולה היתה אף להתקבל התאמה גרעינית(!) לאחד מהם!

לא זו אף זו, לאור איתור שתי שערותיו של אדיר, למצער לכאורה, על גופת המנוחה, הרי שכיום ברורה עוד יותר, בדיעבד, עוצמת מחדל זה!

פרק עשרים ושמונה: סקירת שתי הפעולות הרשלניות של המעבדה הביולוגית, גרמו אף הן לעיוות דינו של הנאשם.

"העלמת" כתם דם המנוחה מהתא השלישי בגלל טעות המעבדה הביולוגית.

680. אין מחלוקת כי דר. פרוינד טעתה בשנת 2006 ותייגה בטעות את כתם דם המנוחה, שבמציאות נמצא אחרי הרצח על גבי מתקן ניר הטואלט בתא השלישי, ככזה שנמצא כביכול על ניר הטואלט במתקן בתא השני, הוא תא הרצח.

681. ברור כי טעות זו הפכה את הראיה מראיה שמוכיחה לכאורה כי העקבות הזרות אכן בוצעו ע"י הרוצח, ומסלול קפיצת הנאשם מלמד על כך שאכן הודה הודאת שווא, לראיה סתמית וחסרת משקל. לא בכדי טעות זו היוותה את אחת משלוש הסיבות, שביססו את החלטת בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר עניינו של הנאשם (וראו בהחלטה סע' 53- 51, 147, 161-163, 188).

682. וראו עדות דר. פרוינד בנדון במשפט החוזר, בע' 2249-2253.

683. וראו העובדה כי אלמלא טעות זו יתכן בהמ"ש המחוזי במשפט הראשון או בהמ"ש העליון בערעור, היו מזכים את הנאשם בשל תמיכתה החזקה של הראיה שהתגלתה בזיקתן של העקבות הזרות לרוצח ובחפות הנאשם.

זריקת המבחנות עם החומר שנלקח מתחת לציפורני המנוחה.

684. כידוע, אדיר מסר כבר בהודעתו הראשונה במשטרה, ביום 25.4.12 בע' 6 (148, 149) כי בערב יום רצח (כשש שעות לאחריו), עת שב לדירתו מעבודתו בקיבוץ גדות, ראה סימני שריטות על א.ק, בין הצואר לחזה ולכתף.

כמו כן אמר בתמליל חקירתו הראשונה בע' 91 כי "אולי [ניתן למצוא] דנ"א, שיש לתאיר בציפורניים, שמצאו, שהוא קשור לדנ"א שלה [של א.ק]"

684א. אין מחלוקת כי בסמוך לאחר נתיחת גופה של המנוחה נאסף כל החומר מתחת לציפורניה (להלן: **החומר**).

685. החומר נבדק במעבדה הביולוגית של המכון לגילוי דנ"א זר **זכרי בלבד**! בבדיקה לא התגלה דנ"א זר זכרי אלא רק דנ"א של המנוחה.

686. לאחר תום הבדיקה (שבמהלכה התבצעה "שטיפה" של החומר ו/או הציפורניים באמצעות נוזל מסוים + חימומו) הוחזרו המבחנות עם החומר למקומן במעבדה.

687. ביום 11.11.08 **זרקה ראש המעבדה הביולוגית לשעבר, דר. מאיה פרוינד, את המבחנות, שהכילו את החומר/יתרת החומר**! (וראו נ/52).

688. עשור בדיוק אח״כ, מבלי לדעת זאת, ומבלי שאיש מלבדה לא ידע זאת, היה הח״מ באמצע מסעו לאיסוף ראיות חדשות. הוא פנה אפוא, בתיאום עם הפרקליטות, אל המעבדה הביולוגית, וביקש לבדוק את החומר (וגם שלוש שערות, שאחת מהן הולידה את ההתאמה הראשונה לדנ״א המיטו׳ של אדיר). זאת לאחר שנאמר לו ע״י ראש המעבדה הביולוגית החדשה, דר. נורית בובליל, כי במהלך 12 השנים מאז הרצח רכש המכון ציוד מתקדם, בהתאם להתקדמות הטכנולוגיה, והוא מעלה משמעותית את הסיכוי לגלות דנ״א זר בחומר! (וראו הדברים בנדון בדיעבד במכתבו של הח״מ – נ/155).

689. מעודד ומלא ציפייה גייס הח״מ עשרת אלפים ₪ משתי הלוואות שנטלו אשת הנאשם ואמו, העביר את הכסף למכון, וטס לאיסלנד.

690. על רקע הנופים היפים והפראיים (ללא לכלוך וללא מזבלות פיראטיות כל 200 מטר – ״אמור לי איך נראה הטבע שלך ואומר לך מי אתה״) קיבל הח״מ טלפון מהמכון, שבו נאמר לו כי המבחנות עם החומר נזרקו. הררי זבל נערמו באותה שניה במוחו של הח״מ.

691. וראו עדותה בנדון של דר. פרוינד במשפט החוזר בע׳ 2209-2213 + 2227-2245

וראו עדותה בע׳ 2209, 2210 כי על בגדי המנוחה היתה כמות גדולה של דמה ולכן לא ניתן היה לגלות נוכחות דנ״א נקבי זר, גם אם היה כזה. לכן חיפשו נוכחות דנ״א זכרי, ואם היה נמצא, אז היו שולחים אותו לארה״ב לשם בדיקה מתקדמת יותר, אבל לא נמצא כזה!

וראו בע׳ 2210, 2211 דבריה כי בהמשך קיבלה בחזרה עשרות מבחנות שהכילו דגימות מבגדי המנוחה, חלקן ריקות וחלקן לא, וזרקה אותן, ויתכן שביניהן (ובע׳ 2231 – כנראה) היו גם המבחנות עם החומר, וזאת אשמתה + כי בדקו פעמיים את החומר ונמצא בו רק הדנ״א של המנוחה (וראו ההבהרה בע׳ 2230/1 כי הבדיקה בפעם השניה לא היתה של הציפורניים אלא של התוצאות בכתב).

ובע׳ 2227: לגבי ת/440 סע׳ 4 - כי באותם ימים לא היתה אפשרות להפיק בנסיבות הקיימות דנ״א נשי.

ובע׳ 2229: כי ״הציפורניים הריקות נמצאות עד היום במכון״, וכן אישורה את הערת **בהמ״ש הנכבד** כי בגלל שניקו אותן אי אפשר להפיק מהן שום דבר.

ובע׳ 2230, 2231 כי כשכתבה ב- ת/438 כי בדקה שוב את הציפורניים, התכוונה לבדיקת התוצאה בכתב מהבדיקה הראשונה,.

ובע׳ 2234, 2235 – כי היא איננה יכולה לומר איזה כמות חומר היתה יכולה להספיק להפקת פרופיל דנ״א (זר) מהחומר.

ובע׳ 2235/6 – כי **היא מסכימה שאם היה נותר החומר ולא נזרק אז היה סיכוי לא מבוטל כי כיום ניתן היה להפיק פרופיל נשי זר באמצעות הציוד החדיש הקיים, שהוא הרבה יותר רגיש**!

ובע' 2237 – כי הענין כלל לא נדון במשפט הראשון.

692. וראו גם מכתבו מיום 15.4.22 של החי"מ אל דר. בובליל, נ/155, לגבי זריקת המבחנות עם החומר ונפקותה, וכן את תשובתה מיום 2.5.22, נ/155א:

בסע' א: כי "מבחנות ההפקה של ששת גזירי הציפורניים נשלחו יחד עם מבחנות הפקה נוספות בתיק, ביום 25.12.06 למז"פ לבדיקת כימות **לנוכחות דנ"א זכרי** המבחנות הוחזרו למכון ביום 11.11.2008 ועל פי התיעוד בתיק הושמדו".

בסע' ב: כי ככתוב בתיק העבודה, "**בחלק מהמבחנות נותרו שאריות של חומר...כל המבחנות נזרקו**".

בסע' ד: כי "גם כיום לא ניתן לקבוע באופן ודאי האם גזירי הציפורנים שנמצאו במעטפות ונבדקו בשנת 2019 הם אותם הגזירים שנשטפו בעבר במסגרת הבדיקות ב- 2006".

וראו עדותה של דר. בובליל בע' 5032 כי המבחנות עם החומר נזרקו.

ובע' 5032, 5033 - כי סביר מאד שגזירי הציפורניים שבדקה בשנית ב- 2019 כבר היו שטופים וריקים...

ובע' 5045: "...בשני הגזירים שהיא [דר. פרוינד] לא ראינו שום דבר, **בששת הגזירים האחרונים לא ראינו מה יצא שם**".

ובע' 5048-5050: כי **באמצעות הציוד המתקדם שקיים היום אפשרי כי ניתן היה לאתר בחומר דנ"א זר**, אם כי הוא היה משני לדנ"א הדומיננטי של המנוחה + לשאלת הפרקליטות בחקירה נגדית, וראו חוו"ד ת/520, כי **באמצעות הטכנולוגיה המתקדמת שקיימת כיום, היא הצליחה להפיק פרופיל דנ"א, שבבדיקה מלפני מספר שנים לא הצליחו להפיק!**

693. המסקנה מכל האמור ברורה – **זריקת המבחנות פגעה קשות בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן משום שהצלבת עדות אדיר לגבי השריטות שראה על א.ק, שכנראה נגרמו ע"י ציפורני המנוחה, תאי העור של א.ק, שככל הנראה נאספו אל מתחת להן, הציוד הטכנולוגי החדיש והרגיש, הקיים כיום, והעובדה כי הוא כבר הוכיח את עצמו היכן שהאמצעים הישנים כשלו בהפקת פרופיל דנ"א; מלמדת כי אלמלא נזרקו המבחנות אז ככל הנראה ניתן היה כיום להוכיח רק באמצעות החומר מתחת לציפורניים (וללא סיוע של יתר הראיות) כי א.ק היא שאכן רצחה את המנוחה.**

694. ולסיום, ראו האבסורד לפיו הפרקליטות טענה בדיון ביום 26.8.21, בע' 91 (-27 29) כי כיום ישנו ציוד מתקדם יותר לאיתור והשוואת דנ"א, ואולם **ציוד חדש זה לא הופעל בנסיון לבדוק את החומר, משום שזה אבד לנצח, אלא דווקא**

כנגד הנאשם, וע"י הפרקליטות, במסגרת כל החקירות הפורנזיות שניהלה ושהורתה על ביצוען במהלך המשפט החוזר, כדי להשיבו בכל מחיר למאסר עולם (וראו בנדון מיד להלן).

<u>פרק עשרים ותשעה: סקירת התנהלות הפרקליטות בתיק, שפגעה אף היא בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן, ומקו"ח לזכותו למשפט חוזר הוגן.</u>

<u>לגבי התנהלות הפרקליטות בעבר, בשת"פ עם המשטרה, שגרמה לעיוות דינו של הנאשם</u>.

695. ראו ספין ה"מחלץ האלמוני, ש"נולד" ביום 3.1.07.

696. וראו תרגיל ה"הזמה" ביחס לנעליו החפות מדם של הנאשם, והפקדת "פרוייקט" ניסוי שטיפת הדם מנעליים שונות, בידי ירון שור; ותעוזת הגשת ממצאיו, כתומכים כביכול בחפותו של הנאשם.

697. וראו **התעקשותה להנחות את חוקרי המשטרה, שנים לאחר שפסה"ד של הנאשם כבר הפך לחלוט, לחקור את א.ק רק בהודעות "פתוחות", ו"חלילה" לא כחשודה ברצח, למרות כל הראיות הרבות שהצטברו כנגדה** (ראו בנדון בסע' 841, 844).
זאת לאחר ש-א.ק כתבה בתצהיר כי אמרה (לאמי בוני) כי היא (א.ק) היתה מעורבת ברצח! היעלה על הדעת שכל אדם אחר במדינה, שהיה מצהיר כך, באישור עורך דינו, לא היה לפחות נחקר תחת אזהרה?? (וראו בנדון בסע' 840 להלן).

698. וראו התעקשותה כנ"ל של הפרקליטות אף לאחר שנמצאה התאמה מיטו' בין הדנ"א בשערה שנאספה מבטנה של המנוחה, לבין הדנ"א של אדיר. היעלה על הדעת??

699. הפתעה: הנחיית הפרקליטות את חוקריה של א.ק, לא רק שלא לחקור אותה באזהרה, חרף מה שכתבה בתצהירה וחרף התאמת הדנ"א, שלכאורה מאד מפלילות דווקא אותה ברצח המנוחה, אלא אף להודיע ל- א.ק כי: "**<u>את יכולה להגיד מה שבא לך ואיך שבא לך, משום שאנחנו לא בודקים אם עשית</u>**" (וראו בנדון בסע' 844 להלן).
אז מה הפלא שהתיק כנגד א.ק נסגר "מחוסר אשמה" תשע שנים לאחר תלונת אדיר כנגדה, בדיוק באותה שניה שבה הפרקליטות החליטה לא לסגת מכתה"א כנגד הנאשם, שזכה למשפט חוזר?...הרי ברור שהיה כאן שק"ד מסוג אחד - זר ומנוכר: לאינטרס הציבור, לכבודה של ילדה שנרצחה באכזריות, לכבודה של אמה, אילנה ראדה, ולזכותו של הנאשם לקיום הליך פלילי הוגן!

<u>לגבי התנהלות הפרקליטות בתיק הנדון</u>:

700. <u>לגבי סגירת התיק כנגד א.ק חודשיים אחרי שבהמ"ש העליון נתן את החלטתו על קיום משפט חוזר, ואמר את דברו גם לגבי הצורך לחקור לגבי א.ק; וזאת</u>

<u>בהתעלמות מוחלטת מההחלטה וב"צפצוף" עליה, ותוך אפליית הנאשם</u>, ראו בפרק הארבעים ואחד.

<u>לגבי שבע "פניות הפרסה" המהותיות שביצעה</u>

701. וראו **<u>שבע פניות הפרסה/הפארסה המהותיות של הפרקליטות</u>** (שתיים מהן ל"טובת" טיעוני ההגנה וחפותו, אולם מטעמי מניפולציה של נסיון לשיפור עמדות), הכל בדיוק **הפוך מחובתה**: כמייצגת את הציבור, לייצג אותו ולא את האגו שלה, וכשליחת בהמ"ש, בהתאם לקביעתו של בהמ"ש העליון, כפי שצוטטה בפרק השלישי, בסע' 85 לעיל.

א. מההסכמה ה"מחומשת" (ובערעור אף "משושה") לגבי קיום העקבות הזרות (בסע' 15, 16 לעיל), **ל**התנגדות לקיומן, דהיינו להתנערות מהן כבר בפתח המשפט החוזר! (וראו כמובן בפרק השלישי, בסע' 63, 64, 79, 80, 85 לעיל).

ב. מטענה נחרצת כי כתם הדם נזל כחמש שעות לאחר הרצח, מ<u>גופת</u> המנוחה (על העקבה הראשונה) (פרק חמישי, סע' 118, 119 לעיל), **ל**טענה כי זרם דווקא מבגדי המנוחה! ראו סע' 118 לעיל וכן סע' 153-155 להחלטה על קיום משפט חוזר).
התפנית נולדה ביום 3.1.21, עוד בשלהי ההליך בבהמ"ש העליון, בפני כב' המשנה לנשיאה בדימוס, כב' השופט מלצר. אז, עם התקבל חוו"ד של דר. רוטשילד טעם הפרקליטות, שבה הוא הסכים עם עמדת מומחה ההגנה כי נזילת הדם מ<u>גופת</u> המנוחה יכולה היתה להתרחש רק במהלך הרצח או בסמוך לאחריו, ולא כחמש שעות אחריו, הפרקליטות זנחה מיד את עמדתה בסוגייה מרכזית זו (שעמדה אז וגם היום בלב התיק) וטענה את טענתה החדשה כי כתם הדם זלג מבגדי המנוחה או משיערה.

ג. מטענה בסע' 125 לתגובתה לבקשה לקיום משפט חוזר (הקלסר <u>נ/181</u>), לפיה: "עוד תבקש המשיבה להדגיש כי תחום מומחיותו של בבל הוא ניתוח כתמי דם בזירה. לבבל **אין** (ההדגשה במקור) מומחיות המאפשרת לו לחוות דעתו באשר למועד בו דם יפסיק לזלוג מגופה. **עניין זה הוא בתחום מומחיותו של רופא משפטי** (ההדגשה במקור)..", **ל**טיעונה החדש והמדהים בע' 518 לסיכומיה כי: "לפיכך, נראה כי עיתוי זליגת הדם, מגבלת ה"שעה" ו<u>תחום הרפואה המשפטית אינם רלבנטים לסוגייה הנ"ל</u>" (וראו בנדון גם בפרק החמישי, בסע' 122 לעיל).

ד. מההסכמה המשתמעת ביותר בתגובתה לבקשה למשפט חוזר, כי אידית גוטמן ויאנה בנט (שהודעותיהן הוגש בהסכמה במשפט הראשון, בלא שיעידו) ראו כתמי דם בתא השלישי, וכי ויקטור ניקה אותם (ראו בפרק השישי סע' 152לעיל), **ל**התנגדות לטיעון זה של הח"מ, ולחקירתן הנגדית הארוכה של שתי העדות (סע' 153 לעיל).

ה. מהסכמה כי המנוחה נרצחה בערך בשעה 13:15 (בעת שמוסכם כי הנאשם היה מחוץ לביה"ס והמתין למעבידו, כלומר שלנאשם ישנו אליבי מוצק חפות מלאה בצדו, משום שהיה מחוץ לביה"ס (וראו בפרק שישה עשר בסע' 279 לעיל) **ל**התנגדות כי היא נרצחה בשעה זו, וראו לכל אורך ההליך, במהלך עדויות העדים הרלוונטים מבין התלמידים והתלמידות לשעבר.

ו. מהתנגדות לטענת ההגנה כי הנאשם טעה בתחילת שיחזורו לחשוב שרצח המנוחה בוצע בכלל בקומה שמעל לחדר שירותי הבנות - זירת הרצח האמיתית (וראו בפרק האחד עשר בע' 86 לעיל וכן בסע' 269 לעיל), **ל**הסכמה בפתח פרשת ההגנה במשפט החוזר, במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, כי הוא אכן טעה לחשוב שהרצח בוצע בקומה שמעל לזירת הרצח(!), אולם זאת משום שהתבלבל כביכול (ראו גם בסע' 269 לעילוכן בע' 3434, 3469, ו-3478 לפרוט').

ז. מהתנגדות עזה לטענת הנאשם כי במהלך רצח המנוחה דלת התא היתה סגורה לחלוטין (וראו למשל בתגובתה לבקשה למשפט חוזר בע' 17-29), **ל**הסכמה ממש בשלהי המשפט החוזר, במהלך חקירתו של מומחה הגנה לכתמי דם, פול קיש, כי "במרבית הזמן הדלת <u>באמת</u> הייתה סגורה", וראו בפרק השלושה עשר, בע' 107 לעיל וכן בע' 5140 לפרוט').

<u>לגבי ביצוע חמש החקירות, ששלוש מהן היו פורנזיות, במהלך המשפט החוזר</u>

702. וראו העובדה כי **הפרקליטות ניהלה חמש חקירות חדשות אחרי שהתחיל המשפט החוזר(!), ארבע מהן אף אחרי שהחלו כבר ההוכחות בתיק(!), ושלוש מהן חקירות פורנזיות!**

703. חשוב להדגיש בהקשר זה כי עפ"י הדין, כידוע, הפרקליטות היא האדון הבלעדי לביצוע פעולות חקירה, הן לפני הגשת כתה"א והן לאחריו, ולבהמ"ש הנכבד אין את הסמכות למנוע מהן את הדבר, גם באמצע שמיעת העדים (וכל שהוא יכול לעשות, תאורטית, הוא להמנע מקבלת תוצר החקירה, מסיבות של פגיעה בערכי הצדק ובזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן).

704. מסיבה זו, ולמרות שידעה היטב כי אין לה ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם, אלא ההפך, כי **כל הראיות מוכיחות את חפותו**, עשתה הפרקליטות ככל העולה על רוחה כדי להביא לבהמ"ש הנכבד ראיה פורנזית "אמיתית" כנגד הנאשם ו/או ראיה "אמיתית" שתוכיח את קיומו של דנידין ה"מחלץ האלמוני", בהמשיכה את הפעולה המטעה של המשטרה בנדון (וראו בנדון בע' 256 וכן בסע' 649-658 לעיל).

וראו למשל בנדון את דברי בהמ"ש הנכבד לפרקליטות בע' 4796, בדיעבד, לאחר ביצוע כל החקירות במהלך המשפט החוזר, בהנחיית הפרקליטות: "**היתרנו לכם לעשות כל מה שאתם רוצים. להשלים את כל חוות הדעת מטעמכם, כל הבדיקות מטעמכם, כל החקירות מטעמכם, תוך כדי העדויות, ואני זוכר את הזעקות של עו"ד הלוי**: 'מה, אני במעצר ימים?', ואמרנו 'לא', למרות הכל...".

וכו בע' 4797 (29-31): "**<u>אם פגענו בסדרי הדין ואם פגענו במשהו, פגענו (ב)הגנת הנאשם, במודע. פעם אחר פעם פגענו בהגנת הנאשם. כן, פגעתם בהגנת הנאשם</u>**".

705. ואכן, <u>ניהול מספר חקירות, ובכללן מספר חקירות פורנזיות, תוך כדי משפט פלילי, ומקל וחומר, תוך כדי שמיעת העדים, **ומבנו של קל וחומר תוך כדי שמיעת העדים במשפט חוזר**, היא דבר שאין לו אח ורע בתולדות המשפט הישראלי</u>!

הרי **כל המוסד של המשפט החוזר הוא לטובת הנאשם ולא לטובת הפרקליטות**! (וראו כמובן סע' 31 לחוק בתי המשפט).

לפרקליטות אין שום אפשרות חוקית להעמיד לדין מחדש נאשם שזוכה, באותם המעשה והעבירה מהם זוכה בעבר, גם אם תסבור שבידה ראיה חדשה להרשעתו. אדרבה, כפי שידוע לכל, אם תעשה דבר כזה, תעמוד לו הגנת: "כבר זוכייתי".

והנה, במשפט החוזר הפרקליטות "הפכה את העולם" כדי להפוך את היוצרות המשפטיות, ובניגוד גמור לדין, לנכס לעצמה את המשפט החוזר לו זכה הנאשם!

לא זו אף זו....

<u>לגבי הפרת הפרקליטות את האמנה, שנשמרה עשרות שנים, בין המכון לרפואה משפטית לבין מז"פ במטה הארצי, תוך הולכת שולל את בהמ"ש הנכבד וגם את הח"מ</u>!

706. בין המעבדה הביולוגית של המכון לרפואה משפטית באבו כביר (שאיננה חלק מהמשטרה וגם איננה חלק מהפרקליטות ואיננה כפופה לה (למרות שהפרקליטות מסרבת להכיר בכך), לבין המעבדה הביולוגית של המשטרה, הממוקמת בבנין המטה הארצי בירושלים, קיימת כבר עשרות שנים אמנה/הסכם! עפ"ה הוסכם כי כל הבדיקות הביולוגיות (הכוללות כמובן הפקות פרופילי דנ"א מראיות שונות והשוואתן לפרופילים קיימים של אנשים, ובכללם כמובן גם חשודים ונאשמים) תבוצענה במעבדה במכון, ככל שמדובר בחקירות של מקרי המתה, ומקל וחומר בתיקי רצח; ותבוצענה במעבדה במטא"ר בכל יתר החקירות הפליליות, כלומר בכל התיקים העוסקים בביצוע יתר העבירות.

וראו בנדון עדותה של <u>דר. פרוינד</u> בע' 2231 (27-31).

707. לקראת סיום ישיבת יום 21.12.21, במהלך חקירתו הנגדית של שור, בע' 1813-1817, העיר בהמ"ש הנכבד הערה לגבי עקבות הנעל לכאורה על רצפת התא, שהח"מ וגם שור בראיונותיו בתקשורת (נ/48, 48) טענו שהן תואמות את העקבות הזרות. בהמ"ש קמא תהה על כך שאין חוו"ד מסודרת רשמית לגביהן...ובע' 1815 (13-22) אמרה ב"כ הפרקליטות: "אני יכולה להגיד לכבודכם שלפני שהגענו עד הלום לכתב האישום למעשה החדש, היו הרבה מאוד השלמות שרצינו לעשות. רצינו גם, למשל, לבדוק את הפריטים של הנאשם – רצינו לבדוק את התיק שלו עוד פעם, רצינו לבדוק את הנעליים שלו עוד פעם...סכין. סכין...גם הדם...רצינו לפתוח את הנעליים מהסוליות ולשלוח אותם ל-DNA..**ואנחנו שמנו על עצמנו חסמים כמדינה, שלא במרכאות להרע את מצבו של הנאשם עם ראיות**".

החמ"מ הסכים לבדיקות אולם לאחר תום הבדיקות התחרט, מהסיבה הבאה שכתב לפרקליטים: "במחשבה שניה, וחרף חפותו של רומן, החלטתי לא להסכים לשום(!) בדיקה מלבד העקבות הזרות על הרצפה! נמאס לי להגרר אחרי הגחמות שלכם! שום בדיקה נוספת! + היה לכם את כל הזמן בעולם לבדוק מה שאתם רוצים".

708. למחרת, בישיבת יום 22.12, בע' 1863-1865 התרחשה השיחה הבאה בין הצדדים ובהמ"ש הנכבד. ב"כ הפרקליטות הלינה על החמ"מ שהוא התחרט פתאום, והחמ"מ השיב את שכתב לפרקליטות יום קודם: "... העובדות נכונות. אני הגבתי כמו שהגבתי.... כשאני נגרר אחרי הגחמות של הפרקליטות... היה להם את כל הזמן שבעולם, ב - 5.8 הודיעו לבית המשפט - אנחנו עושים חקירה פורנזית. התפוצצתי, במירכאות, כבר אז, וזה לא עזר לי. ונכנסתי להוכחות ולא משנה... באמת זה היה חריג ונדיר. סנגור נכנס להוכחות כאילו במצב ימים...חקירה פורנזית, הפכתם את כל המכון הביולוגי...למה לא עשיתם את כל זה? אני צריך לנהל הוכחות, כשהם חוקרים וחוקרים, ולא מוצאים את הידיים והרגליים..."**, ובהמ"ש הנכבד** אמר לח"מ: "...אנחנו מבינים אותך, עו"ד הלוי...הם לא תלויים בך, אתה צודק... צריך לחתור לחקר האמת בתיק הזה. אחרת התיק הזה ילווה את מדינת ישראל עוד ארבעים שנה. ולכן צריך לחתור לחקר האמת. לשים את הפרשה הזאת מאחורינו, לכאן או לכאן", והח"מ המשיך: "...אני עובר מיד לדום, הכל תהפכו, לא רק את הכלים, לא רק את הסכין, כל מה שאתם מדמיינים תבדקו...".

709. והחקירה הפורזית השלישית המקיפה, תוך כדי המשפט וההוכחות יצאה לדרך, אלא שהפעם הפרקליטות, שהצהירה כי כביכול שמה לעצמה חסמים כדי לא לפגוע בנאשם, נקטה בצעד חסר תקדים בניגוד גמור לאמנה, והורתה למעבדה הביולוגית במכון, שביצעה את הבדיקה הפורנזית המקיפה בחודשים אוגוסט, ספטמבר 2021 (נ/104),

להעביר את כל המוצגים שבדקה כבר וכן מוצגים אחרים שטרם בדקה, אל המעבדה הביולוגית של המשטרה במטא"ר.

710. כשנודע הדבר לחי"מ, ביום 18.1.22, הוא זעם וחשש מכוונה לפברק את התיק כנגד הנאשם (וכי איזה סיבה אחרת יכול היה החי"מ לדמיין לעצמו נוכח הצעד הנדון). הוא כתב בנדון לבהמ"ש הנכבד, **ובהמ"ש הנכבד** החליט כי: "...אבקש תגובת הפרקליטות לטענה המועלית בבקשה זו בדבר הסטיה מהאמנה בדבר בדיקות דנ"א בעבירות המתה במכון לרפואה משפטית, וככל שאכן מדובר בסטיה. לטעמי ובלי שאני קובע מסמרות כמובן...מוטב בנסיבות הענין שבדיקות דנ"א תעשינה במכון לרפואה משפטית, אשר הוא זה שבדק עד כה את כל בדיקות הדנ"א. כזכור, **ההסכמה [של החי"מ] לבדיקות נוספות ניתנה לאחר "לחץ" מסוים שלנו כשופטים ואכן מדובר בבדיקות חריגות, הנעשות ממש לפני סיום פרשת התביעה. בנסיבות אלה סבורני כי טוב תעשה הפרקליטות אם תמתין ביצוע הבדיקות במז"פ** עד לאחר קבלת ההבהרות כאמור לעיל".

711. ביום 19.1.22 הפרקליטות הגיבה על החלטת בהמ"ש הנכבד: "כידוע, ההגנה הודיעה כי בכוונתה להעיד מטעמה את מנהלת המעבדות במכון הלאומי לרפואה משפטית [דר. נורית בובליל, שהפרקליטות ויתרה עליה כעדת תביעה למרות שכתבה שתי חוות דעת – י.הל], מנהל המכון וגורמים נוספים מהמכון [דר. קוגל – בהסכמת הפרקליטות, דר. קריספין – לאחר שהפרקליטות ויתרה על העדתו כעד תביעה לאחר שהופיע ברשימת עדיה – י.הל]. אשר על כן יש מניעות אינהרנטית שהבדיקות תתבצענה ע"י מי שעשויה להיות עדת הגנה. לפיכך, על דעת פרקליט המדינה, **הוחלט שיש מקום לחרוג מהאמנה**, והבדיקות תתבצענה במז"פ...עוד להוסיף כי הבדיקות כבר החלו להתבצע". [חשיפת הלך מחשבה זה של הפרקליטות רק הגבירה את הפראנויה אצל החי"מ כי העברת כל המוצגים, באופן שרירותי, לבדיקת "החברים של הפרקליטות במשטרה", נעשית במטרה שה"חברים" או מישהו מהם, "יארגן" לה "עזרה" שתפליל את הנאשם, ותעקרו מביתו חזרה למאסר העולם].

712. בעקבות תגובתה נתן **בהמ"ש הנכבד** באותו היום החלטה נוספת: "מתקשה אני להבין את טענת המניעות האינהרנטית שעה שמדובר בבדיקה מדעית אובייקטיבית, שתעשה ע"י עובדי מדינה, האמונים על ביצוע בדיקות מסוג זה, ושעה שתפקידם של כל הרשויות החוקרות לחתור לחקר האמת. עוד **מתקשה אני להבין מדוע לא הודיעה הפרקליטות מראש כי בכוונתה לחרוג מהאמנה, וזאת על מנת לאפשר, ולו מטעמי הגינות, לבא כח הנאשם להגיב...הבדיקות הנוספות היו בהסכמת הסניגור וזאת לאחר שב"כ המדינה הצהירו, פעם אחרי פעם, שאין ברצונם בשלב זה של ההליך, להרע את מצבו של הנאשם. משכך איפוא אך מתבקש היה, ולו מטעמי הגינות, הן כלפי בהמ"ש שנטל חלק אקטיבי בשכנוע ב"כ הנאשם ובמיוחד כלפי ב"כ הנאשם, להודיעו מראש, טרם תחילת**

ביצוע הבדיקות, על הכוונה לחרוג מהאמנה. בנסיבות אלה טוב תעשה המאשימה אם תשקול שוב עמדתה״.

713. ה״כלבים״ נבחו וה״שיירה״ עברה...הפרקליטות לא הנידה עפעף והבדיקות במז״פ המשיכו עד למתן חווה״ד נ/105.

לגבי הסתרת חומר חקירה חיוני מהח״מ

714. היום, בדיעבד, כבר ידוע, גם לח״מ וגם לבהמ״ש הנכבד, כי בעת חקירתה הנגדית של א.ק ע״י הח״מ, בסוף חודש ינואר 2022, החזיקה הפרקליטות ברשותה את הודעות אדיר חבני (ת/477) ו-א.ק (נ/173) מיום 3.10.08 אולם לא העבירה אותן לח״מ, למרות חשיבותם להגנת הנאשם, ובמיוחד כמובן את הודעתה של א.ק, משום שהיא חיזקה עוד יותר את גרסת אדיר בבהמ״ש, ובכלל! (וראו בנדון סיוע 7א לאדיר, בסע׳ 878, 879 להלן).

כל הנסיבות הקשורות בענין זה פורטו ע״י הח״מ בבקשה שהוגשה על ידו בתחילת חודש יוני 2022, וכותרתה היתה: ״בקשה להגשת מוצגי הגנה נוספים״, ואולם כאן ניתן לציין כי במהלך חקירתו הראשית סיפר אדיר את אחד מדבריו החשובים והמפלילים לגבי א.ק.

בחקירתו הנגדית ע״י הפרקליטות, ביום 3.4.22, בע׳ 4124, שאלה אותו הפרקליטות על מקרה שבו נחקר תחת אזהרה ביום 3.10.08, פחות משנתיים אחרי רצח המנוחה, בחשד לפגיעה ב-א.ק. אדיר מסר בתשובתו הספציפית לשאלה זו פרטים ספציפיים חשובים, הקוהרנטים לחלק משמעותי בהפללתו את א.ק, ואז הפרקליטות מיהרה להגיש כמוצג מטעמה את הודעתו מאותו היום (ת/477).

הח״מ כמובן הופתע לדעת כי הודעתו של אדיר מתאריך ״קדום״ זה נמצאת בידי הפרקליטות (משום שהיא מעולם לא טרחה להעבירה אליו, חרף היותה חומר חקירה מובהק וחשוב!), והבין כי ככל הנראה גם הודעתה של א.ק מאותו יום נמצאת בידיה. לכן ביקש מיד לקבל גם את הודעת א.ק, ונענה: ״אין בעיה״.

לאחר מספר ימים הח״מ קיבל את הודעתה של א.ק מהפרקליטות, ואז התברר לו, כאמור, כי (גם) היא מחזקת את הראיות כנגד א.ק.

<u>הח״מ ביקש אפוא ביום 29.5.22 מהפרקליטות להסכים להגיש את הודעת א.ק כמוצג הגנה, אולם נענה בשלילה</u>.

ועל כך נאמר: ״ההסתרת באופן בלתי חוקי בעליל, ועוד במהלך חקירתה הנגדית של א.ק (מהח״מ וכן מבהמ״ש הנכבד), וגם התנגדת?״

הח״מ נאלץ, אפוא, כאמור, לבקש את עזרת בהמ״ש הנכבד בנדון, ורק אז הסכימה הפרקליטות להגשת הודעתה של א.ק.

לא למותר לציין כי בעקבות התנהלות בלתי חוקית זו של הפרקליטות נמנע מהח"מ לחקור את א.ק גם לגבי הודעתה מיום 3.10.08, בין היתר לגבי דבריה ה"מיוחדים" שם, שמעולם לא אמרה בשום מקום אחר, והמסייעים אף הם לגרסת אדיר כנגדה.

<u>לגבי נסיונה להסתיר גם את טיעוניה בכתב בערעור שנדון בבהמ"ש העליון, את טיעוני הח"מ בבקשה למשפט חוזר, ובעיקר את **נימוקי תגובתה לבקשה**</u>.

715. כידוע, הח"מ, טען כי ישנם מספר טיעונים של הפרקליטות, בהליכים שקדמו להחלטה על קיום משפט חוזר, אשר פועלים לטובת ההגנה, והפרקליטות נסוגה מהם במהלך המשפט החוזר. כמו כן, הוסיף כי בתגובתה לבקשה למשפט חוזר, היא התעלמה לחלוטין מהטיעון החשוב של ההגנה ולפיו דלת התא נפתחה לרווחה כבר כשתים עד חמש דקות לאחר גילוי גופת המנוחה, וכי גם מסיבה חדה כתער זו, לא היתה בכלל היתכנות לקיומו של "מחלץ אלמוני".

716. הח"מ ביקש אפוא להגיש את כתבי הטענות, ובתחילה הפרקליטות הסכימה לכך, ובישיבת יום 7.6.22 שינתה דעתה ואמרה שתחשוב, וראו בנדון ע' 5255-5258 לפרוט', וספציפית בע' 5257 (1-3) את דברי **בהמ"ש הנכבש** לפרקליטות: "אני לא יודע, זה מסמך שהוגש לבית המשפט העליון, **<u>אני לא מעלה על דעתי שמה שיש בעליון לא יכול להיות כחלק מהמוצגים שבפנינו. זה נראה אבסורד. מה אתם מסתירים</u>**?"

717. ביום 8.6.22, בע' 5299, הודיעה הפרקליטות כי היא מתנגדת להגשת כל "מסמכי העליון", והח"מ נאלץ להגיש בקשה בכתב נדון. הפרקליטות חזרה על התנגדותה, כביכול מהסיבה שההטיעונים כוללים הרבה עדויות שמיעה...

718. בחודש יוני 2022 החליט בהמ"ש הנכבד כי הבקשה לקיום משפט חוזר וכן תגובתה של הפרקליטות אליה, יוגשו כמוצגי הגנה (ראו נ/180, נ/181), ולגבי עיקרי הטיעון, הצדדים יוכלו לטעון מבלי שהם יוגשו כמוצג.

719. לסיכום, נוכח **התנהלותה של הפרקליטות במשפט החוזר, שהיתה מניפולטיבית, תכסיסנית וחותרת כנגד האמת, שנועדה לשמור על אינטרס הגאווה, היוהרה והאגו שלה, ולא על "אינטרס הציבור"; ונוכח הפרתה ברגל גסה את חובותיה כלפי הציבור וכלפי בהמ"ש הנכבד, אז אין לה מלכתחילה בכלל זכות לדקדק בגרסת הנאשם ובהתנהלותו בחקירה ובמשפט החוזר, והיא מנועה מן הצדק לעשות כן**!

גרסת הנאשם

720. חשוב לזכור, כאמור בהקדמה לסיכומים, כי בהחלטת בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר, הוא קבע בסע' 188 כי עפ"י העקבות הזרות וכתם הדם שכיסה על העקבה שעל האסלה, וכן עפ"י ממצאי סוגיית התאמת הדנ"א המיטו' בשערה שנמצאה על גופת המנוחה לדנ"א המיטו' של אדיר, "**<u>בגדר השלכותיהם של נושאים אלה יוכל בהמ"ש המחוזי לבדוק מחדש גם את התוודותו והודאותיו של הנאשם, והתיישבותן עם מה שעולה מהחומר החדש, לרבות הפרטים המוכמנים והחיזוקים שנזכרו בדעת הרוב בפסק הדין בערעור</u>**".

לכן הואיל וכבר הוכח בודאות בפרקים השלישי עד השביעי כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח האמיתי של המנוחה, וכי לא היה זה הנאשם, צריך כבר לזכותו זיכוי מוחלט!

הח"מ פירט את כל הדברים העיקריים בגרסת הנאשם, הן בפרקים שפורטו לעיל, הן בפרקים 30-34 להלן והן בנספח 1, וידגיש כי דווקא בשל ה"פרופורציות" ואמת המידה שקבע בהמ"ש העליון, חפות הנאשם מזדקרת שבעתיים ממוצא פיו.

<u>פרק שלושים: דברי הנאשם למדובבים עד ה"התוודות" לארתור</u>

721. חשוב לציין כי דברי הנאשם למדובבים בתא המעצר שזורים עד כה בפרקים ה- 10 (העובדה כי היה בטוח כי המנוחה נאנסה), ה – 12 (הדגמותיו בתא לארתור), ה- 22 (ייעוצו "המשפטי" של ארתור לנאשם, התנתקות הנאשם מעורך דינו, האם מזייפים ראיות?, עיסקת טיעון), ה- 23 (ה"פרטים המוכמנים", כמו למשל "טיפות הדם" בשירותי הבנים, ש"נולדו" רק בגלל הטעיית החוקרים לגבי מציאת דם המנוחה על כליו), ו – 26 (אבלו והתייסרותו בגין העובדה שזרק את מכנסיו, ורצונו לחפשם).

להלן יביא הח"מ בקיצור רק את דבריו החשובים למדובבים, שטרם נסקרו, וגם יפנה לדברים נוספים שאמר למדובבים, וסוקרו בנספחים 2,1 לסיכומים (השתלשלות האירועים עד להודאת הנאשם + מענה לטענות הפרקליטות בסיכומיה).

<u>לגבי העובדה כי הנאשם מעולם לא היה בשירותי הבנות</u>

722. ראו העובדה החשובה מאד והיא כי גם בשיא התמוטטותו הנפשית של הנאשם, ביום 18.12.06 אחה"צ, כשאישיותו החלשה הביאה אותו להרהר ולתהות שמא הוא רצח את המנוחה ואיננו זוכר זאת, וגם אחרי שארתור ניסה ברוב נוכלותו להכניס לו לראש כי אולי הוא לא זוכר שנכנס לשירותי הבנות, <u>הנאשם השיב לו שהוא דווקא זוכר בודאות כי מעולם לא היה בשירותי הבנות</u>(!), וראו במונה מסך **17:10:30**.

לגבי אי ידיעת הנאשם את פרטי הרצח

723. וראו בהקשר זה דבריו, כאמור, של הנאשם לארתור ביום ביום 15.12.06 במונה מסך **23:02:50** - "**(בקול רגיל)** רוצח יודע כמה פעמים הוא היכה אותה, איך היכה אותה (וכאן עובר ל**לחישה**): **אני לא יודע איך רצחו אותה, (וכאן חוזר לקול רגיל): אם להגיד רצחתי, הם יגידו תספר איך רצחת אותה. תדגים, ואני לא יודע.. אין לי שמץ של מושג**" + "**הם יגידו למטרת איזה זין אתה לוקח מה שלא עשית, זה לא היה ככה. אתה מבין. אני לא יודע מה לעשות בתיק הזה. אני לא יודע איך רצחו אותה**". ארתור: תתחיל לבנות לעצמך...תתעניין. מה? איך?..." (וראו החידה, הפותחת את הסיכומים, בע' 2).

724. וראו גם ביום 18.12.06, בסמוך לפני התמוטטותו הנפשית, במונה מסך **16:15:12**: **[בקול רגיל]** "יגידו לי: 'איך רצחת?', [וכאן **שוב ממש לוחש** את אותו משפט שלחש שלושה ימים קודם לכן] **אני לא יודע איך רצחו אותה**" [זאת בדיוק כפי שאכן ביקש מהחוקרים, שיספרו לו איך נרצחה המנוחה, וראו בע' 164, 166, 167 לעיל].
וראו עדות הנאשם בע' 2930, 2931 כי הוא איננו יודע למה לחש את הדברים...

725. וראו עדות הנאשם למשל בע' 2843 (32, 33), 2845 (32, 33), 2869 (17-19) כי הוא לא ידע איך המנוחה נרצחה, ולכן היה בבעיה כי לא ידע איזה תשובות לענות כדי "לזכות" בהודאה "בלב נקי".

לגבי "האפקט"

726. אין מחלוקת כי הנאשם ידע מה זה אפקט עוד לפני שנעצר, וכי הוא דיבר בנדון כבר עם יבגני, ביום מעצרו (אפקט: כשפלוני מבצי פעולה, אלימה בדרך כלל, בשל "שגעון שתפס", ובסמוך לאחר ביצועה אינו זוכר את פרטיה).

727. למרות שהנאשם ידע מה זה אפקט, הוא כלל לא חשב להשתמש בו כמניפולציה אל מול החוקרים, שהרי לא דמיין כי יצטרך להודות בתיק. ואולם ארתור עשה לו "שטיפת מוח" כי: הוא "סגור" בתיק, בטוח הולך למאסר עולם, מסיבה זו צריך לצמצם את הנזק לשם עשיית עסקה, לטעון כי הרג את המנוחה בהתקף "שגעון" ואפקט, ולכן הוא איננו זוכר את פרטי הרצח, וכך תפתר ה"בעיה" שהוא איננו יודע את פרטי הרצח. החוקרים יגידו לו פרטים מהרצח והוא יבנה לעצמו את הסיפור הנכון באמצעות שאלות: מה? **איך?** (היא נרצחה), וראו פירוט קטעי הסרטים הרלוונטים בנדון בסע' 369 לעיל.

728. וראו ביום 15.12.06, במונה מסך **19:30:21**. ארתור: אתה אומר להם: 'תורידו את זה ואת זה...היה רצח, הייתי באפקט...אתה יכול להגיע איתם להסכם מיד...הוציאו אותי

מכליי, הייתי על אפקט של עצבים, לא ראיתי שום דבר בעיניים, שמעתי שמקללים את אמא שלי, וגם רוסי מסריח, אני כבר לא ראיתי ממטר...

וכן במונה מסך **23:32:35**. ארתור אומר לו שהוא יכול לשתוק אבל אז יורשע ברצח ובאונס, או לספר: "לא אנסתי אף אחת, הייתי באפקט, לא היה אף אונס, הרצח/הריגה היה במצב אפקט, הציקו לי שם, גזענים, אנטישמים, נגד רוסים, אמא זונה, "עף הגג" [שגעון] ובשלוש, ארבע דקות האלה אתה לא חושב על כלום....

וראו גם במונה מסך **23:59:14**. ארתור אומר לנאשם שיביא לו את עוה"ד שלו ה"גדול" והוא יגיד כי הנאשם היה ב"מסך שחור"...

729. וראו גם ביום 18.12.06, בסמוך לפני שהנאשם מתמוטט. במונה מסך **14:45:30** הנאשם אומר: הרשעה בטוחה, מצב גרוע, ובמונה מסך **14:45:30**: אני יודע שאקבל מאסר עולם, ובמונה מסך **16:13:52** ארתור אומר לו: אולי זה התרחש אצלך על רקע עצבים של אפקט, עד כדי כך שהזכרון שלך קרס בדקה, שלוש דקות, וזה קרה על רקע התפרצות עצבים. הנאשם: יתכן, כי כולם אומרים לי שרצחתי ואני רצחתי, ויתכן שרצחתי ואני לא זוכר את זה, ובמונה מסך **16:33**: מחר אספר להם הכל, שהציקו לי וניתקו לי את הכבל (בוכה), ביקשו סיגריות...

730. וראו "התהפכות, ארתור באותו הלילה (18.12), אחרי שהנאשם פונה אחה"צ לביה"ח ונפגש עם הפסיכיאטר, ואח"כ נחקר בשנית (בערב), ושב לתא בערך ב- 22:00.

ארתור מתחיל לתקוף את הנאשם מילולית (23:08:50, 23:10:01, 23:10:59) ואף לאיים עליו (**23:11:37**) וראו בנדון בסע' 731-734 להלן), ובמונה מסך 23:15:40, כשהנאשם אומר לו ש"יילך עד הסוף" (עם האמת שלו, שלא רצח) אז ארתור אומר: "ולמטרת איזה זין, זימרת לי ..לא מזמן....הנאשם: "מה? שאם במצב אפקט?" ארתור (23:16:03): "סיפרת לי דבר זין שכזה.."

פתאום האפקט הפך ל"זין"....

ובמונה 23:22:23 הנאשם אומר/לוחש: "זין, כמה היא נמאסה עלי [המתרגם: יתכן ומדובר בחיים עצמם ולא בילדה] ארתור: "הילדה?" הנאשם: "כולם. זאת היתה הטיפה האחרונה. נתלש/עף הגג.." [המילים שארתור לימדו] וארתור משיב, כשהוא מגחך בצחוק: "חחחח, שוב פעם אתה מתחיל לשחק לי בשכל?"

במונה מסך **23:26:51** ארתור מתיישב על מיטת הנאשם בסמוך לו(!) ואומר לו במונה מסך 23:27:08: "אני אשב לידך ואני אלמד אותך להגיד...ו**במונה 23:27:23 ארתור מתחיל ראשון ללחוש**, וכעבור שניה ממשיך ללחוש: "הלואי ותצא לרחוב, אם יצליח לך כל זה..כמה טוב – יצאת מכליך, אבל אם לא יצליח אצלך כל המשחק הזה [פתאום האפקט זה משחק, ופתאום יתכן ש"זה לא יילך", אחרי שאמר לנאשם שאם ישתמש באפקט, "אתה יכול להגיע איתם להסכם מיד"] אז אתה עושה את זה...הנאשם: "סירוב להודות". ארתור: "אין דיבור, סירוב להודות, אז לך עד הסוף.."

ארתור, אשר בשת"פ עם סשה ויורם, החליט לחלץ גרסה כלשהי מהנאשם, למרות שהוא יודע היטב שהנאשם לא יודע שום פרט מהרצח!], מפנה סופית את עורפו לאפקט, ואומר: "לא קיים בן אדם...אשר מבצע רצח ולא זוכר כלום...לא לקחת שום סמים...רעל..אז שום אפקט, אפילו שהיית ביציאה מהכלים עצבית [צ"ל עצבנית]...לא היה עוזר..כל זה דברי זין, היית זוכר את זה, מה שלא היית עושה, אז כבר הבנתי...אתה יודע מה הבנתי? שהתחלת לשחק איתי...הנאשם: "חוסר אמון. אני מבין נפלא" (39:33:23) [וראו במונה מסך **00:05:26** הנאשם אומר לארתור, בעיצומה של ה"התוודות: "זה שהייתי באפקט לא יעבור", מה שמצטלב היטב עם העובדה כי למחרת, **19.12.06, הנאשם כבר זנח את טענת האפקט ו"הלך בכל הכח" על הודאה ב"לב נקי", בהתאם להטעיית סשה(!), וכשלא ידע שום דבר מפרטי הרצח, אמר שאיננו יודע (או בשיחזור, שאינו זוכר), וזאת רק מסיבה אחת: כדי לא לשקר, ולא לאבד את ההודאה "בלב נקי"**]

לגבי סחיטת ארתור באיומים ובמניפולציות את הנאשם למסור את ה"התוודות"

731. **חשוב להדגיש**: ארתור סחט באיומים את הנאשם והלחיצו, כפי שיפורט להלן, ויש קשר ישיר **בין** האיומים עליו במילים [עד מונה 51:18:23: "כאילו אתה בפני חוקר פלילי", ובמעשים [כמו הדלקת האור אחרי שהנאשם כיבה אותו, והתקרבות תקיפה אל הנאשם במיטתו (**23:20:57**) וכן ההתישבות לצדו של הנאשם במיטת הנאשם, במונה מסך **23:26:51**] **לבין** מסירת ה"התוודות" ע"י הנאשם, החל ממונה מסך **23:40:13.**

ואולם, **גם אם נחמיר עם הנאשם**, רק בגלל שהוא לא התחנן בגלוי "בזמן אמת" על חייו בפני ארתור, וגם משום ש- 15(!) שנה עד למשפט החוזר, לא אמר בראיונותיו בתקשורת או לאדם כלשהו (שהוא יכול להביאו לעדות) כי נסחט למסור את ה"התוודות"; ובשל החמרה זו נקבע כי הוא לא נסחט למסור את ה"התוודות", **אין כל רבותא בכך לגבי העובדה שהנאשם חף מפשע**!

זאת משום שבמבחן התוצאה, שהוא הקובע כמובן, הנאשם סיפר ב"התוודות" מלוא החופן פרטים מופרכים, שהיו למעשה גם פרטים מוכמנים שליליים(!) וכמו"כ לא ידע לספר במהלכה את עשר עובדות המפתח מהרצח, אז ממה נפשך?

וראו כמובן בנדון את פרקים 17, 18 לעיל.

מסיבה זו גם שאלת הלחישות כלל לא מעניינת וכלל לא רלוונטית, וזאת למרות שהנאשם לחש שלוש(!) פעמים במהלך ה"התוודות" דברים לגבי חפותו המלאה, וראו בנדון בסע' 738 להלן.

732. וראו הסחיטה מצד ארתור: במונה מסך 23:06:26 ארתור אומר לנאשם: "היה לך מזל...כשדיברת לפני שיצאת לפסיכיאטר, היה לך מזל שדיברת איתי ולא עם מישהו אחר...הוא הרי היה יכול לטפטף [להלשין] וב- 23:08:50: "מרגיז אותי זה שאתה תופס אותי בתור מטומטם. אל תגיד לי כלום". הנאשם: "תקשיב. אני מבין אותך. אנסה

להסביר". ארתור (23:10:01): "פשוט לא אוהב כאשר אותי מסביב ככה לאף...מסובבים". הנאשם: "אני מוכן להוכיח לך את זה". ארתור: "אל תגיד לי. תקשיב לפה". הנאשם: "אני רוצה להוכיח". ארתור: "...אני לא רוצה לשמוע כלום". 23:10:59: "...פשוט מעצבן אותי שאתה מחזיק אותי בתור מטומטם", וב- **23:11:37**: "אם תוכל, אתה לא טפש, אבל תראה, **אתה יכול לקבל כוויות** (פעם ראשונה), **לקבל כוויות מאנשים שאתה לא סומך עליהם**" (פעם שניה). הנאשם: "אני הבנתי אותך". ארתור: "רק מזה **אתה יכול לקבל כוויות** (פעם שלישית, וברור כי מדובר באיום קשה ומפורש). מדוע, **אנשים ההם...שמאחלים לך טוב, ואתה לא סומך [המסר הוא פשוט: הנאשם כפוי טובה בזה שמסרב להודות פני ארתור, ובסירוב זה פוגע בארתור, שכל הזמן דאג לו וייעץ לו, ושמר עליו]**, זה יכול רק.." הנאשם (מבין מצוין): "**להזיק לי**". ארתור (23:14:13): "אני אומר לך, אני לא מטומטם"... ב- 23:15:22: "**אולי אתה חיסלת, ואתה לא יודע? או מה ואיך?, ואתה בהתחלה: 'אני מוכן לקחת על עצמי את הרצח אבל לא אנסתי'" [ארתור המניפולטור "מתהפך" לא רק בענין האפקט אלא בפרט מאד מהותי, והוא חפות הנאשם.** אם עד אותו יום הוא שיתף פעולה עם טענת הנאשם כי הוא חף מפשע, ויעץ לו "רק" מבחינה פרקטית להודות במסגרת עסקה, הרי שבאותו יום אחה"צ הוא כבר אמר לו כי יתכן ו"אולי זה התרחש אצלך על רקע עצבים של אפקט", הרי שכעת הוא **כבר שידר לנאשם כי יתכן והוא רצח את המנוחה(!), וגם כפוי טובה,** ובנוסף "סובב" אל הנאשם את הסכמתו להודות ברצח ולא באונס, כאילו שהסכמה זו לא באה בעקבות לחצים אדירים של ארתור עצמו לעשות עסקה, בנימוק כי הנאשם יילך בטוח למאסר עולם.

ב- 23:16:04 ארתור ממשיך: "אתה יודע מה חשבתי? שאתה מאמין לי, סומך", ובהמשך: "מלכתחילה נתתי לך להבין ...יכולים להוציא אותך מהכלים...גם אני יכול לעשות כזה דבר אם יוציאו אותי מהכלים...**אמרת לי...אולי באמת שזה אני עשיתי ואני לא זוכר, כמו שהיה לי עם אחי...ואני חשבתי, כל הכבוד, לא משקר"** [במילים אחרות, ארתור העמיד בפני הנאשם עובדה של משחק השח מט: "נגעת, נשאת! אמרת כי יתכן שרצחת ואינך זוכר? בשבילי זה אומר שרצחת ואתה כן זוכר, וכעת תתכבד ותודה בפני עם זכרון, כי אני לא שוטר, אחרת אתה פוגע בי ותקבל כוויה] "במצב כזה אני מאמין שהיה [צ"ל "היית"] יכול לעשות את זה, אבל בשכל בריא לא היית עושה דבר כזה אף פעם (23:17:50), **ואני האמנתי לך**, וכאן...באת ככה עכשיו..והתחלת לדבר איתי כאילו אני חוקר פלילי" (23:18:01). הנאשם: "תסלח אם אתה חשבת".

וב- 23:18:17: ארתור: "עכשיו אתה, הופ, **התהפכת**, כאילו בלאט איזה שוטר פלילי מולך" [**מניפולטור ונוכל בדיוק כמו א.ק!** התעוזה לרמות ב"מניפולציית מראה", כפי ש-א.ק, כידוע, הכחישה בעת מעצרה הראשון כי היא משתוקקת לחתוך ולבתר

איברים של אנשים, וכן לרחוץ בבריכה של מעיים ודם, ואמרה שזה דווקא חלומו של אדיר, והוא זה שזקוק לאישפוז; ורק אחרי שנתפסה בכפה לאחר שניסתה לשחוט את שוקרון בצוארו, ואף ניסתה לנשוך את השוטר "כדי לאכול חתיכת בשר", כדבריה, הודתה כי אלה אכן חלומותיה ומאווייה, ואמרה לחוקרת שהיא רוצה לחתוך גם אותה!] וארתור ממשיך: "אתה עם בן אדם, אוכל, גר, הכל...מסמיך אותו בכל מיני דברים, בלאט. עולם מזדיין, דברים שלא לכל אחד אפשר להסמיך" [לבובת המאה, בערך כמו זו שהח"מ הביא לביקור בזירה] הנאשם: "אני...א...אנסה להוכיח שאתה טועה בי".

ארתור: "..הענין הוא לא הטעות. פשוט איך שבאת...והתחלת לעשות את עצמך: 'הנה, אמרו לי כך ועכשיו אני הולך עד הסוף', כאילו אתה בפני חוקר פלילי, בלאט".

(05:19:23) הנאשם: "אני יכול להסביר לך". ארתור: "לא צריך להסביר לי כלום. הבנתי כבר הכל נפלא".

במונה מסך 57:20:23 ארתור מדליק את האור, ניגש לכיוון הנאשם שבמיטתו, ואומר לו בתקיפות: "אתה יכול כמו גבר לענות לי לשאלה כזאת...אבל רק בינינו תאמר את זה (19:21:23), אם יש לך לפחות טיפונת של אמון, אבל את האמת". הנאשם: "אין, בלי להפגע, ארתור, כמו לאח הגדול". ארתור: "מה?" הנאשם: "אין". ארתור: "מה אין?" הנאשם: "אני תמיד מפחד מכולם". ארתור: "מפחד? אמון יש? אין?" הנאשם: "יש טיפונת אמון. טיפונת, אבל יש קו אשר לא אני ולא אתה אף פעם לא חוצים, לא אומרים הכל". ארתור: "נכון, לא אומרים הכל...אתה חושב שאני טפש?" הנאשם: "אתה לא טיפש. אתה חכם מאד". ארתור: "אל תרפא אותי...מה, אתה רוצה להיות פסיכולוג שלי?" הנאשם: "לא".

כעבור כחצי דקה הנאשם, במונה 23:22:23, אמר הנאשם כי: "זין, כמה היא נמאסה עלי..", וראו בנדון בסע' 730 לעיל וכן סע' 735 להלן, במונה 23:26:51 ארתור התיישב לידו על מיטתו, ובמונה 23:40 הוא החל ב"התוודות".

733. בנוסף להערות והתובנות של הח"מ, ששולבו בין הדברים שהחליפו ארתור והנאשם, יודגש כי **<u>האיום של ארתור כי הנאשם "יקבל כוויות" מאנשים</u>**, היה איום מפחיד ביותר משום שהנאשם העיד כי שמע מארתור שהוא ירה באנשים וכי יש לו חברים עבריינים מסוכנים, וראו בנדון עדותו של הנאשם בע' 2871, 2872, 2878-2881, 3013: "אפשר לראות בדיסקים איך חזרתי עצבני, ואמרתי: 'אני הולך עם האמת שלי עד הסוף', ואפשר לראות איך ארתור מתחיל לסחוט אותי...ולהלחיץ אותי, לאיים עלי...'אתה שכחת שאתה פה לפני שעתיים הודית ברצח'. באיזה רצח הודייתי?...בן אדם בכח רוצה לקבל ממני הודאה שקרית. שקר הזה אמרתי, חזרתי בול במילים, מה שהוא לימד אותי, והבנתי שככה זה יכול לעבוד", ובע' 3021: "אמרתי אני [אמציא] את הסיפור כי הוא סיפר קודם שהוא ירה באנשים, והוא מפחיד עם דברים, ואמר שאני יכול לקבל על על זה

שמשקר לו, ופחדתי...[והמצאתי] את הסיפור, שהוא ירגיש שכאילו אני מספר לו סוד.....כאילו הוא סיפר לי סוד ואני מספר לו סוד...", ובע' 3149, 3150: אני באמת פחדתי שחברים שלו יפגעו בי.

בע' 3152 עימתה אותו הפרקליטות עם העובדה שהוא לא סיפר את הדברים מעולם, לא לחוקרים ולא בהליך הראשון וגם לא בראיונות העניק לתקשורת, ותמליליהם הוגשו לבהמ"ש הנכבד. **בהמ"ש הנכבד** אף שאל אותו בעצמו בנדון בע' 3153, 3154, ולנאשם לא היה הסבר, והוא גם לא יכול היה להצביע על מישהו שהוא סיפר לו את שחווה. **בהמ"ש הנכבד** העיר כי: "הדברים מהדהדים", אבל לעניות דעתו של הח"מ הם לא צריכים כ"כ להדהד, וזאת מהסיבות שכבר הוזכרו לעיל: משום שהסרט והתמליל מדברים בעד עצמם, ולא יתכן שדברי האיום "חלפו לנאשם ליד האוזן", וכן משום שהראיות מלמדות שה"התוודות" בכל מקרה היתה בליל של הבלים! (אא"כ המנוחה היתה בלונדינית, אהבה לעשן סיגריות, אהבה גם לקלל, הוא ניחן באצבעות טפלון נדירות שאינן מותירות את טביעותיהן גם בלחץ של 500 טון, ועוד), וראו עדותו גם בע' 3157, 3158, 3501-3503. הגם שהנאשם לא הפגין סממני פחד ברורים מארתור, חילופי הדברים ביניהם גילו כי **<u>הנאשם הבין מצוין שהוא עלול להנזק מה"כוויות</u>**", וראו שם! אין ספק שהוא נלחץ מהאיום! הרי הנאשם היה (ועודנו) ללא עבר פלילי, ואין מחלוקת כי הוא ראה בארתור עבריין כבד, מנטור, ויועמ"ש לכל דבר! מסיבה זו, כפי שהעיד בבהמ"ש, הוא רצה לרצותו ו"להתוודות" בפניו "התוודות" גומלין, בתגובה ל"התוודות" ארתור בפניו קודם לכן, כי "אכן ירה" באנשים, כפי שיוחס לו ב"כתה"א" שהוגש נגדו כביכול.

734. השאלה היא, אפוא, מדוע לא סיפר על כך בראיונות בתקשורת? ומדוע, כפי שהעיד, היה זה הח"מ שתיחקר אותו בגין אותם איומים וסחיטה על פניהם?

לנאשם הפתרונים. יתכן שכל השנים התבייש לספר את שעבר או הדחיק את מה שעבר. הח"מ לא מתיימר להיות פסיכולוג. הוא יכול רק להפנות לנתוני הזירה, המדברים בעד עצמם.

<u>לגבי ההקדמה של הנאשם ל"התוודות"</u>

735. ב- 18.12, במונה מסך **23:22:23**, 18 דקות לפני תחילת ה"התוודות", ואחרי האיומים של ארתור, <u>הנאשם</u> אומר משפט קצר, שבדיעבד נשמע כמו הכנה ל"התוודות": "זין כמה היא **<u>נמאסה</u>** עלי. (ייתכן, הכוונה ל-"זה", או "הם" כגון "החיים". לאו דווקא "ילדה"). <u>ארתור</u>: מי? מי זין כמה נמאסה? הילדה? <u>הנאשם</u>: "כולם. <u>זאת הייתה **הטיפה** האחרונה</u>. האחרונה. ואותי ... (מצביע על הראש כאילו בשגעון) **<u>נתלש הרף/הגג</u>** (כלומר "ירדתי מהפסים", מצביע על הראש)"

שיחזור לאחור של שיחות ארתור והנאשם מלמד כי **דברים אלה של הנאשם היו חזרה על דברים שהוא וארתור החליפו שלושה ימים קודם לכן, כשארתור לימד אותו ביום 15.12.06 בלילה מה קורה בהתקפת אפקט/שגעון כתוצאה מכך שהילדה/המנוחה שיגעה אותו,** וראו שם במונה מסד **23:23:06** – **23:23:34**.

ארתור מדגים לנאשם חיתוך של המנוחה. הוא הולך לפתח עמדת השירותים בתא, "דוקר" אותה "בערבובייה" של שתי ידיו, וחוזר לעמוד ליד מיטתו.

<u>החשוב הוא בדבריו שניה לפני ההדגמה</u>: <u>ארתור</u>: "מצב אפקט, מצב אפקט, זה כאשר כאשר העיניים שלך והמוח שלך הכל, אתה רואה הכל שחור. אתה רואה הכל שחור. הנה, הכעיסו אותך. הנה, אתה ניגש ככה, בלאט, הכעיסו אותך. זה לא יום אחד יכול להיות שהכעיסו אותך. זה יכול להיות כל יום זיינו לך את המוח. פעם אלה, פעם אחרים, פעם זה, וכאשר הקופיפה הזאת, בלאט, הזאת...<u>הנאשם</u>: <u>וזאת הייתה **הטיפה** האחרונה</u>?

<u>ארתור</u>: "על הזין כמה ש**<u>נמאסה</u>**. אז מה אתה עושה, בלאט? מה זה אומר הייתה (עברית) מסכה שחורה? <u>הנאשם</u>: "**הרף (<u>הגג</u>)** וזהו.. <u>ארתור</u>: "הרף (הגג) מה זה הדבר הזה, בלאט? זה, בלאט, זהו, גנגסטר. זהו, אתה לא חושב עשר פעמים, אתה לוקח, על הזין ...(ארתור מבצע שניים - שניים וחצי צעדים לכיוון השירותים) בום, בום, בלאט. זהו, על הזין, הלכת. בום, בום והלכת. זהו. (ארתור חזר למיטה) זה **<u>שתי דקות</u>**. הבנת? זה רף (גג), נתלש הרף (הגג). (הערה: ביטוי "עף הגג"/השתגע) זה מצב האפקט. זהו מצב האפקט, אתה מבין?"

עינינו הרואות, אפוא, כי הנאשם, שרצה לרצות את ארתור, חזר על אותם מילים שהוא אמר לארתור ש<u>ארתור אמר לו</u> [שהילדה הקופיפה **נמאסה**], לפני ובמהלך הדגמת השגעון, שהנאשם תפס כביכול בגלל המנוחה, עפ"י הדרכת ארתור.

מכאן כבר ברור כי גם כל ה"התוודות" שבאה אח"כ היתה בליל קשקושים כדי לספק ולהרגיע את ארתור! [וראו העובדה כי גם במהלך ה"התוודות", במונה מסד **23:43:03** הנאשם "החזיר" לארתור מילים נוספות שארתור אמר לו בשיחה הקודמת: "הדם הולך, חוגג. **<u>שתיים, שלוש דקות</u>** מקסימום".

<u>פרק שלושים ואחד: התנהגות הנאשם ודבריו לארתור במהלך ה"התוודות" ב- 18.12.06</u>

736. ראו, כאמור, את תוכן הסעיף הקודם, וכן את עשר נקודות המפתח שהנאשם לא אמר ב"התוודות", ובלעדיהן היא היתה למעשה "קשקשת סתמית", בפרק שבעה עשר לעיל.

737. וראו, כאמור, לגבי כל הפרטים המופרכים שהנאשם אמר ב"התוודות", בפרק שמונה עשר לעיל.

וראה "קשקושי" ושטויות הנאשם ב"התוודות" בסע' 739א להלן.

738. <u>לגבי הלחישות</u> במהלך ה"התוודות", הועלו שתי טענות ע"י הפרקליטות:

<u>הטענה הראשונה</u>: כי הנאשם לחש ראשון לארתור. בהמ"ש הנכבד מוזמן לשמוע 15 שניות לאחר שארתור אומר לנאשם: "אני אשב לידך", כיצד <u>ארתור מתחיל ללחוש לו ראשון</u>, במונה מסך **23:27:23**.

<u>הטענה השניה</u>: כי את פרטי הרצח שהנאשם כביכול ביצע, הוא היה לוחש, ואילו את דברי חפותו הוא היה אומר בקול רם.

ייאמר מיד כי אכן היו מספר פעמים כאלה, ואולם היו פעמים הפוכות לחלוטין(!), שבהן **<u>הנאשם לחש דווקא את דברי חפותו</u>**, וראו הדוגמאות הבאות: במונה מסך **23:59:01**: "לא רוצים לעזור לי על מנת להוכיח את החפות", וכן במונה מסך **00:07:13**: "אני יודע שאני לא אשם", וכן במונה מסך **00:14:01**: "אני יודע שלא רצחתי".

בנוסף, הנאשם פתאום הנמיך את קולו ולחש, כאמור, גם ביום 15.12.06 (שלושה ימים לפני ה"התוודות"), במונה מסך **23:02:51**: "אני לא יודע איך רצחו אותה".

וראו עדות <u>הנאשם</u> בע' 2930, 2931 כי הוא איננו יודע למה לחש גם את דברי החפות שלו על עצמו..., ובע' 3216: לא ידעתי שיש האזנה אבל ארתור אמר שיתכן שמאזינים לנו ומקליטים, "ואם אני משקר, ואם יש האזנה, לא רציתי שישמעו את השקר שלי", ובע' 3218: "אני דיברתי גם אפילו שאני חף מפשע, דיברתי בקול נמוך".

739. <u>לגבי ההדגמות, שהנאשם ביצע בדיוק באמצע ה"התוודות</u>", בערך בחצות. ראו בנדון בפירוט בפרק השנים עשר, לגבי ההדגמות הראשונה והשניה. גם הן חשפו את העובדה כי הוא מעולם לא היה בשירותי הבנות, וראו שם.

739א. וראו <u>מלוא החופן השטויות שהנאשם דיבר ב"התוודות</u>".

א. הוא סיפר לארתור שאחרי הרצח שטף את ידיו בסבון נוזלי....(ושכח לספר שגם חפף את הראש בכיור עם שמפו נגד קשקשים). וראו עדותו בנדון בע' 2882.

ב. הוא סיפר לארתור שהדם על הסכין כבר נקרש....שיא השיאים של מהירות קרישת דם...כמו"כ, אם נקרש אז כיצד טיפטף דם בשירותי הבנים, וכיצד אם נקרש בסכין לא נקרש על ידי הנאשם וטיפטף בהמשך? (ע' 2882)

ג. הוא סיפר לארתור שהטעות הגדולה שלו היתה שלא ניקה את טיפות הדם בשירותי הבנים...וראו תהיית בהמ״ש הנכבד בנדון בע׳ 3212.

ד. הוא סיפר לארתור כי כלל לא הסתכל על המנוחה. הכיצד? הרי קשה לרצוח תוך כדי המשחק של ״פרה עיוורת״ (ע׳ 3261).

פרק שלושים ושניים: גרסת הנאשם בחקירותיו

740. חשוב לציין כי דברי הנאשם השגויים במסגרת הודאת השווא שלו בפני החוקרים, וכן במסגרת "התוודותו" בפני ארתור, וכן הדגמותיו השגויות בפניהם, שזורים לכל אורך הסיכומים, וזאת בפרקים 9-15, 17-20, 23, 26 לעיל.

כמו כן, בפרק הששה עשר מובאים דבריו, התומכים בהוכחת האליבי הנסיבתי שלו.

741. חשוב לתת את הדעת גם לשתי עובדות מרכזיות: הראשונה, כי ככלל, הנאשם דיבר אמת בכל חקירותיו, וזאת עד שהודה ביום 19.12.06 הודאת שווא שקרית ברצח המנוחה! (והיש דוגמה יותר טובה מתחושת חפותו, מהעובדה שסיפר ביזמתו כי זרק את מכנסי העבודה שלו?) השניה, כי כל שקריו היו לרעתו ולא לטובתו(!) ו/או במסגרת נסיונו להסביר שקר קודם, שסיפר במסגרת רצונו להשביע את רצון החוקרים כדי שהודאתו תוכר כ"הודאה בלב נקי". זאת באמצעות דקלום הפרטים הנכונים מזירת הרצח ומגופת המנוחה, שלא היו ידועים לו!

742. וראו למשל שתי דוגמאות מהירות וקלות לזכירה, לשקריו של הנאשם (לרעתו): שיקרו כי הוא זה שכביכול העלה ראשון בפני ראובן ג'נאח את נושא ה"ילדה שנפלה בשירותים/בתא", בעוד שבמציאות ג'נאח היה זה שהעלה את הדברים בשיחתם! + שיקרו כי כביכול ראה במראה בשירותי הבנות כי המנעול החיצוני של התא השני היה אף הוא עם עיגול לבן מסביבו, כמו בתא הראשון. שקר שנולד רק משום שנלחץ מהעובדה שהחוקרים לא האמינו לו כי ראה בשיחזור את המנעול החיצוני של התא הראשון, עם העיגול הלבן, וכי ממנו הסיק בטעות שגם כל יתר המנעולים החיצוניים בשירותי הבנות נראים כך (סע' 404-422 לעיל).

743. המשחק ה"אותנטי" של הנאשם כדי לזכות בהודאה "בלב נקי".

יחי ההבדל הענק בין הנאשם ו-א.ק! היא המניפולטורית והשקרנית הגדולה בעולם, שלכל אורך חקירותיה ועדותה במשפט החוזר ביצעה את כל המניפולציות האפשריות כדי להסתיר את העובדה שהיא רצחה!

הנאשם עשה מעט מאוד מניפולציות, וזאת כדי להפליל את עצמו ברצח שלא ביצע! כל זאת כדי "לזכות" בהודאה ב"לב נקי", לגבי רצח שלא ביצע, ובגלל שרימו אותו גם בנקודה זו! זאת הטרגדיה המזעזעת של התיק!

744. וראו "אותנטיות א' – הנאשם ניגב בשיחזור במונה **19:48:38** את "טביעות אצבעותיו" מהמקום הכי אבסורדי, משקוף הדלת העליון, במקום מהמקומות הקלאסיים שבהם היה אמור באמת להותיר את טביעות אצבעותיו, לו רצח את המנוחה – תקרת הקורות הימנית והשמאלית, עליהן סמך את כפות ידיו בעת הקפיצה מהתא החוצה.

וראו "אותנטיות" ב' – הנאשם אמר בשיחזור במונה מסך **19:49:42** כי פני המנוחה הזכירו לו את פני בנו, ואולם יומיים אח"כ, בחקירת 21.12, כשיורם "חוזר" לפני הילדה ושואל אותו את מי הם הזכירו לו, אז הנאשם משיב לו במונה מסך **05:22:17** כי אמר זאת כדי שזה ייראה וגם יישמע יותר משכנע...ובמונה מסך **10:21:14** הוא כבר אומר לסשה כי פני המנוחה "הזכירו" לו ילדה ברוסיה שלעגה לו.
וראו "אותנטיות" ג' – הנאשם הדגים בשיחזור במונה מסך **19:51:17** כיצד אחרי הרצח, בדרכו החוצה מחדר השירותים, פתח כביכול את הדלת הראשית שלו עם זרועו (כדי לא להשאיר ט.א). מחזה משעשע (שלא לדבר על הדגמתו ממש לפני כן כיצד תפס את חולצת המנוחה בגב... או שבעצם לא...וראו במונה מסך **19:50:33**).

וראו הפתרון למשחקי "אותנטיות"אלה של הנאשם במטרה "לקבור" את עצמו - חקירת 21.12, מונה מסך **07:18:24**, שם, בהתחננו כזכור, לקבל הודאה "בלב נקי", הוא מסביר כי הוא רוצה לשתף פעולה עם החקירה ו"לעזור לכם כדי שזה ייראה כמו הודאה מכל הלב" (כפי שסשה פתאום מתרגם ליורם, במקום "הודאה "בלב נקי", אחרי שרימה קשות את הנאשם!), אבל הוא לא יודע איך כי הוא לא עשה את זה...

פרק שלושים ושלושה: השיחזור - גרסת הנאשם והדגמותיו, וזיהומו

745. וראו ביום 15.12.06 במונה מסך **16:10:30**. הנאשם מספר לארתור שהחוקרים רוצים שיודה, וארתור אומר לו שיודה בלי אונס, והנאשם אומר לו: **אמרתי להם שאצטרך אח"כ לשחזר איך רצחתי אותה ואיפה, ואני לא יודע.**

וראו כמובן דברי הנאשם לארתור באותו יום גם במונה מסך **23:02:50**: "**(בקול רגיל)** רוצח יודע כמה פעמים הוא היכה אותה, איך היכה אותה (וכאן עובר ל**לחישה**): **אני לא יודע איך רצחו אותה.** + **(וכאן חוזר לקול רגיל): אם להגיד רצחתי, הם יגידו תספר איך רצחת אותה. תדגים, ואני לא יודע.. אין לי שמץ של מושג**".

ארתור: תתחיל לבנות לעצמך...תתעניין. מה? איך?...", וזה בדיוק מה שקרה...

746. גם שיחזורו של הנאשם, הרצוף והרווי בטעויות ביחס למציאות, זכה להתייחסות רבה בסיכומים עד כה, וזאת בפרקים 11, 12, 13, 15, 19, 20, ו- 23 לעיל.

בפרקים אלה הוכח לגביו כי:

- במהלכו הנאשם החמיץ את זירת הרצח, בהתחילו לעלות לקומה שמעליה.
- הדגמותיו במהלכו סתרו את הממצאים האובייקטיבים בזירת הרצח ובגופת המנוחה.
- למרות שהוכח כי דלת התא היתה סגורה כל מהלך הרצח, הנאשם לא ידע פרט בסיסי זה ברצח, ושיחזרו כשהוא עומד בכלל מחוץ לתא, וה"מנוחה" נמצאת בתוכו.
- למרות שהוכח כי שלפוחית השתן של המנוחה נמצאה ריקה, הוא הדגים במהלכו כיצד הוא רדף אחריה כביכול עד לתוך שירותי הבנות, והרי הדבר לא יתכן.
- בניגוד לשיחזורו, במציאות לא נמצאו שום טיפות דם על רצפת חדר השירותים ועל גרמי המדרגות היורדים אל שירותי הבנים, אליהם ירד כדי לשטוף את הסכין הנוטפת דם.
- הוא לא סיפר במהלכו דבר על פציעות "בסיסיות" שהיה צריך לדעת, לו באמת רצח את המנוחה, כמו הכאתה מספר פעמים בראש, וחיתוך שורש כף ידה לאחר מותה!
- הוא שגה במהלכו בפרטים מהותיים רבים ו/או לא ידע אותם, כמו למשל האם סגר את מנעול דלת התא מבפנים או מבחוץ, תנוחת המנוחה בעת שחתך אותה, דרך היציאה מהתא, באומרו כי בכלל לא תפס את המנוחה ולא משך בשיערה, ובאומרו שניתז ממנה רק מעט דם, ורק על פנים הדלת.
- הוא לא סיפר במהלכו את הפרט הבסיסי ביותר: כי אחרי שהמנוחה מתה הוא הוריד את מכסה האסלה, והניח עליו את גופתה, כפי שעשה בפועל הרוצח.

747. וראו דבריו בחקירתו מיום 21.12.06 במונה מסך 07:43:01 לגבי השיחזור שערך יומיים קודם לכן: "**את האמת, כשהלכתי לשחזר, אני את האמת לא ידעתי**

בכלל, עשיתי את עצמי במקום הרוצח. אני פעלתי כמו שהייתי פועל, הייתי מציג עצמי במקום הרוצח".

וראו גם בסע' 244 לעיל את הצהרתו הספונטאנית בחקירת 21.12 כי המציא את הקפיצה בשיחזור כי חשב שכך קפץ הרוצח.

748. כעת, בתוספת קצרה שטרם נכתבה בסיכומים, יתייחס הח"מ להלן גם לפרטים נוספים שהנאשם מסר בשחזורו וברור על פניהם כי היו שקריים (לרעתו), וכי המציאם רק כדי שהודאתו תוכר כהודאה "בלב נקי". דברים אלה מצטרפים ליתר דברי הנאשם והדגמותיו בשיחזור, ומלמדים עד כמה משקלם המפליל הוא אפסי, ועד כמה משקלם המזכה הוא ענק.

א. ראו במונה מסך **19:33:44** את דבריו כי פגש את המנוחה בגרם המדרגות (הקרוב לשירותי המורות) והיא אמרה לו כביכול שהרוסים תופסים את מקומות העבודה, והוא "בן זונה".

ראשית, למה שתקללו ככה סתם כשמעולם לא היתה ביניהם שום אינטרקציה?! ועוד, מקל וחומר, כשכבל הנראה שלפוחית השתן שלה לחצה עליה כבר להטיל את מימיה (שהרי נמצאה ריקה).

כמו"כ, ראו העובדה כי המנוחה בכלל לא היתה מקללת, בסע' 317 לעיל.

שנית, לא יתכן כי למנוחה, כילדה, היתה התעניינות בשוק העבודה של מבוגרים! הרעיון מופרך, וראו בנדון גם בסע' 219 לעיל.

שלישית, ראו העובדה כי לקראת סיום השיחזור הנאשם שכח את מה שהמציא על כך שקיללה וכו', וכשנשאל ע"י אנטולי במונה מסך 20:01:10 מה חשב כשעלה במדרגות אחרי המנוחה, השיב כי: "אני לא חשבתי כלום". אנטולי: "מה זה 'לא יודע?' אתה הולך אחריה". הנאשם: "היא קראה לי בשם גנאי, אולי התפרצתי...אני לא יודע".

ב. ראו במונה מסך **19:48:25** את העובדה כי לפני שהנאשם מדגים בפעם הראשונה, באופן חלקי ותאורטי, את תפיסת שתי תקרות הקירות באמצעות כפות ידיו, **הוא מוסר לאנטולי את הסכין מפלסטיק משום שלא נוח לו להשעין את כפות ידיו על הקורות ביחד עם הסכין, שנמצאת עד אז ביד ימינו! אנטולי נעתר לו ולוקח ממנו את הסכין.**

זו דוגמה נוספת לכך שהנאשם לא ביצע את הרצח משום שאחרת הוא לא היה צריך פתאום להפטר מהסכין ולהזקק לאנטולי לשם כך, ואם הוא היה הרוצח אז בודאי לא היה יחד עמו נושא כלים שיעזור לו....

אירוע זה גם מעצים את עליבותו של השחזור ושל ה"אותנטיות" שלו, וראו חקירתו הנגדית של אנטולי ע"י הח"מ בע' 558, 559.

לא בכדי **בהמ"ש הנכבד** העיר בע' 2923 כי מסירת הסכין היתה פגם רציני בשיחזור, וכן כי רוצח יודע מה הוא עשה עם הסכין בעת הקפיצה, עם המשמעות הברורה של תובנה זו.

ג. וראו במונה מסך **19:48:40** וכן **19:49:04 שתי דוגמאות לנסיונו של הנאשם לשדר "אותנטיות", שמתרסקות על רקע הראיות, המוכיחות כי המציא את הדברים שאמר.**

הדוגמה הראשונה: אחרי שהנאשם מסר את סכין הפלסטיק לאנטולי והשעין את כפות ידיו על שני קירות התא, הוא יוצא מהתא ואומר ומראה לאנטולי כיצד כביכול ניגב את המשקוף העליון של הדלת מטביעות אצבע, וזאת באמצעות חולצתו. אנטולי שואל מדוע עשה זאת והנאשם משיב כי: "אני לא יודע. הייתי במצב של לא להבין כלום".

ואכן, מדובר בשטות מוחלטת. מה יש לנגב היכן שניגב? הרי מלכתחילה טביעות אצבעותיו לא הגיעו לשם, וגם לא היה שום סיכוי שתגענה לשם. אדרבה, אם כבר דאג להסרת ט.א שלו, כיצד לא ניגב את הטבעת כפות ידיו (עם כל כובד משקלו) על שני הקירות??

וראו עדותו של הנאשם בנדון בע' 2925.

הדוגמה השניה: הוא סיפר כי המנוחה כלל לא דחפה אותו או ניסתה לצעוק, וזאת כמובן בניגוד למאבק שהתחולל במציאות, ובלי שסיפר גם שסתם את פיה. אז הוסיף כי ממש לפני מותה היא כביכול אמרה: "איטה" או "אמא", והוא ראה בפניה את פני בנו.

ואולם, בשיחה עם סשה בחקירת יום 21.12.06 הוא אמר לו כי ראה במנוחה את פניה של ילדה שהציקה לו כביכול עוד בילדותו ברוסיה, וראו סע' 744 לעיל.

ד. במונה מסך **19:53:15 - 19:54:53** הנאשם סיפר והדגים, כידוע, כי מיד לאחר הרצח הוא יצא מחדר השירותים, ירד במדרגות, ונכנס לשירותי הבנים, ושם שטף את הסכין ואח"כ **הלך ישר לחדר מורים כדי לשתות קפה, ו"שכח" לספר כי לפני כן החליף את בגדי הרצח, שהיו חייבים להיות מוכתמים בדמה של המנוחה!** רק במונה **19:57:14 הוא "נזכר" לספר כי בסוף יום העבודה שם בתיק את כל בגדי העבודה והשאירו במקלט, כמו גם כל כליו, והלך הביתה, ואפילו אז לא מספר כי החליף בגדים מיד לאחר הרצח, והמשיך לעבוד עם הבגדים החלופיים!** וכל מילה נוספת מיותרת.

ה. במונה מסך **19:56:40** סיפר כי זרק את המכנסיים למרות שהוא אפילו לא יודע אם היה עליהם דם...היתכן?

ו. במונה מסך **19:57:34** הוא מספר כי "ביום...חמישי, כשבאתי, היתה כאן משטרה. לא יכולתי לקחת את הבגדים", ובטיפשותו לא מספר אפילו כי אולגה דיברה איתם ואמרה להם שהם באו לקחת את בגדיו וציודו.

749. <u>דני זולין ועגור אלון</u> – ראו העובדה כי <u>שיחזור הנאשם מופרך ע"י שיחזוריהם של השניים</u>, <u>ת/262</u>, <u>ת/264</u> בהתאמה, כל אחד בפני עצמו, ולכן הם מזכים את הנאשם!

ודוק, דני מסר ושיחזר כי המנוחה עלתה בגרם המדרגות, הסמוך למקלט 1, והרחוק מאד מגרם המדרגות, הסמוך לזירת הרצח, שעפ"י שיחזור הנאשם, המנוחה עמדה בתחילתו וקיללה אותו, ועליו הוא רדף אחריה עד לשירותי הבנות.

עגור אמנם מסר ושיחזר כי המנוחה עלתה בגרם המדרגות, הסמוך לזירת הרצח, אולם שניה לפני כן היתה משועשעת ומבודחת, וכלל לא נשמעה מקללת או מדברת עם מישהו בסמיכות לגרם המדרגות (כפי שהנאשם שיחזר). יתר על כן, הוא גם לא ראה אף אחד מלבדה על גרם המדרגות או בסמיכות אליו.

<u>לגבי העובדה כי השיחזור בוצע באופן למעשה באופן בלתי חוקי, תוך פגיעה בטוהרו</u>:

750. בנוסף לאנטולי, מנהל השיחזור, הנאשם, ועוד שוטר, שהיה צריך להיות אזוק אליו בתחילת השיחזור, ליוו אותם במרחק מאד קרוב חוקרים מצוות החקירה ושוטרים נוספים, בניגוד לדין.

וראו העובדה כי <u>קציין החקירות של המחוז הצפוני, אבי שי</u>, היה כמעט צמוד אל הנאשם ואנטולי בשיחזור, אם לא בכולו אז בחלקים רבים בו, כפי שניתן להבין מהסרט.

וראו העובדה כי שניות לפני שהבלש ה"חביב" וה"מתוק" התפרץ ממש לשיחזור כדי לעצור את הנאשם לפני שיתחיל לטפס לקומה העליונה (ראו פרק אחד עשר), נראה אבי שי (השמנמן עם החולצה הכחולה, השיער הקצר והאפור, והמשקפיים) במונה מסך 19:33:26 עד 19:33:37 מטפס עם משלחת "מלאכיו" כצל אחרי הנאשם ואנטולי (וניתן לראותו בתצלום <u>נ/10ט'</u> בצד ימין, בקובץ התצלומים <u>נ/10</u> + ראו אישורו בעדותו במשפט החוזר בע' 821 כי הוא אכן מזהה עצמו במונה מסך 19:33:36).

אך ברור הוא כי **בשומעו את הנאשם אומר "ימינה" בקצה גרם המדרגות (במקום "שמאלה") + את אנטולי חוזר אחריו עבור הניצבת: "ימינה", שיגר אבי שי "בטיל" את יונת האזיקים אל הנאשם, כדי להציל את עצמו (אבי שי) ואת יתר החוקרים מהמבול!** (זאת חרף הכחשתו בע' 821, 822 כי שמע את דברי הנאשם בגרם המדרגות)!

וראו את התערבותו של אבי שי גם בהמשך השיחזור, במונה 20:02:40. אנטולי כבר אומר למצלמה כי הוא מסיים את השיחזור, ואז אבי שי פונה אליו: "יש כמה שאלות שצריך לברר כי כי זה לא תורגם", <u>אבל</u>: א. <u>לא צריך היה לברר דבר כי הכל כבר בורר</u> (ברוסית). ב. למה צריך תרגום סימולטני לאבי שי? כדי שיעקוב ויתערב וינווט את השיחזור כרצונו?! הרי את פס הקול של השיחזור ניתן היה לתרגם אחרי סיומו.

[וראו אישור אנטולי בעדותו במשפט החוזר בע' 533 כי אבי אכן היה לידו, וכי אכן תרגם עבורו].

בשלב זה אבי שי שואל שאלות לגבי סגירת דלת התא והאם הנאשם בקפיצתו עבר לתא הסמוך (20:03:03), וזאת בנוכחות הנאשם ומן הסתם כדי להשפיע עליו....ובנוסף מבקש שהנאשם ידגים שוב את הקפיצה...

[וראו עדות אנטולי בע' 532 כי כביכול לא היה בכך שום פסול....]

הפמליה עולה למעלה, חזרה אל חדר השירותים, ובזמן התארגנותם לקפיצת הנאשם ניתן לראות את אבי שי (למתקשים בזיהויו) במונה מסך 20:05:35 (במראה הימנית) ואח"כ ב – 20:05:51 – 20:05:54, וכן 20:05:59.

אחרי שהנאשם קפץ, במונה מסך 20:08:55 אנטולי אומר לאבי שי שהנאשם תיאר קודם לכן כי ניגב את הדלת למעלה, ואבי משיב כי כבר ראה את זה. מכאן ניתן להבין כי אבי שי נכח בתוך חדר החקירה ממש צמוד לאנטולי ולנאשם בעת שהנאשם שיחזר, הכל בניגוד לדין!

וראו את עדותו של אנטולי בע' 523 כי היו מסביבם אנשים שהכירו את תיק החקירה אבל כביכול לא היו ביחד עם אנטולי והנאשם.

במונה מסך 20:09:55 אבי שואל את אנטולי אם שאל את הנאשם "לגבי השערות", וכל זאת בשוב בנוכחות הנאשם. אנטולי משיב כי שאלו...

751. לגבי השלט שנותר על הדלת: אין מחלוקת כי בעת שהנאשם פנה לעלות לקומה העליונה, ועוכב ע"י הבלש, הוא הסתכל סביבו והבחין בדלת התא, שגם היתה מכוסה בכתמים שחורים (כנראה תוצאה של בדיקת ט.א) וגם נשאה עליה שלט ברוסית (ראו תצלומו נ/11), שפירושו כי אסור להיכנס לשירותים וכו'. הנאשם נראה מרכז מבטו בשלט, ואח"כ נמלך בדעתו, מתקן את עצמו ופונה לשירותי הבנות.

אין גם מחלוקת כי שלט זה נראה בכתבת טלויזיה שהנאשם ראה נ/16, וראו בנדון בסע' 220, 452 לעיל.

לא למותר לציין ואין כל ספק כי הותרת כל הדלת במצבה (הכתמים + השלט) בעת שהנאשם שיחזר את הרצח, היוותה זיהום משמעותי ביותר של שיחזורו, שנפקותו השלילית הזדקרה בראש חוצות, שהרי סרט השיחזור ממש מנציח את העובדה כי רק בגלל חזותה של הדלת הנאשם למד כי לנגד עיניו נמצאת זירת הרצח הנכונה, ואז שינה בהתאם את מסלולו המתוכנן מעלה, ובאופן קיצוני.

וראו עדותו במשפט החוזר (בחקירה נגדית) של מפריח יונת האזיקים, אבי שי, בע' 814, 815, כי מדובר בתקלה וכי יתכן ו"לא דקדק" מספיק עם צוות החקירה...וכי אם היה יודע, אז היה דואג מראש להחלפת הדלת...

הפרקליטות טענה כי היה שלט דומה גם על הדלת בשירותי הבנים. ראשית, אין שום ראיה כיצד נראה אותו שלט(!) תצלומו לא הוגש לבהמ"ש הנכבד כמוצג תביעה(!) וכרגיל, הטיעון הוא "שליפה מהמותן" של ה"רומבה".

שנית, במהלך השיחזור הנאשם כלל לא הסתכל לעבר דלת שירותי הבנים, ולכן לא יכול היה להבחין בו, אולם הח"מ אכן מניח כי אם הבלש אלדד חדד, בשליחותו של אבי שי, היה עוצרו שני מטר מאותה דלת, ומשחק לו באזיקים מספר דקות, אז הנאשם כנראה היה מבחין גם בשלט עליה.

פרק שלושים וארבעה: עדות הנאשם במשפט החוזר

752. גם עדותו של הנאשם בנושאים שונים שזורה כבר כמעט כולה בפרקים השונים הקודמים בסיכומים. מסיבה זו יובאו להלן בפרק קצר זה רק דברים נוספים חשובים וכלליים, שאמר במשפט.

753. לגבי אישיותו החלשה: דומה שאיש בעולם ומחוצה/ן לו לא יחלוק (מלבד יורם, סשה והפרקליטות) כי הנאשם היה בעל אישיות חלשה מאוד, וככזה היה קל מאוד להשפיע עליו, לרמותו, ולגרום לו לבטל את עצמו ואת זכרונו (וראו הדוגמה המצויינת של ראובן ג'נאח – "פרט מוכמן" הילדה שנפלה בשירותים. לא בכדי **בהמ"ש הנכבד** אמר לפרקליטות בע' 2949: מי שכשל פה זה ג'נאח והתביעה דאז...יש פה כשל נוראי; וראו התמוטטותו הנפשית בגלל שמרוב שאומרים לו שהוא רצח ולא זוכר, אז הוא תוהה שמא הוא רצח; וראו בכיו ליורם וסשה שיגידו לו איך המנוחה נרצחה כי הוא רוצה לקבל הודאה "בלב נקי", וקשה לו והאישיות שלו חלשה, (סע' 395 לעיל בסוף, בע' 165, וכן במוצג כז' בדיסק מוצגי ההגנה – קטע "לב נקי" מס' 11).

הנאשם העיד אפוא על עצמו בע' 2992: "אני בן אדם רגיש ויותר קל מלתת קצת לחץ פסיכולוגי ולשבור אותי אבל כזה אני בן אדם, אני מאמין לכולם, אני מדבר עם כולם בחופשיות ואפשר לשבור אותי.. מי שיכול להשתמש ממני, הוא לוקח הוא לוקח משתמש.."

754. לגבי העובדה שלא ידע שום פרט על הרצח: הנאשם חזר על כך פעמים רבות בפני ארתור (וראו סקירת דבריו בתא המעצר) וגם בעדותו אולם הח"מ בוחר להפנות למראה מקום אחד ממצה, והוא דווקא בחקירה חוזרת, וראו בע' 3693. דברים אלה הופיעו, מן הסתם גם בפרק שבעה עשר, שמפרט את עשר נקודות המפתח שהנאשם לא ידע לספר "בהתוודותו" לארתור.

755. לגבי העובדה כי הואיל ולא ידע כלום על הרצח, הוא החליט, אחרי שידולו האינטנסיבי של ארתור, לטעון במניפולציה כי הוא כביכול רצח את המנוחה בהתקף של "**אפקט**", כלומר "בלקאאוט"/"שגעון" בגלל שהמנוחה "שיגעה" אותו בקללות/הצקות, וראו פירוט קטעי סרטי החקירה בסע' 369 לעיל.

וראו גם תמיכתו של החוקר יעקב מלכא ב"בליץ" של ארתור, בחקירת 18.12.06 מ.ט 168/06 חלק 1 במונה דיסק 31:42: "אם תספר לנו מה היה שם באמת, אולי אנחנו יכולים טיפה לעזור לך ...יש הבדל בין רצח להריגה. אם נגיד מישהו בא, הקניט אותך, העליבה אותך, עצבנה אותך, ואתה בגלל זה תפסת שגעון והרגת את הילדה, תגיד. אנחנו יכולים אולי לעזור לך".

הנאשם הסביר בעדותו כי ידע עוד לפני המעצר מה זה "אפקט", כי זה מצב שבו אדם מבצע עבירה ובאותו רגע לא זוכר שביצעה אולם אח"כ זוכר כמעט הכל (3014/5), אולם

ארתור בכל זאת דחף לטעון את האפקט כדי להסביר למה הוא לא יודע את הפרטים, וראו בע' 2861-2864, 2955, 3014/5: "אמרתי גם לארתור אפקט קשה פה להכניס, כי בן אדם [לא] זוכר אבל אני יודע שמאה אחוז לא הייתי בשירותים של הילדות...אבל השארתי את האפקט הזה כי זה יכול להסביר למה אני לא יודע דברים". וראו עדותו בע' 3014, 3171 כי סשה לא הסכים לקבל את האפקט ודרש לקבל ממנו גרסה איך ולמה היה הרצח, במסגרת הודאה "בלב נקי" (וראו כמובן נכונות הדברים בפרק מרמת סשה ב"לב נקי", בסע' 390-393 לעיל).

756. לגבי העובדה כי הואיל והנאשם לא ידע דבר על הרצח אז הוא למד מתגובות החוקרים לניחושיו, היכן הוא טועה וצריך לתקן, ["תזכור", "תזכור", ע"ע יורם וסשה, בלי סוף + יורם: "לא!"] והיכן התשובה היתה מוצלחת [יורם: "יופי", ועוד]: ראו עדותו בנדון (לאו דווקא לגבי מילות הדרכה אלה) בע' 2869, 2870, 2877, 3007: "אני הלכתי איתם בשיתוף פעולה. הם אמרו: 'עשית ככה וככה', אני בשאלות שלהם הבנתי שלא מתאים, החלפתי. בטח, כי אני לא הרגתי ילדה. בגלל זה, בשביל לקבל את העונש יותר נמוך, אני שיקרתי להם והלכתי איתם עד הסוף. כל שאלה שלא היה מתאים להם, שיניתי". וכן בע' 3017, 3018.

וראו העובדה כי **בהמ"ש הנכבד** העיר פעמיים, בע' 2924: ברור שהרוצח [שלשיטת הפרקליטות הוא הנאשם] יודע אם סגר מבפנים או מבחוץ. איפה השלב שבו מפסיק לשחק ואומר את האמת, אנחנו לא יודעים...איך האמת הזו משרתת שחקן [בהנחה שהנאשם הוא הרוצח] – והתשובה: התפרצות הבכי וההתחננות של הנאשם בחקירת 21.12 שיורם וסשה יעזרו ויגידו לו כבר אחת ולתמיד איך המנוחה נרצחה, ואז הוא יחתום להם על הכל, ויקבל הודאה ב"לב נקי"!

ובע' 3208: "האם הוא שחקן על, כפי שגבירתי אומרת, או היפוכם של דברים, ואם הוא שחקן על, איפה הוא מפסיק לשחק ומתחיל לומר אמת, ולמה הוא הגיע לאן שהגיע, והמשפט הזה חסר לי". התשובה: אותה תשובה.

757. לגבי העובדה כי הנאשם ידע כל הזמן (מלבד באותן שעתיים של התמוטטותו הנפשית) כי הוא לא רצח את המנוחה, ובכלל זה גם במהלך חקירתו ב- 18.12 בערב וגם בה"התוודות" לארתור: חשוב להדגיש כי אפילו במהלך התמוטטותו הוא אמר לארתור כי הוא זוכר היטב כי מעולם לא היה בשירותי הבנות (וראו בנדון בסע' 722 לעיל). ראו עדותו בע' 2864 כי כבר כשחזר מביה"ח ידע כי לא רצח את המנוחה, ובחקירתו בערב ע"י סשה, פשוט שיתף פעולה עם סשה, כאילו "עשיתי ואני לא זוכר, כי ידעתי שזהו, אין יציאה... ", ובע' 2955, 2864, 2956, 2957, 3194.

וראו העובדה כי תשובתו היא מאוד הגיונית. הרי התערערותו הנפשית ותהייתו אם רצח, הם שהיו חריגים, ולא ההפך. יתרה מזו, היום לבהמ"ש הנכבד הנכבד יש את היתרון

העצום שהוא יכול לראות את כלל הראיות "מלמעלה", ולדעת בודאות כי הנאשם לא רצח את המנוחה, ולכן אין מה להוסיף עוד בענין.

758. לגבי העובדה כי במשפט הראשון הנאשם העיד הפוך מעדותו במשפט החוזר, כי במהלך חקירתו בערב אצל סשה, וכן במהלך "ההתוודות", הוא עדיין חשב שהוא רצח את המנוחה: תשובת הח"מ תינתן לפני תשובת הנאשם: **במשפט הראשון הנאשם גם העיד כי ג'נאח השקרן צודק**, וכי הוא (הנאשם) העלה כביכול ביזמתו את העובדה כי "ילדה נפלה באסלה/בשירותים (בדיוק הפוך, לרעתו, מהמציאות)! (וראו הערת בהמ"ש הנכבד לגבי ג'נאח בע' 2949).

האם צריך עוד להמשיך ולהסביר??

וראו הסבר הנאשם בע' 2952, 2956, 2957 כי אמר את מה שעורך דינו דאז אמר לו להגיד. הא ותו לא.

בהמ"ש הנכבד אמר לו בע' 2956: "איך נדע להאמין...[לנאשם]", והח"מ רוצה להשיב לבהמ"ש הנכבד: **אתה לא צריך את הנאשם כדי להאמין לו, בדיוק כמו שאני, כעורך דינו, מעולם לא הייתי צריך אותו כדי לדעת שהוא לא רצח את המנוחה (למרות שהראיות הקלו עלי בדיעבד להאמין לו)! הראיות מוכיחות מאה אחוז כי הוא לא רצח את המנוחה, בדיוק כפי שהן מוכיחות מאה אחוז כי א.ק רצחה אותה**.

אשמתה של א.ק ברצח המנוחה

פרק שלושים וחמישה: הקדמה בענין א.ק

759. בהקדמה לבקשה שהגיש הח"מ ביום 23.10.19 לבהמ"ש העליון, לקיום משפט חוזר לנאשם, נ/180, כתב הח"מ את הדברים הבאים:

"ממש באחריתו של פסה"ד שניתן ע"י בהמ"ש הנכבד, נכתב כי...'אנו תקווה כי בחלוף תשע שנים מיום הירצחה של תאיר ז"ל, תבוא פרשה קשה זו, שהטביעה חותם עמוק על כל הנוגעים בדבר, ועוררה עניין רב בציבור הרחב, לידי סיום והתרת ספקות', וכאן נשאלת השאלה המתבקשת: האמנם בהמ"ש הנכבד באמת סבר שפרשה זו יכלה לבוא לידי סיום והתרת הספקות אחרי שכב' השופט דנציגר זיכה את המבקש בדעת מיעוט? התשובה, כמובן, נמצאת בגוף השאלה.

מכל מקום, **אין ספק שהגיעה השעה להתיר את הספקות, והיום הראיות החדשות הרבות, המצורפות לבקשה זו, אכן עושות זאת, בהוכיחן כי המבקש לא רצח את המנוחה!**

יתרה מזו, הן לא רק מוכיחות זאת אלא אף מגדילות לעשות, בהוכיחן חד משמעית מי כן רצח אותה – הבחורה (האשה) החופשיה והמאושרת מן ההפקר - א.ק!

בהקשר של א.ק חשוב לדעת כי המשפט הידוע, לפיו המציאות עולה על כל דמיון, "נולד" לגביה! מקריאת בקשה זו בהמ"ש הנכבד אמור להפנים כי בפעם הראשונה בתולדות מדינתנו הקטנה (והלא צנועה) **פעלה בה רוצחת סידרתית בעלת הפרעה פסיכוטית קיצונית וחריגה ביותר! (ורק היא ה"פצצה המתקתקת").**

טבעו של המח האנושי הסביר הוא לדחות את שבלתי מוכר לו ובלתי נתפס עבורו, אולם בדיוק כמו שטייס אשר נקלע ל"ורטיגו", חייב(!) להסתמך רק על הנוריות והמכשירים, המקיפים אותו, כדי לא להתרסק, כך בהמ"ש הנכבד חייב להסתמך רק על עשרות הראיות, המוכיחות מאה אחוז כי א.ק היא שרצחה את המנוחה" (ההדגשות במקור).

760. כאז כן עתה, וביתר שאת! זאת מן הטעם הפשוט שלמן הגשת הבקשה לקיום משפט חוזר ועד לכתיבת שורות אלה, **נוספו סיועים נוספים לגרסת אדיר חבני כנגד א.ק**, כמו למשל הפראפרזות נ/100, נ/100א שהתגלו לח"מ במשרדי פרקליטות המדינה, ביום 6.4.20, המסרונים שהוחלפו בין אדיר ו-א.ק, שהועברו לח"מ רק בחודש ספטמבר 2021, וכן **דברים שהעידו במשפט החוזר אדיר, א.ק, שמעון שוקרון, ואביעד לוי, מומחה מעבדת סימנים.**

761. ויודגש, החי"מ כמובן אינו פסיכיאטר וגם אינו יודע מה מצבה הנפשי והאישיותי של א.ק משנת 2015 ועד היום! יתכן ועדיין שוכנת ומקננת בה אותה "טחב הזאבה", עם הדחפים הסכינאיים הרצחניים (וראו בנדון להלן) ויתכן שכבר נטשה אותה או מתה כתוצאה מאכילת בשר אדם מורעל. דבר אחד יודע החי"מ בודאות, מתוך הראיות הרבות מאד, המזדקרות אל על – כי ביום 6.12.06 א.ק רצוח רצחה את המנוחה(!) וכי בין השנים 2006 עד 2014 כולל, היא ביטאה והפגינה דפוסי התנהגות קלאסיים של רוצחת סדרתית! [<u>ספוילר</u>: מי שיש לו "רעב" אדיר, דהיינו דחף לאו בר כיבוש, לרצוח אנשים שהוא כלל איננו מכיר, ומי שמעדיף לרצוח אנשים שהוא כלל איננו מכיר, רק בגלל דחף מזוקק לרצוח, לשם הרצח וללא כל מניע אישי כלפי הקרבן, ואכן עושה זאת, וממשיך לנסות לעשות זאת, פעם אחר פעם, הוא רוצח סדרתי! [וראו למשל נ/69, 74 ע' 4 באמצע, **נ/77**, **נ/79** (אצל בהמ"ש), נ/80 (אצל בהמ"ש), **נ/101** סע' 3, 4 (כולל את 79, 80), נ/159].

762. כמו כן, ייאמר ויודגש כבר עתה, כי **<u>אדיר כלל לא נחקר נגדית ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!), לגבי כל הפרטים המפלילים המרכזיים שסיפר לגבי א.ק, ובכללם כל הפרטים המוכמנים המפלילים שחשף מפיה, והיא אישרה אותם גם בעדותה במשפט החוזר! במחדל זה, עפ"י הפסיקה הידועה והשורשית של בהמ"ש העליון, הפרקליטות הסכימה למעשה לנכונות גרסתו!</u>**

763. בנוסף לכך, ובבחינת מעל ומעבר לנחוץ, יודגש כי כדי לבחון היטב ובקלות את עדות אדיר וגרסתו, **צריך לא רק להתרשם משפע הסיועים העוצמתיים לעדותו, אלא להשוותה לעדויות <u>עדי מדינה</u>, ואז להבחין עד כמה משקל עדותו הוא אדיר!**

ודוק, יש אנשים שיכולים להחשב כ"שרוטים", חריגים, פרועים, ואפילו "משוגעים", שהולכים נגד ה"זרם הכללי" ונגד "כל העולם", אבל הם קנאים לאמת שלהם! כזה הוא אדיר, שהיה מוכן לשבת במעצר עשרה ימים(!) ולדבוק בגרסתו המפלילה כלפי א.ק, ומוכן גם כיום להכנס לכלא בגין סיועו ל-א.ק, בסמוך לאחר שרצחה את המנוחה. כל זאת במסגרת תהליך התנקותו ממעורבותו ברצח המנוחה.

<u>עד מדינה</u> מעיד נגד חבריו תמורת הרבה כסף ו/או טובות הנאה של סגירת תיקים או קבלת חירות /עונש קל במקום מאסר כבד או אפילו במקום מאסר עולם. כמעט בכל

המקרים מתגלות סתירות ושקרים בגרסתו ו/או שהסתיר עובדות שלא מחמיאות לו ו/או פשעים ששביצע ושלא סיפר עליהם ו/או אפילו כי הוא היה המבצע העיקרי, שביצע את הרצח! יחד עם זאת, **ברגע שנמצא קמצוץ סיוע לעדותו (או סיוע שמורכב בכלל ממספר חיזוקים), עדותו מתקבלת!! ותמיד!, ואילו בתיק הנדון קיימת, כאמור, כמות סיועים כה גדולה לעדותו של אדיר, עד שהיא יכולה להספיק לחמישה נאשמים בתיקים נפרדים!** (וראו לדוגמה בפרק שלושים ושמונה להלן את ע"פ 7532/12, **אדם איטל נ' מ"י**, בו נדון המערער לשני מאסרי עולם בגין עדות אשה, שטענה כי הוא התוודה בפניה על פשעו. זאת על בסיס כמות ראיות מזערית(!) לעומת כל הראיות הקיימות ביחס ל-א.ק, כולל מפיה שלה (הן בחקירתה והן בעדותה במשפט החוזר).

764. בהתאם לנימוקי הבקשה לקיום משפט חוזר, שבה חלקה הארי (והראשון) עסק בראיות החדשות המוכיחות את חפותו המלאה של הנאשם (בהעדר כל ספק בכך), וחלקה השני סקר את אשמתה של א.ק ברצח; כך בנויים גם סיכומי הנאשם.

765. הח"מ רואה בכל חומר הראיות הרב והנדיר, המפליל את א.ק ברצח, שני דברים:

א. מתנה מפתיעה משמיים, בראש ובראשונה לאמא של המנוחה (ולאביה ז"ל, תהא מנוחתו ומנוחת בתו ז"ל עדן, זה לצד זה), וכן לנאשם ולצדק הכללי.

ב. הזדמנות עבור הח"מ לעבות עוד יותר את טענתו לחפותו המלאה של הנאשם, ול"תפירת התיק" שנעשתה לו.

כל זאת במיוחד כשפסיקת בהמ"ש העליון מאפשרת לו זאת, וראו למשל בנדון ע"פ 3636/12, **שוויקי נ' מ"י**, שבו זוכה שוויקי מרצח ע"י בהמ"ש העליון. בהמ"ש קבע בסע' 47, 48 לפסה"ד כי כנגד ראיות נסיבתיות די לנאשם בכך שיציג תרחיש סביר כי מישהו אחר ביצע את העבירה, ו(אפילו) אין לדרוש ממנו שיצביע על אדם ספציפי שביצעה.

בתיק הנדון, הנאשם, שהורשע ברצח המנוחה עפ"י הודאתו ושיחזורו, ולא על בסיס ראיות נסיבתיות, מצביע על האשמה הספציפית והאמיתית ברצח, ותומך את הצבעתו בעשרות ראיות חזקות, רבות מהן מפיה שלה!

766. מסיבה זו טען הח"מ כבר בסע' 8 בתגובתו לכתב האישום, כי הפרקליטות נמנעת משיקולים זרים לחקור את א.ק תחת אזהרה בחשד לרצח המנוחה, ובהמשך להאשימה ברצח המנוחה, וזאת חרף קיומן של עשרות ראיות המפלילות אותה ברצח; והכל בשל חוסר רצונה להודות בעובדה כי במשפט הראשון (וכן בהליכים הנוספים שהתקיימו בעקבותיו) היא עצמה הובילה להרשעת הנאשם ברצח, למרות היותו חף מפשע!

הח"מ ייחס לפרקליטות אכיפה בררנית פסולה אולם בהחלט ניתן לראות בהתנהלותה גם התנהגות שערורייתית, המצדיקה את ביטול כתה"א כהגנה מן הצדק.

<u>פרק שלושים ושישה: השתלשלות האירועים הספציפית לגבי א.ק</u>.

767. הפתיחה מהממת וקשה לעיכול! לכן היא עלולה להתפס כדימיונית, אולם כדאי ואף חובה להפנים, כי בכל מה שנוגע ל-א.ק המציאות עולה על כל דמיון! לכן גם מוחותיהם של רבים וטובים, ש<u>אינם מכירים את הראיות לגבי א.ק</u>, מסרבים לקלוט זאת, ומגוננים עליה!

(הסוג השני של האנשים, שמגונן עליה, אינו ישר, ומתעלל, לא פחות, בכבודה של המנוחה, באמה אילנה ובנאשם).

גם אדיר וגם א.ק מסרו על הדברים המזעזעים שיצויינו להלן, הן בחקירותיהם והן בעדויותיהם.

768. א.ק נולדה באוקראינה להורים אוקראינים. בילדותה, עפ"י זכרונה העמום, עברה התעללות כפולה, מחרידה ומפלצתית ע"י סבה - אביה של אמה, טניה. הסב כיבה סיגריה על איבר מינה, וגם הכניס אותה לתוך גופה של חיה גדולה (וראו עדות <u>אדיר</u> בנדון בע' 3975-3972, וכן 4027-4028, ועדות א.ק בע' 2465, 2775).

769. במהלך ילדותה של א.ק התרחשו עוד אירועים מזוויעים ומפלצתיים: אביה תלה את עצמו (או נרצח ע"י סבה, אביה של אמה), ולאחר מכן גם סבה נרצח. החשד בביצועו של הרצח נפל על בתו, היא אמה של א.ק, טניה, והיא היתה עצורה בגינו כשנה בברה"מ, עד להתפרקותה.

וראו בנדון עדות אדיר בע' 3975-3972, וכן 4027-4028 + שני האימיילים ששלח אדיר לאלונה, אחות של א.ק, <u>נ/127</u>: וראו הראשון מיום 1.4.12 בשעה 01:00: "...אחותך פסיכופטית וצריכה להיות במאסר, ולפחות באשפוז. **אולי זה העבר האפל של משפחתך,** אולי דבר אחר, זה לא משנה, העובדה היא שאולה לא צריכה להסתובב חופשיה, זה יותר מדי מסוכן לכולם, ואפילו אולי גם לכם" + וראו השני מיום 1.4.12 בשעה 22:55: "...היא רוצה לבתר אנשים, **היום היא טוענת שזה כנראה משהו שסבא שלכן עשה לה בילדות,** אבל זה לא משנה, היא צריכה טיפול, היא מסוכנת") (וראו עדות <u>אדיר</u> בנדון בע' 4027, 4028, ועדות <u>א.ק</u> בנדון בע' 2465, 2775.

770. בחלוף מספר שנים עלתה א.ק לארץ, ביחד עם אמה וסבתה, והתגוררה בקצרין, בבית פרטי.

771. **<u>א.ק למדה בביה"ס "נופי גולן" עד כתה יא'</u>** (עם הפסקה קטנה).

772. בגיל 17 עזבה א.ק את ביה"ס ונדדה במספר מקומות, וביניהם בכת מסויימת, שהתמקמה במצפה רמון.

773. אח"כ עברה לתל אביב, ובשנת 2003, בהיותה בת 20, הכירה את אדיר בתל אביב, ומאז ועד פברואר 2012 נקשרו נפשותיהם של השניים, והם היו בני זוג.

774. בתחילה התגוררו בתל אביב, ולאחר מכן נדדו בין מקומות שונים, כולל ביתה של אמה של א.ק – טניה – בקצרין.

775. בסוף שנת 2005 או בתחילת שנת 2006 **הם עברו להתגורר בדירה שכורה ברחוב הדודאים 15 בקצרין, שהיתה מרוחקת 600 מטרים בלבד מביה"ס**! (הליכה של 8 דקות לכל צד, וריצה של 3 דקות לכל צד, וראו חוו"ד החוקר הפרטי, נ/129).
וראו בנדון למשל עדות אדיר בע' 3989, ועדות א.ק בע' 2398.

776. כחצי שנה לפני רצח המנוחה – ביום 16/6/06 בערך ב- 18:30 יצאו השניים ועוד ידידה לטיול בכנרת, ועמדו בצד הכביש (ראו נ/56 ע' 1), ביציאה מקצרין, כדי לתפוס טרמפים. שוטרים שחלפו במקום עשו חיפוש בכליהם ותפסו אצל א.ק סכין "ציידים" (וראו תצלומה נ/65). היא נחקרה במשטרה בחשד להחזקת הסכין שלא כדין (וראו הודעתה נ/56) [זו היתה הסכין ה"ראשונה" במערכה הראשונה, שאכן דקרה ורצחה ב"מערכה האחרונה" (לאו דווקא אותה סכין עצמה) וכן במערכות נוספות שיפורטו להלן].
בחקירתה סיפרה כי קנתה את הסכין חצי שנה לפני כן כמתנה לאימא שלה, משום שאמה היא פקחית ברשות שמורות הטבע "והסכין יכול לסייע לה ב'דילול' חזירי בר".
כשנשאלה מדוע הסכין עדיין אצלה, השיבה כי הסכין משמשת אותה להגנה עצמית...
הנה, כבר כאן, חצי שנה לפני רצח המנוחה ושש שנים לפני שאדיר החליט לחשוף את סודם הנורא, ניתן ללמוד חד משמעית על א.ק:

א. כי הייתה לה נגישות לסכינים.

ב. כי מחשבתה האוטומטית היתה נתונה לדקירת יונקים חיים באמצעות הסכין (דילול וציד חזירים באמצעות סכין – פעולה אכזרית כשלעצמה).

777. ביום 5.11.07, כשנה לאחר רצח המנוחה, הסתיים התיק הפלילי של א.ק בגין החזקת הסכין, ב"אי הרשעה" ובצו מבחן.

778. באותה תקופה "עקרו" אדיר ו-א.ק מקצרין לחולון, והתגוררו בערך בשנים 2007, 2008 בדירה שכורה ברחוב אלופי צה"ל, ואח"כ עברו לדירה שכורה בתל אביב. בסוף שנת 2011 או תחילת 2012 הם עברו להתגורר בבית הוריו במושב פתחיה.

779. בחודש פברואר 2012 נפרדו אדיר וא.ק, והיא התרועעה לתקופה קצרה מאוד עם בחור בשם שמעון שי שוקרון (להלן: **שוקרון**).

המסרונים שהוחלפו בין א.ק ואדיר:

780. כאמור לעיל, באמצע חודש פברואר 2012 נפרדו אדיר ו-א.ק. בימים 29.2.12 ועד 5.4.12 שלח אדיר ל-א.ק מסרונים בפלאפון, והיא השיבה לו, ובין השניים התנהלה תכתובת, הכלולה ב- נ/66 - נ/66 ג.

מהתכתובת עלה באופן ברור כי אדיר מחזיק בסוד כמוס, שקריטי בחשיבותו ל-א.ק, ובאמצעותו הוא סוחט אותה מינית. זאת באיום כי אם לא תשכב עמו, הגם שהם נפרדו כבר, וממש אין רצונה בכך, הוא יחשוף את סודה, ובכך, כפי שהיטיבה א.ק עצמה לציין בפני הפרקליטות (ראו נ/102 ע' 2)**, יהרוס את חייה! היא מפצירה בו שיעמוד במילתו (לשמור את סודה) ומתחננת על חייה (החופש שלה) ובמקביל כותבת לו שהיא איננה זונה ומוות עדיף מלשכב עמו תחת סחיטה, אולם לבסוף נכנעת לסחיטה ושוכבת עמו נגד רצונה! מכאן ברור כי שמירת הסוד עלתה בחשיבותה על חירות גופה ונפשה, שהפרתה היתה משולה עבורה למוות!**

אדיר הודה בעדותו במשפט החוזר בע' 4013-4020, בהסבירו בפירוט את המסרונים, כי סחט אותה כאמור לעיל, והסביר בפירוט כי הסוד שבאמצעותו עשה זאת, היה אחד ויחיד: העובדה כי היא רצחה את המנוחה, התוודתה בפניו, הראתה לו את האמצעים ששימשוה לביצוע הרצח, ואף הכניסה בנוכחותו את מרביתם לדלי עם אקונומיקה (והוא בזמן הזה החזיק בסכין הרצח, שלא נשטף באותו מעמד) (ראו גם בע' 314 סע' י' וכן נ/63א ע' 3,2).

חרף חשיבותה העצומה של הסוגיה, שכמובן כלל לא היתה ידועה במשפט הראשון, ואיש מלבד שניהם לא היה מודע לה, הפרקליטות לא העזה לשאול את אדיר, ולו שאלה אחת לגביה, בחקירה נגדית! זאת למרות שבתחילת חקירתו הנגדית, בע' 4059, 4060, היא שאלה אותו לגבי מספרי הטלפון הסלולריים שלו ושל א.ק בתקופת המסרונים, ואמרה לו: "זה שאתה מתכתב איתה בתקופת הפרידה, שזה נגיע בהמשך" (אבל פחדה מלהגיע)! למחדל זה משמעות עצומה מבחינה משפטית, ומקל וחומר, נוכח העובדה כי א.ק העידה כחודשיים לפני אדיר. בעדותה לא רק שלא נתנה הסבר סביר לאותו סוד, שעליו דיברו ובגללה היא נכנעה לסחיטתה באמצעותו ע"י אדיר, אלא שגם סתרה את דבריה בחקירתה הראשונה נ/257ב בע' 52 (ע' 34 לתמליל הפרקליטות) כי שכבה עם אדיר פעם אחת לאחר שנפרדו משום שהוא

<u>הסתפר כביכול, בהסתירה את העובדה כי נסחטה לעשות זאת, ואת הסיבה הקריטית, שגרמה לכניעתה המינית</u>!

<u>תחת מתן הסבר סביר היא שיקרה ושיקרה, וניסתה לשווא להחלץ מהמלכודת שהמסרונים זימנו לה, ובאין ברירה אמרה לבסוף כי אין לה הסבר</u>! (וראו בנדון בעמוד הבא להלן).

<u>המשמעות היא אחת – הן הגיונית והן משפטית (בשל פסיקת בהמ"ש העליון לגבי המנעות צד מלחקור בחק"נ בנקודה מהותית שבמחלוקת) – אדיר דיבר אמת ב"גרעין הקשה" והרלוונטי של גרסתו(!) ו-א.ק אכן רצחה את המנוחה</u>!

וראו המסרונים (יש להוסיף שעתיים או שלוש לשעת השליחה, והסיבה לא מעניינת. גם למועד המדויק מבחינת השעות אין חשיבות או רלוונטיות, אלא רק לתוכן ולדיאלוג):
<u>לגבי מסרונים במכשיר **793**-5817-054 של אדיר</u> (כולם בעברית):

א. במסרון **807** (מתוך <u>נ/66</u>) כתב לה אדיר ביום 29.2.12 בשעה 12:48: "**<u>רק אל תשכחי שיש דברים שלא צריך שאף אחד יידע מהם. בדיעבד גם אני הייתי מעדיף שלא להיות מעורב בהם</u>**. עוד עצה ידידותית".

וראו ההוכחה כי הסוד הוא רצח המנוחה, בהטחתו הזהה ב-א.ק, בעימות ביניהם ביום 8.5.12 - <u>נ/62א</u> **במונה 35:48** ובתמליל <u>נ/62ב</u> בע' 18 (13 בתמליל הפרקליטות): "את יודעת שאני זה שסתמתי, את יודעת שאני זה שסתמתי את הפה שלי נחשב כמסייע לרצח?".

וראו גם דבריו כנ"ל בחקירתו מיד לאחר העימות, <u>נ/61ב</u> בע' 18 כי: "**אינני מפליל אותה מתוך נקמה** [ועדותו כנ"ל בע' 4115] **אין לי שום סיבה לשקר, במיוחד משום <u>שדבריי עליה מפלילים גם אותי ומסבכים אותי, ואני צפוי למאסר</u>**".

וכנ"ל בעדותו במשפט החוזר, בע' 3978, 4003, כי **<u>הוא מוכן לשאת בעונש, כולל מאסר בפועל, בגין העובדה שסייע לה אחרי הרצח</u>** (כמו למשל בשטיפת האמצעים ששימשו לרצח, באקונומיקה, וכי אף החזיק את הסכין ששימשה לרצח, ואח"כ החזיר לה אותה. וראו גרסתו בנדון עוד בהודעתו מיום 11.5.12 וגם בתמליל בע' 2, 3, הנמצאים בקלסר <u>ת/472</u>).

ב. במסרון **887** ב-<u>נ/66ב</u> בע' 3 אדיר כתב לה ביום 13.3.12 בשעה 09:37: "היי, שנלך היום לטייל פה קצת?", ובמסרון **892** הוסיף: "כאילו, תחזרי אחרי העבודה ואחכה לך בתחנה. דברי איתי כשאת מסיימת".

א.ק השיבה במסרון **893** משעה 09:49: "סבבה. אני יתקשר כשאהיה על האוטובוס".

במסרון **895** משעה 21:06, אחרי שהם כבר נפגשו ונפרדו (וראו עדותו בנדון של אדיר בע' 4015 כי בפגישה הפעיל עליה את הסחיטה באמצעות האיום בחשיפת סודה), הוא כתב לה: "**רק תזכרי שכמה שפחות אנשים יידעו מזה, זה הרבה יותר טוב, שלא ייצא משליטה**", והוסיף במסרון **896** בשעה 22:40: "**אני רציני לחלוטין בקשר למה שדיברנו. תישני על זה** ונדבר בבוקר".

א.ק השיבה לו בשעה 22:43 במסרון **897**: "**אמרת לי שאכפת לך ממני**. תחשוב טוב על מה שאתה אומר. **איפה המילה שלך**?"

וראו שאלת **בהמ"ש הנכבד** ל-א.ק בע' 2559 מהו אותו הדבר שאדיר מדבר עליו במסרון 895, ואת תשובת א.ק: "**לא יודעת מה להגיד לך**".

וראו בע' 2560 נוכח דברי אדיר ו-א.ק במסרונים 807, 895, 897 את שאלת **בהמ"ש הנכבד** ל-א.ק: "תנסי לשער רגע שלא טוב שאנשים יידעו מזה, סיכמנו שזו לא הבעיה הנפשית שלך ובטח לא הויזה, אז מה כן?", ו/א.ק משיבה: "יכול להיות שזו הבעיה הנפשית שלי, **אני לא יודעת להגיד לך**".

אדיר השיב לא.ק בשעה 22:47 במסרון **899** בשעה 22:47: "ו**המילה שלי קיימת. אני פשוט גם רוצה משהו בתמורה**" [וראו שאלת **בהמ"ש הנכבד** ל-א.ק בע' 2534, אחרי שהתבקשה בע' 2533 להתייחס למסרון זה, ואמרה שהמסרונים והסחיטה לא קשורים כביכול למנוחה: "אז למה בתמורה?", ותשובתה: "**אני לא יודעת להגיד לך**".

א.ק כתבה בשעה 22:51 במסרון **900**: "מ[**ל]עולם לא אהיה זונה. מוות עדיף**".

אדיר השיב לה ביום 14.3.12 בשעה 00:09 במסרון **901**: "אל תחשבי על זה ככה. קחי את זה כמו פנטזיה מינית ארוכה ומפותלת", וראו עדות א.ק המניפולטיבית בע' 2407 כי היא כביכול "לא זוכרת את זה".

בע' 2568, 2569 שאלו אותה החי"מ וגם **בהמ"ש הנכבד**, מהו אותו דבר העוצמתי שגרם לה להכנע לסחיטה ולשכב עם אדיר חרף הצהרה זו שמוות עדיף על זנות, והשיבה: "**אני לא יודעת מה לענות**".

מסקנה ברורה: ברור שמדובר בפחדה שאדיר יסגיר את סודה הנורא, והוא שהיא רצחה את המנוחה [וראו העובדה כי **הפרקליטות, נאלצה בסיכומיה בע' 632, 633 להודות במה שא.ק התעקשה שלא להודות, כי הסחיטה היתה קשורה לרצח המנוחה**!]

ג. באותו יום, 14.3.12 בשעה 07:48 א.ק כתבה לו במסרון **904**: "לא, על 24. **אתה מאיים על חיי** [ויודגש כמובן כי לא נשמעה מעולם שום טענה, ע"י אף אחד, כי אדיר רצה להרוג את א.ק או איים במעשה שכזה – י.הל] אבל דואג לאוטובוס? לא נשמע לך מוזר?".

אדיר השיב לה ב – 07:50 במסרון **905**: "לא איימתי על חייך. לא כמו שאת איימת להרוג אותי. ולא, זו לא נראה לי מוזר".

א.ק השיבה לו ב -07:56 במסרון 906: "**<u>על חיי החופשיים</u>**. ואיימת כמו כל העצבנים. לא יעשה לך כלום. תרגע".

אדיר השיב במסרון **907**: "אני לא דואג".

א.ק במסרון **908**: "**<u>מתנה אחרונה. חופש</u>**".

אדיר במסרון **909**: "מה?", ובמסרון **912**: "את מוכנה להסביר את עצמך?"

א.ק במסרון **913**: "**<u>שמור את מה שהבטחת לי. חסד אלי. החופש שלי</u>** או שמאהבה נכזבת אתה נוקם ביי?"

וראו דברי **בהמ"ש הנכבד** לא.ק בע' 2571: "**<u>יש בין 10 ל- 20 הודעות שאת חוששת באיום על חייך, זה לא חיי הפיזיים זה חיי החופשיים, אדם אינטליגנטי מבין שהכוונה היא שאת עלולה להיות בכלא</u>**..."

אדיר במסרונים **914, 915**: "**<u>אשמור, כל עוד שאקבל את מה שביקשתי</u>**, וזה לא רק מאהבה וחרמנות".

א.ק במסרון **916**: "**<u>אם אתה לא מוכן לשמור על המילה שלך אכשיו [הטעות במקור] אז על מה יש לסמוך עליך</u>**?"

אדיר השיב במסרונים **917, 918**: "**<u>אני מוכן אבל יש לזה מחיר</u>** + "מצטער אני לא חוזר בי. זה ככה או ככה. תחשבי על זה ברצינות וכשתחזרי תגידי לי מה את מחליטה...".

א.ק השיבה במסרון **919**: "**<u>אחרי שסוחטים אין שום בטחון שזה יגמר. לא מוותרת על כבודי לאדם בלי מילה</u>**".

אדיר כתב במסרון **920** (09:09): "אמרתי לך מה אני רוצה ממך. אין לי סיבה לרצות עוד משהו. תאמיני או לא", וכן בשעה 09:10 במסרון **921**: "אני אסתפר אפילו אם זה יעזור", ובשעה 11:02: "אז מה התוכניות שלך? את חוזרת לפה אחרי העבודה או מה?" וא.ק העבירה לו סוף סוף, בשעה 11:06, במסרון **923** מסר של כניעה לסחיטה: "זו התוכנית. השאלה אם זו מלכודת עבורי או מחכה שם בן אדם".

מרגע זה אדיר שלח לה מספר מסרוני תשוקה והתאוות אל גופה: 924, 926, 927, 928, 929, 930, 931.

וא.ק השיבה לו "פתאום" בשעה 11:32 במסרון **932**: "מפתה. לא אתנגד לסקס טוב ומשחרר איתך אבל בלי תנאים ו**<u>סחיטה</u>**. זה הורס".

<u>וראו התמיכה מפיה של א.ק עצמה כי היא נסחטה על ידי אדיר באמצעות איום משמעותי ביותר - האיום בהרס חייה</u>! התמיכה היא באמצעות שתי אימרותיה, הראשונה אמיתית לגבי האיום בהרס חייה ושקרית לגבי אמצעי הסחיטה, והשניה אמיתית לגבי אמצעי הסחיטה, אולם מחסירה את מטרת הסחיטה.

781. וראו דברי א.ק לאדיר בעימות ביניהם ביום 8.5.12, <u>נ/62א</u> **במונה 22:47**, ע' 8 בתמליל נ/62ב (ע' 6 בתמליל פרקליטות). א.ק, המניפולטיבית, מטיחה בו כי איים עליה שיהרוס לה את החיים, אם לא תשכב איתו [אמת] אולם משקרת לגבי אמצעי הסחיטה האמיתי: "**<u>אתה איימת עלי שאתה תדפוק לי את הויזה...תסיים לי את החיים אלא אם כן אני אשכב איתך</u>**" [העדר ויזה ידפוק לה את החיים ויסיים אותם?? הרי ברור שזו שטות, מה גם שהוא דווקא עזר לה בנסיון לקבלה, וראו <u>עדות אדיר</u> בנדון בע' 4012, 4013, 4176) וכן <u>עדותה של א.ק</u> בע' 2517, 2518 כי הוא עזר לה + הערה נוספת: החוקרים "טרחו" להודיע ל-א.ק דקות לפני תחילת העימות כי היא מוסרטת ומוקלטת, וראו <u>נ/61 ב</u> בע' 69)].

782. וראו האמת החלקית השניה, שהגיחה מפיה של א.ק בחלוף שש שנים, בדבריה בתוכנית "עובדה" מחודש דצמבר 2018, <u>נ/97</u>, בה סיפרה במונה 52:02:01 כיצד אדיר איים עליה כשנפרדו: "**<u>הוא אומר כל הזמן שהוא הולך להגיד שרצחתי את תאיר, כל הזמן</u>**". אם כן, מדבריה אלה ברור כי הוא סחט אותה <u>במסרונים</u> הקיימים שאם לא תשכב איתו, הוא יחשוף את העובדה שהיא רצחה את המנוחה (ולא בגלל הויזה), ואולם בעדותה בע' 2520 ניסתה א.ק המניפולטיבית לטעון כאילו אדיר שלח לה כל הזמן מסרוני איום חד כיווניים, שבהם כתב שיעליל עליה שהיא רצחה את המנוחה. וראו בע' 2536-2520 וכן בע' 2560-2568 את העובדה כי הח"מ וגם בהמ"ש הנכבד מפנים אותה לעובדה כי לא התגלו שום מסרונים כאלה, בשום תאריך, ואת תשובתה למשל בע' 2560: "**<u>אני לא יודעת מה לענות</u>**".

783. וראו כמובן את דבריה החדשים ביותר ברענון טרם עדותה במשפט החוזר, <u>נ/102</u> בע' 2: "**<u>אולה סיפרה כי לאחר הפרידה, אדיר איים עליה כי יהרוס את חייה אם לא תשכב איתו, שכבה איתו פעם אחת בשל האיומים. מתביישת בכך מאד ולכן לא סיפרה את זה</u>**". א.ק התביישה? האשה הזו יודעת בושה מהי?

וראו בע' 2533 את אישורה כי שכבה איתו בגלל הסחיטה!

<u>חברו את שלוש האמירות ותגיעו לאמת, המזדקרת ועולה מאליה מן המסרונים כשלעצמם, וכן מעדויות השניים</u>!

784. <u>לגבי מסרונים במכשיר 052-2344**613** של אדיר (ראו נ/66ג</u> – כולם באנגלית, משום שכנראה המכשיר איפשר לו לכתוב רק באנגלית. המסרונים יתורגמו לעברית (ואם

לפרקליטות תהיה בעיה עם התרגום של הח"מ אז נעביר את המסרונים לבוררות אצל המתורגמן שתירגם את עדות פול קיש, והוא יעביר את כולנו שוב חוויה חוץ גופית).

א. ביום 31.3.12 בשעה 14:20 אדיר כתב לא.ק את מסרון **100** (בע' 1) "שלושה דברים...**מחר אני הולך להתלונן עלייך במשטרה אז תשכחי מכל התוכניות ...**נ.ב עצה: **תסגירי את עצמך. זה יחסוך ממך את המתח בהמתנה לבואם.** אין שום דבר שאת יכולה לעשות או להגיד כדי לגרום לי לשנות את דעתי".

וראו גם בהודעתו מיום 3.5.12 בשעה 12:55 בע' 8 כי אכן רצה להניעה למסור עצמה למשטרה.

ויודגש כמובן כי **עצם העובדה שאדיר ציפה כי א.ק תסגיר את עצמה, מוכיחה כי שניהם היו מודעים לעובדה כי היא רצחה וכן למודעות שניהם לעובדה זו**! (פשוט).

וראו עדות אדיר בנדון בע' 4019, 4025, 4026.

וראו אישור א.ק בע' 2410 כי הבינה מההודעה כי אדיר הולך למשטרה להגיד שהיא רצחה את המנוחה, וכנ"ל בע' 2573. בתגובה בהמ"ש הנכבד אומר לה כי במסרון זה אדיר בכלל לא הזכיר את המנוחה (ולכן המסקנה שידע כי פנייתו למשטרה יכולה להיות רק לגבי המנוחה, משום שרצחה אותה).

בתגובה למסרון זה מיהרה א.ק המניפולטיבית, שהבינה כי כבר הפור נפל, לשלוח לאדיר בשעה 14:28 את המסרון המתמם מס' **1064** בעברית, למכשיר 793 (וראו נ/66ב בע' 7): "על מה להסגיר?..." **(וזו אותה בחורה שהתחננה אך שבועיים קודם לכן על חייה..."מתנה אחרונה. חופש" + "חסד אלי" + נכנעה לסחיטה ושכבה איתו כנגד רצונה חרף הצהרתה כי עדיף לה כבר למות).**

וראו שאלת **בהמ"ש הנכבד** בע' 2410 (אחרי שהשיבה כי הבינה למה כוונתו במסרון): "אז למה את אומרת לו: 'את לא מבינה על מה' אם את אומרת שהוא כבר אמר לך שהוא הולך להגיד שאת רצחת את תאיר ראדה?", וא.ק משיבה: "**אני לא יודעת מה לענות לך**. אני לא זוכרת".

ב. ובחזרה ל- נ/66ג. ביום 1.4.12 בשעה 16:35 כתב אדיר ל-א.ק את המסרון **109**: "**הלכתי לשם וסיפרתי להם את הכל. את יכולה לרוץ אבל לא יכולה יותר להתחבא מזה**..." (זהו אותו יום בו חיפש אדיר את רכז המודיעין משה שטח, וראו בנדון מיד להלן, וראו בנדון עדות אדיר בע' 4028, 4029).

ובשעה 21:07 שלח אדיר ל-א.ק את מסרון **117**: "**סיפרתי לאחותך [אלונה] על תאיר**".

וראו בע' 2546 את הפנייתו של הח"מ לתמליל חקירת א.ק ביום 28.4.12, נ/57ב בע' 8-9, ולעובדה כי א.ק אמרה כי אדיר כתב לה על "תאיר" "אבל לא חשבתי שזו תאיר ראדה", וכשהחוקר שואל: "לא חשבת שזו תאיר הזאת?", היא שוב משיבה שלא, וכי חשבה שאדיר "התחלק על השכל..."[כרגיל, "מניפולציית המראה"]

המסקנה ברורה: **הסתרת א.ק את העובדה כי אדיר סחט אותה לגבי המנוחה, ואפילו שכתב לה לגבי המנוחה, נבעה מהעובדה כי "על ראש הרוצחת בער הכובע"!**

ג. ביום 5.4.12, אחרי שאדיר הודיע גם למכריה של א.ק, כולל לאחותה ולבעלה כי היא רצחה את המנוחה ו/או עומדת להסתבך עם המשטרה ולהכנס לכלא, כתב אדיר ל-א.ק את מסרון **252** ביום 5.4.12 בשעה 17:56: "נ.ב - ...**אני לא יודע איזה שקרים סיפרת למשפחתך ולחברים אבל האמת תתגלה ואז הם ישנאו אותך על מה שעשית ועל כמה ששיקרת טוב לגבי זה**. נ.ב – יש לי הוכחה אז אל תפנטזי על שחרור".

785. כמו כן, אדיר שלח מסרונים בפלאפון גם לקרוביה של א.ק, ובכלל זה לבעלה של אחותה ולחבריהם, שבהם כתב שהיא רצחה את המנוחה או שתכנס לכלא בגלל דבר נורא שעשתה (וראו נ/66ג מסרונים 121, 131, 132, 143, 163).

786. וראו גם נ/127 – האימיילים ששלח אדיר לאלונה, אחותה של א.ק, והאימייל שהיא כתבה לו בחזרה.

אדיר התחייחס אליהם בעדותו במשפט החוזר בע' 4020, 4021, 4027, 4028.

וראו האימיילים החשובים, המוכיחים את עקביות דבריו והקוהרנטיות של "גרעינם הקשה":

א. יום 20.3.12 בשעה 08:54 (תרגום מאנגלית לעברית): "צריך לדבר איתך בפרטיות לגבי אולה, ו**משהו ששמרתי בסוד הרבה מאד זמן**. עכשיו כשאיננו ביחד **אני לא חושב שאני צריך לשאת במשא הזה לבד**. בבקשה, אני מתחנן שלא לספר לאף אחד, ואפילו שיש לי משהו להגיד (כי) אולה תדע ועלולה להשבר/להתמוטט, אני באמת מפחד מזה...

נ.ב – זה לא דבר יפה ללמוד על אחותך, זה למעשה עובדה מסוכנת/מסכנת לגביה, **אני יודע שיש לך אישיות רגישה אבל את היחידה שאני יכול לדבר איתה** משום שלאמא שלך ככל הנראה לא יהיה אכפת...**אני מצטער אבל את האדם היחיד במשפחה הזו שיכול להבין** את היקף המקום האפל הזה בחיי אחותך.

נ.ב 2 – **אני כ"כ מתנצל לגבי זה. באמת. אבל את חייבת לדעת**. ואל תנסי לברר את זה איתה (כי) היא בודאות תדע מה אני רוצה לספר לך (היא מאד פקחית, את יודעת) והיא בכלל לא תאהב את זה. היא תתמוטט וזה יכול להיות הרסני לכולנו".

וראו האותנטיות הבוקעת מדבריו.

ראשית, הוא לא מיהר "לזרוק בפנים" שלה שא.ק רצחה את המנוחה. תחת זאת הוא ביקש להפגש איתה בפרטיות כדי לפרוק מעליו סוד שהוא נושא עמו הרבה זמן.

שנית, הוא מציין כי הסוד הזה מהווה מעמסה נפשית עבורו (והעובדה כי לא פנה למשטרה שש שנים אינה סותרת את דבריו, לעניות דעתו של הח"מ).

שלישית, הוא לא מפסיק להתנצל בפני אלונה על שהוא פונה אליה בכלל, כי הוא יודע שיש לה אישיות רגישה.
לו היה מעליל, הוא לא היה צריך את כל ההכנות וההתנצלויות הללו, ולדעת הח"מ אין מקום לציניות בנדון.

וראו כמובן עדותו של אדיר בנדון בע' 4020 כי קודם כל רצה לפרוק את הסוד עם אלונה ואח"כ לראות "מה קורה", ואולם כשאלונה לא התייחסה אליו ולא רצתה להפגש איתו אז הוא כבר החליט לחשוף את הסוד "מרחוק", הן לאלונה, הן לחברים והן למשטרה.

ב. ביום 1.4.12 בשעה 01:04: "אני מצטער אבל אילצת אותי לעשות את זה. אם רק היית שומעת בקולי לפני כן, **הייתי יכול לפרוק את המשא הזה איתך, ולא להעבירו למשטרה**, כפי שאני מתכוון לעשות מחר. אחותך פסיכופטית וצריכה להיות במאסר, **ולפחות באשפוז. אולי זה העבר האפל של משפחתך, אולי דבר אחר, זה לא משנה,** העובדה היא שאולה לא צריכה להסתובב חופשיה, זה יותר מדי מסוכן לכולם, **ואפילו אולי גם לכם**. **מצטער** שהייתי חייב להגיע לזה".

וראו האותנטיות גם של אימייל זה:
ראשית, גם באימייל זה אדיר עדיין לא כותב לאלונה שא.ק רצחה את המנוחה. הוא עדיין לא מפליל את אחותה בפניה (ורק אחרי שהיא השיבה לו את האימייל הבא (ג') הוא כתב לה, באימייל ד' כי א.ק רצחה את המנוחה).
שנית, שוב הוא מדבר על המשא הנפשי שרצה לפרוק מעליו, והרי בלתי הגיוני כי פעם שניה תוך 11 יום יחוש צורך "לעשות לה הצגה" של "משא נפשי".
שלישית, מדבריו עולה כי הוא לא רצה ש-א.ק תהיה דווקא בכלא אלא חושב שאולי מקומה באשפוז, והרי אנו יודעים שהיא עצמה ניסתה "להפיל" עליו, כאילו היא ביקשה ממנה שידאג לה לטיפול נפשי, והוא כביכול לא רצה...
רביעית, הוא לא התיימר לקבוע למה א.ק רצחה את המנוחה, ואומר שהוא לא יודע ממה זה נובע, ומשער השערות, ענין והתחבטות שלא מעסיקים כלל מי שמעליל!
חמישית, הוא שוב מתנצל! לא הגיוני שמעליל יתנצל שוב ושוב, ובדרך שלו.
שישית, הוא אומר בזהירות כי אולי א.ק מסוכנת גם לאלונה ולבעלה. לו היה מעליל, גם לדאגה זו לא היה מגיע.

ג. ביום 1.4.12 בשעה 20:53 אלונה שלחה לאדיר מייל תשובה: "מה? השתגעת? ...היא יותר נורמלית מהנורמלים, אולי לא נורמטיבית אבל אל תגזים...אתה בחור טוב. תמיד חיבבתי אותך. חג שמח!"
היום, בדיעבד, איש לא יחלוק כי אלונה לא הכירה את אחותה...

ד. ב- 1.4.12 בשעה 22:55 אדיר השיב לה: "את כנראה באמת לא יודעת עם מי יש לך עסק, אחותך רצחה מישהי, ילדה בת 14, **ואם לא הייתי שם כל השנים מאז שזה קרה, זה היה קורה עוד ועוד ועוד. אני מצטער** שאני מפיל עליך פצצה כזו אבל זאת המציאות, **היא רוצה לבתר אנשים**, היום היא טוענת שזה כנראה משהו שסבא שלכן עשה לה בילדות, אבל זה לא משנה, **היא צריכה טיפול, היא מסוכנת**. **קשה לי עם הפרידה אבל זה לא בגלל זה, זה המצפון שלי שלא מאפשר לי לתת לה להסתובב ככה בעולם מבלי השגחה**, ואת לא רצית שאספר לך, אפילו לא הגבת על המייל הקודם, אז היום אני סיפרתי למשטרת ישראל, וזה עכשיו בידיים שלהם. צר לי נורא שככה העניינים התגלגלו וצר לי על הכאב שאת חשה עכשיו כשאת יודעת, אני יודע שאת אדם שקשה לו עם דברים כאלו אבל עם אמא שלך אני לא מדבר...ואני לא יכול לשמור בבטן יותר. חג שמח. אדיר",

ובשעה 23:07 הוסיף: "נ.ב – **זאת לא מתיחה של אחד באפריל, לצערי**".

גם דברים אלה אותנטים.

ראשית, הוא חושף בכנות ובפתיחות כי הפרידה מא.ק קשה לו, אבל באותה נשימה מדגיש כי איננו מעליל עליה!

שנית, הוא חזר על דבריו לאלונה, כי אילו לא היה שומר על א.ק, היא היתה רוצחת "עוד ועוד ועוד" אנשים, גם בעימות עמה, ו-א.ק עצמה גם אמרה זאת מפיה בעקיפין, וראו הפראפרזה נ/100 וכן הודעתה מיום 3.10.08 – נ/173, בסע' 876-880 להלן.

שלישית, הוא לא סתם כתב לה שא.ק רצחה את הילדה אלא הסביר ש"היא רוצה לבתר אנשים", והרי איש כבר לא חולק על כך שזה מה שא.ק התאוותה אליו, שהרי היא עצמה הודתה בכך מיד לאחר שנתפסה בכפה בנסיון רצח שוקרון, והדברים באים לידי ביטוי היטב בכל המסמכים הרפואיים.

רביעית, לו אדיר היה מעליל, הוא לא היה טורח להוסיף בסוף כי לצערו לא מדובר במתיחה של אחד באפריל.

חמישית, הוא הביע את התנצלותו....

787. ביום 1.4.12, **ממש במקביל לשליחת המסרונים ל-א.ק ולקרוביה, אדיר פנה לרס"ר משה שטח (ששירת בעברו כרכז מודיעין במרחב יפתח) כדי לספר לו את גירסתו לגבי א.ק,** ועובדה זו **אושרה** ע"י חוקר המשטרה יהל דור.

וראו פרוטוקול הדיון מיום 4.5.12 בבקשה להמשך מעצרו של אדיר ל"מעצר ימים" נוסף, בבית משפט השלום בנצרת (ת/473 בע' 5(24-30), 6(1-3):

ש. תאשר שהחשוד טען שביום 31.3.12 הוא פנה עם המידע שיש בידיו לקצין מודיעין תחנת איילון או חולון

ת. הוא מסר גרסה על כל ההתנהלות שלו לפני שהוא הגיע אליך, במהלך ההגעה שלו אליך ומה שעשיתם אחר-כך. הוא מסר גרסה והיא נמצאת בפני בית-המשפט.

ש. האם נכון שהוא פנה לקצין מודיעין

ת. הוא פנה לטענתו.

ש. האם בדקתם את טענתו

5

ת. כן

ש. והוא יצא דובר אמת

ת. כן

וראו העובדה כי פלט השיחות היוצאות של אדיר מהפלאפון שלו בשנת 2012 (052-2344613) (נ/90) מלמד כי אדיר אכן התקשר ביום 1.4.12 בשעה 08:53:57 אל משטרת מרחב יפתח (טל: 03-6802222), וכן ניסה גם לאתרו בתחנת בת – ים (03-5555222).
וראו גם הקישור לאתר משטרת ישראל, שם מופיע מספר הטלפון האמור, כשייך למרחב יפתח –

https://www.gov.il/he/departments/general/police_tel_aviv_district

(וראו גם התייחסותו של אדיר לפנייתו למשה שטח, בשלוש הודעותיו הבאות בקלסר הודעותיו ותמליליהן ת/472: בהודעתו מיום 28.4.12, מיום 3.5.12, וכן בהודעתו מיום 11.5.12.
וראו גם עדותו של אדיר בנדון, בע' 4029-4031, 4039, 4165-4167.

א.ק, שידעה בזמן אמת כי הוא פנה לרכז המודיעין כדי להתלונן עליה, ניסתה "להקדים תרופה למכה" ולפיכך עשרה ימים אח"כ (10.4.12) התלוננה כנגד אדיר כי אנס אותה, (ת/449א) ואח"כ ביטלה את תלונתה (ת/449ב).

788. ביום 1.4.12, אחרי שאדיר שלח את ההודעות לא.ק, התלונן שוקרון על אדיר במשטרה שאדיר מטרידו בטלפון ומאיים עליו, וביום 1.5.12 מסר בהודעתו (נ/106ב) בעמוד 3 (בין היתר) כי **אדיר אמר לו וכתב לו שייזהר מא.ק** וכן אמר שהוא עם עורך דין ושבקרוב שוקרון ישמע על "משהו גדול", ושהוא (אדיר) לא יכול למסור פרטים, וששוקרון ישמור על עצמו.

789. (ביום 6.5.12 שוקרון מסר הודעה נוספת (נ/106ד) ובה בעמוד 1 סיפר כי אדיר הזהירו טלפונית מא.ק משום שעשתה מעשים מסוכנים בעבר, ובעמוד 2 כי **אדיר הזהירו שא.ק עלולה לפגוע בו פיזית**. שוקרון הוסיף כי אדיר נשמע מפוחד ורציני. וראו התגשמות הזהרתו בסע' 808-816 להלן).

790. לאחר שפנייתו של אדיר לרכז המודיעין לא הועילה, הוא פנה לעו"ד ירון פורר וסיפר לו את כל השתלשלות האירועים. עו"ד פורר פנה בנדון לעורכי דינו דאז של הנאשם, שפנו למשטרה, והמשטרה זימנה את אדיר למסירת עדות.

791. ביום 25.4.12 הגיע אדיר לראשונה ליחידת להב 433, ונחקר שם ע"י ימ"ר צפון (היחידה שחקרה את רצח המנוחה). הוא מסר גירסה מפורטת, שהוקלטה והוסרטה, (ת/472) ואשר התבררה להיות **גירסה נבואית** שתוכיח את **אמיתותה ועוצמתה** גם יומיים אח"כ (27.4) וגם שמונה ימים אח"כ (3.5).

אדיר מסר אפוא בתמליל חקירתו וכן בהודעתו (בעמודים 2–6):

א. כי הוא וא.ק התגוררו בקצרין בתקופה הרלוונטית (שנת 2006).

ב. כי א.ק כינתה את עצמה, בין היתר, בשם "**אולה**" וכן "**טל**" (שם בע' 1).

ג. כי א.ק טענה כי נמצאת בתוכה זאבה בשם "טחב" והיא מדי פעם רעבה לדם ודוחפת אותה לרצוח, ומה שא.ק חולמת ורוצה לעשות זה לשחות בדם ולהתעטף במעיים ובקרביים (שם בע' 2) [וראו הודאת א.ק בנדון בעדותה בע' 2420 שם הסכימה כי "טחב" רצתה להכנס לתוך גוף, ובע' 2740 כי "טחב" רצתה לפתוח אנשים, ובע' 2744 כי "טחב" אכן דחפה אותה לרצוח].

ד. כי ביום הרצח היא התקשרה אליו לפלאפון שלו (באותה תקופה – 2006), שמספרו היה **054-5817793**, מהטלפון הקווי בדירתם השכורה ברחוב הדודאים בקצרין, **שאותו לא זכר**, ושאלה אותו אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה ש"הולך להיות **פה בקרוב** הרבה **בלגן**". בגלל שסיפרה לו על הזאבה "טחב" ועל חלומה להתעטף באיברים ובדם אז הבין שה"בלאגן" שהיא מתכוונת אליו קשור לכך (וכנ"ל בע' 19 לתמליל חקירתו הראשונה).

ה. כי **שיחת הטלפון שקיבל ממנה הייתה אחרי ארוחת הצהריים, בערך ב- 14:30, כשהיה בעבודה בקיבוץ גדות** (ע' 17 לתמליל) [במציאות, בתמליל החקירה בע' 18, אדיר אמר ש**א.ק התקשרה ב"שתיים, שתיים ומשהו**" (וראו הפלט נ/89 (וכנ"ל ת/211) וכן הסכמת הפרקליטות מכללא בנדון בע' 2414).

וראו גם עדות אדיר בנדון במשפט החוזר בע' 3990, 3996, 4131-4133.

ו. כי בערך בשעה 18:30 חזר לביתם, ובאו אליהם חברים: איציק מורנו, גל דורון וגיא אפריאט, ואז איציק סיפר שהמנוחה נרצחה.

ז. כי אחרי שהחברים הלכו אז שאל את א.ק אם ביצעה את הרצח והיא אישרה שכן, ופירטה: בבוקר **לקחה את מכנסיו של אדיר (וגם את הסריג/סוודר השחור שלו**, וראו גם בתמליל בע' 94 וכן בעדותו של אדיר במשפט החוזר בע' 3992, 3993, 4142), פאה וחולצה כהה/שחורה, הסתירה את החזה שלה עם תחבושת אלסטית (וראו עדותו במשפט בע' 3992, וכן הדגמתו בע' 4136 כיצד שיטחה את החזה עם התחבושת), לקחה את התיק של אחותו בצבע שחור-אפור-כחול של חברת "ג'אנספורט" ושמה בו בגדים להחלפה (חצאית בהירה עם פסים) ו**סכין** שקנו ב"ריקושט" כמה חודשים קודם לכן, ובערך בשעה **11:00 או 12:00** הלכה לביה"ס והמתינה בשירותי הבנות **ובמהלך השיעור השני מהרגע שהגיעה לשם נכנסה ילדה**. א.ק משכה אותה לתוך התא וחתכה אותה בצואר ואז השכיבה אותה על הרצפה ושיחקה לה קצת בשדיים והריחה את הדם, ונשכה את המנוחה בחלק התחתון של החתך כי רצתה לטעום את הדם. אחר כך ניסתה להוציא את המעיים ועשתה כמה חתכים עדינים אבל הפריעו לה, **מישהו דפק בדלת**. היא נעלה את הדלת מבפנים, היתה עם **כפפות**, עברה לתא הסמוך ע"י טיפוס על האסלה והניאגרה (וראו גם ע' 38, 39 לתמליל חקירתו וכן בעדותו במשפט החוזר בע' 3996, 4150), ניקתה את עצמה [בתא הסמוך], ירדה לשירותי הבנים בקומה מתחת, החליפה בגדים וברחה ברגל. אחר כך התקלחה והתקשרה לאדיר.

ח. **הכינויים** - בבוקר היא אמרה שזה עשה לה טוב, **וכי המנוחה היתה עבורה "אבן החן הקטנה שלה"**..והרגישה שיש בתוכה, בתוך אולה [א.ק], זאבה בשם "טחב" שרוצה דם ורוצה להמשיך לרצוח.." (שם בע' 4 שורות 101,100).

וכן: "**היא קוראת לתאיר מאז הרצח 'אבן טופז קטנה שלי'** כי היא מתייחסת לזה כ**פרס** שהיא זכתה בו".

[גם בתמליל חקירתו מאותו יום, בע' 55,54 הונצחו דבריו המלאים ו**הנבואיים** לגבי סטיותיה ותאוותה לרצוח, ועוד יותר, **לגבי העובדה שהיא התוודתה בפניו כי רצחה את המנוחה:**"...מתייחסת אליה בתור שלל והיא קוראת לזה **'שלי. תאיר היא שלי'**...מתייחסת לזה בתור **פרס**, בתור משהו ששמים ב**קופסה ושומרים** לכל החיים...".

וראו עדות אדיר בנדון במשפט החוזר בע' 4001, 4002, 4046-4048.

ט. כי **הראתה לו אחרי התוודותה את התיק ובו האמצעים ששימשוה לרצח, ובכלל זה הסכין והבגדים המוכתמים בדם** (ראו ע' 30, 67, 84 לתמליל חקירתו וכן בעדותו במשפט החוזר בע' 3992, 3993, 4034, 4136-4138).

י. כי את התיק עם הבגדים החביאה בבית אמה בקצרין בעליית הגג בתוך שקית זבל ולאחר שהופסקו החיפושים היא ניקתה את התיק וכל תכולתו עם אקונומיקה ופיזרה אותה במספר פחי אשפה.

יא. כי אדיר לא נקט בשום פעולה ולא דיווח על כך כי פחד מא.ק ומאִמָּהּ (וראו גם עדותו בנדון בע' 3976) אולם כעת הוא כבר לא בקשר עם א.ק ומרגיש בטוח יותר לספר זאת.

יב. כי ביום הרצח בערב ראה שיש ל-א.ק שריטות בין הצואר לחזה והכתף.

792. בנוסף לנכתב בהודעתו של אדיר, הוא מסר בחקירתו המוסרטת כי א.ק סיפרה והדגימה לו כי מהחתך בצוארה של המנוחה השתלשלה/השתרבבה מטה חתיכת בשר (וראו כמפורט להלן בקטעים הרלוונטים מתמליל ומדיסק חקירתו הראשונה).
אדיר תיאר והדגים אפוא בפירוט **בדיוק באיזה מקום טעמה ונשכה א.ק, לדבריה, את החתיכה התלושה מבשר צוארה של המנוחה, שהשתלשלה/השתרבבה מטה, וכיצד נראתה אותה חתיכה**:
אדיר: (בע' 36 (20) לתמליל החקירה הראשונה + במונה 1:34:02-05 שעה בדיסק החקירה המלא: "אם זה החתך אז בחתיכה התחתונה של החתך [**ובמקביל הוא מעלה ומוריד באופן אנכי את אצבעו הימנית על תחתית גרונו**], ממה שאני הבנתי ממנה, **החלק שהתקפל בצורה כזאתי**" [וכאן הוא ממשיך **להדגים באמצעות ידיו כיצד חתיכת העור התקפלה והשתרבבה /השתלשלה מטה מתוך החתך, באיזור קנה הנשימה של המנוחה**] "היא נשכה אותה פה איפשהו כדי לטעום". חוקר: "היא הראתה לך את המיקום המדויק כמו שאתה מסמן?" אדיר: "כן, בגלל זה אני יודע בערך את מקום החתך לפי איך שהיא תארה לי את זה, שזה היה בערך כאן [**שוב מדגים**], **באיזור קנה הנשימה**". חוקר: "..תראה לו [לחוקר השני שנוכח] בדיוק איפה"". אדיר: "בערך את החלק הזה היא נתנה לו ביס [**מדגים**], כלומר את החלק שהוא איזור קנה הנשימה".

וראו גם בע' 106 שורה 20 לתמליל חקירתו הראשונה + בקטע השני בסרט החקירה, במונה **4:10:25** שעות בדיסק החקירה המלא, שבו אדיר כבר מוסתר ע"י אחד מהחוקרים, וגם החוקר שמדבר איתו (השני), לא נראה בסרט אלא רק ידו. אדיר: "היא ניסתה לתת ביס איפשהו כאן בחתך שהיא עשתה **בחלק התחתון של החתך**....היא נשכה את הבשר, היא ניסתה לאכול אותו". החוקר: "אמרת היא הוציאה לך חתיכת ב...חתכה?" אדיר: "לא. היא לא חתכה חתיכה". חוקר: "מתרגם" למילים את הדגמות אדיר המוסתרות: "...היא חתכה ח..**הבשר יורד כלפי מטה**, נכון?" [ובמקביל למילים אלה החוקר, שרק ידו נראית, **מדגים באגרופו הקמוץ**, בהתאם להדגמת אדיר

המוסתרת, **השתלשלות מטה של חתיכת הבשר לאורך כמעט עשרה סנטימטרים**].... אדיר: "ככה?" חוקר: "כן". אדיר: "או קי, אז החתיכה שהגיעה לפה [וראו בע' 106 שורה 34 + במונה 29:10:4 בדיסק החקירה המלא כיצד במקביל למשפט זה מפיו של אדיר, **ידו הפתוחה (עכשיו) של החוקר ממשיכה ומחקה את הדגמתו המוסתרת של אדיר, ולפיכך מורידה עצמה במכוון כעשרה ס"מ למטה**].

אדיר: היא [א.ק] פשוט באה עם השיניים אחרי שהיא הסניפה ונתנה ביס....נשכה..." חוקר: "קרעה לה בשר?" אדיר: "לא יודע. אני לא שאלתי. לא ירדתי לפרטים...אם אתה שואל אותי בקשר לטביעות שיניים אני מאמין שיהיה שמה משהו שדומה לזה".

וראו בהרחבה בתמליל את שני קטעי החקירה הרלוונטים - ע' 35(29) עד 37 (3) + ע' 106 (7-39).3

וראו עדותו של אדיר במשפט החוזר לגבי חתיכת הבשר, בע' 3994, 3995.

793. עם תום חקירתו הארוכה ביום 26.4.12 לפנות בוקר, ביצעו לו החוקרים תרגיל חקירה, שבו אמרו לו כי כביכול נמצא באחורי רגלה של המנוחה סימן "איקס" על רגלה, וחשוב להם לדעת אם אמרה לו זאת. הוא השיב בשלילה (וראו התמליל הקצר מאד בקלסר ת/472.

794. למחרת, ביום 26.4.12, החוקרים הגיעו לביתו של אדיר ותפסו את מחשבו האישי. בבדיקת תוכנו התגלו, בין היתר, תצלומים רבים ובכללם תצלומים של ציורים שציירה א.ק (ראו נ/84), ואשר אף הם קושרים אותה לרצח המנוחה. (וראו בנדון בפירוט בנוגע לסיוע מס' 18 בסע' 903-905 להלן).

795. בחלוף עוד יום וחצי, **אך יומיים וחצי אחרי שאדיר מסר את הודעתו, ובעוד החוקרים מניחים לא.ק להמשיך בחייה כרגיל, גילה אדיר ביום 28.4.12 בשעה 01:30 לפנות בוקר, שמספר שעות קודם לכן (ביום 27.4.12 בערב) כתבה א.ק פוסט בדף הפייסבוק שלה: "קוראים לי טל, שלום, אני רוצה עוד אבן לתיבת האוצרות שלי, הדרקונית לא עוזבת... יש לי אבן טופז קטנה... היא שומרת עליה כמו על הלב שלה, קבורה עמוק באדמה, אוצר קטן ועצוב, אבן קטנה ובודדה, טל לא משחקת. אולה [א.ק] אצל אמא. אני רוצה לשחק!"** (וראו הפוסט – נ/67).

מדף הפייסבוק עלתה אפוא המסקנה הברורה כי "אבן הטופז הקטנה שלי" היא אכן המנוחה(!), כי אכן היא קבורה באדמה, כי א.ק אכן מתייחסת למנוחה כ"אבן שלה", כי היא אכן רוצה לצרף למנוחה עוד אבן לתוך הקופסה ["תיבת האוצרות"], כי היא

<u>אכן מתייחסת למנוחה כמו לפרס שלה, כי היא אכן שומרת עליה מאד וכי היא אכן מתכוונת לרצוח עוד אדם</u>!

גם במילותיה: "<u>אני רוצה לשחק</u>"(!) התכוונה לרצח אדם וכלשונה: לאיסוף עוד "אבן טופז קטנה שלה" ל"תיבת האוצרות שלה". [וראו בנדון בסע' 809 להלן את הודעתו של שוקרון מיום 3.5.12 כי אחרי שניסתה לדוקרו, אמרה לו שהיא רוצה לראות מה יש לו בפנים והיא רוצה "<u>לשחק</u>", וכן בסע' 814, 820, 892, 902 להלן את דברי החוקרת <u>יערית עמר</u> במיזכר שכתבה, <u>נ/159</u>, בעקבות ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון, לפיהם א.ק אמרה ליערית שהיא רוצה "<u>לשחק</u>" איתה, והסבירה שהכוונה <u>לחתוך את החוקרת</u>.

796. מיד לאחר קריאת דבריה של א.ק בפייסבוק שלח אדיר SMS לחוקר <u>דניאל ביטן</u> ואחר כך דיבר עמו. וראו מזכר דניאל ביטן מאותו יום (<u>נ/147</u>) כי אדיר התקשר אליו לפנות בוקר ומסר ש"ראה כי היא כתבה ..**והיא מחפשת עוד 'אבן חן טופז קטנה'** ולדעתו יש לה כוונה לבצע שוב מקרה נוסף כמו שמסר לי בעדות יום קודם [שרצחה את המנוחה] והוא שאל אותי אם אני זוכר את מה שהוא ספר לי ולמה הכוונה במילים 'אבן חן טופז'" והוסיף שא.ק נמצאת בקצרין ולדעתו מתכוונת לרצוח עוד מישהו/י!
על דברים אלה דיווח ביטן מיד לרמ"ח שלו וכן לראש המיפלג.

797. בעקבות דיווחו של ביטן, כתב שי דיכטר, רמ"פ תשאול ימ"ר צפון מזכר באותו יום-28.4.12 - (<u>נ/158</u>) שבו ציין כי ביטן עדכנו לפנות בוקר שיש לבדוק את הפייסבוק של א.ק וחושש שתעשה משהו כשהיא בקצרין, וכי <u>א.ק כינתה את המנוחה "אבן חן/טופז"</u>. ועוד הוסיף: "יצרתי קשר עם מוקד הסיגינט וזאת בהמשך לחשד שעלה נגד אולה בעקבות ההודעה שנגבתה מ[אדיר]...יצר אצלי חשד.. שאולי יתכן והיא תעשה משהו...בסיוע מוקד סיגינט הוקרא לי...מה נכתב בדף הפייסבוק של אולה...בהמשך הדף פוקסס אלי למשרד ואותו סימנתי...הוחלט לעצור את אולה כחשודה בגין רצח.."

798. בעקבות זאת א.ק אכן אותרה בבית אמה בקצרין ונעצרה באותו יום – 28.4.12.
היא נחקרה תחת אזהרה בחשד לרצח המנוחה ובהודעתה מיום 28.4.12 בשעה 09:35 (<u>נ/57א</u>) מסרה:

א. כי אדיר מטורף וצריך לאשפזו. כמו כן, במסגרת **המניפולטיביות** שלה סיפרה גם שדווקא הוא זה שמדמיין דם ומדבר איתה על מעיים...(ע' 48, 49 בתמליל נ/57ב) [ואולם היא זו שאושפזה חמישה ימים לאחר מכן להסתכלות אחרי שביום 3.5.12 ניסתה לדקור את שוקרון בצווארו, ואמרה לחוקרים שהיא רעבה לדם ורצתה להיכנס לתוך גופו הגדול של שוקרון].

ב. כי אדיר מסר לגביה שהיא מתכוונת לפגוע באנשים נוספים משום שהוא "דפוק", אלים ומטורף, ואוהב לשחק עם אנשים (בע' 4-7) [אבל התברר שהוא צדק ודבר אמת

וצפה כי היא תנסה לרצוח עוד מישהו/י, ותגובותיה אלה לגביו היטיבו ללמד **עד כמה היא מניפולטיבית, מתוחכמת ומסוכנת**].

ג. בע' 2 למעלה - כי ביום רצח המנוחה שהתה בדירה בה התגוררה באותה תקופה עם אדיר, ברחוב הדודאים בקצרין.

ד. כי ביום הרצח שמעה לראשונה על הרצח בערב מאיציק מורנו שבא לבקרם.

ה. כי אדיר תקף אותה ופגע בה מינית.

ו. כי **קיימה עם אדיר יחסי מין מרצון לאחר פרידתם** (שיקרה והסתירה כי נסחטה לקיים עמו יחסי מין כדי שלא יסגירה למשטרה).

799. בהודעתה הנוספת מיום 28.4.12 בשעה 18:07 (נ/58א) מסרה כי:

א. אכן הייתה לה **פאה** של פורים, אבל לא עשתה אתה שום דבר.

ב. כי גירסת אדיר הזויה.

ג. כי קיימה יחסי מין אלימים עם אדיר.

800. בעקבות הודעותיה נעצר אדיר ונחקר באותו יום – 28.4.12 (ראו בקלסר ת/472) – תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירות אלימות, איומים והטרדות.

בהודעתו מסר:

א. כי נכון שתקף פעם אחת את א.ק.

ב. כי נכון שפרסם באינטרנט סרטונים שלה כנקמה, ובזאת הסתיימה נקמתו בה. (בהמשך הדגיש כי גרסתו לגביה בעניין רצח המנוחה היא אמת ולא נקמה).

ג. כי נכון שאמר/איים על א.ק שיספר למשטרה שרצחה את המנוחה כדי שתתרחק ממנו, וכדי שתדע שהולך עם זה עד הסוף.

ד. כי פנה בנדון לרכז המודיעין לשעבר משה שטח וכשזה לא עזר לו פנה לעו"ד ירון פורר וסיפר לו את כל השתלשלות האירועים לגבי א.ק, שבמהלכה זימן אליו עו"ד פורר את עורכי דינו של המבקש וסיפר להם אותה, והם שפנו למשטרה (השתלשלות זו הושמטה על ידי הח"מ לצורך הקיצור).

ה. כי הוא גם ראה את הסכין ואת הבגדים ששימשו לרצח.

801. בהמשך אותו יום – 28.4.12 – שוחרר אדיר מהמעצר, וא.ק שוחררה כבר למחרת – ביום 29.4.12 – עם הפלאפון שלה, למעצר בית של חמישה ימים, כלומר עד ליום 3.5.12.

802. ביום 1.5.12 הפיקו החוקרים את פלט השיחות הנכנסות והאיכונים ביום רצח המנוחה לפלפון של אדיר בשנת 2006 (054-5817**793**), וראו נ/89 (וכנ"ל ת/211) בע' 1.

מנתוני הפלט עולה כי לאדיר נכנסו ביום רצח המנוחה שבע שיחות מהמספר הקווי **04-6961504** בשעות: 11:20 (רק חיוג עקר), **11:56**, **14:05**, 14:23 (חיוג עקר), 14:36 (חיוג עקר), 14:57 ו-18:17.

כמו כן עולה כי בין השעה 20:16 לבין 22:01 נכנסו לאדיר שלוש שיחות מטלפונים סלולריים שונים (יותר לא התקבלו שיחות אצלו באותו יום).

נתונים אלה, שכמובן לא היו ברשותו של אדיר (בודאי לא שש שנים אחרי האירוע), מאמתים את גרסת אדיר ומעניקים לה <u>סיוע</u> סלולרי בשל חמש הסיבות המצטלבות הבאות:

א. משום שא.ק אכן התקשרה אליו מהבית שלהם ברחוב הדודאים בקצרין בשעה 14:05, לאחר שכבר הספיקה לרצוח את המנוחה ולהימלט רגלית מבית הספר לביתם (בדיוק כפי שהוא סיפר וכפי שגם היא סיפרה בהודעתה מיום מעצרה, כי היתה ביום הרצח בביתם, וראו בנדון חיזוק 21 בסע' 908 להלן).

ב. משום שהיא התקשרה אליו ככל הנראה גם לפני שיצאה "לצוד" את טרפה בביה"ס, בשעה 11:56, בהתאם לגרסתו כי סיפרה לו שהגיעה לביה"ס בערך בשעה 11 או 12 והמתינה לטרפה בשירותי הבנות.

ג. משום שבין 11:56 ועד 14:05 אין שום שיחה מהבית לאדיר והדבר תומך בכך שא.ק הייתה עסוקה באותו זמן בציד טרפה האקראי, דהיינו המנוחה.

ד. משום שאדיר קבל את כל השיחות הקוויות/"ביתיות" כשהיה בקיבוץ גדות (שם עבד עפ"י דבריו בע' 17 לתמליל) בדיוק כמו שסיפר בגרסתו.

ה. משום שאת כל השיחות לאחר השעה 18:17 (מאחרים) הוא כבר קיבל באתר "מכללת קצרין", כלומר לאחר שכבר שב לביתו המשותף עם א.ק, בדיוק כפי שסיפר כי חזר לבית בערך בשש וחצי, שבע בערב.

ויודגש, הפרקליטות הגישה את <u>ת/213</u> שהוא פלט שיחותיה של א.ק מימים 6.12.06, 7.12.06 כדי להראות שגם יום אחרי הרצח א.ק התקשרה בערך באותן שעות מדירתם השכורה אל אדיר, ואולם **אין רבותא בכך!** <u>ראשית</u>, מדובר רק ביומיים, ואין כאן הוכחה להרגל קבוע. <u>שנית</u>, הנקודה החשובה היא, שהוא זכר בחלוף שש שנים את זמן השיחה בצהריים ואת תוכנה!

803. (רק) ביום 1.10.17, בהמשך לדיון בבקשה לקבלת חומרי חקירה שהתקיים בבית המשפט העליון ביום 14.9.17, שלחה סוף סוף ב"כ הפרקליטות לח"מ מכתב, ובו **האישור (<u>בנספח ד' למכתב</u> – <u>נ/87</u>) כי המספר הקווי 04-6961504 שייך לא.ק**.

זאת שנה וחודשיים(!) לאחר שהח"מ ביקש ממנה זאת במכתב מיום 11.8.16, ובהמשך אף נאלץ להגיש לבהמ"ש העליון בקשה בנדון, למסור לו (בין היתר) מי היה הבעלים של קו זה ומה היתה כתובתו של הקו.

804. כמו כן, רק ביום 9.11.17 שלחה ב"כ הפרקליטות מכתב נוסף לח"מ (בצירוף מזכרים והודעות נוספות בנוגע לא.ק שניגבו ונכתבו בשנים 2017,2016) **שבו אישרה בסע' 5 כי מיקום קו הטלפון הקווי, ש"קושר לא.ק", אכן היה ברחוב הדודאים 15 בקצרין, היכן שא.ק התגוררה עם אדיר ביום הרצח!** (וראו **נ/88**)

805. ביום 2.5.12 נחקרה שוב א.ק (בתחנת מסובים) ומסרה בהודעתה (נ/59א):

א. כי גם היא נקטה באלימות כלפי אדיר משום שגם לה יש "קריזות".

ב. כי אדיר אנס אותה.

ג. כי הם קיימו יחסים של סאדו-מאזו.

ד. כי היא מאשרת שפרסמה בפייסבוק פוסט על זאבה ועל חיה שנמצאת בתוכה, והוסיפה כי היא "מגדלת יער שלם, ממש גדול". יחד עם זאת הכחישה כי היא מכנה את המנוחה אבן חן, ואולם באופן מקומם נשאלה בנושא זה (בע' 8) שתי שאלות רפות ותו לא.

ה. (בעמ' 8) כי לא כינתה את המנוחה בשום כינוי וגם לא "אבן חן". [ומדוע אפוא לא נשאלה מי זו אבן הטופז הקטנה שלה שקבורה באדמה, ולמה לא נשאלה מדוע היא חפצה לצרף לאבן הקבורה הבודדה עוד אבן?? מה שאכן קרה כידוע למחרת חקירתה זו, ואיך דבריה בפוסט "במקרה" מצטלבים בדיוק עם עדות אדיר לגביה יומיים לפני שהיא כתבה את הפוסט, ועם עדותו כי רצחה את המנוחה??!]

ו. כי היא אוהבת דם שמכסה את הידיים והייתה מריחה מדי פעם את הדם, בקטע שהיא חותכת את עצמה ומתקרבת לעצמה תוך כדי.

806. **למחרת, ביום 3.5.12, א.ק הגיעה לקצרין וניסתה לדקור את שוקרון בצוארו באמצעות צואר בקבוק שבור(!) (לאחר ששעה קלה קודם לכן הגיעה למכללה עם סכין) ומיד אחרי מעצרה "על חם" מסרה שהייתה רעבה לדם ורצתה להיכנס לתוך גופו כי יש בו הרבה מקום.**

והנה, למרבה האבסורד, דווקא ביום שבו הוכיחה א.ק במעשיה כי היא מניפולטיבית ומסוכנת, וכי התרעת אדיר לגביה הייתה נכונה וממש נבואית – כי היא מתכוונת לרצוח עוד מישהו כדי להוסיף עוד "אבן חן" לאבן הטופז הקטנה והקבורה שלה (המנוחה) – עצרו חוקרי ימ"ר צפון מחדש את אדיר בחשד כביכול לשיבוש חקירה, מסירת הודעה כוזבת ובידוי ראיות.

לא זו אף זו, החוקרים הותירוהו כעשרה ימים במעצר, כשכל מהלך חקירתו הם הטיחו בו כי הוא משקר, קיללו אותו ואיימו עליו, הכל במטרה שיחזור בו.

807. למרבה האבסורד א.ק מסרה בדו"ח מעצרה ביום 3.5.12 בשעה 12:40 כי "אני **רעבה** לדברים הטובים" (וראו **נ/69**) (וראו גם ה**רעב** לחתוך אנשים + **נ/159**, וכן ה**רעב** לרצוח

ב-**<u>נ/77</u>**), ולקצין הממונה: "לא חשבתי להרוג אותו. רציתי לחתוך אותו, להוציא את הכל החוצה ואז להיכנס פנימה" [ולהוציא את הכל החוצה זה לא להרוג?! הרי ברור שניסתה לרצוח!!] ורבע שעה אחר כך – בשעה 12:55 - נגבתה מאדיר, העצור מחדש, הודעה תחת אזהרה בחשד כאמור, לבידוי ראיות, ומסירת הודעה כוזבת! **[והרי מה בדיוק שיבש הנביא?]**

808. חצי שעה אח"כ מסר ה"חשוד" אדיר בהודעתו מיום 3.5.12 בשעה 12:55 (בקלסר ת/472) את הדברים הבאים:

א. בע' 3: חוזר על שיחת הטלפון שקיבל מא.ק מספר שעות לפני גילוי גופת המנוחה על ה"בלגאן" שיהיה "היום" + חלומותיה של א.ק לשחק במעיים של אנשים ולרחוץ בבריכת דם, הקשורים למיטב ידיעתו למשהו שעשו לה בילדותה (וראו דברי א.ק בהמשך כי זכור לה שסבה כיבה סיגריה על איבר מינה כשהיתה תינוקת).

ב. כשא.ק הייתה בתקופה דיכאונית היא תיארה זאבה בשם <u>טחב</u> שדוחפת אותה להשיג דם.

ג. כי **א.ק הראתה לו את התיק והבגדים שהשתמשה בהם: <u>מכנס דגמ"ח, סריג כלשהו שחור</u>**, סכין, נרתיק לסכין שהסכין הייתה בתוכו, פאה שחורה, סמרטוט שהשתמשה בו להשטחת החזה שלה, חולצה וחצאית בהירות, כובע קסקט וחזייה. כל זה היה בתיק של חברת "ג'אנספורט" בצבע אפור-תכלת של אחותו ענבל.

ד. כי סיפרה שנשכה את המנוחה וניסתה להגיע לקרביים.

ה. בע' 5: כי ביום 1.4.12 פנה לרכז המודיעין לשעבר משה שטח והאחרון אמר לו שייצור קשר עם רכז מודיעין אחר, וכשלא חזר אליו אדיר יצר קשר עם עו"ד פורר.

ו. כי הוא איננו מכיר את הנאשם, והנאשם לא מעניין אותו.

ז. כי חשף את הסוד רק עכשיו משום שפחד מתגובות א.ק, אמה, משפחתו והמשטרה, <u>ופחד שילך לכלא</u> [וראו בהמשך חיזוק משמעותי נוסף לאמיתות גירסתו, בהטחתו ב-א.ק במהלך העימות ביניהם מיום 8.5.12 כי באי דיווחו עליה הוא סייע לרצח שא.ק ביצעה, וכי הוא מסבך גם את עצמו בחשיפתו את האמת].

ח. כי חשף את סודם גם בפני אנשים שאינם עורכי דין או חוקרים (פירוט האנשים ששלח להם הודעות).

ט. כי כשכתב בהודעות שיחשוף "דבר גדול" התכוון ש"אנשים יראו בחדשות מי [באמת] רצח את [המנוחה]".

י. בע' 8 - **כי מה שהחוקרים חושדים בו שהוא משקר ושכל מטרתו לנקום בא.ק זה אבסורד וכי "כל זה נראה לי כמו ניסיון לטיוח, בין אם על חוסר הרצון לפאדיחה למדינה ומשטרת ישראל, וממש מצטער שבכלל**

שפניתי אליכם ושרוצחת מסתובבת חופשי, ואולי אם תרצח עוד פעם, אתם תאכלו צינור" (והאבסורד הוא שהוא אפילו לא ידע וגם לא עודכן על ידי חוקרי ימ"ר צפון כי דקות לפני שהוא נחקר, נבואתו (והתרעתו האישית לשוקרון) כמעט התממשה במלואה, וכי גם שנתיים מאוחר יותר, בשנת 2014, א.ק תבצע הכנה נוספת לרצח, סכין וכפפות, לשם רצח השכן שלה, וראו בנדון נ/77).

809. באותו יום – 3.5.12 - נגבתה במקביל הודעה משוקרון (נ/106ג) שכמעט נרצח על ידי א.ק, ובה מסר:

א. כי אדיר התקשר אליו והזהירו מא.ק.

ב. כי באותו בוקר היא הגיעה אליו למעונות (בקצרין) וביקשה להיכנס לביתו, והוא ביקש מאחד הדיירים להסתכל עליהם במידה ויקרה משהו, וביקש ממנה לעזוב.

ג. כי היא עזבה ואח"כ חזרה שוב עם דף נייר ובו משהו נוצץ, ומלמלה: "אני רוצה לראות מה יש לך בפנים". אחר כך הצמידה לחזהו [מוזר שכך נכתב, והחקירה לא תועדה, שהרי עדי שוורץ סיפרה כיצד הצביע על צווארו ושאל אם יש לו סימן, ואכן היה כזה] שבר בקבוק בירה שהוכן כדי לדקור אדם. הוא הדף אותה והשתלט עליה באמצעות אנשים נוספים שהיו במקום, והחזיק בה עד שהמשטרה הגיעה.

ד. כי היא המשיכה למלמל: "אני רוצה לבדוק מה יש לך בפנים...**רוצה לשחק**".

ה. כי בעבר כשהכין סלט ליד א.ק, היא שאלה אותו על איכות הסכינים ויכולתם לחתוך דברים.

ו. כשחזרה בבוקר (בפעם השנייה, לפני שניסתה לדוקרו) היא ניסתה לגעת לו בבטן **ובצואר**, והוא הסיר את ידה ואמר לה ללכת כי אחרת יזמין משטרה.

ז. **כשבאה עם שבר הבקבוק היא הייתה חותכת אותו ללא ספק אם לא היה זז.**

810. וראו עדותו של שוקרון במשפט החוזר, בע' 3724-3732. בע' 3724: כי בפעם הראשונה שהגיעה, היא שלחה אליו ידיים לבטן **ולצואר**. בע' 3726: כי בפעם השלישית ש-א.ק חזרה והגיעה אליו, הוא פתאום ראה שהיא קרובה אליו והרגיש שיש לו משהו **על העורק הראשי שלו בצואר** (ובהמ"ש הנכבד תיעד לפרוט' כי **שוקרון הדגים את הצמדת ה"דבר" לעורק השמאלי של צוארו**). היא מלמלה: "אני רוצה להכנס אליך", והוא מיד שמט את הסולם שהחזיק, תפס את ידה וניטרל את **האיום על חייו**. הוא זעק לעזרה ואז הגיע אחד הסטודנטים וחילץ מידה את החפץ, שהתברר להיות שבר בקבוק.
ובע' 3729: כי **היא הפעילה עליו כח רב, שהפתיע אותו**: "**הפעלת הכוח הייתה על העורק הראשי בעצם עם החפץ** כאשר אני הדבר הראשון שעומד מולי זה איך אני מזיז את זה עכשיו מבלי לדעת מה זה עדיין, הפעלת כוח שאי אפשר להגדיר אותה כי היא הייתה

צנומה וקטנה...היא הייתה בחורה קטנטונת ופתאום עוצמה כזאת שיוצאת מבן אדם ששתית אתו קפה חודש לפני, זה היה מאד חריג" + הוא נשאל ע"י הח"מ באיזה יד החזיקה את החפץ, ושיחזר לעצמו, ואז השיב כי היא החזיקה את החפץ **בידה השמאלית**, ובע' 3729, 3730 שוקרון הדגים על הח"מ **ובהמ"ש הנכבד** תיעד זאת לפרוט': "**העד מדגים שידו השמאלית על צוארו בחלק השמאלי של עורך דין הלוי**" + שוקרון: "**זה היה ביד שמאל**".

ובע' 3731: כי הגיעה משטרה ועצרה אותה, וכי לאחר המקרה הוא הפך מסטודנט חופשי ומטייל למלא חרדות, והיה נועל את הדלת והחלונות שלא יפתיעו אותו, ובע' 3732: כי אדיר התקשר אליו והסביר לו ששמעון בסכנה ויכול להפגע מהקשר איתה.

811. וראו הודעת עדי שוורץ, ש**הוגשה בהסכמה לתוכנה**, נ/160. עדי, שהיתה עדה לאירוע, תיארה אותו בהודעתה, ובין היתר מסרה לגבי הרגעים לאחר ההשתלטות על א.ק, בע' 1, 2: "...שמעון שי המשיך להחזיק בה. **היא השתוללה והשמיעה קולות מוזרים כמו קולות של חיה**. שמעון היה לבן בפנים. היה מבוהל מאד וביקש לדעת אם יש לו סימן אדום על **הצואר**. אני הבחנתי באודם ב**צואר** שלו. אני לא יודעת אם זה שפשוף או משהו כזה..."

812. א.ק נחקרה במקביל תחת אזהרה ביום 3.5.12 בשעה 15:34 ונגבתה ממנה הודעה (נ/60א), שבה מסרה:

א. כי היא קמה בבוקר עם מחשבות **טובות**, שהיא נמצאת בתוך בריכת דם ומלא איברים מסביבה, והרגישה שצריכה לעשות משהו, ולקחה **סכין חיתוך** והלכה להסתובב "בטבע". [וראו העובדה שב"התוודותה" זו "שכחה" א.ק את תגובותיה **המניפולטיביות** ביום מעצרה הראשון בחשד לרצח, 28.4.12 (ראו סע' 798 לעיל) כי צריך לאשפז את אדיר, כי הוא זה שדבר על מעיים וכי הוא "דפוק"].

ב. כי לא תכננה להגיע למעונות ולפגוש את שוקרון.

ג. כי **שוקרון הוא "גדול כזה. יש בו הרבה מקום... להיכנס לתוכו... לחתוך אותו, להוציא ממנו את האיברים שלו וממש להיכנס בתוכו. ככה יהיה לי שקט"** [והרי ברור שמדובר בנסיון לרצח].

ד. כי (אחרי שהמירה את הסכין בצואר בקבוק שבור) **שברה את הבקבוק ולקחה אתה את הפייה השבורה "כי זה יותר טוב מסכין".**

ה. בשורות 17, 18: כי כשהגיעו השוטרים "ניסיתי לנשוך את השוטר כי רציתי משהו חתיכת בשר לאכול".

813. כמו כן מסרה גם בתמליל חקירתה זו, נ/60ב:

בע' 5, 14 – כי רצתה להתעטף באיברי אדם כי זה עושה לה טוב.

בע' 15: כי מאוד סקסי בעיניה לחתוך בן אדם.

בע' 16: חוקר: "למה ניסית לנשוך את השוטר שאסף אותך?" א.ק: "חשבתי אולי לתפוס חתיכת בשר קטנה".

בע' 17: **כי עד כיתה י' למדה בבית הספר "נופי גולן."**

814. וראו מיזכר החוקרת יערית עמר מיום 3.5.12, נ/159: **א.ק סיפרה שהיא תחתוך אותי ותוציא את איבריי הפנימיים, שזה מה שעושה לה טוב. כמו כן הוסיפה שרואה בני אדם כמו עופות וזה גורם לה להיות רעבה כל הזמן. לשאלה אם ניסתה משהו בעבר ענתה כי לא רוצה לדבר על זה.**

החוקרת מוסיפה כי שאלה את א.ק על מקרים קודמים והיא לא רצתה להשיב וצחקה. כמו כן ציינה שא.ק ביקשה "לשחק" איתה והבהירה כי המשחק הוא שא.ק תחתוך את החוקרת.

815. למחרת, ביום 4.5.12, נערך דיון בבקשת חוקרי ימ"ר צפון להאריך את מעצרו של אדיר ב-10(!) ימים בשל חשד כביכול לבידוי ראיות, שיבוש הליכי משפט ומסירת ידיעה כוזבת. סניגורו מצידו טען בתסכול כי מהיום הראשון של המעצר, וראו ת/473: "הצענו **פוליגרף, עימות** [עם א.ק], היפנוזה וכל דבר שהמשטרה רוצה לבצע. מדוע לא עושים לו פוליגרף?" כמו כן סיכם: "אני חושב שגם מבחינה ציבורית, זה רק מרתיע עדים שיש בידיהם מידע לפנות למשטרה. למה לא מעמידים אותו לפוליגרף? עימות? איך אזרח יבוא אלי מחר כמו שהוא בא אלי ואמר שיש לו מידע, אני אומר לבהמ"ש שאני אשקול עשר פעמים".

בסיום הדיון האריכה השופטת את המעצר עד ליום 9.5.12.

816. במקביל הוארך גם מעצרה של א.ק, וביום 8.5.12 נגבתה מא.ק הודעה נוספת (נ/61א) שבה מסרה:

א. כי ידעה מהזאבה טחב את התיאור של המעיים וכי זאבים אוהבים מעיים.

ב. כי אמרה שרצתה להיכנס לתוך הגוף של שוקרון כי **כיף לשקר, ועכשיו החוקר לא יודע מה אמת ומה שקר** (שוב הוכחה **למניפולטיביות והתחכום** הבולטים באישיותה).

ג. כי "טחב זו אני" + **אמרתי לאדיר שאני רעבה**. לא אמרתי לו שעשיתי את זה.

ד. כי יש לה זיכרון מילדותה שסבא שלה כיבה סיגריה על איבר מינה.

ה. כי גרו ברחוב הדודאים בקצרין בשנים 2005–2006 (בע' 5).

ו. כי הבית של אמא שלה הוא בית קרקע עם עליית גג, ואדיר מכיר אותה.

ז. כי: **פעם אחת הלכתי עם אדיר לבית הספר "נופי גולן" כדי להראות לו את בית הספר. זה היה כשביקרנו בקצרין ולא גרנו שם. נכנסנו בטוח מהשער האחורי כי זה יותר קרוב למקום שבו גרנו [היא ואדיר].**

כמו כן, בתמליל חקירתה (נ/61ב) מסרה בע' 21: "חוקר: "את תיארת מקודם את המעיים. איך את יודעת מה מקור ה...מאיפה את יודעת מקום רך, טוב, חמים, חלק?" א.ק: "טחב....כלומר שהיא זהבה" (צ"ל "זאבה"). חוקר: "זאבים אוהבים מעיים?" א.ק: "בודאי. הם אוכלים את כל הבטן הרכה. היא זהבה [צ"ל זאבה]. זה טבעי. זה מה שזאבים עושים".

בסוף חקירתה, ולמרות דבריה בע' 29 כי **"כיף לשקר, ועכשיו החוקר לא יודע מה אמת ומה שקר"**, הודיעו לה החוקרים כי הם לוקחים אותה לעימות עם אדיר, וכן **הודיעו לה כי היא מוסרטת ומוקלטת**! (ראו בתמליל נ/61ב, בע' 69).

817. **העימות -** מיד לאחר תום חקירתה, ביום 8.5.12, נערך אפוא עימות מתועד בין אדיר לבין א.ק – מ.ט 451/12, וראו דיסק העימות ותמלילו נ/62, נ/62א.

מצפייה בדיסק נראה אדיר כשהוא מוכנס לעימות (במונה 07:30) כבול באזיקים בידיו וברגליו!! ואילו א.ק נראית (במונה 12:24) כשהיא מוכנסת לעימות חופשיה לחלוטין מאזיקים(!). מדובר בהתנהלות שערורייתית מצד החוקרים; שהרי מי שחשודה ברצח המנוחה, ורק חמישה ימים קודם לכן גם ניסתה לרצוח את שוקרון והודתה בכך, נחקרת כשהיא משוחררת ולא כבולה, ומי שיזם את חקירתה, ו"חשוד" בעבירת "שיבוש הליכים", אזוק כאילו הוא רצח.

בעימות ביניהם אדיר הטיח בא.ק בעמודים 3–5 לתמליל, בנוכחות שני החוקרים, כי היא התקשרה אליו בצהרי יום רצח המנוחה ואמרה לו שהולך להיות בלאגן, ובלילה התוודתה בפניו וגם הראתה לו את התיק ואת סכין הרצח, והבגדים והפאה בהם השתמשה.

למרבה האבסורד בעמוד 6 היא עדיין מעזה להטיח בו: "אתה זקוק לאשפוז מותק", אבל אדיר ממשיך להפלילה.

בעמוד 6 אדיר ממשיך להטיח בה: "טחב. טחב [הזאבה] הייתה אתך עוד מאשראם", והיא מאשרת את קיומה: "טחב כטחב נולדה אחרי פלורנטין...".

אדיר: "אני לא משחק אתך. אני פה רק כדי להוציא ממני את כל האמת. רק כדי להתנקות מכל החרא כדי לחזור אולי איכשהו להיות [אדיר] שהיה לפני א.ק.."

א.ק מכחישה ואדיר ממשיך: "אני אמרתי את זה לך ואני אמרתי את זה לגיסך, ואני אמרתי את זה (ל.ב).."

בע' 9-12 היא מטיחה באדיר שאנס אותה וכו' והוא משיב כי יחסיהם היו יחסי מין בהסכמה של אלימות, ופעם אחת הוא טעה וכבר אמר לה שהוא מתנצל, וכי (**במונה 28:22** ע' 12 למטה: "אני באותו רגע הודיתי בזה, ואני עד היום, אני מודה בזה ומצטער על זה אבל לא על זה הדיון כאן. מודה בזה ומצטער על זה, אבל לא על זה הדיון כאן".

בע' 13 החוקר שמשון אומר לא.ק שדברי אדיר מאד קשים, ושואל למה שיגיד עליה דברים כאלה, והיא משיבה שכדי שהיא תישאר בארץ במקום שתסע לחו"ל [במאסר עולם?? – כיצד זה יוסיף לקשר??], ומוסיפה במונה **29:39**: "כי **הוא מכיר את האופי שלי...הוא מכיר את פאקינג טחב והוא יודע איפה**... [**מונה 29:41 – שני החוקרים יוצאים בהפרש קצר מהחדר ואדיר ו-א.ק נותרים לבדם**] (ע' 14) א.ק ממשיכה לצעוק: "כי הוא תחמן ומניפוליסט (48:29) (ופונה לאדיר) **ואתה יודע איך ליצור סיפור שהוא יתאים לכל פינות הדברים**, ואם זה לא סיפור אז אתה צריך עזרה...".

אדיר: אם זה סיפור(?), אם זה המציאות אני באמת צריך עזרה. בגלל זה אני פה, כדי לקבל עזרה...".

[בשלב זה ההגיון מחייב שא.ק היתה צריכה להתנפל מיד על אדיר ולהטיח בו שהוא שקרן ונוכל וצריך לאשפז אותו (במיוחד אחרי שכך אמרה לו בעימות ליד החוקרים, ומקל וחומר ש<u>היא יודעת כי היא מוסרטת ומוקלטת</u>!) ואולם היא לא עושה זאת, ודווקא כשהם לבדם היא מתחילה לדבר איתו על יחסיהם...ולמעשה ישנה כאן הודאה בשתיקה <u>וסיוע</u> לגירסתו! רק כשהוא שב ומטיח בה באותנטיות: "את עדיין רצחת את תאיר", ואת גירסתו המפלילה לגביה, <u>גם כשהם לבדם</u>, היא משיבה לו שהוא הוזה..]

השניים מדברים אפוא בהתחלה דברים שקשורים ליחסיהם ואז, בעמודים 15-18 **אדיר מטיח בא.ק כשהם לבדם בחדר** (**במונה 34:31**, ע' 17]: "**<u>אבל ראיתי. עובדה שהראית לי את כלי הרצח. עובדה שהראית לי את התיק עם הדברים של הרצח. עובדה שבאתי וספרת לי שהולך להיות פה בלאגן גדול ארבע שעות לפני שבכלל ידעו שהיה רצח בקצרין</u>. איך? מה, סתם?".**

א.ק: "סיפור".

אדיר: "ברור".

א.ק: "אדיר. אתה מספר סיפור".

אדיר: ".. את זאתי שיש לה אשליות, אולי כי <u>את חושבת שאת רואה את העתיד</u>, סבבה. בסדר" [אומר זאת בציניות לגבי מה שאמרה לו, שהולך להיות פה בלגן גדול].

א.ק: "**<u>אני לפעמים אני רואה</u>. [את העתיד, כלומר מאשרת בפליטת פה את דבריו על אמירתה ה"נבואית" בצהרי יום הרצח**, ואז, בסוף המשפט, עוצרת ב"חדות" כי קולטת את פליטת הפה, ומשנה כיוון]: "אדיר. אני בן אדם מיוחד".

אדיר: (צוחק) "את רואה את העתיד".

א.ק: "אני יכולה לקלוט מחשבות לפעמים..."

אדיר: "נכון, נכון, את יכולה לקלוט מחשבות, בסדר".

(ע' 18) א.ק: "נכון, **ואני יכולה לא לראות <u>את העתיד</u>. אני יכולה להרגיש אותו**" **<u>[כלומר שוב מאשרת בעקיפין שאכן אמרה לו את הדברים]</u>.**

אדיר: "ואני לוקה בשיגיונות? אני לוקה בשיגיונות? סבבה".

א.ק: "מה זה קשור אבל לרצח?".

אדיר: "בסדר. אני לוקה בשיגיונות. **את רצחת את תאיר ראדה**".

א.ק: "אתה הוזה".

אדיר: (במונה **35:05**) "**את היית רוצחת עוד הרבה מאד אנשים, עוד הרבה מאד לאורך השנים האלה, אם לא הייתי עוצר אותך כל פעם**".

א.ק: "גיבור" [שוב היא לא מטיחה בו שהוא שקרן].

אדיר: "**לא. מטומטם. מטומטם שביום שהראית לי את כלי הרצח לא הלכתי ואמרתי למשטרת קצרין הנה הרוצחת. פה נמצא כלי הרצח. מטומטם. ילד מפגר והולך לאכול על זה חרא כל החיים שלי שיצאתי ילד כזה מפגר. מה לעשות? מה לעשות? (מונה 35:48) את יודעת שאני זה שסתמתי, את יודעת שאני זה שסתמתי את הפה שלי נחשב כמסייע לרצח?**"

בשלב זה **חוקר 2 פותח את הדלת**...

818. אחרי העימות, באותו יום, 8.5.12, נגבתה במקביל גם מאדיר הודעה נוספת תחת אזהרה (ראו בקלסר ת/472), ובה מסר:

א. כל מה שאמרתי לגבי א.ק ותאיר הוא אמת.

ב. למיטב זכרוני רכשנו א.ק ואני שני סכינים והן היו מאותו סוג וסגנון, סכיני צייד. הסכין שעליה סיפרתי ביום 25.4.12 היא הסכין ששימשה לרצח תאיר, והיא נרכשה לאחר שהסכין הראשונה נתפסה על ידי המשטרה. [יצויין כי גם בחקירתו הראשונה ביום 25.4.12 אמר זאת, והדברים מופיעים בתמליל בע' 76].

ג. **אינני מפליל אותה מתוך נקמה. אין לי שום סיבה לשקר, במיוחד משום שדבריי עליה מפלילים גם אותי ומסבכים אותי ואני צפוי למאסר, ואין לי סיבה להפליל את עצמי, במיוחד לא בשקר כטענתכם.**

ד. לגבי סתירות בין הממצאים בזירת הרצח לבין מה שמסרתי בעדותי שא.ק עשתה (כגון היעדר חתכים בבטן המנוחה, על אף שא.ק סיפרה לי שניסתה להגיע למעיים) אני משיב שסיפרתי את כל מה שהיא סיפרה לי. **לא הייתי בזירה ולא ראיתי את חומר החקירה ואת דו"ח הנתיחה.**

819. ביום 11.5.12 נגבתה מאדיר הודעה נוספת תחת אזהרה (וראו ההודעה והתמליל בקלסר ת/472, ובה סיפר במונה דיסק **10:35**, בע' 2 כי: "**החזקתי בידי את הסכין אשר שימשה לרצח, לאחר מקרה הרצח, והוא היה מוכתם כאמור בדם..**", וראו גם בהודעה בע' 2 (41, 42).

בנוסף לעובדה חשובה זו, ולהתעלמות כמעט מוחלטת של החוקר ממנה, ניכרים בהודעה זו שלושה דברים נוספים: הראשון הוא הלחץ הכבד והמגמתי של החוקרים לחלץ ממנו

הודאה שקרית כי העליל כביכול על א.ק; השני הוא הטעייתם את אדיר כאילו יש בידם מימצאים פורנזיים, שהוכיחו כי המבקש רצח את המנוחה, והשלישי הוא התעקשותו הספונטאנית והכנה על אמיתות גרסתו!

בהודעה זו מסר:

א. (כי אמנם) **אין לי ראיות פיזיות לכך שא.ק רצחה את המנוחה אבל ראיתי את הכלים ששימשו לרצח וגם את הניקוי שלהם בהמשך. נכון שזה עדיין לא מוכיח שא.ק רצחה את תאיר אבל אם אמרה לי שרצחה עם זה, וזה מתאים למהלך האירועים במציאות, ואני מכיר את א.ק ואת התאווה שלה לרצח ולדם [וגם א.ק הודתה כאמור בעימות ביניהם בעמוד 14 לתמליל נ/62א שהוא מכיר אותה מצוין ולכן כביכול "יצר" "סיפור" "שמתאים לכל הפינות"!] אז אני מאמין שהיא הרוצחת ולא צריך מז"פ! (דברים מהלב שלא היה להם סיכוי לחדור אל לב החוקרים).**

וראו שם בע' 2 (52-54): החוקר: "אז אני אומר לך ואני יודע על בדיקות המז"פ שנעשו ברצח תאיר ראדה ושהובאו כראיה לבהמ"ש, ואלה בכלל לא תואמים, באופן מוחלט, את מה שאתה טוען", ואדיר משיב (בשורות 55-64): "אלה הדברים שהובאו לידיעתי ע"י [א.ק] והאמנתי ועדיין מאמין שזאת היא שביצעה את הרצח, לא מתוך נקמה או טינה...ברור לי שתמיד יכול להיות שרומן באמת רצח את תאיר וא.ק פשוט ביקרה שם אחרי...יכול להיות שרומן עשה את זה...ברור שהראיות הפורנזיות קושרות את רומן לזירה. השאלה הנשאלת מה היה תפקידו".

וכן: נכון שזדורוב אמר שהוא רצח את תאיר. גם א.ק אמרה שרצחה אותה, וגם אמרה שרוצה לעשות זאת שוב.

אני מסכים שהראיות שאני מכיר אינן מצביעות בוודאות שא.ק היא הרוצחת, וזה כנראה בגלל שא.ק שיקרה לי.

ב. כי ביום 29.3.12 או 30.3.12 שלח גם לאחות של א.ק – אלונה – דוא"ל ובו כתב שא.ק ביצעה פשע גדול בעבר ושהיא מסוכנת, וציין שיחשוף את הרצח שביצעה, וביקש שלא תעביר זאת לא.ק.

ג. כי א.ק ידעה שאדיר פנה לרכז המודיעין לשעבר משה שטח יום לפני או באותו יום.

ד. **כי הוא מזהה את הדפים שמוצגים לו מדף הפייסבוק של א.ק נ/67 (הודעה שקראה לעצמה "טל" + הודעה שרוצה "לשחק" + הודעה שמחפשת אבני חן נוספות)** וכשקרא אותם ביום 27.4.12 נדלקו לו נורות אדומות והתריע לחוקרים.

ה. א.ק קראה לעצמה טל בציור שלה על קיר גדול בקצרין, קומיקס רצחני שמתאר שחיטות ורציחות. התרעתי בפני השוטר דני, ויצאתם לחפש אותה... **כשהיא כתבה שרוצה "לשחק"... היא תמיד רצתה לשחק עם קרביים ולשחות בדם, התייחסה לזה כמשחק. "אבן טופז" היה כינויה לתאיר כשרצתה לדבר עליה לאורך השנים.**

820. חרף ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון **בצוארו,** וכדבריה: "ראיתי את [איד] אני חותכת את שמעון ומוציאה ממנו את האיברים שלו", החליטה הפרקליטות (החתול שקיבל את השמנת לידיו) לנתב את התיק לתביעות של המשטרה, כדי ש-**א.ק תואשם בעובדות מעוותות מציאות, ובעבירה קלה מאד, שעל פניו סותר קשות, הן את עובדות האירוע, והן את כוונתה** (וראו בנדון מיד להלן)!

לו היתה הפרקליטות יכולה, היא היתה סוגרת גם את התיק הזה מחוסר אשמה, אלא שנוכח תפיסתה של א.ק בכפה, לא היתה לה ברירה אלא "רק" להאשימה בעבירת "גניבת מסטיק בזוקה", על חשבון אמה של המנוחה, אילנה ראדה, הנאשם, והאינטלינציה של הציבור, שהיא מחוייבת לו, ובוגדת בו ללא הרף.

א.ק הואשמה אפוא בת"פ 17924-05-12 בבית משפט השלום בצפת (נ/71, ת/450א), רק בעבירות של ניסיון פציעה כשהעבריין מזוין ובניסיון לתקיפת שוטר, וזאת במקום להאשימה בנסיון לרצח של שוקרון.

וראו את עיוות הדין בהתגלמותו: ראשית, עפ"י כתב האישום, א.ק כביכול החליטה לחתוך ספציפית את שוקרון, ולכן הלכה לחפשו בביתו ואח"כ במעונות, ואולם במציאות היא חיפשה קרבן מזדמן כדי לחתוך מישהו.

וראו דבריה לחוקרת יערית עמר (נ/159) כי: "...סיפרה על תחושותיה הבוקר, שהיו חזקות מאי פעם, והיתה חייבת לעשות מעשה...לחתוך בן אדם ולהוציא ממנו את איבריו. **הלכה לטייל, לחפש קורבן [אקראי לחלוטין], לחפש בנאדם** [כך במקור]. היא הגיעה למעונות, שם ראתה את שמעון....כשהגיעה אליו היתה עם **סכין...**כדי לחתוך בן אדם..."

וראו גם בחוו"ד של פסיכיאטר בי"ח "מזרע", נ/74 בע' 4: "...התייחסותה (ההדגשה במקור): מוסרת כי בשבועיים האחרונים, בהיותה אצל אמה בצפון, **הרגישה דחף 'לנסות לחתוך בן אדם' [כל אחד!]** ולכן הגיעה עם **הסכין** למעונות בקצרין, **דפקה על דלתות על מנת למצוא מקום מבודד.** לאחר שפגשה [במקרה] גבר שהכירה מהעבר, חזרה הביתה...שברה הבקבוק, חזרה למעונות וניסתה לתקוף את הבחור...לדבריה הדחף הזה הינו חזק מאוד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב ..."

עינינו הרואות כי **בדיוק** כפי ש – א.ק חדרה לביה"ס שש שנים קודם לכן, כי היתה "רעבה" לרצוח "מישהו"/"מישהי", ולא משנה מי(!), ובדיוק כפי שהתריע אדיר, עפ"י כינוייה למנוחה לאחר שרצחה אותה, בצירוף כתיבתה כי אבן הטופז שלה קבורה באדמה ומרגישה בודדה, ו- א.ק רוצה "לשחק" (כלומר לחתוך בן אדם), כי א.ק מתכוונת לרצוח עוד מישהו אקראי; **א.ק בחרה יעד שממש צמוד לביה"ס**! (כמעט חזרה לזירת הפשע!) **וניסתה להכנס לאיזה חדר במעונות כדי לרצוח מישהו באמצעות סכין שהחזיקה**! (ומישהו כעס על הח"מ, שטען שהיא היתה רוצחת סדרתית פוטנציאלית?...בהמשך עובדה זו תקבל תימוכין נוספים).

יתרה מזו, הפרקליטות טענה בכתה"א כי א.ק כביכול "הצמידה את שבר הבקבוק לבית החזה שלו, סמוך לצואר..", ואולם שוקרון העיד מפורשות כי היא הצמידה את החפץ הדוקר ל**צוארו**! וראו גם את דבריה החשובים בנדון של עדי שוורץ, שראתה את האירוע, כי מיד לאחריו שוקרון "ביקש לדעת אם יש לו סימן אדום על **הצואר**", וכי היא אכן ראתה על **צוארו** סימן אדום! (וראו סע' 811 לעיל).

821. ביום 25.5.12 נכתב מכתב קצר מביה"ח "מזרע" לפרקליטות מחוז חיפה במסגרת תשובה לעתירה שהגישה א.ק (נ/73, שהוצא מהתיק, בכפוף להותרת המסמך המלא ברשות בהמ"ש הנכבד). נכתב בו, בין היתר, כי "כאשר השוטר ביקש לשוב ולאזוק אותה, הנבדקת התנגדה ...ניסתה לנשוך את השוטר", וכן: "גילתה רמת אלימות יוצאת דופן והיוותה סכנה ממשית לסובבים זמן ממושך".

822. ביום 28.5.12, כתב, כאמור, לבהמ"ש, הפסיכיאטר של ביה"ח "מזרע", את חוות דעתו (נ/74) אודות א.ק לבהמ"ש.

בחוו"ד המפורטת כלל את רוב הדברים שנכתבו אודות א.ק בדוחו"ת ההסתכלות, וכמו כן הוסיף:

בע' 5: הוא מציין כי כי בבדיקותיה של א.ק צויין כי היא **מניפולטיבית** וכי אמרה שבשנים האחרונות התעורר בה הדחף לחתוך אנשים.

ובע' 7 הוא מציין כי בהסתכלות יום 15.5.12 הוסרו מא.ק האזיקים בשעה 16:00 והיא היתה שקטה, אבל בשעה 23:00 "...השוטר התבקש ע"י הממונים עליו לאזוק שוב את הנבדקת ...צעקה...איימה על אנשי הצוות הסיעודי, על שוטר ורופאה תורנית...החלה לאיים בתקיפה פיזית. דפקה ראשה בקיר. הצוות הצליח להשתלט עליה ובעקבות חשש לנזק פיזי לה ולסובבים הוחלט להגבילה...**הנבדקת היתה אלימה מאד בזמן הגבלתה הפיזית והוגבלה רק בעזרת צוות סיעודי מתוגבר**...קיבלה טיפול הרגעתי בזריקה [שם

וכמות] הנבדקת לא נרגעה, המשיכה לאיים פיזית על הסובבים, ניסתה להוריד את הקשרים ולפגוע בעצמה. בהמשך...קיבלה טיפול הרגעתי נוסף [שם וכמות] ללא השפעה על התנהגותה. הוחלט על המשך הקשירה מחשש לסיכון מיידי".

ובע' 8: "..בגיל הבגרות הדמויות שליוו אותה היו 'זאבה רעה וזאבה טובה', מתארת את התוקפנות שלה לזאבה...".

ובע' 10 – העמוד המסכם והאחרון: "דיון וסיכום: .."יש לה כבר זמן מה דחף לחתוך אנשים ולראות מה יש בתוכם. לדבריה הדחף הזה חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב.."

בסיום חוו"ד קבע כי יש לה הפרעת אישיות קשה אולם היא כשירה לעמוד לדין.

823. בהמשך הוגשה לבהמ"ש חוו"ד נוספת, נ/74א (ללא תאריך וללא מספרי עמודים, כנראה במסגרת מבחן פסיכיאטרי לקוראים, הבודק התמצאות במרחב בעלטה). בחוו"ד זו נכתב כי א.ק איננה כשירה לעמוד לדין.

בע' 4, 5 בה נכתב כי: "מתארת כי המחשבות...לא יכלה להמנע מלחשוב ולדמיין כיצד חותכת בן אדם...עם הצטברות המחשבות הנ"ל, החלה לכנותם טחב...כמו זאבה...מכנה את הצורך של טחב **כרעב** לדם".

ובע' 5 (מתוך מסמך רפואי מיום 3.5.12): "מוסרת על דחף לרפא את עצמה ע"י לקיחת איברים מאנשים".

ובע' 7 למטה, 8: "...מטרתה להגיע בחיתוך עד למעיים. הדגימה את רצונה 'להתפלש במעיים, למרוח אותם סביב גופה', 'להכנס לתוך גוף של אחר'. רק כך תרגיש רגיעה".

ובע' 9: "מסרה כי לדבריה **באותו יום [של נסיון רצח שוקרון] יצאה מביתה ע"מ לחתוך. לא היה משנה לה את מי**".

824. ביום 24.6.12 הוגשה לבהמ"ש השלמת חוו"ד (מסמך שלישי – נ/74ב), שבה נכתב בע' 2 כי: "...לא היתה מסוגלת להתחייב שלא שלא תחזור על נסיונות חיתוך של אחרים, והסבירה כי הדחף אינו בשליטתה..."

825. בחודש יוני 2012 ערך ביה"ח "מזרע" בדיקה פסיכודיאגנוסטית ל-א.ק, (נ/75, שהוצא מהתיק, בכפוף להותרתו בידי בהמ"ש הנכבד לצורך עיון), ובה נכתב:

בע' 1: "בשנים האחרונות לדבריה, החלה לחשוב על 'לחתוך בן אדם'.."

בע' 2: "[א.ק] נראית צעירה מכפי גילה, פניה יפות ועדינות", וכן: "מעוררת רגשות מעורבים: מצד אחד היא מעוררת אמפתיה למול פגיעות ונזקקות שחושפת לרגעים, ויחד עם זאת עולה רתיעה מפני מבטיה הבוחנים, אותם היפנתה מדי פעם לפעם..."

בע' 4: "...עולה רצון תוקפני לטרוף ולפגוע...נראה כי כהגנה משתמשת במנגנונים של היפוך, ו**הופכת לתוקפן עד להנאה סדיסטית**" (וראו גם ב- נ/101 סע' 1).

ובע' 7: "...פגיעות ונזקקות אותן [א.ק] לא מסוגלת להכיל ובתגובה **הופכת תוקפנית עד לכדי הנאה סדיסטית**" (וראו גם ב- נ/101 סע' 1).

826. לאחר קבלת חוות"ד הנוספת לפי א.ק איננה כשירה לעמוד לדין, היא אושפזה בביה"ח "מזרע" למשך כשנתיים, עד לחודש יולי 2014.

827. כשבועיים לאחר שיחרורה של א.ק מהאישפוז הממושך בביה"ח, בתחילת חודש אוגוסט 2014, **היא כבר תיכננה לרצוח (גם) את השכן שלה, ואף הכינה כבר סכין וכפפות לשם כך.**

היא סיפרה על כך לחברתה ע.ג, וע.ג סיפרה זאת למטפלות שלה בביה"ח (וראו בנדון דבריה של א.ק עצמה ב- נ/63 א בע' 3, וכן עדותה של א.ק במשפט החוזר בע' 2425, 2714).

828. מהמטפלות עבר הדיווח במהירות לפסיכיאטרית של ביה"ח (שטיפלה גם בא.ק) - דר. איזבלה קריינין – וזו שוחחה עם א.ק בטלפון ביום 6.8.14.

וראו להלן תוכן **המיזכר נ/77 - (בכתב יד) שכתבה דר. קריינין ביום 6.8.14** (כל ההדגשות עם קו הינן במקור).

ע' 1- "אל: דר. בן אפרים, (פסיכיאטר מחוזי), 6.8.14
מאת: דר. בלה קריינין, פסיכיאטרית
בקשה להוראת בדיקה
דר. בן אפרים שלום רב!
בהמשך לשיחתנו הטלפונית: **שוחחתי היום עם גב' אולגה קרבצ'נקו** עליה ידוע כי היתה מאושפזת פעמים רבות במזרע וכנראה מאובחנת כסכיזופרנית. **בשיחה איתה אמרה לי אולגה כי "יש לה רעב" לרצוח מישהו, כמו דחף. לדבריה, בינתיים משתלטת על זה, אך בקושי. לדבריה רוצה לרצוח את השכן שלה. בינתיים עשתה "הכנות לרצח" וקנתה סכין וכפפות.** בשיחה איתה אמרה גם כן כי אינה נוטלת טיפול תרופתי (אומנם, לפני מס' ימים קיבלה זריקת [שם הזריקה + ת.ז של א.ק + תאריך הלידה שלה]
ע' 2- המשך – לדבריה אינה רוצה להקדים תור אצל פסיכיאטר מטפל (בשם ולרי) כי חוששת שיאשפזו אותה.
לסיכום: **[א.ק]** עם רקע פסיכיאטרי ידוע **מגלה מחשבות לרצוח איש מסוים (שכנה). קיים חשד גבוה למצב פסיכוטי עם סיכון (עשתה הכנות לרצח) זקוקה לבדיקה פסיכיאטרית דחופה בכפיה.**
בברכה
[חותמת וחתימה]"

829. וראו את **המניפולטיביות** העצומה של א.ק, אשר בראיון טלויזיוני בשנת 2016 לתוכנית "הצינור", (נ/95) נשאלה במונה 13:5 דקות ע"י המראיין: "בתוך עצמך מסתתרת מישהי

שרוצה לרצוח?", והשיבה בצחקוק "ילדותי", תוך כדי הנפת ידיים לצדדים: "לא, לא, אני בן אדם נחמד".

830. **ובחזרה למיזכר שכתבה דר. קריינין. מיד בעקבות כתיבתו הפסיכיאטר המחוזי אכן הוציא ל-א.ק צו אישפוז כפוי מיידי, והיא אושפזה מחדש בו ביום, הפעם בביה"ח "מזור".**

831. [וראו גם **אישורה של א.ק עצמה** בהודעתה מיום 18.10.17 – נ/63א בע' 3 כי בעקבות דיווחה של ע.ג ז"ל לפסיכיאטרית, א.ק נעצרה שוב: "אחרי שהשתחררתי מהאשפוז הראשון טחב [הזאבה הפנימית שדוחפת אותה לרצוח] חזרה וכן דברתי עם ע.ג ז"ל בטלפון. (במציאות זה היה פנים מול פנים, בביקורה את ע.ג ז"ל ברמב"ם) התקשרתי לטלפון שלה, אני חושבת שהיא היתה מאושפזת ברמב"ם...עלו לי תחושות...לפתוח גבר גדול ולהכנס לבטן שלו...ע.ג ז"ל היא היחידה שהבינה אותי, ואז היא אמרה לפסיכיאטרית שלה והיא שלחה לי אמבולנס הביתה לקצרין ולקחו אותי ל"מזרע". הפסיכיאטרית דיברה איתי בטלפון ואז שלחה לי אמבולנס"].

832. ביום 14.8.14 כתבה דר. מירונוב מביה"ח "מזור" דו"ח ביקור לגבי א.ק (ראו נ/101 סע' 3 וכנ"ל נ/79, שהוצא מהתיק אולם בהמ"ש הנכבד הותירו בידיו לשם עיון). היא ציינה בו לגבי א.ק כי היא "**שואלת אותי האם אני חושבת שהיא מסוגלת להרוג. שאלתי אותה מה היא בעצמה חושבת. [א.ק] ענתה לי בחיוב, כן יכלה להרוג** כדי שהמחשבות ייפסקו....אומרת שזה קשה, 'כל הזמן לחשוב על הסובבים כמו על בשר. **יותר קל להרוג בן אדם שלא מכירה**'..."

833. ביום 3.9.14 כתבה דר. מירונוב דו"ח נוסף (ראו נ/101 סע' 4, וכנ"ל נ/80, שהוצא מהתיק אולם בהמ"ש הנכבד הותירו בידיו לשם עיון) ולפיו **א.ק "ממשיכה לגלות מחשבות רצחניות** גם בשיחות עם פסיכיאטרית....ממשיכה לדבריה לחפור בעבר כדי להבין מדוע השד נכנס בה ...'הוא...רוצה להרוג'....לא הורגת כי 'לא רוצה לאכזב את אמא ולא רוצה לכלא".

834. א.ק שוחררה מביה"ח שוב בחודש ספטמבר 2014. מאז היא משוחררת, ולמן שידורה של התוכנית "צל של אמת" (בתחילת 2016) ועד היום, היא מתראיינת רבות לתקשורת על כך שהיא כביכול כלל לא מעורבת ברצח המנוחה, ו"מה רוצים ממנה", מטיילת עם המראיינת הרחומה והלא מעמתת, כשמטפחת אדומה לראשה, מזילה דמעות ומצחקקת צחקוקים של ילדה "בשמלה אדומה ושתי צמות" (וראו ראיונותיה, שאליהם עוד יפנה הח"מ, נ/95 עד נ/99ב).

835. בחודש מרץ 2016 שודרה בערוץ 8 התוכנית "צל של אמת", אשר כללה ארבעה פרקים שעסקו בחקירת רצח המנוחה, ובה צוין, בין היתר, כי אדיר הפליל את א.ק ברצח המנוחה.

836. בעקבות שידור התוכנית, התקשרה ביום 31.3.16 מי שהיתה בסוף שנת 2014 מנהלת המרכז לטיפול בנפגעי תקיפה מינית בביה"ח "בני ציון" בחיפה (הגב' רונית סדגר) לקצין נפגעי עבירה בימ"ר חוף. בשיחה היא דיווחה לו כי בעבר [בשנת 2014] מטופלת ששהתה אצלם באשפוז [ע.ג ז"ל] סיפרה לה וכן לצוות המטפל בבתי החולים "בני ציון" ו"רמב"ם" בחיפה, דברים מסוימים על חברה שלה [א.ק].

837. בעקבות זאת נפתחה חקירת משטרה רק בחלוף שנה, בפברואר 2017, ובמסגרתה נחקרו רבים מאנשי הצוות הרפואי, שטיפלו ב- ע.ג.

838. דברי ע.ג ז"ל (מקיץ 2014), שהתאבדה כתשעה חודשים לאחר הדברים שאמרה למטפלות שלה (ביום 1.5.15), תועדו בחקירת המשטרה באמצעות המטפלות שלה, אולם עדויות המטפלות בנדון הוכרזו ע"י בהמ"ש הנכבד מראש כעדות שמיעה פסולה, נוכח פטירתה של ענת.

839. בחודש דצמבר 2016, הגישה א.ק תביעת לשון הרע כנגד אמי בוני (להלן: **אמי**) לבימ"ש השלום בתל אביב (שהועברה בהמשך לבהמ"ש בעכו - ת.א 11334-12-16), ובה תבעה ממנה פיצויים בשל פרסומים פוגעניים שאמי פרסמה אודותיה (בפייסבוק ועוד) ולפיהם א.ק היא שרצחה את המנוחה.

840. לאחר שאמי הגישה כתב הגנה, שלחו הצדדים זה לזה שאלונים.

<u>בשאלון ששלחה אמי לא.ק (נ/82) היא שאלה אותה</u> (בין היתר):

בשאלה 51 – "האם נפגשת [איתי] פנים מול פנים?

בשאלה 53 – "האם היו נוכחים בפגישות אלו או בחלקן אנשים נוספים?"

בשאלה 54 – "אם כן, צייני מי היו אנשים אלו?"

בשאלה 55 – "**האם נכון שבאחת מפגישות אלה הבאת איתך סכין?**"

בשאלה 56 – "אם כן, לאיזה מטרה הבאת את הסכין?"

בשאלה 59 – "**האם אמרת [לי] שיכול להיות שהיית מעורבת ברצח תאיר ראדה ז"ל אך אינך זוכרת זאת?**"

<u>ביום 15.6.17 השיבה א.ק לאמי בתצהיר נ/83 (מאושר כמובן ע"י עו"ד מטעמה) את התשובות</u> כדלקמן:

לשאלה 51 – "כן, לבקשת [אמי]"

לשאלה 53 – "כן".

לשאלה 54 – "ארי פינס, יותם גולדמן [היוצרים והעורכים של הסידרה: "צל של אמת"] ותמיר קייסי" [חבר של א.ק, שעמו היתה בקשר לאחר שאושפזה ב"מזרע"].

לשאלה 55 – "**למיטב זכרוני כן, תמיר נלחץ מאד והתעקש שנלך עם סכין, והכניס לי בכוח סכין לתיק**".

לשאלה 56 – "כאמור, **למיטב זכרוני תמיר הכניס לי את הסכין לתיק.** לא התכוונתי לעשות בו כל שימוש".

לשאלה 59 – "הדברים זכורים לי במעומעם. זכור לי שבעקבות לחץ שהפעילה [אמי] עלי, **אמרתי [לאמי] דברים על מעורבות שלי כביכול ברצח תאיר** (דבר שכמובן מנותק מהמציאות) אך אינני זוכרת מה היה תוכן הדברים המדויק".

לחץ?? האמנם??

טענתה של א.ק על לחץ כלשהו מצד אמי, נטענה בתצהיר בעלמא, ללא שום פירוט או הסבר, והיא מופרכת על פניה בשל שתי סיבות:

א. לאור העובדה כי למרות ה"לחץ" בכל חקירותיה בשנת 2012 היא הכחישה את טענת אדיר כי היא התוודתה בפניו ברצח המנוחה.

וראו בהקשר זה את דברי א.ק לכתבת ערוץ 10 אילה חסון בראיון המצולם מיום 8.4.16 נ/96 במונה 18:5 דקות, אמרה בנוגע לחקירתה בשנת 2012: "**כל החקירות זה פשוט הפעיל עלי מלא לחץ. אני מניחה שבאיזהשהו מצב בן אדם נשבר כבר, כאילו אין מה לעשות".**

אבל הפלא ופלא. עם כל הלחץ המתואר הזה בחקירתה, א.ק כלל לא נשברה בשנת 2012 אלא הכחישה, כאמור, את החשד כלפיה, וכאמור עוד העלילה על אדיר, שהוא דווקא אוהב דם ואיברים חתוכים (אז ה"לחץ" של אמי בשיחת טלפון(!) שא.ק לא טרחה אפילו לתארו, "שברו" אותה??)

בע' 2600-2602 הטיח הח"מ בא.ק את הדברים אולם היא לא השיבה לענין. **בהמ"ש הנכבד** שאל אותה, אפוא, בעצמו כיצד לא "נשברה" בלחץ החקירה, ודווקא אמי "שברה" אותה, ואז השיבה א.ק בע' 262: "אז **אני לא יודעת להשיב על השאלה**".

המסקנה היא ברורה וחדה: אמי בכלל לא הפעילה על א.ק שום לחץ(!) וא.ק סיפרה לה שהיא רצחה את המנוחה מרצונה הטוב והחופשי(!) ומשום שהיא באמת רצחה אותה!

ב. לאור תשובותיה המופרכות של א.ק מס' 56,55, שבהן סיפרה כי תמיר, שהיה חברה, דחף לה כביכול **בכח** סכין לתיק. על פניו הרי מדובר בהסבר מופרך, המקביל לטענתה כי הודתה בפני אמי ברצח המנוחה כביכול בגלל **לחץ** מצד אמי.

הנה לנו אותה תבנית התחמקות שקרית, המדברת בעד עצמה.

(הח"מ שלח את תצהיר א.ק, שהגיע לידיו בחלוף למעלה משנה, לפרקליטות, וזאת ביום 22.7.18, וביקש לעצור את א.ק ולחוקרה כחשודה ברצח המנוחה).

841. ביום 18.10.17 נחקרה א.ק ע"י ימ"ר צפון בעקבות דברי המטפלות לגבי דברי ענת ז"ל, בחקירת המשטרה מתחילת אותה שנה.

הואיל והפרקליטות, כאמור לעיל, ייעדה לה מראש "נקיון כפיים" שערורייתי בגלל התעקשותה לא להודות בקלונה ובקלון המשטרה, **נגבתה מ-א.ק הודעה "פתוחה",** שתועדה בצילום, **במקום הודעה תחת אזהרה כחשודה ברצח, וזאת חרף הטחת החוקר בה כי לדברי ע.ג ז"ל היא התוודתה בפניה כי רצחה את המנוחה.**

במהלך גביית הודעתה היא צחקקה לפרקים עם גובה ההודעה ועם החוקרת הנוספת, וזכתה להזדהות, לעידוד ולעזרה בעיקר מהחוקרת.

וראו הודעת א.ק מיום 18.10.17 (שהוסרטה – נ/63)- נ/63א.

בע' 1 היא מספרת שלמדה בבית ספר "נופי גולן" בעבר.

בע' 2 היא מספרת כי שבועיים אחרי ששוחררה מאשפוז של למעלה משנתיים [ממאי 2012 עד אמצע 2014, בעקבות נסיון רצח שוקרון] הוחזרה לאשפוז נוסף, ומשקרת במסגרת המניפולטיביות הרבה המאפיינת אותה, באומרה כי היה זה כביכול אשפוז מרצון ועפ"י בקשתה, בהסתירה את העובדה כי במצוותה של דר. קריינין היא אושפזה כאמור בכפייה, כנגד רצונה [ואם לא די בכך, גם השתוללה וניסתה לתקוף באלימות את הצוות המטפל, במטרה להשתחרר מהמחלקה].

כמו"כ, היא מציינת כי היתה חברתה של ע.ג, וכי השתיים שהו יחדיו באשפוז הראשון של א.ק, שהיה במזרע, ולאחר שחרורה א.ק ביקרה את ע.ג ז"ל במחלקה הפתוחה ברמב"ם, ללא השגחה/פיקוח.

במונה 15:42 בדיסק החקירה (נ/63א) החוקר מטיח בה כי מחומר החקירה עולה כי היא סיפרה לע.ג ז"ל שרצחה את המנוחה, וא.ק משיבה **בהססנות**: "**לא נראה לי. לא נראה לי**" [מה שמלמד, למצער, כי סברה כי קיימת אפשרות שכן אמרה לה זאת], והחוקר שואל: "מה זה לא נראה לך?", ורק אז היא מתקנת עצמה ואומרת (בע' 2 להודעה) שלא אמרה לע.ג ז"ל את הדברים שייחסה לה, וכי דיברה עם ע.ג ז"ל על גירסת אדיר כנגדה ועל חקירתה בעקבות גירסתו.

בע' 3 (68-70) להודעה הדברים נרשמים באופן יותר מרוכך. נרשם כי היא נשאלה אם אמרה לע.ג ז"ל בביה"ח רמב"ם (וכן בביה"ח "מזרע") כי רצחה את המנוחה, וכי השיבה: "**לא נראה לי**. לא סיפרתי. **יכול להיות שאני אמרתי לה: 'הלואי שאני עשיתי זאת'** כי טחב קורעת אותי לגזרים בכל רצח" [והדברים מתועדים בדיסק החקירה החל ממונה 15:42 והלאה]. **בדיסק החקירה היא מוסיפה במונה 44:10 כי גם אמרה דברים אלה לאדיר, אולם החוקר לא רושם דברים אלה בהודעתה. חוקר: "אז מה אמרת לה?** (אחרי שכבר אמרה את הדברים דלעיל) **א.ק: "לא זוכרת מה אמרתי לה". חוקר: "הלואי וזה**

אני?" א.ק: "כן. אמרתי את זה לאדיר..." ואז ממהרת לסייג זאת ומוסיפה: "אמרתי את זה אולי" וממלמלת...

בהמשך, במונה 36:48 היא מסבירה כי טחב זו דלוזיה של זאבה ששומרת עליה.

לאחר מכן, בע' 3 להודעתה מוטח בה כי מתברר שאמרה לע.ג ז"ל כי היא מתכוונת לרצוח את השכן וכי לצורך כך קנתה סכין וחבל, ו**א.ק משיבה בע' 4,3 כי אכן סיפרה לע.ג ז"ל שרוצה לפתוח גבר ולהכנס לתוך גופו, וע.ג ז"ל סיפרה זאת לפסיכיאטרית, שאשפזה מחדש את א.ק.**

במונה 15:55 היא משקרת בהכחישה כי סיפרה לע.ג ז"ל שהכינה סכין כדי לרצוח את השכן שלה: "אני לא יודעת על איזה חבל וסכין אתה מדבר...לא קניתי שום סכין". זאת למרות שהודתה, כידוע, בכך באוזני דר. קריינין, **נ/77**, ולכן אושפזה מחדש + גם כשאושפזה אמרה לצוות כי אכן הכינה אמצעים לביצוע הרצח, כולל סכין וכפפות, אבל לא ידעה להסביר לשם מה – וראו נ/101 סע' 5, וכנ"ל נ/81 שהוצא מהתיק, וראו עדותה לגבי דברים אלה, בע' 2741: **קשה להסביר למה אמרתי את זה**).

בסוף עמ' 4 מוטח שוב בא.ק כי ע.ג ז"ל סיפרה שא.ק אמרה לה שהיא מתכוונת לרצוח את השכן וכי אף הכינה סכין לשם כך, וא.ק מכחישה: "אז היא סיפרה...אני לא אמרתי שום דבר אחר גם לע.ג".

842. ביום 25.10.18 נמצאה **התאמה בין הדנ"א המיטו' בשערה, שנמצאה על בטנה של המנוחה, לבין הדנ"א המיטו' של אדיר**, וביום 29.10.18 נקבע (נ/151א) כי שכיחות אותו דנ"א משותף באוכלוסיית ישראל היא ב- 9 דגימות מתוך כ- 2,000, דהיינו כ- 1:222, דהיינו כ -0.45%.

843. ביום 17.1.19 קיבל הח"מ מהפרקליטות את המכתב שבו אישרה בדיעבד כי **כתם הדם של המנוחה**, שסומן בטעות בחוו"ד של ראש המעבדה הביולוגית בעת הרצח, ת/432, ככזה שנדגם מניר טואלט כביכול במתקן ניר הטואלט בתא הרצח (השני), **נדגם במציאות ממתקן ניר הטואלט בתא השלישי**!

844. ביום 19.9.19 נחקרה א.ק בפעם השניה (וראו נ/64), מאז שפסה"ד של הנאשם הפך לחלוט! החקירה בוצעה לגבי דברי א.ק בתצהירה מיום 15.6.17, שנה וחודש לאחר שהח"מ העבירו, כאמור, לפרקליטות, וביקש לעוצרה.

הפרקליטות הנחתה את החוקרים הנחייה בלתי חוקית ומקוממת בעליל: לא רק שלא לחקור את א.ק תחת אזהרה אלא גם לעדכנה כי היא קיבלה חסינות "בחינם" מהפללה עצמית!

ולגופו של ענין (ראו בתמליל נ/64ב):

בע' 19 לתמליל א.ק אמרה כי: "אמרתי לה [ל-אמי] שאני מפחדת שאם אני עשיתי את זה, אני יכלתי פתאום... ו... ואני לא זוכרת את זה.." ובכך מאשרת את תוכן תצהירה, לפיו סיפרה לאמי דברים על מעורבותה ברצח (וכנ"ל בע' 23).

בע' 20 החוקר מקריא לה מתצהירה (נ/83) "אמרתי לה דברים על מעורבות שלי כביכול ברצח תאיר", ובתגובה א.ק פתאום מתכחשת לדבריה בתצהיר, "אני לא אמרתי לה על שום מעורבות ברצח תאיר ראדה", ובע' 21: "בטח לא אמרתי לה שאני מעורבת", וגם בע' 22, 23 [אם באמת אמי לחצה אותה אז מדוע היא פתאום משקרת שבכלל סיפרה לה את הדברים, ועוד אחרי שהודתה בכך בתצהיר??]

בע' 26, 27 שואל אותה החוקר: "לאחר שהיא הציעה לך לעשות פוליגרף...אמרת שאת לא מעוניינת... ואני מצטט לך משפט שאמרת [לאמי]: 'אני מפחדת שיגלו שזה באמת אני'": "אבל למה, למה את צריכה להוציא את המשפט [הזה]?" [וגם בשלב זה החוקר אינו עובר לחקור אותה תחת אזהרה!]

בע' 27 א.ק משיבה: "**אמרתי לה שאני מפחדת שזאת אני**, ואני ... לא מפחדת. אני, אני יודעת שזאת לא אני".

החוקרת הנוספת נחלצת דווקא לגונן על א.ק: (ע' 27, 28) "זה רק מילים מבחינתך", ובנוסף מודיעה לה חגיגית: "**אנחנו לא חוקרים אותך לעצם אם עשית או לא עשית** אלא לצורך הדיוק של האמירה שלך..".

הנה לנו ההוכחה הברורה, **בראש חוצות** כי הפרקליטות הינחתה את החוקרים גם לעדכנה בכך שלמעשה מוענקת לה "מטריית הגנה", בלי קשר למה שתגיד, גם אם תפליל את עצמה.

וראו בהקשר זה העובדה כי החוקרת עוד הוסיפה ואמרה לא.ק בע' **36** (ע' 32 לתמליל הפרקליטות) כי: "כמו שבהתחלה אמרתי לך... **את יכולה לבוא ולהגיד מה שבא לך ואיך שבא לך...**", והרי בכך, החסינות הגורפת, שהוענקה לא.ק מהעמדה לדין "בחינם", ובניגוד גמור לראיות, לא רק הוענקה לה, אלא גם הודעה לה!!!

ולבסוף, ראו העובדה כי החוקר מטיח בה (בעקיפין, וללא אזהרה...) גם כי בניגוד לטענתה בתצהיר, אמי לא הפעילה עליה שום לחץ (להגיד שהיתה מעורבת ברצח המנוחה) ובכל מקרה, כי א.ק יכולה היתה לנטרל "לחץ" זה בקלות, לו היה כזה בכלל!

כך, בע' 33, 34 אמר לה החוקר: "את טוענת שהיא לחצה אותך, איימה ודיברה...היתה לך את האפשרות לנתק קשר איתה". א.ק: "נכון". החוקר: "למה המשכת לדבר איתה?" א.ק: "כי אני מפגרת". חוקר: "זה לא קשר של יומיים, שלושה. זה במשך תקופה". א.ק: "נכון"...

ובע' 35 : חוקר : "איזה חודש אחרי הסדרה ["צל של אמת"] גם דיברתם". א.ק : "כי...כי הייתי...חשבתי ש...חשבתי שהיא מנסה לעזור לי. היא מתישהו גם היתה אומרת שהיא תעזור לי אם אני יעשה את הפוליגרף, שהיא תנקה אותי, שהיא... שהיא כאילו תנקה לי את השם...**היא גם היתה כאילו היא לא רק נגדי, היא היתה כאילו גם קצת בעדי.."**

845. ביום 23.10.19 הגיש הח"מ את הבקשה לקיום משפט חוזר, והפרקליטות הגישה את תגובתה ביום 5.4.20.

846. למחרת, 6.4.20, הוזמן הח"מ למשרדי הפרקליטות בירושלים כדי לצפות במסמכים הרפואיים של א.ק. ביניהם גילה את שתי הפראפרזות נ/100, נ/100א, שמתוכן **נ/100 מהווה סיוע קטלני**, בדיוק כמו זו שמפיה הוא הגיח! (וראו הפירוט בנדון בסע' 876-882 להלן).

847. ביום 11.5.21 החליט בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר, ביום 12.10.21 החלו להשמע ההוכחות, ובימים 25.1.22, 26.1.22, 27.1.22 ו- 30.1.22 העידה א.ק במשפט החוזר.

848. ביום 20.3.22 העיד שוקרון, ובימים 30.3.22 וכן 3.4.22 העיד גם אדיר.

849. במהלך המשפט החוזר הח"מ ביקש כי הפרקליטות תממן את בדיקת 55 השערות ללא שורש, שטרם הושוו (15 שנה!) לדנ"א המיטו' של ארבעת המעורבים בתיק, אולם הפרקליטות סירבה בעקשנות. לפיכך הח"מ שילם בעצמו (מכספי תרומות) ביום 1.2.22 כ- 90,000 ₪ למכון לרפואה משפטית.

850. לאחר תקלות שונות הגישה ביום 18.7.22 ראש המעבדה הביולוגית במכון, דר. בובליל, חוו"ד חדשה, נ/=====(טרם סומנה ביום כתיבת שורה זו – 21.8.22) שלפיה **נמצאה בשערה נוספת שנאספה מעל בטנה של המנוחה**, התאמת דנ"א מיטו' **מלאה, בכל - 16,569 אתרים, לדנ"א המיטו' של אדיר**.

<u>פרק שלושים ושבעה: הפרטים המוכמנים, העוצמתיים וה"נבואיים" שחשף אדיר חבני, ו- 23 הסיועים והחיזוקים שנמצאו לגרסתו, כולל בעדויות העדים במשפט החוזר, ובכלל זה בעדויות אדיר ו-א.ק</u>.

851. חשוב להדגיש כי את **<u>כל הפרטים המוכמנים, העוצמתיים, וחלקם אף "נבואיים", שחשף אדיר בחקירתו, הוא מסר כבר בהודעתו הראשונה במשטרה</u>**, ביום 25.4.12. חלקם הוכחו תוך כדי חקירתו, חלקם הוכחו אף אחרי תום חקירתו, ואפילו אחרי הגשת הבקשה למשפט חוזר, וחלקם אפילו במשפט החוזר עצמו!

852. יתר על כן, רובם כ**כולם כלל לא הוזכרו במשפטו הראשון של הנאשם ו/או בתקשורת**, ולכן <u>הם מנותקים לחלוטין מה"זיהום"</u> של אדיר (בו הודה בכנות ובפירוט בעדותו במשפט החוזר), שנבע מעיונו, בסמוך לפני פנייתו למשטרה, בכתבות מהאינטרנט אודות משפטו הראשון של הנאשם.

853. כך גם לגבי כל הסיועים העוצמתיים לגרסתו המפלילה, כמו למשל ה<u>מסרונים</u> שהחליף עם א.ק, <u>הכינויים למנוחה</u>, והעובדה ש<u>מנע ממנה לצאת מהבית ולרצוח עוד אנשים</u>, שברור כי איש מלבדם לא ידעם עד לחקירתם ב- 2012. יתר על כן, חלק מהסיועים אפילו לא הועבר לח"מ אף לאחר הפיכתו של פסה"ד בבהמ"ש העליון לחלוט, אלא רק אח"כ!

854. מנגד, לגבי **<u>א.ק</u>**, יש לזכור כי הוויתה היא השקר והמניפולציות, ואין כמו הצהרותיה על עצמה בחקירתה, כדי להוכיח זאת, וראו נ/261ב בע' 29, 42: "**<u>כיף לשקר ועכשיו החוקר לא יודע מה אמת ומה שקר</u>**", וכן: "**<u>מה אני אעשה, זה כייף לשקר, פעם חשבתי שאני לא טובה בזה אבל מסתבר שאני כן</u>**". מכאן חשיבותם העצומה של הסיועים, שאינם תלויים כלל בהסכמתה לעובדה כזו או אחרת!

<u>וראו הסיועים והחיזוקים לגרסת אדיר לפי סדרם הכרונולוגי</u>

(סיוע ושני חיזוקי מבוא, ו-20 סיועים, שרבים מהם "נבואיים" ואובייקטיביים).

855. <u>סיוע 1</u> – **<u>שתי פליטות הפה של א.ק - העובדה ש-א.ק עצמה התבטאה באופן שמוכיח את ידיעתה כי אדיר לא העליל עליה ואף שמע ממנה דברים/ראה דברים באמצעותה, שקשורים קשר ישיר לרצח</u>!**

הקדמה זו חשובה כדי להבין מהר כי אדיר לא העליל על א.ק אלא דיבר אמת!

וראו <u>נ/68ד</u>, פליטת הפה שלה לידידה טל, בשיחתם הטלפונית ביום 29.4.12 (האזנת סתר), שבו שוחררה ממעצרה כחשודה ברצח המנוחה: "האקס שלי...נכון שאמרתי לך

שהוא השתגע והוא **מאמין ב**שטויות האלה?..אז הוא גרם גם לכולם להאמין בזה...הם חייבים לחקור את זה..."

באיזה שטויות אדיר האמין? א.ק לא הואילה לספר לנו! הרי אף אחד לא סיפר לאדיר כלום על א.ק, שקשור ברצח המנוחה! להפך. הוא סיפר לכולם כי היא רצחה. והרי א.ק גם התעקשה להכחיש כי התוודתה בפניו ברצח, אז באיזה "שטויות" הוא האמין?

וראו הטחתו של הח"מ בא.ק בע' 2577 כי אם סברה שאדיר האמין בדברים המפלילים שאמר עליה אז סימן שהוא לא העליל עליה, ואת תשובתה כי: "חשבתי שהוא הוזה.."

והרי ברור שגם כאן שיקרה, שהרי כבר הודתה ב-נ/102 וגם בעדותה כי נסחטה על ידו!

לא זו אף זו, ראו דבריה הדומים גם שנתיים אח"כ, בעת אישפוזה הכפוי ביום 6.8.14 בביה"ח, נ/101 סע' 5: "סיכום אשפוז 01878/14 – ד"ר סבטלנה (נ/81): "לדברי המטופלת [א.ק] **החבר לשעבר משוכנע שהיא רצחה את תאיר רדה** ודורש ממנה להתראיין בטלויזיה ולהגיד ולהודות ברצח".

דבריה אלה מוכיחים כשלעצמם כי א.ק רצחה את המנוחה, משום שנפקות פליטות הפה שלה היא כפולה: ראשית, היא מוכיחה כי הוא שמע ממנה וראה עליה/אצלה דברים שקשורים ישירות לרצח, ושנית, משום שיש רק שתי אפשרויות לגבי גרסתו לגביה: אמת או עלילה! אין באמצע שום אפשרות! אדיר לא יכול היה להאמין שרצחה ולטעות, שהרי לא טען כי מישהו מלבדה סיפר לו שהיא רצחה. ודוק, כל גרסתו היתה מבוססת על מראה עיניו לגביה וביחד איתה, וממשמע אוזניו ממנה, דברים שהיא הכחישה ממילא: העובדה שהיא התקשרה אליו את אותה שיחת טלפון "נבואית" לגבי הבלגן הגדול, שיגיע לדבריה יותר מאוחר ביום הרצח, וקשור לרצונה לחתוך, והתגשמות "נבואה" זו בקול תרועה רמה, בחלוף כחמש שעות, עם גילוי גופת המנוחה; כי היא הראתה לו את התיק עם האמצעים המוכתמים בדם, ששימשוה לרצח, וכי הוא גם החזיק את הסכין ששימשה לרצח בעת שהיא שטפה באקונומיקה את שאר אמצעי הרצח!

856. חיזוק 2 - **המכתב שאדיר כתב ושלח ל- א.ק בסמוך לאחר פרידתם,** ביום הולדתו 31.3.12, נ/125ב, ת/474, ונתפס במחשבו ביום 26.4.12, יום לאחר שהתלונן כנגד א.ק במשטרה.

חיזוק זה מצטלב היטב במיוחד עם הסיוע הראשון.

וראו העובדה כי חרף אהבתו ותשוקתו העזה של אדיר ל- א.ק, וקנאתו כלפי מאהביה האחרים, הוא הזכיר **<u>גם לה</u>** (לא מפורשות) את העובדה כי רצחה את המנוחה!: (בע' 1) "...יש לי המון מה לומר לך...<u>אני פשוט כותב מה שאני מרגיש כי ככה זה יוצא לי יותר נכון ואמיתי ומהלב...אני ממשיך לאהוב אותך ולמרות הכל גם אמשיך לאהוב אותך</u>. אני גם פגוע ממך ומרגיש נבגד אבל מקווה שזה יעבור....<u>יש לי המון אהבה אלייך וכן, גם המון תשוקה</u>. מצטער, לא יכול לעצור את זה, גם **<u>הייתי מתחתן איתך, אני חושב, לולא טחב ומה שהיא גרמה לך לעשות</u>**. <u>**עד היום קשה לי עם זה**</u>...(ובע' 2) "...את לא מאמינה כמה כואב לי לחשוב שביום ההולדת שלי [31.3.84] תהיי עם מישהו אחר במקום איתי..."

מסמך זה הוא חשוב ביותר משום שהוא חושף את העובדה ש"זה לחוד וזה לחוד". אהבתו, תשוקתו וקנאתו העזות ל/כלפי א.ק הן עובדה קיימת(!), ורציחתה את המנוחה היא גם עובדה קיימת(!) ואין סתירה ביניהן!!

מסמך זה הוא הראיה היחידה שמעניקה לנו הצצה אותנטית נדירה אל העובדה כי אדיר הטיח ב-א.ק שהיא רצחה את המנוחה, וזאת "ביניהם", עדיין ללא מעורבות אף אחד בסוד של א.ק, וכביכול "בדרך אגב", בטבורו של מכתב אהבה וערגה אליה, ומבלי לקרוא לילדה בשמה (תרתי משמע כמובן)!

וראו <u>עדותו בנדון של אדיר</u> בע' 4012, כי בדבריו התכוון לכך ש-א.ק רצחה את המנוחה, וכי כלל אותם בתוך המכתב "כי זה נושא שהוא עד כדי כך טעון שהוא עד עכשיו משפיע עלי ככה, כי אני לא יכול שלא להתייחס לדבר הזה בתוך כל מסגרת אפשרית, שלא משנה מה". והרי **ברור כמובן שאדיר התכוון לרצח המנוחה, שהרי בעת שליחת המכתב (שנתפס בתוך מחשבו ביום 26.4.12) א.ק טרם כתבה את "פוסט הכינויים" (אלא רק למחרת תפיסת המחשב..), וטרם ניסתה לרצוח את שוקרון; והמעשה הנורא היחיד ש-א.ק ביצעה, ואדיר ידע עליו, היה רצח המנוחה**! את שאר המעשים הנוראים שהיא עמדה לבצע, הוא הצליח למנוע, כפי ש- א.ק עצמה סיפרה (ראו נ/100).

857. <u>חיזוק 3</u> – **<u>"מרובע הנגישות" המשמעותי של א.ק לזירת הרצח</u>**

א. א.ק התגוררה קרוב מאד לביה"ס! הדירה השכורה שבה התגוררה, כאמור, עם אדיר, היתה ברחוב הדודאים 15 בקצרין, במרחק קרוב של כ-600 מטר מביה"ס! וראו בנדון חוווה"ד של החוקר הפרטי, <u>נ/129</u> וכן המרחק עפ"י גוגל, <u>נ/93</u> וכן התצ"א, <u>נ/92</u> עם הסימונים עליה של דירתה ושל ביה"ס.

נתון זה גם מצטלב היטב עם גרסתו של אדיר כי היא סיפרה לו שאחרי הרצח רצה הביתה, התקלחה והספיקה להתקשר אליו כבר בשעה "שתיים, שתיים ומשהו" ולספר לו: "אתה

זוכר את מה שתמיד רציתי לעשות? אז היום הולך להיות פה בלגן גדול" (וראו חווה"ד נ/129 לפיה זמן ההליכה של החוקר הפרטי מדירתה לביה"ס היה כ-8 דקות, וזמן ריצתו מרחק זה היה כ-4 דקות בלבד).

ב. א.ק למדה בביה"ס בעברה, עד כתה יא' (עם הפסקה קטנה), ולכן הכירה את זירת הרצח כמו את כף ידה, על כל המשתמע מכך! וראו בנדון למשל בהודעתה מיום 18.10.17 נ/63א בע' 1), וכן ראו עדות א.ק בנדון בע' 2387, 2462.

ג. עובר לרצח א.ק נכנסה עם אדיר לחצר ביה"ס מהשער האחורי, שלדבריה היה יותר קרוב לדירתה, וראו בנדון בהודעתה מיום 2.5.12 נ/59ג ע' 20, 21, וכן מיום 8.5.12, נ/61א בע' 6, וכן עדותה בע' 2463/4.

ד. ביום הרצח היא לא עבדה והיתה בבית, וראו בנדון חיזוק 21, בסע' 908 להלן.

858. סיוע 4 - **תצהיר א.ק, שעליו חתמה באישור חתימת עורך דינה** ביום **15.6.17**, ובו מסרה כי סיפרה לאמי בוני (בשנת 2015, לאחר שחרורה מביה"ח מאשפוזה השני) כי היא (א.ק) היתה מעורבת ברצח המנוחה!

וראו נ/83, תשובתה לשאלה 59 בשאלון ששלחה לה אמי בוני (נ/82): "הדברים זכורים לי במעומעם. זכור לי שבעקבות לחץ שהפעילה [אמי בוני] עלי, **אמרתי [לאמי בוני] דברים על מעורבות שלי כביכול ברצח תאיר** (דבר שכמובן מנותק מהמציאות) אך אינני זוכרת מה היה תוכן הדברים המדויק" (וראו בנדון סע' 840 לעיל).

עד שנת 2012, כולל אותה שנה, שבה פנה אדיר למשטרה כנגד א.ק, אדיר וגם א.ק כלל לא הכירו את אמי בוני, וראו אישור א.ק בנדון בעדותה בע' 3432 וגם אישור אדיר בנדון בעדותו בע' 4175/6. לכן בתלונתו ובהפללתו את א.ק, בכך שהיא התוודתה בפניו ברצח המנוחה (ועוד), **אדיר בעצם "ניבא" את שלכאורה לא יכול היה "לנבא", כי א.ק תספר לעוד אדם כי היא היתה מעורבת ברצח המנוחה**! מה הסיכוי שהוא העליל עליה, ובחלוף שלוש שנים "התחשק" לה להעליל על עצמה את שאמרה גם לאמי?! (והס מלהזכיר את עדות השמיעה לגבי דברי ע.ג).

וראו העובדה כי בתצהיר כלל לא נכתב איזה לחץ הפעילה אמי.

לעומת הטענה הסתמית בתצהיר, באישור עורך דינה, בחקירתה הראשית א.ק דווקא העידה בע' 2440 כי אמי אמרה לה שהיא רוצחת ושאיננה משתפת פעולה, ושהיא חייבת לעשות פוליגרף ואז א.ק נכנסה לפאניקה כי היא לא אוהבת שצורחים עליה.

יתר על כן, א.ק התנערה לחלוטין מתצהירה: "לא אמרתי לה שום דבר על מעורבות שלי ברצח תאיר ראדה. לא היה דבר כזה", והרי ברור שהיא משקרת במצח נחושה!

בהמ"ש הנכבד אומר לה כי עוה"ד שלה אישר את דבריה, וכי התצהיר הוגש לבהמ"ש, אבל היא עומדת על שלה כי לא אמרה דברים אלה!
ובע' 2570 היא משקרת כאילו אמרה לעוה"ד את פירוט הלחץ והוא לא רשם אותו...
וראו בע' 2571 שאלתו של הח"מ, מדוע פשוט לא ניתקה את שיחת הטלפון (שהרי מדובר ממש בטענה על "שבירה" בטלפון), ואת תשובתה כי שתיהן צעקו אחת על השניה ובסוף היא ניתקה...
וראו תוכנית הבוקר בטלויזיה, נ/99ב, שבה א.ק סיפרה למראיינת נסלי ברדה על אמי, ולא הזכירה במילה אחת שום לחץ מצד אמי! כשנשאלה על כך בע' 2572, השיבה בע' 2573 כי ניסתה לשמור על "קלאסה" וכי היתה רגועה בבוקר....

וראו ת/451 - תמליל מסרוניה עם אמי בשנים 2014, 2015.
ביום 3.7.15 בשעה 15:36 א.ק כותבת לאמי: "רציתי להרגיש רוצחת" וכן: "רציתי לרצוח", מה שמלמד שדיברה בחופשיות עם אמי על נפשה הרוצחת! **בהמ"ש הנכבד** שאל אותה, אפוא, בע' 2762: "אז מתי זה היה בשלב ההחמאה לשלב שזה היה בלתי נסבל לחלוטין?", וא.ק השיבה: "אני לא יודעת מה השלב, **לא יודעת מה לענות על זה**".
בע' 2763 א.ק מאשרת כי שיתפה את אמי לגבי נפשה הרוצחת, כאמור לעיל, וכי: "כן, **לא היה פה שום לחץ ושום צעקות**...."

ובע' 2766/7 א.ק מופנית אל התכתבותן ביום 5.4.16 בשעה 14:28 בע' 72 (בהמ"ש הנכבד מתקן כי הדברים נמצאים בתאריך 7.4.16 בע' 88 בשעה 20:29), שם אמי אומרת לא.ק כי: "לא הכנסתי לך מילים לפה", וא.ק לא מטיחה בה ההפך!
בהמ"ש הנכבד מוסיף ואומר לא.ק כי בשעה 20:26 אמי אומרת לה: "את השיחות בינינו ש**אמרת שכנראה עשית ואת לא זוכרת**", ושואל את א.ק למה לא אמרה לאמי שהיא שקרנית, וא.ק משיבה כי: "אין לי מילון, איך אני אמורה להגיב בצורה נכונה", **ובהמ"ש הנכבד** ממשיך ואומר לה: "להגיד לה: 'את שקרנית'. נורא פשוט, 'מעולם לא אמרתי דבר כזה'".

וראו גם חקירתה של א.ק במשטרה לגבי התצהיר מיום 19.9.19, נ/64ב, המפורטת בסע' 844 לעיל.
וראו העובדה כי היא פתאום נסוגה מדבריה בתצהיר, כמו בעדותה במשפט, ומצד שני אמרה לגבי אמי כי: "**אמרתי לה שאני מפחדת שזאת אני**" (וראו שם), דברים המצטלבים להפליא עם דבריה לפסיכולוגית בפראפרזה נ/100א, כי היא **פוחדת שאולי היא רצחה את המנוחה והיא לא זוכרת**!

לא למותר לציין כי דברים אלה מצטלבים עם מעורבותה ברצח המנוחה, כפי שכתבה בתצהיר שסיפרה לאמי, וגם עם עדותה בע' 2421, 2638 כי היא זכרה וזוכרת מצוין את כל הפרטים לגבי אירועים גם כשהיתה בהתקפים.

וראו בחקירת 19.9.19 גם את העובדה כי החוקר הטיח בא.ק (בעקיפין, וללא אזהרה...) כי בניגוד לטענתה בתצהיר, אמי לא הפעילה עליה שום לחץ (להגיד שהיתה מעורבת ברצח המנוחה) ובכל מקרה, כי א.ק יכולה היתה לנטרל "לחץ" זה בקלות, לו היה כזה בכלל!
כך, בע' 29 (22-38) אמר לה: "את טוענת שהיא לחצה אותך, איימה ודיברה...היתה לך את האפשרות לנתק קשר איתה". א.ק: "נכון". החוקר: "למה המשכת לדבר איתה?" א.ק: "כי אני מפגרת". חוקר: "זה לא קשר של יומיים, שלושה. זה במשך תקופה". א.ק: "נכון"...

וראו דוגמה מקבילה באותו תצהיר לשקר של א.ק ו"הפלת" פעולתה על אחר.
בשנת 2015 א.ק הגיעה עם סכין בתיקה לפגישה עם אמי ויוצרי "צל של אמת", והעידה במשפט החוזר בע' 2768 כי היא וחבר שלה באותו זמן (אמיר כיאל) הביאו את הסכין עמם "בהחלטה מטומטמת".
זאת למרות שבאותו תצהיר ממש (נ/83), שבו בתשובה 59 סיפרה כי אמרה לאמי שהיתה מעורבת ברצח המנוחה משום שאמי כביכול לחצה אותה, היא הצהירה לגבי "פגישת הסכין", בתשובות 51-56, כי חבר שלה, שלא היה לו כל ענין עם המעורבים, דחף לה בכח את הסכין לתיק (וראו גם סע' 840 לעיל).
וכל מילה נוספת מיותרת.

859. סיוע 5 – **שתי השערות שנאספו מבטנה של המנוחה**, ונמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' בהן לבין הדנ"א המיטו' של אדיר.
חשוב להזכר ולזכור, כאמור בהקדמה בסיכומים, כי בהחלטת בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר, הוא קבע בסע' 188 כי עפ"י העקבות הזרות וכתם הדם שכיסה על העקבה שעל האסלה, וכן **עפ"י ממצאי סוגיית התאמת הדנ"א המיטו' בשערה שנמצאה על גופת המנוחה לדנ"א המיטו' של אדיר**, כלומר בהתאם לסיכוי שהרוצחת היא א.ק, **"בגדר השלכותיהם של נושאים אלה יוכל בהמ"ש המחוזי לבדוק מחדש גם את התוודותו והודאותיו של הנאשם, והתיישבותן עם מה שעולה מהחומר החדש, לרבות הפרטים המוכמנים והחיזוקים שנזכרו בדעת הרוב בפסק הדין בערעור"**.

860. אדיר סיפר, כידוע, כבר בהודעתו הראשונה מיום 25.4.12 כי א.ק רצחה את המנוחה כשהיא לבושה במכנסי הדגמ"ח שלו וכן בסריג השחור שלו (ראו בע' 313 לעיל וכן ע' 94 בתמליל חקירתו, וכן עדותו במשפט החוזר בע' 3992, 3993, 4142) ולכן שוב מדובר למעשה בגרסה "נבואית", שהתממשה שש שנים(!) לאחר שמסר אותה, וממחישה את עוצמת הסיוע!

861. וראו חמש חוות הדעת של ראש המעבדה הביולוגית במכון, דר. נורית בובליל, נ/153, נ/154 - מחודשים אוקטובר ונובמבר 2018, וכן מימים 18.7.22, 17.8.22, 29.9.22 –נ/182, נ/183, נ/184 (שלושת המוצגים הצפויים האחרונים טרם קיימים בעת כתיבת שורות אלה, 21.8.22, אולם צפויים להיות מוגשים בעת השלמת עדותה ביום 19.10.22) [היא אכן העידה עדות משלימה שניה ביום זה, כחודשיים לאחר הגשת הסיכומים, וחוות דעתה אכן סומנו והוגשו כ- נ/182 עד נ/184].

כמו כן ראו שלוש חוות דעתו של דר. דורון בהר, המומחה לשושלות משפחות עפ"י גינטיקה וכן לדנ"א מיטו' [בהסתמך על ההנחה שחוות דעתו השלישית, מחודש אוגוסט 2022, שטרם הוגשה וסומנה ביום כתיבת שורה זו – 21.8.22, אכן תוגש ותסומן, בנוסף לשתי חוות דעתו הראשונות: נ/151 א,ב] [ביום 19.10.22, כחודשיים לאחר הגשת הסיכומים, העיד דר. בהר עדות שניה משלימה, וחוות דעתו השלישית, מיום 21.8.22, הוגשה כ - נ/185. כמו"כ הוגשה חוות דעתו מיום 1.10.22, שהוכנה כחודשיים אחרי הגשת הסיכומים, כ - נ/186].

862. ההתאמה הראשונה התגלתה ביום **25.10.18** (שנה לפני הגשת הבקשה לקיום משפט חוזר). אז, לבקשת הח"מ ובמימון ההגנה העניה, הושוותה במעבדה הביולוגית במכון, שערה, שנאספה בזמנו מבטנה של גופת המנוחה (מעל בגדיה), ואשר כבר הושוותה במעבדה בארה"ב בשנת 2007, לדנ"א המיטו' של הנאשם ושל המנוחה (על קיומו של אדיר רק אלוהים וא.ק ידעו אז, ועל קיומה של א.ק רק אלוהים, אדיר והמנוחה שבשמיים ידעו).

בשנת 2007 הדנ"א המיטו' באותה שערה לא נמצא תואם לדנ"א המיטו' של שניהם. במסגרת אותה השוואה בארה"ב נעשה שימוש בכמות בלתי מבוטלת מהדנ"א בשערה, ולכן כשהיא הוחזרה לארץ (עם עוד כשתים עשרה שערות נוספות שנבדקו בארה"ב בשנים 2007, 2008), נותרה בה כמות דנ"א מועטה, שאיפשרה השוואה לכ- 500 אתרים בלבד מתוך 16,569 האתרים, הניתנים להשוואה בדנ"א המיטו'.

ההשוואה בשנת 2018 נעשתה כבר בארץ בשל ההתפתחות הטכנולוגית בה, שבעטייה רכש המכון ציוד מתקדם וחדיש להשוואת דנ"א מיטו'.

לאחר גילוי ההתאמה המיטו' של הדנ"א בשערה הראשונה לדנ"א של אדיר, הוא הושווה למאגר הישראלי של דנ"א מיטו', שהקים דר. דורון בהר בערך בשנת 2006. מאגר זה כולל 1,978 דגימות דנ"א מיטו', שנאספו מאזרחי המדינה, מעדות שונות ומגוונות.

כמעט כל הדגימות במאגר הישראלי (ובכללן ה-9 החשובות, וראו מיד להלן) נבדקו ב"רזולוציה" נמוכה של 1,000 אתרים בלבד מתוך ה- 16,569 האפשריים!

התברר כי הדנ"א המשותף, שנמצא תואם כאמור, ב"רזולוציה" מאד נמוכה של 500 אתרים, נמצא רק ב- 9 דגימות מתוך ה- 1978 (להלן: **תשע דגימות הייחוס**). מכאן עלה כי שכיחותו באוכלוסיית ישראל היא **9:1978=1:222=0.45%**).

עפ"י החישוב המתמטי ה"יבש" של 0.45% מאוכלוסיית ישראל בשנת 2006, שמנתה 7,000,000 איש, יצא כי מדובר בכ – 30,000 איש, שעשויים לשאת את אותו דנ"א מיטו',

ובהתאם לזאת כתב דר. בהר בחוות דעתו נ/151א כי הדנ"א המשותף עשוי להתאים למספר אלפי אנשים בארץ לעשרות אלפים (ובעדותו במשפט החוזר העיד בע' 4898, 4899 כי קשה להעריך במדויק לכמה אלפי אנשים הוא מתאים).

הפרקליטות יצאה במחולות. תוך שהיא נעה במעגלי הורה, וראשה סחרחר ולא מיין, היא ביטלה את חשיבותו וערכו הראייתי של הדנ"א המיטו', והיפנתה עורף לעובדה שבמשפט הראשון היא הגדילה בשבחו ובערכו המדעי. בהתאם לזאת שלחה (כבר אמרנו) 13 שערות לדוד סם העשיר והחכם, כדי שאולי יספק לה ראיה פורנזית מרשיעה כנגד הנאשם! (נמצא כי כל 13 השערות שנשלחו, לא התאימו לדנ"א של הנאשם).

863. הפרקליטות התעלמה, ועדיין מתעקשת להתעלם, משתי עובדות. הראשונה: **העובדה כי אדיר ידע "לנבא" כבר בהודעתו הראשונה בשנת 2012 כי שערה שלו (עם דנ"א מיטו' המתאים לו) "תמצא" בשנת 2018 על גופת המנוחה**. זאת כשסיפר כי א.ק רצחה את המנוחה כשהיא לבושה במכנסיו ובסריג השחור שלו.

השניה: כי אף רוצח לא יקום בבוקר באילת, ערד, רהט, אשדוד, חיפה וטבריה, וייסע לקצרין הרחוקה כדי להכנס לתוך בית ספר ולרצוח ילדה! יעשה זאת מי שמכיר את ביה"ס וגר או עובד קרוב אליו! לכן מלכתחילה היה צריך להתרכז רק באוכלוסיית קצרין, שמנתה 7,000 איש בלבד בשנת 2006, ומתוכה רק לכ- 30 איש היה את הדנ"א המשותף, ומהם צריך להפחית את הילדים והזקנים.

864. **ביום 18.7.22 התגלתה פעם שניה התאמה בין שערה נוספת, שנאספה בבטנה של המנוחה, לדנ"א המיטו' של אדיר. הפעם דובר בהתאמה מלאה של 16,569 אתרי הדנ"א המיטו' בשערה הנוספת, ל- 16,569 אתרי הדנ"א המיטו' של אדיר!**

וראו בנדון חוו"ד מיום 18.7.22 נ/182 (טרם הוגשה וסומנה בעת כתיבת שורות אלה).

865. חרף ההתאמה המלאה דר. בובליל ציינה בחוו"ד כי היא אינה יכולה להשוות את הדנ"א המשותף החדש למאגר הישראלי, וזאת משום שנתוניו הכתובים אינם מאפשרים זאת, בשל ה"רזולוציה" הנמוכה מדי שלהם. לכן כדי לקבוע את שכיחותו באוכלוסיית המדינה, היא צריכה לקבל את תשע דגימות הייחוס (ובעצם לנסות "לפתוח" את הדנ"א המיטו' בהן, מאלף אתרים ל-16,569 אתרים, ואז להשוותם לכל האתרים של הדנ"א המשותף החדש).

866. לבקשת הח"מ ניתן צו להעברתן של תשע דגימות הייחוס למכון, ולאחר איתור 6 מהן (2 התכלו מחומר דנ"א ברבות השנים, ולכן המבחנות כנראה נזרקו/הושמדו. אחת נוספת נשמרת במוסד אחר, ולא ניתנת ל"שליפה" משם בטווח נראה לעין), הן הועברו בתחילת חודש אוגוסט 2022 למכון.

867. ביום 17.8.22 התקבלה חוו"ד נוספת של המעבדה הביולוגית, נ/=====, ובה נקבע כי 6 דגימות הייחוס אינן מתאימות לדנ"א המשותף החדש, וכי בשל סיבה זו מידת שכיחותו באוכלוסיית המדינה ירדה באופן משמעותי.

868. יתר על כן, ראו **<u>פסיקת בהמ"ש העליון</u>, הקובעת מפורשות כי גם אם ראיית זיהוי כלשהי, ובכלל זה ראית דנ"א, לוקה בחולשה מסויימת, הרי יש בכוחן של הראיות הנסיבתיות האחרות כדי לחזקה ולהעניק לה כח מרשיע**!

כך ב**ע"פ 4039/19, <u>נחמני נ' מ"י</u>,** שבו נדחה ביום 17.3.21 ערעורו של מי שהורשע ברצח הנערה נועה איל ז"ל על בסיס ראית דנ"א, וזאת כעשרים וחמש שנה אחרי ביצוע הרצח.

בהמ"ש העליון סקר את כל הראיות הנסיבתיות שהצטברו כנגד הנאשם, וקבע בסע' 89 לפסה"ד כי: "**<u>אילו עמדה ראיה זו [התאמת הדנ"א] כשלעצמה, לא היה די בה כדי להרשיע את המערער. אך היא מצטברת לראיות נסיבתיות אחרות באופן שמצמצם את האפשרות לטעות</u>**, וכפי שציינתי בעניין שוורץ: 'כאשר ממצאי הדנ"א אינם בדרגה כזו שניתן להרשיע רק על פיהן כראיה יחידה, אין משמעות הדבר שאין להם כל ערך ראייתי. בהינתן מסכת ראייתית נגד הנאשם, ראיית דנ"א שאינה מובהקת לחלוטין, עדיין יכולה להצטרף לקהל הראיות כראיה נסיבתית שעוצמתה נגזרת ממשקלה ההסתברותי' (שם, בפסקה 55). נעצור שוב את הילוכנו ונחזור בנקודה זו למסקנת בית משפט קמא, שלפיה התשתית הראייתית שהועמדה על-ידי המשיבה מוכיחה מעל לספק סביר כי המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו, בפרט בהינתן ש"זרע הנמצא בלדן המנוחה ועל המעיל שלבשה, כמו גם פרופיל Y של הנאשם שנמצא על גבי פסי הבד ששימשו כלולאות לכפיתת המנוחה, מצביע על קשר ישיר של הנאשם לביצוע העבירות. אמירה זו מתחזקת, לאור העובדה כי <u>הנאשם לא סיפק כל הסבר סביר, עובדתי ומדעי, חלופי, להמצאות פרופיל ה-DNA שלו על גופת המנוחה ועל בגדיה</u> (בפסקה 148 להכרעת הדין)".

וכן: "על רקע מכלול ראייתי זה, אחזור על דברים שציינתי בעניין שוורץ: 'בית המשפט בוחן בסוף הדרך את סל הראיות כמכלול, כל ראיה כשלעצמה וכל הראיות בהצטברותן [...] הצטברות ראיות שכל אחת מהן כשלעצמה אינה מעבר לכל ספק סביר, מגדילה את הסתברות מסקנתן. **<u>הדגש הוא על הצטברות ראייתית, שבתורה מובילה להסתברות ראייתית</u>**" (שם, בפסקאות 58-59; ההדגשות במקור)".

וראו גם **ע"פ 7141/07, <u>טראבין ואלעמור נ' מ"י</u>** בסע' 46-49 לפסה"ד.

"אין בידי לקבל גם את טענתו של אלעמור לפיה עדות הגששים על ההליכה על שביל העקבות, ללא גיבוי ראייתי מינימאלי, מהווה, אם בכלל, ראיה בעלת משקל אפסי. אומנם נכון הדבר כי העובדה שלא נערכה כל בדיקה מדעית שיהיה בה לקשור את אלעמור לטביעות הרגל אשר נמצאו באזור נחל אמציה על ידי הגששים מחלישה את כוחן המרשיע של עדויות הגששים. יחד עם זאת, **בדין ייחס בית המשפט קמא משקל משמעותי לראיה זו, הן כחיזוק לזיהוי אלעמור על ידי מאהר והן כראיה עצמאית, <u>שיחד עם הראיות הנסיבתיות האחרות</u> בתיק זה יש בה להביא להרשעתו של אלעמור**....."

וכן: "אין בידי לקבל את טענתו של אלעמור לפיה 'הרכבת הראיות הנסיבתיות' בנסיבות העניין מציגה תמונה חלולה שאין באפשרותה לקשור אותו למיוחס לו ולהרשיעו בפלילים. <u>גם אם אין בזיהויו של אלעמור על ידי מאהר ובזיהויים של הגששים את עקבותיו לבדם כדי להרשיע את אלעמור במיוחס לו בכתב האישום, הרי שכאמור לעיל, בהצטרפותן של ראיות נסיבתיות אלה ליתר הראיות הנסיבתיות בתיק, הן אוצרות כוח שדי בו כדי להביא להרשעתו של אלעמור</u>".

869. וראו **<u>ת.פ.ח (מח' ב"ש) 73/95, מאיר כהן נ' מ"י</u>**.

באותו מקרה הואשם הנאשם ברצח אחר בכך שדקרו ואח"כ רוצץ את גולגולתו עם אבן גדולה, שהטיח בה. נקבע כי סיבת מותו של המנוח היתה כתוצאה מהטחת האבן בראשו ולא מהדקירה/ות.

לגבי הראיות כנגד הנאשם: מצד אחד היו כנגדו מספר ראיות נסיבתיות משמעותיות, שהפלילו וסיבכו אותו בתקיפת המנוח, ובכללן מספר עדויות וכן כתם דם שנמצא על אוזנו, והדנ"א בו נמצא מתאים למנוח בהסתברות יחסית נמוכה. מצד שני תמכו בהגנתו שתי עדויות מהימנות, לפיהן מבנה גופו של מי שרוצץ את גולגולתו של המנוח, היה שונה באופן ניכר מאד ממבנה גופו של הנאשם.

על בסיס כל האמור לעיל זיכתה דעת הרוב את הנאשם מרצח המנוח אולם הרשיעה אותו בסיוע לרצח ובנסיון רצח המנוח באמצעות דקירתו.

(בערעור בעליון, <u>ע"פ 6652/98</u>, ייצגו הח"מ).

בנימוקיה היא קבעה כי:

א. בע' 19 – כי אין ודאות משפטית להשתית על הדנ"א <u>לבדו</u> ממצא פלילי אולם "הצטברותה של ראיה זו לראיות הנוספות הינה בעלת משמעות כשלעצמה ראה ע"פ 3460/90 גורש נ' מ"י".

ב. לפי העדויות עולה כי כנראה לא הנאשם גרם ישירות למות המנוח.

ג. יתר העדויות החזקות כנגד הנאשם, בצירוף עדותו הבלתי מהימנה ושקריו, מצדיקים, כאמור, את הרשעתו בעבירות סיוע ונסיון לרצח (מתוך הנחה כי הוא פעל עם אחר, והאחר הוא שהטיח את האבן במנוח).

מנגד, **כב' השופט הנדל (כתוארו אז), בעת מיעוט**, זיכה את הנאשם מכל העבירות, בהתייחסו בעיקר לעובדה כי שלושת השופטים הסכימו שהנאשם לא הטיח את האבן בראש המנוח, כלומר לא גרם למותו (במישרין)!

כב' השופט ציין כי לא הובאו שום ראיות על כך ששני אנשים תקפו יחדיו את המנוח ו/או כי הנאשם דקר את המנוח, וכי על רקע זה מערכת הראיות היתה למעשה "הכל" או "כלום" (בשפתו של הח"מ).

<u>על רקע ראייתי מיוחד זה, חשוב להדגיש, התייחס כב' השופט הנדל בע' 82 לפסה"ד, לראיית הדנ"א וציין כי</u>: "...ניקח את <u>הדוגמה</u> הבאה. נקבע כי נאשם x אשר נאשם בעבירת רצח, הוא בעל סמני דנ"א המתאימים ל **1%** באוכלוסיה...לצורך הדוגמה נתרגם מספרים אלה ל – 1:1000 אנשים [באוכלוסיה דמיונית של 100,000 איש – י.הל]. הוכח כי זירת העבירה הינה באנגליה. בנוסף, אין מחלוקת, לכל הדעות, כי בתקופה הרלוונטית נאשם x היה באוסטרליה ...במצב זה הקביעה הסטטיסטית כי הוא עבר את העבירה תרד לכ-0%....מהשלב אשר בו הוכח כי הוא לא יכול היה לעבור את העבירה, <u>הסטטיסטיקה לגביו משתנה</u>...השפעת הראיה החדשה הינה סטטיסטית, דהיינו הראיה החדשה תגרום לירידה משמעותית באחוזים. זאת משום שבשלב הראשון הסטטיסטיקה התייחסה לנאשם על פי הנחת "חצי-חצי", אך <u>משהוספו ראיות התמונה השתנתה</u>".

מילים כדרבנות.

כעת ניישם את הדוגמה שנתן כב' השופט על הדוגמה ההפוכה מהתיק הנדון.

אדיר מסר במשטרה כבר בשנת 2012 כי א.ק רצחה את המנוחה עם בגדיו, מכנסיו והסריג שלו, וכי הוא אף ראה אותם, מוכתמים בדמה של המנוחה, כ-11 שעות לאחר הרצח.

הכל יסכימו כי סביר שמכנסיו והסריג שלו נשאו את שערותיו, שנשרו מראשו, מהתגלחת שלו או מידיו.

והנה, בחלוף שש שנים מאז מסירת הודעתו זו במשטרה, מתברר כי שתי שערות קצרות ונטולות שורש, שנמצאו על גופת המנוחה, מתאימות לדנ"א המיטו' שלו. הדנ"א המיטו' באחת מהן אפילו מתאים התאמה מלאה לדנ"א המיטו' בשערה, ומתברר כי הדנ"א המשותף החדש הוא נדיר, ומלמד שהוא משתייך לשושלת נדירה.

דווקא בגלל שאדיר איננו נביא, ולא מנטליסט וגם לא קורא בקפה, "<u>משהוספו ראיות התמונה השתנתה</u>" והסטטיסטיקה השתנתה, כלשונו של כב' השופט הנדל, אלא שהפעם ההתאמה, <u>של השערה לאדיר</u>, נסקה בכיוון ההפוך, מעלה. זאת <u>באופן ששכיחות הדנ"א המשותף החדש במדינה, שהיא כיום 0:1978 (מעשית) עד 1:1978 (פרקטית, עם מקדם זהירות)</u> תרד עוד יותר, לשכיחות הרבה יותר נמוכה! (כלומר תצמצם בצדק את הסיכוי שמישהו אחר זולת אדיר הותיר, בנסיבות התיק דנן, את השערה שנמצאה על גופת המנוחה).

870. **וראו שפע הסיועים והחיזוקים לגרסתו של אדיר כנגד א.ק, שפורטו לעיל ויפורטו להלן, וכן העובדה כי ל-א.ק לא היה כל מענה והסבר הגיוניים לקיומם**!

מבחינה זו מצבה הרבה יותר גרוע משל נחמני! לנחמני לא היה הסבר להימצאות הדנ"א שלו בזירת הרצח ועל גופת המנוחה, אולם ל-א.ק לא היה הסבר לאף אחד(!) מכל הסיועים לעדות אדיר כנגדה, כולל אלה שסיפקה במו פיה: לתצהיר שמסרה ובו הפלילה את עצמה, לעובדה שאדיר "ניבא" כבר ב- 2012 כי רצחה עם בגדיו, ו"נבואתו" התגשמה עם מציאת התאמת הדנ"א בשערה לדנ"א שלו, לכתם הדם של המנוחה שהתגלה בתא השלישי, למסרוניה עם אדיר, לכינויים שכתבה בפוסט יומיים בלבד לאחר מסירת הודעתו הראשונה, לדבריה שתועדו בפראפרזה נ/100 כי חבר שלה עצר אותה בעבר מלצאת עם סכין וכפפות, לחתיכת הבשר שהיתה תלויה מהחתך בצואר המנוחה, לדבריה בעימות עם אדיר; לששת המכנים המשותפים בין האירועים הנוגעים למנוחה, לשוקרון ולשכן שלה, שיפורטו במסגרת סיוע הכינויים, בסע' 892 להלן, לרעב שלה המוצהר לחתוך ולרצוח **אנשים שהיא לא מכירה**, ועוד.

לא רק שלא הסבירה אותם אלא שהסתבכה בעוד ועוד שקרים כשניסתה להיחלץ מהם!

871. הוסף לכך את העובדה כי **לאדיר ישנו אליבי מוצק לשעת הרצח** משום שהוא מאוכן עפ"י פלט השיחות שלו – **נ/89** (וכנ"ל ת/211) בשעות 11:56, **13:23 [שיחה שאיננה מהדירה ברחוב הדודאים בקצרין, ואיננה מ-א.ק!], 14:05**, 14:57, בקיבוץ גדות שבו עבד באותה תקופה, במעבדת מחשבים (ראו דבריו בתמליל חקירתו הראשונה בע' 17), והקיבוץ מרוחק 20 ק"מ מקצרין! וראו עדותו בנדון בע' 3988, 4065-4066, וכן הסכמת הפרקליטות (מכללא) בנדון בע' **2414**.

כמו כן, לא מדובר ב"סתם" איכוני אליבי אלא בכאלה שנוצרו בגלל שיחות שהוא ניהל, בין היתר, עם א.ק, שדיברה מהטלפון הקווי בדירתם השכורה ברחוב הדודאים 15 בקצרין (04-6961504) וראו נ/87, נ/88, וכן הפלט נ/89 (וכנ"ל ת/211). אדרבה, לפי הפרקליטות, הפלט ת/213 מלמד כי גם למחרת, 7.12.06, הוא ניהל עם א.ק שיחות בערך באותן שעות, אז מכאן ברור עוד יותר כי אדיר הוא שהחזיק בפלאפון של עצמו, וניתן לשלול כבר בטוח כל תאוריית קונספירציה כנגד המפליל עצמו.

מכאן ש**התאמת הדנ"א המיטו' לאדיר אכן מציבה את א.ק בתוך תא השירותים עם המנוחה**!

872. בנוסף, עדות אדיר כי היא ביצעה את הרצח עם בגדיו היא עדות חריגה משום שלכאורה מדובר בהסתכנותו בהפללה עצמית אם יימצא ממצא שיקשור את בגדיו לרצח. וכי למה שימציא פרט זה, שעלול לסכנו?! לא זו אף זו, לו רצה

להעליל על א.ק, היה מתבקש כי יספר שלבשה מכנסי ג׳ינס, כמו כמעט כל הנערים והנערות בבית הספר!

873. תסריט השערה שעברה באוטובוס + העובדה כי לפרקליטות אין שום תסריט סביר אחר מאשר העובדה כי השערה אכן שייכת לאדיר! – תסריט זה נאמר ע״י קצינת המשטרה, תניה רם, שהובאה כעדת הגנה נוכח העובדה, המדברת בעד עצמה, כי היא פועלת במרץ להקים מאגר דנ״א מיטו׳ ארצי (וראו נ/146), בנוסף למאגר הישראלי שהקים דר. בהר!

וכי לשם מה היא רוצה להקים מאגר ארצי נוסף של דנ״א מיטו׳?? כדי לזהות חללי צה״ל בדרך של שלילת גופות?? כמובן שלא! רק כדי לעזור למשטרה לפענח מקרי פשיעה חמורה, שבהם אין ראיית דנ״א גרעיני אלא רק מיטו׳(!)

ולא על דרך השלילה, אלא על דרך החיוב, בדיוק כמו שכתבה ב – נ/146!

זאת האמת, אלא שלאחר שלפרקליטות נודעה זהותה, וכי הח״מ כנראה ירצה לזמנה כעדת הגנה, היא פנתה אליה (כאחות למלחמה) והתכתבה איתה ולבטח גם שוחחה איתה, מה שהח״מ לא יכול היה לעשות בגלל היותה שוטרת. כתוצאה מכך ״עדת ההגנה״ היתה עדת תביעה לכל דבר וענין, ועשתה כל שביכולתה לעזור בעדותה לפרקליטות, בין היתר בהפרכת התסריט הכה נמוך הסתברותית ואף נדיר, ולפיו יתכן והשערה עברה אל המנוחה באוטובוס ממישהו אחר.

שתי השערות עברו באוטובוס?? ביחד או בשני אוטובוסים שונים/שתי נסיעות שונות?? וכמה זמן לפני יום הרצח?? ואיך עברו דווקא לחלק התחתון של גופת המנוחה?? והרי המנוחה לא נסעה באוטובוס ביום הרצח משום שאביה ז״ל הסיעה לביה״ס. אז אם עברו למכנסי המנוחה לפני יום הרצח, איך קרה שהמנוחה בחרה ללבוש בדיוק את המכנסיים עם השערה/ות של נוסע/ת/י האוטובוס??

האם כל האפשרויות הפנטסטיות האלה יותר מסתברות מאשר האפשרות הברורה כי השערה היא שערת אדיר!!

לפרקליטות אין שום תסריט נגדי סביר למישהו אחר זולת אדיר, שהותיר את השערה על בטנה של המנוחה; וכאמור, קיים סיכוי אפסי שאדם בעל הדנ״א המשותף החדש, שהוא נדיר למדי, ומתגורר באילת, דימונה, תל אביב, ושאר חלקי הארץ, החליט באותו בוקר לנסוע את כל הדרך הארוכה עד לקצרין, ועוד להכנס לביה״ס, ועוד לבוא במגע עם המנוחה. לכן **לפנינו כמעט ״ראיית זהב״ לפיה א.ק רצחה את המנוחה**.

874. ולבסוף, העובדה שנמצאו עוד שתי שערות על בטנה של המנוחה עם דנ״א שאינו שייך לה וגם לא לאדיר, אין בה כדי להקהות את משקלה העצום של התאמת הדנ״א המשותף החדש. זאת משום שארבע השערות, השתיים של אדיר והשתיים הזרות, לא עפו אל מכנסי המנוחה בשום אוטובוס ובשום דרך נס(!) אלא עברו למכנסיה של המנוחה בתוך תא השירותים(!)

ובעת שנרצחה (במאבקה עם א.ק וכן כשהוטחה בקירות התא /או בדלת ו/או כשנפלה לרצפה). זאת משום שבתאי השירותים ישנן שערות, ואף אחד לא מתכחש לעובדה הגיונית זו.

אדרבה, את תאי השירותים הרי ניקו כל יום, ומכאן שהשערות שנדבקו לבגדי המנוחה, הושארו בתא באותו היום עד שעת הצהריים בה נרצחה. (יש גם לזכור כי 27 שערות (!) קצרות ללא שורש זוהו כשערותיה של המנוחה(!), 10 זוהו ב- 2007, 2008, ועוד 17 ב-2022). וראו עוד לגבי הדנ"א המיטוכונדריאלי בפרק ארבעים.

875. סיוע 6 – **גילוי כתם דמה של המנוחה על מתקן ניר הטואלט בתא השלישי** – ביום **17.1.19** אישרה הפרקליטות, במכתב לח"מ, כי דר. פרוינד טעתה בשנת 2006, עת שייכה בטעות את כתם הדם הנ"ל לניר טואלט במתקן בתא הרצח (השני) (וראו נ/36 - תצלום המתקן בתא השני עם 4 כתמים עליו, שאחד מהם זוהה כדמה של המנוחה).
כן ראו כמובן הודייתה של דר. פרוינד בטעותה, במהלך עדותה במשפט החוזר (בע' 2249-2253) והחלטתו של בהמ"ש העליון לכלול עובדה זו כאחד משלושת הנימוקים שעמדו בבסיס החלטתו על קיום משפט חוזר לנאשם.

ראיה חדשה זו היוותה סיוע עצמתי לגרסת אדיר בהודעתו הראשונה מיום 25.4.12 כי א.ק סיפרה לו שלאחר הרצח היא עברה לתא הסמוך, וראו בנדון בע' 313 סע' ז' לעיל.
לראיה חדשה זו הצטרפה גם **הראיה החדשה** נ/28א-ג, שהם שלושת התצלומים של מעבדת ט.א, אשר הנציחו את הטבעת הדם על החלק העליון של הקיר המפריד בין תא 3 לתא 4! הטבעת דם זו, שלא זכתה כלל לשום התייחסות, בחקירה, גם לא מעוזיאל ז"ל(!) תומכת עוד יותר בעובדה כי א.ק עברה מהתא השני לתא השלישי, משום שהיא כנראה תמכה את כפפת כף ידה גם קיר 3/4 לפני שירדה אל תא 3.
בהעדר מידע בזמנו לגבי הראיות החדשות דלעיל, כל שהיה ידוע בעת החקירה היה רק על קיומן של שלוש העקבות הזרות, שטיפסו למעלה והחוצה מהתא באמצעות טיפוס על מכסה האסלה, הניאגרה והקיר בין 2/3, אולם לא היה ידוע כיצד בדיוק בוצעה היציאה מלמעלה. היה קיים אז בנדון רק שיחזורו של הנאשם, שדווקא לא קפץ לתא הסמוך אלא ישירות מעל הדלת החוצה [רק ב- 2013, 2014 בעת הגשת עיקרי הטיעון של הפרקליטות בערעור הנאשם, היא טענה, כידוע, בסע' 165, כי העקבות הזרות מסמנות מסלול יציאה לעבר התא הסמוך דווקא. הדבר היה הרבה אחרי שחקירת אדיר הסתיימה (במאי 2012) והוא שוחרר ממעצרו].

על רקע גילוי הראיה האובייקטיבית, על רקע אי התכנותו של ה"מחלץ האלמוני" (ראו הפרקים השלישי עד השביעי) והפרכת "ספין" זה באופן

מוחלט, ועל רקע שיחזור הנאשם ההפוך (שאדיר לא "העתיק" ממנו, אלא סטה ממנו בפרט המוכמן הנדון) ברורה שבעתיים עוצמתו של הפרט המוכמן הנדון.

876. סיועים 7 + 7א

סיוע 7 - נ/100 - **הפראפרזה של דברי א.ק לפסיכיאטרית** - גילוי החי"מ במשרדי פרקליטות המדינה, ביום **6.4.20** (כחצי שנה לאחר הגשת הבקשה לקיום משפט חוזר, ויום לאחר הגשת תגובת הפרקליטות) את הפראפרזה של דברי א.ק לפסיכיאטרית שלה ביום 29.5.14: "א.ק משתפת את הפסיכיאטרית במחשבות אובסיסיביות שהיו לה לפני 7-10 שנים [בדיוק בעת רצח המנוחה] להרוג אדם ולהסתתר בתוכו, להתעסק עם דם ואיברים פנימיים. אף פעם לא התעסקה בזה. **חבר שלה החזיק אותה כאשר הכינה תיק עם סכין וכפפות. לא נתן לה לצאת** [כלומר מנע ממנה לצאת ולרצוח!]".

סיוע 7א – נ/173 – **הודעת א.ק מיום 3.10.08** – שהועברה לחי"מ מהפרקליטות רק בחודש מאי 2022, לקראת סיום פרשת ההגנה במשפט החוזר, ומספר חודשים אחרי תום עדותה של א.ק כעדת תביעה (ותוך מניעת יכולתו של החי"מ לחקור אותה על תוכן הודעה חשובה זו).

מדובר בשני סיועים עוצמתיים במיוחד לגרסת אדיר, שמהווים חלק משרשרת סיועים נוספים בנושא מניעת א.ק מלרצוח עוד אנשים ע"י אדיר.

877. ודוק, **אדיר שוב "ניבא" "בול"! ולא "בול" אחד אלא מספר "בולים"**! הוא הרי הטיח ב-א.ק את אותם דברים, במילים אחרות, שמונה שנים לפני הגילוי של הפראפרזה, ושנתיים לפני שא.ק אמרה אותם לפסיכיאטרית! זאת כמובן במהלך העימות שהתקיים ביניהם ביום 8.5.12 (נ/62א) במונה 35:17 וכן בתמליל נ/62א בע' 18 (13 בתמליל הפרקליטות), ובהיותם לבד בחדר!: "**את היית רוצחת עוד הרבה מאד אנשים, עוד הרבה מאד לאורך השנים האלה, אם לא הייתי עוצר אותך כל פעם**". עינינו הרואות כי אדיר סיפר כי מנע ממנה לצאת ולרצוח **עוד** אנשים, וזאת בהמשך וביחס ישיר לטענתו הבסיסית כנגדה כי היא רצחה את המנוחה!

מיד לאחר הטחה זו, א.ק קמה, פתחה את הדלת וביקשה לצאת מהחדר. בע' 2667 הטיח החי"מ ב-א.ק כי היא הגיבה כך כי היתה במצוקה, בדיוק כפי שרצתה להפסיק את חקירתה הנגדית כשלא היו לה תשובות לחי"מ. א.ק השיבה: "אני לא יודעת איך לענות על זה".

יתרה מזו, את אותם דברים שאדיר הטיח בא.ק בעימות, הוא גם כתב כבר ביום 1.4.12 בשעה 22:55 באימייל (נ/127), ששלח לאלונה, אחות של א.ק: "אחותך רצחה מישהי, ילדה בת 14, **ואם לא הייתי שם כל השנים מאז שזה קרה, זה היה קורה עוד ועוד ועוד**".

878. בעדותו במשפט החוזר, מבלי שעודכן ע"י החי"מ על קיומה של הפראפרזה, אדיר העיד בע' 3977, 3980, 3981, 3984, 3985 כי הוא מנע מ-א.ק בכל פעם לצאת מהבית עם **סכין וכפפות**, שהיו בתוך תיקה. בהמ"ש הנכבד שאל אותו אם ראה אותם, ואדיר השיב שלא, אולם הוסיף כי היא אמרה לו שהם נמצאים בתוך תיקה.

יתר על כן, **שימו לב ל"נבואתו", שהמשיכה גם בעת בחקירתו הראשית ע"י הח"מ ביום 30.3.22.** אדיר סיפר בע' 3981 כי: "כשזה לא הלך [לשכנעה בדיבור לא לצאת לרצוח עוד מישהו י.הל] והדברים התלהמו בינינו **אז הייתי נעמד כנגד הדלת ופשוט לא נותן לה את האפשרות לצאת**, בסיטואציות שכאלו התחילו דחיפות מצדה, מצדי, אגרופים קלים כלשהם ומהלומות כאלו ואחרות...זה קרה בתוך מסגרת של חילופי המהלומות האלו...היו לה קטעים שהיא הייתה זורקת דברים, זורקת דברים על הקיר, לעברי, צורחת, משתוללת, באחד הפעמים האלו באזור **2008 אם אני זוכר נכון גרנו בחולון בזמנו ברחוב אלופי צה"ל** בשכירות רק אני והיא, **השכנים כנראה שמעו את הצעקות והרעש ושמעו אותה צורחת ושמעו דברים נזרקים וכנראה הזמינו משטרה כי פתאום, בתוך כל אותה סיטואציה, שאני עומד וחוסם בגופי את הדלת, יש דפיקות של שוטרים, אני פותח כמובן את הדלת והייתי בלי חולצה והם ראו על הגוף שלי סימני אלימות, הם ראו שריטות, חבלות..."** בחקירתו הנגדית ביום 3.4.22 ע"י הפרקליטות, בע' 4124, הפרקליטות הגישה את הודעתו בגין אותו אירוע מיום 3.10.08, ת/477, (והח"מ, שהופתע לדעת כי חומר חקירה קדמוני זה נמצא בידי הפרקליטות, הזדרז מיד לבקש ממנה באותו מעמד לקבל גם את הודעתה של א.ק מאותו אירוע). הפרקליטות אמרה אפוא לאדיר כי השוטרים ראו על בטנו/חזהו שריטות, ושאלה אותו אם הוא זוכר ממה נגרמו, ואדיר השיב: "ככל הנראה מדברים שאולגה זרקה עלי ומשריטות שלה, **זה קרה אחד הפעמים שאולגה רצה לצאת שוב ולרצוח, נעמדתי עם הגב אל הדלת ולא נתתי לה לצאת מהבית**, זה לא מסוג הדברים שאני לא דיברתי על זה בחקירות כי אני מניח שזה שם, היא לא הייתה מוכנה להקשיב לי, נוצר איזשהו מאבק היא התחילה להתלהם לזרוק דברים שכנים הזמינו משטרה וכשהגיעו הסיור פתחתי להם את הדלת וככה הם ראו אותי בלי החולצה".

879. והנה, בסוף חודש מאי 2022 החי"מ סוף סוף קיבל את נ/173, הודעתה של א.ק מיום 3.10.08, וזאת, כאמור, חודשיים אחרי שא.ק כבר סיימה להעיד.

אז התברר, מתוכן אותה הודעה, שבה נחקרה א.ק תחת אזהרה כחשודה בתקיפת אדיר, שא.ק סיפרה (פעמיים) כי שרטה את אדיר משום **שהיא לא רצתה שהוא ייצא מהבית**!

וראו עדות א.ק המניפולטיבית בע' 2404 כי היא לא יודעת ממה נגרמו השריטות לאדיר....פשוט משקרת ומשקרת בלי סוף.

מדוע א.ק כביכול לא רצתה שייצא מהבית אם הוא הפעיל נגדה אלימות? הרי זה חלומה של כל אשה מוכה!

הפתרון: שוב "**מניפולציית מראה**", כמו דבריה האחרים על אדיר, שהיו הפוכים ב- 180 מעלות מהמציאות, בעת מעצרה ביום 28.4.12 (ראו סע' 798, 799 לעיל). אז טענה, כידוע, כי אדיר הוא זה שכביכול דווקא אוהב כביכול לרחוץ בדם ובמעיים, וכי הוא זה שצריך כביכול טיפול ויש לאשפזו כדי שלא יפגע באנשים (נ/57ב ע' 49, 50), וראו גם עדותה בנדון בע' 2619: "נכון, הייתי מאד חכמה כשניסיתי להכחיש את זה" (להעליל על אחר).

וראו גם העובדה כי אחרי שנתפסה בכפה כשניסתה לרצוח את שוקרון, ביום 3.5.12, סיפרה כי היא רעבה לחתוך אנשים משום שרואה אותם בתור עופות וכו', ואת תעוזתה לחזור ולומר חמישה ימים אח"כ, ביום 8.5.12, במהלך העימות עם אדיר, כי הוא שכביכול צריך אשפוז והוא תחמן ומניפולטור (נ/62 ע' ע' 6, מונה 13:19, וע' 14, מונה 48:29).

מכאן ש**שוב צריך להפוך את דבריה, והנה לנו שוב הודאה מפיה, כי אדיר מנע ממנה לצאת מהבית, וכי אכן שוב "ניבא" "נבואת אמת", והפעם תוך כדי חקירתו הראשית והנגדית, מבלי שהוא ו/או הח"מ ידעו בכלל כי קיימת ההודעה נ/173!**

880. וראו עוד סיוע לשרשרת הסיועים בנדון. בעדותה במשפט החוזר לא היה לא.ק כל הסבר כיצד "ידעה" לספר פרט זה (מניעתו של אדיר את יציאתה מהבית עם **תיק שבו סכין וכפפות**), וזאת למרות שאדיר לא הטיח בה בעימות כיצד מנע ממנה לרצוח עוד הרבה אנשים!

וראו בנדון עדותה של א.ק בע' 2668-2680, שבה הסתבכה בשקריה. הח"מ מפנה אותה לדבריה לפסיכיאטרית, שתועדו בפראפרזה נ/100, והיא משיבה, כרגיל, את תשובת ההיפוך של "מניפולציית המראה", ולפיה אמרה אותם כביכול כדי שלא ישחררו אותה מהאישפוז (הראשון) [אבל תשובתה מופרכת בקלות כבר ע"י דבריה ההפוכים בסוף הפראפרזה: "מפחדת לספר לנו [מחשבות "רעות"] כי יסגרו אותה"].

בהמ"ש הנכבד העיר בשלב זה כי העובדה שאדיר מנע ממנה לצאת מתקשרת באופן מוחלט עם שתי השורות לפני כן בפראפרזה (לפיהן רצתה לחתוך איברים ולרצוח), והיא משיבה: "**זה מתקשר**". **בהמ"ש הנכבד** (2670): "ובמקרה, בדרך נס, אדיר יודע, אומר את זה ב - 2012 שהוא מנע ממך לרצוח (**עוד**) אנשים..את צריכה להסביר", וכן: "כדי שלא ישחררו אותך מספיק שאת רוצה לחתוך. מה זה מוסיף שהחבר שלך מנע ממך?" [כדי שכביכול לא ישחררו אותה מביה"ח?], והח"מ שואל בע' 2672: למה את צריכה להכניס את אדיר?, וא.ק משיבה: "**אין לי איך להסביר את זה**".

בשלב זה הפרקליטות מבצעת בבת אחת שני דברים, שלא ייעשו: גם נותנת בפעם האלף תשובות לא.ק, באמצע החקירה הנגדית, וגם מפריכה לאויר, כלפי הח"מ, נתון מטעה, שלא היה ולא נברא: "מטיחים בעדה במהלך החקירה, כמו שהיא אמרה פה, שאדיר אומר שהיה לה תיק עם כפפות, זה הוטח בה בחקירות מאה פעם. אתה יודע שזה הוטח בה" [המילים "מאה פעם" נאמרו אולם לא נרשמו בפרוט', ובהמ"ש הנכבד חוזר עליהן, וראו להלן], ובע'

2677 (24) א.ק מאמצת את תשובת הפרקליטות, שניתנה לה, ומשיבה: "זה הוטח בי בחקירות".

בהמ"ש הנכבד: "איפה הוטח בך בחקירה סכין וכפות? אני לא ראיתי", וכן (לפרקליטות): "העדה הפנימה את מה שגברתי אמרה לפני היציאה מההפסקה, להבנתי שזה הוטח בה הרבה פעמים. הנה דוגמה לדברים שלא צריך להגיד. ועכשיו היא אומרת את זה...מאה פעמים אמרת" (הפרקליטות ממשיכה להתגונן בעוד בדותות... והח"מ יעצור כאן).

<u>הח"מ נענה לאתגר, ולעיני בהמ"ש הנכבד והפרקליטות, שמביטים במסך הטלויזיה, המחובר למחשבו הנייד, מבצע חיפוש בתוכנת מייקרוסופט של המילים "כפפה" וכן "כפפות" בכל תמלילי חקירות א.ק. התוצאה: אפס פעמים הופיעו מילים אלה בחקירותיה</u>! (ראו בע' 2678, 2679). **בהמ"ש הנכבד** (בע' 2680): "עברנו באמצעות הרב גוגל ועורך דין הלוי על כל החקירות שלך ולא מצאנו את זה, לכן בחקירות אף אחד לא אמר לך שאדיר הטיח בך סכין וכפות, גם בעימות וזה ראינו, הוא לא הטיח בך את זה, אנחנו חוזרים לשאלה לפני חצי שעה מדוע עלה במוחך בשתי הזדמנויות שונות להזכיר סכין וכפות?", וא.ק לא משיבה לענין.

881. יתר על כן, ראו עוד סיוע בנדון – העובדה כי **<u>סכין וכפות</u>** הם ששימשוה, עפ"י גרסת אדיר, ברצח המנוחה, והנה היא עצמה "מנדבת" את האמצעים הנ"ל - <u>סכין וכפות</u> - ביזמתה ובמה פיה, ב"מגרש הביתי והרגוע" שלה עם הפסיכיאטרית!

לא זו אף זו, בדיוק אמצעי רצח אלה, **<u>סכין וכפות, שוב נאמרו על ידה</u>**, גם חודשיים אח"כ, ביום 6.8.14, לפסיכיאטרית דר. קריינין, **<u>ושוב בהקשר של רצח</u>**.

וראו **<u>נ/77</u>** שבו נכתב כי א.ק אישרה כי: "בשיחה איתה אמרה לי אולגה כי **"יש לה רעב" לרצוח מישהו**, כמו דחף. לדבריה, בינתיים משתלטת על זה, אך בקושי. לדבריה <u>רוצה לרצוח את השכן שלה</u>. בינתיים עשתה "הכנות לרצח" וקנתה **<u>סכין וכפות</u>**".

בעת אשפוזה הכפוי בביה"ח ביום 6.8.14 היא אמנם סיפרה לצוות הרפואי כי כביכול סיפרה את האמור לעיל רק כדי להתאשפז [עוד מניפולציה כדי להשתחרר, שהרי ב – <u>נ/77</u> ע' 2 נרשם כי: "לדבריה אינה רוצה,ל.ב, אצל פסיכיאטר מטפל (בשם ולרי) כי חוששת שיאשפזו אותה"] אולם יחד עם זאת אישרה כי אכן הכינה **<u>סכין וכפות</u>**, ולא ידעה להסביר מדוע עשתה זאת (ראו <u>נ/101</u> סע' 5).

882. ולסיום, חשוב לציין כי **<u>אדיר כלל לא נחקר נגדית בנדון ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!) לגבי אמירתו כי מנע מ-א.ק לצאת ולרצוח עוד אנשים, והדברים אומרים דרשני. במחדל זה הסכימה למעשה הפרקליטות לנכונות גרסתו</u>**!

<u>יתר על כן, הימנעות מכוונת זו מחקירה נגדית עוצמתית עוד יותר נוכח העובדה כי במהלך החקירה הנגדית הכללית של אדיר, הח"מ "הזכיר" לפרקליטות בע' 4106 את עוצמת ההפללה העצמית של א.ק באמצעות דבריה בפאפרזה</u>: "חברי אמר שהכל זה מילים של העד. אני אומר, הפה שלה, שהוליד את נ/100, את הפראפרזה, שאמרה...כשמעולם לא נחקרה על המילה 'כפפה' או 'כפפות' מספיק כדי להרשיע אותה ברצח...פרט מוכמן כזה בלב הענין של הגרסה של הרצח, לא תעזור כל החקירה הנגדית..." (ואכן הפרקליטות הסכימה עם הח"מ וסברה כי חק"נ בסוגיה לא תוכל להועיל לה אלא להזיק עוד יותר).

883. <u>חיזוק 7ב</u> – **<u>העובדה שהרוצח האמיתי אכן רצח ככל הנראה עם כפפות</u>** - ראו העובדה כי בשני מקומות שהיה מאוד מצופה כי הרוצח יותיר את טביעות אצבעותיו לו היה נטול כפפות, לא התגלו כאלה: על "פרפר" המנעול הפנימי של דלת התא, המוכתם בדם מועבר ולא מותז (בעת שנעל אותה מבפנים), ועל החלק העליון של שני הקירות, בכיוון מיכל ההדחה ומסלול יציאת העקבות הזרות, שאף הם מוכתמים בכתמי העברה/הטבעה (ראו תצלומי מעבדת ט.א וכן התצלום המוגדל <u>נ/27</u>, שאפשרי שאפילו חושף תבנית הטבעת אצבעות) ומוצג א' בדיסק סיכומי ההגנה)(וראו בסע' 319 לעיל את העובדה כי <u>הנאשם</u> דווקא סיפר לארתור ב"התוודות" את הפרט המופרך כי רצח את המנוחה ללא כפפות).

884. <u>סיוע 8</u> – **<u>המסרונים שהחליפו א.ק ואדיר</u>** – גילוי מחודש **<u>ספטמבר 2021</u>** (שרק אז העבירה הפרקליטות את המסרונים המפלילים לח"מ, אחרי לחץ בלתי פוסק מצדו במשך שנים) + מיום **<u>23.1.22</u>**, הוא יום הרענון של א.ק בסמוך לפני עדותה במשפט החוזר, והדבר החשוב שסוף סוף הודתה בו (<u>נ/102</u>), <u>כי שכבה עם אדיר לאחר שנפרדה ממנו, בשל סחיטה</u>! וראו הפירוט לגבי המסרונים גם בסע' 780, בע' 308-302 לעיל, וגם להלן.

המסרונים (<u>נ/66</u>) מוכיחים כי אדיר וא.ק חלקו סוד עוצמתי ונפיץ ביותר ביחס ל-א.ק, וכי הוא השתמש בסוד זה כדי לסחוט ממנה יחסי מין ב"תמורה" לשמירתו (כדבריו המפורשים במסרונים), והצליח בכך חרף אי רצונה המודגש של א.ק לקיום יחסים כאלה, ואף הצהרתה במסרון מטעמה כי "מוות עדיף מלהיות זונה"! (וראו פירוט המסרונים ומשמעותם בסע' 780 לעיל).

במסגרת עדותו הראשית של <u>אדיר</u>, ביום 30.3.22, הוא התייחס בע' 4018-4014 בפירוט למסרונים שהחליף עם א.ק, למן 29.2.12 ועד ליום 5.4.12, וסיפר כי אכן, בעוונותיו, סחט את א.ק לקיים עמו יחסי מין כנגד רצונה. זאת אך ורק **<u>באמצעות הסוד כי היא רצחה את המנוחה</u>**, ואיומו עליה כי יחשוף אותו בפני המשטרה אם לא תתמסר לו.

885. חשוב לציין כי עם תום חקירתו הראשית, **<u>אדיר כלל לא נחקר נגדית בנדון ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!)למרות שבתחילת חקירתו הנגדית, בע' 4059,</u>**

4060, היא שאלה אותו לגבי מספרי הטלפון הסלולריים שלו ושל א.ק בתקופת המסרונים, ואמרה לו: "זה שאתה מתכתב איתה בתקופת הפרידה, שזה נגיע בהמשך" (אבל פחדה להגיע), והדברים אומרים דרשני. במחדל זה, ועפ"י פסיקת בהמ"ש העליון, הסכימה למעשה הפרקליטות לנכונות גרסתו!

886. אם לא די בכך, ברענון של א.ק בפרקליטות, מיום **23.1.22** (נ/102), **היא חשפה, כאמור, כי לאחר פרידתה מאדיר היא אכן שכבה עמו פעם אחת כתוצאה מסחיטתו על ידה** (ותירצה את הסתרת העובדה בכך שכביכול התביישה, ולא, "חלילה", משום שידעה כי הודייתה תחזק את גרסתו כנגדה). בכך הוסיפה פרט חדש, שלא נודע עד אז, ו"נעלה" את ההוכחה כי נכנעה לסחיטתה המינית באמצעות אותו סוד כמוס. זאת חרף הצהרתה בכתב כי מוות עדיף לה על "כניעת זנות" שכזו (ראה הודעתה מס' 900 – נ/66ב). מכאן ברור כי חשיפת הסוד ע"י אדיר אכן איימה על חירותה, וסיכנה אותה סיכון ממשי, והדבר מתיישב רק עם אשמתה ברצח המנוחה.

לא בכדי הפרקליטות נאלצה להסכים בסיכומיה, בע' 632, 633 כי הסחיטה אכן היתה קשורה לרצח המנוחה, מה ש-א.ק לא הסכימה להגיד בשום פנים ואופן!

887. בחקירתה הנגדית של א.ק (שהעידה כעדת תביעה, ולכן עדותה בנדון ביום 26.1.22 קדמה לעדות אדיר) היא לא הצליחה, כאמור, להסביר באופן סביר את פשר הסוד (מלבד היותו העובדה שרצחה את המנוחה) שנחשף במסרונים הרבים, וכל נסיונותיה השקריים בנדון נכשלו! יתר על כן, היא גם לא הצליחה להסביר מדוע נכנעה לסחיטתו על ידו, כפי שהיא עצמה הודתה באיחור של שנים רבות! כל שאלות הח"מ בנדון זכו מפיה לתשובות שקריות על פניהן או לתשובות כי היא "לא זוכרת" או "לא זוכרת למה" או "לא יודעת למה", וראו בנדון בע' 2569 לפרוט'.

בנוסף, ראו גם **מסרון 100** שאדיר שלח ל-א.ק ביום 31.3.12: **"מחר אלך למשטרה עלייך...תסגירי את עצמך", וכן: "לא תוכלי יותר להתחבא מזה"** (סע' 784 לעיל).

עצם העובדה שאדיר ציפה כי א.ק תסגיר את עצמה, מוכיחה כי שניהם היו מודעים לעובדה כי היא רצחה, וכן למודעות שניהם לעובדה זו. כן היו מודעים שניהם לעובדה שהיא מתחמקת כבר תקופה ארוכה מלתת את הדין על דבר מה פלילי שביצעה, וכי בגינו נעצרים על ידי המשטרה.

וראו בנדון גם דבריו בהודעתו מיום 3.5.12 12:55 בע' 8, וכן בהודעתו מיום 11.5.12 בע' 4: "פשוט חשבתי שמתוך הלחץ שבדבר היא תסגיר את עצמה".

וראו גם עדותו של אדיר בנדון בע' 4019, 5025, 4026.

888. סיוע 9 - **הכינויים שבהם כינתה א.ק את המנוחה לאחר שרצחה אותה**, כפי שמסר אדיר מפיה בהודעתו הראשונה מיום 25.4.12 ("אבן טופז שלי", "שומרת אותה" בתוך "קופסה", "אוצר", "פרס"), וראו לגביהם גם בע' 313 לעיל (גרסת אדיר בהודעתו הראשונה).

וראו העובדה החשובה כי **אדיר החל לדבר על הכינויים בע' 54, 55 בתמליל באופן אגבי וספונטאני,** בתשובה לשאלה אם יתכן כי ל-א.ק היה שותף לרצח. או אז השיב אדיר שלא נראה לו, משום ש**היא התייחסה באופן מאד רגשי/רכושני למנוחה אחרי שהיא רצחה אותה**, ואז החל לספר על הכינויים ש"הדביקה" למנוחה.

889. כאמור לעיל, בחלוף יומיים בלבד מאז מסר את הדברים, היא כתבה פוסט (נ/67) ובו, **לראשונה אי פעם,** היא כתבה את אותם כינויים, והוסיפה אליהם שתי עובדות מאד חשובות: הראשונה: כי "אבן הטופז שלי" קבורה באדמה ובודדה! השניה: כי היא - אולה/טל רוצה "לשחק"!

על בסיס אמיתות גרסתו בנוגע לכינויים ובקיאותו בפרשנות כינוייה וכוונותיה, הוא העיר לפנות בוקר את החוקרים, וזעק בפניהם את שבד"כ רק חוקרי שב"כ זועקים לגבי מחבלים שהם בגדר "פצצות מתקתקות": כי היא עומדת לרצוח מישהו תוך זמן מאד ביותר!

החוקר דניאל ביטן, שהקיץ משנתו, העיר את הקצין שי דיכטר, וא.ק נעצרה בבוקר. לאחר יממה במעצר היא שוחררה וכעבור ארבעה ימים בלבד, ביום 3.5.12, כבר הלכה ברגל, כשהיא מצויידת בסכין, למכללת "אוהלו", הצמודה לביה"ס(!), מרחק 600 מטר מדירתה השכורה. אז דפקה על הדלתות של החדרים בנסיון למצוא קרבן אקראי, ובמקרה פגשה את שוקרון. הוא דחה אותה ואז היא חזרה הביתה, חזרה בשנית למכללה עם סכין, ורק כששוב גירשה מעל פניו, חזרה שוב הביתה, החליפה את הסכין לבקבוק שבור, ושבה בשלישית במטרה לרצוח אותו בדיוק כפי שרצחה את המנוחה, ע"י חיתוך צוארו!

890. וראו עדותו הראשית של אדיר ביום 30.3.22, שבה פירט בע' 4001, 4002, 4046-4048, בנוגע לכינויים ולמשמעותם, וכיצד הזעיק את החוקרים למקרא הפוסט שכתבה, ואת העובדה כי **הוא כלל לא נחקר נגדית בנדון ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!) והדברים אומרים דרשני. במחדל זה הסכימה למעשה הפרקליטות לנכונות גרסתו!**

יתרה מזו, מחדל מכוון זה של אי חקירתו בולט ועוצמתי שבעתיים נוכח שתי העובדות הבאות: הראשונה: העובדה כי א.ק נחקרה כחודשיים לפני אדיר, והעידה בחק"נ בע' 2609 כי אותו פוסט, נ/67, היה הפעם הראשונה שבה אי פעם כתבה את הכינויים(!) ובע' 2609, 2613 גם אמרה כי היא איננה יכולה להסביר לבהמ"ש הנכבד כיצד אדיר ידע "לנבא" כינויים אלה (יומיים לפני שכתבה את הפוסט).

<u>השניה: העובדה כי במהלכה של חקירתו הנגדית של אדיר ע"י הפרקליטות, הח"מ עוד "הזכיר" לה את עוצמת סוגיית הכינויים, עת שאמר בע' 4077, 4078 כי: "ולו רק [בגלל] הקודים והכינויים והכול יוצא אותו דבר Signed, sealed, delivered" אנשים רגילים, שאינם א.ק, היו הולכים כבר למאסר עולם".</u>

891. חשוב לציין כי בחקירתה ביום מעצרה, 28.4.12, <u>נ/57ב</u>, בע' 70, **<u>א.ק סיפרה, הן כי כתבה את הכינויים לראשונה בפוסט (חדש) והן שגם לא דיברה עם אדיר על הכינויים</u>**!

לאמירה אחרונה זו ישנה משמעות מפלילה במיוחד משום ש"על ראש הרוצחת בער הכובע"! ודוק, אילו הכינויים לא היו קשורים בחבל הטבור לעובדה שהיא רצחה את המנוחה, אז א.ק היתה אומרת מיד כי דיברה עליהם עם אדיר, מה שארע במציאות, ואולם מודעותה למציאות זו, לא "איפשרה" לה אינסטינקטיבית להודות בכך, ובכך כרתה את הבור לעצמה! (אם כי, בכל מקרה, העובדה שלפרשנותו של אדיר נילוותה גם "נבואתו" המדהימה כי היא מתכוונת לרצוח מישהו נוסף, נבואה שהתממשה חמישה ימים אח"כ, היתה מותירה על כנה את עוצמתה).

וראו עדותה של <u>א.ק</u> לגבי הכינויים בע' 2605-2620.

בע' 2612, 2613 **<u>בהמ"ש הנכבד</u>** אומר לא.ק כי בחקירתה אמרה שלא דיברה על הכינויים <u>אף פעם, והיא משיבה כי מה שאמרה נכון, והיא לא יודעת כיצד אדיר יודע מהכינויים</u>.

וראו אישורה בע' 2617, 2618 כי **<u>הפוסט אכן ביטא את רצונה לחתוך איברים של אנשים</u>**!

וראו בע' 2618 את הכחשתה, מצד אחד, כי ה"אבן הבודדה" זו המנוחה, ומצד שני את חוסר רצונה להסביר שתי מילים בודדות אלה: "**<u>לא יודעת. זה אני לא יכולה [רוצה] להסביר</u>**".

וראו בחקירתה החוזרת של הפרקליטות ל-א.ק, בע' 2787, 2788 (בעקבות דבריה המפורשים של א.ק בחקירתה וכן בעדותה בע' 2609 כי בפוסט מיום 27.2.12 היא כתבה לראשונה אי פעם את הכינויים) את נסיונה הנואל והעקר להכניס לפיה של א.ק תשובה לפיה היא כביכול כתבה כבר בעבר כינויים אלה.

892. **הסיוע העוצמתי של הכינויים לגרסת אדיר הוא כפול**!

<u>ראשית</u>, נסיון רצח שוקרון ביום 3.5.12 היווה את פסגת אמינותו של אדיר ואמיתות ה"גרעין הקשה" של גרסתו ה"נבואית" לגבי א.ק! הרי מדובר במקרה נדיר, שבו עד מסוים כה בטוח באמיתות גרסתו עד שהוא מעז להעיר באמצע הלילה את החוקרים, "להפעיל" אותם כנגד חירותה של מישהי, וכבר בחלוף מספר ימים מתברר כי הוא "פגע בול"!

ודוק, **אדיר "ניבא" "בול" את העובדה כי א.ק תצא לרצוח בזמן הקרוב עוד אדם, בדיוק כמו ש-א.ק "ניבאה" "בול" שבקרוב יהיה בקצרין בלגן גדול, שקשור**

קשר הדוק ברצונה לחתוך אדם! והרי כל אדם אחר בארץ היה נשפט למאסר עולם רק בגין ראיות אלה!

שנית, מעדויותיהם של שוקרון ועדי שוורץ במשפט החוזר (ראו סע' 810, 811 לעיל), מהמזכר של החוקרת יערית עמר, נ/159, לגבי דברי א.ק, מהודעת א.ק נ/60א, מחוות"ד של הפסיכאטר נ/74 בע' 4, עולה כי **בין רצח המנוחה בביה"ס לבין נסיון רצח שוקרון בכללת "אוהלו", קיימים שישה מאפיינים משותפים**, שמהווים אף הם סיוע עצמאי לגרסתו כי היא זו שרצחה את המנוחה.

א. ביה"ס והמכללה היו צמודים זה לזה ובאותו מרחק מביתה של א.ק, 600 מטר. מבחינה זו **א.ק כמעט חזרה לזירת הפשע בנסיון רצח שוקרון**! יתר על כן, אדיר מסר בע' 38 לתמליל חקירתו הראשונה כי א.ק סיפרה לו שאחרי סיום הרצח היא "יצאה בין 'נופי גולן' ל'אוהלו'", כלומר מהשער שחוצץ בינו לבין המכללה, שבה חוללה את האירוע הרצחני (הידוע) השני שלה. וראו גם עדותו כנ"ל במשפט בע' 3996, כי יצאה לכיוון המכללה (וממנה המשיכה חזרה לדירתם).

ב. הקרבנות בשניהם היו אקראיים (לגבי המנוחה, הדבר ברור. לגבי שוקרון, ראו ב – נ/159 וכן ב-נ/74 בע' 4 באמצע, את דברי א.ק כי חיפשה קרבן אקראי במכללה, ופגשה בשוקרון במקרה).

ג. בשני המקרים הכלי ששימש/יועד לרצח היה סכין. ברצח המנוחה היא השתמשה בסכין, וגם בכניסתה הראשונה והשניה למכללה היא הצטיידה בסכין (נ/159, נ/74 ע' 4), אולם בהמשך היא החליפה אותו בשבר בקבוק, ועדיין בשני המקרים מדובר בכלי חד שנועד לחתוך איברי אדם, כפי שא.ק התאוותה לעשות (ראו נ/74, נ/74א, נ/74ב, בסע' 821-826 לעיל).

ד. בשני המקרים האיבר שנחתך/יועד להחתך הוא הצואר!

ה. בשני המקרים הצד בצואר שנחתך/יועד להחתך הוא צד שמאל.

ו. בשני המקרים א.ק אחזה בכלי החד בידה השמאלית. לגבי רצח המנוחה ראו בנדון עדות אדיר בע' 3998, 4058, וזו גם אכן האפשרות היחידה עפ"י נתוני הזירה והגופה (מאחורה ומימין לשמאל, מכיוונה ומכיוון המנוחה, בהתאם לחוות דעתו של דר. קוגל); ולגבי נסיון רצח שוקרון ראו עדותו של שוקרון בע' 3729, 3730.

כמו"כ ראו בע' 372 העובדה כי א.ק ביצעה פעולות בשתי ידיה באופן שווה.

יתר על כן, עפ"י נ/77 גם שנתיים מאוחר יותר, כשהיא תכננה לרצוח את השכן שלה, היא התכוונה לעשות זאת גם באמצעות חיתוכו באמצעות סכין, ולכן קנתה סכין וכפפות, אותם אמצעים בדיוק ששימשוה גם לרצח המנוחה לפי גרסת אדיר!

כמו כן, גם השכן היה כמובן קרוב לביתה, כמו המנוחה וגם כמו כל אחד משוכני המכללה.

893. סיוע 10 - **חתיכת הבשר התלויה מהחתך בצואר המנוחה**, וראו דברי אדיר והדגמותיו בחקירתו מיום 25.4.12, במונה **01:34:02-05** וכן **04:10:25-29** כפי שתוארו בפירוט רב בסע' 792, בע' 314, 315 לעיל, וכן עדותו הראשית במשפט החוזר ביום 30.3.22, בע' 3995.

תיאוריו מפיה והדגמתו כיצד החלק התחתון בחתך בצוארה של המנוחה, התקפל החוצה ולמטה, ויצר חתיכת בשר תלויה, והן שחתיכה זו השתלשלה מטה מהחתך בצואר, תאמו להפליא את תצלומי החתך בצואר המנוחה, וחתיכת הבשר שהיתה תלויה ממנו! (וראו נ/94).

מדובר אפוא בידיעת פרט ספציפי וייחודי מהרצח, שלא ניתן לדמיינו באופן אינטואטיבי כשמדמיינים חתך! אך ברור כי הוא יכול היה לדעת פרטים אלה רק ממנה!

חשוב לציין גם כי תצלום החתך בצואר מעולם לא פורסם באינטרנט, ובודאי לא עד שנת 2012 ועד בכלל, ובכל מקרה, כי **אדיר כלל לא נחקר נגדית בנדון ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!) והדברים אומרים דרשני. במחדל זה הסכימה למעשה הפרקליטות לנכונות גרסתו!**

וראו חקירתה הנגדית של א.ק בנדון בע' 2660-2662 ואת הכחשתה הסתמית כי היא שסיפרה לאדיר את הפרטים על חתיכת הבשר.

894. סיוע 11 - **הנעליים של א.ק** – גילוי מיום **9.5.22** - אדיר סיפר ביום 25.4.12 כי ראה בתיק שהוציאה א.ק מתחת למיטה את הציוד ששימשה לרצח המנוחה, ובין היתר גם את החלק העליון של הנעליים ששימשוה בעת הרצח.

הוא תיאר בתמליל חקירתו הראשונה בע' 94, 109 את הנעליים כחצי או רבע מגף, כנעליים כמו של חרדיות, ובעלות ברק מסוים כמו נעלי לאקה.

בעדותו הראשית של אדיר ביום 30.3.22, בע' 3992, 4034, 4140 הוא חזר בדיוק על הדברים הללו לגבי נעליה של א.ק, שראה בתיק, ובע' 4138, 4139 הבהיר כי הוא בודאות לא ראה עוד זוג נעליים בתיק.

וחשוב לציין כי **גם בנושא זה אדיר לא נחקר כלל נגדית ע"י הפרקליטות, ולו בשאלה אחת(!) והדברים אומרים דרשני. במחדל זה הסכימה למעשה הפרקליטות לנכונות גרסתו!**

חשוב לציין כי בגרסתו זו לגבי נעליה של א.ק, אדיר ממש "הלך נגד הזרם" משום שכמעט כל התלמידים נעלו נעלי התעמלות (לבשו מכנסי ג'ינס), ואולם הוא מסר את האמת, שאכן היתה שונה מאד מ"הזרם" (בדיוק כפי שסיפר שהתחפשה לבן ולא לבת, והרי ידע כי הרצח

היה בשירותי הבנות. לו רצה להעליל, היה בטוח אומר שהתחפשה לילדה! ממש ודאי שכך היה אומר!).

וראו העובדה שגם בנושא זה היה לאדיר "כושר נבואי" משום שגם כאן גרסתו פגעה "בול", והראיה לכך המתינה 16 שנה(!) עד ליום **9.5.22** ולעדותו של אביעד לוי, המומחה ממעבדת סימנים, שבה נמצא הסיוע לגרסתו, עת העיד המומחה לטביעות נעל בע' 5019 כי **העקבה שנמצאה על מכסה האסלה** (ראה התצלום בשחור לבן- נ/4) **מתאימה ביותר לנעל עקב** של מספר סנטימטרים, וזאת משום שהעקב שלה מופרד מחזיתה, וכי חלקה האמצעי היה מוגבה משטח המגע שעליו דרכה הנעל (וראו גם בע' 4633, 4634 את התייחסותו להגבהה שהיתה באמצע הנעל).

895. סיוע/חיזוק 12 – **הנשיכה** – (קשור לסיוע 10 – חתיכת הבשר). אדיר מסר בהודעתו הראשונה ביום 25.4.12 (וראו גם בתמליל הפרקליטות בע' 36, 37, 106, 107) פרט מיוחד **ומוכמן** לגבי **שיטת פעולה** של א.ק, ולא לגבי עצם הנשיכה, שלא הוכחה.

הוא סיפר כי א.ק אמרה לו שהיא **נשכה** את אותה חתיכת בשר בחלק התחתון של החתך בצואר המנוחה: בע' 36: "היא נשכה אותה בחתך כי היא רצתה לטעום את הבשר..", ובע' 37: "היא לא אהבה את זה או לא התחברה לזה והפסיקה אחרי טעימה קטנה כביכול שהיא עשתה", ובע' 106: "היא ניסתה לתת ביס איפה שהוא כאן, בחתך שהיא עשתה, בחלק התחתון של החתך...היא נתנה ביס...נשכה את הבשר...אם אתה שואל אותי בקשר לטביעות שיניים, אני מאמין שיהיה שמה משהו שדומה לזה...", ובע' 107: "...היא לא אהבה את זה...היא התחילה לעשות חתכים עדינים על הבטן...ובנקודה הזו הפריעו לה...נכנסו לשירותים או דפקו בדלת...."

כעת נפריד בין שיטת הפעולה לעצם הנשיכה הספציפית.

לגבי שיטת הפעולה - הפועל "**נשכ**" לא עלה אפילו כאפשרות במשפטו הראשון של הנאשם ובכל חומר הראיות שקשור אליו, וגם לא פורסם מעולם בשום כלי תקשורת ובכלל זה באינטרנט!

והנה, שיטת פעולה זו אומתה **אימות כפול** שמונה ימים בלבד אחרי מסירת הודעתו הראשונה של אדיר, כשא.ק ניסתה לדקור את שוקרון. כשנתפסה בכפה ונעצרה (3.5.12), מסרה, כאמור, ב-נ/60א שורות 17, 18 כי: "ניסיתי **לנשוך** את השוטר כי רציתי משהו **חתיכת בשר** לאכול".

וראו חקירתה הנגדית בנדון של א.ק, בע' 2660-2663, ואת אישורה של א.ק בעדותה בע' 3663 כי אכן ניסתה לנשוך את השוטר, ואת אישורה בע' 2665 כי כש"טחב" דחפה אותה (באופן "דמיוני") לחתוך איברים, הדבר כלל גם טעימה ואכילה של הבשר.

עינינו הרואות, גם התברר כי היא אכן נושכת כשהיא "רעבה" לרצוח, וגם היא קשרה את הנשיכה לחתיכת בשר, בדיוק כפי שהתבטאה באוזני אדיר לגבי "חתיכת הבשר" שהשתלשלה מצוארה של המנוחה.

בנוסף, גם 12 יום לאחר מכן, במהלך אישפוזה לצורך הסתכלות בהוראת בהמ"ש, היא ניסתה ביום 15.5.12 **שוב לנשוך** את השוטר, שביקש לאוזקה, וראו נ/73, המצוי ברשות בהמ"ש הנכבד.

896. לגבי הנשיכה עצמה – אין מחלוקת כי עפ"י דו"ח הנתיחה ותצלומי הגופה לא נמצאו סימני נשיכה בחתך, אולם דר. קוגל הבהיר בעדותו בע' 4376, לאחר שראה תצלום של חתיכת הבשר התלויה, כי אם הנשיכה היתה בצד הפנימי של חתיכת הבשר אז לא בטוח שייראו סימנים, וכך גם אם הנשיכה היתה קלה.

וראו בהתאם גם את דברי אדיר בהודעתו מיום 8.5.12 (נ/61א) שבה בע' 3 (96-109) הוא מותקף במגמתיות (כשהוא כבר כעשרה ימים במעצר) ע"י החוקר בגין העובדה שבבטנה של המנוחה לא נמצאו חתכים, ולכן כביכול דיווחו מפי א.ק איננו נכון, אדיר משיב: "כאמור, **כל מה שסופר לי סופר ע"י [א.ק] ואת פרטי הרצח נודע לי מפיה. לא הייתי נוכח בזירת הרצח וגם לא ראיתי את דו"ח הנתיחה לאחר המוות ולכן הפרטים שנודעו לי ע"י [א.ק] הם הפרטים שמסרתי**" + "**אני לא יכול לדעת דברים אשר איננו יודע אותם. הדברים שאני יודע סופרו לי ע"י [א.ק]** שאני מאמין באמת ובתמים שהיא הרוצחת של תאיר ראדה".

897. סיוע 13 – נ/89 (וכנ"ל ת/211) - **פלט שיחות הטלפון הנכנסות של אדיר** אימת במאת האחוזים את דבריו בהודעתו הראשונה (וראו בסע' 791 לעיל). כך למשל ביום הרצח בשעה 11:56 וכן 14:05, אכן ישנן שיחות נכנסות מהמספר הקווי 04-6961504 (שאותו כלל לא זכר אדיר שש שנים(!) אחרי יום הרצח, אולם כן זכר והתעקש, בע' 18 לתמליל, כי הקו המתקשר אליו היה של בזק, ומדירתם השכורה בקצרין שלו ושל א.ק, ובע' 19 זכר שהוא היה כנראה ע"ש א.ק).

והנה, **הפרקליטות סיפקה לח"מ רק ביום 1.10.17** (אחרי התעקשות של למעלה משנה מצד הח"מ) **את האישור כי מספר קווי זה אכן היה שייך ביום הרצח לא.ק**! (נ/87) **וכן אישרה חודש אח"כ במכתב מיום 9.11.17 כי מספר קווי זה אכן הותקן ברחוב הדודאים 15 בקצרין, הוא כתובת דירתם השכורה של אדיר וא.ק בקצרין** (וראו נ/88 וכן תמליל אדיר מיום 25.4.12 בע' 17, והודעת א.ק נ/57א בע' 2) כלומר שהוכח כי א.ק אכן התקשרה לאדיר ביום הרצח בשעה 14:05, דבר המהווה סיוע כפול לגירסת אדיר (ומקל וחומר במצטבר לסיועים ולחיזוקים הרבים האחרים), הן כי בשיחה זו [בסמוך לאחר הרצח, שארע ב-13:15] שאלה את אדיר אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה ש"הולך להיות פה בקרוב הרבה בלגן", והן כי אכן ביצעה שיחה זו ספציפית מדירתם השכורה, שהיתה קרובה לזירת הרצח, ואפשרה לה לברוח אליה במהירות ולהתקשר לאדיר.

ויודגש שוב כי גם אם למחרת א.ק התקשרה אליו מהבית בערך באותה שעה בצהריים, הדבר לא נוטל מהסיוע את מהותו ככזה.

898. וראו בנוסף גם את חמש העובדות המצטלבות הבאות, הנגזרות מהפלט ומאמתות את גירסת אדיר בתמליל חקירתו הראשונה.

- העובדה שא.ק אכן התקשרה אליו מהדירה השכורה שלהם ברחוב הדודאים בשעה 14:05, לאחר שכבר הספיקה לרצוח את המנוחה ולהימלט מבית הספר לדירתם (כפי שסיפר שאמרה לו בדיעבד).

וראו בנדון גם הודעתה מיום מעצרה – 28.4.12 שעה 09:35 נ/57א ע' 2 כי התגוררה עם אדיר ברחוב הדודאים בקצרין וכי היתה בדירתם ביום הרצח, וראו גם דברי אדיר בע' 18 לתמליל חקירתו הראשונה, כי באותה תקופה היא כלל לא עבדה, והיתה בבית.

- העובדה שהיא התקשרה אליו ככל הנראה גם לפני שיצאה "לצוד" את טרפה בביה"ס, בשעה 11:56, בהתאם לגרסתו בהודעתו הראשונה (ראה בע' 313 סע' ז') כי סיפרה לו שהגיעה לביה"ס בערך בשעה 11 או 12 והמתינה לטרפה בשירותי הבנות.

- העובדה שבין 11:56 ועד 14:05 אין שום שיחה מהדירה לאדיר והדבר תומך בכך שא.ק הייתה עסוקה באותו זמן בציד טרפה האקראי, דהיינו המנוחה.

- העובדה שאדיר קבל את כל השיחות הקוויות/"ביתיות" כשהיה בקיבוץ גדות, בדיוק כמו שסיפר בתמליל החקירה בע' 17, 18, 19.

- והעובדה שאת כל השיחות לאחר השעה 18:17 הוא כבר קיבל באתר "מכללת קצרין", כלומר לאחר שכבר שב לדירתו המשותפת עם א.ק, בדיוק כפי שסיפר כי חזר הביתה בערך בשש וחצי, שבע בערב.

899. סיוע 14 – **<u>העובדה כי א.ק סיפרה ב- 2017 כי לאחר רצח המנוחה היא הביעה, בדיעבד, בפני אדיר את משאלת לבה לרצוח את המנוחה, והעובדה כי הסתירה זאת בחקירותיה בשנת 2012</u> –מהוות סיוע משולש.**

כידוע, א.ק נעצרה ביום 28.4.12 ו"הכחישה לכל עבר", לא רק כי רצחה את המנוחה אלא אף את כמיהתה התאוותה לדם ולאיברי אדם. אדרבה, היא העלילה על אדיר כי הוא בעל הסטיות הנוראיות הללו.

והנה, בחלוף חמש(!) שנים, ביום 18.10.17, עת נחקרה א.ק חקירה "פתוחה" בעקבות חקירת הצוות הרפואי של ע.ג ז"ל לגבי הדברים שהאחרונה סיפרה אודותיה (נ/63, נ/63א), היא נשאלה בע' 3 (68-70) להודעה אם אמרה לע.ג ז"ל בביה"ח רמב"ם (וכן בבי"ח "מזרע") כי רצחה את המנוחה, ואז השיבה: "**לא נראה לי**. לא סיפרתי. **יכול להיות שאני אמרתי לה: 'הלואי שאני עשיתי זאת'** כי טחב קורעת אותי לגזרים בכל רצח" [ראו **מונה 42:15** והלאה]. **בדיסק החקירה היא הוסיפה במונה 44:10 כי גם אמרה דברים אלה לאדיר**, אולם החוקר לא רשם דברים אלה בהודעתה. **חוקר: "אז מה אמרת לה?** (אחרי שכבר אמרה

את הדברים דלעיל) **א.ק: "לא זוכרת מה אמרתי לה". חוקר: "הלואי וזה אני?" א.ק: "כן. אמרתי את זה לאדיר..."** ואז מיהרה לסייג זאת והוסיפה: "אמרתי את זה אולי" וממלמלת...

ראשית, בדברים אלה היא הוכיחה, בדיעבד, כי "על ראש הרוצחת בער הכובע" בעת חקירותיה בשנת 2012, שהרי לו דבריה לאדיר (שעליהם סיפרה ב- 2017) היו רק בגדר התאוריה ולא המעשה, היא לא היתה נזקקת ב -2012 לשקריה הבוטים ולמניפולציות העלילה שלה על אדיר!

שנית, בדברים אלה א.ק כבר הסיעה אותנו הרבה לאחור במנהרת הזמן, וקירבה אותנו קרוב מאד ל"זמן האמת" של רצח המנוחה, בסמוך לאחריו! היא אמנם לא סיפרה לחוקרים כי רצחה את המנוחה אולם קירבה את עצמה גם לביצוע רצח המנוחה, וזאת באמצעות אמירתה לאדיר(!) כי הלואי שהיא, א.ק, היתה רוצחת את המנוחה!

שלישית, **בהבעת משאלת לבה של א.ק לרצוח את המנוחה, היא בעצם סיפקה סיוע ספציפי חזק נוסף, והפעם לגרסת אדיר כי א.ק אמרה לו באותה שיחת טלפון, בסמוך לאחר הרצח: "זוכר את מה שתמיד רציתי לעשות/חלמתי לעשות? אז היום הולך להיות פה בלגן גדול". זאת משום ש"שתי" "משאלות הלב" מצטלבות.**

וראו חקירתה הנגדית בנדון בע' 2718-2723.

וראו העובדה כי **עפ"י פסיקת בהמ"ש העליון דבריה אלה של א.ק מהווים "ראשית הודאה" ברצח המנוחה!** כך למשל נקבע ב**ע"פ 6813/16** בסע' 37 לפסה"ד כי: "ראשית הודאה עשויה להמצא בדברי נאשם המעידים על רצונו לבצע את העבירה אף אם טוען שלבסוף לא בצע אותה".

900. סיוע 15 - **מוטיב הסכין (כלי חיתוך) שחוזר על עצמו ככלי הבלעדי בפעולותיה הרצחניות** (לא חניקה ולא ירי, לא הצתה ולא פיצוץ, לא הרעלה ולא דריסה, לא הטבעה ולא דחיפה ממקומות גבוהים אל התהום, שהרי כל אלה אינם מאפשרים להכנס אל תוך האיברים של הקרבן ולראות אותם מבפנים ולחוש אותם, כפי שהצהירה א.ק שהיא מתאווה לעשות (וראו גם סיועים 16, 17, 18).

וראו העובדה הידועה כי לפי גרסת אדיר א.ק השתמשה ברצח המנוחה (2006) **בסכין ובכפפות**, בדיוק כמו העובדה שהיא הכינה **סכין וכפפות** לקראת רצח השכן שלה **נ/77** (2014), ובדיוק כמו העובדה כי ב- 2012 הצטיידה **בסכין** כשהלכה בפעמיים הראשונות למכללה לחפש קרבן אקראי כדי לרצוח אותו, וכדבריה ב-נ/60 ב ע' 7: "החלטתי שאני

מפנקת את עצמי בבן אדם". הקרבן האקראי היה לבסוף שוקרון (וראו בנדון נ/159, נ/74 ע' 4), למרות שבסופו של דבר ניסתה לדוקרו עם בקבוק שבור + בדיוק כפי שבפראפרזה **נ/100** – **הודתה** כי אדיר עצר אותה מלצאת מהבית עם **סכין וכפפות**.

בנוסף, ראו העובדה שהיא נתפסה חצי שנה לפני רצח המנוחה (בשנת 2006) עם **סכין ציידים** ולכן נחקרה תחת אזהרה בחשד להחזקת פגיון שלא כדין וטענה כי הסכין משמשת את אמא שלה ל"דילול חזירים" (פעולה אכזרית כשלעצמה, שיכולה להתבצע כמובן ע"י שחיטתם, (ראו בסע' 776 לעיל), וכן העובדה שכל חקירותיה, נסיון הרצח וההכנה לרצח נוסף שביצעה, ואין לגביהם מחלוקת, והן שני אישפוזיה הארוכים, לא מנעו ממנה להגיע גם לפגישה עם אמי בשנת 2015 כשהיא נושאת **סכין**, ולהאשים בכך דווקא את חבר שלה לשעבר, תמיר כיאל, כאילו הוא הכניס בכח לתיקה **את הסכין** (וראו בנדון שאלות 52-55 בשאלון אמי, נ/82, ותשובותיה של א.ק לשאלות אלה בתצהירה נ/83).

עינינו הרואות כי בשלושת המקרים: של המנוחה, של שוקרון ושל השכן, היא השתמשה וכן ניסתה/הכינה לצורך הרצח דווקא **סכין**, והשתמשה בכולם **בכלי דקירה וחיתוך**, בדיוק בהתאם לרצונה לחתוך אנשים למוות, כפי שמסרה לצוות הרפואי במהלך אישפוזה וכפי שסיכם את חוות דעתו הפסיכיאטר בעמוד האחרון של חווה"ד הראשונה (נ/74): "יש לה כבר זמן מה [מספר שנים] דחף לחתוך אנשים ולראות מה יש בתוכם. לדבריה הדחף הזה חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב.."

יתר על כן, המנוחה הותקפה עם סכין ב**צוארה** וא.ק הצמידה גם את שבר הבקבוק **לצוארו** של שוקרון (ראו עדויותהם של שוקרון + עדי שוורץ).

901. חיזוק 16 - **אופן שחיטת המנוחה** – העובדה כי החתכים העמוקים (ה"בור") בצואר המנוחה (וראו התצלום נ/94) שחשפו את ה"קרביים" של צואר המנוחה, הגשימו את רצונה של א.ק, עליו הצהירה, בדיעבד, בפני הפסיכיאטר אחרי נסיון חיתוך אדיר בצוארו (נ/74 ע' 10): "**לחתוך אנשים ולראות מה יש בתוכם**".

כך גם החתך בשורש כף ידה השמאלית של המנוחה, ש**בוצע לאחר מותה**! (וראו בפרק תשעה עשר לעיל).

גם האדם הסביר וגם ההדיוט יסכימו על שתי עובדות: הראשונה: כי רוצח "רגיל", המבצע רצח מתוכנן או מתוך אובדן עשתונות רגעי, אינו מתעניין לדעת ולראות מה יש בתוך גופו של קרבנו ו/או לא ממשיך לחתוך אותו אף אחרי מותו, אלא "מסתפק" בהמתתו! השניה: כי שחיטת המנוחה, כפי שבוצעה, אכן איפשרה לראות היטב "מה היה בתוכה".

לא בכדי, ובאופן מאד מתבקש מהאמור לעיל, ומצטלב עמו, קבעה חווה"ד הפסיכודיאגנוסטית, שנערכה ל-א.ק בחודש יוני 2012 (נ/75, שהוצא מהתיק, בכפוף להותרתו בידי בהמ"ש הנכבד לצורך עיון, וראו גם **נ/101** סע'1):

בע' 1: "בשנים האחרונות לדבריה, החלה לחשוב על 'לחתוך בו אדם'.."
בע' 4: "...עולה רצון תוקפני לטרוף ולפגוע...נראה כי כהגנה משתמשת במנגנונים של היפוך, ו**<u>הופכת לתוקפן עד להנאה סדיסטית</u>**" (וראו גם ב- <u>נ/101</u> סע' 1).

ובע' 7: "...פגיעות ונזקקות אותן [א.ק] לא מסוגלת להכיל ובתגובה **<u>הופכת תוקפנית עד לכדי הנאה סדיסטית</u>**".

ריבונו של עולם, הרי הנאשם לא רצח את המנוחה, אז מי יכול היה להכנס לביה"ס ולרצוח אותה רצח כזה, אם לא א.ק, נוכח כל הראיות ש"צולבות" אותה?? ולמי בכלל מלבד א.ק במדינה כולה (ומקל וחומר רק באיזור הקרוב לקצרין) היו את הפרעות האישיות הקשות של א.ק, וגם בו "קיננה" זאבה, שרוצה לחתוך איברים של אנשים (וראו בנדון בסע' הבא)?? לאיציק יעקב מדימונה?? לאחמד מרהט?? לאלעד אמזלג מרעננה?? על מי הפרקליטות רוצה "לעבוד"?? ועל מי היא מגינה בחירוף נפש?? האין לצוות ילדים?? האם המנוחה שונה מהם?? האם אמה אילנה שונה מהאבות והאמהות בפרקליטות?? הלסדום היינו??
אלוהים שבשמיים, הבא עלינו שוב את המבול. הבא.

902. <u>חיזוק 17</u> - ה"**<u>רעב</u>**" של א.ק לרצוח אנשים באמצעות חיתוכם, וה"זאבה טחב", שקיננה בה, למצער בתקופה הרלוונטית.
כבר בחקירתו הראשונה של אדיר, ביום 25.4.12 בע' 2 להודעתו ובע' 20 לתמליל, הוא מסר כי לא.ק רצונות "להתעטף" באיברים פנימיים, כגון מעיים: "היא... תמיד היה לה איזה שהם סטיות מוזרות כאלה ואחרות (לא ברור) לשחות בבריכה של דם או להתעטף במעיים.....היא הייתה אומרת 'אני רוצה לשחות בדם'....להתעטף במעיים וקרביים".
בע' 4 (101) וכן בע' 41 לתמליל הוא הוסיף כי **א.ק מאמינה שיש בתוכה זאבה העונה לשם טחב**, וזאבה זו צמאה לדם ודורשת מא.ק לבצע מעשי רצח: "היא פשוט חשבה שיש בתוכה זאב שרוצה לגרום ל... זאבה בשם טחב שרוצה לגרום לה כל הזמן להמשיך ולעשות מעשים כאלה...שרוצה... רוצה דם, רוצה להמשיך ולרצוח. והיא סיפרה לי שהזאבה שטחב הייתה אצלה כבר תקופה לפני... במירכאות "שיגעה אותה....כדי שתביא לה דם, ותרצח".

כידוע, כשא.ק נעצרה לראשונה ביום 28.4.12 היא הכחישה כי רצחה את המנוחה וגם את דבר צמאתה לדם ולרחיצה באיברי אדם וכו'. יתר על כן, היא טענה שאדיר זקוק לאשפוז וכי דווקא הוא חושב על מעיים, ואולם כבר מספר ימים לאחר מכן, כאשר נחקרה ביום 2.5.12, יום לפני שניסתה לרצוח את שוקרון, היא אימתה בהודעתה (<u>נ/59א</u>) לתמליל חקירתה (<u>נ/59ג</u>) וגם בע' 12-14 ואילך את דבריו לפיהם קיימת בתוכה **זאבה**, ומסרה כי אכן קיים בתוכה יער שלם, ושומרת היער היא **זאבה** בשם טחב.
למחרת (3.5.12) כבר ניסתה לרצוח את שוקרון, וכשנעצרה ונחקרה בסמוך לאחר מכן, "יצא המרצע מהשק". בתגובתה הראשונית, <u>נ/69</u>, אמרה כי: "אני **<u>רעבה</u>** לדברים הטובים".

גם בתשאולה ע"י החוקרת יערית עמר, נ/159: "..החלה לספר לי על תחושת **הרעב** העצומה שלה, על כך שהיא רוצה לאכול...שתחתוך אותי ותוציא ממני את כל החלקים הפנימיים שלי, שזה מה שעושה לה טוב...הביטה בי במבט מפחיד, מבט חד מדי, הוציאה לשון מהפה ואמרה שהיא **רעבה** מדי. מדי פעם התעצבנה שהיא **רעבה**..."

גם בחקירתה (נ/60א,ב) הודתה כי היא אכן "רעבה" לדם ולאיברים, כי אכן רצתה לדקור ולחתוך את שוקרון כדי להכנס לגופו הגדול ולאיבריו, ומשלא הצליחה בניסיונה לגבי שוקרון, רצתה, כאמור, לחתוך גם את החוקרת.

כמו כן, גם בחקירתה ביום 8.5.12 (נ/61ב) היא שוב אימתה בהודעתה וכן בע' 9, 35, 37 לתמליל חקירתה את דברי אדיר, במוסרה שה**זאבה** טחב מענה אותה מבפנים, ו**רעבה** לאיברים פנימיים, כמו מעיים. וראו שם גם בע' 35: "אם לא הייתי חצי זאבה, טוב אני לא חצי זאבה, **אני קצת זאבה**. הלוואי הייתי חצי זאבה...**אמרתי לו [הכוונה לאדיר] שאני רעבה**....**טחב זאת אני**...טחב היא גם בפני עצמה, זה מורכב".

בנוסף, כידוע, במסגרת אישפוזה לאחר בעקבות ניסיון רצח שוקרון, כתב הפסיכיאטר המחוזי את שלוש חוות"ד נ/74, 74א, 74ב, וציין בהן את דחפיה הבלתי נשלטים לחתוך אנשים ואיברים, וב/נ/74 ע' 8 ציין כי א.ק מסרה לו שמקור תוקפנותה מגיע **מהזאבה.**

וראו כמובן את מזכרה של הפסיכיאטרית קריינין מיום 6.8.14, נ/77, שבו ציינה כי א.ק אמרה לה כי היא **רעבה** לרצוח מישהו, ולכן כבר הכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את שכנה.

וראו גם את הודעתה של א.ק מיום 18.10.17 (נ/63) שבה סיפרה בע' 3 (68-70) כי: "יכול להיות שאני אמרתי לה [לע.ג] הלוואי שאני עשיתי זאת כי טחב קורעת אותי לגזרים בכל רצח..."

וראו בנדון גם עדות אדיר במשפט החוזר בע' 3977,3976.

וראו עדות א.ק בע' 2420 שבו הסכימה כי "טחב" רצתה להכנס לתוך גוף, ובע' 2740 כי "טחב" רצתה לפתוח אנשים, ובע' 2744 את אישורה כי "טחב" דחפה אותה לרצוח.

903. חיזוק 18 – **ציוריה של א.ק, וכן סמל השלום** – נ/84 - אלה משתלבים להפליא עם סיועים 15, 16 וגם 18 (ה"רעב" שלה לרצוח) משום שכל הארבעה הם פרי הפרעת האישיות הקיצונית ממנה סבלה א.ק, שאותה היטיבה לבטא בקול צלול וברור, ללא כחל וסרק: חיתוך אנשים ואיבריהם (עם סכין) כדי "לראות בתוכם פנימה" ו"לשחות" במעיים שלהם ובדמם!

וראו גם ציוריה ובעיקר ציור **הילדה בתא השירותים** (נ/84א1), **החתול המבותר** (נ/84ג (3)), **וילדה, העונדת על צוארה תליון עם ראש של ילדה** (נ/84ב (6)), המבטאים את אותה אישיות אפלה עם דחפים סכינאיים רצחניים.

ציוריה ותצלומיה של א.ק, שהתגלו במחשבו של אדיר ביום 26.4.12 ו/או פורסמו על ידה בדף הפייסבוק שלה כעשר שנים ויותר לאחר שרצחה את המנוחה.
ציורים אלה היו חלק בלתי נפרד מאישיותה הרצחנית של א.ק, למצער בין 2006-2014.

ולגבי הציורים עצמם:

א. ציור ראשון, **הילדה בתא השירותים**, - צויר ע"י א.ק עובר ליום **9.6.06**, המועד שבו צולם (כחצי שנה לפני רצח המנוחה!) ותצלומו נתפס ביום 26.4.12 במחשבו של אדיר, כשהוא מאופיין במחשב כדלקמן: "**IMG_0056.jpg**". (ראו פרטי התצלום ב- נ/84ב (2)) הוא נתפס עם עוד תצלומים רבים אחרים, והועבר מאוחר יותר להגנה בדיסק, הכולל את חומרי המחשב של אדיר, וכן חומרי חקירה נוספים אחרים של אדיר ו-א.ק.
בציור נראית ילדה/נערה יושבת בתא שירותים כשתחתוניה מופשלים, היא מחזיקה מעין טיל, ו**סכינים על ירכיה**. שיערה/הפאה שלה צבוע בירוק ובצידו הימני (מכיוון הצופה) צמוד פרח אדום. **על קיר התא השמאלי סימני דם**, ועל קיר התא הימני שעונה חרב.
על מיכל ההדחה (הניאגרה), בצד הימני התחתון, מימין לראשה, מצויר פרט ייחודי, והוא "סמל השלום" במהופך (וראו נ/86ב - העתק תקריב סמל השלום המהופך בציור).

אין מחלוקת כי א.ק היא שציירה את ציור הילדה בתא השירותים, וראו עדות א.ק בנדון בע' 2391.

ב. ציור שני, נ/84ד(3), הוא פורטרייט עצמי של א.ק, ובצד ימין (מכיוון הצופה) של ראשה מופיע אותו פרח אדום שהופיע גם בציור הילדה בתא השירותים, על צד ימין של ראשה. וראו אישורה של א.ק בע' 2480 כי מדובר בפורטרייט עצמי, וניתן גם להשוות את הפנים בציור 3 לפניה של א.ק בתצלומים הראשון והשני, וראו להלן, ולהבין כי מדובר בה].
וראו שם גם תמונה ערוכה, המציגה את הפרח האדום בציורים 1 ו-3, ומוכיחה כי הילדה בתא השירותים, היא א.ק עצמה.

ג. ציור שלישי הוא **החתול המבותר**, נ/84ג(3) שתצלומו נתפס אף הוא במחשב של אדיר.
בציור נראית **ילדה מגואלת בדם, כשהיא יושבת ליד גופת חתול מבותר. היא אוחזת בגרזן, שעדיין נעוץ בגופת החתול המבותרת. מגופתו של החתול נשפכים המעיים שלו, והרי ברור כי א.ק ציירה את מאווייה, ולא מדובר ב"צירוף מקרים" מדהים. הרי היא הביעה את רצונה לחתוך איברים, "לרחוץ" בדם, להיות מוקפת במעיים ולראות אל תוך גופו של הקרבן!**
יתר על כן, בצד שמאל של ראשה (מכיוון הצופה) מופיע אותו פרח אדום, שהופיע על ראשה של הילדה בתא השירותים, וכן על ראשה של א.ק בפורטרייט העצמי שלה. כלומר ש**גם הילדה שביתרה את גופו של החתול היא א.ק עצמה.**

א.ק נחקרה לגבי ציור זה בסמוך לאחר מעצרה, ביום 28.4.12, וראו חילופי הדברים בתמליל חקירתה, נ/57ב, בע' 72: חוקר: "תגידי, היה איזה ציור של כלב...קרוע לשניים...עם איזה גרזן, ומישהו יושב לידו והמעיים שלו בחוץ? ציור שציירת?...א.ק: "אה...זה לא היה חתולה?...זה היתה ילדה עם חתולה, כן כן כן, עשיתי את זה...ציור חמוד, חמוד". חוקר: "יש לו משמעות לציור הזה?" א.ק: "**של ילדים** כזה, לא" [וזהו. החוקר דמם ולא הוסיף לשאול בנדון. אלה היו 60 שניות על ביתור חתול כסמל לביתור "ילדים כזה", מבלי שהחוקר יטיח בה ש**הילדה המבתרת היא א.ק עצמה, כפי שכבר הוכח לעיל ויוכח להלן, והחתול הוא בעצם סמל לילדה אחרת שבותרה!**]

ד. ציור רביעי, נ/84ב(6), ה**ילדה, העונדת על צוארה תליון עם ראש של ילדה,** הועלה ע"י א.ק לקבוצה בפייסבוק, בשנת 2017, ורואים בו ילדה שעל צוארה תלויה שרשרת, והתליון בשרשרת זו הוא **ראש של ילדה**.

ה. תצלום ראשון, "**IMG_0111. jpg**" של א.ק עצמה (נ/85), מיום 16.6.06 בשעה 13:27 (חמש שעות לפני שנתפסה ברשותה סכין הציידים (וראו נ/56 וכן נ/65), ובדיוק שבוע אחרי שצולם ציור הילדה בתא השירותים, וחצי שנה לפני רצח המנוחה). א.ק מתועדת כשהיא עונדת שרשרת עם תליון סמל השלום (שגם נמצא חרוט על צדה הפנימי של דלת התא השני (ראו נ/86), וציורו במהופך הופיע גם בציור הילדה בתא השירותים, על מיכל ההדחה/הניאגרה, מצד ימין לראשה של הילדה בתא השירותים, וראו גם נ/86ב.

ו. התצלומים השני והשלישי, נ/86, 86א כוללים את תצלום מס' 11 מדיסק תצלומי הזירה, שבו נראה חלקו העליון של הצד הפנימי של דלת התא השני. על גבי הדלת נראה סמל השלום חרוט, ולידו טיפות דמה של המנוחה.

904. **סמל השלום**, המפליל בסבירות גבוהה את א.ק

נתוני ארבעת הציורים ושלושת התצלומים, שהובאו לעיל, יוצרים במקובץ חיזוק משמעותי לעדותו של אדיר כנגד א.ק, וזאת בשל הסיבות הבאות:

א. משום ש**צירוף ציור הילדה בתא השירותים והתצלומים הראשון, השני והשלישי מלמד כשלעצמו בסבירות גבוהה, שא.ק הותירה את "חתימתה" (סמל השלום) בזירת הרצח, בתא השני!**

ודוק, מהתצלומים הראשון והשני אנו רואים כי היתה ל-א.ק זיקה לסמל השלום, משום שענדה על השרשרת שלה תליון של סמל השלום, ובציור הילדה בתא השירותים אנו רואים שסמל זה גם צויר על ידה במהופך על הניגארה (להלן: **הסמל המצויר**), לימין ראשה של ה"ילדה" היושבת בשירותים, כלומר ראשה שלה, של א.ק. והנה, סמל השלום "מועתק" כחצי שנה (ויותר) אחרי שצויר ציור זה, מתא השירותים בציור, אל תא

השירותים במציאות (להלן: **הסמל החרוט**), משהוא נחרט על צדה הפנימי של דלת התא שבו נרצחה המנוחה!

בחינת תקריב סמל השלום המצויר והשוואתו אל הסמל החרוט, מגלה את שלוש ההתאמות המיוחדות הבאות, המוכיחות בסבירות גבוהה, שא.ק היא שחרטה את סמל השלום על דלת התא, כלומר שאכן רצחה את המנוחה:

1. העובדה כי בשניהם קו אחד "פורץ" את המעגל החוצה.
2. העובדה כי בשניהם אחד משני הקוים הקטנים האלכסונים הוא דווקא קצר מדי ולפיכך כלל איננו מגיע עד למעגל.
3. העובדה כי בשניהם הקו המרכזי נוטה באלכסון הצידה: בסמל המצויר קלות ימינה ("מספר דקות" עם כיוון השעון, בשעון מחוגים) ובסמל החרוט קלות שמאלה ("מספר דקות" נגד כיוון השעון, בשעון מחוגים).

וראו גם **<u>אישור א.ק</u>** עצמה בעדותה בע' 2510 כי **<u>היא מבצעת פעולות באמצעות שתי ידיה</u>!** זאת למרות שטענה בע' 2779 כי היא מציירת עם יד ימין.

וראו גם דברי אדיר בתמליל חקירתו הראשונה מיום 25.4.12 בע' 34, 35: "היא [א.ק] חינכה את עצמה במהלך השנים לעבוד עם יד שמאל ברמה ש<u>היא יכולה לכתוב לך עם שתי הידיים</u> וזה יוצא כמעט אותו הדבר. כלומר, יש לה שליטה מלאה גם ביד ימין ושליטה נגיד תשעים אחוז ביד שמאל", וראו גם עדות <u>אדיר</u> בנדון בע' 3987, 3988.

וראו גם עדות <u>א.ק</u> בע' 2510 כי יש פעולות שהיא עושה בשמאל, וכי שתי ידיה עובדות.

וראו עדותה גם בע' 2511 כי היא מפסלת ביד שמאל.

כמו כן, ראו המחשה ויזואלית לאמור לעיל בתוכנית "הצינור", <u>נ/95</u>, המלמד כי היא משתמשת באופן זהה בשתי הידיים! ודוק, במונה 4:48 היא נראית מוזגת משקה מהקנקן לספל באמצעות ידה <u>הימנית</u>, ובמונה 07:48, ממש לפני הסוף, היא מוזגת משקה מאותו קנקן באמצעות ידה <u>השמאלית</u>. כמו כן, בתווך, במונה 06:50 היא מתקשרת לאדיר כשהיא מחזיקה את מכשירה הסלולרי בשמאלה ולוחצת בימינה על המקשים, ובמונה 07:38 מרימה את הספל ושותה גם בשמאלה.

<u>שימושה השווה לכאורה בשתי ידיה איפשר לה אפוא בהחלט לבצע בידה האחת את האלכסון הנוטה ימינה בסמל השלום המצויר, ובידה השניה את האלכסון הנוטה שמאלה בסמל החרוט, ולכן גם השניים פונים לכיוונים נגדיים</u>.

וראו גם את **<u>שלושת החיזוקים החיצוניים הספציפיים, המלמדים על הסיכוי הגבוה שא.ק היא שחרטה את סמל השלום על דלת התא השני</u>**:

- <u>העובדה</u> כי הסיכוי שתלמידה תמימה מן השורה הסתובבה עם אולר/סכין, וחרטה את סמל השלום על הדלת (במקום לציירו עם עט או טוש) הם מזעריים, ובמיוחד אל

מול כל הראיות הרבות והמצטלבות, ה"מציבות" את א.ק בתא הרצח (ולא בכדי כל ה"תוספות" על דלתות תאי השירותים נעשו באמצעות טוש ו/או עפרון, כמו למשל בתצלומי הזירה מס' 39, 78, 189, 192.

- העובדה כי לא.ק היו גם האמצעי וגם הזמן כדי לחרוט את סמל השלום על הדלת, הן משום שאחזה בסכין החדה, ששימשה אותה לרצח המנוחה בהמשך, והן משום שהיה לה הפנאי לכך בזמן שהמתינה לקרבנה בתוך התא (וראו בנדון לוח הצלצולים, סיוע מס' 19 בסע' 906 להלן).

והעובדה כי א.ק נשאה על חזה את סמל השלום חצי שנה לפני רצח המנוחה, ביום 16.6.06 שעה 13:27 (ראו התצלום נ/85, שצולם כחמש שעות לפני תפיסת סכין הציידים ברשותה (שנועדה ל"דילול חזירים" - נ/56, 65), וכן תצלום נ/85א(7)), שצולם כבר בכנרת, יממה אחרי חקירתה ושיחרורה (ב – 17.6.06).

וראו דבריה אלה במהלך חקירתה תחת אזהרה, בחשד להחזקת פגיון שלא כדין, בסע' 776 לעיל.

ב. משום שמהצמדת הפרח האדום לעצמה בציור הפורטרייט העצמי (שמן הסתם אכן כמעט זהה לפניה בתצלומים עם סמל השלום וכן לילדה בתא השירותים, וכן לילדה בציור החתול המבותר), ברור שא.ק ציירה את עצמה בשלושת הציורים האלה. מכאן שהילדה בתא השירותים והילדה המבתרת עם הגרזן היא א.ק עצמה.

ג. משום ש**היא ציירה את עצמה יושבת וממתינה בזירת הרצח – תא השירותים, לכל היותר ביום 9.6.06, כלומר כחצי שנה לפני רצח המנוחה**! (בדיוק כפי שסיפר אדיר מפיה, וראו בנדון סיוע 19, לוח הצלצולים, בסע' 906 להלן).

ד. משום שהיא "ניבאה" כבר כחצי שנה לפני רצח המנוחה, בציור הילדה בתא השירותים, כי קירות תא השירותים יוכתמו בדם (ראו כתמי הדם על הקיר השמאלי בציור). למותר לציין כי מדובר ב"נבואה" מאד מיוחדת וקשה ל"חיזוי" אלא אם כן א.ק אכן רצחה את המנוחה(!), והרי **זהו סוג של פרט נבואי מוכמן אמיתי(!), בדיוק כפי שידעה לספר לאדיר כי השתמשה בבגדיו בעת הרצח(!) וכן את כינוייה למנוחה, שהובילו ל"נבואת החירום" הפנטסטית שלו.**

ה. משום ש**בציור החתול המבותר היא הוכיחה הלכה למעשה ובצורה הכי ברורה ומוחשית כי היא אכן אוהבת ומשתוקקת לבתר איברים**. אדרבה, כשנשאלה ע"י החוקר אם יש משמעות לציור, השיבה: "**של ילדים** כזה", והפרשנות ההגיונית היחידה לדבריה בנסיבות הנדונות היא, כאמור, כי הילדה המבתרת היא א.ק, והחתול המבותר הוא ילדה אחרת.

פרשנות זו מצטלבת גם עם **ראש הילדה הכרות, בציור הילדה העונדת על צוארה תליון עם ראש של ילדה. עינינו הרואות כי גם בציור זה ישנן שתי ילדות**: האחת עם פנים

שנועדו לבטא רוע ואכזריות, והשניה מתה, ורק ראשה צמוד אל הילדה הרעה. (והחוקר לא הוסיף לשאול....).

ו. משום ש**שימושה בגרזן לצורך ביתורו האכזרי של החתול, והסכינים על ירכיה בציור הילדה בתא השירותים, תואמים את שימושה האכזרי בסכין לצורך שחיטתה האכזרית של המנוחה, תכנונה לרצוח את השכן שלה, וחיבתה לסכינים ולחיתוך איברים סדיסטי** (וראו סיועים 15-18).

ז. משום שהמעיים הנשפכים של החתול מיטיבים להצטלב עם אהבתה ותאוותה לרחוץ בדם ובמעיים.

905. ציוריה ותצלומיה של א.ק, המוכיחים כשלעצמם בסבירות גבוהה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה, מבליטים את **הפרדוקס והאבסורד לפיהם בהמ"ש במשפט הראשון, כמו דעת הרוב של בהמ"ש העליון, הלכו שבי אחרי רצח האופי שעשה מומחה המחשבים המשטרתי לנאשם, והפרקליטות מרהיבה עוז למשיך ולנסות בסיכומיה, בניגוד להסכמותיה במסמך במ1 מיום 4.1.22. כך ארע שצחי סגל קבע בזדון כי הנאשם כביכול חיפש סרטי סנאף וצפה בהם, קרא מאמר על השתלטות באמצעות סכין, וצפה בתמונות פורנוגרפיות של קטינות** (וראו בפרק העשרים וחמישה)**, כשבמציאות ובפועל בעלת המוח הסטייתי באופן קיצוני היתה א.ק, והיא שרצחה את המנוחה.**

906. <u>סיוע 19</u> – **<u>לוח הצלצולים של ביה"ס</u>**, <u>ת/202</u>. אדיר סיפר בחקירתו הראשונה מיום 25.4.12 כי: "היא סיפרה לי שהיא נכנסה לנופי גולן לבית ספר...בסביבות אחת עשרה, <u>שתיים עשרה אולי</u>...וחיכתה לה בשירותים של הבנות. היא חיכתה שם יותר משני שיעורים. <u>היא חיכתה יותר משיעור והפסקה בעצם...ובמהלך השיעור השני, שהיא הייתה בפנים</u>...נכנסה ילדה".

עיון בפלט השיחות של אדיר, <u>נ/89</u> (וכנ"ל <u>ת/211</u>), מלמד כי א.ק התקשרה אליו בשעה **11:56** מדירתם המשותפת, והשיחה נמשכה כשלוש דקות.

06/12/2006 11:56:40	GSM Telephony	3.05	קיבוץ גדות מטע אבוקדו	מטע אבוקדו	גדות	4017	A	קיבוץ גדות מטע אבוקדו	מטע אבוקדו

גם אם נניח שא.ק יצאה מיד עם תום השיחה לבית הספר, הליכה שארכה כ-8 דקות מדירתם המשותפת (ראו חוו"ד של החוקר הפרטי, נ/129), אזי היא הגיעה לבית הספר לכל המוקדם בשעה 12:08.

עיון בלוח הצלצולים של בית הספר מיום הרצח מלמד כי סוף ההפסקה אחרי השיעור החמישי, ותחילת השיעור השישי, היו בשעה 12:05.

לכן א.ק הגיעה לשירותים בסמוך לאחר שכבר החל השיעור השישי. היא המתינה אפוא בשירותים לסיום השיעור השישי (12:50), לסיום ההפסקה שלאחריו, וכן לתחילת השיעור השביעי (13:05); ובערך כרבע שעה לאחר תחילתו וכשעה וחצי לאחר שהגיעה לשירותים,

נכנסה אליהם גם המנוחה. זאת בדיוק לפי גרסתו של אדיר (בחלוף שיעור שלם והפסקה ועוד פרק זמן) וכן בהתאם לשעת הרצח המשוערת של המנוחה – 13:30 - לפי דו"ח פטירת המנוחה, ת/326.

907. סיוע 20 - **דברי א.ק עצמה בעימות עם אדיר**, נ/62.

שלוש עובדות מהעימות מהוות סיוע, בודאי בהצטברן, לגרסת אדיר (לפי סדרן הכרונולוגי):

העובדה הראשונה: בתחילת העימות, כשהשניים עוד התעמתו בנוכחות החוקרים, א.ק אמרה לאדיר כי (נ/62א בע' 14 למעלה ולמטה): "**אתה יודע איך ליצור סיפור שהוא יתאים לכל פינות הדברים** ואם זה לא סיפור אז אתה צריך עזרה...", וכן: "העדות שלך, כל זה על **טחב, על זה שאתה מכיר אותי ואתה מכיר את הדברים שלי מבפנים**".

דברים אלה מלמדים כי אדיר אכן הכיר את א.ק לפני ולפנים מתוך התוודויותיה בפניו, ולכן גם ידע מפיה על תאוותה הסוטה לרחוץ בדם ובאיברי אדם, לחתוך אנשים ולרצוח אותם; וגם פענח מיד את הפוסט שלה, הזדעזע מההבנה המיידית כי היא מתעתדת לרצוח תוך זמן קצר אדם נוסף, וצדק!

העובדה השניה: בהמשך העימות, כשהחוקרים הותירו את השניים לבדם, **א.ק כלל לא התנפלה על אדיר בזעקה כי הוא שקרן ואיך העז להעליל עליה, כפי שהיתה עושה לו באמת העליל עליה.** במקום זאת (ראו מונה 29:41 וע' 14) היא החלה לדבר איתו על יחסיהם, **ודווקא הוא זה שהמשיך להטיח בה גם כשנותרו לבדם כי היא רצחה את המנוחה.**

העובדה השלישית: הסיוע מפי א.ק לגירסתו של אדיר מיום 25.4.12 כי א.ק התקשרה אליו בצהרי יום הרצח, מהטלפון הקווי בדירתם השכורה, בסמוך לשעה 14:00, כחמש שעות לפני שהתגלתה גופתה של המנוחה, ושאלה אותו אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, והוסיפה כי: "הולך להיות **פה** הרבה בלגן בקרוב".

אדיר [מונה 35:03 וע' 17: "אבל ראיתי. עובדה שהראית לי את כלי הרצח. עובדה שהראית לי את התיק עם הדברים של הרצח. **עובדה שבאתי וסיפרת לי שהולך להיות פה בלגן גדול ארבע שעות לפני שבכלל ידעו שהיה רצח בקצרין. איך? מה, סתם**?".

וא.ק משיבה: "סיפור".

אדיר: "ברור".

א.ק: "אדיר. אתה מספר סיפור".

אדיר: ".. את זאתי שיש לה אשליות, אולי כי את חושבת שאת רואה את **העתיד**, סבבה. בסדר" [אומר זאת בציניות לגבי מה שאמרה לו, שהולך להיות פה בלגאן גדול].

א.ק: "אתה מספר סיפור" + "**אני לפעמים אני רואה**". [**את העתיד**, כלומר שלאחר הכחשתה האוטומטית, **היא מאשרת בפליטת פה את דבריו על אמירתה ה"נבואית" בצהרי**

יום הרצח, ואז, בסוף המשפט, עוצרת ב"חדות" את דבריה כי קולטת את פליטת הפה, ומשנה כיוון]: "אדיר. אני בן אדם מיוחד".

אדיר: "את רואה את העתיד".

א.ק: "אני יכולה לקלוט מחשבות לפעמים..."

אדיר: "נכון, את יכולה לקלוט מחשבות".

א.ק: "נכון **ואני יכולה לא לראות את העתיד. אני יכולה להרגיש אותו**" **[כלומר שוב מאשרת בעקיפין שאכן אמרה לו את הדברים]**.

עינינו הרואות כי אמנם בהתחלה א.ק השיבה לו בשפה רפה כי הוא כביכול "מספר סיפור" אולם מיד בהמשך חשפה כי למעשה הוא דבר אמת!

העובדה הרביעית: בסוף העימות היא אומרת לו שחבל לה משום שהם היו יכולים להשאר ידידים(!), וזה היא אומרת למי שהעליל עליה כי רצחה את המנוחה! ברור גם מדברים אלה כי הוא דיבר אמת!

908. חיזוק 21 - **העובדה כי א.ק היתה בבית ביום הרצח ולא עבדה**. וראו בנדון הודעתה של א.ק מיום מעצרה 28.4.12 שעה 35 :09, נ/57א ע' 2 כי התגוררה עם אדיר ברחוב הדודאים בקצרין וכי היתה בדירתם ביום הרצח, וראו גם דברי אדיר בע' 18 לתמליל חקירתו הראשונה, כי באותה תקופה היא כלל לא עבדה, והיתה בבית, וראו גם אישורה של א.ק כנ"ל בע' 2509.

עובדה זו הותירה לה את הפנאי וההזדמנות לבצע את הרצח.

וראו עדותו בנדון של אדיר בע' 3988, 3989.

909. חיזוק 22 – **אמינות אדיר - תרגיל החקירה המכשיל שנערך לו, והעובדה שעבר אותו בהצלחה** - ראו העובדה כי מיד בתום חקירתו הראשונה, ביום 26.4.12 בשעה 10 :02 (ראו בקלסר ת/472) לפנות בוקר, נערך לאדיר תרגיל חקירה (באישור הפרקליטות) כדי לבדוק בקלות וביעילות שיא את אמינותו. החוקרים אמרו לו כי גילו על החלק האחורי של רגלה של המנוחה סימן עמוק של "איקס", ואמרו לו שאף אחד לא יודע מזה, ומאד חשוב שיספר להם אם היא סיפרה לו שעשתה למנוחה סימן כזה ברגל. אדיר השיב כי היא לא סיפרה לו כזה דבר או לפחות הוא לא זוכר שסיפרה לו כזה דבר, והציע לעבור היפנוזה, אם הם רוצים. הוא לא שיקר! הוא לא המציא!

וראו בנדון גם גם עדותו של אדיר במשפט החוזר בע' 4044, 4045.

910. חיזוק 23 – **אמינות אדיר - הוא סבר כי הוא סייע לרצח המנוחה בכך שעזר ל-א.ק לשטוף את אמצעי הרצח באקונומיקה, כולל העובדה שהחזיק את הסכין באותו מעמד** (נ/61א ע'3 ועדותו בע' 4003), **ובכך שלא הסגיר את א.ק למשטרה, ולכן מגיע גם לו מאסר. למרות זאת החליט לספר למשטרה את כל שסיפר.**

אדרבה, גם בעדותו בבהמ"ש אדיר אמר בע' 3978, 4003 כי הוא הוא עבר המון שנים של טיפולים בעקבות כל מה שקרה, כי הוא יודע שמגיע לו עונש וכי הוא מוכן לשלם את המחיר כדי להתנקות, ולו גם במאסר!

וראו דברי אדיר ל- א.ק בעימות איתה, כשהיו לבדם, כי הוא נחשב מסייע, נ/62א **במונה 35:48** בע' 18 (13 בתמליל הפרקליטות), וכן בחקירתו לאחר העימות - נ/61ב בע' 18 : "**אינני מפליל אותה מתוך נקמה. אין לי שום סיבה לשקר, במיוחד משום שדבריי עליה מפלילים גם אותי ומסבכים אותי, ואני צפוי למאסר**".

לא למותר לציין כי הדבר מלמד על יושרו ועל נכונותו לשלם מחיר אישי כבד במאסר, והכל כדי לנקות סוף סוף את מצפונו. חיזוק זה גם מאד משמעותי בתמיכה לאמינותו, ומסביר גם כי זו אחת הסיבות בעטיין כבש את גירסתו כל השנים, כל עוד היו צמודים זה לזה.

<u>פרק שלושים ושמונה: סקירת פסה"ד המנחה של בהמ"ש העליון לגבי הפללת נאשם באמצעות הודאת חוץ שלו, שנאמרה למי שאינו איש מרות: ע"פ 7532/12, אדם איטל נ' מ"י, וההוכחה כי בגין עשירית מכמות הסיועים והפרטים המוכמנים שאדיר סיפק, מפיה של א.ק, בהמ"ש המחוזי שלח נאשם למאסר עולם כפול, ובהמ"ש העליון דחה את ערעורו</u>.

912. **ניתן בנקל להחיל על א.ק את שלושת השלבים של בדיקת ראיות נסיבתיות, ולהיווכח במאה אחוז כי היתה מורשעת. קבילותה ומשקלה כל ראיה וראיה מ- 23 הסיועים והחיזוקים לאדיר, הם גבוהים, וכולן יחדיו מטילות עליה את הנטל הכבד לתת להן הסבר משום שכולן מלמדות כי המסקנה היחידה, העולה מהן, היא אשמתה; ואולם אין לה הסבר סביר לאף אחת מהן!**

913. ואם לא די בכך, ראו פסה"ד המנחה של בהמ"ש העליון. באותו מקרה נורו שני אנשים למוות ברכבם. הראיה העיקרית כנגד הנאשם היתה עדותה של אשה, שטענה כי הוא התוודה בפניה כי הוא שירה למוות (באחד מהם, שרק אותו הזכיר בהתוודותו לטענתה). הנאשם הכחיש בתוקף כי התוודה בפניה, וטען כי היא מעלילה עליו משום שהיא חושדת בו כי הוא רצח את בן זוגה (והוסכם כי היא אכן חשדה בו בנדון, כלומר כי היה לה לכאורה מניע להעליל עליו!).

לא היתה מחלוקת כי לא היו ראיות ישירות כנגד הנאשם, ובכלל זה ראיות על כך שהיה בכלל בזירת העבירה, עם או בלי המנוחים!

האשה המפלילה סיפרה מפיו מספר פרטים על הרצח, ומרבית החיזוקים, שנמצאו לגירסתה, נסבו בכלל על מעשיהם של הנאשם ואחד משני המנוחים יום קודם לאירוע, וכן על הרקע לרצח.

בהשוואה לכמות ואיכות הסיועים והחיזוקים הקיימים לגירסת אדיר, ראיות התביעה באותו מקרה מחווירות, ובכל זאת הן הספיקו כדי לשלוח את אותו נאשם ל<u>שני מאסרי עולם</u> (!), וערעורו לבהמ"ש העליון, לא רק נדחה אלא נהדף!

באותו מקרה גם לא ניתן היה להכתיר אף ראיה כ<u>סיוע</u> ממשי לגירסת האשה המפלילה, וזאת לעומת ה<u>סיועים</u> הברורים הרבים לגירסת אדיר כנגד א.ק! כך למשל באותו מקרה לא היתה שום ראיה מדעית/פורנזית שקשרה את הנאשם לרצח, וגם לא פרטים "נבואיים" של אותה אשה, שלאחר הימסרם קרמו עור וגידים, והפכו לראיות מוחשיות במציאות, כפי שקרה עם פרטים שמסר אדיר.

וראו להלן מתוך פסה"ד:

בסע' 8 שם: "בין הראיות שהציגה התביעה כתמיכה ראייתית לעדותה של לירז, נכללו ראיות שעניינן במעשיו של המערער בימים ובשעות שקדמו לרצח, לרבות ראיות שהצביעו על מעורבותו של המערער בביצועה של עסקת האקדחים ובתכנונה של עסקת הרובה" [כאמור, בשוליים...]

ובסע' 13: "סיפר לה המערער כי "זה היה דרך היער", כשהכוונה היא לאזור שמאחורי ביתו של המערער; כי ביצע את הרצח "כשהוא לובש סריג שחור עם קפוצ'ון עם כובע"; כי כשרצח את אבו רוס לא חבש את הכובע; כי ירה באבו רוס מחוץ למכונית; כי הגיע לזירה ברגל מביתו; כי שב מן הזירה ברגל לביתו; וכי בדרכו חזרה מזירת הרצח שרף את הקפוצ'ון שלבש. לשאלתה כיצד הצליח לגרום לאבו רוס, שהיה ידוע כאדם זהיר מאוד, להגיע למקום הרצח, השיב המערער כי הם הכירו דרך אביו".

ובסע' 23: "בית המשפט המחוזי אף קבע כי התוודותו של המערער בפני לירז כללה 'פרטים מוכמנים': העובדה כי הירי בוצע מחוץ למכונית; העובדה כי היה יורה אחד; ועובדת היות הרצח מוזמן. לעניין זה, דחה בית המשפט המחוזי את הטענה כי הפרטים הללו פורסמו בכלי התקשורת ולפיכך כל אדם יכול היה לדעתם".

ובסע' 16: "**לירז לא הסתירה שהמניע לפנייתה למשטרה היה חשדה כי המערער הוא שרצח את רועי, וכי רצונה הוא "שאדם ישלם על דברים שהוא עשה", "במיוחד על בעלי רועי". [במקרה דנן**: בדיוק כפי שאדיר לא הסתיר שהוא כועס על א.ק בגלל פרידתם אבל זה בכלל לא קשור לעובדה כי היא באמת רצחה את המנוחה! וראו דבריו למשל בהודעתו מיום 3.5.12, כששוב נעצר למרבה האבסורד דווקא ביום שא.ק ניסתה לרצוח את שוקרון (בסע' 806 לעיל, וכן בעדותו בע' 4115): בע' 8 - כי מה שהחוקרים חושדים בו שהוא משקר, ושכל מטרתו לנקום בא.ק, זה אבסורד, וכן: "כל זה נראה לי כמו ניסיון לטיוח, בין אם על חוסר הרצון לפאדיחה למדינה ומשטרת ישראל", ויוזכר כי אדיר פנה לרכז המודיעין להתלונן על א.ק עוד לפני שהיא התלוננה עליו על אונס, וראו בנדון בסע' 787 לעיל.

כמו כן, נוכח התגשמות מספר "נבואותיו", כששיאן בהתאמת הדנ"א המיטו' בין הדנ"א בשערה לדנ"א שלו (ובעצם לא.ק), תיאורו בדיוק את חתיכת הבשר שהיתה תלויה מהחתך בצואר, סיוע הכינויים, ששת המכנים המשותפים בין רצח המנוחה ונסיון רצח שוקרון, וכן הודאת א.ק כי אדיר אכן מנע ממנה לצאת מהבית עם תיק שהכיל סכין וכפפות, שנתיים אחרי שהוא הטיח בה כי אלמלא מנע ממנה, היא היתה רוצחת "עוד הרבה אנשים".

ובסע' 18: "**<u>בית המשפט המחוזי דחה את טענת ההגנה, לפיה לירז כבשה את עדותה, ולפיכך אין לייחס לה משקל רב</u>,** בקבעו כי מעדותה של לירז עולים ההסברים לכבישת העדות: אשר לתקופה שבה רועי עוד היה חי, אמרה לירז כי לו סיפרה למשטרה את שידעה, רועי היה עוזב אותה; אשר לתקופה שלאחר הרצחו של רועי, העידה לירז כי החליטה למסור את הידוע לה, הן בנוגע לרצח אבו רוס, הן בנוגע לפרשות אחרות, רק לאחר שהשתכנעה כי רועי נרצח על-ידי אדם. את העובדה כי במשך מספר חודשים סירבה לירז למסור אמרה גלויה במשטרה הסביר בית המשפט המחוזי בכך שפחדה, הן מנקמתו של המערער בה ובילדיה, הן מתגובתו של אביה, אם יגלה כי סיפרה למשטרה את שסיפרה. בית המשפט מצא כי ההסברים לכבישת הגרסה "סבירים ביותר", ולפיכך קבע כי "אין בכבישת העדות כדי להפחית כהוא זה ממשקלה או ממהימנותה". [**<u>במקרה דנן</u>**: **גם אדיר גם הסביר כי פנה למשטרה רק בחלוף שש שנים אחרי רצח המנוחה משום שכל התקופה המשיך להיות חבר של א.ק ופחד להתלונן, ובאופן הכי תמים אף הוסיף כי חשב שהוא שותף לעבירה בגלל שלא דיווח עליה**...וראו בנדון חיזוק מס' 23. בנוסף, כאמור, הגשמת "נבואותיו" וכל יתר הסיועים אומרים דרשני].

ובסע' 22: "אשר למבחן החיצוני, שעניינו בבחינת קיומם של סימני אמת חיצוניים להודאה, קבע בית המשפט בפס"ד איטל כי "כאשר אין בנמצא ראיות – כגון בעניננו שאין ראיות חיצוניות לגבי אופן הגעת הרוצח לזירה עזיבתו את הזירה או לבושו, אין זאת אומרת שמשקלה של ההודאה נחלש". [**<u>במקרה דנן</u>**: מקל וחומר משום שיש בתיק ראיות סיוע חיצוניות ומאמתות רבות!]

<u>שיא השיאים: באותו פס"ד לא היה כמעט ראיות מחזקות לעדות היחידה המפלילה, והמופלל נדון לשני מאסרי עולם, ובמקרה הנדון הפרקליטות סוגרת את התיק ל-א.ק חרף כל ראיות הסיוע הרבות, החיצוניות והמאמתות</u>!

בסע' 141-143 ציין בהמ"ש כי ב**<u>ע"פ 4179/09, וולקוב נ' מ"י</u>**, נקבע כי לשם הערכת עדות מפלילה על "הודאת חוץ" של נאשם, בהמ"ש צריך לשאול את עצמו שלוש שאלות: 'מי אמר? [כלומר הנאשם, שלכאורה הפליל את עצמו - האם הנאשם שייך לאחת מ"קבוצות הסיכון" למסור הודאות שווא] מה אמר? [החלת המבחן הפנימי על הודאתו: מידת הפירוט שבה, וכן ההגיון וההתאמה בין הפרטים] ומהו ה'דבר

מה נוסף' החיצוני לחיזוק עדותו. בהמ"ש הוסיף כי כאשר המפליל אינו איש מרות ו/או עד "מעונין" צריך לשאול שאלה רביעית והיא: "בפני מי אמר?"

בסע' 144 הוסיף: "**תחילה יש להסיר מן הפרק את הטענה שהעלה המערער, ולפיה מעצם היותה של לירז 'עדה הנוגעת בדבר', נובע כי מדובר** "בהרשעה שאינה בטוחה מספיק". יפים לעניין זה דבריו של השופט י' מלץ: "עדותו של צד מעוניין איננה בהכרח שקר, כשם שעדותו של צד לא מעוניין איננה בהכרח אמת".

ובסע' 156: "**אין לכחד כי במקרה שלפנינו, לא מדובר בהודאה עמוסה בפרטים, ויש בכך כדי לפגוע במידת מה במשקלה ה'פנימי'". [במקרה דנן**: הודאת א.ק, כפי שנמסרה ע"י אדיר, היתה עמוסה בפרטים, ואדיר "ניבא" נכונה בהרבה מאד פרטים!]

914. **וראו יישום התשובות לארבע השאלות המשפטיות במקרה דנן**:

לגבי השאלה מי אמר? – ראשית, א.ק העידה מספר פעמים במשפט החוזר כי היא זכרה וזוכרת מצוין את כל הפרטים גם כשהיתה בהתקפים, וראו למשל בע' 2421, 2638.

שנית, רוב "נבואות" אדיר מפיה התממשו במציאות, בחלוף הימים, החודשים והשנים, ולכן ברור כי בחלקם המכריע של הדברים שסיפרה לו, היא דיברה אמת.

שלישית, בכל ההסתכלויות שעברה א.ק, לא נקבע כי היא ממציאה שקרים לגבי מעשיה. אדרבה, במקרה שוקרון היא סיפרה למשל, כידוע, כי הגיעה סה"כ שלוש פעמים למכללה, ולפני הפעם השלישית החליפה את הסכין בבקבוק שבור, ועובדות אלה התבררו כנכונות בהחלט.

כמו כן, עינינו הרואות כי גם כשרצתה בתחילה להתנער מדבריה לפסיכיאטרית (נ/77) כי הכינה סכין וכפפות לשם רצח שכנה, והכחישה את אמיתות דבריה עם אישפוזה בכפיה, חיש מהר שבה והודתה כי אכן הכינה אותם (וראו נ/101 סע' 5).

לגבי השאלה מה אמרה? – הודאתה של א.ק, היתה, כאמור, עמוסה בפרטים קוהרנטים ביחס להפרעה הפסיכוטית החריגה שלה, והרבה מאד פרטים ממנה אכן הוכחו ואומתו, כפי שפורט לעיל.

לגבי השאלה מה ה'דבר מה נוסף'? – כאמור, דרישה זו מציבה רף נמוך ביחס לסיועים הרבים, הקיימים לעדות אדיר.

לגבי השאלה בפני מי אמרה? - בפני אדיר, שאמינותו המופלאה לגבי ה"גרעין הקשה" של גרסתו הוכחה באותות ובמופתים – ב"נבואות" ובסיועים, שנסקו בפרק הקודם!

לכן **בהמ"ש הנכבד צריך לקבוע כי חרף סגירת התיק, שנפתח ב- 2012 כנגד א.ק, והחשידה ברצח המנוחה, יש כנגדה ראיות רבות, המסבכות אותה ברצח המנוחה, וקיומן מהווה ספק ממשי לגבי אשמת הנאשם** (את חפותו המוחלטת מספקות יתר הראיות בתיק)!

<u>פרק שלושים ותשעה: סקירת העובדה כי הפגמים השונים באמינות גרסת אדיר, שהוא הודה בהם, בטלים בשישים וכבים לאורם ולנוכח עוצמתם של 23 הסיועים והחיזוקים, והפרטים המוכמנים שמסר.</u>

915. כאמור לעיל, הפרקליטות כלל לא חקרה נגדית את אדיר לגבי אף אחד מ – 23 הסיועים והחיזוקים, המוכיחים כי דיבר אמת ב"גרעין הקשה" של גרסתו, ולפיו א.ק רצחה את המנוחה כשהיא לבושה בבגדיו, באמצעות הסכין השניה שרכשו בחנות "ריקושט", ולאחר שמתה היא נעלה את התא מבפנים, ויצאה החוצה מלמעלה דרך התא הסמוך.
במקום זאת **היא הטילה דופי באמינותו במספר נקודות, שחלקן היו נכונות, אולם גם אלה הנכונות אינן יורדות לשורשה של אמינותו, וכולן סובבות ומקיפות את "הגרעין הקשה" של אמינותו וגרסתו, ככוכבי לכת, שלעולם לא ייפגשו עם החמה שלהם, לה הם סוגדים, וסביבה הם "מכרכרים"**.
וראו נקודות אלה, שאדיר הודה בצדק בנכונותן, ואף היה נדיב מדי, באומרו כי הן מכרסמות כביכול 30%-40% מגרסתו.

916. כמו כן, יש לזכור, בדיוק כפי שהח"מ טען לגבי אמינות עדותו של הנאשם במשפט החוזר, כי **<u>הפרקליטות הפגינה בעצמה במשפט החוזר, מניפולטיביות עצומה, "זיגזוגים" והסתרת ראיות</u>** (וראו בנדון בפרק העשרים ותשעה), שהם למעשה שיבוש הליכי משפט(!), אז על רקע זה מאוד צורם שדווקא היא זו שמתיימרת לדקדק ולפשפש באמינותם של כל מי שמפריע לה לכסות על כשלונה ורשלנותה העצומות בתיק הנדון. עדיף היה שבמקום זאת היא תיטול קורה מבין עיניה, ותחריש!

917. <u>לגבי ה"טיוטות" שאדיר הכין, נ/125א, נ/126</u> - **<u>חלק מתוכנן דווקא ממש מוכיח כי דיבר אמת</u>**!

<u>לגבי שני המסמכים</u> שבכותרת – <u>ראשית</u>, ראו העובדה כי <u>אדיר הסביר בעדותו</u> בע' 3999, 4000 עובדה מאד חשובה, והיא כי **עד חודש, חודש וחצי לאחר הרצח, א.ק עוד השלימה או חידדה לו מעט פרטים על הרצח, אולם לאחר מכן היא לעולם לא שבה עוד לדבר על פרטי הרצח**(!) מלבד הזכרת כינוייה של המנוחה.
וראו גם דבריו הזהים בתמליל חקירתו הראשונה בסוף ע' 55.
מסיבה זו, בחלוף חמש וחצי שנים מהרצח, הוא כבר לא זכר הכי טוב את הפרטים!
<u>שנית</u>, מאז הרצח, ועד מרץ, אפריל 2012, אדיר לא תיעד מעולם בכתב את ששמע ממנה.

שלישית, כפי שהסביר בעדותו, מסיבה זו הוא החליט "לשפוך בכתב" לעצמו את כל מה שהוא זוכר ו/או הבין לגבי האירוע, ובאמצעות פעולה זו לארגן את זכרונו עד כמה שניתן לפני שהוא מתלונן במשטרה; ואחרי שיגבש את זכרונו, יערוך רשימה מתוקנת.

918. לגבי נ/125א – ראו עדותו של אדיר בע' 4030-4038.

עיון במסמך מגלה כי רובם של הפרטים הלא נכונים, לא "עברו" להודעותיו במשטרה. ודוק, (מלמעלה למטה במסמך):

לגבי: "נעל מידה 38-39 ...מאוקראינה" - לא נכלל בהודעותיו.

לגבי: "3 טביעות נעליים לא ברורות, כנראה שייכות לה" - לא נכלל בהודעותיו.

לגבי: "**לא זוכר** איזה בגדים לבשה..."**,** הוא שינה כמה שורות אח"כ (כשהוא נזכר חלקית) ל"**אם זכרוני אינו מטעה אותי** לבשה דגמ"ח בצבע בז' וחולצה בצבע כהה באקט עצמו, ולאחר הניקוי החליפה לחצאית ולחולצה בהירה יותר, וזאת ע"מ שיחשבו שהיא גבר. קודם גבר, ואשה לאחר מכן".

כעת עיצרו וחישבו. אם אדיר היה מעליל, אין סיכוי שהיו מתקיימות שתי עובדות:

א. **הוא לא היה כותב: "אם זכרוני אינו מטענה אותי"! הרי הרוקם עלילה יודע שהוא מעליל, ואיננו נזקק כלל לזכרונו**! והרי הוא לא תיכנן ולא חפץ שיתפסו לו את המחשב ואת כתביו האינטימיים ביחס ל-א.ק, ולו רק משום שמסמך נ/126 חשף את העובדות המביכות הבאות: כי אדיר הסתיר בהודעותיו את הפרט המהותי, שהסכין לא נזרקה יחד עם כל יתר האמצעים, ששימשו לביצוע הרצח, בחלוף כחודש מהרצח, כי הוא מצאה כשנתיים אח"כ בדירתם בחולון, כי החביאה במקום אחר מזה שבו מצאה, וכי היא נזרקה בטעות לאשפה (וראו בנדון מיד להלן).

ב. הוא לא היה משאיר את השורה של: "לא זוכר איזה בגדים לבשה"...**גם הותרת השורה, המתעדת את חוסר זכרונו, אחרי שהוא כבר נזכר חלקית, היא הוכחה לאמינותו**, וראו עדותו בנדון בע' 4034, 4035!

לגבי: "בודאות אומר שאין כל קשר בינה לרומן זדורוב. אולי הוא פשוט ראה חלק מהאקט והחליט לספק את תאוותיו המיניות, גם אם רק בהצצה על קטינה רצוחה" – לא נכלל בהודעותיו, ואדיר כמובן הודה בעדותו כי מדובר ב"זיהום" מהתקשורת.

לגבי: "לא מאמין שהיא היתה דורכת עליה" – לא נכלל בהודעותיו, ואדיר הודה כמובן בעדותו כי מדובר ב"זיהום" כתוצאה מכתבה שקרא על ירון שור וטביעות הנעליים.

919. לגבי נ/126 – ראו עדותו בע' 4039-4041.

כל מה שכתוב במסמך זה הוא אמת (על כך שחיפש את רכז המודיעין משה שטח כדי לדווח לו, ומשה שטח לא חזר אליו, וגם כל מה שנוגע ל-א.ק והתוודותה בפניו, וכן שראה את האמצעים ששימשו לרצח).

הפרט היחיד החדש, והמהותי ללא ספק, שעמד בסתירה להודעותיו, הוא כי בניגוד לכל אמצעי הרצח, שנשטפו באקונומיקה ונזרקו לפח בחלוף כחודש מאז הרצח, "הסכין אשר הסתובבה עם הרוצחה [כך במקור] עוד כשנה/שנתיים, ואז נזרקה בטעות לאשפה".

אין ספק שאדיר לא נהג כשורה ונכשל בהתנהלותו, וראו עדותו בנדון בע' 4005, 4006, 4039-4041 והסברו הלא מוצלח במיוחד, **ואולם בהמ"ש הנכבד צריך להזכר בהקדמה של הפרק הנדון, שבה הח"מ ביקש להתייחס לאדיר כמו לעדי מדינה. כשלונותיו, כמו כשלונותיהם של כמעט כל עדי המדינה, נרפאים באמצעות הסיועים הרבים וה"פיצוציים" ל"גרעין גרסתו", וכן "נבואותיו" המדהימות שהתגשמו!**

920. לגבי ה"זיהום" שכפה על עצמו, בקוראו כתבות שונות על משפט הנאשם הראשון, וזאת עובר למסירת תלונתו והודעותיו, ראו שתי העובדות הבאות: ראשית, ה"זיהום" לא היה גדול, ואדיר נכשל בהיבט זה בעיקר באומרו כי א.ק נעלה או רצתה לנעול את התא באמצעות הסכין (ואולי עוד פרט או שניים שוליים).

שנית, כי "**זיהום" זה מחוויר, כאמור, אל מול כל הסיועים, שאותם אדיר לא יכול היה בשום פנים ואופן לדעת(!) לא מהמשפט הראשון (משום שהם טרם נודעו אז בכלל!) ולא בשום דרך אחרת אלא רק מ-א.ק!**

921. לגבי העובדה שהוא סיפר כי א.ק ניסתה/החלה לחתוך חתכים עדינים בבטנה של המנוחה והופרעה, והעובדה כי לא נמצאו חתכים בבטנה – ראשית, הפרקליטות לא יכולה לדבר בשני קולות, למרות שהיא דווקא אוהבת לעשות זאת. **תסכים נא אפוא מיד לזיכוי הנאשם**, שטען בחקירתו שהוא חתך את המנוחה בתוספתן, והראה בידו את מיקום החתך הזה (או אחר) בתחתית גבו/בתוספתן, וראו בנדון בסע' 235, 498 לעיל(!), היכן שמוסכם כי לא היה שום חתך בגופה! (וכנ"ל למשל הדגמתו כיצד חתך את המנוחה בגב זרוע יד ימין של המנוחה, כששתי ידיה נמצאו חפות מחתכים (מלבד בשורש כף יד שמאל).

שנית, אדיר אמר גם כי א.ק ניסתה לעשות חתכים עדינים כשהופרעה...(תמליל החקירה הראשונה בע' 37). יתכן ופשוט לא הספיקה.

שלישית, אסור לשכוח שאדיר הוא "כלי דיווח שני" ומשני מ-א.ק, וכאמור לא זכר את כל הפרטים באופן מקסימלי. הנאשם היה אמור לדעת "פי אלף" יותר טוב ממנו, כמי שרצח כביכול את המנוחה, את כל פרטי הרצח, ולא ידע אף אחד מהם! אז על מה תלין הפרקליטות?!

922. <u>לגבי העובדה כי אדיר לא סיפר למשטרה כבר בסמוך לאחר הרצח כי א.ק רצחה את המנוחה, ובעיקר לאחר שכבר ידע שהנאשם הורשע ברציחתה, ולכן מבחינתו אדם חף מפשע יושב בכלא</u> – אין ספק כי אדיר לא הצליח להסביר את עצמו באופן מוצלח בנקודה זו, למרות שההסבר הוא מאד פשוט ואמיתי, לעניות דעתו של הח"מ, ומורכב משלוש עובדות מצטברות: א. אהבה גדולה. ב. סקס מצוין. ג. אזרחות גרועה.

הקיים מישהו בעולם, שהוא אזרח גרוע, ומאוהב עד כלות נשמתו במישהי מוכת שדים ורוחות וטראומות ילדות נוראיות וזאבות "לא מהעולם הזה", והוא "חולה" על הגוף שלה, ו"עף" איתה ביחד לשמיים במיטה כשהם מקיימים יחסי סאדו מאזו - אשר יסגירה "פתאום" למשטרה בגלל שהיא (אפילו) רצחה??

לא ולא. הוא יהיה בהלם ובאלם לתקופה מסויימת, ודי מהר ייצא מהאלם וישאר בהלם, וכשגם זה יחלוף אט אט, וה"שמיים לא יפלו", ואהובתו לא תתפס, הוא ינחם את עצמו בכך שהוא דווקא כן תפס, "את המקל בשני הקצוות" – גם לא יסגירה ובכך יימנע מפרידה כפויה מאהבתו וממושא תשוקתו, וגם יוודא (עד כמה שהוא יכול) שהיא לא תרצח עוד אנשים, וכך מחדלו לא יתרום, חלילה, לאובדן חיים נוספים אלא "רק" לאי ענישתה ובמקביל להמשך ישיבתו של הנאשם החף מפשע בכלא (אבל לא באמת לעולם... עד שהיא תעז לבגוד בו...לא הכי נורא...העיקר שהוא חי).

923. <u>לגבי הטענה כי א.ק ואדיר קנו כביכול רק סכין אחת, שנתפסה ע"י המשטרה ביום 16.6.06, ולכן אדיר שיקר כביכול כשסיפר בחקירתו הראשונה כאילו סכין זו שימשה את א.ק לרצח המנוחה, שבוצע, כידוע, רק ביום 6.12.06</u>, ול-א.ק כביכול לא היתה סכין אחרת, והיא לא רצחה את המנוחה.

<u>ראשית</u>, אדיר סיפר כבר בחקירתו הראשונה, באופן ספונטני, כי הם קנו שתי סכינים, וראו בתמליל בע' 63.

<u>שנית</u>, הטענה בנדון היא ברמה נמוכה ומבישה, כמו הרבה טענות אחרות. האם אדיר לא ידע ולא זכר שהסכין הראשונה נתפסה ע"י המשטרה ממש לידו?? עד כדי כך הוא טיפש?? בפעם האלף, בתיק הזה אין לנו עסק עם טפשים, מלבד הנאשם, כפי שהיה בשנת 2006. טענות הח"מ כלפי הלא טפשים "מהצד השני" הן למניפולטיביות עקבית ותמידית וכן לחוסר יושר, כמעט בכל צעד ובכל שעל.

פרק ארבעים: הדנ"א המיטוכונדריאלי ונפקותו להוכחת אשמת א.ק ברצח המנוחה

924. כידוע לחלק מהעוסקים במשפט, ולחלק מהציבור, קיימים שני סוגי דנ"א:

<u>הראשון</u>: הדנ"א הגרעיני, המאפשר את בידולו של נושאו כמעט באופן ודאי משאר האנשים בעולם, ובודאי בישראל, ולכן יש הגורסים כי ניתן, אפילו רק בהסתמך עליו, ובהעדר הסבר סביר מצדו של הנאשם לקיומו במיקומו המפליל לכאורה, כדי להרשיעו בביצוע העבירה שבה הורשע. זאת משום שהוא ייחודי לכל אדם (מלבד לתאומים זהים). לכן עפ"י נתוניו של דנ"א שנמצא במיקום כלשהו, והשוואתו לדנ"א של אדם פלוני, ניתן לקבוע, בהתקיים התאמה ביניהם, כי שכיחות הדנ"א המשותף היא אחד למאות מיליונים או אחד למיליארד, ואף מעבר לכך.

הדנ"א הגרעיני, בהיותו ייחודי, אינו עובר כמובן בתורשה מהורים לילדים.

<u>השני</u>: הדנ"א המיטוכונדריאלי, שאינו ייחודי לכל אדם, ולכן מאפשר רק לשייכו לשושלת משפחתית מסויימת. הסיבה נעוצה בעובדה כי הוא אינו כולל (כמעט) אינספור אתרים/חוליות/"מספרים" כמו הדנ"א הגרעיני, אלא "רק" 16,569 אתרים, הניתנים להשוואה.

בניגוד לדנ"א הגרעיני, הוא כן עובר בתורשה, ע"י האמהות (בלבד) לילדיהן, כלומר יועבר לדורות הבאים של משפחה או לפיצוליה באמצעות הנשים בלבד, בשרשרת האמהות ובנותיהן (בלבד) לדורותיהן (לכן אצל הבנים, הדנ"א המיטו' "ייתקע", ולא יועבר לילדיהם. הם יירשוהו מאמותיהם).

קיים דנ"א מיטו' שיותר שכיח באוכלוסיית ישראל (והעולם) ודנ"א מיטו' שיותר נדיר בישראל (ובעולם).

מסיבה זו גם דנ"א מיטו' משמש לזיהוי אדם, אולם לגביו ניתן לקבוע בודאות כי במשפט פלילי לא ניתן יהיה להרשיע עפ"ו בלבד.

925. בתיק הנדון נמצאו כ- 93 שערות על גופת המנוחה (המון כמובן). כחמש מתוכן היו עם שורש, ולכן ניתן היה להפיק מהן דנ"א גרעיני, וכולן התבררו להיות שייכות למנוחה.

יתרת 68 השערות היו ללא שורש, ולכן ניתן היה להפיק מהן (עקרונית) רק דנ"א מיטו'.

בזמנו תיעדה אותן במסמך, בהתאם למקומות בגופת המנוחה ומסביב לה, שבהן אותרו, המומחית <u>לסיבים דאז, חניתה גרנט</u>, וזאת בדו"ח מפורט, שלא הוגש בתיק הנדון (והיא גם לא נכללה ברשימת עדי התביעה).

926. הואיל ולא נמצאה ראיה פורנזית שקשרה את הנאשם, ביקשה הפרקליטות להשוות את הדנ"א המיטו' בשערות ללא שורש, לדנ"א המיטו' של הנאשם.

גרנט שלחה אפוא בשנים 2007, 2008 שלוש עשרה שערות להשוואה מיטו' עם הדנ"א המיטו' של הנאשם, ולא נמצאה התאמה עם אף שערה.

<u>אז הורתה גרנט לעצור את ההשוואה לנאשם מהנימוק (הכתוב) המדהים שהוא בג"ח בשירותי הבנות</u>.
מאותו הרגע לא נבדקו יותר יתרת 55 השערות ללא השורש, עד שנת 2018, שאז יזם הח"מ את בדיקתן של שלוש מהן, שנמצאו בזמנו לא מתאימות גם למנוחה (ולא רק לנאשם).

927. אחת מהשלוש נמצאה מתאימה ב"רזולוציה" נמוכה (רק ב-500 אתרים) לדנ"א המיטו' של אדיר, כפי שתואר בסיוע 5 לגרסת אדיר, בסע' 859-874 לעיל.

928. בתגובה זעקה אותה פרקליטות, שבזמנו התכוונה ותיכננה כמובן להרשיע את הנאשם על בסיס התאמת הדנ"א המיטו' לדנ"א שלו (במידה והיתה נמצאת כזו) כי מדובר בדנ"א "חלש"/לא רלוונטי/לא אמין, לא להרשעת א.ק ברצח ואפילו לא כסיבה לקיום משפט חוזר לנאשם.

929. אבל **<u>כב' המשנה מלצר סבר אחרת ממנה</u>**! כמפורט לגבי סיוע 5, הוא הטעים בסע' 183, 188 להחלטתו לקיים משפט חוזר לנאשם (במילים אחרות מהמילים שיובאו להלן אולם עם אותה כוונה ומשמעות!) כי קיום ההתאמה מפנה חשד כלפי א.ק כמי שרצחה את המנוחה, ולכן בהמ"ש המחוזי שבפניו יתקיים המשפט החוזר, ילבן את נושא התאמת הדנ"א המיטו' ומשקלו, כדי להכריע אם אדיר צדק בגרסתו לגביה!

930. <u>עובדה זו ראויה להדגשה מיוחדת משום שאם כך קבע כב' המשנה לגבי ההתאמה ב"רזולוציה" הנמוכה של 500 אתרים (שהולידה אז שכיחות של 0.45% באוכלוסיית ישראל) הרי שברור מה היה קובע וכיצד היה מתנסח לגבי ההתאמה המלאה לשערה נוספת של אדיר, שנמצאה ביום 18.7.22, והשתרעה על פני כל 16,569 האתרים</u>.

931. <u>כמו כן ניתן להניח מה היה קובע לו ידע כי ביום 17.8.22 נמצא כי שש מתוך תשע דגימות הייחוס, נמצאו לא מתאימות לדנ"א המשותף החדש, שנמצא בהתאמה המלאה</u>.

932. כאמור, בסע' 864 לעיל, בשל מציאת ההתאמה המלאה, וכן אי ההתאמה לדגימות הייחוס, בזמן שהצדדים שוקדים על הכנת סיכומיהם, מומחי ההגנה דר. בובליל ודורון בהר עוד ישובו להעיד פעם נוספת לגבי נפקות עובדות אלה על שכיחות הדנ"א המשותף החדש באוכלוסיית המדינה.

933. הח"מ יעדכן את סיכומיו בהתאם בהמשך.

934. בכל מקרה, מן הראוי להדגיש כי פסיקת בהמ"ש העליון חזרה והדגישה כי בהתקיים ראיות נוספות, המפלילות את פלוני, שאותו מפלילה לכאורה גם ראיית הזיהוי שבמחלוקת, כוחה של האחרונה יתעצם עד מאוד בתמיכתן של אלה! (וראו בנדון לעיל).

לכן הח"מ יטען כבר כעת, עם כל הצניעות הראייתית, כי **מדובר בראיה מכרעת לצורך הקביעה כי א.ק רצחה את המנוחה, וכי הנאשם זכאי** (וזאת בלי קשר לשאר הראיות בתיק, שאינן קשורות כלל בא.ק).

<u>פרק ארבעים ואחד: סגירת הפרקליטות את התיק שהחשיד את א.ק ברצח המנוחה היתה פעולה שערורייתית ובלתי חוקית משום שהתעלמה מהחלטת בהמ"ש העליון, ובנוסף אף היפלתה לרעה את הנאשם.</u>

935. ביום 11.5.21 החליט, כידוע, בהמ"ש העליון על קיום משפט חוזר לנאשם. בהחלטתו קבע כב' המשנה לנשיאה בדימוס מלצר, בסע' 183: "מן הראוי לציין כי קיימים עם זאת מספר נתונים נוספים שיש בהם כדי ללמד על ערך מסוים שניתן היה לייחס להודעתו של א"ח, כגון: העובדה כי אכן נעשתה שיחת טלפון אליו ממכשיר הטלפון של א"ק בצהרי יום הרצח; העובדה כי א"ק חמקה, כביכול, אל התא הסמוך לתא השני, ולא יצאה מהתא הסגור בקפיצה קדימה; דחפים לביצוע מעשי אלימות ברוטאליים, המקננים (או לכל הפחות קיננו) בקירבה של א"ק ,לרבות התקרית בה איימה בפגיעה בש' ורצונה לפגוע בשכנה, כאשר כבר הכינה לכך "סכין וכפפות"... הקירבה היחסית בין מקום מגוריה של א"ק לבית הספר, ולבסוף **<u>האפשרות כי יש בראיית הדנ"א המיטוכונדריאלי, שעניינה יפורט להלן, משום פרט מוכמן שהיה בידיעתו של א"ח</u>**".

936. בהתאם לזאת קבע גם, כידוע, בסע' 188 כי: "על בהמ"ש המברר לצלול לעומק הסוגיה הנוגעת לזליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה, וכן לגבי הימצאות דם המנוחה בתא השלישי, **לקיים בפניו חקירות של המומחים**, אשר חוות הדעת שלהם הוגשו בהקשרים אלה במסגרת ההליך של בקשה למשפט חוזר, **ולעמוד על טענות הצדדים בענין** עקבות הנעליים הזרות ו**<u>ראית הדנ"א המיטוכונדריאלי</u>**, ונפקויותיהם האפשריות של כל אלה על הרשעה או זיכוי...."

937. עינינו הרואות, אפוא, כי בהמ"ש העליון כלל לא ניקה את א.ק מחשד אלא מצא כי חלקים בגרסתו של אדיר וכן מספר ראיות הנוגעות ל- א.ק, מחשידים אותה בביצוע הרצח(!), ובעיקר הממצא הפורנזי של התאמת הדנ"א המיטו'. לכן **טרח והדגיש כי גם הנושא של ההתאמה המיטו' ילובן במשפט החוזר ע"י חקירות מומחים, משום שקיימת אפשרות שליבון זה יגלה כי אדיר צדק לגבי א.ק, והיא אכן רצחה את המנוחה**!

938. ואולם הפרקליטות "צפצפה" על ההחלטה. כפי שנסקר בסע' 59 לעיל, ביום 14.7.21, בהחלטה שרירותית ושערורייתית, ובאותה שניה שבה החליטה על ניהול המשפט החוזר כנגד הנאשם, סגרה הפרקליטות את התיק כנגד א.ק!

בהחלטה זו קבעה בעצם כי א.ק חפה מפשע ונקיה מכל רבב בענין המנוחה רק כדי שתוכל לתת תוקף מחדש לכתב האישום כנגד הנאשם(!) **ובניגוד להגיונו של בהמ"ש העליון,**

לפיו א.ק בהחלט חשודה שרירה וקיימת ותקפה בביצוע רצח המנוחה, וכך היא צריכה להשאר למצער עד לסיום המשפט החוזר בעניינו של הנאשם ומיצוי כל ההליך עד תום!

939. בהחלטתה היא פגעה בנאשם משום שברור כי לו היתה מצייתת להחלטת בהמ"ש העליון ולנפקותה הברורה, הרי שיתכן והיתה משכילה לחזור בה מכתב האישום כנגד הנאשם, ולא "פותרת" את הבעיה של "כפילות מבצעי הרצח הפוטנציאלים" (שלא הכירו זה את זו) באמצעות ניקויה המלאכותי של א.ק, והמשך רדיפת הנאשם.

940. יתר על כן, היא חטאה שבעתיים בכך שניקתה את זו שהיתה קיימת כנגדה, במיוחד בהצטבר הראיות החדשות, מסה משמעותית של ראיות ממשיות, המפלילות אותה ברצח, לעומת אפס ראיות ממשיות כנגד הנאשם (מלבד קשקושי פיו!).

בשל כל האמור לעיל בפרק זה **מן הדין והצדק לבטל את כתה"א כנגד הנאשם, וזאת כסעד מן הצדק, ולזכותו מביצוע רצח המנוחה**.

<u>פרק ארבעים ושניים: סיכום</u>

941. לנגד בהמ"ש הנכבד נפרשו הרבה ראיות מדעיות (בפרקים 3-9) ואחרות (בפרקים 10-21, 23-26, וכן 30-34), השוללות בודאות את האפשרות כי הנאשם ביצע את רצח המנוחה.

942. כמו כן, נפרשו לנגד עיניו של בהמ"ש הנכבד ראיות רבות, המוכיחות כי זכויותיו של הנאשם לניהול משפט (חוזר) פלילי הוגן נרמסו ברגל גסה, הן ע"י החוקרים (פרקים 22-25, 27, כולל זדון מוכח של יורם אזולאי באמצעות קשירת הקשר עם המדובבים ועוד שלל פעולות ומחדלים בלתי חוקיים מצדו, זדון מוכח של ירון שור וצחי סגל, זדון מסתבר מאוד של החוקרים בענין ראובן ג'נאח, ועוד); הן ע"י הפרקליטות (פרקים 29, 41); והן, בתום לב, ע"י המעבדה הביולוגית, על טעותה עם "העלמת" כתם הדם וזריקת המבחנות עם חומר הציפורניים (פרק 28).

943. מהעבר השני של המיתרס הראייתי, נפרשו לנגד עיניו של בהמ"ש הנכבד הרבה מאוד ראיות, כולל ראיה פורנזית (בפרקים 35-40), המוכיחות כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.

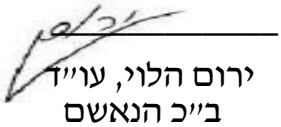
944. בשל כל האמור לעיל וכן בכל סיכומי הנאשם ונספחיו, <u>מתבקש, אפוא, בהמ"ש הנכבד לקבוע את ארבע הקביעות המזכות הבאות</u>:

א. **כי בשל מסכת הראיות, שהוכיחה כי זכויותיו של הנאשם לניהול משפט פלילי הוגן, ובכלל זה לייצוג ע"י עו"ד ולהיוועצות עמו, נרמסו ברגל גסה ע"י החוקרים וכן ע"י הפרקליטות, היה מקום לפסול את אימרותיו או לתת להן משקל אפסי, ומטעם זה בלבד לזכותו.**

ב. **כי בשל התנהלותה השערורייתית של הפרקליטות, ספציפית בכל הקשור לסגירת התיק כנגד א.ק וניהולו נגד הנאשם, וכן בשל שאר פעולותיה ו"זיגזוגיה", שפגעו קשות בהגינות ההליך הפלילי, היה מקום לביטול כתה"א כנגד הנאשם, ולזכותו**
[וראו העובדה כי "זיגזג" אחד בלבד שלה (ראו סע' 701ב) היווה עבור בהמ"ש העליון עילה לקיום משפט חוזר לנאשם!]

ג. **כי בשל מסת הראיות, המפלילות דווקא את א.ק ברצח המנוחה, היה מקום לזכות את הנאשם, למצער, בשל קיום ספק סביר באשמתו.**

ד. **כי בשל מסת הראיות המדעיות ושאינן מדעיות (ושאינן קשורות לטוהר ההליך), שהובאו בעניינו של הנאשם, <u>הנאשם זכאי זיכוי מוחלט מעבירת רצח המנוחה שבה הואשם</u>.**

ירום הלוי, עו"ד
ב"כ הנאשם